

Giới thiệu Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, sạch, sủng, nhẹ nhàng, 2s

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Số chương: 72

Giới thiệu 1:

Một weibo nổi tiếng đã đăng bài: Nhiếp ảnh gia Tô Dương xinh đẹp đã là hoa có chủ.

Kèm theo đó là tám ảnh Tô Dương đang ôm hôn một người đàn ông trong bãi đỗ xe ngầm.

Không ngờ fan của Cố Hằng đã thừa nhận: Chúc mừng Cố ảnh để rốt cuộc cũng bé được mỹ nhân về nhà.

Nhân viên của tập đoàn Phương Dịch lại tỏ vẻ: Bóng lưng này rõ ràng là của Lục tổng nhà chúng tôi.

Không ngờ tổng giám đốc Trương Bách Xuyên luôn khiêm tốn lạnh nhạt lại đăng một trạng thái mới: [Chúc mừng hai năm kết hôn! @Tô Dương]

Khiến cư dân mạng nổi sóng.

giới thiệu 2:

Trong mắt Tô Dương, cho dù là tác phẩm giúp cô đoạt được giải thưởng chụp ảnh, cũng không khiến cô mê muội bằng một tấm hình mà bản thân tùy ý chụp Trương Bách Xuyên.

Cô trầm mê việc chụp ảnh, nhưng càng trầm mê toàn bộ những thể nghiệm cảm quan cực hạn mà người đàn ông này mang lại cho cô, bất kể là về mặt thể xác hay tinh thần.

Chính ở trong vòng luẩn quẩn lưu động này, hấn tựa như thuốc phiện, khiến cho người trầm luân.

Đôi lời của editor: "Không có sủng nhất, chỉ có sủng hơn", đây là một câu quy kết lại mà mình dành cho truyện sau khi đọc xong.

Trương Bách Xuyên cùng Tô Dương, Tô Dương, cùng Trương Bách Xuyên.

Tình yêu của họ không quá dồn dập, không quá nóng bỏng, họ đã qua những năm tháng bông bột của thời niên thiếu ấy từ lâu. Nhưng, giữa bề bộn của cuộc sống, giữa những khoảnh khắc bận rộn không bút mình ra nổi, từ những tin nhắn, những hành động nhỏ nhặt, vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm cùng tình yêu mà họ dành cho nhau.

11 năm, đòi người có thể có mấy cái "11 năm"?

Trương Bách Xuyên đã dành cho Tô Dương 11 năm của cuộc đời mình. Thời gian của anh, sẽ luôn luôn thuộc về cô, trong quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy, mà tương lai, lại càng như thế. Anh sẽ dùng cả đời mình, ở lại bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người đàn ông tựa như cây anh túc

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Trước cửa sổ sát đất, người đàn ông duỗi cánh tay dài kéo tấm màn ra, ánh nắng của sớm tinh mơ lập tức chiếu vào phòng, cả người hấn đều đắm chìm trong sắc màu của bình minh, lạnh lùng, thành thực, gọi cảm, mang hương vị đàn ông...

Hắn cúi đầu, chậm rãi cài khuy áo sơ mi, chuyên tâm nghiêm túc.

Tô Dương nhất thời xem tới mức nhập thần.

Người đàn ông đột nhiên ngược mắt, “Em có rảnh ngày nào không? Đi cực dân chính một chuyến.” Không có chút chần chừ nào.

Tô Dương vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên.

Người đàn ông thấy cô không tập trung, trấn tĩnh nhìn cô vài giây, cô vẫn không có chút phản ứng nào.

Hắn kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Em có rảnh ngày nào không? Đi cực dân chính một chuyến.”

Tô Dương hoàn hồn, vài giây sau mới phản ứng kịp, lông mày cau lại, “Anh vừa nói gì thế? Đi cực dân chính sao?”

“Ừ.”

Tô Dương nhìn hắn, “Chúng ta tới đó làm gì?”

“Ly hôn.” Sắc mặt của người đàn ông bình tĩnh.

Tô Dương ngỡ ra, sau một lúc lâu, cô phun ra hai chữ: “Lý do?”

Lý do ly hôn.

Cho dù là ly hôn, cũng phải do cô đề ra mới đúng.

Khuy áo sơ mi đã được cài xong, ngón tay thon dài mạnh mẽ của người đàn ông vuốt lên cổ tay áo, bắt đầu cài khuy, “Đã ba tháng nay chúng ta chưa sinh hoạt vợ chồng, lý do này có đủ không?”

Tô Dương: “...”

Cô muốn phản kích lại hai câu, miệng há hốc, lại không phát ra âm thanh nào.

Trước mắt có chút lẫn lộn, cảnh sắc dần mờ nhạt, người đàn ông ở trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Cô gái, cô gái, tỉnh lại đi, máu chảy ngược vào ống kim rồi!”

Tô Dương giật mình một cái, mở mắt ra trong phút chốc, âm thanh của tin tức nửa đêm truyền tới từ tivi trên vách tường, theo bản năng, cô nhìn thoáng qua bốn phía, đâu đâu cũng thấy bình nước đang treo.

Ý thức đã trở lại, cô đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện để truyền dịch.

Ban ngày giúp một vị nữ minh tinh nào đó chụp ảnh tả thực trong cảnh trời tuyết, nán lại suốt mấy giờ trong trời băng đất tuyết, buổi tối về đến nhà, toàn thân đều vô lực, nửa đêm bắt đầu sốt cao, thực sự chịu không nổi, mới đứng dậy đi bệnh viện truyền nước biển, không nghĩ rằng liền ngủ gật.

Không những ngủ gật, hình như còn thấy một giấc mơ.

Cô hơi hơi nhú mày, đúng, là mơ.

Mơ là được rồi.

Tuy rằng chỉ là mơ, nhưng trong giấc mơ có một chút sự thật không thể chối cãi, đó chính là việc bọn họ đã hoàn toàn chưa sinh hoạt vợ chồng trong ba tháng.

“Dì đã giúp cháu gọi y tá rồi, lần sau tới truyền nước nhớ để cả người nhà đi cùng, nếu cháu ngủ thiếp đi, không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện lớn.” Bác gái ngồi ở phía đối diện cô khiến tình huống nghe nghiêm trọng một chút.

Tô Dương hoàn hồn, cười nhạt: “Cảm ơn dì.”

Vẫn còn cần truyền thêm hai bình nữa, nơi ghim kim phồng lên vì cô vừa ngủ, chỉ có thể rút ra ghim lại một lần nữa, khi y tá thực hiện, cô muốn nắm lấy bàn tay của người bên cạnh theo thói quen, đột nhiên ý thức được rằng, bên người chỉ là một chỗ ngồi trống không.

Lúc này trong túi truyền tới âm thanh, có tin tức được gửi tới di động.

Tô Dương mở di động, người đại diện Đinh Thiên gửi cho cô một đường link video, tiếp đó lại gửi tới một chuỗi tin tức bằng chữ.

[Cực phẩm trong vẻ đẹp của nam giới, khó trách có nhiều thiên kim muốn xếp hàng để được lên giường với cậu ta như vậy.] Theo sau là một loạt biểu

cảm cười xấu xa.

Tô Dương mở đường link ra, vừa nhìn phần mở đầu, liền ấn tạm dừng, hỏi Đinh Thiến: “Video này đến từ chỗ nào thế?”

Đây là video được quay vào lúc 10 giờ sáng tại sở giao dịch chứng khoán New York.

Đinh Thiến: [Một phóng viên tài chính kinh tế vừa đăng trên chính weibo của mình, số lượng chuyển phát (share) liền quá vạn trong nháy mắt. A, đúng rồi, vị phóng viên này là fan cuồng của Trương Bách Xuyên.]

Tô Dương không đáp lại, mở video ra tiếp tục xem.

Hôm nay, công ty internet dưới trướng tập đoàn Thẩm thị đã chính thức treo biển giao dịch tại sở giao dịch chứng khoán New York, lần này Trương Bách Xuyên xuất hiện ở sở giao dịch để đặc biệt đi cùng một tầng cấp cao của tập đoàn Thẩm thị.

Giống như hiện tại, một đạo diễn có tác phẩm mới muốn công chiếu, khi tuyên truyền sẽ mời bạn bè người thân có sức ảnh hưởng lên đứng ở thảm đỏ.

Giới tài chính dường như cũng bắt đầu thịnh hành những thứ này.

Trong video.

Trương Bách Xuyên đang cùng chụp ảnh chung với tầng cấp cao của tập đoàn Thẩm thị ở trên sân khấu. Hắn đứng ở vị trí tương đối sát bên ngoài, nhưng vẫn thu hút phần lớn ống kính của giới truyền thông có mặt tại đây.

Thứ thu hút bọn họ không phải là dáng dấp anh tuấn của hắn, mà là ngân hàng đầu tư toàn cầu Hải Nạp do hắn thành lập, trong nửa đầu năm nay, đã hoàn thành 25 hạng mục IPO(*), 62 công ty cổ phần tư nhân cùng những dự án thu mua, với tổng lợi nhuận lên tới 565 điểm(*), chen một chân vào top 5 những ngân hàng đầu tư toàn cầu hàng đầu.

(*) IPO (Initial Public Offering) hay còn gọi là phát hành lần đầu ra công chúng, là việc chào bán chứng khoán lần đầu tiên ra công chúng.

(*) Không rành chứng khoán nên không giải thích "điểm" ở đây, nhưng chắc chắn là rất nhiều ().

Lịch sử phát triển của Hải Nạp, thành tựu tài chính khiến cho người khác chú ý của Trương Bách Xuyên, Tô Dương đã sớm thuộc như lòng bàn tay.

Video vẫn còn tiếp tục, Trương Bách Xuyên lơ đãng ngẩng đầu nhìn về phía dưới sân khấu, ánh mắt sắc bén không chút để ý khiến trong lòng Tô Dương run lên.

Cô biết rõ đây chỉ là video, hắn cũng không phải đang nhìn cô, nhưng trong nháy mắt tim vẫn đập rộn lên.

Tô Dương, mày cũng thật có tiền đồ!

Màn chụp chung kết thúc, nhân vật chính của hôm nay không phải là Trương Bách Xuyên, nhưng hắn vẫn bị vây lại.

Trương Bách Xuyên cao hơn hắn một cái đầu so với phần lớn cánh đàn ông trên sân khấu, khi bắt tay nói chuyện, nửa thân trên của hắn nghiêng về phía trước, hơi hơi cúi đầu, liền ngang bằng với chiều cao của người khác.

Không biết đối phương nói gì với hắn, một tia cười nhạt khó có được đậu trên khóe môi của hắn.

Những người làm ăn đều nói hắn quyết đoán sát phạt, bất cận nhân tình, nhưng ngay lúc này, Tô Dương cảm thấy, hắn rõ ràng ôn nhuận như ngọc.

So với hắn của ngày thường, ôn hòa hơn rất nhiều.

Tô Dương nhớ trước đây, một bài báo trong tờ tài chính và kinh tế đã hình dung hắn như thế này: Đối với một người đàn ông hơn 30 tuổi đã trải qua sự mài giũa của năm tháng mà nói, họ tự nhiên sẽ toát lên sự kiêu ngạo cùng khí phách.

Hắn luôn luôn dung hợp về ôn hòa cùng cường thế đúng mực, khiến người ta không phát giác ra bất kỳ cảm giác đột ngột nào.

...

Ra khỏi phòng cấp cứu truyền dịch, đã là một giờ rưỡi rạng sáng.

Tô Dương bọc lại áo lông, lại đội mũ áo lên, đi về phía bãi đỗ xe.

Tới bệnh viện để khám vào giờ này, không phải cả nhà cùng đi, cũng sẽ có đàn ông theo đến, lẻ loi một mình như cô cũng có, nhưng không nhiều lắm.

Đều là những người phụ nữ độc lập lại từ mình cố gắng.

Cô tự giễu cười cười.

Khi đang chờ đèn đỏ trong ô tô, Tô Dương đột nhiên nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó cô bị bệnh chết trong nhà, có phải rất nhiều ngày trôi qua cũng sẽ không có ai biết hay không?

Không đến hai giây, liền khẳng định được đáp án, sẽ không.

Bởi nếu buổi sáng cô chỉ cần đi làm trễ ba phút, điện thoại của Đinh Thiển sẽ như giục hồn đánh tới, thể hiện các loại quan tâm đối với cô.

Nếu Đinh Thiển là một người đàn ông, cô nhất định sẽ không chút do dự gả cho người nọ.

Tuy rằng nhan sắc có điểm khuyết thiếu, nhưng tất đèn đi đều không phải giống nhau sao?

Về đến nhà, gian phòng lạnh như băng, buổi tối về nhà lúc tan tầm, ngay cả hệ thống sưởi cũng quên mở.

Sau khi mở xong, cô lại đi tắm rửa, đã gần hai giờ rồi, một chút buồn ngủ đều không có.

Ngủ không được, cô xuống cửa hàng tiện lợi ở dưới tầng mua một bao thuốc cùng bật lửa, ra khỏi cửa hàng, cô liền mở bao thuốc châm một điếu.

Ngày hôm sau.

Tô Dương mang theo quần thâm mất, đi làm đúng giờ.

Trong văn phòng, Đinh Thiển đang vắt chéo hai chân chờ cô, thấy cô trang điểm dày đặc, nhưng vẫn không che giấu được sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, chân mày của Đinh Thiển nhíu lại, còn sâu hơn so với Thái Bình Dương.

“Dương Dương, cậu đang bán phần đấy à?”

Tô Dương tùy ý ném túi xách lên bàn làm việc, rót một ly nước ấm, mới hỏi cô: “Rất rõ ràng sao?”

Nói xong, tự sờ sờ khuôn mặt, kỳ thực cô cũng cảm thấy lớp phấn lót mà mình bôi lên hôm nay có chút dày.

“Chắc cậu phải bôi lên ba cân phấn ấy nhỉ?” Đinh Thiển chỉ về phía nhà vệ sinh, “Nhanh chóng đi tẩy trang ngay cho mình.”

Tô Dương ịu xùi phờ phạc tựa lên lưng ghế dựa: “Cho mình nghỉ một lát, đang mệt lắm.”

Hai tay cô nâng ly sứ, đã uống vài ngụm nước ấm, trong bụng thoải mái hơn một chút, sáng nay cơm cũng chưa ăn, trên đường đi bị đau dạ dày.

Lúc này Đinh Thiển mới chú ý tới vết bầm đen trên mu bàn tay cô, “Cậu truyền dịch à?”

Tô Dương uể oải gật đầu.

Đinh Thiển: “Vậy sao cậu không gọi điện cho mình! Mình có thể đi cùng cậu, cậu biến thành cái bộ dạng người chết bị thiêu kia, vẫn còn có thể lái xe được sao?”

Tô Dương cười cười, không lên tiếng, toàn thân không có nổi một chút sức lực.

Điện thoại của Đinh Thiển reo lên, cô nhìn tên người gọi, trực tiếp nhấn im lặng.

“Sao lại không nghe?” Tô Dương hỏi cô.

Đinh Thiển: “Là người đại diện của An Ninh, tối hôm qua đã gọi điện thoại cho mình rồi, An Ninh không hài lòng với ảnh cậu chụp, toàn bộ đều bị gửi trở về, yêu cầu sửa lại.”

Tô Dương “A” một tiếng: “Không hài lòng? Không hài lòng chỗ nào?”

Đinh Thiển nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Phần ngực.”

Tô Dương nhíu mày: “Phần ngực? Ngực cô ta vốn chính là vùng đất bằng phẳng, còn hi vọng mình giúp cô ta tạo ra hai đỉnh Everest nữa à?”

Đinh Thiển: “...” Đột nhiên phụt một tiếng bật cười, “Dương Dương, hạ khẩu lưu tình(*), người ta dù sao cũng cỡ quả quýt nha, sao có thể là vùng đất bằng.”

(*) Hạ khẩu lưu tình: Chơi chữ từ "Hạ thủ lưu tình" (nhẹ tay), ở đây ý chỉ là "Nhẹ miệng").

Tô Dương liếc cô một cái, buông ly nước, đăng nhập vào hòm thư, mở ra ảnh chụp bị gửi trở về.

Sau khi chụp ảnh xong cô đã cẩn thận chỉnh sửa qua toàn bộ, dù là màu sắc hay phong cách, vẫn vượt qua bất cứ lần chụp ảnh tả thực nào An Ninh đã từng có.

Cô ta đang cố tình bới móc đây mà.

Đình Thiển hỏi: “Cậu từng cùng cô ta kết thù à?”

Tô Dương: “Cô ta là một diễn viên nhỏ mới xuất hiện, hôm qua cũng là lần đầu tiên mình thấy cô ta, sao có thể có thù cũ cùng cô ta được?”

“Cũng đúng.” Đình Thiển hơi đắm chiêu, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, “Tối hôm qua mình còn thấy An Ninh, tại hội quán Tinh Lan.”

“Sau đó thì sao?” Tô Dương không chút để ý hỏi, trong giới đều đồn rằng An Ninh đang dựa hơi ông chủ của tập đoàn truyền thông Phương Dịch, Lục Duật Thành, nhưng cô chẳng có chút hứng thú nào với bát quái của An Ninh.

“Cô ta cùng... người mẫu Kiều Cẩn ở chung một chỗ.” Đình Thiển dừng lại, “Có lẽ chuyện này liên quan tới Kiều Cẩn chăng?”

Tô Dương giật mình, đặc biệt không muốn nhắc đến cái tên này, cười cười, không đáp lời nữa, xoay chuyển đề tài, hỏi Đình Thiển: “Có thuốc lá không?”

Đình Thiển sờ sờ túi: “Không mang theo, hiện tại mình đã không còn nghiện thuốc lá nữa, có thể hút cũng không hút. Không phải cậu đã cai thuốc để chuẩn bị sinh con rồi sao, sao lại muốn hút?”

Tô Dương cười: “Sinh con? Sinh với ai?” Cô lắc lắc ngón tay của mình, “Sinh cùng nó sao?”

“...” Đình Thiển bị nghẹn, “Dương Dương, tam quan của mình bất chính, đều là do bị cậu làm hư.”

Tô Dương lại bùng ly nước lên, uống vài ngụm: “Thôi đi, cậu vốn chính là một tên thụ không đứng đắn, nhìn cái gì cũng lệch lạc, tam quan sao có thể chính đáng được?”

Đình Thiển chớp lấy tạp chí trong tay liền đập tới: “Thật đúng là miệng chó không phun được ngà voi!”

Hai tay Tô Dương tiếp tạp chí, lại đùa vui hai câu cùng Đình Thiển, sau đó khôi phục giọng điệu nghiêm trang: “Thiến Nhi, cậu còn nhớ tờ giấy nghỉ phép đã từng gây chấn động trên mạng lúc trước không?”

“Của vị nào?” Có tận mấy cái lận.

“Chính là vị nữ công nhân viên chức của doanh nghiệp trung ương, nói là sắp quên bộ dạng của chồng, muốn xin nghỉ phép để đi gặp chồng ấy.”

Đình Thiển sững sờ, lập tức gật đầu, “Có ấn tượng, làm sao?”

Tô Dương nhìn cô chăm chăm, giọng nói vừa nghiêm túc chân thật lại vừa chế giễu: “Mình dường như cũng sắp không nhớ rõ chồng mình trông thế nào rồi.”

Đình Thiển: “...”

Lại liên tưởng tới giấc mơ mà mình gặp phải khi đang truyền dịch ngày hôm qua, Tô Dương cảm thấy đây không phải dấu hiệu tốt lành gì, liền lấy điện thoại bàn ra bấm số.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình di động, thẳng tới giây thứ 28, bên kia mới bắt máy.

“A lô.” Âm thanh trầm thấp lạnh lạnh.

“Anh có đang vội hay không?” Tô Dương hỏi.

“Anh đang họp.”

“Vẫn còn ở New York à?”

“Vừa tới chi nhánh của công ty ở Thượng Hải.”

Tô Dương “A” một tiếng, ở Thượng Hải liền dễ dàng hơn nhiều, cô không thích ngồi máy bay, nhưng từ Bắc Kinh tới Thượng Hải, vẫn có thể chịu được một quãng đường ngắn như vậy.

Bên kia đợi vài giây, không nghe thấy tiếng nói chuyện, liền hỏi một câu: “Đồng Đồng? Làm sao thế?”

Đồng Đồng là tên của cô khi còn bé.

Tô Dương đáp: “Không có gì, chỉ là đã lâu không liên lạc, thiếu chút nữa liền quên mất anh là chồng của em, gọi điện thoại để xác nhận một chút. Anh cũng sẽ không thiếu chút nữa quên mất em là ai chứ?”

“...”

Tô Dương: “Đùa thôi” Hoi ngừng giọng, lại hỏi: “Em muốn gặp anh, hai ngày nữa có tiện không?”

“Em không cần tới đây.”

A, thật đúng là không rảnh.

Tô Dương trầm mặc.

Sau khi kết hôn, trạng thái giữa cô và hần chẳng khác hơn so với người xa lạ là bao.

Tô Dương nghĩ lại lần nữa, cũng đã nhiều năm như vậy, giữa bọn họ vẫn luôn là trạng thái đó.

Đại khái là hiện tại lớn tuổi, cô bắt đầu để ý tới thái độ của hần đối với mình.

Giọng của Tường Bách Xuyên lại truyền đến từ ống nghe: “Chiều nay anh có chuyến bay về Bắc Kinh, hơn bốn giờ chiều sẽ đến.”

Thì ra là thế.

Tô Dương: “Em đi đón anh nhé?”

“Không cần.” Không nghĩ rằng hần còn nói: “Anh sẽ đi đón em lúc tan việc.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tô Dương sùng sốt vài giây, bởi vì đêm qua không ngủ ngon, đầu óc vẫn còn choáng váng nặng nề cho tới tận bây giờ.

Cô gác lại điện thoại, đứng dậy tới bên cửa sổ, dùng sức đẩy cửa sổ ra.

“Sao thế?” Đinh Thiên lập tức đứng lên, “Cậu sẽ không vì sự lẩn quẩn trong lòng mà muốn nhảy lầu chứ!?”

Tô Dương không rảnh để trả lời vấn đề ngốc nghếch này của Đinh Thiên, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bầu trời âm u, gió bắc lạnh thấu xương, tuyết lại sắp rơi xuống.

Gió lạnh tràn vào trong cổ, Tô Dương rung mình, đầu óc lập tức tỉnh táo không ít, cô dùng sức bóp bóp gò má đã dùng hết nửa hộp phấn để trang điểm, đau, đây không phải là mơ.

Cô quay đầu nói với Đinh Thiên: “Tường Bách Xuyên muốn tới đón mình lúc tan việc.”

Lời tác giả:

Các bạn thân yêu, tôi đã trở về rồi đây ~

Canh hai tối nay nhé ~

P/s: Sau này vẫn sẽ như hồi trước, 8 giờ mỗi ngày:)

Sau khi xem xong nhớ lưu trữ nhé:) Sẽ đưa một bao lì xì cho mọi người để bày tỏ sự cảm ơn ~ Trong mỗi ba chương đầu tiên đều sẽ đưa:)

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ~

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giành chiến thắng trên weibo

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn Nghe được tin Tường Bách Xuyên muốn đón Tô Dương, Đinh Thiên trầm mặc một lát, đặc biệt thâm trầm nói một câu: “Vô sự hiền ân cần, không phải kẻ gian cũng là trộm(*).”

(*) 无事献殷勤, 非奸即盗 (Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo): Ý chỉ người đột nhiên làm việc tốt, không biết có phải có ý đồ gì hay không.

Tô Dương cười: “Mình còn nghĩ cậu sẽ nói anh ấy làm chuyện trái với lương tâm cơ đấy.”

“Ngược lại cũng không đến mức này, nhiều người phụ nữ tuyên bố muốn lên giường với cậu ta như vậy, đến bây giờ vẫn còn chưa lên được đâu.”

Đình Thiển cố gắng dùng giọng nghiêm túc nói.

Cô trầm tư nửa giây: “Mình vẫn luôn suy nghĩ, liệu Tường Bách Xuyên có bao giờ vượt quá giới hạn hay không, nếu có, sẽ là với kiểu phụ nữ gì.”

Mỗi ngày đều đối mặt với cảm dỗ của đủ các loại mỹ nữ, đến nay vẫn còn chưa ngoại tình, định lực phải lớn tới nhường nào.

Dù sao nếu cô là Tường Bách Xuyên, phòng chừng không thể thiếu tám đến mười vị tình nhân.

Tô Dương chớp chớp mắt: “Mình cũng muốn biết.”

Đình Thiển: “...”

Im lặng nhìn Tô Dương.

Có tin tức mới được gửi tới di động của Đình Thiển, sau khi xem xong, khoe miệng cô co rút, ngẩng đầu nói với Tô Dương: “Người đại diện của An Ninh nhấn là, sau ba tiếng nữa muốn nhận được thành quả.”

“Ba tiếng sau?” Tô Dương cười lạnh một tiếng, “Vội như vậy sao? Cô ta muốn lấy ảnh đã qua chỉnh sửa để nhanh chóng đổi kim chủ cho An Ninh à?”

“...” Đình Thiển đã quen với cái miệng độc của Tô Dương, cũng biết Tô Dương nhất định sẽ sửa lại ảnh chụp một lần nữa, bởi hiện tại An Ninh đang ở chung một chỗ với Lục Duật Thành, mà thị phi giữa Lục Duật Thành cùng Tô Dương không thể dùng một lời để nói hết, Tô Dương không muốn sinh thêm chuyện phiền phức.

Tô Dương đi đến trước bàn làm việc, ngồi xuống, bật máy tính lên.

Đình Thiển: “Có bốn chùm ảnh, nếu trong vòng ba tiếng cậu làm không xong, phân hai chùm ra, mình sẽ nhờ cấp dưới sửa cho.”

Tô Dương không lên tiếng, đưa ly nước cho cô: “Rót thêm nước ấm giúp mình.”

Thời gian tiếp theo, trong phòng làm việc to như vậy, chỉ có âm thanh bấm chuột, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gõ bàn phím ầm ầm.

Đình Thiển im lặng ngồi ở cạnh Tô Dương, cảm giác tồn tại không khác gì hoa cỏ ở trong phòng, tất cả đều là đề bài trí.

Sau cái miệng độc, thứ cô thường thức nhất ở Tô Dương chính là sự nghiêm túc, người ta vẫn nói khi đàn ông làm việc nghiêm túc là có sức quyến rũ nhất, kỳ thực phụ nữ lại càng như vậy.

Giờ phút này, cho dù là Tường Bách Xuyên đứng ở bên cạnh, có lẽ Tô Dương cũng không quá rảnh để nhìn.

Mãi cho tới 1 giờ 15 phút chiều, Tô Dương mới sửa xong toàn bộ bốn chùm ảnh, nhìn trên màn hình máy tính hiển thị thư đã được gửi đi thành công, cô thờ phào một hơi.

Mất khoảng 2 tiếng 56 phút để sửa.

Đình Thiển cũng tính toán tốt thời gian, xách theo thức ăn mua ở ngoài đi vào.

Tô Dương xoa bóp xương cổ, yếu ớt hỏi: “Món ngon gì thế?”

“Là cơm hộp, ba phần thịt ba phần rau, cậu sinh bệnh, cần cân đối dinh dưỡng, mau rửa tay rồi qua đây ăn.” Đình Thiển thúc giục cô.

Tô Dương vào nhà vệ sinh, lúc đi ra, Đình Thiển đã giống như bảo mẫu, mở nắp hộp cơm cùng canh, đũa cũng được tách ra thật tốt.

Tô Dương uống trước vài ngụm canh, không khỏi cau mày.

“Khó nuốt à?” Đình Thiển ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Tô Dương gạt đầu: “Kém hơn nhiều so với Tường Bách Xuyên.”

Khuỷu tay của Đình Thiển chống lên mặt bàn, khoe miệng mang nụ cười xấu xa: “Sao không để vị kia nhà cậu bỏ vốn riêng mở một nhà hàng nhỏ, mình cũng đã nghĩ tên thật tốt rồi, gọi là nhà hàng Tường Bách Xuyên, sinh ý tuyệt đối náo nhiệt.”

Lúc này trợ lý gõ cửa tiến vào, “Chị Tô, weibo của chị thất thủ rồi.”

Đình Thiển cùng Tô Dương trầm miệng một lời hỏi: “Sao lại thế?”

Trợ lý nhún vai: “Rất phức tạp, một hai câu cũng không nói hết được, chị cùng chị Đình từ từ xem đi, em muốn ra ngoài để cùng các chị em gỡ những bình luận nào tàn của mấy kẻ ác ý kia.”

Đình Thiên cầm máy tính bảng, đăng nhập weibo của Tô Dương, “Dương Dương, lượng bình luận của trạng thái mà cậu gửi lên weibo ngày hôm qua đã vượt quá một vạn rồi.”

Trạng thái kia cũng chẳng có gì, chỉ đăng hoạt động của một tạp chí mới, nhưng bạn trên mạng đều chọn trạng thái này để bình luận.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Tô Dương đặt đũa xuống, cũng lại gần.

Đình Thiên lục lại bình luận: “Fan của cậu đánh nhau với fan của Kiều Cẩn.”

Tô Dương “Ồ” một tiếng, còn tưởng có việc gì hệ trọng, loại chuyện đầu đá này, khi thực sự xảy ra, cô thấy nhưng không thể trách, tiếp tục chuyên tâm ăn cơm.

Cô và Kiều Cẩn đã sớm quen biết trong âm thầm, nhưng bởi vì Tường Bách Xuyên, bao nhiêu năm qua hai người đều không qua lại, người ngoài cũng không biết những việc này.

Nguyên nhân khiến fan của hai nhà đánh nhau là, hợp đồng làm người phát ngôn cho một hãng máy ảnh lớn của Kiều Cẩn đã hết hạn, sau này chức vụ đó được cô đảm nhận lại.

Fan của Kiều Cẩn nói cô là bạch liên hoa(*), có quan hệ với nhà sản xuất máy ảnh, âm thầm bắt chẹt Kiều Cẩn, mới có được quyền phát ngôn này.

(*) Bạch liên hoa (Hoa sen trắng dđlqđ): Chỉ những cô gái luôn tỏ ra ngây thơ, trong sáng, vô tội, nôm na tiếng việt là "Giả nai" ấy.

Vì thế, cuộc chiến nước miếng càng không thể cứu vãn.

Cho tới hiện tại, fan của hai nhà đã không còn nhắc lại chuyện cũ nữa.

Đình Thiên tiếp tục xem lướt qua bình luận, có chút bình luận thực sự là thăm tới mức không nở nhìn, xem tới vài trang sau, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, thì ra thứ gây họa là video về Tường Bách Xuyên được đăng lên vào tối ngày hôm qua.

Fan của Tường Bách Xuyên phóng lớn từng cảnh trong video, thế mà lại phát hiện ra ngón áp út của hắn đeo một chiếc nhẫn, toàn bộ tập thể fan liền tuyên bố thất tình, lòng hiếu kỳ khiến các chị em bắt đầu tìm kiếm "tình địch".

Kết quả là hơn 10 phút trước, fan của Tường Bách Xuyên phát hiện, trong tám ảnh mà người mẫu Kiều Cẩn vừa đăng tải nửa tiếng trước, có một chiếc nhẫn vàng kim cương lớn cỡ trứng bồ câu trên ngón áp út của cô ta.

Mọi người đều biết, Tường Bách Xuyên cùng Kiều Cẩn là thanh mai trúc mã, gia thế của họ lại ngang hàng, lúc trước khi Kiều Cẩn từ giới người mẫu tiến vào vòng giải trí để biểu diễn tác phẩm đầu tay, lần đầu chiếu phim, Tường Bách Xuyên cũng trình diện để cổ vũ.

Khi ấy đề tài kia thật đúng là chiếm được vị trí đầu bảng của từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trong hơn hai tuần lễ.

Hiện tại hai người đều đồng loạt đeo nhẫn, mấu chốt là, có bạn trên mạng đã nhìn ra, quán cafe trong ảnh kia là một quán nằm trên đại lộ thứ 5(*) ở New York, mà Tường Bách Xuyên lại vừa khéo ở New York.

(*) Đại lộ thứ 5 (Fifth Avenue) là một đại lộ lớn ở trung tâm của quận Manhattan ở New York City, tiểu bang New York, Hoa Kỳ.

Bạn tốt của Kiều Cẩn tag tên cô ta, hỏi cái nhẫn này có phải do nam thần trúc mã đưa hay không, đằng sau còn kèm theo rất nhiều biểu cảm cười trộm.

Kiều Cẩn trả lời nhanh vô cùng, cũng không đáp lại vấn đề này, mà chỉ hỏi: [Đẹp không?], còn gửi kèm biểu cảm nghịch ngợm.

Cách nói chuyện như thật như giả mà lại mập mờ ngầm thừa nhận này, khiến weibo lập tức nổ tung.

“Tường Bách Xuyên thế mà lại đeo nhẫn ở sở giao dịch chứng khoán New York ngày hôm qua.” Đình Thiên đem ảnh chụp màn hình phóng lớn cho Tô Dương nhìn, “Ngắm một cái, xem có phải nhẫn cưới của các cậu không?”

Tô Dương: “Nhẫn gì?”

Nhẫn cưới kim cương của bọn họ không phải đang nằm trong hộp trang sức của cô sao?

Mấy hôm trước cô vẫn còn thấy, từ lúc nào thì nhẫn cũng không chịu nổi cô đơn mà vượt biển đi tìm Tường Bách Xuyên rồi?

Tô Dương nhũn mày, nhìn chăm chăm vào hình ảnh vài giây, “Đây không phải nhẫn cưới của bọn mình.”

Trong lòng Đình Thiên lộp bộp một cái, nhìn Tô Dương không nói gì.

Tô Dương cầm đũa, tiếp tục gấp thức ăn.

Đình Thiên một mặt đau lòng: “Chị hai à, chị vẫn còn nuốt được sao?”

Ba tháng không thấy, chồng của cậu đều bị người khác nạy đi rồi, khó trách lại nói muốn đi đón cậu khi tan tầm, còn không phải là muốn đàm phán việc ly hôn ư?

Tô Dương ăn bông cải xanh, gât gât đầu: “Có chút hương vị như đồ Tưởng Bách Xuyên làm.”

“Tô Dương!” Đinh Thiên hoài nghi cô bị kích thích, không muốn đối mặt với sự thật.

Tô Dương liếc xéo cô, “Muốn hù chết người à!” Cô nuốt bông cải xanh rồi mới nói: “Chiếc nhẫn kia là do mình dùng khoản tiền làm thêm đầu tiên kiếm được hồi nghỉ hè cấp ba để mua cho Tưởng Bách Xuyên.”

Đinh Thiên vỗ vỗ ngực, cuối cùng cũng có thể hít thở thông thuận, cô thầm mắng mình, thật sự là hoảng để chưa gấp thái giám đã vội!

Tô Dương lại hỏi nhiều một câu: “Không phải cậu đang xem fan của mình đánh nhau với fan của Kiều Cẩn sao? Thế nào lại chạy đi nghiên cứu việc Tưởng Bách Xuyên mang nhẫn gì rồi.”

“Còn không phải do chiếc nhẫn này gây họa sao.” Đinh Thiên kể cho cô nghe đại khái từ đầu tới đuôi của sự việc.

Tô Dương cười trừ, fan của Kiều Cẩn cũng thật thú vị, công việc của Kiều Cẩn không thuận buồm xuôi gió, những người đó muốn đến mắng cô, nói cô âm thầm ngáng chân, nhưng gặp chuyện tốt như “được kết hôn” cùng Tưởng Bách Xuyên, cũng muốn tính trên đầu cô là thế nào?

Đinh Thiên rời khỏi weibo, “Fan của Kiều Cẩn nói, nữ thần của họ rất đơn thuần, vậy nên Tưởng Bách Xuyên mới cưới cô ta, không giống một đóa bạch liên hoa như cậu, nhất định sẽ không chiếm được hạnh phúc. Sau đó fan của cậu nhìn không nổi, liền đánh nhau.”

Tô Dương chìa tay: “Cho mình xem weibo của Kiều Cẩn một chút.”

Đinh Thiên lại một lần nữa đăng nhập weibo, ấn vào trang cá nhân của Kiều Cẩn, đưa máy tính bảng tới trước mặt Tô Dương, “Xem đi, cô ta hiện tại suốt ngày nhớ thương chồng cậu, chỉ cần có tin tức gì liên quan tới Tưởng Bách Xuyên, cô ta đều sẽ cộ nhiệt(*), khiến người ta tưởng bở.”

(*) 蹭熱度 (Cộ nhiệt): Vì lợi ích cá nhân, tự do vay mượn danh tiếng của người nổi tiếng để tăng độ nổi tiếng cho bản thân, đặc biệt là để tăng sự chú ý của công chúng đối với chính cá nhân đó.

Tô Dương lật tới trạng thái mới nhất kia, hình ảnh mà Kiều Cẩn tải lên, là một tấm chụp cảnh cô ta đang vịn tay lên gò má, uống cà phê tại một quán nào đó, vừa thanh thuần mà lại không mất đi sự gợi cảm.

Ảnh chụp xinh đẹp, phong cách không khác những tấm ảnh mà cô ta đã đăng trước đó là bao, thứ gây nên sóng to gió lớn chính là chiếc nhẫn kim cương lớn cỡ trứng bồ câu đeo trên ngón áp út bên tay phải của cô ta.

Chú thích cho bức hình: [Hạnh phúc là khi dù anh ở nơi đâu, trong lòng anh cũng chỉ có em, cảm ơn anh đã luôn ở bên em nhiều năm như thế.]

Lời nói mập mờ như vậy, ảnh chụp thể hiện tình cảm trắng trợn như vậy, một bước này là đang công khai tình cảm sao?

Khó trách weibo bị oanh tạc tới mức không còn một ngọn cỏ.

Vị Kiều Cẩn này cố ý chạy đến khiến cô ghê tởm, cô ta chính là muốn nói cho cô biết, cô ta đã ở New York, có lẽ còn từng gặp mặt ăn cơm với Tưởng Bách Xuyên.

Tô Dương không có hứng thú xem bình luận của cô ta, đặt máy tính bảng qua một bên, tiếp tục ăn cơm.

Vẫn cảm thấy phần cơm này thiếu cái gì.

Đinh Thiên an ủi cô: “Một kẻ như Kiều Cẩn ấy hả, cậu cứ coi như cô ta không tồn tại đi, nếu cậu so đo quá trớn, bên nhà chồng sẽ lại nói cậu không hiểu chuyện. Dù sao Tưởng Bách Xuyên cũng không có tình cảm nam nữ với cô ta, chúng ta liền khiến cho cô ta ước ao ghen tị, chỉ có thể cộ nhiệt gây chú ý.”

Tô Dương cười nhẹ, không đáp lời, gắp một miếng bông cải xanh bỏ vào miệng.

Tất cả người nhà họ Tưởng đều cho rằng những lần tùy hứng cùng làm nũng của Kiều Cẩn đối với Tưởng Bách Xuyên chỉ là một loại tình cảm ỷ lại của em gái dành cho anh trai, dù gì bọn họ cũng đã chơi chung với nhau từ hồi nhỏ.

Nhưng bằng trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy Kiều Cẩn không chỉ mang tình cảm đơn thuần như vậy đối với Tưởng Bách Xuyên.

Nhà họ Tưởng cùng nhà họ Kiều là thế giao, cô hy vọng một ngày nào đó trường bối nhà họ Tưởng có thể chấp nhận cô, cũng không muốn trong lúc đó Tưởng Bách Xuyên phải khó xử vì kẹp giữa cô và người nhà, vậy nên mấy năm nay, đối với sự khiêu khích cùng trào phúng ngoài sáng trong tối của Kiều Cẩn, cô chưa từng so đo, cũng lười đi so đo.

Nhưng hiện tại hành vi của Kiều Cẩn không thể chỉ dùng hai chữ "quá phận" để hình dung.

Nửa tiếng sau, trong phòng chờ máy bay VIP của sân bay quốc tế Phố Đông.

Tường Bách Xuyên đang dựa trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, giữa hai đầu lông mày nhuộm vẽ một mối, thư ký cùng trợ lý đều yên lặng ngồi một bên, xử lý công việc trên tay.

Một tiếng chuông di động phá vỡ sự im ắng trong phòng chờ, Tường Bách Xuyên mở mắt, tìm di động trên người, là số của Kiều Cẩn.

“Có chuyện gì?” Giọng Tường Bách Xuyên lơ mơ lộ ra sự mệt mỏi.

Thanh âm của Kiều Cẩn hơi lộ vẻ bất mãn, nhưng càng nhiều hơn là sự sốt ruột: “Tường Bách Xuyên, sao cậu lại ngừng theo dõi mình?”

Tường Bách Xuyên xop bóp ấn đường, trong lúc nhất thời không hiểu rõ, “Ngừng theo dõi cái gì?”

“Là weibo, nửa tiếng trước cậu đã ngừng theo dõi mình, hiện tại mình chắc chắn đã trở thành trò cười lớn nhất vòng giải trí rồi. Trước khi đăng lên trạng thái kia, mình đã nói chuyện với bố mẹ cậu, chiếc nhẫn đó là sản phẩm mới, lấy mình làm người phát ngôn, mình chỉ muốn mượn danh tiếng của cậu một lần, sau khi quảng cáo chính thức xuất hiện mình sẽ giải thích rõ ràng, nhưng kết quả thì sao? Cậu lập tức ngừng theo dõi mình, cậu muốn mạng xã hội phải nhìn nhận việc này thế nào? Bọn họ thực sự cho rằng mình yêu cậu, lại còn là đơn phương nữa chứ!” Trong lời nói của Kiều Cẩn còn kèm theo sự tủi thân ảm đạm.

Tường Bách Xuyên: “Mượn danh tiếng của tôi? Ai cho phép việc này?”

Kiều Cẩn nghe ra sự không vui trong giọng của hắn, lập tức làm nũng: “Thực xin lỗi, mình sai rồi. Còn không phải là do cậu quá bận rộn sao, mình sợ quấy rầy tới cậu, liền nói một tiếng với dì cùng chú, hơn nữa, nói với ai cũng đều như nhau cả, chỉ cần người lớn trong nhà không hiểu lầm là được rồi! Sao cậu chưa hỏi mình một tiếng về chuyện đã xảy ra, liền ngừng theo dõi mình!”

Tường Bách Xuyên biết Tô Dương đã đăng nhập weibo của hắn để làm việc này, nhưng lại nói với Kiều Cẩn: “Có lẽ weibo bị trộm.” Dừng lại một chút, hắn lạnh giọng nói: “Kiều Cẩn, cho dù tôi bận rộn tới mức nào, cũng có thể dành ra hai phút để quyết định có nên cho phép cậu mượn danh tiếng của tôi hay không!”

“...” Kiều Cẩn: “Được rồi, mình cũng không dám làm thế nữa, về sau chuyện gì mình cũng sẽ xin phép cậu trước, được chưa! Cậu mau theo dõi mình một lần nữa đi, cũng nhớ công khai giải thích một chút về chuyện đã xảy ra, việc này sắp thành đầu đề trong trang giải trí rồi!”

Tường Bách Xuyên không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Hắn không có thời gian nghịch weibo, thỉnh thoảng nhìn một chút, ngày thường thư ký đều thay hắn xử lý, phần lớn là chia sẻ một số sản phẩm mới của những tập đoàn tài chính hợp tác cùng hắn để mở rộng thị trường.

Thư ký đại khái nghe được chuyện gì đã xảy ra, lập tức đăng nhập tài khoản, phát hiện mật mã cũ vẫn có thể dùng, lại nhìn trang web, cuối cùng còn xem xét danh sách theo dõi, Tường Bách Xuyên theo dõi tổng cộng 52 người, hiện tại chỉ còn 51, cô quét mắt, biết ngay là thiếu ai.

Cô ngẩng đầu nhìn Tường Bách Xuyên, “Tường tổng, chỉ có Kiều Cẩn bị ngừng theo dõi, những người khác vẫn bình thường, hiện tại tôi sẽ điều tra một chút xem tài khoản đã từng bị đăng nhập ở nơi nào.”

Tường Bách Xuyên lấy lại di động: “Không cần, là Đồng Đồng đăng nhập để làm chuyện đó.”

Thư ký giật mình, vốn muốn vào trang cá nhân của Kiều Cẩn để theo dõi cô ta một lần nữa, lúc này lại không thể tự chủ trương, liền trung cầu ý kiến của Tường Bách Xuyên: “Ngài muốn tiếp tục theo dõi cô ấy chứ?”

Tường Bách Xuyên đắm chiêu nhìn di động, qua hai giây, ngược mắt nói với thư ký: “Không cần theo dõi, trong khoảng thời gian này cũng đừng đăng nhập weibo.”

“Tôi biết rồi.” Thư ký không hỏi nhiều nữa, rời khỏi weibo.

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, trực tiếp tắt di động, cầm trong lòng bàn tay, tựa lên sofa, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phòng chờ VIP khôi phục sự yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng bàn phím lách cách.

Một tiếng trôi qua, Kiều Cẩn không đợi được tới lúc Tường Bách Xuyên theo dõi lại.

Cô ta mất kiên nhẫn, cầm di động muốn gọi lại tới số của Tường Bách Xuyên, liền bị người đại diện Lisa ngăn lại, “Nếu gọi nữa sẽ không có ý nghĩa, đừng để lúc anh ta còn chưa ly hôn xong với Tô Dương đã thấy chán em, mất nhiều hơn được, em đã nhìn nhiều năm như vậy, thêm mấy ngày nữa thì đã sao?”

Kiều Cẩn không phản bác, phiền não đặt di động lên bàn, tìm bao thuốc, châm lửa, hít mạnh một hơi, phun khói, muốn phát tiết toàn bộ oán giận trong lòng.

Cô ta đăng tải ảnh chụp kia lên weibo, đương nhiên không phải vì mượn danh tiếng của Tường Bách Xuyên để tăng sự chú ý cho chiếc nhẫn kia, mà là để khiến Tô Dương khó chịu trong lòng, ai ngờ Tô Dương lại ngừng theo dõi cô ta.

Tường Bách Xuyên nói cái gì mà trộm tài khoản, đây rõ ràng là lý do thoái tác để bảo vệ Tô Dương, cô ta tin mới là lạ.

Nhưng Tường Bách Xuyên mãi vẫn chưa theo dõi lại tài khoản của cô ta.

Cô ta lại phun khói, nhìn về phía người đại diện: “Lisa, em luôn cảm thấy bọn họ sẽ không ly hôn, tuy rằng trường bối nhà họ Tường chưa từng đồng ý cuộc hôn nhân của bọn họ, nhưng với tính cách của Tường Bách Xuyên, hẳn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.”

Lisa mở cửa sổ để xua tan khói, dựa vào bên cửa sổ: “Hiện tại không thể kết luận liệu anh ta có thỏa hiệp hay không.”

Kiều Cẩn giữ tàn thuốc: “Sao chị lại nói vậy?”

Lisa: “Chị nghe nói đã ba tháng nay Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương chưa gặp mặt. Em có biết ba tháng có ý nghĩa gì không?”

Kiều Cẩn dừng lại, ngón tay đưa đầu thuốc tới bên miệng, cô ta hiểu, dù tình cảm sâu đậm tới cỡ nào cũng không chịu nổi sự giằng co của thời gian cùng hiểu lầm, mỗi người một ngã chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không quá hai phút, di động của Lisa rung lên, khoe miệng cô mang một tia cười nhạt: “May mà em không gọi điện, Tường Bách Xuyên đã bay về từ Thượng Hải rồi, sẽ đến sân bay thành phố lúc 4 giờ chiều.”

Cô xem đồng hồ: “Còn chưa đầy hai tiếng nữa, chúng ta vẫn còn kịp ra sân bay.”

Kiều Cẩn không hiểu, “Đi sân bay làm gì?”

Lisa cắt di động: “Đương nhiên là để cùng xuất hiện với Tường Bách Xuyên trong ống kính truyền thông rồi, không phải trên mạng đang suy đoán vì sao Tường Bách Xuyên ngừng theo dõi em sao? Em đi sân bay tìm Tường Bách Xuyên để giả bộ đáng thương, để anh ta tạo cho em nguy cơ được PR, mà giới truyền thông lại nghĩ rằng em đi đón máy bay, như thế lời đồn về sự bất hòa giữa em và Tường Bách Xuyên đương nhiên sẽ tự sụp đổ, còn có thể giữ vững vụ scandal hiện tại giữa hai người”

Kiều Cẩn trực tiếp ném tàn thuốc vào trong cốc trà, “Em đi đổi bộ quần áo rồi trang điểm lại một chút, chúng ta có nên báo cho bên truyền thông trước một tiếng, để bọn họ ra sân bay chờ không?”

Lisa thúc giục cô: “Em nhanh đi thay đồ đi, chuyện còn lại giao cho chị.”

Sân bay thành phố.

Tường Bách Xuyên xuống máy bay, không ngồi xe để đến cửa sân bay, mà thoát khỏi đám đông, mở di động ra tìm một số điện thoại.

Sau khi cuộc gọi được thông, giọng của Tường Bách Xuyên ôn hòa chưa từng có: “Chú Triệu, chú đang bận à?... Sao lại thế? Từ trước tới nay cháu vẫn đi qua cửa an ninh, chưa từng làm chuyện đặc thù như để cửa khoang đã đóng lại mở ra thêm lần nữa vì cháu... Còn không phải là do chú có phương pháp giáo dục sao... Đúng là cháu muốn nhờ chú chào hỏi với nhân viên làm việc tại sân bay, để bọn họ hỗ trợ, dùng xe công vụ của sân bay trực tiếp đưa cháu tới cửa ra ở khu vận chuyển hàng hóa... Vâng, phải, cháu muốn đi vòng qua sảnh đến... Thông đạo VIP cũng không đi... Đúng vậy, bị phóng viên theo dõi... Vâng, rất đông, thực sự không có cách nào... Chú mừng xong chưa? Mừng xong thì mau cho người tới đón cháu...”

Kết thúc cuộc gọi, Tường Bách Xuyên đi tới, hỏi thư ký: “Xe đón chúng ta đã tới chưa?”

Thư ký đáp: “Tôi vừa gọi cho người lái xe, đang chờ chúng ta tại cửa sảnh đến.”

Di động của Tường Bách Xuyên reo lên, là một dãy số lạ, hẳn là nhân viên sân bay, hẳn nói với thư ký: “Để người lái xe trực tiếp chạy đến cửa ra của khu vận chuyển hàng hóa.”

Sau đó mở di động, tiếp nhận cuộc gọi.

Thư ký giật mình, bởi Tường Bách Xuyên chưa từng làm chuyện đặc thù như vậy, nhưng nghĩ tới chuyện weibo của Kiều Cẩn hôm nay, trong lòng cô đại khái hiểu chuyện gì xảy ra, nhanh chóng lấy di động gọi điện thoại cho tài xế.

Trên tầng của sảnh đến.

Kiều Cẩn đeo khẩu trang, đeo kính râm, võ trang đầy đủ, trước khi nhìn thấy Tường Bách Xuyên, cô ta vẫn phải giả bộ giữ bí mật.

Nhưng đợi nửa tiếng cũng không thấy Tường Bách Xuyên đi ra, cô ta hỏi Lisa: “Tin tức của chị có nhầm không thế?”

“Không thể nào, bọn họ tra xét tin tức của chuyến bay, ba người Tường Bách Xuyên, thư ký cùng trợ lý đều trở về Bắc Kinh, hơn nữa một người bạn của chị có mặt tại cửa an ninh của sân bay nói, đã tận mắt thấy Tường Bách Xuyên vào cửa an ninh, không thể sai được.”

Kiều Cẩn vẫn lo lắng: “Nhưng máy bay đã hạ cánh được nửa tiếng, sao anh ấy vẫn còn chưa ra?”

Lisa: “Lại chờ thêm chút nữa, có lẽ đang trì hoãn để gọi điện thoại.”

Mà lúc này trong ô tô của Tường Bách Xuyên.

Sau khi thư ký Giang Phàm xem lướt qua tin tức, xoay mặt nhìn về phía Tường Bách Xuyên ở ghế sau, “Tường tổng, tin tức kết hôn của ngài đã bị phát tán, hiện tại chẳng những được đề cập trên trang đầu của trang giải trí hay trang tài chính và kinh tế, bạn trên mạng đều phỏng đoán Kiều Cần là vợ mới cưới của ngài, fan của Kiều Cần đánh nhau với fan của Tô Dương, rất ác liệt, ngài có muốn xử lý không?”

Tường Bách Xuyên ngừng hai giây: “Để phòng PR loại bỏ toàn bộ những tin tức liên quan trong vòng một tiếng, về sau, chỉ cần là tin tức có dính dáng tới tôi, không được phép xuất hiện trên mạng.”

Giang Phàm gật đầu: “Chúng tôi sẽ xử lý ngay lập tức.” Cô gọi điện thoại, bắt đầu phân phó bộ phận PR xử lý bất quá như thế nào.

Lúc này di động của Tường Bách Xuyên vang lên, vẫn là Kiều Cần.

“Tường Bách Xuyên, chừng nào thì anh mới về tới Bắc Kinh?” Kiều Cần không đợi được hân ở sân bay, đành phải gọi điện, uyển chuyển hỏi hân.

Tường Bách Xuyên cũng không giấu giếm: “Đã về rồi.”

Trong lòng Kiều Cần chợt lạnh, đại khái đoán được xe riêng của hân đã đến sân bay, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, sợ Tường Bách Xuyên sẽ nghi ngờ, liền nhắc tới chuyện khác: “Đúng rồi, cuối tuần sau anh vẫn ở Bắc Kinh chứ?”

Tường Bách Xuyên lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Kiều Cần gạt mình, điều chỉnh cảm xúc thật tốt, mới lên án công khai cười: “Tường tổng, cuối tuần sau là sinh nhật của em! Đã cùng em trải qua hơn mười lần sinh nhật, thế mà anh vẫn không nhớ rõ là ngày nào sao!”

Tường Bách Xuyên: “Tôi không rảnh rỗi như cô, cả ngày không có gì làm liền nghĩ tới chuyện sinh nhật.”

Kiều Cần ngừng một lát, lập tức vừa cười vừa nói: “Xem anh bận rộn như vậy, lần này em tha cho anh, hiện tại em nói cho anh biết, anh nhất định phải tới.”

Tường Bách Xuyên: “Cuối tuần sau tôi có việc rồi, không rảnh.”

“...” Tuy Kiều Cần biết về cơ bản hân nói chuyện đều không có tình người như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất mát.

Cô ta vẫn luôn cho rằng trong lòng Tường Bách Xuyên, chính bản thân mình không giống những người khác, ít nhất cô ta còn dám làm nũng với hân, mà về cơ bản hân đã nhiều lần chấp nhận, nhưng từ trước tới giờ hân sẽ không nói chuyện dịu dàng với cô ta.

Cô ta rất hiếu kỳ, khi hân lên sống chung với Tô Dương, có phải cũng lạnh lùng như vậy hay không.

Tường Bách Xuyên kết thúc cuộc gọi, phát hiện di động nhận được một tin nhắn mới từ wechat, mở ra, là Tô Dương gửi đến: [Em còn phải chỉnh sửa ảnh chụp, đại khái mất ba tiếng, 8 giờ tối mới xong việc, nếu không thì anh về nhà trước đi!]

Hân trả lời lại: [Anh tới đón em.]

Cho người chưa hiểu rõ: Người phát ngôn là người đại diện cho một cá nhân, tổ chức hay doanh nghiệp; được nhân danh cá nhân hay tổ chức đó phát ngôn và cung cấp thông tin cho báo chí và các đối tượng có liên quan; phát ngôn quan điểm, lập trường chính thức của cá nhân hay tổ chức về các vấn đề liên quan; tổ chức các cuộc họp báo; chủ trì việc theo dõi, tổng hợp dư luận báo chí liên quan đến cá nhân và tổ chức đó.

Lời của editor: Không biết vì sao bản raw và bản convert đánh nhau ầm ầm *lau mồ hôi* chỗ này khuyết chỗ kia thiếu, loạn cả lên, mình tạm thời gộp cả hai bản lại để edit, mong là không sai sót quá nhiều so với bản gốc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tình yêu thuở niên thiếu

Convert: Sakahara

Editor: Mẫn Mẫn Tường Bách Xuyên trả lời xong tin nhắn của Tô Dương, lúc này mới chú ý Giang Phàm đang gọi điện thoại ở ghế lái phụ.

Giọng của Giang Phàm rất nhẹ: “Ừ, còn phải đợi hai tiếng nữa, hân là không kịp, nếu không để tôi gọi điện cho mẹ của tôi, nhờ bà tới họp phụ huynh cho Lâm Lâm.”

Tường Bách Xuyên nói: “Tôi đang rất rảnh, để tôi đưa cô tới trường học trước.”

Giang Phàm quay đầu, không nghe rõ lời của Tường Bách Xuyên, nghi ngờ nhìn hắn.

Tường Bách Xuyên: “Tôi sẽ đưa cô tới trường để tham gia họp phụ huynh cho Lâm Lâm trước, rồi nhờ thư ký đưa một chiếc xe khác qua đây.”

Giang Phàm nói trong điện thoại, cô sẽ đi họp phụ huynh, tiện thể đón đứa bé, sau khi cúp điện thoại, lại nói với Tường Bách Xuyên: “Cảm ơn Tường tổng.”

Vừa này chồng trước gọi tới, nói hôm nay con gái biết cô sẽ trở về, muốn cô tới họp phụ huynh. Con gái đã lên lớp ba, cô lại chưa từng tham gia một lần họp phụ huynh nào cho bé.

Trước khi ly hôn, cô bận rộn, sau khi ly hôn, hình như cô càng bận rộn hơn.

Tường Bách Xuyên đã đến trước cửa trường học, một chiếc xe khác cũng đã tới đón hắn, hắn không để người lái xe đi theo, tự mình lái xe rời đi.

Khi đi ngang qua một khu trung học, có một đôi tình nhân nhỏ đang đùa giỡn ở ven đường, nam sinh cồng nữ sinh, hai người đều mặc đồng phục, đại khái là nam sinh trêu chọc nữ sinh, nữ sinh đánh lên bờ vai của cậu.

Nhìn hình ảnh giống như đã từng thấy qua này, trong nháy mắt Tường Bách Xuyên hoảng thần.

Hắn nhớ tới thuở niên thiếu của hắn cùng Tô Dương.

Ô tô đi thoáng qua đôi học sinh kia, hắn thu hồi tầm mắt, nhìn về con đường ở phía trước.

Trong lúc rảnh rỗi chờ đèn đỏ, hắn gửi tin nhắn: [Em muốn ăn gì tối nay?]

Tô Dương xem đi động, Tường Bách Xuyên hỏi cô muốn ăn gì ư?

Đương nhiên là muốn ăn đồ hắn làm.

Cô đang gõ hai chữ trong khung nói chuyện, Đinh Thiên đẩy cửa tiến vào: “Dương Dương, còn phải mất bao lâu nữa? Hay để mình hủy quách đi cho rồi, không phải chỉ là phí bồi thường cho việc vi phạm hợp đồng thôi sao, chúng ta không thiếu tiền, thưởng cho cô ta, chị đây không đùa với cô ta, cô ta là cái thá gì chứ!”

Đinh Thiên tức giận đặt mông ngồi cạnh cô, chuyển màn hình máy tính về phía mình, vẫn là chùm ảnh hồi này, lúc này không ngại ngực nhỏ, mà là chê ngực quá con mẹ nó lớn.

Lúc cô nhận được điện thoại do người đại diện của An Ninh gọi, hận không thể chửi ầm lên.

Lớn chỗ nào?

Tô Dương ngừng động tác dưới tay, cười khuyên cô: “Uống chút nước đá để giải tỏa con tức đi.”

Khuôn mặt Đinh Thiên tỏ vẻ không thể tin được: “Cậu thực sự muốn sửa sao? Đồng ảnh này đã bị gửi lại lần thứ ba rồi, An Ninh đang cố ý gây sự! Cậu không nhìn ra à? Cô ta ý vào Lục Duật Thành...”

Tô Dương không muốn nghe tên của người đàn ông này, kịp thời đánh gãy Đinh Thiên: “Cậu có biết đối phó với loại người như An Ninh, dùng biện pháp gì mới có khả năng làm chơi ăn thật nhất không?”

Đinh Thiên giật mình, lập tức hiểu rõ, thuận theo lời cô hỏi: “Dùng biện pháp gì?”

Tô Dương: “Hiện tại để cho cô ta thoải mái phun sạch oán khí, sau đó trả lại cho cô ta gấp bội!”

Đinh Thiên: “...”

Tô Dương tự tay chuyển lại màn hình máy tính, “Vậy nên... Minh nhất định sẽ sửa ảnh chụp thật tốt.”

Đinh Thiên: “Nếu cô ta vẫn không hài lòng, lại khăng khăng muốn cậu sửa thêm lần nữa thì sao? Cậu thực sự sẽ để cho cô ta tùy ý đùa giỡn trong lòng bàn tay à? Tối nay cô ta hành hạ cậu như vậy, nhất định có liên quan tới Kiều Cẩn, Kiều Cẩn ăn quả đắng, thế mà vẫn có tinh thần đi tra tấn cậu.”

Tô Dương cười: “Minh tự có biện pháp để đối phó với cô ta. Minh muốn làm việc, cậu về trước đi.”

Đinh Thiên thờ dài một hơi: “Về nhà cái rằm, vừa nhận được điện thoại của chủ nhiệm tạp chí Mỹ Ngu, vốn theo kế hoạch cuối tuần mới chụp cho trang bìa kỷ niệm một năm của số đặc biệt, trước thời hạn lại nói muốn chụp vào ngày mai, mình còn phải sắp xếp một chút.”

“Ngày mai sao?” Tô Dương nhún mày.

“Ừ.”

Tô Dương gật gù đầu, theo sau hỏi một câu: “Lần này là vị minh tinh nào?”

Đình Thiển nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng.

Tô Dương chớp mắt mấy cái, “Không phải là An Ninh đấy chứ!?”

Đình Thiển lắc đầu, vẫn không nói chuyện, biểu cảm phức tạp lại kỳ lạ.

Tô Dương cảm thấy không ổn, nói ra cái tên mà mình không muốn nhắc tới nhất: “Là Kiều Cẩn à?”

“E hèm” Đình Thiển nói: “Đoán xem còn có ai nữa? Cho cậu một gợi ý, ảnh đế.”

Sắc mặt của Tô Dương khẽ biến, ảnh đế sao.

“Là Cố Hằng?”

Giọng nói đồng tình của Đình Thiển truyền tới, “Chúc mừng cậu, trả lời đúng rồi.”

Lại cứ phải là Cố Hằng.

Nhắc tới Cố Hằng cùng Lục Duật Thành, ân oán chuyện xưa giữa bọn họ thật sự là... Một lời khó nói hết.

Cô bùng cốc lên uống một ngụm cà phê, thật khổ.

Một lúc lâu sau, cô đột nhiên phản ứng kịp, “Vì sao phải chụp trước vào ngày mai?”

“Tổng biên tập Duy Y nói, tuần sau Kiều Cẩn có việc tại New York, không theo kịp thời gian.” Đình Thiển nhún vai, “Cậu biết đấy, tên tuổi của người ta bây giờ lớn rồi.”

Tô Dương nhíu mày: “Cô ta thì có việc gì chứ?”

A, nói thì dễ nghe như vậy, còn không phải bởi vì Tường Bách Xuyên đã trở về, cô ta ghen ngược với chính quá khứ của bản thân và Tường Bách Xuyên, nên nghĩ biện pháp chiếm giữ thời gian của cô sao.

Thật không thú vị.

Đình Thiển vỗ vỗ bờ vai cô: “Làm việc đi, mình ra ngoài sắp xếp công việc chụp hình ngày mai, 7 giờ sáng mai phải có mặt tại phòng chụp ảnh rồi.”

7 giờ sáng?

Điên rồi à!

Tô Dương bình phục tâm trạng phập phồng, tiếp tục làm việc, di động trong tay đột nhiên rung lên, cô xoa bóp huyết thái dương, xem trí nhớ này, còn chưa trả lời Tường Bách Xuyên là muốn ăn gì tối nay đâu.

Cô mở màn hình, nhìn thấy tin gửi tới của Tường Bách Xuyên, máu khắp toàn thân dồn lên đầu, hần đáp lại cô như thế này: [Không phải lúc nào ăn cơm xong em cũng đều ăn anh sao?]

Cô nhìn đối thoại ở phía trên, không biết từ lúc nào bản thân đã trả lời hần hai chữ, [Ăn anh].

Tô Dương hí mắt, cô vốn định viết là, [Ăn mì sốt tương anh làm.], nhưng vừa gõ hai chữ, Đình Thiển liền tiến vào đánh gãy cô, sau cũng không biết đã nhấn gửi đi từ lúc nào.

Giống như cô đang trồng trái tới mức khẩn cấp không bằng.

Tô Dương đành phải trả lời lại một lần nữa: [Ăn mì sốt tương anh làm.]

Tường Bách Xuyên gửi một chữ “Được”.

Tô Dương liền cắt di động, tiếp tục làm việc.

Sửa xong ảnh chụp, đã là 8 giờ 20 phút, cô đuổi người một cái, lại nhỏ vài giọt thuốc mắt, đôi mắt thoải mái không ít, đóng gói toàn bộ ảnh chụp, sau khi tải lên xong, cô nhấn lại ở trong thư.

[Lúc này bộ ngực không lớn cũng không nhỏ, nhìn rất xinh đẹp, nếu ngài vẫn cảm thấy không vừa lòng, liền gửi lại cho tôi, ngày mai tôi sẽ đăng hình ảnh

qua ba lần chỉnh sửa lên weibo, trung cầu ý kiến của fan xem sửa thế nào mới là hoàn mỹ nhất, dù sao thẩm mỹ đại chúng mới là quan trọng nhất, ngài nói có đúng không?::)]

Câu chữ dịu dàng, lại như nhu lý tàng đao(*), đều là uy hiếp.

(*) Nhu lý tàng đao (đĩqlđ đao trong sự dịu dàng, chơi chữ của "Tiểu lý tàng đao" - đao trong nụ cười) đều ám chỉ việc ngoài mặt thì tốt đẹp nhưng bên trong lại tính kẻ người khác.

Rất nhanh, cô nhận được lời đáp từ người đại diện của An Ninh, [An Ninh rất hài lòng, vất vả rồi, Tô mỹ nữ.]

Tô Dương xóa tin nhắn, trực tiếp tắt máy, nhét di động vào trong túi xách, vỗ trang đầy đủ, thẳng tiến xuống lầu.

Ra khỏi tòa nhà lớn, xe của Tưởng Bách Xuyên đã đứng trước cổng chính, cô gần như chạy chậm xuống bậc thang.

Tưởng Bách Xuyên thấy cô đi ra, mở cửa xuống xe, tiện tay cầm hoa hồng trên ghế lái phụ.

Tô Dương nhìn một vòng bốn phía theo bản năng, “Anh đỗ xe ở đây đón em, không sợ bị chụp phải à?”

“Em là vợ của anh, bị chụp cũng có sao đâu.” Tưởng Bách Xuyên đưa hoa cho cô.

Hắn không lên tiếng công bố chuyện tình cảm cùng hôn nhân, nhưng cũng không muốn có ý giấu giếm cái gì, chỉ là hắn không thích chính bản thân mình bị chú ý trước tầm mắt của công chúng.

Nhưng khi Tô Dương càng ngày càng nổi tiếng, chuyện kết hôn ngầm sớm muộn cũng sẽ bị truyền thông phơi bày, việc kia cũng chẳng cần phải che giấu, thuận theo tự nhiên đi.

Tô Dương nhận hoa, ôm cổ hắn, hôn lên gò má hắn một cái, “Cảm ơn chồng.” Mỗi lần hắn đi công tác về đều mua 99 đóa hồng cho cô, đã qua nhiều năm như vậy, hắn chưa từng quên lần nào.

Tưởng Bách Xuyên nhận lấy túi xách của cô, lại chìa tay: “Đưa hoa cho anh.”

Đặt hoa cùng túi xách ở ghế sau, Tưởng Bách Xuyên xoay người ôm cô vào ngực: “Sao lại mặc ít như vậy, không lạnh à?”

“Mặc nhiều hơn, anh sẽ không ôm được em.” Tô Dương nhón chân lên, mũi đến gần miệng hắn ngửi ngửi.

Tưởng Bách Xuyên nói: “Anh không hút thuốc.”

“Ba tháng nay cũng không hút điếu nào chứ?”

“Chưa từng hút qua.”

Tô Dương gật gật đầu, coi như vừa lòng với câu trả lời của hắn.

Cô chăm chú nhìn vào mắt hắn, hắn rất ít khi tới đón cô tan tầm, đặc biệt là nửa năm gần đây, có đôi khi hắn bận tới mức ngay cả một cuộc điện thoại cũng quên gọi cho cô.

Mà triển lãm ảnh chụp lần thứ nhất của cô, hắn cũng không đi.

Cho nên lần này hắn tới đón cô, ít nhiều cũng khiến cô có chút được sủng mà sợ.

Tô Dương nâng tay vòng qua cổ Tưởng Bách Xuyên: “Đã ba tháng nay chúng ta không gặp mặt, có hai ngày không gọi điện thoại... Em còn tưởng anh vui tới mức quên trời quên đất rồi chứ.” Giọng điệu không quá thỏa mãn.

Tưởng Bách Xuyên nhìn cô, giải thích: “Ngân hàng đầu tư nhiều hạng mục IPO lớn cùng một lúc, đúng lúc đó tập đoàn Trung Xuyên cũng thực hiện một vụ thu mua xuyên quốc gia, mà công ty internet của Thẩm thị lại vừa vận được đưa ra thị trường, bên nào cũng bận cả.”

Ngân hàng đầu tư là do chính hắn thành lập, tập đoàn Trung Xuyên là của nhà họ Tưởng, Thẩm thị là công ty của cô hắn.

Tô Dương cũng không trách móc quá nặng nề, bởi vì chính cô cũng bận rộn.

“Lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm.” Tưởng Bách Xuyên nói xong liền cởi áo của mình khoác lên người cô.

Tô Dương đẩy tay hắn ra: “Đừng mặc cho em, rất phiền, lên xe lại phải cởi.”

Giọng của Tưởng Bách Xuyên lạnh lùng: “Mặc vào.”

Tô Dương khoác áo của hắn, vòng qua ghế lái phụ, mở cửa ngồi vào, nhiệt độ bên trong vừa đủ ấm, có mùi nước hoa nhàn nhạt thoảng qua, vẫn là lọ mà cô mua từ mấy tháng trước.

Tường Bách Xuyên ném áo khoác mà cô vừa cởi ra lên ghế sau, cài dây an toàn giúp cô: “Không hỏi một chút chuyện về tấm hình trên weibo giữa anh và Kiều Cẩn sao?”

Tô Dương nhìn thẳng hấn vài giây: “Còn chưa sánh kịp với buổi công chiếu phim lần đầu tiên đâu, cái gì mà mượn danh tiếng của anh để tăng độ nổi tiếng, vẫn chưa có kẻ nào dám dùng quy tắc ngầm với cô ta, em nói không sai chứ? Vậy nên hỏi hay không thì khác gì nhau?”

Giọng của cô có chút bén nhọn vô hình.

Sắc mặt của Tường Bách Xuyên trầm xuống, đôi môi mím chặt, nhìn cô chăm chăm.

Tô Dương không chống đỡ nổi ánh mắt chất vấn của hấn, dời tầm mắt về phía kính chắn gió.

Từ đầu đến cuối Tường Bách Xuyên đều nhìn cô: “Không phải trước đó em cũng tỏ vẻ không có vấn đề mà đồng ý với chuyện này à, nếu mất hứng thì sao không nói với anh?”

Tô Dương yên lặng vài giây rồi mới nói: “Trường bối của nhà họ Tường cùng nhà họ Kiều đều nhờ anh giúp Kiều Cẩn như vậy, nói cô ta vừa mới tiến vào giới giải trí, cần người chống lưng, cần sự nổi tiếng, em còn có thể nói gì? Nếu em tỏ vẻ mất hứng, cuối cùng người khó xử vẫn là anh, nếu em nói không đồng ý, sẽ càng khiến cho bố chán ghét!”

Trước đây cô uyển chuyển cầu toàn chỉ vì muốn giành được một chút hảo cảm của trường bối nhà họ Tường, không muốn Tường Bách Xuyên phải khó xử giữa cô và người nhà, nhưng bất kể cô làm gì, cái nhìn của bọn họ đối với cô cũng không thay đổi chút nào.

Bố Tường vẫn luôn không xem trọng cô, trước giờ đều như vậy, đặc biệt là đối với nghề chụp ảnh của cô, nói cô suốt ngày chỉ lăn lộn trong vòng giải trí.

Tường Bách Xuyên trào phúng nói: “Hiện tại ngừng theo dõi Kiều Cẩn, sẽ không sợ làm anh khó xử, không sợ khiến bố chán ghét nữa à?”

Ánh mắt của Tô Dương lại rơi trên người hấn, giọng nửa đùa nửa thật: “Lúc đó ngốc nghếch, hiện tại thông minh, chẳng phải chỉ cần em không thừa nhận là em làm, toàn bộ đều ỷ vào anh là được sao? Dù gì anh cũng sẽ thiên vị em.”

Tường Bách Xuyên đưa tay xoa đầu cô, giọng dịu dàng đi không ít: “Sau này đừng để chính mình uất ức.”

Tô Dương “Ừ” một tiếng.

Tường Bách Xuyên bắt đầu khởi động ô tô, Tô Dương vẫn nhìn hấn chăm chăm.

“Làm sao vậy?” Tường Bách Xuyên nghiêng mặt hỏi cô.

Tô Dương lắc đầu, không nói chuyện.

Xa cách đã lâu mới gặp lại, ngay cả một cái hôn hấn cũng không cho, việc này chứng tỏ điều gì?

Cô lại không tự chủ nghĩ tới triển lãm ảnh chụp lần thứ nhất của cô vào hai tháng trước, hấn không đi, lý do là bận việc.

Hấn không biết, thứ cô muốn nhất chính là sự có mặt của hấn.

Nhưng hấn không đi.

Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong xe rất yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở của hai người cũng có thể nghe rõ ràng.

Ngoài xe, đèn đường vừa sáng, dòng xe đông nghịt, biển người chen chúc.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cô đều bận đến nửa đêm, về tới nhà, khi đầu đầu đến mức không ngủ được sẽ nghĩ ngợi lung tung, cũng thường xuyên tự hỏi chính mình, sau khi tình yêu đã trải qua mười một năm, sẽ còn lại cái gì?

Nghĩ tới đây, dưới đáy lòng Tô Dương không khỏi thờ dài, trong hôn nhân của hai người, gặp nhau quá sớm, dường như cũng không phải là một chuyện quá may mắn.

Cô chợt quay đầu, “Tường Bách Xuyên, chúng ta sẽ ly hôn sao?”

Tường Bách Xuyên liếc mắt nhìn cô, tiếp tục chuyển tâm lái xe.

Tô Dương thấy hấn không có ý định trả lời, liền quay đầu nhìn về phía ngoài xe, trên cửa kính phủ một tầng hơi nước lờ mờ, tầm mắt dần dần không rõ.

“Đồng Đồng, mười một năm trước em thường xuyên hỏi anh, có phải sẽ có một ngày chúng ta chia tay hay không, hình như anh đã từng nói với em không chỉ một lần, giữa chúng ta sẽ không có chuyện chia tay.”

Giọng nói từ tính trầm thấp khiến Tô Dương có chút ngỡ ngàng, lại có chút an ổn vô hình.

Cô nhìn Tường Bách Xuyên, thì ra hần vẫn còn nhớ rõ, bọn họ đã ở bên nhau mười một năm.

Tô Dương đem tay phủ lên mu bàn tay của hần, không khỏi xúc động: “Em thấy mình như đang già đi vậy.”

Đặc biệt là gần đây, bình thường không khỏi đa cảm lại khác người.

Nếu là trước kia, cô đã không rảnh để nghĩ về những chuyện mật mờ này.

Tường Bách Xuyên rút tay ra, đem tay cô nắm chặt trong lòng bàn tay, cùng đặt lên tay lái, hần nói: “Trong mắt anh đều giống nhau, em vẫn là Tô Dương của tuổi 17.”

Tô Dương bật cười, “Lại lừa em! Rõ ràng đã 28 rồi, không trang điểm, không muốn ra khỏi cửa, mỗi ngày đều muốn mặc quần áo rục rờ để giả bộ nai tơ, Tô Dương của tuổi 17 không phải như vậy.”

Tường Bách Xuyên không tiếp lời cô, mắt hần nhìn gương, dừng xe lại bên lề đường.

“Làm sao thế?” Tô Dương hỏi.

“Em không biết là mình phát sốt à?” Lúc nắm tay cô hần đã cảm thấy hơi nóng, tưởng là do nhiệt độ ở trong xe, nhưng sau lại cảm thấy bất thường, không phải nóng, mà là như thiếu đốt.

Tường Bách Xuyên vươn tay sờ lên gáy cô, rất nóng, giọng của hần không tốt: “Em đã bao nhiêu tuổi rồi? Chính mình phát sốt cũng không biết gì sao?”

Hần vừa nói xong, Tô Dương cũng cảm thấy mình quá nóng, còn hơi rét lạnh.

“Tô Dương, anh đang hỏi em đấy!”

Khi hần gọi tên cô, cũng chính là lúc hần đã dùng hết sự kiên nhẫn của mình.

Tô Dương: “Bắt đầu từ tối hôm qua đã sốt rồi.”

Tường Bách Xuyên nhìn chăm chăm vào cô nửa ngày, cuối cùng không nói một chữ nào, nổ máy, quay đầu lái về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, từ việc đăng ký tới việc trả tiền thuốc men, đều do Tường Bách Xuyên xử lý, cô yên tâm thoải mái ngồi chờ trong phòng truyền dịch.

Tường Bách Xuyên giao bình dịch cùng ống kim cho y tá, liền tới chỗ đưa thuốc để chờ lấy thuốc nước đã pha chế.

Tô Dương theo dõi dáng người đứng thẳng của hần, không khỏi bồi ngùi, người đàn ông này không chỉ dùng tốt ở trên giường, xuống giường cũng cùng một dạng.

Chỉ tiếc là hai năm này, số lần cô có thể sử dụng hần thực sự quá ít.

Dịch đã được pha xong, Tường Bách Xuyên bung dịch tới bàn y tá, Tô Dương cũng đến ngồi xuống, chờ y tá ghim kim.

Theo thói quen, Tường Bách Xuyên đưa tay phải của mình cho cô, lúc Tô Dương cầm tay hần, trong mắt nóng lên, khi ghim kim vào giữa đùi hôm qua, cô cũng vô thức muốn nắm lấy cánh tay này, nhưng khi đó bên người chỉ là một mảnh trống trơn.

Lời của tác giả:

P/s: Lại lại nhai đôi câu, tác phẩm này sẽ không chạy theo xu hướng nam nữ chính bắt đầu cãi nhau vì hiểu lầm, sau đó ly hôn, rồi lại tái hôn, cá nhân tôi cảm thấy nước đổ khó hốt, gương vỡ khó lành.

Câu đầu tiên dù sao cũng là: Sinh sống đã không dễ, liền tìm một chút món ăn tinh thần ngay tại trong tiểu thuyết.

Tiểu thuyết vốn chính là để tiêu hao thời gian vô vị, tôi không thể để mọi người quá bận khoăn, ý ngầm là, tác phẩm này không phải ngược, tiện thể gửi vài phúc lợi của người đàn ông đẹp trai cho các bạn, cũng mong các bạn có thể vui vẻ đùa giỡn trong mùa xuân của nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ánh mắt chuyên tâm chăm chú, không chứa tạp vật

Convert: Sakahara

Editor:Mãn Mãn

Ghim kim xong, Tường Bách Xuyên dẫn dịch chày vào trong ống, Tô Dương thấy bên cạnh có chỗ trống, "Chúng ta ngồi ở đây đi, vừa vặn có thể xem tivi."

Tường Bách Xuyên quay đầu nhìn cô: "Em chưa thấy tivi bao giờ à?"

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên chỉ về phía trong cùng: "Ngồi ở kia, ít người hơn"

Rất cuộc đi vòng qua chỗ ở góc, Tường Bách Xuyên treo bình dịch lên giá, sau khi Tô Dương ngồi xuống liền tựa lưng vào ghế dựa, dáng vẻ rất mệt mỏi, Tường Bách Xuyên khoác áo của hắn lên người cô, "Ngủ đi, anh sẽ gọi em lúc truyền xong."

Tô Dương gật đầu, lại dặn dò hắn: "Anh nhớ phải gọi y tá thay dịch kịp thời đấy nhé."

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, hỏi cô: "Hôm qua em truyền dịch xong lúc mấy giờ?"

"Hai giờ sáng."

Tường Bách Xuyên giật mình, tự tay ôm eo cô, đặt đầu cô vào trong ngực hắn, "Ngủ đi."

Tô Dương hơi hơi ngửa đầu, nhìn chăm chú hắn một lúc, híp mắt lại.

Hơn 20 phút sau, tiếng hít thở của Tô Dương dần dần trầm xuống, cũng trở nên có quy luật, Tường Bách Xuyên thấy cô đã ngủ say, mới lấy di động ra gửi tin nhắn, [Đưa laptop tới phòng truyền dịch khẩn cấp số 3 của bệnh viện giúp tôi.]

Nửa tiếng sau, Giang Phàm vội vàng đưa máy tính tới, khi thấy Tường Bách Xuyên đang ôm Tô Dương ngủ say trong lòng, cô nhẹ giọng nói: "Tôi đã gửi lộ trình của tuần tới vào hòm thư của ngài rồi."

Cũng không còn chuyện gì khác, Tường Bách Xuyên để Giang Phàm về trước, hắn mở laptop ra, lúc này chính là thời điểm bắt đầu một ngày bận rộn ở phố Wall tại New York.

Hắn mở cuộc họp sáng sớm với một tầng nhân viên cấp cao, sợ âm ỉ đến Tô Dương, hắn đeo tai nghe lên, nghe bọn họ nói chuyện, hắn liền gõ chữ trên màn hình, tiếng bàn phím cũng nhẹ vô cùng.

Hội nghị của Tường Bách Xuyên kết thúc, Tô Dương vẫn chưa truyền dịch xong, hắn đưa tay cầm túi laptop, muốn bỏ laptop vào.

Lúc này một bác gái ngồi cách đó không xa bước tới trợ giúp, "Đề đi cất cho, cháu ngồi đi!"

"Cảm ơn đi." Tường Bách Xuyên cũng không từ chối, một tay hắn còn đang nửa ôm Tô Dương, quả thực không dễ cất đồ.

Bác gái kéo khóa túi lên, đặt trên chỗ trống bên cạnh, lại nhìn người ở trong lòng hắn: "Tôi hôm qua đi theo ông nó tới truyền dịch cũng gặp được cô bé này, chỉ có một mình, máu chảy ngược vào ống mà vẫn còn đang ngủ, nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau lòng, còn tưởng chỉ có một mình cô bé đang dốc sức làm việc tại Bắc Kinh."

Tường Bách Xuyên nghe xong liền vô thức ôm Tô Dương vào lòng.

Bác gái dừng không được, nói tiếp: "Xem ra hai đứa đều bận rộn, nhưng dù bận đến cỡ nào cũng phải chú ý thân thể, chờ hai đứa lớn bằng đi sẽ biết, có nhiều tiền hơn nữa cũng không bằng có một cơ thể tốt."

Bác gái nói xong lại nhìn bình dịch của bạn già nhà mình, đã sắp xong xuôi. Bác quay đầu nói với Tường Bách Xuyên một câu: "Ông nhà đi sắp phải rút kim rồi, đi đi gọi y tá đây."

Tường Bách Xuyên cười yếu ớt, một lần nữa nói lời cảm ơn với bác gái.

Người người tình cờ gặp nhau, có đôi khi một câu nói không lưu tâm lại khiến người ta bỗng nhiên hiểu rõ.

Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, từ nhỏ cô sợ nhất là ghim kim, tối hôm qua lúc máu chảy ngược, cô nhất định đã vô thức tìm hắn, nhưng khi đó hắn lại đang ở trên máy bay.

Tường Bách Xuyên nắm chặt tay kia của cô trong lòng bàn tay, ngón tay vuốt ve qua lại mu bàn tay của người nọ.

Di động trong túi bắt đầu rung, hấn đặt tay Tô Dương lên đùi mình, cẩn thận lấy di động ra, màn hình hiển thị: Kiều Cẩn.

Tường Bất Xuyên cúi đầu nhìn Tô Dương, cô ngủ rất say.

Hấn trực tiếp ngắt cuộc gọi, nhấn tin qua: [Về sau dù là việc công hay việc tư, cô chỉ cần liên lạc với thư ký Giang là được, cô ấy sẽ xử lý tốt.]

Tô Dương bị dói tới tỉnh, khi tỉnh, cô nhìn ngó căn phòng, đây là phòng khách nhà mình, trên người còn đang đắp chăn lông, chỉ có đèn trên tường vẫn sáng.

Đại khái là vì đã truyền dịch qua, thân thể liền trở nên thoải mái, khiến cô ngủ say không tỉnh.

Tô Dương hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, Tường Bất Xuyên đang ngồi khoanh chân trên thảm trước sofa, cúi đầu nhìn di động, di động đã điều chỉnh thành chế độ ban đêm, ánh sáng rất mờ nhạt.

Tô Dương trở mình, Tường Bất Xuyên nghe thấy tiếng liền ngược mắt lên: "Tỉnh rồi à? Có đói không?" Lại sờ sờ trán cô, đã không còn quá nóng.

Tô Dương gật đầu, muốn ăn mì sốt tương, Tường Bất Xuyên vào phòng bếp, cô đứng dậy tìm quần áo sạch đi tắm.

Tắm rửa qua loa xong, lúc đi ra, Tường Bất Xuyên đã làm tốt đồ ăn.

"Nhanh như vậy sao?" Tô Dương ngồi xuống trước bàn ăn.

"Nguyên liệu nấu ăn đã sớm chuẩn bị xong." Tường Bất Xuyên cũng làm cho mình một bát.

Tô Dương ngẩng đầu, "Anh cũng chưa ăn à?"

"Ừ."

Tô Dương ném thử một miếng, chính là mùi vị này, cô nói: "Mấy tháng nay em đã tới vài quán mì nổi tiếng, nhưng cũng không phải hương vị mà anh làm."

Tường Bất Xuyên nhìn cô: "Nếu lần sau muốn ăn thì nói trước với anh một tiếng là được."

Tô Dương cúi đầu ăn mì trong bát, mấy giây sau mới nói: "Ngày nào em cũng muốn ăn."

Thanh âm thản nhiên, không giống nói đùa.

Đũa trong tay Tường Bất Xuyên hơi ngừng, yết hầu lên xuống vài cái, hấn nói: "Mỗi ngày thì không thể, nhưng ít nhất một lần một tuần thì được."

Tô Dương ngẩng đầu, hoảng thần hai, ba giây, lời hứa này hoàn toàn không nằm trong dự đoán của cô.

Ăn vài miếng mì, hỏi hấn: "Mấy tháng này bệnh đau dạ dày có tái phát không?"

Tường Bất Xuyên khẽ run, dừng lại vài giây mới nói: "Có một lần, không nghiêm trọng lắm."

Tô Dương dùng đũa quần mì lên, lúc đưa tới bên miệng liền nghe hấn nói như vậy, cô lại thả mì vào trong bát, nhìn hấn: "Anh lại ăn cơm không đúng giờ à? Dù bận tới mấy cũng phải ăn cơm chứ, anh không phải không biết dạ dày của chính mình không tốt."

Tường Bất Xuyên "Ừ" một tiếng, ý bảo Tô Dương mau chóng ăn mì.

Tô Dương biết hấn không muốn nghe cô cảm ràm, liền ngừng lại, cô chậm rãi nhai mì: "Lần này anh có thể ở nhà bao lâu?"

"Ngày kia đi Hồng Kông, đợi hai ngày nữa liền bay thẳng về New York."

Tô Dương gật đầu, không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Một năm vừa qua, bọn họ càng ngày càng bận rộn, cô đã bận, hấn lại còn bận hơn, ngay cả việc gặp mặt cũng trở thành một loại xa xỉ.

Cô có dự cảm, nếu cứ tiếp tục như vậy, trước sau gì giữa bọn họ cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Hiện tại kẻ thứ ba giữa bọn họ là sự nghiệp của mỗi người, nhưng nếu còn tiếp tục sống ở hai nơi riêng biệt trong thời gian dài như vậy, kẻ thứ ba kia sẽ từ nguyên nhân biến thành người thật.

Cô đã xem qua quá nhiều ví dụ như vậy, vô số cặp vợ chồng đã từng thắm thiết, cũng bởi vì khoảng cách xa xôi, dần dần như người dung nước lửa, cuối cùng không thể cưỡng lại cảm xúc của bản thân. Khát khao sự cảm dỗ, chỉ có thể mỗi người một ngã.

"Lại đang nghĩ linh tinh gì thế?" Tường Bất Xuyên bung canh cho cô, Tô Dương uống xong vài ngụm mới trả lời: "Đang nghĩ khi nào thì chúng ta có thể cùng nhau ngồi ăn cơm mỗi ngày."

Tường Bách Xuyên uống canh từ bát mà cô vừa uống, hần nói: "Sang năm sau."

Cách vài giây, Tô Dương mới phản ứng lại, nhanh chóng nhắc nhở hần: "Hiện tại đã là tháng mười hai, còn hơn hai mươi ngày nữa liền sang năm mới, anh tuyệt đối đừng nói cho em biết, năm sau của anh là chỉ cuối tháng mười hai năm sau."

Tường Bách Xuyên nói giọng khẳng định: "Sẽ không trễ như vậy."

Hy vọng là thế.

Kết thúc bát mỳ, Tô Dương liền trở về phòng ngủ, sau khi nằm dài trên giường, nhớ tới việc lúc đón cô tối hôm nay, Tường Bách Xuyên vẫn chưa hôn cô cái nào, trong lòng cô liền có chút khó chịu, lại đứng dậy đi tới tủ âm tường, lấy một cái chăn, đặt ở bên của Tường Bách Xuyên.

Bận rộn xong, Tô Dương bọc cái chăn kia, chính mình quay lưng lại nằm nghiêng.

Khi Tường Bách Xuyên tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy cảnh tượng này, lòng mảy may cau lại một hồi lâu.

Hần đi tới bên giường, trực tiếp ném cái chăn kia xuống thảm trải sàn, xốc chăn của Tô Dương lên, nằm xuống dán chặt lấy cô, nhét cả người cô vào trong ngực.

Hơi thở ấm áp của hần phả lên sau tai cô.

Tô Dương không kiên nhẫn gãy dựa, lại bị ôm chặt hơn.

Những cái hôn nóng bỏng của hần mãnh liệt rơi xuống.

Trên tai, trên cổ, cùng đầu vai cô.

Tô Dương bất mãn nói: "Hình như anh hôn hơi trễ rồi đấy!"

Hần giải thích: "Bệnh cảm mạo của anh chưa hết, nên lúc đón em liền không hôn."

Tô Dương xoay người, ôm lấy cổ hần, đưa lên đôi môi của chính mình.

Ba tháng chưa thân mật, hai người đều có chút mong mỏi cùng vội vã, màn dạo đầu còn chưa làm đủ, Tường Bách Xuyên liền bắt lấy hai mắt cá chân của cô, đem chân đặt trên vai hần, giữ chặt eo thon, động thân một cái, đưa chính mình vào thân thể của cô.

Đã lâu không làm, thân thể có chút khô khốc, Tô Dương đau tới mức cong eo lên, cắn một cái lên cổ Tường Bách Xuyên, trên lưng hần cũng không may miễn tránh khỏi những vết cào do móng tay cô lưu lại.

Từ đầu đến cuối, đôi mắt đen của Tường Bách Xuyên chỉ nhìn vào mắt cô, chuyên tâm chăm chú, không chứa tạp vật.

Cũng chỉ khi bị hần hết sức chăm chú ngắm nhìn, thân thể bị hần lấp đầy, lực phủ ngũ tạng bị hần va chạm, Tô Dương mới cảm thấy người đàn ông này hoàn toàn thuộc về cô.

Sau khi kết thúc cuộc vận động tràn trề sáng khoái, Tô Dương giống như vừa bước ra từ bồn tắm, trên trán, trên chóp mũi, trên cổ đều là mồ hôi, ngay cả tóc cũng ướt mát.

Tường Bách Xuyên cũng không khá hơn chút nào, lồng ngực phập phồng, hô hấp nặng nề, hần phủ lên cơ thể của cô, hai cánh tay buộc chặt cơ bắp, chống ở bên thân cô, từng giọt mồ hôi không ngừng nhỏ lên ngực người dưới thân.

Hai tay Tô Dương vòng qua cổ hần, "Một chết đi được, chúng ta ngủ trước được không, sáng mai lại tắm."

Hần cúi đầu hôn lên môi cô: "Anh tắm cho em."

Tô Dương biết hần có chút bệnh sạch sẽ, không tắm sẽ không ngủ, liền mặc cho hần ôm đi tắm.

Tắm xong, nằm lại trên giường một lần nữa, đã là hơn ba giờ sáng, cách thời gian cô phải rời giường chưa tới nửa tiếng.

Sau khi Tường Bách Xuyên lên giường liền ôm cô vào lòng, lúc nhìn màn hình di động của cô, cô đang đặt báo thức, thời gian thiết lập là 4 giờ 30.

Hần hỏi, "Sao lại dậy sớm như vậy?"

Tô Dương: "Em phải có mặt tại phòng chụp ảnh trước 7 giờ sáng." Phòng nằm ở khu vực ngoại thành, phải mất ít nhất hai tiếng lái xe mới đến được.

Đặt xong báo thức, cô cắt di động đi.

Tường Bách Xuyên tắt đèn đầu giường, căn phòng lập tức rơi vào bóng tối, Tô Dương nằm trong lòng hần, hơn mười phút sau liền ngủ li bì.

Hắn cũng mệt mỏi, mí trên đánh nhau với mí dưới, nhưng vẫn gắng gượng rời giường để đi chuẩn bị bữa sáng cho Tô Dương.

Ngày hôm sau.

6 giờ 30 phút sáng, Tô Dương đã đến phòng chụp ảnh cùng nhân viên công tác.

Đinh Thiên đưa cho cô một ly cà phê, "Cố Hằng đã đến, đang ở phòng hóa trang số 1, muốn đi chào hỏi không?"

"Không cần thiết, cũng chẳng phải quen biết gì." Tô Dương bắt đầu uống cà phê.

Đinh Thiên nhún vai, thâm nghĩ, không quen thì không quen!

Cô xem đồng hồ, đã 7 giờ 20, còn chưa thấy nổi cái bóng của Kiều Cẩn, bất mãn lắm bầm một câu: "Kiều Cẩn lại làm cái gì không biết! Không đến muộn mấy tiếng liền không đủ để khoe ra độ quan trọng của cô ta chắc!"

Tô Dương ngáp một cái, cười nói: "Cậu có thể tự an ủi như thế này, nói không chừng cô ta bị nỏ lóp giữa đường, mà chẳng phải đang tỏ vẻ quan trọng gì."

Đinh Thiên: "..."

Đội suốt tới lúc 9 giờ 30, Kiều Cẩn vẫn chậm chạp chưa tới, Đinh Thiên giận, trực tiếp gọi điện thoại cho tổng biên tập Duy Y của tạp chí Mỹ Ngu, uyển chuyển bày tỏ sự bất mãn của chính mình đối với việc trễ nải.

Duy Y nói sẽ lập tức tới phòng chụp ảnh.

Đinh Thiên ngắt điện thoại, nói với Tô Dương: "Duy Y xuất phát rồi, nếu cô ta không để Kiều Cẩn cho mình một lời giải thích, việc hôm nay sẽ không xong đâu."

Tô Dương đã ngủ được một giấc trên sofa, cô xoa xoa huyết thái dương có chút sưng, nghiêng đầu nhìn Đinh Thiên: "Cậu muốn nói lý với một kẻ tới muộn, lời giải thích mà cô ta đưa ra khẳng định sẽ khiến cậu càng tức giận hơn so với hành vi đi trễ của cô ta."

Đinh Thiên nhủ mảy: "Liên đơn giản tha cho Kiều Cẩn như thế sao?"

Tô Dương cười: "Từ lúc nào mình đã biến thành con người dễ nói chuyện như vậy rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chơi lớn một ván

Đinh Thiên chớp chớp mắt: "Ý cậu là gì?"

"Ý là, tự mình sẽ cho bản thân mình một lời giải thích." Tô Dương đứng lên, "Mình đi hút thuốc đây, thay mình trông coi nhé."

Đinh Thiên: "Cậu thật sự muốn hút à?"

Tô Dương lắc lắc điều thuốc trong tay, nhưng ngoài miệng lại nói: "Lừa cậu thôi." Cầm di động đi về phía một góc hẻo lánh ở khu vực hút thuốc.

Cô bấm một dãy số, qua thật lâu bên kia mới bắt máy, "Dương Dương, hôm nay không bận à?"

Tô Dương cười nói: "Bận chứ ạ, bận tới mức sắp mắc bệnh tim rồi, thím tư, thím có đang rảnh không?"

"Hôm nay thím không cần ngồi chân mạch, cũng không có ca giải phẫu nào, coi như là vậy đi."

Tô Dương đi đến khu vực hút thuốc, tựa vào bàn gỗ ở bên cạnh, phía sau bàn gỗ là một mảnh rừng trúc xanh mượt.

Cô rút điều thuốc ra, không châm lửa, đặt ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng vôn vê, nói trong di động: "Thím tư, một lát nữa con qua gặp thím."

"Con bận tới mức chân không chạm đất, có thời gian để đến thăm thím không?"

Tô Dương: "Hôm nay nhờ phúc của một kẻ tiểu nhân mới có thể đến gặp thím, chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp."

Sau khi cúp điện thoại, cô ném điều thuốc đã bị mình vôn vê tới biến dạng vào thùng rác, xoay người chuẩn bị rời đi, còn chưa kịp cất bước, liền lui về

phía sau.

Về giận giữ vẫn bao hàm ở hai đầu lông mày, nhưng khóe miệng cô lại cong cong, cười mà như không cười: “Thì ra Cố ảnh để còn có sở thích nghe lén.”

Hai tay Cố Hằng đút vào túi, thản nhiên nói: “Qua nghe một chút xem có phải cậu đang nói xấu sau lưng tôi không.”

Trong lời nói không lưu lại chút tình cảm nào.

Ngày thường tuy anh nói không nhiều, cũng mang vẻ lạnh nhạt không dễ tiếp cận, chứ chưa bao giờ giống như hôm nay, giọng điệu gần như cay nghiệt.

Tô Dương nhìn Cố Hằng, Cố Hằng cũng mặt không đổi sắc nhìn cô.

Tầm mắt đụng nhau, toàn bộ đều là những chất vấn không tiếng động.

Ánh mắt lạnh lùng trong tròng của Tô Dương không có chút thoái nhượng nào, mắt cô híp lại, nhìn lướt qua hán tử trên xuống dưới, lại bình tĩnh thu về.

Hôm nay Cố Hằng mặc trang phục mùa xuân kiểu mới của L & D, chỉ là âu phục cùng áo somi đơn giản, bị anh mặc vào liền toát ra mùi vị xa hoa cùng khiêm tốn.

Trước 17 tuổi, Tô Dương cảm thấy Cố Hằng là người đàn ông đẹp trai thứ hai trong mắt cô, thứ nhất tự nhiên là Lục Duật Thành.

Nhưng sau 17 tuổi, cô gặp được Tưởng Bách Xuyên, cô tin rằng, có đôi lời trong ngữ văn là chân lý, người tài còn có người tài hơn.

Cố Hằng thấy ánh mắt của cô rời rạc, biết cô lại thất thần, anh đặc biệt không thích khi cô đứng ở trước mặt anh, còn thất thần nghĩ về chuyện khác.

Vậy nên liền cắt đứt dòng suy nghĩ của cô: “Xem ra đúng là đang nói huyền thuyên nhỉ.”

Tô Dương hoàn hồn, đắm chiêu nhìn anh, khóe miệng nhếch lên: “Răng của tôi không chạm tới lưỡi, sao có thể nói huyền thuyên được?” Cố ý dừng lại, cô nói: “Nhưng bình thường tôi đều nói huyền thuyên đấy(*).”

Cố Hằng: “...”

(*) Trong tiếng trung, [舌根] nghĩa là cái lưỡi, [嚼舌根] là nói huyền thuyên đĩlqđ, chị Tô đang châm chọc anh Cố.

Tô Dương cảm thấy khúc mắc trong lòng anh ta đại khái sẽ giải không được, hình như cũng không cần thiết phải tháo gỡ.

Dù sao nhiều năm như vậy cũng đã trôi qua.

Cô không lưu lại, nâng bước liền đi, lúc lướt qua vai anh, cô nhét hộp thuốc lá vào trong ngực anh, “Mọi người đều nói cần người miệng mềm, chốc nữa chụp ảnh biểu diễn tốt một chút.” Nói xong vỗ vỗ vai anh.

Cố Hằng nhìn hộp thuốc lá, là loại mấy đồng tiền một hộp. Bên trong chỉ còn lại một điếu.

Anh dùng sức nắm chặt hộp thuốc lá, vậy nên... 19 điếu thuốc còn thiếu kia, đều là do cô hút sao?

...

Bên này, Tô Dương đang đi đến phòng trang điểm, Duy Y, Kiều Cẩn cùng Lisa, người đại diện của cô ta cũng từ cửa bước vào, bọn họ vừa cười vừa nói đi về phía này.

Đối với hành vi đến trễ 3 tiếng của bản thân mình, hoàn toàn không để trong lòng.

Ánh mắt Kiều Cẩn thản nhiên quét qua Tô Dương, không có ý định chào hỏi, về phần Tô Dương, ngay cả ánh mắt cùng lưỡi dửng trên người cô ta, chỉ lễ độ gật đầu với Duy Y.

Đình Thiến đi tới, “Thật đúng là phải thiên hô vạn hoán mới xuất hiện nha.”

Khóe môi Duy Y nhếch lên một nụ cười chuyên nghiệp, “Xe của tôi thùng lốp ở giữa đường, mới nhờ xe chuyên dụng của Kiều Cẩn đi đường vòng đón tôi một chuyến, thật xin lỗi vì đã đến muộn như vậy.”

Ôm toàn bộ nguyên nhân Kiều Cẩn đi trễ lên người mình.

Không đợi Đình Thiến phản ứng, Duy Y đã xoay mặt hỏi trợ lý ở sau lưng: “Cố Hằng đến chưa? Tôi đi gửi lời xin lỗi tới cậu ấy.”

Trợ lý trả lời: “Đang ở phòng trang điểm số 1 a.”

Duy Y gật đầu, đi thẳng về phía phòng trang điểm số 1, mới đi hai bước lại quay đầu nói với Kiều Cẩn: “Em với Cố Hằng hình như không quá quen thuộc nhỉ?”

Kiều Cẩn: “Mới chỉ gặp qua vài lần khi em làm hoạt động, nhưng chưa từng nói chuyện nhiều.”

Duy Y: “Đi thôi, để chị giới thiệu em với Cố Hằng một chút.”

Mấy người cùng nhau rời đi.

Đình Thiển thở hổn hển: “Nổ lốp xe? Đi đường vòng đón cô ta? Đâu ra mà lảm chuyện nghìn lẻ một đêm như vậy! Bây giờ là mấy giờ rồi? Không dành thời gian đi trang điểm, còn muốn đi tặng tui với cái gì Cố Hằng!”

Tô Dương bị hai chữ tặng tui chọc cho bật cười: “Thiến Nhi, đừng tự tổn hại mình như vậy.”

Đình Thiển trừng cô: “Chỉ có cậu là tốt tính, không thấy mấy kẻ đó đều bắt nạt đến trên đầu chúng ta rồi sao? Quá kiêu ngạo.”

“Cũng không phải ngày đầu tiên lăn lộn trong cái vòng này, sao có thể nhìn không thấu?” Tô Dương tự tay ôm cổ cô, “Về sau chị đây sẽ không để cậu ngọt ngào như vậy, mình đã nghĩ thông suốt rồi.”

Đình Thiển hỏi: “Nghĩ thông suốt cái gì?”

Tô Dương: “Rất nhiều chuyện.”

Đình Thiển: “...”

Mãi cho tới 12 giờ trưa, Kiều Cẩn cuối cùng cũng trang điểm xong, vừa vênh váo vừa kiêu ngạo đi đến, thưởng cho Tô Dương vài chữ: “Có thể bắt đầu rồi.”

Cố Hằng bình tĩnh nhìn Kiều Cẩn, lại nhìn Tô Dương, anh biết với tính tình của Tô Dương, sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi, dù gì cô cũng đã từng bị chiều chuộng chiều đến mức coi trời bằng vung, thậm chí là ngang ngược bá đạo, một chút ủy khuất cũng chịu không nổi...

Anh xoay người vào khu chụp ảnh.

Tô Dương cười nhạt, tầm mắt xẹt qua bóng lưng của Cố Hằng, cuối cùng dừng ở trên mặt của Kiều Cẩn, hơi hơi trầm mặc, cô nói: “Sợ là chụp không xong.”

Bước chân của Cố Hằng hơi ngừng, xoay người nhìn Tô Dương.

Sắc mặt Kiều Cẩn hơi biến, “Nhiếp ảnh Tô thật biết nói đùa.”

Tô Dương ôm ngực, xoay mặt nói với Đình Thiển: “Thiến Nhi, đưa mình đi bệnh viện.”

Về mặt Đình Thiển đổi một cái, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Có lẽ là do nhìn thấy vật gì đó chướng mắt, tim cũng bắt đầu kháng nghị.” Tay Tô Dương khoác lên vai Đình Thiển, đem phần lớn thể trọng đặt ở trên người cô.

Đình Thiển thiếu chút nữa đứng không vững, còn chưa thăm dò rõ ràng xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô biết đêm qua Tô Dương còn đi truyền dịch, cô nói: “Bây giờ mình liền đưa cậu tới bệnh viện.”

Lisa ngăn không cho họ đi: “Mấy người đi rồi, chuyện chụp ảnh làm sao bây giờ?”

Tô Dương nhẹ nhàng nói một câu: “Vậy thì đành chờ thôi.”

Ánh mắt lăm lăm của Kiều Cẩn ghim lên Tô Dương: “Cô để nhiều người như vậy chờ một mình cô sao?”

Tô Dương cười nhạt: “Nếu cô không muốn đợi, liền thay tôi lái xe đến bệnh viện đi.”

“...” Sắc mặt tức giận của Kiều Cẩn lạnh thấu xương, dùng giọng nhỏ tới mức chỉ đủ cho mấy người phụ nữ nghe, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Dương, cô có biết mình đang nói gì không hả!”

Tô Dương giả bộ nghiêm túc suy nghĩ, nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối: “Thật xin lỗi, tôi quên mất rồi, nói chuyện với người râu ria, bình thường tôi đều không để ở trong đầu.”

“Cô!!” Bất kể thế nào Kiều Cẩn cũng đều không nghĩ tới, Tô Dương mang tính cách lạnh nhạt trong quá khứ lại có ngày vung móng vuốt sắc bén cào người nơi nơi.

Lisa kéo Kiều Cẩn, dùng ánh mắt nói cho cô ta biết, Cố Hằng còn đứng cách đó không xa, chớ nên để mất phong độ.

Kiều Cẩn hít thở đều đặn, giễu cợt nói: “Tô Dương, cô có bộ dáng của người bị bệnh sao? Muốn giả vờ cũng nên giả vờ giống một chút!”

Tô Dương: “Tôi không có bệnh, tại sao lại phải giả vờ? Nhưng trong ngực khó chịu lại là thật, vì lý do an toàn, tôi cảm thấy mình vẫn nên tìm bác sĩ nhìn một chút.”

Cô không muốn nói thêm nhiều thêm một câu cùng Kiều Cẩn, vỗ vỗ bả vai Đinh Thiển: “Đi thôi, tìm mình hình như càng ngày càng loạn rồi, không biết có phải do đói bụng không, giao lộ ở đằng trước hình như có bán khoai lang nướng.”

Đinh Thiển: “...” Giờ phút này cô mới ý thức được, Tô Dương đang giả bộ bị bệnh để cố ý chọc giận Kiều Cẩn.

Khi Duy Y hoàn thành công việc của mình bước tới đây, không thấy Tô Dương, lại thấy Kiều Cẩn đang nghiêm mặt uống cà phê, tạp chí vốn đặt trên bàn trà đã bị ném xuống đất.

Nghe được tiếng bước chân, Kiều Cẩn cũng không thèm ngoái mắt.

Lisa ngồi ở cạnh cũng mang biểu cảm làm ngơ với Duy Y.

Trên mặt Duy Y có chút tức giận khó nén, xoay người đi tới phòng trang điểm số 1, hỏi người đại diện của Cố Hằng về chuyện đã xảy ra, người đại diện nhún vai, “Tôi không biết.”

“Tô Dương đâu?” Duy Y lại hỏi.

Cố Hằng cắt di động, tiếp lời: “Thân thể khó chịu, đi bệnh viện rồi.”

Duy Y áp chế cơn giận của chính mình, cất lực giải thích với Cố Hằng: “Thật xin lỗi, hôm nay đã trễ nải em lâu như vậy, nếu hôm nào em rảnh, chị Duy mời em ăn cơm, nhận lỗi với em”

“Chị nói quá lời rồi.” Cố Hằng nhàn nhạt đáp.

Duy Y biết rõ vị Cố ảnh đế này đang tức giận, cô xoa bóp ấn đường, nhưng giữa Cố Hằng cùng Kiều Cẩn, cô chỉ có thể lựa chọn làm mất lòng vị ảnh đế này, dù sao quyền thế của nhà họ Kiều vẫn còn đó, cô đắc tội không nổi.

Duy Y hàn huyên cùng Cố Hằng vài câu, lại đi an ủi Kiều Cẩn: “Chỉ có thể phiền em đợi một chút, kế hoạch chụp ảnh hôm nay đã lên báo, tổng giám đốc nói nhất định tối nay phải thấy được ảnh chụp.”

Sắc mặt Kiều Cẩn không tốt lắm, “Tạp chí thời trang hàng đầu thế giới của các chị không có nhà nhiếp ảnh khác à? Nếu thật sự không được, tôi có thể dùng nhà nhiếp ảnh của chính tôi.”

Duy Y ngưng ngừng nói: “Đây là quyết định của cấp trên ở công ty, cá nhân chị không thể làm chủ được. Hiện tại, để kỷ niệm số đặc biệt tròn một năm tuổi, L & D đã đầu tư một lượng lớn tiền quảng cáo, nghe nói người phụ trách tuyên truyền của nhãn hiệu L & D tại khu vực Trung Quốc có quan hệ rất tốt với Tô Dương, quy định chỉ cần trên bìa mặt có người mặc quần áo và trang sức thuộc nhãn hiệu của bọn họ, đều phải do Tô Dương chụp ảnh.”

Môi Kiều Cẩn bị cắn tới mức trắng bệch, không lên tiếng nữa, mà lấy di động ra gửi đi một tin nhắn: [Tra giúp tôi bối cảnh của người phụ trách tuyên truyền cho nhãn hiệu L & D tại khu vực Trung Quốc một chút.]

Sau khi Tô Dương rời khỏi phòng chụp ảnh, Đinh Thiển hỏi cô muốn đi đâu, Tô Dương nói: “Đi bệnh viện chứ còn gì nữa.”

Về mặt Đinh Thiển kinh ngạc: “Cậu sẽ không thực sự khó chịu đấy chứ?” Nói xong liền tự tay sờ đầu cô, đúng là có chút nóng lên, “Chưa khỏi bệnh à?”

Tô Dương “Ừ” một tiếng, đã nhiều năm chưa sốt cao không lùi như vậy, sau khi Tưởng Bách Xuyên đưa cô tới bệnh viện truyền nước tối hôm qua, cô còn tưởng rằng hôm nay sẽ đỡ hơn một chút, không nghĩ lại tiếp tục phát sốt như vậy.

“Sốt cao dễ lặp đi lặp lại nhiều lần, hay cậu tới bệnh viện làm kiểm tra hệ thống đi, xem những chỗ khác có bị viêm không, cảm cúm thì không sao, nhưng lên cơn sốt thì nên chú ý nhiều một chút.” Đinh Thiển nhắc nhở cô.

Tô Dương nói: “Không cần kiểm tra, không có bệnh tật gì lớn đâu.” Cô xoa xoa bụng, sáng nay ăn quá sớm, hiện tại đói tới mức bụng dán vào lưng, “Trước tiên tìm một chỗ để lấp đầy bụng mới là chuyện đàng hoàng.”

Đinh Thiển suy nghĩ: “Muốn ăn khoai lang nướng không? Hình như đã nhiều năm rồi mình chưa ăn qua.”

Tô Dương cũng suy nghĩ một chút: “Còn có thể ăn đồ xiên nướng, mỳ chua cay, sau đó ăn một cốc Haagen-Dazs.” Trên người cô hiện tại rất nóng, muốn ăn chút đồ lạnh.

Hai người cùng chung lý tưởng.

Vào khu vực nội thành, tìm được nơi bán khoai lang nướng, nhưng không có chỗ đỗ xe, Đinh Thiển nói với Tô Dương: “Tôi lái xe đi, mình xuống mua khoai, cậu chạy tới giao lộ ở phía trước rồi quẹo lại, mình cũng sẽ vừa vặn vịn mua xong.”

Tô Dương ngại phiền: “Để mình mua.” Cô đeo khẩu trang, quần kỹ khăn quàng cổ, mang theo túi xách, đẩy cửa xuống xe.

Đình Thiển hạ kính xe, ở phía sau hô to: “Mua cho mình hai củ, một củ không đủ ăn. Đúng rồi, mình muốn cỡ lớn nhất!”

Tô Dương dừng lại, xoay người nhìn cô: “Ngay sau đó còn muốn đi ăn đồ xiên nướng, ăn mỳ chua cay, cậu ăn hai củ không phải liền no sao?”

Đình Thiển cười tới mức xán lạn: “Không vấn đề gì, không no được đâu, đợi tới lúc đồ xiên được nướng xong, mình cũng tiêu hóa gần hết rồi.”

Tô Dương im lặng nhìn cô, còn tiếp tục ăn như vậy, sẽ không chen qua nôi của ô tô mất.

Khoai lang nướng còn phải bán theo thứ tự, Tô Dương đợi vài phút mới mua được, đang cầm ba củ khoai lang đứng ở ven đường chờ Đình Thiển quay lại, đột nhiên có người hô: “Đồng Đồng!”

Tô Dương xoay người về phía sau, là xe của Tưởng Bách Xuyên, đã chậm rãi đi tới gần cô.

Tưởng Bách Xuyên nhìn khoai lang cô cầm trong tay, lông mày cau lại, giọng điệu không được tốt: “Lên xe đi.”

Tô Dương không định tiến tới, Tưởng Bách Xuyên đại khái rất bất mãn đối với việc cô ăn khoai lang vào buổi trưa, cô sẽ không ngốc đến mức leo lên xe cho hấn dạy dỗ, hắng giọng nói: “Em đang chờ Đình Thiển, chiều nay còn phải làm việc.”

Sắc mặt của Tưởng Bách Xuyên lạnh nhạt, giọng điệu không có chút thương lượng nào: “Gọi điện thoại cho Đình Thiển, buổi chiều anh đưa em đi.”

Cuối cùng không lay chuyển được Tưởng Bách Xuyên cố chấp, Tô Dương vẫn trèo lên xe, cô trực tiếp thả khoai vào trong bọc, điềm nhiên như không hỏi hấn: “Sao anh lại ở đây?”

“Chuẩn bị tới phòng chụp ảnh để đón em đi tiêm, liền đi ngang qua bên này.” Tưởng Bách Xuyên chỉ chỉ bọc khoai của cô: “Nếu đã mua rồi thì sao không ăn?”

Tô Dương mang về mặt ung dung bình tĩnh: “À, anh nói khoai lang ấy hả, đây là của Đình Thiển, cô ấy nói đã nhiều năm chưa được ăn, em liền mua vài cái cho cô ấy.”

Tưởng Bách Xuyên cũng lười vạch trần cô, để cô gọi điện thoại cho Đình Thiển, sau đó lại hỏi: “Trưa nay muốn ăn gì?”

Tô Dương: “Đặc sản Hoài Dương!” Cô bỏ khẩu trang cùng khăn quàng xuống.

Tưởng Bách Xuyên thấy sắc mặt của cô ửng hồng, tự tay đưa cô về phía mình, thử nhiệt độ cơ thể của cô: “Tô Dương, người đã nóng thành như vậy, em thực sự không có cảm giác à?”

Tô Dương vòng tay qua eo của hấn, cả người không có chút sức lực, mềm nhũn tựa vào lòng hấn, “Em biết mà, vốn định ăn cơm xong liền chuẩn bị đi bệnh viện truyền nước biển.”

Tưởng Bách Xuyên không có biện pháp đối với việc cô làm nũng, cầm áo khoác đắp lên người cô.

Nhắm mắt không quá hai phút, Tô Dương liền ngẩng đầu nói với Tưởng Bách Xuyên: “Di động của anh rung kia.” Mu bàn tay cô vừa vịn ở trên túi áo khoác của hấn.

Tô Dương ngồi dậy từ trong lòng hấn, đưa áo cho hấn, lại dịch sang bên cạnh theo thói quen, cho hấn đủ không gian để xem tin tức.

Tưởng Bách Xuyên lấy di động ra, là tin nhắn do mẹ Tưởng gửi tới: [Bách Xuyên này, một lát nữa mẹ sẽ gọi điện cho con, con thông minh một chút, cùng mẹ diễn trò, sự việc có liên quan tới hạnh phúc tương lai của con và vợ, lúc diễn trò con thành tâm một chút cho mẹ!]

Tưởng Bách Xuyên mang về mặt mờ mịt đọc tin nhắn, vừa muốn hỏi bà là chuyện gì, tin nhắn của mẹ Tưởng lại được gửi tới: [Mẹ cảm thấy mình chính là điển hình của một bà mẹ chồng tốt ở Trung Quốc thời nay, mau mau khen mẹ hai câu đi ~]

Tưởng Bách Xuyên: [...]

Đối với việc mẹ Tưởng muốn diễn trò, hấn như lọt vào trong sương mù, nhưng hấn vẫn xem hiểu sự tự kỷ của mẹ Tưởng.

Không có thuốc nào chữa được bệnh tự kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không chịu thua kém

Convert: Sakahara

Editor: Mẫn Mẫn

Lời của editor: Cho bạn nào trước đó hiểu lầm hôn nhân của hai anh chị không hạnh phúc #No, cực kỳ hạnh phúc, chẳng qua có chút hiểu lầm (bị tạo thành do suy nghĩ cho nhau quá nhiều) mà thôi. Cực kỳ nhỏ nhặt, rất không đáng kể. Mọi người đọc truyện vui vẻ ^ _ ^.

Hai phút sau, điện thoại của mẹ Tường đánh tới, Tường Bách Xuyên chần chờ hai giây mới nghe.

“Bách Xuyên, bây giờ con đang ở đâu?” Mẹ Tường lạnh giọng hỏi.

Tường Bách Xuyên giật mình, không trả lời mà hỏi lại: “Có chuyện gì ạ?”

Giọng điệu của mẹ Tường không thân thiện: “Còn không phải chuyện tốt do con làm à! Nếu vừa rồi không lên mạng xem tin tức, mẹ cũng không biết Tiểu Cẩn đã trở thành trò cười của bạn trên mạng đâu, có cần mẹ phải nói cho con biết sức mạnh của internet khủng bố tới cỡ nào không? Con làm việc có còn biết chừng mực không thể? Nói thật với mẹ đi, có phải Tô Dương bảo con ngừng theo dõi Tiểu Cẩn không?”

Tường Bách Xuyên dăm chiêu, hần dưng lại vài giây rồi mới nói: “Mẹ, việc này con còn chưa tìm mẹ tính sổ đâu, mẹ đem con trai của mình thành loại người nào vậy? Ai muốn dưng liền dưng à? Việc trên weibo là do con làm, việc này dưng ở đây thôi, sau này người nào còn cảm râm ở trước mặt con, cũng đừng trách con không nể mặt. Con nói lại một lần nữa, con đặc biệt bao che khuyết điểm, người không thích Đồng Đồng, con khẳng định cũng sẽ chán ghét!”

Chưa cho mẹ Tường cơ hội nói chuyện, Tường Bách Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Dương không nghe thấy những gì mẹ Tường nói, rất bất mãn với hành vi của Tường Bách Xuyên: “Sao anh lại treo điện thoại của mẹ như thế.”

Hiện tại quan hệ giữa cô và mẹ chồng không quá tệ, kỳ thật trước đây mẹ chồng cũng không hài lòng với cô, giống như những trường bối khác trong nhà họ Tường, hy vọng Tường Bách Xuyên tìm một người môn đăng hộ đối, nhưng Tường Bách Xuyên lại khẳng định muốn kết hôn với cô.

Sau khi lĩnh chứng, thái độ của mẹ chồng đối với cô ngược lại thay đổi rất nhiều, tuy chưa nói lời đồng ý với cuộc hôn nhân giữa cô cùng Tường Bách Xuyên, nhưng khi Tường Bách Xuyên không ở nhà, mẹ chồng sẽ thường xuyên hẹn cô uống trà chiều, có đôi khi còn làm một ít canh đưa tới phòng làm việc, còn luôn luôn dặn dò cô, phụ nữ không nên thức khuya này nọ.

Tường Bách Xuyên lướt nhẹ qua mặt cô: “Mẹ biết anh không nhằm vào bà, anh đang nói cho bố mẹ Kiều Cẩn nghe.”

Nếu hần đoán không sai, khi mẹ gọi điện cho hần, nhất định đã bật chế độ loa ngoài, mà bố mẹ của Kiều Cẩn lại ở ngay bên cạnh, thì ra cái mà mẹ gọi là diễn trò chính là diễn cho bố mẹ Kiều Cẩn xem.

Tô Dương hơi giật mình, “Bố mẹ Kiều Cẩn đang ở nhà anh à?”

Tường Bách Xuyên gật đầu: “Mẹ anh biết chuyện weibo rồi, tối hôm qua từng gọi điện hỏi thăm.”

Tô Dương nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại không nhận được lo lắng: “Có phải bố mẹ Kiều Cẩn đã đoán được là do em làm không?” Không chờ Tường Bách Xuyên trả lời, cô lại lăm bầm: “Nhất định ấn tượng của bố đối với em sẽ càng kém.”

Bố Tường một mực không để Tường Bách Xuyên mang cô qua cửa nhà họ Tường, khi yêu đương không được, sau khi lĩnh chứng vẫn là thái độ kiên quyết cứng rắn, hơn nữa hiện tại với việc ngừng theo dõi weibo của Kiều Cẩn, phỏng chừng bố Tường càng xem cô không vừa mắt.

Tường Bách Xuyên nhìn cô: “Ấn tượng tốt không thể làm cơm ăn.” Hần đưa tay ôm cô vào ngực, vỗ vỗ sau lưng cô, thấp giọng nói: “Ngủ một lát đi.”

Tô Dương vùi ở trong ngực hần, cũng ngủ không được, bụng đói tới mức khó chịu, cô nâng tay gãi gãi yết hầu của hần.

Tường Bách Xuyên buông mắt trông cô: “Em lại có ý đồ gì?”

Tô Dương: “...” Chưa nói câu nào, đã bị hần nhìn thấu.

Cô chớp chớp mắt: “Định Thiên đi ăn cơm, chẳng phải là lãng phí khoai lang nướng sao? Hay là...”

Tường Bách Xuyên đánh gãy cô: “Tối nay về nhà anh dùng lò nướng nướng lại một chút, sẽ không lãng phí.”

Tô Dương nhắm mắt lại, bất mãn hừ một tiếng.

Tường Bách Xuyên nhìn cô, dừng lại một chút, tiếp tục: “Nếu em nói thật, ngược lại anh có thể suy nghĩ một chút xem có nên để em ăn không.”

Nói thật?

Nói cô ăn khoai lang nướng xong liền chuẩn bị đi ăn mỳ chua cay, lại ăn đồ xiên nướng, sau đó ăn đồ lạnh sao?

Phương pháp ăn có tính tự sát như thế, cô nói ra, hẳn không tìm cô tính sở mới là lạ.

Cô lại không ngốc.

Tô Dương trợn trắng mắt, cúi đầu, ghé vào ngực hắn tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dạ dày đói tới mức khó chịu, không có chút buồn ngủ nào.

Tường Bách Xuyên vươn tay mở túi của cô, mùi thơm ngọt đặc thù của khoai lang nướng lập tức tràn ngập khắp buồng xe, ngay cả tài xế cũng không nhận được nhìn thoáng qua từ kính chiếu hậu.

Tô Dương vui vẻ, ngồi dậy từ trong lòng hắn, còn tưởng rằng hắn tìm lại được lương tâm, cho phép cô ăn trước một chút, kết quả không đợi cô vui vẻ được vài giây, Tường Bách Xuyên lại kéo khóa túi lên.

Tô Dương: "...”

Ánh mắt bất mãn của cô nhìn hắn chằm chằm: “Anh làm gì thế!”

Tường Bách Xuyên điềm nhiên như không nói: “Anh chỉ muốn xem có mấy củ khoai lang, có đủ cho anh ăn tối nay không thôi.”

Tô Dương tức giận cắn môi dưới, trừng hắn một cái, lại nằm trong lòng hắn, nội tâm vẫn không tình nguyện, dùng trán húc lồng ngực hắn một phát, nơi đó quá rắn chắc, chính cô liền bị đau.

Tường Bách Xuyên nhìn bộ dạng tức giận tới mức thờ hồn hển của cô, im lặng bật cười.

Chợt, Tô Dương cảm giác được lồng ngực Tường Bách Xuyên rung vài cái, cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt lạnh nhạt của hắn, sắc mặt cũng mang vẻ lạnh nhạt.

Cô nghi ngờ nhìn vào mắt hắn, vừa rời lồng ngực của hắn rung động, rõ ràng là vì cười nên mới phập phồng, nhưng lúc này nhìn lại hắn, vẻ mặt nghiêm túc, thế nào cũng không giống bộ dạng từng cười qua.

Tô Dương hồ nghi chớp chớp mắt, thờ dài, lại ghé vào trong lòng hắn lần nữa.

Tường Bách Xuyên cũng im lặng bật cười, thờ dài, khuôn mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Mãi cho đến 2 giờ chiều, Tô Dương vẫn không trở về, Duy Y gọi điện thoại cho Đinh Thiên, Đinh Thiên nói vừa đi ra từ bệnh viện, đang gấp gấp chạy tới phòng chụp ảnh.

Duy Y cúp điện thoại, nặng nề quăng di động lên mặt bàn.

Cô xoa xoa ấn đường, lại trì hoãn thêm vài phút, mới tới phòng trang điểm bày tỏ sự áy náy với người đại diện của Cố Hằng, nói người chụp ảnh đang trên đường tới đây.

Người đại diện đã sớm muốn nổi đóa, một mực bị Cố Hằng đè ép, nói dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì, coi như đang nghỉ ngơi.

Một người nổi tiếng như Cố Hằng, đã sớm không cần nâng cao tiếng tăm thông qua tạp chí thời trang, nhưng Diệp Đông, người phụ trách tạp chí ở khu vực Trung Quốc từng tìm anh, hy vọng anh có thể giúp một tay trong việc chụp ảnh cho trang bìa lần này.

Cố Hằng bán mặt mũi, liền sáng khoái đồng ý.

Nhưng điều khiến cho người đại diện khó chịu là, mấy tháng nay Cố Hằng đều đóng phim ở New York, vì cái trang bìa rách này, Cố Hằng liền bắt kịp tiến độ quay phim của mấy ngày bằng hai đêm không nghỉ ngơi, sau khi kết thúc quay phim liền trực tiếp từ sân bay chạy đến phòng chụp ảnh.

Sáng nay chưa tới 7 giờ bọn họ đã có mặt ở nơi này, đầu tiên là Kiều Cẩn đến muộn, hiện tại lại là Tô Dương đi bệnh viện, chuyện này là sao chứ?

Đợi Duy Y rời đi, người đại diện cười hỏi Cố Hằng: “Cậu nói có phải Tô Dương đang cố ý trả thù cậu nên mới kiếm cớ đi bệnh viện không?”

Cố Hằng ngậm ngấm điều thuốc trong tay: “Thật ra tôi cũng muốn cô ấy làm vậy, nhưng cô ấy phải bằng lòng mới được.”

Người đại diện: “... Cậu có khuynh hướng tự ngược đãi à?”

Cố Hằng cười, không lên tiếng.

Anh cúi đầu, nhìn chằm chằm vào điều thuốc giữa ngón tay không chớp mắt, không tự chủ nhớ tới những xung động tuổi trẻ, ba nam sinh kiêu căng khó thuần, ước định một trận, vì cô.

Bọn họ mặt mũi bầm dập, đánh tới khi đầu rơi máu chảy.

Cũng chỉ có ba người bọn họ biết rõ.

Những hình ảnh tức cười lại hoang đường kia, bây giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng... rất quý giá, đòi người không thể nào có lại lần thứ hai.

...

Mãi cho tới 4 giờ chiều Tô Dương mới trở về.

Bên phòng chụp ảnh nhiều người lăm mắt, cô liền không để Trương Bách Xuyên đưa đi, hò hét Đinh Thiên đến bệnh viện đón cô, trên đường trở về cô vẫn luôn thoải mái nhàn nhã ca hát.

Đinh Thiên quét mắt qua Tô Dương, không khỏi lo lắng: “Dương Dương, chúng ta có quá tùy hứng không thể? Đừng để đến cuối cùng lại mất nhiều hơn được.”

Tô Dương: “Cho dù mình không tùy hứng, Kiều Cẩn cũng sẽ nghĩ cách để khiến mình không thoải mái.”

Lúc vào phòng chụp ảnh, khuôn mặt của Kiều Cẩn có thể vắt ra nước, lạnh lùng nhìn cô.

Tô Dương nhắm mắt làm ngơ, nhàn nhạt nói: “Bắt đầu thôi.”

Như Tô Dương đã dự đoán, trong lúc chụp ảnh, Kiều Cẩn không phối hợp một vụn lần, không phải về mặt không thích hợp, mà là động tác thân thể cứng ngắc, không phù hợp với yêu cầu, rất có dáng vẻ phải trút giận cho bằng được.

Ngược lại, Cố Hằng phối hợp tới mức bất ngờ.

Một khi Tô Dương tiến vào trạng thái làm việc, sẽ không kéo theo ân oán cá nhân, trong ống kính chỉ có người mẫu của cô.

Chụp gần một tiếng, cũng không quá vừa ý với toàn bộ ảnh chụp, chỉ ít chính bản thân cô cảm thấy không hài lòng.

Không một tấm hình nào có thể hoàn toàn thoát lên khí chất bình tĩnh cùng cá tính phô trương mà trang phục mùa hè trên người Kiều Cẩn muốn truyền đạt, cô ta không phát huy được sự hòa hợp cực hạn của hai điểm đối lập này.

Kỳ thật Kiều Cẩn mặc bộ đồ này rất hợp, nhưng cô ta không chịu phối hợp, nên khi chụp không ra được trạng thái tốt nhất.

Tô Dương làm một động tác tạm dừng, ý bảo bọn họ có thể nghỉ ngơi một chút.

Kiều Cẩn cũng không rời đi, đứng nói chuyện cùng Cố Hằng.

Trợ lý vốn muốn đi qua đưa nước cho Kiều Cẩn, lại bị người đại diện Lisa ngăn lại: “Bọn họ đang nói chuyện vui vẻ, đừng đi quấy rầy.”

Trợ lý gật đầu.

Cầm của Lisa hơi giương lên: “Đi thôi, tìm Duy Y hàn huyên một chút.”

Mà trợ lý của Cố Hằng muốn xử lý chuyện khác, không cùng đi theo, người đại diện chính lúc này đang vui đùa chơi trò chơi trong khu nghỉ ngơi, căn bản sẽ không hỏi chuyện của Cố Hằng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Kiều Cẩn phát hiện ra cô ta và Cố Hằng từng học chung trường tiểu học, vì thế, đề tài liền tăng lên, nói tới mức mặt mày hớn hờ.

Biểu hiện của Cố Hằng không tính là quá thân thiện, nhưng cũng không vứt bỏ mặt mũi của Kiều Cẩn, thỉnh thoảng còn có thể cười nhạt, đối phó hai câu.

Ánh mắt Tô Dương vẫn chuyên tâm nhìn hai người bọn họ, cô biết nếu hôm nay chụp hình như thường chắc chắn sẽ không đạt tới hiệu quả mà cô mong muốn, bởi vì Kiều Cẩn sẽ không để cô thoải mái.

Lông mày cô nhăn lại, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, cô bắt đầu quan sát dáng vẻ của bọn họ, muốn chụp ra sắc thái mà cô muốn từ góc độ kia.

Toàn bộ ảnh chụp lướt qua trong đầu cô một lần, hiệu quả cuối cùng cũng không nhất định sẽ đạt tới yêu cầu, nhưng vẫn tốt hơn so với lúc Kiều Cẩn không phối hợp khi chụp ảnh.

Cô giờ ngón cái với Đinh Thiên, Đinh Thiên để nhân viên công tác đi chuẩn bị.

Tô Dương tìm được vị trí mà mình đã xác định trong lòng, trực tiếp nằm xuống.

Cô âm thầm cảm thấy may mắn, vận khí chụp ảnh hôm nay cũng coi như không tệ, Kiều Cẩn cùng Cố Hằng chưa từng rời khỏi khu chụp hình.

Ban đầu Kiều Cẩn không chú ý, chỉ lo nói chuyện cùng Cố Hằng, đợi tới khi cô ta nghe được tiếng chụp ảnh tanh tách, lập tức ngược mắt nhìn qua, không ngờ lại thấy Tô Dương nằm trên mặt đất, cô ta vốn kinh ngạc, mấy giây sau lại cười nhạt, không thèm che giấu vẻ xem thường trong mắt chút nào.

Tô Dương xem lại vài tấm hình mà cô vừa chụp, đã vượt quá mong đợi của cô, cô thở phào một hơi, đóng máy lại, duỗi tay về phía Đinh Thiển, “Người đẹp, kéo mình một cái nào.”

Đinh Thiển hỏi: “Được chưa?”

Tô Dương cười: “Năm cũng đã năm rồi, còn không được thì đúng là có lỗi với tấm lưng ngọc ngà của mình.”

Kiều Cẩn thấy Cố Hằng bắt đầu cụt hứng, liền biết điều không nói thêm nữa, hướng về phía Tô Dương hô hào: “Rốt cuộc cô có chụp nữa không?”

Tô Dương nói: “Không chụp nữa.”

Kiều Cẩn dùng vài bước chân đi tới, nhìn xuống cô từ trên cao: “Cô vừa nói gì?”

Tô Dương nhìn chằm chằm vào máy ảnh, không ngẩng đầu: “Tôi nói, không chụp nữa.”

Kiều Cẩn “A” một tiếng, chẳng thèm quan tâm: “Tô Dương, cô cũng học chiêu nháo lớn của người ta à? Cô nghĩ mình đủ tư cách chắc?”

Tô Dương thu máy ảnh về, ngược mắt lườm cô ta: “Tôi có đủ tư cách hay không cũng chẳng phải do cô định đoạt.”

Tiếp tục cúi đầu xem ảnh chụp trong máy, lại dùng giọng thờ ơ nói: “Kiều Cẩn, người đến muộn không có tư cách khoa chân múa tay với tôi!”

Kiều Cẩn mở miệng muốn phản bác, Tô Dương chưa cho cô ta cơ hội nói chuyện, theo sát một câu: “Hôm nay tôi muốn tự mình nói cho cô biết, cái gì mới gọi là nháo lớn! Loại cấp bậc như cô không đủ tư cách đâu!”

Tô Dương xoay mặt nói với nhân viên công tác của cô: “Xong việc rồi, về thôi.”

Đúng lúc này, Lisa bước vào, nghe Tô Dương muốn kết thúc công việc, giọng điệu lạnh lùng: “Tô Dương, đừng đùa với người khác như vậy!”

Đinh Thiển tiếp lời: “Dương Dương nhà tôi không đùa với người, chỉ đùa với khi.”

Lisa tức tới mức chỉ vào Đinh Thiển, còn nhiều người ở đây như vậy, cũng không tiện cãi nhau công khai.

Chẳng qua khoe miệng của Cố Hằng co rút, lần này, ngay cả anh ta cũng bị ấn mạng.

Tô Dương đeo ba lô trên lưng, thản nhiên liếc qua bọn họ, xoay người rời đi, Đinh Thiển phân phó nhân viên công tác tập hợp tại phòng chụp ảnh, liền bước nhanh đuổi theo Tô Dương.

Lưu lại mấy người đang ngơ ngác nhìn nhau trong sân.

Ngồi trên xe, Đinh Thiển hỏi Tô Dương: “Cậu cũng về phòng làm việc à?”

Tô Dương: “Ừ, mình vừa liên lạc với tổng giám đốc của Mỹ Ngụ, trước 8 giờ phải gửi ảnh chụp đã sửa xong cho người ta xét duyệt.”

“Dương Dương, mình có linh cảm, sau này Kiều Cẩn sẽ tìm chúng ta gây phiền mọi lúc mọi nơi.”

Về mặt Tô Dương lạnh nhạt, lại mở máy ảnh xem qua ảnh chụp một lần, bớt chút thời gian trả lời Đinh Thiển: “Cho dù mình nhắm nhin cô ta, cô ta cũng sẽ tìm mình rầy rà mà thôi.”

Từ sau khi cô lĩnh chứng cùng Tưởng Bách Xuyên, Kiều Cẩn cũng không kiềm chế được nữa.

Đinh Thiển thở dài: “Tiểu nhân cùng mũi tên ngằm đều khó phòng, cùng lắm thì chúng ta để tâm một chút là được.”

Nói xong, cô lại nghĩ tới việc weibo: “Ôi, đúng rồi, chuyện weibo của Kiều Cẩn cũng gần bình ổn rồi, đại khái là nhà cô ta tìm người động chân động tay ở phía sau, hiện tại đại đa số bạn trên mạng đều nói Tưởng Bách Xuyên luôn luôn khiêm tốn, ngừng theo dõi cô ta chỉ là để bảo vệ chuyện hôn nhân riêng tư của bọn họ.”

Tô Dương còn đang xem ảnh chụp, xem quá nhập thần, cũng không chú ý Đinh Thiển đang nói gì, “Ừ” một tiếng cho xong chuyện.

Đinh Thiển vỗ vỗ đùi cô: “Mình đang nói chuyện với cậu đấy! Bộ dạng ngán ngấm của Kiều Cẩn có gì hay mà nhìn!” Cô tự tay đoạt lấy máy ảnh, tắt máy bỏ vào trong túi.

Tô Dương duỗi lưng một cái, bật cười: “Cậu suốt ngày treo Kiều Cẩn ở bên miệng mà không thấy mệt à?”

Đình Thiển tròn trắng mắt: “Còn không phải là vì cậu sao!”

Tô Dương an ủi Đình Thiển: “Một tình địch với sức chiến đấu kém cỏi như cô ta, đến một người mình diệt một người, đến hai người mình liền diệt một đôi.”

Trước đây, cô có chuyện cần khẩn khoản, không muốn so đo, cuối cùng lại lười đi so đo, nhưng có một số người được đăng chân lên đăng đầu, nhất định phải đạp cô dưới lòng bàn chân mới hả dạ.

Sửa xong ảnh chụp, đã là hơn 7 giờ, Tô Dương gửi mấy tấm mà mình vừa ý cho tổng giám đốc của Mỹ Ngu, năm phút sau, tổng giám đốc gửi lại một tin nhắn cho cô, [Trang bìa của tạp chí Mỹ Ngu trong vòng sáu tháng cuối năm tới sẽ đều do cô chụp, một lát nữa tôi sẽ đề trợ lý gửi hợp đồng chi tiết cho cô.]

Tô Dương xem xong, thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ mình lại bị bánh bao thịt rơi trúng đầu, cô đáp: [Cảm ơn tổng giám đốc Diệp.]

Sau đó, Tô Dương gọi Đình Thiển tới, cho cô xem tin tức, Đình Thiển kích động ôm cô hôn mạnh hai cái, “Dương Dương, yêu cậu chết mất, mình cảm thấy ngay cả người đại diện như mình cũng theo chân cậu ăn uống miễn phí.”

Tô Dương gật đầu: “Mình thích sự tự biết mình của cậu.”

Đình Thiển: “...”

Hiện tại cô không có thời gian cùng Tô Dương so đo này nọ, nhanh chóng đi xử lý chuyện hợp đồng, lại hỏi Tô Dương: “Về phần tiền nong thì sao? Cậu có yêu cầu gì không?”

Tô Dương: “Diệp Đông là người hào phóng.”

Đình Thiển đã hiểu, “Mình lập tức đi làm ngay.”

Điện thoại của Tô Dương reo lên, là mẹ Tô gọi tới: “Mẹ, mẹ ăn cơm chưa?”

Giọng mẹ Tô có vẻ hơi gấp: “Đồng Đồng, bây giờ con có rảnh không?”

Tô Dương tắt máy tính: “Con vừa xong việc, đang chuẩn bị về, có chuyện gì không ạ?”

Mẹ Tô rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là được rồi, mẹ đã sớm muốn gọi điện cho con, bố lại không đồng ý, nói sẽ quấy rầy việc sửa ảnh của con.”

Trái tim Tô Dương không khỏi treo lên, hỏi lại một lần nữa: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ?”

Mẹ Tô: “Con mau về đi, Tường Bách Xuyên đang ở nhà chúng ta, sáu giờ hơn đã tới rồi, đang làm cơm trong phòng bếp, không để cậu ấy làm, cậu ấy khẳng khẳng không chịu.”

Tô Dương giật mình, “Được, bây giờ con về ngay.”

Nhét xong di động vào trong túi liền chạy ra ngoài, vừa lúc đụng phải Đình Thiển.

“Đi đâu mà vội thế?” Đình Thiển hỏi cô.

Tô Dương nghiêng người vòng qua Đình Thiển: “Về bên nhà bố mẹ mình, Tường Bách Xuyên đang ở đó, đến từ lúc sáu giờ hơn, trước đó cũng không nói với mình, phỏng chừng bố mẹ mình sắp câu nệ tới chết rồi.”

Đình Thiển: “Vậy cậu mau về đi, lái xe...” Cẩn thận một chút.

Mấy chữ đăng sau còn chưa kịp nói, người đã chạy xa.

Đình Thiển nhìn về phía cửa, bất đắc dĩ lắc đầu, nhà người ta đều là con rể câu nệ khi ở nhà bố mẹ vợ, nhà bọn họ vừa vặn ngược lại.

Bố Tô làm người lái xe cho chú hai của Tường Bách Xuyên, hai năm trước vừa về hưu.

Chín năm trước, lúc mẹ Tô vừa bị sa thải, cũng đã từng làm bảo mẫu trong nhà Tường Bách Xuyên ba năm.

Tuy rằng khi đó Tô Dương còn nhỏ, cũng không biết Tường Bách Xuyên, nhưng với tình huống gia đình như vậy, không có khả năng được trưởng bối nhà họ Tường xem trọng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người đàn ông tốt ở nhà

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Tô Dương hoang mang gấp gấp chạy về nhà, nhưng lại bị kẹt xe, hơn 10 phút trôi qua, ô tô mới xê dịch mấy trăm mét, cô nhìn tình hình trước mắt, hơi thở dài.

Vào lúc buồn bực, chuyện cô muốn làm nhất là hút thuốc.

Trước đây cô thường tiện tay ném bao thuốc cùng bật lửa vào trong hộc chứa đồ trên xe, sau đều bị Tường Bách Xuyên vớt sạch.

Lúc đó Tường Bách Xuyên nghiêm mặt hỏi cô: “Sao em lại hút thuốc?”

Cô trả lời lại như vậy: “Bởi vì em nhớ anh.”

Hắn quá bận rộn, bận tới mức khiến cô cảm thấy mình hình như không có bạn trai, không biết phóng thích cảm xúc dưới đáy lòng như thế nào, chỉ có thể hút thuốc để giảm bớt.

Lần đầu tiên hoàn toàn ôm tâm tính nghịch thù một chút, nào biết liền hút tới nghiện.

Giống như sự yêu thích của cô dành cho Tường Bách Xuyên, sau khi nghiện, liền khó lòng từ bỏ.

Từ lúc Tường Bách Xuyên ném thuốc lá của cô đi, cô cũng cảm hắn hút, lòng hắn rất kiên quyết, nói bỏ liền bỏ.

Một tiếng đồng hồ sau, ô tô dùng tốc độ nhanh như rùa trèo về nhà.

Nhà họ Tô vẫn còn ở tiểu khu cũ từ bao nhiêu năm trước, Tô Dương đã sớm đề nghị mua cho bố mẹ một căn phòng tốt hơn ở tiểu khu khác, nhưng mẹ Tô nói ở nơi này đã quen, lầu trên lầu dưới đều hiểu rõ, trong xã khu cũng có một đám người trưởng thành cùng chơi đùa với nhau.

Tô Dương dừng xe xong, liền nhìn thấy bố Tô đang đứng dưới tòa nhà chờ cô ở phía xa xa, đã nhiều năm như vậy, bố Tô có thói quen chờ con gái về nhà ở dưới tầng.

Sau khi xuống xe, Tô Dương che kín áo lông, chạy về phía bố Tô.

Bố Tô hỏi: “Lại kẹt xe à?”

“Vâng, trên đường con còn thấy tai nạn xe cộ, xe taxi đụng vào một chiếc xe sang trọng tại giao lộ, không ai nhường ai, đều sắp đánh nhau, chiếm hai làn đường, chặn kín tới mức nước chảy không lọt.” Tô Dương khoát cánh tay của bố Tô.

Bố Tô: “Có phải xe sang trọng vi phạm pháp luật không?”

Cầm của Tô Dương thoáng nhướn lên: “Bố, bố quá phiền diện rồi, nhờ là xe taxi sai thì sao.”

Bố Tô lắc đầu, không lên tiếng.

Nhưng nghe những chủ xe xem náo nhiệt nói, xe sang trọng là xe mới, còn chưa có giấy phép, biển hiệu còn chưa được cấp, đã trực tiếp vượt đèn đỏ.

Bố Tô hỏi: “Tường Bách Xuyên về từ lúc nào thế?”

“Tôi hôm qua ạ.” Tô Dương nghiêng đầu nhìn về phía bố mình, cười yếu ớt hỏi: “Có phải bố căng thẳng tới hông rồi không?”

Bố Tô nói đúng sự thật: “Không phải căng thẳng, chỉ là không biết nên nói gì với cậu ấy, mẹ con lại càng không có đề tài gì để tán gẫu, ngồi cũng tẻ nhạt, cậu ấy liền đi nấu cơm, con nói xem, làm gì có đạo lý để con rề nấu cơm trong khi chúng ta nhàn rồi chứ.”

Bố Tô không học hành được mấy năm, đã sớm làm tài xế xe buýt, sau này công ty giao thông công cộng cải chế, ông bị sa thải, lại đi lái xe taxi, cuối cùng người nhà họ Tường thấy ông làm người thành thật trung hậu, liền để ông làm tài xế cho nhà họ, cứ duy trì như vậy qua vài chục năm, cho tới hiện tại, chưa từng có nửa điểm sai lầm.

Nhưng do tính cách quá chất phác, ở nhà còn có thể nói chuyện vài câu với Tô Dương và mẹ Tô, nhưng nếu ở cùng người ngoài liền không có gì để tán gẫu.

Càng đừng nói là với Tưởng Bách Xuyên.

Tô Dương an ủi ông: “Anh ấy thích làm thì bố cứ kệ anh ấy, ở nhà cũng đều do anh ấy nấu cơm, con gái của bố chỉ quản ăn thôi, lại nói, anh ấy cũng nên hiểu kính bố mẹ như vậy.”

Tuy về tình lý là thế, nhưng trong lòng bố Tô vẫn không được tự nhiên.

Đến trên tầng, mẹ Tô đang hỗ trợ rửa rau ở phòng bếp, nghe được động tĩnh, nhô đầu ra liếc một cái, “Sao về trễ thế?”

“Con nó kẹt xe.” Bố tô đáp.

Tô Dương đổi dép vào phòng bếp, Tưởng Bách Xuyên đang nhìn máy tính bảng, cô tiến tới xem xét: “Anh đang coi gì vậy?”

Tưởng Bách Xuyên không ngừng đầu: “Anh quên cách làm món cá xào dấm, đang xem lại các bước trên mạng.

Tô Dương: “...”

Nhìn không sai biệt lắm, Tưởng Bách Xuyên nhét máy tính bảng vào lòng cô, “Cầm giúp anh.”

“Bếp trưởng, anh bắt đầu nấu cơm từ hơn một tiếng trước, sao mới chỉ làm được ba món canh? Những đồ ăn khác đâu?”

Mẹ Tô trừng cô, ý bảo cô nói quá nhiều.

Tô Dương làm như không thấy.

Tưởng Bách Xuyên không có chút cảm giác ngượng ngùng nào, “Vừa nãy anh làm một đĩa thịt kho tàu, ra ngoài nghe điện thoại, liền cháy sạch, không ăn được nữa.”

Tô Dương ngửi ngửi không khí, khó trách mùi có chút kì lạ.

Mẹ Tô giao việc vặt trong phòng bếp cho Tô Dương, ra ngoài thu dọn phòng ăn.

Tưởng Bách Xuyên gọi Tô Dương, để cô đi qua.

“Có chuyện gì thế?” Tô Dương tới bên cạnh hắn.

Hai tay Tưởng Bách Xuyên đầy dầu mỡ, cúi đầu dùng trán của mình đụng đụng Tô Dương, “Không còn nóng nữa, tối nay uống thêm thuốc trước khi ngủ là được.”

Tô Dương khẽ giật mình, hắn đã lâu chưa từng làm động tác thân mật như vậy, cô thuận thế ôm cổ hắn, dùng sức hôn một cái trên môi hắn.

Tưởng Bách Xuyên hôn trả lại cô, nghe thấy tiếng bước chân tới gần, hai người lập tức buông ra.

Bố Tô hỏi Tưởng Bách Xuyên: “Bách Xuyên uống chút rượu gì không? Rượu đỏ hay rượu trắng?”

Tưởng Bách Xuyên: “Rượu...” Chữ đỏ còn chưa kịp nói ra, đã bị Tô Dương chặn lại, “Bố, dạ dày Tưởng Bách Xuyên khó chịu, không thể uống rượu, chờ dạ dày anh ấy đỡ hơn sẽ uống hai chén cùng bố.”

Bố Tô: “Dạ dày không thoải mái thì không nên uống, gặp qua bác sĩ chưa?”

“Không sao đâu bố, bệnh cũ ấy mà.”

Bố Tô sẽ không thốt ra mấy lời dằn dò, liền quay đầu vào phòng ăn.

Tưởng Bách Xuyên nói: “Lát nữa anh uống ít một chút là được, hiếm khi bố vui vẻ như vậy.”

“Không được.”

Tưởng Bách Xuyên đành phải thôi.

Lúc ăn cơm, về cơ bản đều là Tô Dương cùng mẹ Tô nói chuyện, tán gẫu chút chuyện nhà.

Nói về việc nhóm bác gái của tiểu khu cùng nhau khiếu vũ tại quảng trường, con gái nhà ai gả cho người đàn ông phượng hoàng(*) nào, con trai nhà ai cưới con dâu có tiền của nhà nào.

(*) 凤凰男 (Nam phượng hoàng dđlqđ): Ý chỉ người đàn ông sinh ra trong gia đình nghèo, nhưng nhờ sự nỗ lực và cố gắng mà kiếm được việc tốt, cuộc sống ổn định, vãn vãn.

Nói hiện tại không biết người trẻ tuổi nghĩ ra sao, trong mùa đông, ngay cả tất cũng không mặc, đã không mặc thì thôi, còn phải cố ý lộ một mảng lớn cổ chân ở ngoài...

Tường Bách Xuyên thỉnh thoảng nhìn Tô Dương, bởi vì bận bịu, số lần hần đến nhà họ Tô không nhiều lắm, đây là lần đầu nghe thấy Tô Dương cùng mẹ Tô tán gẫu những chuyện hàng ngày trên bàn ăn.

Nhìn cô nói chuyện vô cùng hăng say, bình thường cũng chưa từng thấy cô nhiều chuyện như vậy.

Bố Tô muốn đánh gãy lời họ nói mấy lần, lại không thể nào xen mồm.

Tường Bách Xuyên đã nhìn ra, tùy ý tìm đề tài, “Bố, bây giờ bố vẫn đang học đại học dành cho người già à?”

Bố Tô lắc đầu: “Đã sớm không đi nữa, không ham thích cái gì, trò chuyện cùng bọn họ cũng không hợp. Nhắc tới cái này, bố vừa lúc có chuyện muốn thương lượng với mọi người.”

Mẹ Tô biết ông muốn nói gì, nâng chân đá ông dưới gầm bàn, nhưng bố Tô giả bộ người bị đá không phải là ông, còn tiếp tục nói: “Lão già này nhàn rồi ở nhà, thấy sắp nhàn tới mức sinh bệnh rồi, bố muốn tìm việc làm.”

Tường Bách Xuyên: “Bố muốn làm gì ạ?”

Bố Tô nhếch miệng, như có nỗi niềm khó nói, mẹ Tô trừng ông, ý bảo ông đừng tự dưng kiếm chuyện khiến bọn trẻ khó xử.

Người lớn nhà họ Tường vốn không chấp nhận con gái, bọn họ không thể gây thêm phiền phức cho con gái, nhưng bố Tô rất cố chấp, ông cảm thấy lái xe taxi không có gì mất mặt, không trộm cũng chẳng cướp của ai.

Những động tác nhỏ này đều rơi vào trong mắt Tường Bách Xuyên, hần nói: “Bố, còn chuyện gì không thể nói với bọn con chứ, bố cứ nói đi.”

Tô Dương tán thành: “Đều là đứa nhỏ nhà mình, bố nói đi.”

Bố Tô hăng giọng: “Bố nghĩ mãi, vẫn nên dùng vốn ban đầu của mình, lái xe taxi, chỉ lái vào ban ngày, ngày nào không muốn làm thì nghỉ ở nhà hai ngày.”

Tô Dương là người thứ nhất không đồng ý: “Không được, bố, lái xe taxi khác thì gì liệu cái mạng già của mình? Bố đã lớn tuổi như vậy, thân thể không chịu nổi đâu!”

Tường Bách Xuyên cũng không đồng ý, giải thích là ông đã lái xe cả đời, cột sống vốn không tốt lắm, không thể lại chịu thêm ép buộc.

Cuối cùng Tô Dương nói: “Bố, hay là như vậy đi, con thuê mặt tiền của một cửa hàng ở khu phố sầm uất cho bố, bố cùng mẹ tiếp tục bán khoai lang nướng như hai năm trước, vừa thoải mái, lại không cần bán quá lâu, mười giờ sáng mở cửa, trời vừa tối thì liền đóng cửa, lúc làm, hai người còn có thể thay ca, đi tản bộ rèn luyện thân thể, bố mẹ thấy thế nào?”

Bố Tô nói: “Cái này được, cái này được, con cũng thích ăn khoai lang nhí.” Mấy năm trước, mẹ Tô từng nướng khoai lang bán, khi ông tan việc cũng sẽ qua giúp một chút.

Tường Bách Xuyên nhìn Tô Dương, có phải cô còn muốn thuê mặt tiền ở cửa hàng cách vách để bán mỳ chua cay cùng thịt xiên nướng không?

Tô Dương tiếp tục: “Chúng ta thuê mặt tiền lớn một chút, mùa đông bán khoai lang nướng, chờ đến mùa hè, bố mẹ thuê người làm mỳ chua cay, làm thịt xiên nướng để bán, buôn bán cũng sẽ phát đạt.”

Tường Bách Xuyên: “...”

Sự việc cứ như vậy mà xong, Tô Dương bảo ngày mai đi làm sẽ để trợ lý đến khảo sát mặt tiền cửa hàng.

Bố Tô nói: “Tiền thuê mặt tiền ở khu phố sầm uất rất cao, phí chuyển nhượng cũng đắt đỏ, có muốn tìm một nơi ở ngay phụ cận tiểu khu của chúng ta không, việc này vốn chính là để giết thời gian mà thôi, bố cũng không trông mong cửa hàng có thể phát tài.”

Tô Dương nói: “Không được, nếu đã làm thì phải làm nên nhãn hiệu, mặt tiền cửa hàng phải thật lớn.” Cô nói xong liền không nhịn được cười, “Bố, không chừng bố có thể trở thành nhà giàu số một Bắc Kinh, người người đều phải gọi bố một tiếng ông khoai lang ấy chứ.”

Ăn cơm xong, mẹ Tô giục bọn họ mau trở về, nói hôm sau Tường Bách Xuyên còn phải dậy sớm đuổi theo máy bay.

Tường Bách Xuyên trung cầu ý kiến của Tô Dương: “Đêm nay em muốn ở đây không?”

Tô Dương: “Nhưng anh không mang hành lý, sáng mai về nhà lấy cũng không kịp.”

Tường Bách Xuyên: “Hành lý của anh ở trong cốp xe rồi.”

Hóa ra là mưu đồ đã lâu.

Tường Bách Xuyên đề nghị xuống đi dạo trong tiểu khu, nói buổi tối ăn hơi nhiều, Tô Dương nhìn hắn không chớp mắt thật lâu, luôn cảm thấy sau lần trở về này, hắn trở nên không quá giống như trước, thích dấn lấy cô hơn.

Tuy rằng băng tuyết ngập trời, nhưng cũng có không ít người ra ngoài tản bộ.

Tường Bách Xuyên nắm tay Tô Dương đặt vào trong túi áo gió của hắn, cô nghiêng đầu nhìn về phía hắn: “Chuyện bố em mở cửa hàng, anh nghĩ thế nào?”

Nếu hắn không quá vui lòng, cô sẽ lại tìm chuyện khác để bố mẹ giết thời gian, cũng không nhất định phải là bán khoai lang nướng, chỉ là cô lo lắng bố mẹ không có văn hóa, làm những chuyện khác tương đối tốn sức, hai người lại lớn tuổi, học cái mới khẳng định sẽ vất vả.

Tường Bách Xuyên đón nhận ánh mắt của cô: “Ý tưởng rất tốt, thuê tầng trên cùng tầng dưới của cửa hàng, lầu dưới để buôn bán, lầu trên để làm com, bọn họ lớn tuổi, không thể ăn đồ ăn nhanh bên ngoài.”

Tô Dương không tiếp lời, buột chặt mười ngón tay đang đan vào nhau của họ thêm một chút.

Hai người cũng không đi xa, vòng quanh tiểu khu một vòng, thật sự có chút lạnh, Tô Dương chịu không nổi phải về nhà, đúng lúc này, di động của Tường Bách Xuyên vang lên.

Tô Dương quét mắt nhìn màn hình, là mẹ Tường.

Tường Bách Xuyên tiếp nhận cuộc điện thoại: “Mẹ, còn chưa nghỉ ngơi à?”

Mẹ Tường đi thẳng vào vấn đề: “Bây giờ con về nhà một chuyến đi!”

Tường Bách Xuyên vô thức nhìn về phía Tô Dương, hỏi mẹ Tường: “Có chuyện gì ạ?”

Trong giọng mẹ Tường xen lẫn uất ức: “Mẹ muốn ly hôn với bố con, mẹ không thể chịu được cuộc sống này nữa. Đúng rồi, con nhớ đem theo luật sư của công ty con, chúng ta thương lượng chuyện ly hôn của bố mẹ, tính xem khả năng con được phân ra cho mẹ lớn cỡ nào, nếu họ phán con cho mẹ, sẽ không cần phải chịu sự quản thúc của bố con nữa, con cùng Đồng Đồng có thể lập tức làm đám cưới! Dù sao lúc này mẹ cùng bố con không thể không ly hôn! Con mau về đây đi, đừng quên mang theo luật sư nhé!”

“...”

Hắn cũng đã hơn 30 tuổi, đã sớm lập gia đình, sao có thể bị phán cho bà được nữa?

Tường Bách Xuyên bắt đầu dĩ cực kỳ: “Mẹ, mẹ lại bị tức tới hồ đồ rồi à?”

Mẹ Tường đỡ trán, hoa mắt chóng mặt: “Hồ đồ càng tốt, nếu mẹ thực sự hồ đồ, lúc nào cũng phải có người chiều cổ, vậy thì khả năng con được phán cho mẹ càng lớn hơn!”

Tường Bách Xuyên cảm thấy tối nay mẹ Tường có chút không bình thường, “Mẹ, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Mẹ Tường xoa bóp huyết thái dương, trở lại chuyện chính: “Được rồi, không đùa với con nữa.”

Uống mấy ngụm trà để nhuận giọng, mẹ Tường tiếp tục nói: “Nhưng đúng là con nên về nhà một chuyến, bố con vừa đi nhà chú hai, chuyện Đồng Đồng ngừng theo dõi Kiều Cần khiến ông ấy bị tức không nhẹ, tuy con đã nói là do con làm, nhưng mọi người cũng không phải kẻ ngu.”

Tường Bách Xuyên không lên tiếng, yên lặng lắng nghe.

Mẹ Tường nói: “Con lại không cho bố mẹ Kiều Cần mặt mũi mà đi theo dõi Kiều Cần thêm một lần nữa, bố con cảm thấy con không nể mặt bố mẹ Kiều Cần, chính là đánh lên mặt ông ấy, tức giận tới mức huyết áp tăng một mạch! Ông ấy nhất định ép mẹ phải gọi 120, cũng muốn bắt chước chú hai của con, một lời không hợp liền nằm viện!”

Nói xong, mẹ Tường thở dài: “Ôi, cũng không phải là mẹ cố ý muốn làm tổn hại mặt mũi của đàn ông nhà họ Tường các con, nguyên một đám thật đúng là đã già mồm lại còn thích làm bộ, lấy ông nội của con cầm đầu, ném cốc, giả bệnh, cực kỳ thuận tay, bố con cùng chú hai cũng hoàn toàn học được tinh túy của ông nội con, động một cái là giả bệnh đi bệnh viện, chú tư của con cả ngày chỉ chạy đến căn tin của bệnh viện nhà người ta ăn uống miễn phí, còn chú năm của con, suốt ngày lái xe chặn hoa khôi của đội cảnh sát nhà người ta, con xem... Chắc chắn chắc... Đàn ông nhà họ Tường các con thật đúng là một lời khó nói hết nha...”

Tường Bách Xuyên: “...”

Dừng lại một chút, mẹ Tường còn nói: “Mẹ đoán bố con đi nhà chú hai hẳn là để chuẩn bị cùng chú hai thảo luận xem nên tạo áp lực ra sao mới khiến con cùng Đồng Đồng ly hôn, sau khi con trở về, hai mẹ con ta thương lượng một chút coi nên quấy nhiễu bàn cờ của bọn họ như thế nào!”

Cách không đến nửa giây, âm thanh tự luyện của mẹ Tường lại truyền đến: “Tường Bách Xuyên, có đôi khi mẹ thực sự rất hâm mộ con, con nói xem, sao con lại có một người mẹ vừa ra sức lại vừa nhìn xa trông rộng như vậy!”

Tường Bách Xuyên im lặng nhìn cảnh đêm sâu thẳm, thật lâu không nói nên lời.

(*) 120: Số cấp cứu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuyển đi Hồng Kông

Lúc Tô Dương về đến nhà, mẹ Tô đang trải giường chiếu cho bọn họ, đổi thành chăn đệm, gối đầu sạch sẽ.

Thấy Tô Dương trở về một mình, mẹ Tô nhìn về phía sau cô, không thấy người nào.

“Bách Xuyên đâu?”

“Về nhà rồi ạ.”

Mẹ Tô vô cùng kinh ngạc, “Không phải nói là ở lại nhà mình à? Sao con không về cùng cậu ấy?”

Tô Dương ngồi trên tủ đầu giường, mũi chân buồn tẻ về lung tung trên sàn nhà, “Anh ấy về nhà mẹ chồng của con, con còn về gì nữa.”

Mẹ Tô gật đầu, “Có chuyện gì gấp à?”

“Không có việc gì, từ lúc về anh ấy chưa đi thăm nhà chút nào, chỉ qua cầm ít đồ mà thôi.” Tô Dương không nói thật, để mẹ cô đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Mẹ Tô trải xong giường ở phía sau, bưng cho Tô Dương chút hoa quả, kéo ghế ngồi xuống, “Đồng Đồng, về chuyện khoai lang nướng kia, mẹ vẫn cảm thấy không thích hợp, bố mẹ chồng của con...”

Tô Dương đánh gãy lời bà: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, việc này con đã quyết định rồi, hai năm qua mẹ cùng bố liên tục chiều cô mặt mũi cho con, sắp nhân rồi đến hồng rồi, mặt mũi cũng không thể làm cơm ăn được.”

Mẹ Tô cũng không thể làm chủ thay cho Tô Dương cùng bố Tô, đành phải thôi.

Tô Dương nhét một quả dâu tây vào trong miệng bà, “Dâu tây mẹ mua hôm nay ăn ngon lắm.”

Mẹ Tô nhìn Tô Dương nửa ngày, “Đồng Đồng, mẹ muốn hỏi con một chuyện.”

Tô Dương đang ăn dâu tây, gật đầu, “Mẹ nói đi ạ.”

Mẹ Tô: “Khi nào thì con cùng Tường Bách Xuyên định có con? Con cũng đã 28 rồi, những đứa lớn bằng con trong nội viện, con nhà người ta đều đã đi nhà trẻ, không phải mẹ đang giục các con, nhưng hai đứa đã lớn tuổi như thế này thì không được, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được mấy hồi.”

Nói xong, mẹ Tô thở dài.

Tô Dương ăn dâu tây chua ngọt, trong miệng lại không ra vị gì, cô an ủi mẹ Tô: “Mẹ, sang năm bọn con liền chuẩn bị sinh em bé rồi.”

Mẹ Tô vui mừng như中奖, liên tục nói tốt.

Khi Tường Bách Xuyên trở về, Tô Dương đã ngủ, bố Tô cùng mẹ Tô còn thức, đang xem tivi ở phòng khách để chờ hán.

“Sao bố mẹ vẫn còn chưa ngủ thế?” Tường Bách Xuyên có chìa khóa, tự mình mở cửa đi vào.

“Phim truyền hình không tệ, liền xem nhiều thêm hai tập.” Mẹ Tô đứng lên, “Mẹ để quần áo cho con thay trong phòng vệ sinh rồi nhé. Sáng mai con muốn ăn gì?”

Tường Bách Xuyên cười yếu ớt nói, “Con muốn ăn mỳ cán bằng tay, là hương vị giống như món mà mẹ làm cho con trước đây ấy.”

Là mỳ cán bằng tay mà mẹ Tô làm khi còn đương chức bảo mẫu ở nhà họ Tường.

Mẹ Tô cười, “Chỉ là món mà con đã nếm qua khi còn bé thôi, bây giờ vẫn còn nhớ rõ là vị gì sao?”

Tường Bách Xuyên: “Vâng, con vẫn luôn muốn ăn thêm lần nữa.”

Mẹ Tô vui vẻ cười cười, xoay người vào phòng bếp, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho sáng mai.

Tường Bách Xuyên tắm xong, sau khi vào phòng ngủ cũng không bật đèn, mượn ánh sáng yếu ớt từ di động để leo lên giường.

Tô Dương ngủ rất say sưa, Tường Bách Xuyên dùng cằm cọ cọ gò má của cô, Tô Dương bị quấy nhiễu đến rối loạn, vô ý thức xoay người, vừa vặn chui vào ngực Tường Bách Xuyên.

Hắn nhìn người đang ngủ say ở trong lòng, bình thường giống như con nhím, ngay cả hắn cũng sẽ đâm một chút, lúc này lại ngoan ngoãn như chú chó nhỏ.

Tô Dương bị hôn đến tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, vùng ngực ẩm ướt ấm áp, Tường Bách Xuyên đang vui đùa ở trước ngực cô, miệng nhẹ nhàng mút vào, đầu ngón tay đang vuốt ve một bên khác.

Tô Dương không khỏi run rẩy, ừm một tiếng, ôm đầu của hắn, hỏi: “Anh về từ lúc nào thế?”

“Vừa trở về thôi.” Tường Bách Xuyên bớt chút thời gian đáp lại cô một câu.

“Mẹ thế nào rồi?”

Tường Bách Xuyên nói không có việc gì, Tô Dương đại khái đoán ra, có lẽ lần này bố mẹ chồng cãi nhau là vì cô.

“Lại suy nghĩ gì vậy? Làm chuyện này cũng không chuyên tâm.” Tường Bách Xuyên đứng dậy, cúi đầu che kín môi cô.

Thân thể của hai người rất nhanh liền dây dưa lấy nhau.

Sau khi bọn họ kết hôn, căn hộ này đã được xây thêm tường, lúc đó bố mẹ Tô không đồng ý, nói là ở rất được, nhưng Tường Bách Xuyên kiên trì muốn trùng tu, sau này Tô Dương mới biết, mỗi căn phòng được Tường Bách Xuyên cách âm cực kỳ tốt...

Sáng hôm sau, chưa tới 8 giờ, Tô Dương đã tới phòng làm việc, Đinh Thiên còn đến sớm hơn cô, đang xem hợp đồng, khi thấy cô đi vào, không khỏi cau mày: “Cậu không ở nhà anh em em cùng Tường Bách Xuyên, tới sớm như vậy làm gì?”

Tô Dương ném túi xách lên ghế, bắt đầu đi pha cà phê, “6 giờ rưỡi sáng sớm nay anh ấy đã đi sân bay rồi, có chuyến bay đi Hồng Kông vào lúc 8 giờ hơn, mình ở nhà cũng ngủ không được, còn không bằng lại nhìn cậu, hình như giúp mình có ham muốn đi ngủ hơn.”

Đinh Thiên đem hợp đồng trong tay đập qua, “Cái đồ miệng chó không phun được ngà voi!”

Hợp đồng nện lên người cô, lập tức rơi xuống đất, Tô Dương cười nói: “Mình giẫm lên này!” Nói xong liền muốn đặt đầu ngón chân lên hợp đồng.

Đinh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, “Tổ tông à, cậu hạ cẳng lưu tình! Đây chính là hợp đồng phát ngôn cho KING mà cậu chưa ký tên đấy!” Nói xong, cô lách qua Tô Dương, cúi đầu nhặt hợp đồng.

Tô Dương giật mình: “Hợp đồng phát ngôn cho KING?” Sao cô lại không biết nhỉ.

“E hèm! Là mình tranh thủ được cho cậu đấy, vui không?” Đinh Thiên đưa hợp đồng cho cô: “Xem điều khoản của hợp đồng kỹ một chút, nếu không có ý kiến gì, ngày mai chúng ta liền bay tới Hồng Kông để ký hợp đồng chính thức.”

Tô Dương vẫn có chút lơ mờ, ngờ vực nhìn về phía Đinh Thiên: “Mình chỉ chụp một cái ảnh, sao bọn họ lại yên tâm để mình làm người phát ngôn cho được? Thiên Nhi, không nên dùng việc như vậy để đùa với mình đâu nhé!”

Đinh Thiên: “Sao cậu lại không có chút tự tin nào đối với chính mình thế? Nếu một ngày nào đó cậu lẫn lộn ở trong ngành giải trí, Kiều Cẩn cùng An Ninh đã là cái gì? Đương nhiên, họ để cậu làm người phát ngôn, cũng không phải không có điều kiện kèm theo.”

Tô Dương: “Điều kiện là gì?”

Đinh Thiên chỉ chỉ hợp đồng trong tay cô: “Một trang cuối cùng, giấy trắng mực đen viết rõ ràng.”

Tô Dương trực tiếp lật tới trang cuối, điều kiện kèm theo là: Trong vòng 5 năm, nữ trang KING sẽ sở hữu quảng cáo của tất cả những sản phẩm mới phát hành trong phạm vi toàn cầu, hình quảng cáo được quay chụp bởi dịch vụ do bên B cung cấp miễn phí!

Bên B chính là "Studio chụp ảnh Hải Nạp" của cô.

Thật đúng là một điều khoản ngang ngược.

Nhưng nó có thể nâng cao danh tiếng của cô, coi như là chuyện có lợi cho đôi bên.

Đinh Thiên vỗ vỗ vai cô: “Thế nào, muốn nhận không? Cái quảng cáo này là do chị đây đối mặt với nguy hiểm tiềm tàng, không ngừng uống đến mức xuất huyết dạ dày mới cầm đến tay, nếu cậu không nhận, cậu phải xin lỗi chị đây!”

Tô Dương: “...” Sau khi nhìn Đinh Thiên một lúc lâu, thật sự không nhận được nói, “Người đàn ông nào có khẩu vị nặng như vậy, lại có thể thích khoản này của Thiên gia nhà chúng ta thế?”

Sau khi nói xong liền bị Đinh Thiên đánh một trận toi bời.

Lúc Đinh Thiên rời phòng làm việc, còn nói với Tô Dương: “Minh lập tức để trợ lý đặt vé, đêm nay cậu về nhà thu dọn hành lý, sáng mai chúng ta đi Hồng Kông.”

Giữa trưa ngày thứ hai, Tô Dương cùng Đinh Thiên và trợ lý đã đến Hồng Kông. Bởi vì buổi chiều liền muốn tới trụ sở chính của KING để ký hợp đồng, Tô Dương cũng không báo trước cho Trương Bách Xuyên là cô đã đến Hồng Kông, muốn cho hắn niềm vui bất ngờ vào buổi tối.

Trên đường tới trụ sở chính của KING, Tô Dương hỏi Đinh Thiên: “Tổng giám đốc của KING ở khu vực Châu Á là tui đàn ông gì thế?”

Đinh Thiên không cần nghĩ ngợi, nói đơn giản rõ ràng: “Cầm thú thích mỹ nữ!”

Tô Dương trêu ghẹo: “Thế không phải là cậu đẩy mình vào hố lừa sao?”

Đinh Thiên nhún mày cười: “Không phải cậu chuyên trị cầm thú à?”

Tô Dương: “...”

Đinh Thiên lấy một bản ghi chép nhỏ từ trong túi xách, ném cho Tô Dương: “Đây là tài liệu cá nhân của cầm thú, cậu nhìn một chút đi.”

Dọc đường, Tô Dương đều xem tin tức có liên quan đến vị tổng giám đốc này, trong tâm hiểu rõ cách ứng xử và nhân phẩm của gã.

Đến dưới tầng của tòa nhà, Tô Dương lấy ra thần khí trừ tà của cô từ trong túi -- Nhẫn kim cương, đeo trên ngón áp út. Trang điểm đơn giản, cùng Đinh Thiên lên tầng.

Sau một tiếng đồng hồ, cô gặp được cầm thú trong truyền thuyết.

Dùng mắt để đo, còn thấp hơn cô nửa cái đầu, hôm nay cô còn đặc biệt đi giày đế bằng.

Cô cao 174 cm, vậy nên, người đàn ông này chỉ cao 168 cm thôi sao?

Tên tiếng trung của người đàn ông là Cao Tường.

Lúc Cao Tường bắt tay cùng Tô Dương, thoáng nhìn qua nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, hơi ngừng, lập tức thu lại biểu cảm kinh ngạc, cười hỏi: “Tô mỹ nữ đã kết hôn rồi à?”

Tô Dương gật đầu: “Mới kết hôn mấy năm, chồng tôi là người ở ngoài vòng giải trí, chúng tôi vẫn chưa công khai việc hôn nhân.”

Cao Tường hơi cúi đầu, không hỏi nhiều nữa, nhưng ánh mắt dò xét trần trụi, thậm chí là cướp đoạt, vẫn chưa từng rời khỏi người Tô Dương, vô số phụ nữ đã qua tay gã, mỹ nữ với tư chất trời sinh tốt như vậy, phóng mát trong giới giải trí cùng giới thời trang, không mấy người có thể sánh với cô.

Ký hợp đồng ngược lại rất thuận lợi, Cao Tường đưa mắt nhìn đồng hồ, “Tô mỹ nữ, tối nay họ Cao muốn lấy danh nghĩa riêng để làm một người bản địa tận tình, mời Tô mỹ nữ ăn một bữa cơm, không biết tôi có vinh hạnh này không?”

Tô Dương biết dù cô cự tuyệt thế nào, đều sẽ đánh lên mặt mũi của gã, lần hợp tác tiếp theo chắc chắn sẽ không quá thuận lợi.

Cô không thường gặp kiểu đàn ông như vậy, cái vòng này vốn hào nhoáng xa hoa, chỉ cần phòng làm việc của cô còn muốn tiếp tục mở rộng, sẽ không thể tránh khỏi việc xã giao.

Lần tránh hiên nhiên không phải là kế hoạch lâu dài.

Cô cười nói: “Là vinh hạnh của tôi mới đúng, để tôi thu xếp công việc của nhân viên một chút.”

Cao Tường dùng tay làm động tác mời.

Tô Dương lấy ví tiền, mở ra ngay ở trước mặt Cao Tường, nói với Đinh Thiên: “Cậu cùng Tiểu Hạ đã vất vả rồi.” Tiểu Hạ là trợ lý của cô, đang chờ họ ở khu nghỉ ngơi ở dưới tầng.

Sau đó, Tô Dương rút ra một tấm thẻ đen, đưa cho Đinh Thiên: “Toàn bộ chiến lợi phẩm của cậu cùng Tiểu Hạ đêm nay sẽ do mình thanh toán.”

Đinh Thiên nhận thẻ, thuận nước hùn lên chiếc thẻ một cái, cố ý cất cao giọng: “Là thẻ không giới hạn nha, yêu bảo bối cậu chết mất.”

Cao Tường nhìn chiếc thẻ đen trong tay Đinh Thiên, tầm mắt lại lập tức chuyển qua ngăn chứa thẻ của Tô Dương, một dãy toàn là thẻ màu đen, gã đang nhìn thấy một boss lớn.

Trong ví tiền của Tô Dương có những năm chiếc thẻ đen.

Có Vận Thông, Hoa Kỳ, Morgan(*), hai chiếc còn lại, chính gã cũng không biết.

(*) Tên một loạt các ngân hàng.

Những tấm thẻ này tự nhiên sẽ không phải là của bản thân Tô Dương, vậy nên chồng của cô là một người đàn ông còn có nhiều tiền hơn so với ông chủ của nữ trang KING sao?

Cao Tường là một người vừa thức thời lại thông suốt, mặc dù thích đi săn, nhưng sẽ không mang tới phiền toái cho chính bản thân mình, gã lấy di động gửi một tin nhắn ra ngoài.

Đình Thiến vừa rời đi, di động của Cao Tường liền vang lên, gã liếc mắt nhìn Tô Dương xin lỗi, tiếp nhận cuộc gọi, “A lô, ừ... Được... Được... Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Cao Tường tiếc hận áy náy nhìn Tô Dương, “Thật có lỗi, sợ là phải hẹn Tô mỹ nữ vào ngày khác, ông chủ của chúng tôi muốn mở hội nghị cấp cao vào tối nay, mọi người đều phải tham dự.”

Tô Dương cười: “Lần sau tổng giám đốc Cao tới Bắc Kinh, tôi sẽ làm chủ.”

Đình Thiến cùng trợ lý đang ngồi ở quán cà phê đối diện tòa nhà để chờ Tô Dương, thấy vẻ mặt cô rạng rỡ, Đình Thiến nhướn mày: “Hôm nay sợ là lần đầu tiên cảm thấy té nhào ở trước mặt phụ nữ, không ngờ người phụ nữ gã muốn nhúng chàm lại là một phú bà thần bí.”

Tô Dương ngồi xuống, cả người vùi trong sofa, cô lười biếng nói: “Thật ra lúc đó mình đã bắt đầu hối hận vì bày ra nhiều thẻ đen như vậy, ngộ nhờ Cao Tường dính lấy mình, muốn bị mình nhúng chàm, vậy không phải là nguy rồi à?”

Đình Thiến: “...”

Tiểu Hạ lại nhìn không được, trực tiếp phun cà phê ra, toàn bộ bắn lên áo somi của Đình Thiến.

Mặt của Đình Thiến còn đen hơn so với đáy nồi.

Tô Dương cầm giấy ăn ném cho cô, “Lau trước đi, lát nữa dạo phố liền mua bộ khác cho cậu, tối nay, chỉ cần là đồ hai người nhìn trúng, chị đây đều sẽ thanh toán.”

Đình Thiến cùng Tiểu Hạ trầm miệng một lời hô uy vũ.

Trong một cửa hàng xa xỉ nào đó ở trung tâm thương mại, người mẫu Kiều Cẩn đang lựa chọn quần áo với phong cách mới, chợt người đại diện kéo cô ta một cái, ghé vào bên tai cô ta, nhỏ giọng nói một câu: “Không ngờ Tô Dương cùng Đình Thiến cũng tới.”

Kiều Cẩn giật mình, “Sao chị biết?”

Cầm Lisa khẽ nhếch: “Bên kia kia.”

Kiều Cẩn nhìn theo ánh mắt của Lisa, cách cửa hàng không xa, Tô Dương đang gọi điện thoại, cho dù có khoảng cách, vẫn có thể rõ ràng thấy được nụ cười trên gương mặt cô như cũ, Đình Thiến cùng trợ lý đang đứng đợi cô ở cạnh cửa.

Kiều cẩn như có điều suy nghĩ, “Không phải bây giờ cô ta nên ăn cơm cùng Cao Tường à?” Làm sao Cao Tường có thể bỏ qua một con mồi có chất lượng tốt như vậy, không hợp lý chút nào!

Lisa nhún vai: “Ai mà biết được! Nhưng hợp đồng giữa bọn họ cùng nữ trang KING đã được ký rồi! Vậy thì chẳng phải là chúng ta đã tặng không cho Tô Dương một cái bánh thịt sao?!”

Ánh mắt của Kiều Cẩn càng sâu hơn, ban đầu kín đáo làm trung gian giữa Đình Thiến và Cao Tường chính là muốn làm lớn chuyện xấu của Cao Tường cùng Tô Dương, nhưng kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Cô ta nhìn về phía Lisa: “Không phải An Ninh vẫn luôn muốn quyền phát ngôn này sao? Trước đó cô ấy tưởng đó là công việc của em, cũng không tiện cạnh tranh, hiện tại đổi thành Tô Dương, cô ấy cũng sẽ không can cố kị cái gì!”

Lisa cười: “Nếu em không nhắc nhở, chị ngược lại cũng quên mất chuyện này, bây giờ chị liền nói một tiếng với người đại diện của An Ninh.” Hiện tại An Ninh đang dính vào Lục Duật Thành, quyền phát ngôn của ai cũng dám đoạt.

Lisa cúi đầu gửi tin nhắn, Kiều Cẩn không tự chủ được, lại ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa hàng, Tô Dương vẫn còn đang nói chuyện điện thoại.

Kiều Cẩn suy nghĩ một lát, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai Lisa một câu, Lisa gật đầu, “Chị biết nên phải làm thế nào.”

Tô Dương đang nói chuyện cùng Tường Bách Xuyên.

“Ký xong hợp đồng rồi à?” Tường Bách Xuyên hỏi cô.

Tô Dương: “Ừm, rất thuận lợi, tối nay anh có bận không?”

Tường Bách Xuyên: “Buổi tối có tiệc rượu, đại khái phải tới rạng sáng mới có thể trở về khách sạn, anh sẽ giao thẻ phòng lại để quầy tiếp tân đưa cho em, em ở phòng của anh là được.”

Giọng của Tô Dương không khỏi dịu dàng hơn rất nhiều: “Vậy anh về sớm một chút.”

Tường Bách Xuyên đáp lại, hơi dừng nửa giây, hần hỏi: “Hai ngày trước, lúc hợp tác cùng Kiều Cẩn để chụp cho trang bìa của tạp chí... Hai người ồn ào không vui à?”

Hần nói rất mờ nhạt, nhưng Tô Dương lại nghe hiểu toàn bộ, cô như có chút trầm mặc: “Kiều Cẩn gọi cho anh sao?”

Tường Bách Xuyên nói chi tiết: “Không phải, gặp được ở khách sạn vào giữa trưa, cô ta có nói đôi lời.”

Nói đôi lời?

Đại khái là Kiều Cẩn lại ngậm ngậm thôi phòng, chê trách cô tới mức không nghe nổi đi!

Vậy nên, Tường Bách Xuyên đang đòi một lời giải thích thay cho Kiều Cẩn sao?

Tường Bách Xuyên không thấy cô trả lời, lại hỏi: “Ngày đó em thực sự không chụp à?”

Tô Dương không đáp, từ trước tới nay, hần gần như sẽ không hỏi qua chuyện công việc của cô, hiện tại bỗng dưng nhiệt tình như vậy, cô tự nhiên sẽ hoài nghi mục đích của hần, là cảm thấy bất bình thay cho Kiều Cẩn.

Cô bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, không cần phải vòng vo, em đang nghe đây.”

Tường Bách Xuyên: “Chỉ muốn hỏi một chút xem... Em có chịu ủy khuất không?”

Những lời này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tô Dương.

Giọng của hần dịu dàng trầm thấp, khiến cô hiện tại có xúc động muốn ôm lấy hần.

Thanh âm Tô Dương khàn khàn: “Em đã trả lại cô ta gấp bội rồi.”

Tường Bách Xuyên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là được rồi, đừng để chính mình phải oan ức.” Lại dặn dò cô: “Đi dạo phố xong sớm một chút rồi về khách sạn.”

“Được, em biết mà.” Sau khi nói xong, Tô Dương vẫn không nỡ cúp điện thoại, gọi hần một tiếng: “Tường Bách Xuyên?”

“Ừ?”

“Em nhớ anh.”

Giờ khắc này, cô mang nỗi nhớ nhưng chưa từng có, cũng bởi vì câu nói “Chỉ muốn hỏi một chút xem em có chịu ủy khuất hay không” kia.

(*) 黑卡 (Thẻ đen): Đây là chiếc thẻ American Express Centurion được phát hành bởi ngân hàng Bank of America, người ta thường gọi là “thẻ đen”, là loại thẻ tín dụng cao cấp nhất. Thẻ này không phải ai muốn có cũng được, vì hội viên được cấp thẻ đều là những người do ngân hàng Bank of America chủ động gửi thư mời tham gia.

Điều kiện để có tấm thẻ này là, mỗi năm chi tiêu trên 250.000 USD (5.5 tỉ VND) liên tục trong nhiều năm liền, thu nhập bình quân mỗi năm của gia đình trên 1,3 triệu USD (28.6 tỉ VND), tổng giá trị tài sản ròng đạt 16 triệu USD (~ 350 tỉ VND). Khi sở hữu thẻ rồi, chủ thẻ phải đảm bảo chi tiêu mỗi năm trên 250.000 USD thì tư cách hội viên mới được duy trì.

Vậy nên anh Cao mới sợ hết hồn như thế:))

Nguồn: daikynghuyenvn

Bạn đang đọc truyện *Làm Thẻ Nào Để Không Nhớ Hần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dễ dàng trầm luân, khó lòng từ bỏ

Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên còn chưa nói chuyện được vài câu, hần liền có việc, cuộc trò chuyện kết thúc vội vàng, cô cất di động, đi về phía Đình Thiến, “Sao hai người không vào đi dạo trước?”

Đình Thiến ôm lấy cánh tay của cô, “Không có thần tài Tô Dương, bọn mình không có sức để vào.”

Không nghĩ rằng cửa lại bị nhân viên phục vụ đóng lại, người bán hàng đứng ở cửa không cho họ vào.

Đình Thiến nhủ mầy: “Người đẹp, có ý gì thế? Mới mấy giờ mà cửa hàng đã muốn đóng cửa rồi à?”

Nhân viên bán hàng cười yếu ớt: “Thật xin lỗi, khách hàng VIP trong cửa hàng đã đầy, xin quý khách chờ một chút.”

Đình Thiến muốn tranh luận, lại bị Tô Dương ngăn cản, “Hàng hiệu không phải đều như vậy sao, thích kiểu tiếp thị đói(*).”

(*) 饥饿营销 (Hunger Marketing): Tiếp thị đói là một chiến lược tâm lý tập trung vào mong muốn của người tiêu dùng, làm cho họ "đói khát", vì vậy sinh ra mong muốn mua sản phẩm mà người khác cũng muốn mua.

“Nhưng trong cửa hàng của họ đâu có nhiều người?” Đình Thiến nhìn vào trong, chỉ có bốn người, không nghĩ rằng sẽ là Kiều Cẩn cùng người đại diện và trợ lý.

Tô Dương cũng nhìn thấy Kiều Cẩn.

Lúc Kiều Cẩn cùng cô bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng cô ta mỉm cười, vừa khinh thường vừa hung hăng vênh váo, chỉ nhìn cô một cái, liền cúi đầu nói chuyện cùng nhân viên bán hàng nhiệt tình.

Tô Dương kéo Đình Thiến tới một bên, an ủi cô: “Đừng so đo với kẻ có tư chất như vậy, rất mất thân phận.”

Tiểu Hạ giận: “Hiện tại em liền gọi cho văn phòng chính của cửa hàng này để khiếu nại!”

Tô Dương sờ đầu cô: “Em hồ đồ rồi à? Khách VIP của nhãn hiệu này có thể yêu cầu đóng cửa hàng để mua sắm, em có trách tới chân trời cũng chẳng có tác dụng gì đâu!”

Tiểu Hạ bẹp miệng, lẩm bẩm một câu: “Rõ ràng là Kiều Cẩn bắt nạt người!”

Tô Dương trấn an cô, “Chúng ta ghi nhớ con giận của ngày hôm nay trước, về sau còn rất nhiều cơ hội để đòi lại.”

Ba người rời khỏi cửa hàng trang sức xa xỉ, đi lên tầng.

Mà lúc này, ở bên kia thành phố.

Tường Bách Xuyên mang theo Giang Phàm tham gia tiệc rượu, mấy năm nay, bạn gái tham gia toàn bộ hoạt động cùng hần đều là thư ký Giang Phàm.

Giang Phàm ưu nhã đứng mực kéo cánh tay của Tường Bách Xuyên tiến vào trong hội trường, chào hỏi từng người quen biết, từ trước tới nay cô đều rất khéo léo trong việc xã giao, giảm bớt không ít chuyện dài dòng giúp Tường Bách Xuyên.

Chu tiên sinh, tổng giám đốc của nữ trang KING cũng có mặt trong bữa tiệc, đêm nay anh tới đây là để làm quen với Tường Bách Xuyên thông qua người tổ chức tiệc rượu, bọn họ không thuộc chung một vòng tròn, bất kể là trong trường hợp công khai hay bí mật, vẫn chưa bao giờ qua lại.

Dưới sự giật dây của người tổ chức, sau khi hai bên nói chuyện khách sáo, trước kia Chu tiên sinh cũng biết qua về Tường Bách Xuyên, không tiếp tục vòng vo, cũng không kiêng dè sự có mặt của Giang Phàm.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Tháng trước, KING của chúng tôi dùng 3,2 tỷ đô la Hồng Kông để thu mua hai công ty đá quý, bị sở giao dịch chứng khoán Hồng Kông yêu cầu điều tra do giá giao dịch, không biết tổng giám đốc Tường có chú ý tới việc này không?”

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng lắc rượu vang trong ly, cười nhạt một tiếng, rất thẳng thắn: “Chỉ cần là tin tức liên quan tới việc thu mua hàng loạt, tôi đều quan tâm, cũng vẫn luôn chú ý tới tin tức này.”

Chu tiên sinh gật đầu: “Vậy thì tôi không cần phải nói chi tiết nữa, hôm nay tôi có ý bay từ nước ngoài về là vì tổng giám đốc Tường, KING có ý định mời anh làm cố vấn tài vụ độc lập, điều kiện là do anh đặt ra.”

Càng hào phóng, cũng sẽ càng có nhiều vấn đề ở bên trong, tiến hành tính công bằng đối với giá cả giao dịch, giải thích rõ ràng độ khó của việc càng lớn.

Chu tiên sinh thẳng thắn như vậy, khiến Tường Bách Xuyên hơi kinh ngạc.

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ánh mắt của Giang Phàm lướt qua Tường Bách Xuyên, hần không trực tiếp cự tuyệt liền đồng nghĩa với việc có hy vọng để tiếp tục thảo luận, rất nhiều chi tiết, người làm thư ký như cô không nên tham dự vào, Giang Phàm lấy cớ đi phòng vệ sinh để tạm

thời rời đi.

Tại cửa phòng vệ sinh, Giang Phàm vừa vặn gặp được một người phụ nữ xinh đẹp đi ra từ bên trong, cô hơi giật mình, lập tức sửa sang biểu cảm, cười nhẹ gật đầu với người phụ nữ, xem như chào hỏi.

Bàng Việt Hy cong khóe môi: “Thật khéo, tôi đang muốn tìm cô cùng tổng giám đốc Trương để hàn huyên một chút.”

Giang Phàm cũng cười: “Rất hân hạnh, chúng ta trở về rồi nói chuyện sau.” Cô cất bước vào phòng vệ sinh.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, Giang Phàm quay đầu, nhìn bóng lưng thướt tha mềm mại kia, cô như có điều suy nghĩ.

Bàng Việt Hy là giám đốc cấp cao của ngân hàng đầu tư Morgan, cũng là đối thủ cạnh tranh hàng đầu của Hải Nạp bọn họ, còn là đối thủ một mất một còn.

Trương Bách Xuyên vẫn luôn đánh giá cao năng lực ứng biến xuất sắc cùng năng lực tiêu thụ và độ mẫn cảm phi thường với thị trường của cô ta, cô ta đã từng tham gia vào rất nhiều công ty niêm yết lớn trong ngành kinh doanh bảo lãnh phát hành IPO.

Lý trí của cô ta cao lãnh, chỉ số IQ cùng EQ cuộn cuộn.

Mà Bàng Việt Hy đã có lòng ngấp nghé Trương Bách Xuyên từ lâu, cô ta từng biểu thị trong tình huống công khai, đời này, người đàn ông duy nhất mà cô ta muốn chính là Trương Bách Xuyên.

Khi Giang Phàm trở lại hội trường một lần nữa, Trương Bách Xuyên đang nói chuyện với vài người quen trong giới tài chính, ngược lại không thấy bóng dáng của Bàng Việt Hy đâu.

Bữa tiệc còn có một khâu đấu giá để làm từ thiện, Trương Bách Xuyên cùng Giang Phàm ngồi ở vị trí phía trước, người chủ trì giới thiệu sơ lược về những sản phẩm tham gia đấu giá đêm nay.

Trương Bách Xuyên đang cúi đầu xem thư, đột nhiên cắt đứt, Giang Phàm nhỏ giọng nhắc nhở hắn: “Một lát sau họ sẽ bán đấu giá một bộ máy ảnh Laca.”

“Tôi biết rồi, chốc nữa cô cứ giờ bằng là được.”

Giang Phàm xác nhận lại: “Vẫn là giá cũ chứ?”

Trương Bách Xuyên gật đầu, sau khi dừng mấy giây lại bổ sung: “Nếu có người mua ra giá cao hơn, trực tiếp lên tới 999.”

“Được.” Giang Phàm biết, từ trước tới nay, giá mà hắn dùng để đấu giá đều là mấy con số kia, cũng là những con số có liên quan tới Tô Dương.

Vật phẩm đấu giá thứ ba mới là máy ảnh.

Ở hiện trường có không ít người đam mê Laca, nâng bằng tới tấp.

Trong đó đột nhiên nghe thấy người chủ trì kích động nói một câu: “Oa, vị mỹ nữ kia ra giá 520 vạn.”

Hiện trường là một mảnh ồn ào náo động.

Dù sao bộ máy ảnh này vẫn còn chưa tới giá trị sưu tầm trân quý như vậy.

Trương Bách Xuyên và Giang Phàm cùng quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt mỉa mai của Bàng Việt Hy.

Bàng Việt Hy yếu ớt gật đầu cười, Trương Bách Xuyên cũng khách khí gật đầu, không có biểu cảm dư thừa, hắn quay đầu, ý bảo Giang Phàm tiếp tục giờ bằng.

Cuối cùng, Trương Bách Xuyên dùng giá 999 vạn để lấy được máy ảnh.

Đấu giá kết thúc, Giang Phàm đi làm thủ tục giấy tờ, Trương Bách Xuyên đang chuẩn bị rời khỏi hội trường, lại bị Bàng Việt Hy đang chậm chậm đi tới chặn lối.

Cô ta cười: “Tổng giám đốc Trương, anh đã tàn nhẫn trên sân buôn bán thì chớ, một thứ đồ sưu tầm mà thôi, anh còn tích cực như vậy, tài lực của người làm công như chúng tôi sao có thể so với một boss như anh chứ.”

Trong lúc cười còn mang theo sự lên án.

Trương Bách Xuyên tiện tay tóm lấy cặp tài liệu, sắc mặt xa cách: “Đối với cô, đó là vật sưu tầm có cũng được mà không có cũng chẳng sao, với tôi thì không phải như vậy.”

Bàng Việt Hy biết cho dù nói thêm câu gì đi chăng nữa, cô ta cũng không chiếm được sắc mặt tốt, liền xoay chuyển đề tài: “Nghe nói anh rất có hứng thú

với dự án thu mua Laca, chúng tôi cũng vậy.”

Tường Bách Xuyên: “Hy vọng lần này các cô đừng tiếp tục thua tôi.”

Bàng Việt Hy: “...”

Thái độ của hắn mang theo sự kiêu ngạo tự phụ lại không coi ai ra gì, cô ta lại cố tình muốn ngừng mà không được.

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Thứ lỗi, không tiếp được.”

Bàng Việt Hy nhìn bóng lưng thẳng thắn cao ráo của hắn, nhớ rằng hắn không quá có khí phách thân sĩ, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Người đàn ông này chẳng khác nào cây thuốc phiện.

Để dàng trầm luân, khó lòng từ bỏ.

Sau khi dạo phố, Tô Dương liền trở về khách sạn mà Tường Bách Xuyên ở, Đinh Thiên cùng Tiểu Hạ không muốn ở cùng bọn họ, nói không thích phải ăn thức ăn cho chó(*), trọ ở một khách sạn cách đó không xa.

(*) 狗粮 (Thức ăn cho chó): Đây là slang của Trung Quốc, trong tiếng Trung hiện đại, "chó" trong trường hợp này là chỉ dân FA, hành động tình tứ của các cặp đôi là "thức ăn cho chó", ở đây ý chỉ Đinh Thiên và Tiểu Hạ không muốn xem vợ chồng Tường Tô tình tứ trước mặt dân FA bọn họ.

Tô Dương vào đại sảnh khách sạn, thẳng tới bàn tiếp tân để lấy thẻ phòng.

Chợt có người gọi cô ở phía sau: “Đồng Đồng!”

Tô Dương quay đầu, trên mặt vừa mừng vừa sợ, cô đẩy kính râm lên, cất bước đi qua: “Sao anh về sớm thế?”

Tường Bách Xuyên nhận lấy túi mua sắm cùng hành lý trong tay cô, treo túi trên tay cầm, lúc này mới nói: “Chờ một lát, không thấy có gì lý thú, liền trở về.”

Quay lại khách sạn, chưa thấy cô đâu, hắn liền đợi cô trong khu nghỉ ngơi ở đại sảnh.

Tô Dương cảnh giác nhìn hai bên một chút, “Anh lên trước đi, em sẽ lên sau.” Đêm nay hắn vừa tham gia tiệc rượu, nói không chừng sẽ có một đám phóng viên nhằm chán chạy tới chụp ảnh.

Tường Bách Xuyên không để ý tới đề nghị của cô, nắm tay cô đi đến thang máy.

Tô Dương mang kính râm thật tốt, thấy bên cạnh cũng không có người, len lén hôn lên má hắn một cái.

Tường Bách Xuyên cười nhạt, xoa xoa mu bàn tay của cô.

Tiến vào thang máy, Tô Dương tháo kính xuống, vẫn nhìn hắn, Tường Bách Xuyên đối mắt với cô: “Tối nay đều đi dạo phố thôi à?”

Tô Dương gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Cô nói: “Tối hôm nay em vẫn luôn nhớ một người đàn ông tên Tường Bách Xuyên.”

Tường Bách Xuyên không đáp lời, chỉ một mực nhìn cô.

Tô Dương thích được hắn đưa mắt nhìn chăm chú như vậy, hắn sẽ không nói lời âu yếm, mấy năm nay, những chữ được cho là lời ngon tiếng ngọt kia chỉ được nói khi hắn cầu hôn, lúc ấy hắn nói ba chữ, "Anh yêu em".

Cũng chỉ nói qua một lần.

Cách thức mà hắn biểu đạt tình cảm khác với người bên ngoài, hắn thích nhìn cô, yên lặng lại chuyên chú.

Tô Dương bước nửa bước tới trước mặt hắn, dán chặt lấy hắn, vừa ngẩng đầu, cái hôn của Tường Bách Xuyên liền hạ xuống, hai tay Tô Dương đặt lên bờ vai hắn, vừa bắt đầu đáp lại, thang máy liền dừng ở tầng của bọn họ.

Tô Dương vẫn chưa thỏa mãn buông hắn ra, Tường Bách Xuyên đặt lên trán cô một nụ hôn, mới cầm hành lý, nắm tay cô ra khỏi thang máy.

Sau khi về đến gian phòng, Tô Dương vừa cởi áo khoác ra, đã bị Tường Bách Xuyên ôm lấy từ phía sau, hắn bắt đầu hôn lên cổ cô, Tô Dương đẩy đẩy đầu của hắn, cũng không đẩy quá mạnh.

“Em chưa tắm đâu đấy.”

“Làm xong rồi lại tắm.”

Dừng lại hai giây, hắn còn nói: “Nhớ anh cả buổi tối, em vẫn còn có thể nhìn được à?”

Tô Dương: “...”

Hắn cố tình xuyên tạc ý tứ của cô.

Tường Bách Xuyên kéo khóa váy của cô, hôn lên lưng cô, đôi tay lại vuốt ve vùng bụng bằng phẳng.

Tô Dương không khỏi ưm vài tiếng: “Vào phòng ngủ được không? Đứng ở đây không thoải mái.”

Tường Bách Xuyên xoay người cô lại để cô nhìn thẳng vào hắn, hắn ôm cô lên không, đi vài bước, đỡ cô ở trên tường, “Tắm xong có thể qua phòng ngủ làm thêm lần nữa.”

Sau khi đùa giỡn, Tường Bách Xuyên chú ý đến cảm nhận của cô, chen vào cơ thể của cô từng chút một.

Lúc hắn chuyển động, Tô Dương dùng sức ôm cổ hắn.

Hơi thở của Tường Bách Xuyên không quá ổn định, “Đau à?”

Tô Dương lắc đầu: “Em muốn ôm anh.”

Tường Bách Xuyên siết chặt lấy eo cô, cường độ rút ra đâm vào lại càng thêm lớn.

Trong lúc vô tình, Tô Dương liếc nhìn bàn trà, thấy chiếc hộp có hình máy ảnh Laca, cô quay đầu nhìn Tường Bách Xuyên: “Lại mua máy ảnh cho em à?”

Tường Bách Xuyên nặng nề thở dốc, sau lưng bịn rịn mồ hôi, hắn gật đầu: “Lấy được từ buổi đầu giá từ thiện đêm nay.”

Chiếc máy ảnh đầu tiên của cô chính là Laca, năm đó Tường Bách Xuyên tốn hơn 10 vạn để mua cho cô, cô liền yêu thích việc chụp ảnh từ đó.

Lúc trước, khi điền bảng nguyện vọng để thi đại học, cô liền viết tên chuyên ngành liên quan tới chụp ảnh, bố mẹ Tô đều phản đối, nói đây không phải nghề nghiệp chính đáng, không thể lấy việc chụp ảnh làm công việc đăng hoàng ra dáng, nhưng cô lại khăng khăng muốn bước lên con đường này.

Chỉ có Tường Bách Xuyên một mực ủng hộ cô.

Trong mười một năm này, hắn đã tặng cô hơn 100 chiếc máy ảnh, tất cả đều là Laca.

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của cô: “Đang nghĩ gì thế?”

Tô Dương hoàn hồn: “Nghĩ về anh.”

Tường Bách Xuyên ngừng đầu, chiếm lấy ánh mắt của cô, dưới thân vẫn còn đang không ngừng đụng chạm thân thể nóng hổi của cô, Tô Dương liền chủ động hôn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô không quen với giường, chỉ quen với mùi vị thuộc về hắn ở trên giường mà thôi

Ngày hôm sau.

8 giờ rưỡi, Tường Bách Xuyên đã rời giường, hẹn chủ tịch của nữ trang KING tham gia thảo luận vào 10 giờ sáng.

Mặc quần áo tử tế, Tường Bách Xuyên cầm đồng hồ đi tới bên giường, Tô Dương vẫn còn đang ngủ say, hắn tự tay xoa đầu cô: “Đồng Đồng, dậy thôi.”

Trước đây, hắn không có thói quen gọi cô rời giường, mỗi lần phải đi công tác vào sáng sớm, hắn đều lưu lại tin nhắn cho cô, sau này cô không quá cao hứng, nói buổi sáng dậy không thấy người kia, có cảm giác vắng lặng.

Tường Bách Xuyên gọi cô ba lần, Tô Dương mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, giọng nói hơi khàn khàn, định thần nhìn hắn vài giây: “Trưa nay anh có việc à?”

“Ừ, buổi trưa sẽ về ăn cơm với em.” Tường Bách Xuyên đưa đồng hồ cho cô, “Đeo lên giúp anh.”

Tô Dương cúi lưng một cái, ngồi dậy.

Tường Bách Xuyên phối hợp, đưa tay tới trước mặt cô, hần rất ít khi đeo cà vạt, Tô Dương cũng không biết thắt cà vạt, để mang lại cho cô cảm giác thỏa mãn đặc biệt, chỉ cần ở cùng nhau, lần nào hần cũng sẽ để cô đeo đồng hồ cho hần.

Đeo xong đồng hồ, Tô Dương nhắc chân xuống giường.

Tường Bách Xuyên nghi hoặc hai giây: “Em không ngủ thêm một lát à?”

“Em không muốn ngủ.” Cô quay đầu nhìn hần: “Trưa nay anh ngủ cùng em nhé.”

Tường Bách Xuyên gật đầu nói được, hần nhìn đồng hồ, vẫn còn thừa thời gian, “Chúng ta ăn sáng đi.”

“Sẽ không muộn việc của anh chứ?”

“Sẽ không.”

Tường Bách Xuyên gọi cho quầy tiếp tân, cố ý dặn dò rằng, hần muốn một phần cháo gạo.

Vừa buông ống nghe, di động của Tô Dương ở trên tủ đầu giường bắt đầu rung.

Tường Bách Xuyên cầm di động của cô, thấy là số của Đinh Thiên, liền tiện tay nghe, chỉ là, không đợi hần nói chuyện, lời của Đinh Thiên đã bắn tới như máy: “Dương Dương, nói cho cậu biết một tin tức không tốt lắm, nhưng cậu đừng để trong lòng, cũng chỉ là chuyện mấy triệu tệ mà thôi, sẽ không lọt vào mắt thần của cậu đâu! Chính là... Quyền phát ngôn cho nữ trang KING của cậu đang trên đường đi tới tuổi vàng rồi.”

Tường Bách Xuyên: “...”

Đinh Thiên vẫn còn tiếp tục blah blah: “Thư ký của Cao Tường vừa gọi điện cho mình, nói là bởi vì nhiều nguyên nhân, tầng cấp cao của bọn họ muốn đổi người phát ngôn, còn nói là sẽ tăng gấp bốn lần tiền bồi thường cho việc vi phạm hợp đồng! Đúng rồi, người phát ngôn mới là An Ninh! Phòng chừng là Lục Duật Thành tranh giành quyền phát ngôn cho cô ta, cậu nói xem, rốt cuộc Lục Duật Thành nghĩ thế nào? Đối với cậu, anh ta không phải...”

Lời nói của Đinh Thiên bị đánh gãy đúng lúc bởi Tường Bách Xuyên: “Là tôi đây, Đồng Đồng đang ở trong nhà vệ sinh.”

Đinh Thiên: “...”

Họa từ miệng mà ra, tuyệt đối không phải giả.

Tường Bách Xuyên suy nghĩ, còn nói thêm: “Việc này cô cứ làm như không biết đi.”

Đinh Thiên ngớ ra, chất phác nói: “Nhưng tôi không làm được việc tự lừa mình dối người, cho dù làm vậy cũng sẽ không lừa được mấy ngày, chẳng mấy chốc, quảng cáo của An Ninh sẽ được đưa lên tivi.”

Tường Bách Xuyên: “Chuyện phát ngôn để tôi giải quyết, tôi sẽ gọi điện cho cô vào xế chiều hôm nay.”

Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, Tường Bách Xuyên quay đầu, Tô Dương thấy Tường Bách Xuyên đang cầm di động của mình, cô đại khái đoán được: “Là Đinh Thiên à?”

“Ừ, nói muốn bàn chuyện công việc với em.” Tường Bách Xuyên điềm nhiên như không, đưa di động cho cô.

Đinh Thiên ngừng vài giây, lại khôi phục giọng nói thường ngày: “Dương Dương, nói cho cậu biết một tin tức tốt, 10 giờ tối hôm nay chúng ta sẽ bay đi New York.”

Tô Dương thuận thế ngồi lên đùi Tường Bách Xuyên, “Lại đi làm việc tiếp à? Không phải nên chuẩn bị tới trụ sở chính của KING để thương lượng chi tiết về chuyện quay chụp trong hôm nay sao?”

Lần đầu tiên nói dối ở trước mặt Tô Dương, Đinh Thiên vẫn có chút chột dạ, “À, sáng hôm nay thư ký của Cao Tường gọi cho mình, nó hôm nay anh ta có việc khác, sẽ bàn bạc về chuyện quay chụp vào cuối tuần.”

Tô Dương không hỏi nhiều nữa, thứ mà cô quan tâm hiện tại là: “Là công việc mới gì thế?”

Rốt cuộc nói dối trót lọt, Đinh Thiên thở phào một cái dưới đáy lòng: “Chụp áp phích tuyên truyền và quay video cho phiên bản nước ngoài của phim “Những đêm không ngủ ở phố Wall”.”

Tô Dương xoa xoa chân mày, tên của bộ phim này rất quen thuộc, cô hỏi: “Là phim của ai?”

Đình Thiển tránh nặng tìm nhẹ: “Của đạo diễn Chu.”

Tô Dương: “Ý mình hỏi là muốn chụp áp phích tuyên truyền cho diễn viên nào.”

Đình Thiển ho nhẹ hai tiếng, “Đàn ông, ảnh đế.”

Tô Dương: “...”

Đàn ông, ảnh đế.

Kỳ thực, hai từ này cũng không thể nói rõ đó là người nào, dù sao trong vòng giải trí, ngoài diễn viên nữ ra thì có diễn viên nam, mà cũng không phải chỉ có một ảnh đế, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, hai từ này liền trở thành mặt ngữ giữa cô và Đình Thiển, là đại danh từ dành cho Cố Hằng.

Tô Dương làm dịu tâm trạng, lại hỏi: “Diễn viên nữ là ai?” Nếu người đó là Kiều Cẩn, cho dù phải làm trái với điều khoản, cô cũng sẽ không tham gia, đồng thời quyết định tuyệt giao với Đình Thiển vài ngày.

Lúc này, giọng nói của Đình Thiển rất thoải mái: “Tô Nịnh Nịnh.”

Tô Dương vỗ vỗ trán, thảo nào tên phim lại quen như vậy, là phim của Tô Nịnh Nịnh, trước đó Tô Nịnh Nịnh đã nói qua với cô.

Tuy Tô Nịnh Nịnh cũng mang họ Tô, nhưng không có bất kỳ quan hệ ruột thịt gì với cô, Tô Nịnh Nịnh là em gái thím tư của Trương Bách Xuyên, bởi vì quan hệ giữa cô và thím tư không tệ, liền có tương tác với Tô Nịnh Nịnh, nhưng Tô Nịnh Nịnh luôn cho mình là trưởng bối, không có việc gì liền đùa giỡn cô, ép cô gọi cô ấy là dì.

Giọng nói đáng đánh đòn của Đình Thiển lại truyền đến: “Đúng rồi, Dương Dương, bộ phim này là do Lục Duật Thành đầu tư, nhưng có lẽ anh ta sẽ không tới studio, thế nên cậu có thể yên tâm nhé.”

Nói xong, Đình Thiển nhanh tay cúp điện thoại.

Trương Bách Xuyên xoa xoa gò má cô: “Lại ngẩn người cái gì.”

Tô Dương hoàn hồn, cất di động, “Em phải qua New York để chụp ảnh cho áp phích của một bộ phim, là do... Lục Duật Thành đầu tư.”

Sắc mặt của Trương Bách Xuyên vẫn như thường, không đề cập tới Lục Duật Thành, mà chỉ hỏi cô: “Khi nào thì đi?”

Tô Dương đáp lại hần: “10 giờ tối nay em có chuyến bay, nhân vật nữ chính lần này là Nịnh Nịnh.”

Ánh mắt của Trương Bách Xuyên phức tạp, nhìn cô chăm chăm hai giây: “Không được làm bậy cùng Tô Nịnh Nịnh, sau khi chụp xong liền trở về chung cư của chúng ta.”

Tô Dương: “...”

Tô Nịnh Nịnh quả thực là một nữ lưu manh, gặp được cô, không chỉ ôm hôn mà còn sờ đùi.

Tô Dương ôm cổ Trương Bách Xuyên, cười nói: “Nếu lần tới Tô Nịnh Nịnh lại ôm em, anh liền ôm người đàn ông của cô ấy.”

“...” Trương Bách Xuyên liếc cô một cái, không tiếp tục nói bậy cùng cô, “Thay quần áo đi, rồi chúng ta tới phòng ăn.”

Tô Dương vẫn không đứng dậy khỏi đùi hần: “Tối nay em bay, anh thì sao?” Cô nhớ lúc hần ở nhà đã từng nói sẽ ở lại Hồng Kông hai ngày rồi bay thẳng tới New York.

Trương Bách Xuyên cúi xuống: “Cũng là chuyến bay lúc 10 giờ.”

“Hiếm khi nào nơi công tác cùng thời gian làm việc của em lại giống với anh như vậy.” Tô Dương vui vẻ hôn một cái lên khuôn mặt của hần, đứng dậy đi thay quần áo.

Ăn xong bữa sáng, Trương Bách Xuyên liền tới trụ sở chính của KING.

Trên đường đi, hần nói với Giang Phàm: “Đổi vé máy bay buổi chiều thành chuyến bay lúc 10 giờ tối giúp tôi.”

Giang Phàm giật mình, nhắc nhở hần: “Nếu làm như vậy sẽ lỡ mất buổi thảo luận cùng tổng giám đốc của Laca.”

Trương Bách Xuyên dăm chiêu, lấy di động ra gọi cho Đình Thiển: “Đổi chuyến bay của bên cô thành chuyến bay vào lúc xế chiều nhé.”

Đình Thiển: “Bởi vì không lấy được vé buổi chiều nên chúng tôi mới phải lấy vé buổi tối.”

Cô cũng thấy khó hiểu, vì sao vé máy bay đi New York lại túng thiếu như vậy, sau khi xem tin tức mới biết có cái gì hội nghị quốc tế tài chính được tổ chức tại Hồng Kông vào ngày hôm qua, đa số các công ty ở thành phố New York đều gửi người tới tham dự.

Tường Bách Xuyên: “Đồng Đồng sẽ đi với tôi, hủy vé của cô ấy đi vậy.”

“Được.”

Tường Bách Xuyên lại gửi cho Tô Dương một tin nhắn, nói cô thu thập hành lý, chuẩn bị cùng bay tới New York với hắn vào buổi chiều.

Cuộc đàm phán với tổng giám đốc Chu của KING diễn ra rất thuận lợi, về phương diện tiền công, Tường Bách Xuyên cũng chỉ thu theo giá thị trường, vẫn chưa đòi hỏi nhiều, điểm này ngược lại khiến Chu tiên sinh cảm thấy có phần ngoài ý muốn.

Tường Bách Xuyên buông ly rượu vang, “Tôi nghe nói quyền phát ngôn cho quảng cáo của KING sắp đến kỳ hạn, quý công ty muốn thay người phát ngôn mới phải không?”

Chu tiên sinh liền giật mình, căn bản không nghĩ rằng Tường Bách Xuyên còn chú ý tới người phát ngôn của anh ta, gật đầu: “Cấp dưới đã báo cáo qua, hiện đang nghiên cứu về một nhà nhiếp ảnh trong nước, hình như gọi là...”

Chu tiên sinh nghĩ ngợi, “Tên là Tô Dương, một cô gái có khí chất cùng tướng mạo tuyệt hảo, nhưng liệu có chọn cô ấy hay không, tôi còn chưa biết, tôi không tham dự vào hoạt động cụ thể, chỉ nhìn kết quả cuối cùng.”

Hoi ngừng giọng, Chu tiên sinh lại hỏi: “Tổng giám đốc Tường có người thích hợp đề cử sao?”

Tường Bách Xuyên cũng không vòng vo: “Tô Dương là vợ của tôi.”

Từ trước tới nay Chu tiên sinh đều rất bình tĩnh, nhưng tin tức này quả thực khiến anh kinh ngạc một hồi lâu, sau khi phản ứng kịp, cười nói: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Tường Bách Xuyên cũng cười nhạt: “Cũng bởi vì trước kia cô ấy nói muốn quyền phát ngôn của nữ trang KING, tôi mới chú ý tới tin tức của quý công ty.”

Ý ngầm là, sở dĩ hắn sẵn sàng khoái tiếp nhận chức cố vấn tài vụ như vậy, hoàn toàn là do KING bọn họ dính ánh sáng của Tô Dương.

Chu tiên sinh cộng ly với hắn: “Hợp tác vui vẻ!”

Trở lại khách sạn, Tường Bách Xuyên vừa đẩy cửa vào liền nghe được tiếng chụp ảnh tanh tách, hắn ngược mắt, Tô Dương đang chụp hắn bằng bộ máy ảnh mà hắn mua được tối hôm qua.

Tường Bách Xuyên cười áo khoác xuống, “Máy ảnh thế nào?”

Tô Dương đang xem lại hình chụp, không ngẩng đầu, nói rằng: “Dùng tốt như anh.”

Tường Bách Xuyên: “...”

Đi tới ôm lấy cô từ sau lưng: “Sắp xếp xong hành lý chưa?”

“Xong rồi.” Tô Dương thu lại máy ảnh, tiện tay đặt trên bàn nhỏ ở bên cạnh, xoay người vòng qua cổ hắn: “Có phải lại dùng vé của Giang Phàm cho em không?”

Tường Bách Xuyên gật đầu: “Chuyến bay lúc mười giờ đêm sẽ làm trễ một buổi thảo luận của anh.”

Tô Dương nhỏ giọng nói: “Thực ra không cần phải đổi vé, phiền phức như vậy, dù sao đến New York, chúng ta liền phải tách ra để đi làm công tác của mỗi người.”

“Có gì mà phiền phức.” Hắn nhìn thời gian: “Em muốn ăn gì trưa nay? Ăn cơm xong chúng ta liền đi sân bay.”

Nói tới việc ăn, khéo miệng của Tô Dương mang một tia tươi cười xấu xa: “Ăn anh.”

Ở trên máy bay sẽ không tiện để thân mật.

Tường Bách Xuyên nhìn cô, ngón cái lướt qua môi cô, cúi đầu hôn xuống.

Bởi vì thời gian vận động quá dài, ngay cả thời gian ăn cơm trưa cũng không còn, bọn họ đành phải gói một phần cơm để ăn trên đường tới sân bay.

Tường Bách Xuyên có chút bệnh thích sạch sẽ, khó có thể dễ dàng tha thứ cho việc ăn uống gì đó trên ô tô, chính hắn không ăn, nhưng vẫn ngầm đồng ý dùng túng cho hộp cơm thơm nức của Tô Dương.

Lên máy bay, bởi vì trước đó vận động quá độ, Tô Dương mệt tới mức nằm bệt trên ghế không muốn nhúc nhích, Tường Bách Xuyên đắp chăn cho cô: “Ngủ đi.”

Tường Bách Xuyên khởi động laptop vừa được lấy ra, chuẩn bị sẵn sàng làm việc, lại đưa tay trái cho cô theo thói quen.

Tô Dương cầm lấy tay hắn, nằm nghiêng trên ghế ngồi, nhìn hắn không chớp mắt.

Lúc làm việc, Trương Bách Xuyên cực kỳ chuyên tâm, Tô Dương thỉnh thoảng gãi gãi vào lòng bàn tay của hắn, hắn liền quay đầu nhìn cô, cười nhạt với cô, sau đó lại tiếp tục chuyên tâm xử lý công việc.

Tô Dương nhìn Trương Bách Xuyên hơn nửa tiếng, đôi mắt có chút đau xót, cô ngáp một cái, nhắm mắt lại.

Từ trước tới giờ cô vẫn ghét phải bay đường dài, không phải bởi vì say máy bay, mà là vì ở trên máy bay, cô rất ít khi ngủ được, mỗi lần bay mười mấy tiếng, cô đều mệt lả.

Là tinh thần quá mệt mỏi.

Nhưng chỉ cần có Trương Bách Xuyên ở bên cạnh, cô nắm tay hắn, liền có thể ngủ rất an bình.

Sau này, cô mới hiểu rằng: Cô không quen với giường, chỉ quen với mùi vị thuộc về hắn ở trên giường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không thể nhường nhịn

Tổ kịch của "Những đêm không ngủ ở phố Wall" nằm ở ngay trên phố Wall, nghe nói việc quay chụp được cung cấp miễn phí bởi một công ty quản lý tài sản tên Doãn Lâm.

Công ty quản lý tài sản Doãn Lâm và công ty Hải Nạp của Trương Bách Xuyên cùng nằm ở trên đường Wall, khi tới Manhattan(*) vào sáng thứ hai, Tô Dương gọi điện cho Đinh Thiển, hỏi khi nào cô cùng Tiểu hạ sẽ có mặt tại studio.

(*) Manhattan là quận đông dân nhất Thành phố New York đđlđđ, là trung tâm kinh tế và thương mại, và cũng là nơi khai sinh lịch sử của thành phố.

Đinh Thiển còn đang ngủ, thanh âm khàn khàn mơ hồ, nhỏ giọng lâu bầu vãi câu, ý tứ đại khái là, cô bị lệch múi giờ, để Tô Dương tự thân vận động.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Dương liền đi nhờ xe của Trương Bách Xuyên tới chỗ tổ kịch.

Tô Dương thích tùy tay chụp ảnh, hiện đang là mùa đông, cô cũng mở cửa sổ phía sau của xe ô tô ra, nằm sấp trên cửa sổ, dùng máy ảnh chụp lại cảnh sáng sớm ở trên phố của nước ngoài.

Trương Bách Xuyên đắp áo lông của Tô Dương lên người cô, hỏi cô: “Có muốn cùng ăn trưa với anh không?”

Tô Dương: “Em sẽ không rảnh đâu.”

Trương Bách Xuyên: “...”

Tô Dương thu lại máy ảnh, đóng cửa sổ xe, hai tay lạnh lẽo, cô trực tiếp ôm lấy cổ Trương Bách Xuyên.

“Lạnh không?” Cô cười hỏi.

“Tạm được.” Trương Bách Xuyên đưa tay sửa khăn lụa của cô, hôm qua vào căn hộ, say sưa trong chốc lát, lưu lại vài dấu hôn trên cổ cô.

Sửa sang xong lại căn dặn: “Làm việc xong thì nhanh về nhà nhé.”

Tô Dương nghe hiểu ý ở ngoài lời nói của hắn, chính là đừng ra ngoài lâu lỏng cùng Tô Ninh Ninh, cô liền qua quyết hai câu.

Lại hỏi Trương Bách Xuyên: “Hôm nay anh không có tiệc rượu nào à?”

Trương Bách Xuyên gật đầu: “Mấy hôm nay đều không có, nhưng có thể sẽ tăng ca.”

Vụ án của nữ trang KING vẫn còn tương đối khó giải quyết, ước chừng hắn cùng hai bên cơ quan phải chịu đựng thêm mấy ngày thâm đêm mới có thể đưa ra lời giải thích rõ ràng về sự công bằng xác đáng liên quan tới giá cả giao dịch.

Tới tầng trệt của công ty quản lý tài sản Doãn Lâm, Trương Bách Xuyên xuống xe, kéo khóa áo khoác của Tô Dương, lại đeo ba lô lên lưng cô.

Nói với cô: “Sau khi chụp xong em có thể về chung cư trước để nghỉ ngơi, nếu không muốn ở nhà một mình, thì tới Hải Nạp tìm anh.”

Tô Dương còn muốn đi dạo phố cùng Tô Ninh Ninh, liền nói dối: “Chắc sẽ phải quay chụp tới tối khuya, đến lúc đó lại liên lạc với anh sau.”

Động tác nhỏ dưới đáy mắt của cô không gạt được Tường Bách Xuyên, hẳn đang muốn xoa đầu cô, cảnh cáo cô không được phép ra ngoài cùng Tô Ninh Ninh, đã bị một giọng nói lạnh lạnh dịu dàng đánh gãy.

“Tường Bách Xuyên!”

Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương đều nhìn lại, một người phụ nữ tóc ngắn, khoác áo gió vải kaki, khí thế mười phần bước xuống từ trên xe.

Tường Bách Xuyên không nói chuyện, chỉ lễ độ gạt đầu cùng cô ta, tầm mắt lại dừng trên khuôn mặt của Tô Dương. Tô Dương cũng quay đầu, “Anh vừa định nói gì với em thế?”

Tường Bách Xuyên nhìn cô không chớp mắt hai giây: “Em thật sự muốn đi dạo phố cùng Tô Ninh Ninh à?”

Tô Dương giật mình, lập tức gạt đầu: “Thảm mỹ của em cùng cô ấy không khác nhau là bao.” Vì thế nên cô mới thích cùng đi dạo phố với Tô Ninh Ninh.

Tường Bách Xuyên hơi hơi thờ dãi, nhường cô một bước: “Đi dạo phố cũng được, đừng có tình chàng ý thiếp ôm ôm ấp ấp!”

Tô Dương: “...”

Đó là ảnh tự chụp cùng bạn thân mà!

Bàng Việt Hy nhìn bọn họ thêm mấy lần, cô ta nhận ra người phụ nữ đang đứng chung một chỗ với Tường Bách Xuyên, là người phát ngôn toàn cầu của máy ảnh Laca.

Nhìn thấy Tường Bách Xuyên thân mật đứng cùng một người phụ nữ vào sáng sớm như vậy, mới vừa rồi cô ta dĩ nhiên không có chút lý trí nào, gọi thẳng tên của Tường Bách Xuyên.

Thấy Tường Bách Xuyên không có ý muốn nói chuyện với cô ta, cô ta cất bước vào trong tòa nhà.

Hôm nay cô ta tới tìm phó tổng giám đốc của công ty quản lý tài sản Doãn Lâm là để cùng thảo luận chuyện đầu tư cho Laca, không ngờ lại gặp được Tường Bách Xuyên ở chỗ này.

Có đôi khi cô ta bận rộn tới mức không thấy người đàn ông này trong mấy tháng liền, nhưng gần đây vận may dường như không tệ lắm, trong mấy ngày gần ngủi, cô ta đã thấy hắn ba lần.

Trên hội nghị tài chính, trong bữa tiệc nợ, và cả hiện tại.

Điểm không hoàn mỹ duy nhất chính là người phụ nữ chường mắt ở bên cạnh hắn.

Đội Bàng Việt Hy bỏ đi, Tô Dương hỏi Tường Bách Xuyên: “Người phụ nữ kia thích anh à.”

Là giọng khẳng định.

Giác quan thứ sáu nhạy bén của cô nói cho cô biết, người phụ nữ này có lòng thù địch rất sâu đối với cô, ánh mắt nhìn Tường Bách Xuyên cũng không bình thường, trong sự ái mộ còn mang theo sự chiếm hữu.

Tường Bách Xuyên không bác bỏ: “Cô ta đã thích anh một thời gian dài, là người làm cùng ngành.”

Tô Dương cũng lười phải hỏi nhiều, cô biết, phàm là phụ nữ tiếp xúc qua cùng Tường Bách Xuyên, chẳng có mấy người không thích hắn, nhưng đều bị hắn xử lý sạch sẽ.

Cô lướt tay qua gương mặt của hắn, giọng nói nửa đùa nửa thật: “Người phụ nữ kia có dáng dấp xinh đẹp như vậy, lại có chung đề tài cùng anh, anh đã từng động lòng với cô ta bao giờ chưa?”

Tường Bách Xuyên không trả lời, một mực nhìn cô.

Tô Dương chớp chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tường Bách Xuyên nắm lấy cằm cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai tay của Tô Dương không tự giác túm lấy vạt áo khoác của hắn, đây là lần đầu tiên Tường Bách Xuyên hôn không coi ai ra gì, hôn cô ở trước mặt mọi người.

Khiến cho cô bất ngờ.

Lại động tình không dứt.

Mà cách đó không xa, trước khi Bảng Việt Hy tiến vào tòa nhà, vừa không tự chủ quay đầu nhìn bên này, không ngờ liền nhìn thấy cảnh tượng Tường Bách Xuyên chủ động hôn Tô Dương.

Sắc mặt cô ta cứng đờ, lập tức a một tiếng, thu hồi tầm mắt bước vào trong tòa nhà.

Tô Dương vốn đang hí mắt, rất hưởng thụ sự vuốt ve an ủi mà hắn dành cho cô, bỗng nhiên đau tới mức hít một hơi khí lạnh, nâng tay dùng sức đánh lên bả vai hắn vài cái.

Tường Bách Xuyên buông lỏng, ngón cái lau đi tơ máu rỉ ra trên môi cô.

Từ đầu đến cuối đều không nói lời nào.

Tô Dương dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, tê tê, còn có chút đau đớn mơ hồ, cô ngược mắt đối đầu với ánh mắt của hắn, cảm thấy hắn thực sự có chút tức giận.

Cô biết hắn không thích cô nghi ngờ hắn như vậy, cho dù là nói đùa cũng không được.

Thái độ của Tô Dương mềm xuống, bắt lấy một bàn tay của hắn, dùng sức lắc lắc, tựa như xin lỗi, lại càng giống như đang làm nũng.

Tường Bách Xuyên nắm lấy tay cô, rút cuộc mở miệng: “Buổi tối tính sổ với em sau, vào trong đi.”

Tô Dương: “...”

Cô tròn trĩnh mắt với hắn, xoay người rời đi.

“Quay lại!”

Tô Dương dùng chân xoay người, “Còn gì nữa!” Giọng điệu vừa không kiên nhẫn vừa không thân thiện.

Tường Bách Xuyên không trả lời.

Tô Dương hí mắt, nhìn hắn vài giây, đi qua, nắm lấy cổ áo somi của hắn như đang trút giận, nhón chân, hôn lên khóe môi của hắn.

Thái độ của Tường Bách Xuyên tốt hơn nhiều, “Mau vào đi, có chuyện thì gọi cho anh.”

Mãi cho tới khi Tô Dương biến mất, hắn mới ngồi lên ô tô rời đi.

Đến đại sảnh ở tầng một, lại nhìn thấy người phụ nữ kia vẫn còn đang đứng trước quầy tiếp tân, dường như đang điền giấy tờ đăng ký chuyển thăm, Tô Dương cũng đi qua, chuẩn bị đăng ký.

Bảng Việt Hy nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người đụng vào nhau.

Tô Dương chỉ nhàn nhạt quét mắt qua cô ta, liền xê dịch tầm mắt.

Dáng vẻ thờ ơ của Tô Dương khiến Bảng Việt Hy cười lạnh một tiếng dưới đáy lòng, cô ta khinh thường thu lại tầm mắt, cúi đầu tiếp tục điền thông tin.

EQ của Bảng Việt Hy cao hơn số đông phụ nữ, IQ lại càng nghiền ép phần lớn đàn ông trong giới tài chính, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người gợi cảm, có được vị trí điều hành ngân hàng đầu tư khiến vô số người hâm mộ, tất cả đều là vốn liếng đáng kiêu ngạo của cô ta.

Về tự cao tự đại toát ra từ trong xương khiến cô ta luôn mang một loại khí chất kiêu ngạo trên người, nhưng Tô Dương vẫn cứ dè dặt cô ta một bậc.

Lúc này bảo vệ đi qua nghênh đón, dùng tiếng anh hỏi Tô Dương: “Là tiểu thư Tô Dương phải không?”

Tô Dương gật đầu: “Đúng vậy.”

Bảo vệ nói cô có thể trực tiếp đi lên.

Tô Dương giật mình, lập tức nói lời cảm ơn, bước về phía thang máy.

Bảng Việt Hy cũng đã điền xong, đắm chiều nhìn bóng lưng của Tô Dương.

Trong thang máy chỉ có Bảng Việt Hy cùng Tô Dương, hai người chia ra đứng ở hai bên thang máy.

Bảng Việt Hy liếc mắt nhìn Tô Dương, Tô Dương đang cúi đầu nhìn di động, không giống với sắc mặt biểu lộ sự xa cách khi mới vào thang máy, lúc này sắc mặt của Tô Dương ôn hòa, khóe miệng chứa một tia cười như có như không, căn bản liền không có tâm tư để ý tới cô ta.

Bảng Việt Hy thu lại tầm mắt, nhìn về phía con số đang không ngừng tăng lên trên thang máy, cô ta vô cùng không hiểu, sao Tường Bách Xuyên lại thích

một người chụp ảnh, có đề tài chung để nói chuyện sao?

Không ngờ hẳn cũng giống như những người đàn ông khác, thèm thuồng sắc đẹp.

Nhưng cô ta rõ ràng cảm thấy Tường Bách Xuyên không phải loại đàn ông vô nghĩa này.

Thang máy dừng lại ở tầng 16, là tầng của Phòng Việt Hy.

Trước khi ra khỏi thang máy, cô ta lại liếc nhìn Tô Dương, mà đúng lúc này Tô Dương cũng cất di động, khi ngược mắt lên, vừa vận chạm vào ánh mắt của cô ta.

Im lặng giăng co một giây, Phòng Việt Hy rời khỏi thang máy trước khi cửa đóng lại.

Tầng 19, chính là studio của "Những đêm không ngủ ở phố Wall", khi Tô Dương đi tới, họ đang quay diễn viên nam chính và nữ chính, cũng chính là vai diễn của Cố Hằng cùng Tô Ninh Ninh.

Tô Dương chờ một lát ở trong phòng nghỉ ngơi, cảm thấy nhàm chán gấp bội, liền vào trường quay.

Vừa đúng lúc diễn cảnh hôn.

Tô Dương cùng phần lớn những người ở trong tổ kịch đều không quá quen thuộc, có người chào hỏi cô, cô liền gật đầu đáp lại, cô có quan hệ tốt với đạo diễn Chu, liền đứng ở đằng sau anh ta.

Cô quay mặt nói với phó đạo diễn: "Một bộ phim đồ sộ như vậy, sao vẫn còn dừng lại ở tình tiết hôn nhau trong văn phòng?"

Ánh mắt của phó đạo diễn mang ý bảo cô đừng nói chuyện, sau đó chỉ chỉ Chu Đạo, làm vẻ mặt tức giận.

Tô Dương lập tức thấu hiểu.

Xem ra cảnh hôn này đã phải diễn lại rất nhiều lần.

Chợt nghe thấy Chu Đạo hô to: "Tô Ninh Ninh, cô cũng đã kết hôn có con rồi, còn giả bộ thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần cái gì! Cô có thể quay cảnh hôn này không thể! Cô liền coi Cố Hằng như chồng mình, nhào tới cắn một cái thì chết à! Cô nói đi... Sao cô lại phải khó khăn như vậy chứ!"

Tô Dương bỗng nhin không được, phụt một tiếng bật cười.

Sau khi cười ra tiếng, Tô Dương nhanh tay che miệng mình lại.

Chu Đạo quay đầu, thấy người cười là Tô Dương, khuôn mặt càng thêm âm trầm, lập tức chĩa mũi nhọn vào cô: "Không được... Tô Dương, cô cười cái gì! Bị động kinh à!"

Tô Dương: "..."

Chu Đạo muốn điên rồi.

Một tiếng Tô Dương này của Chu Đạo, khiến tầm mắt mọi người đều đưa tới.

Tô Ninh Ninh bị nắng cho mắt mất, không phải cô không diễn được cảnh hôn, nhưng nghĩ tới chút chuyện ân oán trước kia giữa người đàn ông ở trước mắt cùng Tô Dương, cô liền không nhin được muốn cười, cũng không thể nhập vai vợ anh ta.

Cô hơi hất cằm về phía Tô Dương, lại nháy mắt một cái.

Tô Dương gửi cho cô một nụ hôn gió thân thiết.

Sau khi Cố Hằng thấy Tô Dương, sắc mặt trở nên rất phức tạp.

Nghỉ ngơi một chút, tiếng bảng ra hiệu lại hạ xuống một lần nữa, cảnh diễn lại được bắt đầu.

Nội dung của màn diễn này đại khái là, nhân vật nam chính liên tục tặng ca hai tuần lễ, không về nhà, cũng không gọi điện thoại cho vợ, sau này người vợ tìm đến, đầu tiên là điên cuồng chỉ trích, phát tiết xong thì chủ động ôm lấy nhân vật nam chính, sau đó liền hôn hít.

Sau khi Tô Ninh Ninh bị nắng, trạng thái tốt lên không ít, nhưng lúc này lại đến phiên Cố Hằng mất tiêu chuẩn, rõ ràng trước đó đều rất thuận lợi, tới một khắc hôn môi kia, Cố Hằng lại không tự chủ liếc mắt về phía Chu Đạo.

Chu Đạo điên luôn rồi, hô ngừng thêm lần nữa.

"Cố Hằng, tôi không phải là người yêu của cậu, cậu cũng không cần phải băn khoăn về cảm thụ của tôi khi diễn cảnh hôn!"

Tất cả mọi người: "..."

Người đại diện của Cố Hằng co quắp khoe miệng vài lần, thầm nghĩ, cậu ấy không nhìn anh, cậu ấy đang nhìn người phụ nữ ở phía sau anh kia.

Cố Hằng xoa xoa ấn đường, đã nhiều năm như vậy, đây là lần thứ nhất trong lòng anh ta rối loạn bởi vì một người phụ nữ, sự chuyên nghiệp mà anh ta dày công tu dưỡng đã sớm không biết chạy tới xó xỉnh nào.

Chu Đạo tức tới mức một hơi uống cạn nước ở trong ly.

Lúc này, trợ lý của Chu Đạo đưa di động cho anh: "Đạo diễn Chu, ngài có điện thoại."

Chu Đạo liếc màn hình, ấn nút trả lời: "Dậy sớm thế? Không đợi ở trong ôn nhu hương(*) à?"

Âm thanh lười biếng khàn khàn ở đầu bên kia mang theo ý cười: "Sáng sớm vừa mở mắt ra, phát hiện người nằm bên cạnh không phải là cậu, phải gọi điện thoại cho cậu ngay lập tức."

Chu Đạo: "..."

Sau khi bị đùa giỡn, cảm thấy cả người đều không tốt.

Đầu bên kia còn nói: "Tôi đang ở New York, hôm nay cũng không có chuyện gì, sẽ tới tổ kịch nhìn một chút."

Chu Đạo vô thức quay lại nhìn về phía Tô Dương, cô đang cúi đầu đùa nghịch máy ảnh, anh thu hồi tầm mắt: "Thực sự muốn đến tổ kịch à?"

Bên kia nửa đùa nửa thật: "Ừ, để tra sổ kế toán của cậu, xem cậu có tiền của tôi để đi tìm phụ nữ không?"

Người nợ là người đầu tư cho bộ phim này.

Chu Đạo hạ giọng, trêu ghẹo nói: "Nhưng có người không quá muốn thấy cậu nha."

Đầu bên kia dừng lại vài giây, hình như đang hút thuốc lá, "Cô ấy ở đó à?"

Chu Đạo: "Ừ."

Lại im lặng trong chốc lát.

"Tôi sẽ qua đó ngay!"

Cuộc trò chuyện kết thúc.

(*) Ôn nhu hương: Google mãi không ra, nhưng đại khái là chỉ vòng tay phụ nữ (?)

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hướng về giấc mộng

Lại quay thêm ba lần, vẫn không thành công.

Chu Đạo tức tới mức không nói nên lời, anh đã cùng hợp tác với Cố Hằng 8, 9 năm, hợp tác hơn 10 bộ phim ảnh, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Cố Hằng không chuyên tâm.

Lần quay thứ tư, vẫn không thành công.

"Dừng dừng dừng!!"

Chu Đạo dựa vào ghế, ham muốn mắng chửi cũng mất sạch.

Người đại diện của Cố Hằng cũng nhìn không nổi, anh ta phải nghĩ cách để tạm thời đem Tô Dương đi, nếu cô vẫn còn đợi ở chỗ này, cuối cùng, người điên lên sẽ không phải Chu Đạo, mà là Cố Hằng.

"Tô mỹ nữ, tôi muốn mời cô đi uống cà phê để bày tỏ lòng biết ơn, trang bìa mà cô chụp cho Cố Hằng mấy hôm trước, fan đều nói là kinh điển, cực kỳ siêu việt."

Tô Dương nhìn Cố Hằng không vừa mắt, cũng không có thiện cảm đối với người đại diện của anh, cô nhả nhai từ chối: "Dạ dày của tôi không tốt lắm, không thể uống cà phê vào sáng sớm."

Người đại diện: "..."

Người phụ nữ này... Rốt cuộc Cố Hằng coi trọng cái gì ở cô?

Nếu đưa cho anh ta, anh ta còn chẳng thèm nhìn đâu.

Thật sự là tức chết rồi.

Chu Đạo cảm thấy hiện tại anh đặc biệt cần một ly cà phê đậm đặc để áp chế cơn tức, quay đầu nói với người đại diện: "Đưa phần của Tô Dương cho tôi là được."

"..."

Chu Đạo: "Tôi muốn thêm hai thìa đường, không cần sữa, nhớ thêm cả đá nhé."

Dừng nửa giây, lại thành khẩn nói một câu: "Cảm ơn nhiều."

Người đại diện: "..."

Bởi vì quá quen thuộc với nhau, rất nhiều người ở trong tổ kịch cũng không lạ gì người đại diện của kim bài, cho nên về sau liền biến thành, phó đạo diễn cũng muốn một cốc, mỹ nữ biên kịch cũng muốn, Tô Ninh Ninh nói cũng muốn uống...

Cuối cùng của cuối cùng, Cố Hằng nói: "Mang về một cốc giúp tôi, loại Lam Son(*) ấy."

Lam Son?

(*) 藍山 (Lam Son): Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica.

Ánh mắt khinh bỉ của người đại diện nhìn về phía Cố Hằng, có nhiều người ở đây như vậy, anh ta cũng không thể vạch trần khiếm khuyết của nghệ nhân nhà mình, nín nhịn chịu đựng làm chân chạy vặt, kêu trợ lý cùng xuống lầu với anh ta.

Chu Đạo lại để Tô Ninh Ninh cùng Cố Hằng diễn thêm một lần nữa, tìm lại cảm giác hôn nhau.

Anh ta phiền lòng, nôn nóng sờ sờ túi, muốn hút điếu thuốc, trong túi trống trơn.

Anh ta không quen với thuốc lá ở nơi này.

Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua bàn đạo cụ quay phim, có một điếu thuốc ở góc bàn, có lẽ là do Cố Hằng đặt lên, thấy Cố Hằng vẫn đang diễn chung với Tô Ninh Ninh, anh ta cũng không quấy rầy, trực tiếp bảo trợ lý lấy điếu thuốc tới cho anh ta.

Trong lúc diễn chung, Cố Hằng cũng không tập trung tư tưởng, Tô Ninh Ninh dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ nghe được, nói: "Có phải là thấy tình nhân trong mộng đã đến, cậu liền kích động khản trương không biết nên làm thế nào cho phải không?"

Sau khi nói xong còn hé miệng khẽ cười.

Cố Hằng nhìn cô, không lên tiếng.

Tô Ninh Ninh nhìn Tô Dương, tầm mắt lại dừng ở trên mặt Cố Hằng: "Tôi nói cho cậu biết, ánh mắt của tôi rất độc, tuy Đồng Đồng nói với tôi rằng oán hận giữa cậu và cô ấy kéo dài đã lâu, chỗ nào cũng nhìn cô ấy không vừa mắt, không có chuyện gì còn thích kiếm chuyện với cô ấy, nhưng tôi biết cậu nghĩ một đằng nói một nẻo, khẩu thị tâm phi! Cậu thích Đồng Đồng!"

Giọng điệu chắc chắn.

Sắc mặt của Cố Hằng cứng đờ, lập tức nhìn chăm chăm vào Tô Ninh Ninh, nhìn tới mức khiến Tô Ninh Ninh có chút sợ hãi.

Sau khi im lặng một lúc lâu, anh nói: "Quản cho tốt cái miệng của cô đi!"

Tô Ninh Ninh: "..."

Thật đúng là một người đàn ông khó chịu, xứng đáng bị độc thân!

Cố Hằng nhất thời không có tâm tư diễn chung, anh ném kịch bản xuống, đứng dậy muốn vào phòng vệ sinh, không nhìn thấy điếu thuốc ở trong góc bàn đâu, anh ta chợt nhìn về phía Chu Đạo, quả nhiên, người kia đang hút thuốc.

Không để ý tới việc ở đây có nhiều người như vậy, anh sai bước đi tới, đưa tay: "Trà điều thuốc lại cho tôi!"

Chu Đạo: "..."

Trì hoãn vài giây, anh ta kẹp điều thuốc từ trong miệng lên, híp mắt nhìn về phía Cố Hằng, đang muốn nói chuyện, điều thuốc trong tay đã bị Cố Hằng đoạt đi.

Cố Hằng dập lửa, kéo đứt phần đã bị đốt, tóm lấy cốc nước ở trước mặt Chu Đạo, rửa sạch tàn thuốc.

Lại đưa điều thuốc cho một vị nhân viên nữ ở studio: "Giúp tôi hong khô và khử trùng điều thuốc này!"

Chu Đạo: "..."

Nhận lấy muôn vản lần tổn thương.

Khiếp sợ nhìn Cố Hằng, sau một lúc lâu mắng ra một câu thô tục ở trong lòng.

Nhân viên của tổ kịch tại trường quay không để hành động của Cố Hằng ở trong lòng, bọn họ chỉ cho là Chu Đạo mắng Cố Hằng, Cố Hằng lén lút trả thù Chu Đạo, đã sớm quen thuộc với hình thức ở chung tương thân tương ái của hai người.

Lúc Cố Hằng ngược mắt, vừa vận chống lại ánh mắt kinh ngạc của Tô Dương, anh mặt không đổi sắc liếc cô hai cái, xoay người ra ngoài.

Tô Dương nhìn bóng lưng rời đi của anh, cười lạnh một tiếng.

Lúc này, trong phòng khách sạn Hilton ở phía bên kia thành phố.

Lục Duật Thành ấn điều thuốc đã cháy hết vào gạt tàn, lại lấy thêm một điều.

Nhìn chăm chăm vào màn hình di động, màn hình tối đen, anh ta lại làm nó sáng lên.

Tới tới lui lui, lặp đi lặp lại.

Cho tới khi có người ôm eo anh từ phía sau.

An Ninh nhô đầu ra, "Anh đang xem gì thế?" Cô cố ý liếc nhìn màn hình di động của anh, anh không mở giao diện nào, chỉ đang nhìn màn hình khóa.

Màn hình khóa của anh là bóng lưng của một cô bé đang mặc đồng phục, một mình ngồi xe.

Phong cách cổ xưa, không giống hình ảnh trên internet, mà càng giống như đặc biệt chụp một tấm hình cũ.

Cô ta đã từng đùa giỡn hỏi qua, anh không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, từ đó cô ta cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Lần này, Lục Duật Thành vẫn không trả lời như cũ.

An Ninh chuyển tới trước người anh, vòng hai tay của anh trên eo cô, hai tay cô cũng ôm cổ anh, mang theo sự ủy khuất khi làm nũng: "Quyền phát ngôn mà anh cạnh tranh giúp em.. Thất bại rồi."

Mới nãy người đại diện gọi điện tới, nói chuyện không thành, để cô tiếp tục thổi gió bên gối Lục Duật Thành.

Lục Duật Thành gạt tàn thuốc, hỏi một câu thuận theo lời cô ta: "Sao lại thế?"

An Ninh: "Công ty nữ trang bên kia nói vẫn muốn dùng Tô Dương làm người phát ngôn." Ngừng giọng, lại thêm vào một câu: "Anh biết Tô Dương là ai không!? Cô ta chính là..." Một nhà nhiếp ảnh nhỏ nhoi.

Lại bị Lục Duật Thành cắt đứt: "Sau này, đừng ham muốn thứ không phải của em!"

Giọng điệu lạnh lùng khiến trong lòng An Ninh run lên.

Cô ta đương nhiên lý giải thành, Lục Duật Thành không giành được quyền phát ngôn cho cô ta, lòng tự trọng của đàn ông bị tổn thương, mới nổi nóng vô cớ với cô ta.

"Được, em biết rồi."

An Ninh thức thối, cô không tiếp tục đề tài không vui này, nhón chân hôn lên môi anh, ngón tay nhỏ nhắn chui vào trong áo tắm của anh, chạy trên lồng ngực rắn chắc.

Lục Duật Thành không có nổi chút hứng thú nào, "Anh còn có việc, lập tức phải ra ngoài ngay."

Lòng nhiệt tình của An Ninh bị dập tắt, sắc mặt cô cứng ngắc trong chốc lát, lại hôn anh: "Không phải anh không cần đi công tác hôm nay sao? Đi đâu thế?"

"Tôi tổ kịch!" Lục Duật thành ném điều thuốc vẫn còn quá nửa vào gạt tàn, xoay người đi thay quần áo.

"Em cũng muốn đi!" An Ninh biết đạo diễn của bộ phim "Những đêm không ngủ ở phố Wall" do anh đầu tư là Chu Đạo, cô cũng muốn tạo quan hệ với Chu Đạo ở chỗ đó.

Lục Duật Thành dừng lại, ngược mắt, cách vài giây mới nói, "Tùy em."

Trên đường tới tổ kịch.

Lục Duật Thành nhìn đường phố New York náo nhiệt ở bên ngoài cửa sổ, anh nhớ có một lần nào đó, cao trung đã ra đề bài để viết tiểu luận cho môn tiếng Anh, đề bài đó là, thành phố mà bạn thích nhất.

Khi đó cô đã viết New York.

Anh nhìn lên bài tiểu luận của cô, cô nói, New York là thành phố trong mơ của cô... Blah blah một đồng lớn.

Kỳ thực anh biết, sở dĩ cô thích New York, nói đó là thành phố trong mơ gì đó, kỳ thực chỉ đơn giản là do có người đàn ông kia ở chỗ này.

Sau đó, anh cũng nỗ lực đứng ở trong thành phố tài phú này, nhưng cô lại mất mùa không thấy!

"Tôi nay chúng ta bay về nước à?" Hơn nửa người của An Ninh nằm sấp trên người anh, cười hỏi anh.

Cô không thích anh thất thần, dáng vẻ không tập trung của anh khiến cho cô có cảm giác mình có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

"Ừ."

Câu trả lời của anh vẫn đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn như cũ.

Lục Duật Thành vỗ vỗ cô, không kiên nhẫn: "Ngồi cho tử tế."

An Ninh bĩu môi, nhưng vẫn nghe lời.

Gương mặt của cô nhìn về phía Lục Duật Thành, anh đang cụt hứng nhìn cảnh đường phố chạy ngược ngoài cửa sổ xe.

Cô không thể tưởng tượng nổi, loại phụ nữ nào sẽ khiến một người đàn ông vừa kiêu căng khó thuần vừa phóng túng bất kham như vậy dừng chân.

Đến tổ kịch.

Người đầu tiên mà An Ninh nhìn thấy chính là Tô Dương, cô đang đùa giỡn với Tô Ninh Ninh.

Tâm tình của Chu Đạo cũng không tệ, cảnh diễn hôn kia cuối cùng cũng xong, ngay trong vài phút Tô Dương vào phòng vệ sinh, một màn này đã vượt qua, anh ta không thể không hoài nghi người kiểm chế cảnh quay này là Tô Dương...

Chu Đạo thấy Lục Duật Thành tiến vào, đứng dậy, chỉ nhàn nhạt quét mắt qua An Ninh, liền nhìn về phía Lục Duật Thành: "Hôm nay cậu có mái tóc gì thế?"

Lục Duật Thành cười: "Muốn xem phản ứng của một số người."

Xem xem liệu cô có ăn một lần giấm chua vì anh hay không, cho dù chỉ là có chút bất mãn cũng được.

Kỳ thực anh cũng biết mình có chút buồn cười, đã nhiều năm như vậy, cô chưa từng có một câu quan tâm nào tới anh.

Nửa chữ cũng không có.

Chu Đạo: "... Cậu bị bệnh à?"

Lục Duật Thành: "Cậu cũng không phải không biết tôi đã bị bệnh nhiều năm liền."

Chỉ có bọn họ biết đối phương đang nói cái gì.

An Ninh nghe mà chẳng hiểu ra sao, ánh mắt nghi ngờ chạy một vòng trên người Chu Đạo cùng Lục Duật Thành, nhưng bọn họ không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại nói tới tiến trình quay phim.

Cách đó không xa, Tô Ninh Ninh đưa mắt ra hiệu cho Tô Dương, Tô Dương quay đầu, chống lại ánh mắt không có thiện ý của An Ninh, cô không để

tâm, mắt nhìn người đàn ông ở bên cạnh An Ninh, so với vẻ phong lưu không đứng đắn của ngày xưa, hôm nay lại có vài phần mặt chó thân người(*).

(*) 人模狗样 (Nhân mô cẩu dạng): dđlqđ Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Trong lúc không kịp phòng bị, ánh mắt sâu xa của Lục Duật Thành đưa tới, cô lập tức rời tầm mắt.

Tô Ninh Ninh trêu ghẹo: "Hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch à?"

Tô Dương đáp: "Hôm nay đụng phải tiểu nhân!"

Tô Ninh Ninh cười: "Chị cảm thấy chuyện xưa của các em còn đặc sắc hơn nhiều so với bất cứ bộ phim nào."

Dừng nửa giây, cô còn nói: "Nếu Trương Bách Xuyên cũng qua đây, vậy thì càng náo nhiệt, vở kịch tình cảm thương niên liền bắt đầu diễn!"

Tô Dương: "..."

Tô Ninh Ninh là người ngoài cuộc, dùng giác quan thứ sáu nhạy bén của cô để xem xét, Cố Hằng cùng Lục Duật Thành đều thích Tô Dương, chỉ là Tô Dương gốc gác nghèo, không phát hiện ra.

Cũng có thể là do Tô Dương cùng trưởng thành với hai người bạn họ từ nhỏ, đã không phân biệt rõ tình cảm của bọn họ đối với cô là tình thân hay tình yêu.

Nhưng Tô Dương đã ở cùng một chỗ với Trương Bách Xuyên nhiều năm như vậy, cuộc sống lại hạnh phúc, cô không thể lẩm miệng, chỉ có thể nuốt xuống bí mật này.

Tô Dương thấy Tô Ninh Ninh thất thần, lập tức gõ đầu cô: "Lại suy nghĩ cái gì đấy!"

Tô Ninh Ninh hoàn hồn, che tai Tô Dương, hạ giọng nói đùa: "Em nói xem, nếu ba người bọn họ gặp mặt, liệu có lại đánh nhau không?"

"..."

Tô Dương đưa mắt cảnh cáo Tô Ninh Ninh ngậm miệng.

Tô Ninh Ninh nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Chọc em thôi, đừng nghiêm túc thế, chị đi chào hỏi với Lục Duật Thành đây." Nói xong liền cất bước đi về phía Lục Duật Thành.

Tô Dương khẽ thở dài một cái, sờ túi quần theo thói quen, nhưng túi quần trống không.

Cô dùng sức xoa nắn huyết thái dương, lại không tự giác nhớ tới việc đánh nhau mà Tô Ninh Ninh vừa nhắc đến.

Cô chỉ biết là hơn mười năm trước, Trương Bách Xuyên cùng Lục Duật Thành và Cố Hằng từng đánh một trận, trên mặt mỗi người đều chảy máu.

Lúc đó cô đã đoán được đầu mối. Dây dẫn lửa nhất định là cô, nhưng cho tới hiện tại, cô cũng không biết nguyên nhân cụ thể khiến bọn họ đánh nhau là gì.

Mặc cho cô hỏi thế nào, bọn họ đều ngậm miệng không nói.

Về phần ai thắng ai thua, cô lại càng không biết.

Nhưng từ đó về sau, không hiểu sao quan hệ giữa cô cùng Cố Hằng và Lục Duật Thành càng lúc càng xa, bọn họ chậm rãi xa cách cô, không có việc gì còn thích kiếm chuyện gây sự với cô.

Nhiều năm nay, vẫn luôn là như vậy.

Bọn họ đã từng thuận theo cô, nuông chiều cô, những năm kia, quãng thời gian mà cô ngang ngược vô lý, coi trời bằng vung, giống như một giấc mộng.

Đợi cô mở mắt ra, mọi chuyện dường như chưa từng xảy đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tô Dương cùng Lục Duật Thành và Cố Hằng, giữa ba người bọn họ là một câu chuyện xưa rất ấm áp, chỉ ít cũng khiến chính tôi cảm động.

Lục Duật Thành tỏ vẻ mình có lời nói: Tên của tôi là Lục Duật (Yu) Thành, yu là âm tiết thứ 4.

Trương Bách Xuyên: Dù anh nói cho bọn họ, ngày mai bọn họ cũng sẽ quên, bọn họ chỉ nhớ được tôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Vở kịch tình cảm hàng năm

Nghỉ ngơi giữa giờ kết thúc, Tô Dương ngồi lại vị trí cũ, Lục Duật Thành ngồi chung với An Ninh, An Ninh hận không thể dán cả người lên Lục Duật Thành, tựa như đang khoe khoang, lại như đang tuyên cáo chủ quyền.

Tô Dương chẳng thèm nhìn, chỉ xem hình ảnh trong ống kính trước mặt Chu Đạo.

Bảng ra hiệu còn chưa hạ xuống, trợ lý của Chu Đạo vội vã đi tới, "Đạo diễn Chu, là điện thoại của tổng giám đốc Quý."

Quý Tổng chính là giám đốc điều hành của một tập đoàn tài chính trong nước, trước đó, Chu Đạo thông qua các loại quan hệ để tìm được anh ta, hy vọng diễn viên không chuyên như anh ta có thể đóng vai kẻ săn mồi tài chính trong phim.

Đây không phải là nhân vật chính của bộ phim, nhưng vai diễn có phần quan trọng.

Trong mấy trăm diễn viên tới thử kính, không ai có thể diễn ra khí tràng cùng khí phách của một kẻ săn mồi tài chính.

Vai diễn này có ba lần đối đầu ngang tài ngang sức với nhân vật nam chính mà Cố Hằng diễn, mỗi lần đều là bước ngoặt của bộ phim.

Bởi vì còn chưa chọn được người thích hợp, Chu Đạo chỉ có thể tìm người của giới tài chính tới làm diễn viên phụ.

Trong giới tài chính, người có sức ảnh hưởng, lại có khí tràng cùng giá trị khuôn mặt cao, cũng chỉ có vị Quý Tổng này, đương nhiên còn có một người khác tên là Trương Bách Xuyên.

Nhưng Trương Bách Xuyên đã thăng thần cực tuyệt, anh ta chỉ có thể tìm Quý Tổng, Quý Tổng lại đáp ứng rất sáng khoái.

Không biết lần gọi điện thoại này có phải là đề thương lượng chi tiết quay phim hay không.

"Chào tổng giám đốc Quý!"

Sau khi hai người hàn huyên, Quý Tổng đi thẳng vào vấn đề, nói vừa nhận thông báo, một tuần sau thủ tướng có chuyến thăm tại một đất nước nào đó, là một trong những đại biểu của đoàn thương nghiệp, anh ta cũng phải ra nước ngoài, thời gian xuất ngoại lại trùng lặp với thời gian quay phim.

Chu Đạo mất mát một trận, lại ôm một phần vạn hy vọng, "Vậy thì tôi quay phần diễn của ngài trước nhé?" Đã dự kiến là cuối tuần này, toàn bộ phần quay chụp tại nước ngoài sẽ được hoàn thành.

Quý Tổng: "Thật sự xin lỗi, sau hôm nay tôi phải lập tức đi ngay. Phòng ban có cuộc họp, tuần này đều phải ở bên kia, cuối tuần sẽ ra nước ngoài."

Quý Tổng biểu đạt sự áy náy nhiều lần.

Chu Đạo cũng hiểu, Quý Tổng không thể tự quyết định một chuyện lớn như vậy, hai người trò chuyện thêm vài phút đồng hồ rồi mới kết thúc cuộc gọi.

"Làm sao thế?" Lục Duật Thành hỏi Chu Đạo.

Chu Đạo nói khái quát về sự việc, hỏi Lục Duật Thành: "Cho dù Quý Tổng có dành thời gian ra, cũng đã là ba tuần sau, nhưng cũng chẳng đảm bảo anh ta sẽ không có những kế hoạch khác."

Lục Duật Thành dăm chiêu, một lát sau nói rằng: "Nếu thật sự không được thì dùng diễn viên đi."

Chu Đạo thờ dãi: "Không quay được hiệu quả rung động như đã dự đoán."

Lúc này, Tô Ninh Ninh đi tới, mắt nhìn Tô Dương, liền kể thay Chu Đạo: "Tìm Trương Bách Xuyên ấy, Trương Bách Xuyên đẹp trai hơn Quý Tổng nhiều."

Chu Đạo: "Người ta cũng phải nguyện ý mới được!"

Tô Dương giả vờ cầm cốc, vẫn cúi đầu nhìn di động.

Tầm mắt của Lục Duật Thành không chịu khổng chế, nhìn về phía Tô Dương, anh biết cô sẽ không giúp mình.

Kỳ thực chỉ cần một câu của cô, không có khả năng Trương Bách Xuyên không đến, nhưng anh biết, cô sẽ không làm vậy.

Một bộ phim mà thôi, kiếm được tiền hay không cũng chẳng đáng kể, Tường Bách Xuyên có tới hay không, anh ta cũng chẳng quan tâm, cái anh muốn chỉ là thái độ của cô.

Đường như chỉ cần cô để Tường Bách Xuyên tới diễn, có thể chứng minh cô vẫn còn thích anh.

Lục Duật Thành nghĩ đến đây, cũng không nhận được xót xa mà cười tự giễu.

Anh còn hy vọng xa vời gì chứ.

Anh đã từng chắc chắn rằng, trên đời này, không ai có thể thay thế vị trí của anh trong lòng cô, cho dù là Cố Hằng cũng không thể.

Anh cũng đã từng tưởng tượng qua, cho dù cô không thuộc về anh, cũng sẽ không thuộc về Cố Hằng.

Anh cùng Cố Hằng có thể tranh giành cô tới khi trời đất tan hoang.

Mà ba người bọn họ, cô không gả, bọn họ cũng không cưới, cứ sống độc thân cho đến hết đời cũng không phải không có khả năng, cô vừa bướng bỉnh vừa xấu tính như vậy, ai sẽ nguyện ý nhận nhận cô cả đời?

Ngoại trừ anh và Cố Hằng.

Thẳng tới khi Tường Bách Xuyên xuất hiện.

Sau đó, mọi thứ đều thay đổi.

Anh, cô, cùng Cố Hằng.

Ba người bọn họ đều thay đổi.

Cô gái mà anh và Cố Hằng móc tim móc phổi, nuông chiều sủng ái, có một ngày, cô đột nhiên trưởng thành, đi theo người đàn ông khác.

Ai có thể chịu đựng được loại mất mát này cơ chứ, cái loại mất mát khiến cho người ta đau tới tận tim.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ba người bọn họ tựa như người đứng nước lã.

Tình cảm nhiều năm như vậy liền giống như mây bay, nói tan liền tan.

Giữa bọn họ, là bao nhiêu năm tháng làm bạn, là vui cười, nước mắt, là tranh chấp, là những trò đùa dai, khi đời người đã không có khả năng phục chế lại tuổi thanh xuân một lần nữa, cô nói, không cần là không cần.

Cảm giác có ánh mắt nóng rực đâm về phía mình, Tô Dương vô thức quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ, trong sự lạnh lùng còn mang theo chút chất vấn.

Lúc này, cô không sợ hãi, cũng chẳng tránh né, lờ anh một cái, lại vênh vào thu hồi tầm mắt, tiếp tục xem di động.

Lục Duật Thành: "..."

Bạn nhìn đi, cô vĩnh viễn cũng không hiểu rằng, mình sai ở chỗ nào.

Mà ở bên Tô Ninh Ninh, cô cười nói với Chu Đạo: "Để tôi đi tìm cậu ta, cậu ta là cháu ruột của anh rể tôi, lại là chồng của bạn tôi, cậu ta nhất định sẽ cho phần mặt mũi này."

Tô Dương ngẩng đầu, ý bảo Tô Ninh Ninh đừng nhiều chuyện, bởi Tường Bách Xuyên sẽ không bán phần mặt mũi này cho bất cứ kẻ nào, cô hiểu hẳn rất rõ.

Nhưng Tô Ninh Ninh căn bản không để trong lòng, xem tất cả như không khí, giả bộ không nhìn thấy.

Kỳ thực Chu Đạo cũng không còn ôm hy vọng, để Tường Bách Xuyên tới diễn cho bộ phim mà Lục Duật Thành đầu tư, chẳng khác gì đang nói nhảm, anh đã bị cự tuyệt thẳng thắn một lần, sẽ không hy vọng quá xa vời.

Nhưng Tô Ninh Ninh chủ động xin đi giết giặc, anh ta cũng không thể làm cô cụt hứng, bây giờ liền để Tô Ninh Ninh liên hệ, bởi vì thực sự không thể trì hoãn tiến trình quay phim.

Tô Ninh Ninh đi vào phòng nghỉ, Tô Dương cũng đứng dậy theo sau.

Đến phòng nghỉ, Tô Dương chọc chọc đầu Tô Ninh Ninh: "Nơi này của chị bị nước vào à? Anh ấy đồng ý mới là lạ! Để em xem chị ănnói với Chu Đạo thế nào!"

Về mặt của Tô Ninh Ninh rất nghiêm túc: "Đồng Đồng, em không biết tổ kịch của bọn chị đã tốn bao nhiêu tâm tư vì bộ phim này đâu, cũng đã vượt qua rất nhiều khó khăn..."

"Từ đạo diễn đến diễn viên hợp tác cùng tất cả nhân viên của tổ kịch, đây là lần đầu tiên chị gặp được đoàn thể chất lượng tốt như vậy sau nhiều năm quay phim, vậy nên tình cảm cũng không giống nhau."

Nói xong, Tô Ninh Ninh hơi hơi thở dài: "Bộ phim này chẳng khác gì con của chị, chị hy vọng từng chi tiết bên trong đều được thực hiện một cách tốt nhất, giống như lúc em chụp ảnh ấy, nhất định đã tốt lại càng muốn tốt hơn, thực hiện được trạng thái tốt nhất mà em có."

Tô Dương là người đối đãi với chính bản thân mình rất nghiêm khắc, vậy nên rất hiểu Tô Ninh Ninh.

Lại nghĩ tới ánh mắt lúc trước của Lục Duật Thành, cũng ít nhiều có chút oán hận cô lạnh lùng vô tình, lấy quan hệ khi xưa của bọn họ, chuyện này, nếu cô không giúp, chính cô cũng không thể chịu nổi.

Nhưng sau này... Vì sao giữa ba người bọn họ lại biến thành như thế này, cho tới hiện tại, cô cũng nghĩ không ra.

Tô Dương kịp thời dừng lại hồi tưởng.

Không đành lòng, cô lấy di động ra, chuẩn bị gọi cho Trương Bách Xuyên, cũng không biết hẳn có thể cho cô mặt mũi hay không.

Tô Ninh Ninh thấy Tô Dương chủ động gọi cho Trương Bách Xuyên, kích động ôm Tô Dương hôn một cái: "Chị biết là em yêu chị nhất!"

Tô Dương đẩy tay cô ra: "Tốt nhất là chị nên duy trì khoảng cách với em đi, nếu để Trương Bách Xuyên thấy chị hôn em, anh ấy nhất định sẽ không chút do dự cự tuyệt việc này!"

Tô Ninh Ninh: "..."

Cuộc gọi được nối máy, bên Trương Bách Xuyên rất yên tĩnh, giọng của hắn không lớn: "Xong việc rồi à?"

Tô Dương: "Chưa xong."

"Làm sao thế?"

Tô Dương ngập ngừng lựa từ: "Lúc quay phim xảy ra chút chuyện nhỏ, vị Quý Tổng muốn tham dự quay phim lúc trước, chính là người mà anh cũng biết ấy, anh ta đột nhiên có chuyện, không tới được."

Tô Dương liền ngừng ở chỗ này, cô nghĩ Trương Bách Xuyên hiểu điều mà cô đang muốn nói.

Đại khái trầm mặc hai giây, Trương Bách Xuyên thấp giọng hỏi cô: "Muốn anh làm à?"

Tô Dương: "Vâng."

Trương Bách Xuyên: "Nửa tiếng sau anh sẽ tới."

Tô Dương không nghĩ hẳn có thể đáp ứng sáng khoái như vậy, cô há hốc miệng, trong lúc nhất thời, đầu óc trống rỗng, không biết nên nói gì cho phải.

"Đồng Đồng?"

"A?" Tô Dương hoàn hồn, "Đúng rồi, anh sẽ phải diễn chung với Cố Hằng."

"Anh biết."

Tô Ninh Ninh đã sớm đoán được, chỉ cần Tô Dương ra ngựa, không có chuyện việc không thành.

Trở lại trường quay.

Hiện trường là một mảnh yên tĩnh, tầm mắt của tất cả mọi người tập trung lên hai người bọn họ, đặc biệt là Cố Hằng cùng Lục Duật Thành, ánh mắt vừa mâu thuẫn vừa phức tạp.

Tô Ninh Ninh tặng cho Chu Đạo một nụ cười đắc ý, duỗi cánh tay dài ra, ôm bờ vai Tô Dương.

"Chu Đạo, lúc này chúng ta cần phải cảm ơn Tô Dương, cô ấy biết ẩn nói, mồm miệng lưu loát, đã nói giúp rất nhiều câu dễ nghe, Trương Bách Xuyên cũng không chống đỡ nổi."

Chu Đạo liền kích động, nhưng đối với chuyện Trương Bách Xuyên cùng Tô Dương là vợ chồng, cũng chỉ hiểu trong lòng mà không nói ra, dù sao ngoại trừ bọn họ, những người ở trong tổ kịch còn chưa biết việc này.

Anh hỏi Tô Ninh Ninh: "Trương Bách Xuyên đồng ý rồi à?"

Tô Ninh Ninh đắc ý: "Đúng vậy."

Ánh mắt kinh ngạc của Lục Duật Thành cùng Cố Hằng không hẹn mà hợp, lại lập tức rời đi.

Trong thời gian tiếp theo, ai cũng chẳng quan tâm ai nữa.

Hai người bọn họ đã nhìn nhau không vừa mắt rất nhiều năm.

Tầm mắt của Chu Đạo không dấu vết đảo qua Tô Dương, hóa ra cũng không quá mức vô tình như Lục Duật Thành nói.

Đối với chuyện xưa giữa ba người bọn họ, anh cũng không quá rõ ràng, thỉnh thoảng, khi Lục Duật Thành uống say sẽ kể một chút.

Nhưng lời nói gián đoạn, anh nghe rất vất vả.

Đến tận bây giờ vẫn không hiểu lắm, một người đàn ông như anh cũng không có thói quen đào khoét bất quá.

Cho dù có hỏi Lục Duật Thành, khi đang tỉnh táo, Lục Duật Thành sẽ không nói lời nào.

Anh chỉ biết là, Lục Duật Thành thích Tô Dương, dường như Tô Dương cũng thích Lục Duật Thành, nhưng sau này lại ở chung một chỗ với Tưởng Bách Xuyên, cũng không biết có phải phiên bản này hay không.

Nếu đúng là phiên bản ấy, thế thì Cố Hằng sắm vai nhân vật gì ở trong này?

Thật phức tạp.

Chu Đạo kịp thời dừng việc tự bỏ não, anh nhìn về phía biên kịch, để cô sửa chữa phần kịch bản có sự tham gia của Tưởng Bách Xuyên, cố gắng khiến tình tiết phù hợp hết mực với Tưởng Bách Xuyên.

Hai mươi phút sau, Tưởng Bách Xuyên xuất hiện ở đại sảnh của cao ốc Doãn Lâm.

Hai bên thang máy, một bên dừng ở tầng 26, một bên dừng ở tầng 16.

Hắn nhìn nhìn, lại lấy di động ra, bắt đầu xử lý thư.

Rất nhanh, thang máy đã tới tầng 1, cửa thang máy từ từ mở ra, khước mắt của hắn quét qua, trong thang máy có người.

Hắn đứng cạnh cửa không nhúc nhích, chờ người nọ ra ngoài.

Vài giây trôi qua, người ở bên trong vẫn đứng im tại chỗ, lúc này, Tưởng Bách Xuyên mới ngược mắt lên.

"Tổng giám đốc Tưởng, thật khéo." Khóe miệng Bằng Việt Hy mang theo ý cười.

Sau khi chào hỏi, cô ta vẫn bình tĩnh đứng ở bên phải thang máy, không có ý muốn đi ra.

Từ đầu đến cuối, tầm mắt của cô ta dừng trên người Tưởng Bách Xuyên, hắn cao hơn cô ta một cái đầu.

Cô ta khẽ ngẩng đầu, ngược mắt, chỉ là một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác thêm một chiếc áo màu xanh biển đậm ở ngoài, lại khiến cho cô ta không rời mắt nổi.

Trước khi gặp Tưởng Bách Xuyên, cô ta vẫn cảm thấy, việc yêu thích một người đàn ông mà mình không quá thấu hiểu dựa vào khuôn mặt của anh ta là một hành vi cực kỳ nông cạn.

Cô ta khinh thường việc này.

Trong nhận thức của cô ta, một người đàn ông phải dựa vào sức hấp dẫn ở bên trong cùng tài phú của mình để chinh phục một người phụ nữ.

Mặt đẹp cũng không thể làm cơm ăn.

Tuy nhiên, vài năm trước, nhìn thấy hắn ở trên một tờ báo giải trí, không biết tên họ, không rõ nghề nghiệp, chỉ một lần liếc mắt, từ đó cô ta liền vạn kiếp bất phục(*).

Tưởng Bách Xuyên khẽ gật đầu với Bằng Việt Hy, không có quá nhiều biểu cảm.

Thấy cô ta đứng yên, không có ý định ra ngoài, hắn trực tiếp bước vào thang máy, ấn số 19.

Bằng Việt Hy thấy rõ khoảng cách giữa cô và hắn, không đến 80cm.

Hơi thở đàn ông vừa mạnh mẽ vừa mát lạnh tỏa ra từ trên người hắn lập tức lấp đầy không gian khép kín nhỏ hẹp.

Cô ta vẫn còn đang nhìn Tường Bách Xuyên.

Tầm mắt chưa từng rời khỏi hắn.

Cô ta ái mộ hắn, muốn có được hắn, phân nửa người làm cùng ngành tại phố Wall đều biết.

Vì thế, hiện tại cô ta chẳng cần che giấu điều gì.

Cô ta hiểu rõ người đàn ông kiêu ngạo này, hắn vĩnh viễn sẽ không chủ động nói chuyện cùng ai.

Cô ta háng giọng, muốn hỏi hắn về chuyện thu mua máy ảnh Laca một chút, kỳ thực cũng chỉ đang tìm chuyện để tán gẫu.

Không đợi cô ta mở miệng, Tường Bách Xuyên liền đặt di động ở bên tai.

Hắn nói: "Ra ngoài đón anh đi, trong vòng một phút là tới nơi rồi."

Sau khi Tô Dương tiếp điện thoại, sững sờ: "Anh ở trong thang máy à?"

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, mắt nhìn con số trên thang máy, "Hiện tại đã đến tầng 8 rồi."

Tô Dương có chút do dự: "Nhưng... Bên này có rất nhiều người."

Trong giọng của Tường Bách Xuyên mang theo ý cười: "Không muốn thừa nhận về thân phận của anh ở trước mặt bọn họ à?"

Tô Dương: "..."

Tại sao họa phong(*) của người đàn ông này lại bất thường thế nhỉ?

(*) 万劫不复 (Vạn kiếp bất phục): Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

(*) 不对 (Họa phong): Ý chỉ phong cách của một người trong việc ăn mặc và hành vi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Duyên phận dây dưa không rõ

Tô Dương có chút do dự: "Nhưng... Bên này có rất nhiều người."

Trong giọng của Tường Bách Xuyên mang theo ý cười: "Không muốn thừa nhận về thân phận của anh ở trước mặt bọn họ à?"

Mà sắc mặt của Bàn Việt Hy chợt tối lại, hai bàn tay ở trong túi áo khoác không khỏi nắm chặt, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy một mặt dịu dàng của Tường Bách Xuyên.

Tầng 19.

Sáng sớm nay, người phụ nữ tên Tô Dương kia cũng tới tầng này.

Bàn Việt Hy nhìn thang máy, đã đến tầng 14.

Cô ta đưa tay, dùng sức ấn một cái lên số 16.

Thang máy tới nơi, cửa từ từ mở rộng, cô ta bước ra ngoài, lại quay đầu nhìn Tường Bách Xuyên, mà Tường Bách Xuyên hơi hơi cúi đầu, vẫn còn đang gọi điện thoại.

Cửa thang máy liền đóng.

Tường Bách Xuyên lại nói với Tô Dương: "Em đừng đi, để Tô Nịnh Nịnh ra đón anh là được."

Hắn vốn không có ý định để cô làm việc này, cũng chỉ là nói cho Bàn Việt Hy nghe mà thôi.

Tô Dương nhẹ nhàng thở ra, cuộc hôn nhân của cô cùng Tường Bách Xuyên còn chưa được người lớn nhà họ Tường tán thành, hơn nữa, nhà họ Tường là gia đình quyền quý, đề ý nhất về chuyện tin tức.

Bị cánh truyền thông chụp ảnh là một chuyện, nhưng kiêu căng công khai như vậy thì không được.

Tô Dương cắt di động, nói với Tô Ninh Ninh một câu, để cô ra đón Tường Bách Xuyên ngay bây giờ.

Tô Ninh Ninh vốn đang không vui, bởi vì Tường Bách Xuyên nhìn cô mười hai lần không vừa mắt, còn lâu cô mới đi để bị hấn mĩa mai nóng lạnh, nhưng nghĩ rằng, việc quay phim của tổ kịch vẫn còn đang trong giai đoạn bảo mật, người ngoài không vào được, cô liền cùng Chu Đạo nói một tiếng.

Chu Đạo không ngờ Tường Bách Xuyên tới nhanh như vậy, đứng dậy vỗ vỗ Lục Duật Thành: "Tường Bách Xuyên đến rồi."

Lục Duật Thành không mặn không nhạt: "Ừ."

Sau đó không có câu tiếp theo.

Anh vẫn cúi đầu xem tin tức trên di động, cả người đều không tập trung.

An Ninh kéo ống tay áo của anh, nhắc nhở: "Chu Đạo đang chờ anh để cùng đi đón người đấy."

Lục Duật Thành không kiên nhẫn nhìn An Ninh, không lên tiếng.

An Ninh yên lặng cúi đầu, hình như chính mình vừa quá trớn.

Chu Đạo lắc đầu, cũng không miễn cưỡng Lục Duật Thành, cùng Tô Ninh Ninh đi ra ngoài.

Không quá hai phút, Chu Đạo trở về với Tường Bách Xuyên.

Studio vốn đang sôi nổi đột nhiên yên tĩnh như đang thi đại học, chỉ có tiếng hít thở của hai bên.

Ánh mắt của nhóm phụ nữ thuộc tổ kịch đều bị Lục Duật Thành cùng Cố Hằng nuôi tới mức kén ăn, những người đàn ông bình thường khó có thể lọt vào mắt bọn họ, Tường Bách Xuyên thành linh xuất hiện, khiến cho nội tâm vốn đã bình tĩnh thật lâu của bọn họ nhộn nhạo.

Cả phòng tràn đầy kích động.

Rất nhiều người phụ nữ đã bắt đầu xì xào bàn tán, đang xúi giục nhau xem nên làm thế nào để có thể chụp chung một tấm với Tường Bách Xuyên.

Trong đó có một người thợ trang điểm, là mỹ nữ, đại khái loại đàn ông đẹp trai nào cũng đều đã gặp qua, nhưng khi nhìn thấy Tường Bách Xuyên cũng vẫn hưng phấn không thôi.

Cô ta đi tới bên cạnh Tô Dương, "Tô mỹ nữ, không phải cô rất khéo ăn nói sao, đợi lát nữa liền giúp chúng tôi thuyết phục Tường Bách Xuyên cùng chụp chung một tấm ảnh, có thể ôm một cái thì càng tốt."

Tô Dương: "..."

Biên kịch nghe thấy thế cũng lại gần, "Đúng đúng đúng, tốt nhất là giúp mỗi người bọn tôi được ôm anh ấy một cái, anh ấy chính là nam thần của tôi đấy! Lúc trước viết kịch bản này cũng bởi vì đọc được tin tức của Tường Bách Xuyên, bị sức quyến rũ của anh ấy thuyết phục, mới đột nhiên có linh cảm..."

Biên tập liền thoáng không ngừng.

Tô Dương chớp chớp mắt, nhưng... Tường Bách Xuyên là người đàn ông của cô nha, sao có thể tùy tiện cho người khác ôm?

Khi cô đang ở thế khó xử, Chu Đạo hướng về phía này hô: "Tiểu Lulu, cầm kịch bản cô vừa sửa tới đây."

"A, đến ngay." Giọng điệu vui sướng cực kỳ.

Dưới đáy lòng Tô Dương thờ phào một cái, cô vẫn nên nhanh chóng tìm một nơi hẻo lánh mà trốn thì hơn, đỡ phải tìm phiền toái cho chính bản thân mình.

Cô liếc mắt nhìn bên kia, Tường Bách Xuyên đang khách sáo nói chuyện với Cố Hằng cùng Lục Duật Thành.

Nếu cô nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên kể từ sau trận đánh lộn 10 năm trước, ba người bọn họ cùng xuất hiện.

Họ đứng cách nhau hơn hai mét, tạo thành hình tam giác đối lập.

Hiện tại cũng không trực tiếp trao đổi, nhưng cô lại cảm nhận được sự giằng co vô hình giữa ba người bọn họ.

Đạm mạc, xa cách.

Bầu không khí lạnh tới mức có thể rớt cả băng.

Vẫn giống như lúc trước.

Mấy năm qua đi, không có gì thay đổi giữa bọn họ.

Thấy nhau liền ngứa mắt như cũ.

Phòng chừng tình trạng này sẽ mãi không thay đổi.

Tô Dương cũng không đi chào hỏi Tường Bách Xuyên, Tường Bách Xuyên cũng bận rộn nghe Chu Đạo chỉ dẫn phần diễn của hắn, không có thời gian trao đổi ánh mắt cùng cô.

Cô đeo ba lô ra ngoài.

Tô Dương tới phòng vệ sinh, lúc đi ra liền nhìn thấy Tường Bách Xuyên đang rửa tay ở cạnh bồn rửa, hắn cũng nghe thấy tiếng, quay đầu lại.

Bốn mắt đụng nhau, hắn dịu dàng nhìn cô.

Tô Dương cũng cười.

Cô nhìn quanh bốn phía, nhanh chân đi tới bên cạnh bồn rửa tay, mở một vòi nước khác, còn cố ý dùng cánh tay cọ cọ hắn.

Tường Bách Xuyên không lên tiếng.

Tô Dương tưởng rằng trong phòng vệ sinh nam còn có những người khác, hắn không tiện nhiều lời cùng cô, cô cũng không nói chuyện, nhưng thân thể vẫn cố ý đụng vào hắn, còn cố ý giẫm lên chân hắn.

Tường Bách Xuyên tùy ý để cô phát điên, được đằng chân lân đằng đầu mà đùa giỡn hắn.

Trên tay hắn là bọt xà phòng của nước rửa tay, cánh tay dài duỗi ra, kéo hai tay Tô Dương lại đây, xoa xoa ở trong lòng bàn tay mình.

Tô Dương nhìn bọt xà phòng ở trên tay, lại nghiêng đầu nhìn hắn.

Tường Bách Xuyên không nhìn cô, chăm chú rửa tay giúp cô.

Dòng nước ấm lướt qua từng đầu ngón tay, ngón tay thon dài lại hơi thô ráp của hắn nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô.

Tô Dương vẫn nhìn gò má của hắn, hưởng thụ sự săn sóc dịu dàng không tiếng động của hắn.

Bọt xà phòng ở trên tay đã rửa sạch, Tường Bách Xuyên đặt ngón tay của cô ở giữa hàm răng, khẽ cắn.

Một luồng điện tê dại truyền từ đầu ngón tay của cô tới khắp toàn thân.

Tô Dương cảm thấy đáy lòng mình run lên một cái.

Lúc này ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân, Tô Dương muốn rút tay về theo bản năng, nhưng Tường Bách Xuyên nắm rất chặt, cô rút không ra.

"Có người đến." Giọng của Tô Dương rất nhẹ, nhẹ tới mức chỉ có hai người bọn họ nghe thấy được.

Tường Bách Xuyên liếc cô một cái, rớt cuộc mở miệng nói: "Phòng vệ sinh này cũng không phải nhà em, có người tới không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Tô Dương chết lặng.

Tường Bách Xuyên nắm chặt tay cô, dịch mấy bước về phía bên cạnh, đặt tay cô ở dưới máy hong khô.

Cùng với tiếng gió nóng thổi vù vù, tiếng bước chân đã đến gần, hình như không chỉ có một người.

Tô Dương quay đầu nhìn lại, người tới đứng là Lục Duật Thành.

Lại nhìn về phía sau, a, đúng là đang tổ chức đoàn thể để đi vệ sinh đây mà.

Giọt nước trên tay đã được hong khô, Tường Bách Xuyên buông tay cô ra, vuốt ve mái tóc dài của cô, "Lát nữa đừng đi xa, quay xong anh sẽ đến tìm em."

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Ánh mắt của Lục Duật Thành lạnh thấu xương, híp mắt lại, nhìn Tô Dương chăm chăm.

Một lúc lâu sau thì nói: "Tay cậu tàn phế à? Không tự mình rửa được sao?"

Tô Dương: "..."

Đang định phản kích, lại bị Cố Hằng tiếp lời.

Cố Hằng nói với Lục Duật Thành: "Cậu có bị bệnh không thể, sao lại hung hăng với cô ấy như vậy!"

Đầu lưỡi của Lục Duật Thành lướt qua hàm răng.

Đúng vậy, nếu anh không có bệnh, sẽ theo Tường Bách Xuyên tới phòng vệ sinh chắc?

Chợt, anh cười cười, toàn bộ đều là châm biếm: "Cố Hằng, đừng vội mà nói tôi, cậu xác định là cậu cũng bình thường sao?"

Sắc mặt Cố Hằng cứng nhắc, không lên tiếng.

Tô Dương cảm thấy, giờ phút này, cô vẫn nên tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình thì hơn.

Mỗi lần bọn họ thành môn thất hỏa, đều vạ lây tới con cá trong chậu là cô(*).

(*) 城门失火 (Thành môn thất hỏa ddldđ): Đây đủ là - Thành môn thất hỏa, ương cập tri ngư (Cổng thành bị cháy, cá gặp tai ương). Ý chỉ người vì chịu liên lụy mà lọt vào tổn thất hoặc tai họa.

Bao nhiêu năm rồi, bọn họ vẫn luôn cạnh tranh đối lập với nhau như thế, không ai nhường ai.

Cô không cần phải ở lại chỗ này để chịu sự uất ức.

Đặc biệt là dưới tình huống bọn họ không có lý trí như vậy.

Vừa rồi, một câu đặc biệt tổn hại cô của Lục Duật Thành, cô sẽ coi như bị chó nhỏ cắn một cái.

Cô nhàn nhạt quét mắt qua bọn họ, xoay người rời khỏi chốn thị phi này.

Tường Bách Xuyên trở lại trường quay, Chu Đạo tiếp tục hướng dẫn hần về cách diễn, chỉ là khi hần vô tình ngẩng đầu lên, liền nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của Lục Duật Thành.

Hần thân nhiên nhìn Lục Duật Thành một cái, tiếp tục nghe Chu Đạo hướng dẫn như không có việc gì.

Sau khi Chu Đạo nói xong, biên kịch đưa kịch bản cho hần.

Tường Bách Xuyên xem cực kì cẩn thận, xem xong hai trang, hần nhíu mày, nhìn về phía biên kịch: "Không ngại để tôi đưa ra chút ý kiến chứ?"

Biên kịch lắc đầu: "Cảm ơn anh chỉ ra chỗ sai!"

Về mặt tài chính, cô không phải là dân chuyên nghiệp, thiếu sót rất nhiều kiến thức.

Tuy nhiên, cũng tìm người liên quan tới giới tài chính để tham khảo, dù sao không phải tất cả mọi người ở trong giới đều có cơ hội đàm phán những vụ làm ăn lớn như Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên dùng hai giây mới uyển chuyển nói: "Lời thoại mà cô viết cho tôi có chút... Không thuần thực."

Biên kịch: "..."

Cũng chính là non nớt.

Nhưng đã xem như rất nể mặt cô.

Tường Bách Xuyên: "Khi thực sự đàm phán chuyện làm ăn sẽ rất tàn khốc, không có tình nghĩa, chỉ có lợi ích. Nếu mềm lòng, sẽ không sống nổi ở phố Wall."

Hần cầm bút của chính mình, viết lời thoại mà mình cho là tương đối phù hợp ở dưới lời thoại gốc.

Chu Đạo quay cảnh diễn của Tô Nịnh Nịnh cùng Cố Hằng, khi kết thúc, anh xoay người nhìn về phía này, không nghĩ rằng Tường Bách Xuyên vẫn còn đang chăm chú sửa lời thoại.

Biên kịch nhìn nét chữ viết bằng bút máy vừa đẹp vừa mạnh mẽ, không khỏi cảm khái dưới đáy lòng, có câu chữ viết như người, hình như cũng có lý.

Lời thoại của ba lần tranh đấu đều được Trương Bách Xuyên sửa chữa một phen, hẳn đưa kịch bản đã sửa xong cho biên kịch: "Cô tiếp tục trao đổi với Chu Đạo một chút, nếu không phù hợp với cốt truyện của mọi người, tôi sẽ dùng lời thoại mà cô viết ban đầu."

Cuối cùng, Chu Đạo quyết định, vẫn muốn phiên bản sau khi sửa chữa hơn.

Chu Đạo không nghĩ việc quay phim lại thuận lợi như vậy, ngoại trừ lần diễn đầu tiên, Trương Bách Xuyên chưa thể tiến vào trạng thái diễn xuất trong chốc lát, những đợt sau chỉ cần một lần là qua, tốt hơn nhiều so với hiệu quả mà anh đã dự đoán.

Sau khi quay xong, Trương Bách Xuyên gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Người ở đâu rồi?]

Tô Dương trả lời: [Em đang ngắm nhìn phố Wall.]

Trương Bách Xuyên: [Chụp màn hình vị trí cụ thể của em cho anh, anh sẽ đi tìm.]

Hắn đứng dậy, cầm áo khoác, lên tiếng chào hỏi cùng Chu Đạo xong, liền vội vàng rời đi.

Trong quán cà phê.

Lục Duật Thành nhìn Tô Dương cúi đầu gửi tin nhắn, hỏi cô: "Là Trương Bách Xuyên à?"

Tô Dương không ngẩng đầu, giọng điệu nhàn nhạt: "Ừ."

Cô cũng vừa mới đến quán cà phê này không lâu, còn chưa uống xong một ly cà phê, Lục Duật Thành đã tới, ngay sau đó, Trương Bách Xuyên gửi tin nhắn qua đây.

Truyền xong tin nhắn, Tô Dương ngẩng đầu, "Sao cậu biết tôi ở nơi này?"

Lục Duật Thành lười biếng dựa trên ghế sofa, tay phải tùy ý khoác lên thành ghế, nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tô Dương.

Sau một lúc lâu mới đáp lời: "Thần giao cách cảm."

Kỳ thực anh để vệ sĩ đi theo mình, sau khi đuổi An Ninh về khách sạn, anh lại lộn trở về tìm cô.

Vì sao lại tới tìm cô?

Chính anh cũng không thể nói rõ.

Tô Dương chỉ biết anh sẽ không nói chuyện tử tế với cô, không tiếp lời nữa, bưng ly cà phê lên, nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ sát đất.

Yên lặng ngắn ngủi, Lục Duật Thành vẫn nhìn cô chằm chằm, mở miệng hỏi: "Khi nào thì ly hôn với anh ta?"

Tô Dương không quay đầu, bực mình đáp trả một câu: "Lục Duật Thành, cậu thực sự nên tìm chuyên gia tâm lý về bệnh tâm thần để kiểm tra một chút đi."

Mấy năm nay, bất kể là gặp mặt ở trường hợp nào, chỉ cần có cơ hội nói chuyện riêng một chút, anh luôn luôn không ngại phiền mà hỏi một câu: "Khi nào thì chia tay với anh ta?"

Sau khi cô và Trương Bách Xuyên kết hôn, hai chữ chia tay liền đổi thành ly hôn.

Cô thực sự muốn gào lên với anh một câu, cậu là cái gì của tôi, tôi yêu đương với ai, kết hôn với người nào, liên quan tới cậu cái rắm! Nhưng giữa bọn họ là khoảng thời gian từ năm 9 tuổi tới 19 tuổi, nhiều năm tình cảm như vậy, cô nói không nên lời những câu tổn thương tình cảm.

Ngay cả bố mẹ cô cũng không quản cô yêu đương với người nào, Lục Duật Thành cùng Cố Hằng dựa vào cái gì mà quản cô?

Người đàn ông của cô, cô thích là được, bọn họ không thích thì bớt nhìn ngó đi, còn về việc họ xa lạ cùng cô nhiều năm như vậy vì chuyện đó?

Cô nghĩ không ra.

Hỏi bọn họ, bọn họ cũng không nói.

Có một lần, cô đã từng mất ngủ vì cãi nhau cùng bọn họ, mất ngủ gần nửa năm.

Tô Dương để ly cà phê xuống, ấn huyết thái dương, càng nghĩ, trong lòng càng không cân bằng, bắt đầu oán giận anh: "Không phải cậu ưa thích kiểu phụ nữ xinh xắn lạnh lùng sao? Thế nào? Bị tình nhân trong mộng của mình từ chối, nên bắt đầu chà đạp chính mình, tìm mẫu phụ nữ có vóc dáng cao ráo như An Ninh à?"

Lục Duật Thành khẽ giật mình, suy nghĩ một lúc lâu.

Nhớ ra, vẫn là lớp mười năm đó, sau khi tan học, anh cùng Cố Hằng viết bài tập hóa học và vật lý cho cô ở trên sân thể dục, cô nằm trên bãi cỏ, thành thoi ngâm nga.

Chợt cô nghiêng đầu hỏi anh: "Ồi, đã khai giảng gần một tháng, cậu có ngưỡng mộ học sinh nữ xinh đẹp nào ở lớp chúng ta không?"

Ba người bọn họ là bạn học, từ năm thứ ba tiểu học đến cấp ba, vẫn luôn là như vậy.

Anh nhớ rõ, lúc đó anh thuận miệng nói: "Mình thích vị lớp phó học tập xinh xắn kia, cứ như chim non nép vào người, nhìn là có ý muốn bảo vệ."

Bởi vì khi đó Tô Dương đã một mét bảy, đại khái là có tật giật mình, anh liền chọn một nữ sinh có chiều cao khác biệt với cô để qua loa.

Sau đó, cô lại hỏi Cố Hằng: "Cậu thì sao?"

Cố Hằng nhìn cô, không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu làm bài tập cho cô.

Anh liền trả lời thay Cố Hằng: "Cố Hằng cũng thích lớp phó học tập, chúng mình là tình địch, chuẩn bị thổ lộ với cô ấy sau kỳ thi đại học."

Tiếp đó, vừa cười vừa hỏi cô: "Cậu cảm thấy trong hai người chúng mình, ai có thể thổ lộ thành công?"

Kết quả, cô nói...

"Bị chọc trúng chuyện thương tâm nên hết lời để nói à?" Tô Dương đánh gãy suy nghĩ của anh.

Lục Duật Thành hừ lạnh một tiếng, không muốn đáp lại.

Anh nhìn đồng hồ, đứng dậy, bung ly cà phê ở trước mặt cô, uống sạch cà phê ở trong ly, đặt mạnh ly xuống bàn, xoay người rời đi.

Tô Dương: "..."

Bệnh thần kinh của anh ta lại phát tác rồi.

Cô gọi thêm một ly cà phê, người phục vụ vừa rời bước, Tường Bách Xuyên liền đến, ngồi xuống cạnh cô.

Tô Dương bung cà phê cho hắn: "Sao quay xong nhanh thế? Em còn nghĩ anh phải quay tới nửa đêm cơ."

Tường Bách Xuyên uống vài ngụm cà phê, lại đưa tới bên miệng cô, cô đề ly xuống nhấp một hớp.

Hắn nói: "Khi diễn cùng Cố Hằng có thể tìm được cảm giác trên sân buồn bán, nhanh chóng tiến vào trạng thái."

Tô Dương cười cười, Cố Hằng học chuyên ngành tài chính ở đại học, bố của anh là ông trùm giấu mặt của công ty quản lý tài sản Doãn Lâm.

Cô vẫn cho là anh sẽ đến phố Wall phát triển, nhưng sau này, không biết vì sao anh lại tiến vào giới giải trí, rất khó tưởng tượng.

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, "Anh phải tới công ty, đêm nay tăng ca, có lẽ phải mất suốt đêm, nên sẽ không về nhà, em xong việc thì tới Hải Nạp tìm anh là được."

Tô Dương nhìn hắn: "Em qua đó có tiện không?"

Tường Bách Xuyên hỏi lại: "Có gì mà không tiện?"

Tô Dương: "Sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh."

Tường Bách Xuyên xoa đầu cô: "Ảnh hưởng thì ảnh hưởng, dù sao một mình em ở nhà cũng không ngủ được."

Tô Dương tiến tới bên môi hắn, nhẹ nhàng hôn một cái, còn chưa thỏa mãn, hơi hơi mở miệng ngậm lấy môi trên của hắn, thoáng dùng sức mút vào, trần trọc quần quít lấy nhau.

Tường Bách Xuyên luôn luôn tự kiểm chế, giờ phút này cũng không khỏi gia tăng hô hấp, hắn đỡ phần gáy của cô, hôn đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thân mật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Tô Dương chụp xong áp phích tuyên truyền đã là 6 giờ rưỡi tối, vượt quá giờ ăn cơm chiều của tổ kịch, Chu Đạo hỏi cô muốn ăn gì, nói có thể thiên vị cô.

Tô Dương chớp mắt mấy cái: "Ăn ở ngay tại trường quay à?"

Chu Đạo gật đầu.

Tô Dương mỉm cười: "Ăn gì cũng được sao?"

Chu Đạo: "Đất đỏ cũng được."

Lục Duật thành sẽ thanh toán.

Tô Dương ra về suy xét, một lát sau nói rằng: "Muốn ăn lẩu Bắc Kinh kiểu cũ."

Chu Đạo: "... Hay là, tôi đổi một nồi cao hơn được không?"

Anh ta mua nồi ở đâu, chuẩn bị gia vị ở chỗ nào cho cô bây giờ?

Tô Dương cười, tóm lấy anh mà đùa: "Quả nhiên đàn ông đều là kẻ lừa đảo, nói một đằng làm một nẻo."

Chu Đạo: "..."

Khó lòng giải bày.

Tô Dương sửa soạn máy ảnh xong, nhỏ giọng nói muốn đi kiểm tra ông xã của mình, Chu Đạo tiếp thu, vội vàng đi đặt hẹn, không tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

Đi ngang qua phòng nghỉ, cửa phòng khép hờ, cô vô thức nghiêng đầu nhìn vào, vừa lúc đụng phải ánh mắt của Cố Hằng, anh đang ăn cơm, cô cũng không có ý định cùng anh nói chuyện, cất bước đi về phía trước.

"Đồng Đồng!"

Tô Dương chợt dừng chân, khi quay đầu, Cố Hằng chạy tới bên cửa, kéo cửa ra, "Vào đi."

"Có việc gì?" Tô Dương hỏi.

Cố Hằng vẫn nói câu kia: "Vào đi."

Tô Dương không nhúc nhích, yên lặng nhìn anh.

Cố Hằng không lay chuyển được cô, giọng nói dịu lại: "Vào đi rồi nói." Anh mở rộng cửa thêm một chút, nghiêng người, để lại không gian cho cô.

Tô Dương do dự hai giây, vẫn đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ chỉ có một mình anh, cô cũng không ngồi, đứng ở cạnh xô pha, hỏi anh: "Có chuyện gì? Nếu là chuyện làm ăn thì liên hệ với người quản lý của tôi nhé."

Cố Hằng đóng cửa, tựa lên vách tường cạnh cửa, thản nhiên nhìn cô, thờ dãi rồi mới nói: "Các bạn học ở trường cấp ba hẹn gặp trước Tết."

Tô Dương "A" một tiếng, còn hỏi: "Không phải năm nào cũng có sao?"

Cho nên, có cái gì hay đề nói à?

Cố Hằng: "Năm nay đi không?"

Cô chưa từng đi lần nào.

Tô Dương: "Khó nói lắm, có thể sẽ bận việc."

Cho dù rảnh rồi cô cũng sẽ không đi.

Cố Hằng đắm chiêu nhìn cô: "Thế này nhé, nếu rảnh ngày nào thì nói với tôi, liền chọn ngày cậu rảnh để gặp mặt"

Tô Dương cười, châm chọc: "Cậu cho rằng cậu là lớp trưởng, có thể làm theo ý mình hay sao?"

Cố Hằng phớt lờ lời khiêu khích của cô, "Cho tôi wechat của cậu, đến lúc cậu rảnh thì nói trên wechat với tôi."

Tô Dương: "Là số di động của tôi ấy."

Đầu lưỡi của Cố Hằng đặt ở hàm dưới, một lúc lâu sau mới nói: "Tôi không biết số di động mới của cậu."

Cô đổi số, lại không nói cho anh biết.

Tô Dương đọc dãy số của chính mình, Cố Hằng liền thêm wechat của cô, sau khi cô đồng ý liền cất di động, "Không còn chuyện gì nữa nhỉ?"

Cũng không đợi Cố Hằng trả lời, cô kéo cửa phòng nghỉ, đi ra ngoài.

Mãi cho tới khi không nghe thấy tiếng bước chân của cô nữa, Cố Hằng mới đóng cửa phòng.

Anh ngồi lại trên ghế sofa, không để ý tới việc ăn uống, bắt đầu xem vòng bạn bè của cô, không có động thái gì đặc biệt, kỳ thực anh biết với tính cách của cô, không có chuyện cô khoe mẽ yêu đương tại vòng bạn bè.

Nhưng nhìn xuống một trạng thái, trong một hàng người khen ngợi, lại xuất hiện ảnh chân dung wechat của Lục Duật Thành.

Cố Hằng trực tiếp gọi điện thoại cho hắn.

Giọng của Lục Duật Thành vẫn không đứng đắn như vậy: "Chắc, không phải cậu vẫn luôn nhìn tôi không vừa mắt, muốn tìm cách giết chết tôi à, sao vừa tới sân bay mà đã bắt đầu nhớ nhung tôi thế?"

Cố Hằng chất vấn: "Lục Duật Thành, không phải cậu nói cậu không có wechat của Đồng Đồng, cũng không thêm cô ấy sao!"

Giọng điệu của Lục Duật Thành không thoải mái như trước, vẫn giữ lại một phần tự ái giả dối: "Là cô ấy chủ động thêm tôi, cuối cùng tôi cũng phải cho cô ấy chút mặt mũi chứ, đúng không?"

"Mặt cậu cũng lớn thật đấy!"

Cố Hằng dập điện thoại.

Lục Duật Thành: "..."

Đây là lần thứ hai Cố Hằng mắng chửi người sau trận đánh nhau từ hơn 10 năm trước.

Lục Duật Thành mở wechat của Tô Dương, lòng mày nhú chặt, Cố Hằng đây là ăn loạn thuốc rồi loạn thần kinh à? Hắn đưa tay khen ngợi từng trạng thái trong wechat của Tô Dương.

Thật đúng là bị bệnh không nhẹ.

Vừa ngu xuẩn vừa ngây thơ.

Ngay tại giờ phút này, Lục Duật Thành hoảng hốt ý thức được rằng, kỳ thực hắn cùng Cố Hằng đều ngu xuẩn!

Lục Duật Thành xoa nhẹ ấn đường, hắn chợt quay đầu lại nói với thư ký ở bên cạnh: "Sau khi về nước thì hẹn vài vị kim bài biên kịch cho tôi, tôi muốn ăn com cùng bọn họ."

Thư ký gật đầu, hỏi thêm một câu: "Ngài muốn quay một bộ phim mới à?"

An Ninh nghe được hai chữ phim mới, dừng việc nghịch di động, nhìn về phía Lục Duật Thành.

Lục Duật Thành tựa lên ghế sofa ở trong phòng VIP, nhắm mắt nghỉ ngơi, qua vài giây mới nói: "Tôi muốn viết kịch bản, cần thỉnh giáo bọn họ một chút."

Đột nhiên muốn quay một bộ phim có liên quan tới cô.

Cụ thể là, một bộ phim có liên quan tới cả ba người bọn họ.

*

Một mình Tô Dương ăn hết một phần cơm đơn giản trong một nhà hàng tây, lại tới tiệm cà phê đóng gói hai cốc, trực tiếp tới phòng làm việc của Tưởng Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên đang hết sức chăm chú xử lý e-mail, khi cô đặt cốc cà phê bên cạnh tay anh, anh mới phát hiện trong phòng có thêm một người, ngẩng đầu: "Nhanh thế cơ à?"

"Ừ, hôm nay tình trạng của mọi người đều rất tốt, việc chụp ảnh tương đối thuận lợi." Tô Dương lấy máy ảnh ra, đi đến bên cửa sổ, dựa vào cửa sổ sát sàn, chụp ảnh anh.

Lúc cô nhàn rỗi liền thích chụp ảnh cho anh, Tường Bách Xuyên đã sớm quen với việc này.

Tường Bách Xuyên xử lý nốt e-mail *d*d*I*q*d* cuối cùng, ngón tay thon dài ấn vào nút "enter", ngược mắt nhìn Tô Dương, cô vẫn còn đang chụp, làm không biết mệt.

Cà phê đã uống xong, anh giờ cốc nước lên, lắc lắc với cô: "Bảo bối, rót cho anh cốc nước."

Tô Dương rất hài lòng, bởi vì cô đang quay video, cô tắt máy, đeo máy ảnh lên cổ, đi về phía anh, nhướn mày: "Lặp lại câu vừa rồi một lần nữa."

Tường Bách Xuyên: "Rót cho anh cốc nước."

Tô Dương nheo mắt, Tường Bách Xuyên cười khẽ một tiếng, nhưng không nói chuyện, vẫn nhìn cô, ánh mắt dịu dàng lại mang theo chút cứng chiều.

Tô Dương oán hận đoạt lấy cái cốc trong tay anh, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi rót nước cho anh.

Tường Bách Xuyên hơi mệt, anh mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương.

Tô Dương lấy xong nước, không đi qua, trực tiếp đặt trên bàn trà, cô ngồi khoanh chân trên thảm lông dê ở trước sofa, bắt đầu xem ảnh mà cô vừa chụp.

Tường Bách Xuyên đợi một phút đồng hồ, không đợi được nước, ngẩng đầu thêm lần nữa, "Đồng Đồng."

Nhắc nhở cô đưa cốc nước cho anh.

Tô Dương giả vờ không nghe thấy, vẫn cúi đầu xem hình.

"Tô Dương!"

Vẫn không nghe thấy.

"Bảo bối."

Tô Dương ngược mắt, nhìn anh, nhưng không nhúc nhích, sau một lúc lâu mới ngoắc tay về phía anh.

Tường Bách Xuyên không nhịn được cười, rút nguồn điện của laptop, bẻ laptop, cầm con chuột đi qua ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Dương bung cốc nước tới bên miệng anh để anh uống nước, Tường Bách Xuyên uống hai ngụm, tiếp tục bẻ laptop làm việc.

"Trễ nài một buổi chiều của anh, sẽ tồn đọng rất nhiều mail nhỉ?" Tô Dương hỏi.

Tường Bách Xuyên: "Mail đều đã được xử lý tốt rồi, anh đang muốn xem mail về kế hoạch thu mua."

Tô Dương không nói gì nữa, anh rất ít khi nói về chuyện công việc với cô, cô cũng sẽ không hỏi nhiều.

Cô vỗ vỗ đùi anh: "Anh có giấy trắng cùng bút chì không?"

Tường Bách Xuyên chỉ bàn làm việc: "Em tự đi lấy nhé."

Tô Dương không đứng dậy, cọ cọ đầu lên vai anh, Tường Bách Xuyên hiểu ý, đứng dậy lấy giấy và bút cho cô, thuận miệng hỏi: "Muốn vẽ tranh à?"

Tô Dương: "Lần này không phải là vẽ để giết thời gian, là vẽ cho hình quảng cáo mới mà nữ trang KING muốn quay chụp, trong đầu em vừa nghĩ ra vài hình ảnh kinh điển, trước vẽ ra đã, đến lúc đó đỡ phải quên mất, rồi lại không có linh cảm tốt khác."

Trong khoảng thời gian kế tiếp, âm thanh bấm chuột hòa cùng với tiếng bút chì ma sát soàn soạt trên tờ giấy trắng, tràn ngập khắp cả phòng làm việc.

Khi vừa bắt đầu, Tô Dương còn có thể cố ý dùng cùi chỏ chọc Tường Bách Xuyên một cái.

Tường Bách Xuyên cũng không nhìn cô, tay nhẹ nhàng cào một cái bên hông cô, Tô Dương đành hoảng không ít.

Sau đó, Tô Dương tiến vào trạng thái làm việc, liền không có thời gian rảnh rỗi để vui đùa cùng Tường Bách Xuyên.

Nửa tiếng sau, thư ký Giang Phạm gõ cửa tiến vào, nhắc nhở Tường Bách Xuyên vào phòng hội nghị để họp.

Một khi Tô Dương đắm chìm trong thế giới công việc của mình, cho dù bên ngoài có động tĩnh lớn cũng sẽ không quấy nhiễu tới cô, Tường Bách Xuyên cũng không làm phiền cô, đứng dậy đi phòng họp.

Khi Tường Bách Xuyên trở về một lần nữa đã là một tiếng sau.

Tô Dương còn chưa vẽ xong, đại khái là ngồi lâu, tê chân, cô quỳ gối nằm bò trên bàn trà, vẫn còn đang vẽ.

Có lẽ là có một chi tiết nhỏ nào đó khiến cô không quá vừa lòng, lông mày của cô vẫn nhíu chặt, nhìn chăm chăm vào bức hình.

Qua một lúc lâu, cô nhìn xung quanh, dường như không tìm được thứ mà mình cần.

Tường Bách Xuyên bước nhanh tới trước bàn trà, đưa cục tẩy mà cô cần cho cô.

Tô Dương nhìn thấy cục tẩy, lông mày giãn ra, miệng chu lên, Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: "Còn chưa vẽ xong à?"

"Chưa xong, chắc cần thêm hai tiếng nữa."

Nói xong, cô bắt đầu tẩy nơi mà mình không hài lòng.

Di động của Tường Bách Xuyên reo lên, anh nhìn biểu thị trên di động, ngược mắt nhìn Tô Dương, cô hoàn toàn không để ý tới tiếng chuông điện thoại của anh.

Anh đi đến bên cửa sổ, nhấn nút trả lời, giọng rất nhẹ: "Này."

"Tổng giám đốc Tường, là tôi, Đinh Thiên." Giọng của Đinh Thiên có chút gấp gáp.

Kỳ thực cô và trợ lý Tiểu Hạ vốn không bị lệch múi giờ, sáng sớm nay liền lên máy bay tới trụ sở chính của KING ở Hồng Kông để ký lại hợp đồng phát ngôn, bởi vì thời gian quay chụp cùng chi tiết ở trong đều đã có sự thay đổi.

Chuyện này tự nhiên không thể để Tô Dương biết, liền nói dối cô là cơ thể bị lệch múi giờ nên mới không đi cùng cô tới trường quay.

Tường Bách Xuyên: "Tôi biết, có chuyện gì?"

Đinh Thiên: "Tôi vừa đến Hồng Kông, nhận được điện thoại của Cao Tường."

Sợ Tường Bách Xuyên không biết Cao Tường là ai, vội vàng giải thích một câu: "A, Cao Tường chính là tổng giám đốc của nữ trang KING ở khu vực Châu Á. Anh ta nói ban giám đốc vừa làm ra quyết định, lần quảng cáo này sẽ có hai người phát ngôn, một nam một nữ, nữ là Dương Dương, nam là..."

Ngay cả Đinh Thiên cũng không nghe được âm thanh sau cùng của mình.

Kỳ thực Tường Bách Xuyên đã đại khái đoán được đó là ai, nhưng vẫn hỏi một câu: "Là người nào?"

Đinh Thiên hí mắt: "Cố Hằng."

Tường Bách Xuyên không lên tiếng, kéo rèm cửa sổ ra một chút, Manhattan ở dưới bóng đêm, phồn hoa rực rỡ, lại thanh lãnh bận rộn.

Đinh Thiên thử thăm dò: "Tổng giám đốc Tường?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ, tôi đang nghe đây."

Đinh Thiên thở ra, "Nếu ngài không đặc biệt vừa lòng với quảng cáo phát ngôn lần này, chúng ta... Có thể bỏ."

Thực ra, dựa theo cá tính của cô, dù gì cũng đã nhận quảng cáo của lần phát ngôn này, nhất định phải chụp.

Có thể gia tăng sự nổi tiếng của Tô Dương.

Nhưng trước mắt lại nhiều ra một vị Cố Hằng, lại còn là chụp hình quảng cáo cho nhẫn kim cương, muốn chụp nhẫn kim cương, vẫn phải là nam nữ hợp tác để quay chụp, tự nhiên không thể thiếu áo cưới, nói không chừng còn có cảnh ôm hôn...

Vì bát com của mình, trước tiên, cô vẫn nên xin phép vị nhị thế tử này một cái.

Tường Bách Xuyên không vội trả lời, đắm chiêu nhìn ra bên ngoài.

Nữ trang KING tạm thời quyết định mời Cố Hằng, tự nhiên là vì muốn mượn danh tiếng của Cố Hằng để gia tăng tiếng tăm của Tô Dương, đây là thành ý mà tổng giám đốc của KING dành cho anh.

Lại không ngờ rằng, anh chẳng cần thứ này chút nào.

Nhưng người ta đã có ý tốt, anh đương nhiên không thể không biết điều.

Chụp quảng cáo nhãn kim cương, tất nhiên phải mặc áo cưới, tuy bọn họ đã lĩnh chứng kết hôn, nhưng vẫn chưa làm đám cưới, cũng chưa chụp ảnh cô dâu, việc này có nghĩa là, lần đầu tiên cô mặc áo cưới cũng không phải vì anh.

Vậy liền coi như xong, Cổ Hằng lại còn cố tình xuất hiện.

Một người đàn ông đã yêu cô rất nhiều năm.

Đình Thiên ở bên kia điện thoại đã chờ thật lâu, nhưng vẫn không đợi được đến đôi lời của Trương Bách Xuyên, sự yên tĩnh trong điện thoại khiến người ta rất không dễ chịu.

Đình Thiên cho rằng Trương Bách Xuyên đã treo rồi, cầm di động để trước mắt nhìn xem, đường dây vẫn còn đang kết nối.

Trong lòng cô âm thầm chờ đợi, tiếp tục chờ.

Trương Bách Xuyên quay đầu nhìn về phía Tô Dương, cô vẫn còn đang tẩy xóa sửa đổi, vô thức cắn môi dưới, dáng vẻ xinh đẹp hết sức chăm chú, không hề miễn cưỡng thừa nhận.

Đấu tranh một lát, anh nói với di động: "Đi ký hợp đồng đi."

Sau khi Trương Bách Xuyên kết thúc cuộc trò chuyện, ngồi trở lại bên người Tô Dương, cô đã vẽ xong ba hình ảnh, đuổi người, quay đầu nhìn về phía Trương Bách Xuyên: "Anh xong việc rồi sao?"

"Chưa, anh đang nghỉ ngơi một chút." Ánh mắt của Trương Bách Xuyên rơi vào bản phác thảo trên tay cô, anh rất ít khi hỏi đến chuyện công việc của cô, tựa như việc anh rất ít khi thảo luận chuyện về mặt tài chính cùng cô, khác nghề như cách nói.

Nhưng lần này anh lại không nhịn được, chỉ vào bản phác thảo: "Áo cưới này đơn giản như vậy à?"

Tô Dương tựa lên đầu vai anh, cũng nhìn bản phác thảo, "Không phải áo cưới, là lễ phục."

Đáy lòng Trương Bách Xuyên nổi lên một tia may mắn, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, "Không phải em nên mặc áo cưới khi chụp quảng cáo cho nhãn kim cương sao?"

Tô Dương lại cọ lên người anh, sau đó hai tay bám lấy cổ anh, "Cũng không nhất định phải mặc, em muốn chụp kiểu tự do thoải mái, không theo trào lưu, cũng không biết tầng cấp cao của KING có đồng ý với phương án quay chụp này không."

Trương Bách Xuyên vuốt ve cổ cô: "Thử một chút xem, nói không chừng còn được tán thành."

Tô Dương nhìn anh, cười nhẹ nói: "Kỳ thực, lần đầu tiên mặc áo cưới của em nhất định phải mặc áo cưới mà anh mua, nên em liền giữ chút tâm tư nhỏ, để xem phương án quay chụp khác có được thông qua không."

Trương Bách Xuyên nhìn cô không chớp mắt, sắc mặt không có chút rung động nào, cũng chẳng nhìn thấy bất kỳ kinh hi nào dưới đáy mắt anh, nhưng ánh mắt sâu hút đủ để khiến cô chết chìm.

Tô Dương hiểu rõ người đàn ông này, không phải loại lãng mạn, cũng sẽ không biết nói lời âu yếm, chỉ thích nhìn cô.

Cô chế trụ cổ anh, kéo anh xuống, dán đôi môi của mình lên.

Sau cái hôn nồng nhiệt, hô hấp của hai người không ổn định, Trương Bách Xuyên vùi đầu ở cổ cô, giọng nói trầm thấp: "Phòng làm việc không có bao, anh dùng cách khác để thỏa mãn em được không?"

Tô Dương biết cái anh gọi là cách khác chính là dùng miệng của anh, nhưng nơi này là phòng làm việc, anh vừa thích sạch sẽ vừa tự gò bó, bọn họ đã ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, cho dù xúc động, cũng chưa từng làm trong phòng làm việc của anh.

Cô lắc đầu: "Về nhà đi."

Sau khi hồi phục, anh mới buông cô ra, rót cho cô một cốc nước ấm.

Tô Dương nhấp một ngụm, ngẩng đầu nhìn anh: "Sang năm, anh xác định sẽ chuyển trọng tâm của công việc về trong nước sao?"

Trương Bách Xuyên gật đầu: "Anh sẽ chạy cả hai bên, nhưng thời gian ở trong nước sẽ dài hơn lúc trước, hiện tại hệ thống tài chính trực tuyến ở trong nước đang dẫn đầu so với các quốc gia khác, đây chính là một cơ hội."

Tô Dương hiểu sơ lược, không hỏi kỹ, cái cô quan tâm nhất là về sau, thời gian sớm chiều chung đụng giữa anh cùng cô sẽ nhiều hơn, có thể suy nghĩ về chuyện có em bé vào năm sau.

Cô nhìn anh, phải sinh cho anh một đứa con gái, để thỏa mãn con nghiện tình nhân nhỏ(*) của anh.

Thân mật qua đi, hai người lại bận rộn việc của chính mình.

Tường Bách Xuyên tiếp tục nhìn mail về kế hoạch thu mua Laca, mà Tô Dương vẽ xuống hình ảnh kinh điển cô hiện đang nghĩ đến ở trong đầu.

3 giờ sáng, Tô Dương xong việc, Tường Bách Xuyên đang sửa chữa bản kế hoạch, cô không quấy nhiễu anh, tựa lên ghế sofa nhìn di động, trước đó di động ở trong trạng thái im lặng, có tin nhắn được gửi đến, cô mở ra, là từ vài phút trước.

Đình Thiển: [Dương Dương, quyền phát ngôn của nữ trang KING cuối cùng cũng đã định, là do cậu cùng ảnh để thực hiện, đầu tháng sau sẽ đến Hồng Kông để chụp hình.]

Tô Dương bình tĩnh thật lâu, dùng sức quăn tóc, trong hình quảng cáo còn phải thêm một nhân vật nam chính à?

Chẳng phải rất nhiều bức hình mà cô vừa vẽ là phí công sao?

Cô giật mình nhìn chăm chăm vào tin nhắn của Đình Thiển trên màn hình di động, một nam một nữ chụp ảnh quảng cáo cho nhẫn kim cương, tỷ lệ không mặc áo cưới dường như rất xa vời.

Nửa tiếng đồng hồ đã qua, Tường Bách Xuyên sửa xong kế hoạch, gửi bản sao cho phó tổng giám đốc cùng mấy vị quản lý cấp cao, đóng laptop lại, ngẩng đầu nhìn Tô Dương, cô đang ngủ ngời.

Tường Bách Xuyên đi tới bên cạnh cô: "Có mệt không?"

Tô Dương lắc đầu: "Còn chưa hết bệnh lệch mũi giờ, em không buồn ngủ."

"Em xong việc rồi chứ?"

"Vâng."

Tường Bách Xuyên kéo cô lên từ trên ghế sofa, "Đề anh đưa em về nhà ngủ."

Tô Dương hỏi: "Anh thì sao?"

"Nghỉ ngơi hai tiếng, còn phải về hộp, mail về kế hoạch thu mua có rất nhiều vấn đề." Tường Bách Xuyên cất máy ảnh cho Tô Dương, lại cuộn tròn bản phác thảo của cô, bỏ vào trong ba lô.

Tô Dương ôm lấy anh từ phía sau, khẽ gọi: "Ông xã."

"Hửm?"

"Em phải cùng Cố Hằng chụp ảnh quảng cáo cho nữ trang KING, những bản phác thảo kia cũng gần như không dùng tới, hai người chụp ảnh, phải làm thế nào mới có thể chụp ra vẻ đẹp dã tính, em đã nghĩ hơn nửa tiếng, không có chút manh mối nào, nhưng đầu tháng sau đã muốn chụp rồi, cũng chính là cuối tuần sau."

Tường Bách Xuyên quay đầu: "Về nhà ngủ một giấc, hiện tại đầu óc của em quá hỗn độn, sẽ không nghĩ ra phương án đâu."

Anh xoa đầu cô, "Bận hết mấy ngày nữa, anh sẽ dẫn em tới quốc lộ 66."

Tô Dương nghe thấy "quốc lộ 66", cả người lộ ra vẻ hưng phấn, sự ỉu xìu lúc trước đã sớm không rõ tung tích.

Cô kích động một cái, dùng sức nắm lấy tay Tường Bách Xuyên, nhưng lời đến bên khóe miệng, vẻ hưng phấn liền giảm một nửa.

Quốc lộ 66 dài gần 4000 km, toàn bộ hành trình lái xe phải mất ít nhất một tuần.

Nếu chơi đùa dọc đường đi, có lẽ phải cần đến hai tuần.

Hai tuần có ý nghĩa gì đối với Tường Bách Xuyên?

Rất xa xỉ, không có khả năng.

Từ lúc yêu đương đến nay, bọn họ thực sự chưa từng ở cùng nhau quá hai tuần lễ mà không tách ra, cho tới hiện tại đều chưa từng có lần nào, kể cả vào lễ mừng năm mới cũng không có.

Mấy chục giây trôi qua, đầu óc Tô Dương tỉnh táo, bình tĩnh lại không ít, nhưng vẫn trông mong nhìn Tường Bách Xuyên: "Anh thật sự muốn tự lái hết quốc lộ 66 à?"

Tường Bách Xuyên nhìn cô không chớp mắt, ho nhẹ hai tiếng: "Chúng ta bay thẳng tới Chicago, bắt đầu từ điểm xuất phát, đi chơi một đoạn, sau đó ngồi

máy bay trở về."

Tô Dương: "..."

Hóa ra là kiểu này.

Cô ôm eo anh, cùng anh thương lượng: "Như vậy đi, anh thiếu nợ một chuyến tự lái xe đi chơi của em, trước tiên, chúng ta đặt chuyện đó qua một bên, đợi đến khi nào anh tích góp đủ thời gian để đi quốc lộ 66, chúng ta lại đi sau."

Tường Bách Xuyên áy náy nhìn cô, trầm mặc một lát, "Thực xin lỗi."

Ngón tay của Tô Dương gãi gãi ở bên hông anh, cười trấn an: "Cho dù hiện tại anh muốn mang em đi chơi, em cũng không có thời gian đâu."

Tường Bách Xuyên vẫn hứa hẹn với cô: "Tháng 4 năm sau, thời tiết ấm hơn một chút, chúng ta liền tự lái xe đi hết quốc lộ 66, anh sẽ đi với em nửa tháng."

Lúc này đến lượt Tô Dương ngờ ngẩn, cô biết người đàn ông này không dễ dàng đồng ý chuyện gì, chỉ khi nào nói việc đó ra miệng, anh nhất định sẽ thực hiện, ít nhất trong mười mấy năm ở cùng một chỗ với anh, anh chưa bao giờ nuốt lời.

Cánh tay đặt bên hông anh của cô không tự giác thắt chặt hơn một chút: "Tường Bách Xuyên, hình như mấy ngày hôm nay anh hứa hẹn hơi nhiều với em."

Tường Bách Xuyên nhận lấy lời của cô: "Trong một tuần, ít nhất làm một lần mì sốt tương để em ăn, sang năm, chuyển dời trọng tâm công việc vào trong nước, tháng 4, mang em đi du lịch."

Những thứ này đều là chuyện không đáng nhắc tới đối với những người phụ nữ khác, cô lại cảm thấy đây là một loại xa xỉ.

Dừng một chút, anh còn nói thêm: "Sau này sẽ còn nhiều hơn nữa."

Tô Dương cười yếu ớt, đáy mắt mềm mại, cô chôn mặt trong ngực anh, nhẹ nhàng cọ xát, đầm đìa như chú mèo nhỏ.

Tường Bách Xuyên dùng sức ôm cô, đã nhiều năm nay, anh chưa từng thấy một Tô Dương còi bò toàn bộ sự sắc bén cùng mạnh mẽ, chỉ còn lại dịu dàng cùng thỏa mãn.

Cầm cửa anh vuốt ve đỉnh đầu cô, "Ngày kia anh sẽ dẫn em tới chỗ khác chơi."

Tô Dương vẫn mang ánh mắt mong đợi, hơi hơi ngửa đầu: "Đi đâu thế?"

Du lịch đường ngắn cũng được.

Tường Bách Xuyên nói: "Đi công viên trung ương."

Công viên trung ương New York.

Tô Dương: "..."

Ánh mắt có chút dờ khóc dờ cười.

Tựa như khi đang sống ở Bắc Kinh, anh ấy nói muốn dẫn bạn ra ngoài đi chơi, bạn hỏi: Đi nơi nào, anh nói: Đi quảng trường Thiên An Môn.

Tường Bách Xuyên không có chút cảm giác không ổn nào: "Cứ quyết định như vậy nhé."

Anh hôn nhẹ lên gò má của cô: "Về nhà ngủ thôi."

Khi Tô Dương về đến trong xe liền ngủ, ghé vào lòng Tường Bách Xuyên, cô rất nhanh đi vào giấc ngủ, ngủ rất say, xe dừng lại cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh.

Ở trong xe, Tường Bách Xuyên mặc áo lông cho cô, mở cửa xe, gió lạnh ào ào thổi vào, Tô Dương bất mãn rầm rì hai tiếng, vẫn không tỉnh.

Tường Bách Xuyên ôm cô vào lòng, phân phó tài xế trở về xong, liền ôm cô lên lầu.

Lúc mở cửa, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn căn phòng một chút, lại nhìn Tường Bách Xuyên một chút.

"Tắm rửa xong rồi ngủ tiếp."

Tô Dương "Ừ" một tiếng, Tường Bách Xuyên đặt cô xuống, để cô đi lấy đồ ngủ.

Tắm xong, con buồn ngủ của Tô Dương biến mất, nằm trần trọc ở trên giường, nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, đầu óc càng thêm tỉnh táo.

Hơn mười phút sau, tiếng nước chảy ngừng, cô hướng về phía phòng tắm hô: "Tường Bách Xuyên."

"Hửm?"

Qua vài giây, cửa phòng tắm mở ra, Tường Bách Xuyên lộ đầu: "Sao thế?"

Tô Dương hơi đứng đậy, nghiêng mặt nhìn anh: "Em không ngủ được, có phải anh tắm xong sẽ lại tới công ty không? Anh không ngủ sao?"

"Anh ngủ mấy tiếng rồi mới đi." Tường Bách Xuyên cầm khăn lông tùy tiện lau tóc, lại nói với cô: "Nếu ngủ không được thì xem tạp chí một chút, chốc nữa anh sẽ dỗ em ngủ."

Tô Dương nói một tiếng "Được", lại nằm xuống một lần nữa.

Không xem tạp chí, mà nhìn trần nhà không chớp mắt.

Có lẽ là bởi vì anh hứa với cô rất nhiều thứ, đặc biệt là chuyến đi chơi vào tháng tư năm sau, nghĩ tới việc cùng đi với anh trên quốc lộ 66, cô lại hưng phấn không rõ.

Đang mê mẩn suy nghĩ, Tường Bách Xuyên liền xóc chân tiến vào, ôm chặt cả người cô trong ngực, cọ cọ chóp mũi của cô: "Có muốn không?"

Tay của anh tiến vào trong đồ ngủ của cô, chạy dọc xuống theo eo cô, trong lòng Tô Dương run lên, không tự chủ lui vào trong lồng ngực anh, cô lẩm bẩm: "Em hơi mệt."

Chủ yếu là sợ anh mệt.

Anh gần như đã tăng ca cả đêm, buổi sáng còn phải dậy sớm đi họp.

Tường Bách Xuyên tựa như không nghe thấy, tiếp tục gặm cắn xương quai xanh của cô.

Tô Dương vỗ vỗ bờ vai anh: "Ngủ đi!"

Tường Bách Xuyên đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô, vài giây sau, anh trực tiếp nhấc váy ngủ của cô lên, kéo tới tận trên đầu, vùi đầu vào ngực cô, hết liềm lại cắn.

Tô Dương: "..."

Cô kéo váy ngủ xuống khỏi mặt mình, đã không khỏi ưm một tiếng.

Tường Bách Xuyên tự đưa tay tắt đèn ngủ.

Căn phòng lập tức chìm vào trong bóng tối.

Tô Dương cảm nhận được hơi thở của anh, mát lạnh, mạnh mẽ, kịch liệt.

Giống như đôi môi của anh lúc này.

Sau một hồi, Tường Bách Xuyên ngẩng đầu lên từ trước ngực cô, nói một câu: "Đêm nay sẽ không khiến em mệt."

Có lần nào mà anh không khiến cô mệt gần chết?

Tô Dương đang định chế nhạo anh một phen, chỉ là lời nói còn chưa tới bên miệng, Tường Bách Xuyên tìm hai cái gối ở đầu giường, đặt dưới mông cô.

"Tường Bách Xuyên..."

Một câu này, cô chỉ nói ba chữ kia, hai chân của cô đã bị Tường Bách Xuyên tùy ý kéo ra, đầu lưỡi nóng bỏng của anh đặt lên nơi tư mật mềm mại của cô.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc Tô Dương trống rỗng, hai tay không khỏi nắm chặt chăn mền.

Hơn mười năm này, thân mật gần bó vô số lần, nhưng mỗi một lần, anh đều có thể mang đến cảm thụ cực hạn cho cô.

Liền giống như hiện tại, cô bị đầu lưỡi của anh đưa lên mây.

*

Sau khi tất cả yên tĩnh trở lại, Tô Dương mềm nhũn dựa vào cánh tay anh, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có.

Tường Bách Xuyên dùng cằm cọ cọ trán cô: "Ngủ đi."

Cô nâng tay ôm cổ anh: "Đỡ em ngủ."

Trải qua sự vuốt ve an ủi, đầu óc của cô vẫn tỉnh táo.

Tường Bách Xuyên dỗ Tô Dương ngủ, không có ngoại lệ, chính là dùng tiếng Đức để kể chuyện cho cô nghe.

Bởi vì cô nghe không hiểu, chuyện sẽ không tiến vào đầu, nghe đến nghe đi liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, Tường Bách Xuyên còn chưa nói được mười phút, tiếp đó âm thanh dần dần nhỏ đi, sau khi không nói lời mở đầu, về sau âm thanh liền hoàn toàn biến mất.

Tô Dương ngẩng đầu, khẽ khàng gọi anh một tiếng, Tường Bách Xuyên không trả lời, đã ngủ.

Đây là lần đầu tiên, dưới tình huống kể chuyện, anh ngủ, cô lại chưa ngủ.

Tô Dương nâng tay, đặt cánh tay lộ ra bên ngoài của anh vào trong chăn, lại đặt chuông báo thức vào hai tiếng sau, để di động ở bên gối anh, cô mới nằm lại trong ngực anh.

Khi Tô Dương tỉnh dậy đã là buổi trưa hôm sau, ngủ xong một giấc liền tự nhiên tỉnh, đầu óc cũng không bị choáng váng.

Cô ngồi xuống, trên tủ đầu giường có một tờ giấy ghi chú.

[Cảm ơn bảo bối, sau khi thức dậy thì gọi điện cho anh nhé.]

Hắn là cảm ơn cô đã giúp anh đi làm đúng giờ, cô cảm ơn động muốn nhắn tin cho anh, nghỉ lại, có lẽ lúc này anh đang nghỉ trưa, để di động xuống, đi rửa mặt.

Trong phòng bếp cũng không có gì ngon, nhưng lại có sữa bò cùng bánh mì, cô đơn giản ăn một chút.

Thay đổi quần áo, đang chuẩn bị tới công ty của Tường Bách Xuyên, di động liền vang lên.

Thấy hai chữ Đinh Thiển, Tô Dương mới nhớ, vị quản lý này vẫn chưa thoát khỏi bệnh lệch mũi giờ sao?

Cuộc gọi được kết nối: "Này, cậu..."

Trực tiếp bị Đinh Thiển cắt đứt: "Dương Dương, mình cùng Tiểu Hạ đang ở sân bay, chạy về Bắc Kinh xử lý chút chuyện gấp, cậu ở lại New York chơi vài ngày, lại bay về Hồng Kông để chụp hình quảng cáo trước cuối tuần sau là được, trong khoảng thời gian này mình sẽ không nhận thêm công việc nào, cậu vừa vặn có thể điều chỉnh chế độ nghỉ ngơi một chút."

Tô Dương xoa xoa lỗ tai, chính là cách xa như vậy, giọng của Đinh Thiển vẫn cực kỳ có lực xuyên thấu, "Các cậu đang ở sân bay à?"

Đinh Thiển: "Đúng vậy, sắp qua cửa an ninh rồi, không nói chuyện nữa nhé."

"Ồi, đợi đã."

"Sao thế?"

"Cậu phải về Bắc Kinh xử lý chuyện gì?"

"Thương thảo về công việc của cậu sau hai tuần nữa."

"..." Tô Dương không chút lưu luyến cúp điện thoại.

Gác máy chưa tới vài phút, Đinh Thiển lại gửi đến một tin nhắn: [Bảo bối à, weibo của cậu lại rơi vào tay giặc rồi, lúc này còn lên bảng tin nóng đấy, chúc mừng nhé ☺]

Tô Dương: "..."

Thảo nào mới để cô ở New York chơi vài ngày, thì ra là ở bên này để tránh đầu sóng ngọn gió.

Tô Dương không hỏi nhiều, nhanh chóng đăng nhập weibo của mình, a, thật hùng vĩ.

Sau khi kéo xuống nhìn kỹ mới biết, có liên quan tới phát ngôn lần này của nữ trang KING.

Chiếc nhẫn kim cương mà Kiều Cần đeo trong ảnh chụp được cô ta đăng tải vào lúc trước, chính là mẫu mã mới của KING.

Đây cũng chẳng phải trọng điểm

Trọng điểm là, trước đó, cư dân mạng nghiêng về một phía nói đây là nhẫn kim cương cầu hôn của Trương Bách Xuyên, không biết vì sao, hiện tại lại biến thành cô đoạt quyền phát ngôn của Kiều Cẩn.

Vô số cư dân mạng công khai lên án cô, nói quyền phát ngôn của mẫu mã mới này đã sớm thuộc về Kiều Cẩn, nhưng nửa đường lại bị cô cướp đi.

Lý do chính là, Kiều Cẩn đeo mẫu hàng mới này trước nhất, kỳ thực là để tạo thanh thế cho việc phát hành sản phẩm mới.

Vốn tưởng rằng đã nắm chắc quyền phát ngôn, nào biết nửa đường lại nhảy ra một Tô Liên Hoa(*).

Không biết lúc này Tô Liên Hoa lại thông đồng với người nào.

Sau khi Tô Dương xem xong, bật cười.

Tô Liên Hoa?

Kiều Cẩn không đi làm đạo diễn thực sự là đáng tiếc, bản lĩnh tự biên tự diễn này đúng là đã được dày công tôi luyện.

Tô Dương rời khỏi weibo, gửi cho Đinh Thiển một tin nhắn: [Nếu mình không ngồi vững danh hiệu Tô Liên Hoa này, sẽ rất có lỗi với sự nhọc lòng của Kiều Cẩn đúng không?]

Đinh Thiển: [??]

Tô Dương: [Cùng đùa với cô ta thôi.]

Chú thích:

(*) Tình nhân nhỏ: Phòng khi có người chưa hiểu, bên Trung có câu "Con gái như tình nhân từ kiếp trước của cha", có lẽ Trương Bách Xuyên thích con gái, nên Tô Dương nói vậy, chứ không phải anh ấy nghiện tình nhân (nghĩa đen) đâu.

(*) Tô Liên Hoa: Chơi chữ từ "Bạch Liên Hoa", đổi "Bạch" thành họ của Tô Dương.

(*) Quốc lộ 66: Quốc lộ cũ tại Hoa Kỳ, hiện đã không còn được sử dụng, nhưng có lịch sử khá vẻ vang

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vào V, 3 hợp 1 (1)

Tô Dương không vội ra ngoài, buông ba lô xuống, lấy máy ảnh và dây nối điện tử ra.

Lại mở laptop của mình, trước tiên, chuyển tất cả ảnh chụp Trương Bách Xuyên lên laptop, từ trong số đó, chọn một tấm hình có thể khiến chính cô động tâm không dứt sau khi nhìn.

Trong tấm hình, Trương Bách Xuyên đang hơi cúi đầu nhìn máy tính, sắc mặt lạnh nhạt, trầm ngâm chuyên chú.

Cổ áo sơ mi mở vài cúc, tùy ý vừa đứng, tay áo cũng được xắn tới khuỷu tay.

Mang vẻ lười biếng tự nhiên không nói nên lời, nhưng lại chẳng ảnh hưởng chút nào tới khí tràng mạnh mẽ bèn nhọn tán ra từ trên người anh.

Một Trương Bách Xuyên ở dưới trạng thái làm việc như vậy, là một mặt mà người ngoài chưa từng nhìn thấy.

Tô Dương mở weibo, bắt đầu gõ chữ, [Nhóm Tiểu Dương, phúc lợi tới rồi~]

Tiểu Dương là biệt danh dành cho fan của cô.

Cô viết xong, truyền tấm hình của Trương Bách Xuyên lên.

Con chuột di chuyển tới ô [Đăng tải], dừng lại chừng ba phút.

Cuối cùng, con mắt hơi híp, nhấn vào.

Cô không lưu lại, trực tiếp tắt laptop.

Hít sâu vài cái, lúc này mới đứng dậy, cầm ba lô rời khỏi nhà.

Tô Dương không gọi xe để tới công ty của Tưởng Bách Xuyên, cô nhớ được đường, một mạch đi dạo.

New York hôm nay, trời trong nắng ấm, tia nắng của buổi chiều chiếu lên người, ấm áp thoải mái, chỉ là lòng cô có chút không yên.

Cô hỏi lại chính mình một lần nữa: Có phải là nhất thời xúc động hay không?

Đáp án: Cho dù đó là cử chỉ được cô thực hiện khi đang nóng đầu đi chăng nữa, cũng đều đã trở thành sự thật.

Cho nên, hối hận cũng chẳng có tác dụng gì.

Mà giờ khắc này, ở bên kia bờ đại dương, tại Bắc Kinh xa xôi.

Đang là đêm khuya, nhưng cuộc sống về đêm của cư dân mạng chỉ vừa mới bắt đầu.

Khi Kiều Cẩn nhận được điện thoại của Lisa, cô ta vừa tắm qua, đang chuẩn bị đi ngủ, “A lô, có chuyện gì thế?”

Giọng của Lisa nồn nóng gấp gấp: “Em đã xem weibo chưa?”

Trong lòng Kiều Cẩn lộp bộp một chút, không đoán được là chuyện gì, nhưng lại có dự cảm, khẳng định chẳng phải chuyện gì tốt, “Làm sao vậy?”

Cô ta ngừng thở.

Lisa: “Trên weibo của Tô Dương vừa đăng một tấm ảnh chụp Tưởng Bách Xuyên.”

“Cái gì?” Kiều Cẩn gần như quát lên, trong giọng nói đều là vẻ kinh ngạc, sau đó là hoảng hốt.

Lisa: “Có lẽ tin tức đoạt quyền phát ngôn do chúng ta thả ra lúc trước đã chọc giận cô ta, cô ta liền dứt khoát công bố quan hệ cùng Tưởng Bách Xuyên.”

Kiều Cẩn đỡ trán, một lúc lâu sau vẫn chưa trở lại bình thường.

Tô Dương điên rồi sao?

Cô ta biết Tô Dương sẽ đáp trả, chỉ là không nghĩ rằng đối phương lại sử dụng cách thức vừa kịch liệt vừa khiến cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng như thế.

“Kiều Cẩn?” Người đại diện không nghe thấy động tĩnh trong điện thoại, gọi cô một tiếng.

Kiều Cẩn hoàn hồn, “Rốt cuộc Tô Dương muốn làm gì vậy? Cô ta có biết nếu cô ta công khai quan hệ cùng Tưởng Bách Xuyên, sẽ có hậu quả gì không?”

Chưa nói tới chuyện Tưởng Bách Xuyên đặc biệt chán ghét việc cuộc sống riêng tư của mình bị phơi bày dưới ánh sáng cùng tầm nhìn của công chúng, nhà họ Tưởng là gia đình quyền quý như vậy, luôn luôn khiêm tốn, sao có thể dễ dàng tha thứ cho hành vi khoe khoang kiêu căng của Tô Dương?

Đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cô ta sắp trở thành đề tài nói chuyện của cư dân mạng khi rảnh rỗi.

Lisa nói cô ta nên bình tĩnh.

Sao Kiều Cẩn có thể bình tĩnh cho nổi, cô ta lạnh lùng chế giễu: “Hiện tại em đã trở thành trò cười cho cư dân mạng rồi.”

Bất hòa cùng Tô Dương, mượn sự nổi tiếng của Tưởng Bách Xuyên, còn đăng ảnh chụp nhẫn kim cương khiến cho người ta mơ mộng, cuối cùng lại chọc cho Tưởng Bách Xuyên ngừng theo dõi.

Nếu Tô Dương công khai quan hệ hôn nhân cùng Tưởng Bách Xuyên, cô ta liền thực sự trở thành trò cười lớn nhất của giới giải trí.

Cho dù một ngày nào đó Tô Dương ly hôn cùng Tưởng Bách Xuyên, cô ta có thể may mắn ở chung một chỗ cùng anh, cư dân mạng cũng sẽ nói cô ta là kẻ thứ ba có tâm cơ.

Đây cũng là lý do vì sao mà mấy năm nay, tuy cô ta khó chịu khi thấy Tô Dương, cũng chưa từng tiết lộ tình trạng hôn nhân của Tưởng Bách Xuyên cùng Tô Dương cho giới truyền thông, cô ta luôn luôn tính toán lâu dài.

Nhưng cô ta ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến việc một người phụ nữ khôn khéo như Tô Dương sẽ chủ động phơi bày chuyện tình cảm của mình, khi vẫn còn chưa nhận được sự tán thành của nhà họ Tưởng.

Đúng là điên rồi.

Lisa lại không cảm thấy việc này quá mức hồng бет, bắt đầu phân tích cái lợi cái hại cho Kiều Cẩn: “Em cũng đừng quá bi quan, việc này có nhiều lợi hơn hại đối với em, Tường Bách Xuyên chính là người đàn ông mà những tiểu thư nổi tiếng cùng phần lớn phụ nữ muốn gả nhất, kết quả, một tin tức trên weibo của Tô Dương liền phá hủy ảo tưởng của bọn họ.”

“Sau này, từng lời nói, từng cử chỉ của Tô Dương đều sẽ nằm dưới sự giám thị của cánh phóng viên cùng cư dân mạng, em còn không rõ sao, internet có thể làm thành một đoạn duyên phận, đương nhiên cũng có thể phá hủy một đoạn duyên phận, cuộc hôn nhân nào có thể chịu đựng được sự tấn công của một vụ tai tiếng tình cảm khác?”

“Về sau, giới truyền thông sẽ chú ý đến Tô Dương, thỉnh thoảng lại toát ra chuyện xấu, chẳng mấy chốc, cuộc hôn nhân vốn đã tràn ngập nguy cơ của cô ta cùng Tường Bách Xuyên sẽ đi đến hồi kết.”

Kiều Cẩn yên lặng lắng nghe, trong lòng vẫn phiền não.

Cô ta lấy thuốc lá ra, châm lửa, trực tiếp hút ở trong phòng ngủ.

Lisa vẫn còn đang an ủi cô ta: “Trước đó chúng chưa từng tạo ra vụ tai tiếng nào cho Tô Dương, chính là vì không muốn gây chuyện, dù sao trên đời này, không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, nhưng hiện tại lại không giống như lúc trước, người không thích Tô Dương tuyệt đối không chỉ có một mình em, bây giờ cô ta có thể vui sướng trong chốc lát khi vừa công khai mối quan hệ cùng Tường Bách Xuyên, những ngày khó khăn của cô ta lại ở phía sau.”

“Hiện tại, thứ ngành giải trí không thiếu nhất chính là những vụ tai tiếng, ăn chung một bữa cơm còn có thể thành cặp thành đôi, huống hồ, với tính chất công việc của Tô Dương, không thể thiếu việc tiếp xúc với diễn viên nam và người mẫu nam, chẳng phải mấy cộc tai tiếng lại càng dễ tới ả?”

Lisa vẫn còn tiếp tục: “Lúc đầu, có lẽ Tường Bách Xuyên sẽ tin Tô Dương, nhưng hết một lại tới hai, hết hai lại tới ba, có người đàn ông nào lại rộng lòng như vậy? Cho dù Tường Bách Xuyên tin, nhưng người nhà họ Tường có thể khoan nhượng sao?”

Kiều Cẩn phun ra một làn khói, lại thở một hơi, tâm tình thoáng thoải mái hơn một chút.

Hỏi Lisa: “Đã có người mắng em ở trên mạng chưa?”

Lisa không trực tiếp trả lời cô ta, chỉ khuyên cô ta đừng nghĩ nhiều: “Nếu sau này em thật sự có đám hỏi cùng Tường Bách Xuyên, Tường Bách Xuyên nhất định sẽ đứng về phía em, chúng ta có thể nói em cùng Tường Bách Xuyên là thanh mai trúc mã, là Tô Dương đã hoành đao đoạt ái. Có rất nhiều cách để thể hiện một câu nói, phải xem thứ em cần là gì.”

Kiều Cẩn không đáp lời, cảm thấy câu này có đạo lý, nhưng lại không thể không cân nhắc.

Một người đàn ông như Tường Bách Xuyên, nếu không có nền móng tình cảm, mà chỉ ở chung một chỗ vì có quan hệ thông gia, anh chưa hẳn sẽ cho ai mặt mũi.

Cô ta ấn đầu thuốc lá lên cửa sổ thủy tinh, xoa bóp huyết thái dương.

Thôi miên chính mình không nghĩ tới những chuyện đáng ghét này, cũng có lẽ, nếu một ngày nào đó cô ta thực sự thành đôi với Tường Bách Xuyên, những chuyện này sẽ không tiếp tục là nỗi phiền muộn nữa.

Lại hỏi: “Kế tiếp em phải làm sao bây giờ?”

Lisa trầm mặc vài giây, “Việc này, chỉ có Tường Bách Xuyên có thể giúp em, em phải xem cậu ta có bằng lòng che giấu những tin tức đó hay không.”

Kiều Cẩn nghĩ tới việc cô ta gọi điện thoại cho Tường Bách Xuyên lúc trước, anh không tiếp, có lẽ là đang bận.

Anh đã trả lời cô ta như thế này: [Về sau, dù là việc công hay việc tư, cô hãy liên hệ với thư ký Giang, cô ấy sẽ thay cô xử lý tốt.]

Cho nên, đối với cô ta, anh cũng không hoàn toàn bất cận nhân tình, ngay cả chuyện weibo lần trước, tuy rằng anh cuối cùng cũng không theo dõi lại, nhưng cũng không nói thêm lời gì với dư luận ở trên mạng.

Trong tiềm thức, cô ta cảm thấy Tường Bách Xuyên vẫn dung túng cô ta, nên lần này cô ta lại tùy hứng xằng bậy, khơi mào chuyện Tô Dương đoạt quyền phát ngôn.

Kiều Cẩn hơi hơi thở dài, nói với Lisa: “Sáng mai em sẽ tới New York, tự mình đi tìm anh ấy.”

Lúc này, chỉ có thể dựa vào việc làm nũng chơi xấu, trước đây, khi cô ta làm sai chuyện gì, đều sẽ dùng chiêu này, mười lần chẳng sai.

Nếu thật sự không được, cô ta chỉ có thể nhờ bác trai Tường giúp đỡ.

*

Lúc này, tại New York.

Sau khi Tưởng Bách Xuyên nghỉ trưa, bắt đầu xử lý mail công việc, thư ký Giang Phàm gõ cửa tiến vào.

Thấy Giang Phàm muốn nói lại thôi, Tưởng Bách Xuyên chủ động hỏi: “Có chuyện gì?”

Giang Phàm nhìn anh, đắn đo cách dùng từ: “Tô Dương chia sẻ ảnh của ngài lên weibo.”

Kỳ thực, từ góc độ phụ nữ của cô, Tô Dương căn bản không phải đang chia sẻ ảnh chụp, mà luôn có loại cảm giác "trêu chọc mèo", mặc dù cụm từ này có chút kì lạ, nhưng có người phụ nữ nào đang khoe mẽ hạnh phúc, lại dùng giọng đùa dai, nói với fan là phát phúc lợi?

Tưởng Bách Xuyên giật mình, vẫn nhìn Giang Phàm.

Giang Phàm tiếp tục nói: “Hiện tại việc này... Đã lên bảng tin nóng, người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội đang xin chỉ thị, ngài có muốn họ xử lý tin tức này, không để nó tiếp tục lan tràn không?”

Dù sao đây cũng là việc “Chia sẻ hạnh phúc” của bà chủ, thứ được chia sẻ lại là hình ảnh ông chủ đang công tác tại phòng làm việc, người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội tỏ vẻ rất rối rắm, nếu xử lý, sẽ đắc tội với bà chủ, không xử lý, lại tương đương với việc vi phạm mệnh lệnh của ông chủ.

Trước đó, Tưởng Bách Xuyên đã nói, về sau, tất cả những tin tức liên quan tới anh đều không được phép xuất hiện ở trên mạng.

Rốt cuộc cái "tất cả" này có bao gồm bà chủ ở bên trong hay không?

Cho nên hiện tại phải làm thế nào?

Tưởng Bách Xuyên thấy câu nói kia của Tô Dương: [Nhóm Tiểu Dương, phúc lợi tới rồi ~], lông mày không khỏi nhúu chặt lại, lời này nghe thế nào cũng không giống như đang thừa nhận thân phận của anh, cố ý khoe khoang tình cảm.

Giang Phàm đứng ở trước bàn làm việc, thỉnh thoảng liếc mắt một cái về phía màn hình laptop.

Tưởng Bách Xuyên tắt trang mạng đi, phân phó Giang Phàm: “Về sau, với những tin tức như vậy, cứ để bộ phận quan hệ xã hội trực tiếp liên hệ với Đồng Đồng, cô ấy muốn xử lý thế nào thì phối hợp với cô ấy là được.”

Giang Phàm đáp lời, nhưng không rời đi.

Hơi hơi suy nghĩ, cô nói: “Tổng thống, vừa rồi Kiều Cần gửi tin nhắn cho tôi, là ảnh chụp màn hình về tin tức của ngài, ngoài ra vẫn chưa nói gì khác.”

Nhưng cô có dự cảm, kế tiếp Kiều Cần sẽ tìm cô để giải quyết chuyện phiền toái.

Tưởng Bách Xuyên “Ừ” một tiếng, dừng nửa giây, nói: “Cô cứ xem rồi làm thôi, dưới điều kiện tiên quyết là Đồng Đồng không tức giận, thỏa mãn yêu cầu của cô ấy.”

Giang Phàm: “...”

Điều kiện tiên quyết để khiến Tô Dương không tức giận cũng chỉ có thể là không đếm xỉa tới Kiều Cần.

Trong lòng cô tiếp thu: “Vâng, tôi đã biết phải làm thế nào rồi.”

Không còn chuyện gì khác, Giang Phàm liền rời đi.

Lúc này, chuông điện thoại của Tưởng Bách Xuyên vang lên, là bố Tưởng gọi tới.

Cách vài giây, Tưởng Bách Xuyên mới nhận.

“Bố, đã trễ thế này rồi mà bố còn chưa đi ngủ à?”

Bố Tưởng “A” một tiếng: “Vất vả lắm con trai tôi mới được vợ nó thừa nhận thân phận, người làm cha như tôi dù sao cũng phải chúc mừng một tiếng mới phải!”

Tưởng Bách Xuyên: “...”

Bố Tưởng: “Nếu chuyện đã lớn thành như vậy, hiện tại chẳng ai không biết quan hệ giữa con cùng Tô Dương, vậy chúng ta nhắc lại lời cũ, con...”

Tưởng Bách Xuyên đánh gãy lời ông: “Đồng Đồng chỉ đăng một tấm ảnh của con mà thôi, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Bố Tưởng cười xùy một tiếng: “Tưởng Bách Xuyên, con nghĩ rằng trên đời này chỉ có con là thông minh chắc! Con không biết hiện tại người người ở trên mạng đều là Sherlock Holmes sao?”

Tường Bách Xuyên không lên tiếng.

Bố Tường: “Con bảo Tô Dương đóng cửa phòng làm việc đi, con muốn để bố tìm việc cho con bé, hay là hai đứa ly hôn? Tự con cân nhắc một chút đi, hiện tại chúng ta không thương lượng gì hết!”

Đợi nửa phút, bố Tường cũng không đợi được lời châm chọc của Tường Bách Xuyên, ông nói với di động: “Tường Bách Xuyên, con cân nhắc à?”

Tường Bách Xuyên: “Nếu con bị câm, vậy chẳng phải nửa đời sau của bố cùng chú hai đều thiếu rất nhiều việc vui sao?”

Từ nhỏ, bố và chú hai đã dạy dỗ anh rất nghiêm khắc, nhưng anh lại phản nghịch hết lần này tới lần khác, bọn họ nói một câu, anh liền có mười câu để phản bác bọn họ.

Bọn họ hy vọng anh theo chính trị, anh lại nghiêng về kinh doanh, bọn họ muốn anh tìm một nhà môn đăng hộ đối, nhưng anh lại không phải Tô Dương thì không thể.

Sau mỗi lần cùng hai người họ tranh cãi, bọn họ liền bị tức tới mức đập cốc nằm viện.

Tường Bách Xuyên còn nói thêm: “Con vừa gửi tin nhắn cho chú hai rồi, để chú ấy gọi 120 thay bố, lại tự gọi cho mình một lần, đỡ phải làm phiền người khác.”

Bố Tường tức tới mức không trở lại bình thường hồi lâu, “Tường Bách Xuyên, với khả năng của con, chú hai cũng không phải không thể bị tức tới mức ngất xỉu!”

Tường Bách Xuyên cười nói: “Chú hai không trả lời tin nhắn của con, phỏng chừng đã ngất vì tức rồi, bố mau tới nhà chú ấy xem, thuận đường cùng ngồi xe cứu thương với chú ấy tới bệnh viện luôn, còn có thể thừa lại tiền của một chiếc xe cứu thương khác, tuy rằng tiền xe cứu thương không nhiều, nhưng có thể tiết kiệm thì vẫn nên tiết kiệm, bố thấy có đúng không?”

Bố Tường nổi giận, trực tiếp cúp điện thoại, lần nào ông cũng chiếm không được chỗ tốt từ Tường Bách Xuyên, nhưng sau đó, ông vẫn có thể tiếp tục gọi điện thoại cho Tường Bách Xuyên để chất vấn anh.

Tường Bách Xuyên bỏ di động xuống, đứng dậy rót cốc nước, nhẹ nhàng lắc lư nước ấm trong suốt ở trong ly thủy tinh, hơi nóng để lại một tầng khí mỏng trên thành ly.

Cũng chỉ đơn giản là một cái ly, nhưng Tô Dương lại có thể chụp ra trăm loại dáng vẻ của cái ly này.

Nước ở trong ly, anh không uống.

Tường Bách Xuyên buông ly nước, cầm một bao thuốc lá từ trong ngăn kéo của bàn làm việc, đi đến bên cửa sổ.

Tô Dương không cho phép anh hút thuốc, anh liền cai, khi trong lòng buồn phiền, anh cũng sẽ lấy mấy điếu ra chà xát.

Giống như hiện tại, ngón tay anh vuốt ve điếu thuốc nhãn nhúm, ruột thuốc rơi là tả trên thảm trải sàn, anh thờ ơ quan sát thành phố này.

Nhớ lần đầu tiên nhắc tới Tô Dương cùng bố Tường, nói toàn bộ về tình huống của cô, anh nói anh muốn kết hôn.

Bố Tường tự nhiên không hài lòng với gia đình của Tô Dương, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ có một yêu cầu.

Lúc đó ông nói: “Nhà nhiếp ảnh cái gì? Chính là đi chụp ảnh cho người ta! Cả ngày lẫn lộn ở trong ngành giải trí cùng giới thời trang, người trong sạch cũng sẽ bị phá hủy! Con muốn cùng cô bé kết hôn, được, để cô bé ngừng làm việc này, bố sắp xếp công việc cho cô ta!”

Lúc đó, anh trả lời ông rằng: “Không thể!”

Chụp ảnh là ham thích duy nhất của Tô Dương, Tô Dương không chụp ảnh, liền giống như ao tù nước đọng.

Bố anh còn bảo: “Không thể cũng được, vậy thì hai đứa phải tách ra!”

Anh nói: “Không có khả năng!”

Nguyên vọng duy nhất của Tô Dương, chính là sống hết phần đời còn lại cùng anh, làm sao anh có thể xa cách cùng cô cho được.

Một lần kia, anh cùng bố tan rã trong không vui.

Cho đến tận bây giờ cũng chưa từng thỏa hiệp, sau này lại càng không có khả năng thỏa hiệp.

Sở thích duy nhất của cô, anh sẽ thay cô bảo vệ.

Nguyên vọng duy nhất của cô, anh sẽ thay cô thực hiện.

*

Tô Dương không tiến vào phố Wall, mà đi dọc theo đại lộ số 5. Tại công viên trung ương, thời tiết mấy ngày nay cũng không tệ, tấp nập du khách.

Cô không có tâm tư đi dạo khắp nơi, tìm một chỗ yên tĩnh.

Ngồi ở ngọn đồi nhỏ trên bãi cỏ, dựa vào thân cây, ngửa đầu quan sát mặt trời, nó đang miễn cưỡng soi sáng toàn bộ công viên.

Cô thờ dài, luôn có loại ảo giác trái đất không chờ đợi mình.

Mặc dù cô đang có ý muốn tránh né sự thật này, nhưng ở trong nước, tin tức bất quá ầy đã lan tràn trong khắp giới giải trí bằng tốc độ ánh sáng.

Đã là nửa đêm.

Lục Duật Thành đã nhìn chăm chăm vào màn hình vài chục phút, đôi mắt cực kỳ chua xót, hấn híp mắt lại, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, dùng sức xoa nắn huyết thái dương đang nhảy lên.

Ai nói cô khiêm tốn, không biểu lộ tình cảm?

Hắn đứng dậy bước ra ban công, gió mùa đông lạnh đến thấu xương, nhưng chẳng thổi tan được sự phiền não không hiểu ở trong đầu hắn.

Hắn cởi thêm mấy cúc áo sơ mi, cũng chẳng có tác dụng.

Trên bàn ở ban công, thuốc lá, bật lửa, gạt tàn thuốc, đầy đủ mọi thứ, nhìn chúng vài giây, hắn cầm bao thuốc lên, lấy ra một điếu, đang gõ gõ trên bao thuốc, có một thoáng chần chừ đấu tranh, vẫn châm lửa.

Cô không thích mùi thuốc lá, hắn vẫn luôn biết rõ.

Hắn đã từng cai một thời gian, nhưng sau lại cảm thấy chính mình rất nực cười, cô không thích người đàn ông của mình hút thuốc, hắn cũng chẳng phải là người đàn ông của cô, góp náo nhiệt cái gì!

Đèn ở ban công không mở, phòng khách cũng chỉ mở đèn tường, chiếu rọi qua đây, hơi lộ vẻ u ám, tựa như đáy mắt hắn, nhìn không rõ tâm sự.

Tàn thuốc ở đầu ngón tay hắn lóa lên màu đỏ tươi, cực kỳ dễ thấy.

Lại một trận gió thổi qua, nửa đoạn tàn thuốc rơi xuống, hắn vẫn chưa lấy lại tinh thần, mãi cho tới khi tiếng chuông di động truyền đến từ phòng khách.

Lục Duật Thành ấn thuốc lên gạt tàn, bước nhanh vào trong phòng.

Ngón tay còn chưa chạm tới di động, nhìn thấy hai chữ “An Ninh” ở trên màn hình, hắn lại đuổi người về, không để ý nữa, trực tiếp đi về phía tủ rượu.

Rót nửa ly rượu vang, lại thuận tay mở nhạc.

Hắn không hay nghe nhạc, gặp được bài hát nào mà mình yêu thích, liền liên tục phát tuần hoàn, có đôi khi hắn có thể chỉ nghe một bài hát trong hơn nửa năm.

Lại đi đến ban công, giai điệu quen thuộc truyền đến từ trong phòng khách.

[Tôi ở bên trong đường vành đai, nhớ tới em... Em ở trong gió xuân mùi dấm, trên núi phượng xa...(*)]

(*) Ca từ thuộc bài hát “Gió xuân mùi dấm” của Lý Vũ Xuân d*d*!q*ddddd*.

Lục Duật Thành nhìn những ngọn đèn lác đác ở trong tiểu khu, nơi nào đó của trái tim tựa như một cái hang không đáy, bất kể thế nào cũng chẳng thể lấp đầy.

Việc hắn cùng Tô Dương lỡ mất tình yêu, cho tới tận bây giờ, hắn đều không thể giải thích, cũng không muốn giải thích.

Sau này, Tô Dương ở chung một chỗ với Tưởng Bách Xuyên, hắn đợi một năm, một năm, lại một năm nữa, bọn họ chẳng có chút dấu hiệu chia tay nào.

Hắn liền bỏ cuộc, vào thời điểm đó hắn cảm thấy, nếu là đàn ông thì nên hoàn toàn buông bỏ.

Không có gì đáng ngại, một người phụ nữ mà thôi.

Phụ nữ, chỉ cần hắn muốn, dạng gì mà không có?

Mười mấy năm qua đi, chờ hắn quay đầu nhìn lại, toàn bộ phụ nữ mà hắn tìm đều có bóng dáng của cô, cái thế giới mà hắn chinh phục này, tất cả lại có liên quan tới cô.

Âm nhạc ở trong phòng vẫn còn tiếp tục: [Biến những lời nói không ngừng được thành bí mật, rồi đóng cửa lại. Cảm tình không rõ này, xin hỏi, ai đến mang nó đi đây...]

Ngón tay thon dài của Lục Duật Thành cảm ly thủy tinh chân dài, nhẹ nhàng lắc lư rượu vang ở bên trong.

Lại một lần nữa nhìn về phía bóng đêm, tòa nhà ở phía đối diện, trước còn có sáu nhà sáng đèn, chỉ vài phút ngắn ngủi, lại có hai ngọn đèn đã tắt.

Hắn trở lại phòng khách, cầm di động lên, viết số di động của Tô Dương lên màn hình, xóa bỏ, lại viết, rồi lại xóa bỏ.

Hết lần này tới lần khác.

Sau cùng, hắn tắt màn hình di động.

Âm nhạc lơ mơ ở xung quanh ghé vào lỗ tai hắn: [Làn gió hôm nay thổi đến em đã đổ mưa. Tôi nói hết thấy rượu nồng đều không bằng em...]

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-2: Vào V, 3 hợp 1 (2)

Lục Duật Thành hơi hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, nặng nề đặt ly chân dài lên bàn, chộp lấy chìa khóa xe cùng di động, liền ra khỏi cửa.

Thang máy hạ xuống, vừa đi vài bước, mi tâm hắn nhú chặt, thăm mắng chính mình một câu, trời lạnh như vậy, hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen liền ra ngoài, lúc trở về, cho dù chưa chết vì đông lạnh, phỏng chừng cũng sẽ bị giày vò.

Do dự nửa giây, không trở về, dứt khoát đi về phía ô tô.

2 giờ sáng, nội thành Bắc Kinh rất yên tĩnh.

Vào giờ này, có thể đi với lái xe vượt quá tốc độ cho phép, nhưng hắn dường như đã mất đi cảm xúc mãnh liệt của tuổi trẻ.

Cũng có thể là do không có cô ở bên cạnh, nên chẳng có hứng thú với bất kỳ chuyện gì.

Hắn mở nhạc ở trong xe, vẫn là bài hát kia, câu đầu tiên chính là [Tôi ở bên trong đường vành đai, nhớ tới em...] Những buồn phiền nôn nóng ở trong lòng hắn liền tắt hẳn.

Sau khi mở nhạc hơn chục phút, hắn lấy di động ra, bấm ba số "110".

Nửa tiếng sau, hắn ngồi ở phòng trực ban của đội cảnh sát tuần tra như nguyện ý.

Cảnh sát trực ban vẫn nhìn hắn, lại nhìn bằng lái xe cùng chứng minh nhân dân một chút, mặc dù cảnh sát giao thông trẻ tuổi không quan tâm tới ngành giải trí, nhưng bạn gái thường xuyên nhắc tới, nói Lục Duật Thành là ông chủ trẻ tuổi đẹp trai nhất trong giới giải trí.

Lục Duật Thành thúc giục anh ta: "Anh nhớ nhanh chóng xử lý nhé, nên phạt tiền thì phạt tiền, nên tước bằng lái thì tước bằng lái, anh xử lý xong, tôi sẽ gọi điện thoại để người khác đưa tiền tới."

Hắn vỗ vỗ túi tiền của mình, nhún vai, ý tứ rất rõ ràng, một xu cũng không có.

Cảnh sát trực ban không biết phải nói gì, tự mình tố cáo bản thân điều khiến ô tô khi đang say, lại còn không mang tiền...

Lục Duật Thành đột nhiên cười hỏi: "Thứ này của các anh có thể thanh toán trực tuyến không?"

Lời nói lập tức xoay chuyển: "Cho dù nó có thể, tôi cũng không có tiền, tôi không thực hiện ràng buộc với thẻ ngân hàng."

Cảnh sát trực ban: "..."

Sau này, cảnh sát trực ban nói không có tiền thì ban ngày có thể quay lại để nộp, dù sao bằng lái xe cũng đã bị lấy, việc xử phạt đều được ghi lại ở trong hệ thống.

Nhưng Lục Duật Thành khẳng khái muốn nộp tiền ngay bây giờ, hắn gọi vào số di động của Tô Dương, nói với cảnh sát trực ban: "Lát nữa có người nghe, anh liền nói tình hình cụ thể một chút, đương nhiên, đừng nói là tôi tự mình báo cảnh sát, chỉ cần nói là say rượu lái xe, bây giờ đang ở chỗ cảnh sát giao thông. Cảm ơn."

Cảnh sát trực ban: "..."

Không đợi anh ta phản ứng, Lục Duật Thành đã nhét di động vào trong tay anh ta, cuộc gọi cũng đã được chuyển tiếp.

Một giọng nữ truyền đến: "Có chuyện gì?"

Lãnh lạnh nhạt đăm.

Cảnh sát giao thông trực ban nhìn ghi chú trên di động là "Kẻ ngốc ngếch", anh ta lập tức hiểu đây là chuyện gì, đại khái là hai người cãi nhau, người phụ nữ không đề ý tới Lục Duật Thành.

Nếu là để giúp cho bọn họ xóa tan hiềm khích lúc trước, cũng là một lần làm chuyện tốt.

Cảnh sát giao thông trực ban nói sơ lược về tình huống, lại đưa di động cho Lục Duật Thành, Lục Duật Thành nhận lấy di động: "Này, Đồng Đồng."

Tô Dương: "Bạn gọi cú điện thoại này là có ý gì?"

Chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của em mà thôi.

Lục Duật Thành dừng vài giây mới nói: "Đang nửa đêm, tôi không mang ví tiền, nghĩ tới nghĩ lui, bên kia của cậu đang là ban ngày, cũng không sẽ quấy rầy tới việc nghỉ ngơi của cậu, chuyển 2000 tệ cho tôi đi."

Giọng điệu của Tô Dương không phải kinh ngạc, mà là có chút không kiên nhẫn: "Trong thẻ ngân hàng của cậu, ngay cả 2000 tệ cũng không có?"

Lục Duật Thành: "Tôi không ràng buộc thẻ ngân hàng. Trong túi cũng không có nhiều tiền lẻ như vậy."

Tô Dương hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: "Từ lúc nào thì chúng ta có thể nộp phạt trực tuyến rồi?"

Lục Duật Thành thiếu chút nữa bị hỏi khó, dừng hai giây mới nói: "Cũng không phải, cảnh sát trực ban có tiền mặt, tôi chuyển tiền cho anh ta, anh ta sẽ giúp tôi nộp phạt."

Tô Dương có chút trầm mặc, dường như không có gì khác để nói với hắn, cuối cùng nói: "Tôi sẽ lập tức chuyển tiền cho cậu."

Lục Duật Thành: "Cậu cũng không hỏi xem tình huống của tôi là gì sao?"

Bạn nhìn đi, cô ấy có bao nhiêu nhẫn tâm, hắn bị kiểm tra vì say rượu lái xe vào giữa đêm, cô lại chẳng quan tâm chút nào.

Tô Dương nói: "Nhất định là chẳng có việc gì, ăn nói rõ ràng, trật tự lưu loát, còn biết gọi điện thoại cho tôi để đòi tiền, cũng chẳng phải là bị bắt, chỉ bị phạt một khoản tiền, còn có thể có chuyện gì?"

Lục Duật Thành không tiếp tục lên tiếng, vị cảnh sát đứng dậy đi vệ sinh, chừa lại chút không gian riêng tư cho hắn.

Tô Dương thấy hắn không nói chuyện, liền bảo "Tôi treo máy đây."

"Cậu đang làm gì thế?" Lục Duật Thành rút cuộc nhìn không được mà hỏi.

"Đang phơi nắng."

"Khi nào thì trở về?"

"Không biết."

Lục Duật Thành cũng không biết nên tán gẫu chuyện gì với cô, ngay cả những câu dạn dò cũng là dư thừa, cô chẳng hiếm lạ chút nào.

Sau này, Tô Dương chuyển 2300 tệ cho hắn, hắn đại khái hiểu, nhiều ra thêm 300 tệ là để cho hắn gọi xe taxi.

Hắn tìm lời để nói, hỏi một câu: [Tiền này dùng thế nào?]

Đợi bốn năm phút đồng hồ, cô cũng không trả lời hắn.

Có lẽ cô cảm thấy câu hỏi của hắn thật vô nghĩa.

Cảnh sát trực ban trở về, Lục Duật Thành nhìn chăm chăm vào số hiệu làm việc của anh ta, cảnh sát lập tức lĩnh hội: "Yên tâm, toàn bộ chuyện này đến đây liền kết thúc."

Lục Duật Thành nói lời cảm ơn một lần nữa, ra khỏi phòng trực ban.

Hắn không thể dùng ô tô, gọi điện thoại cho bạn tốt Diệp Đông.

Nửa tiếng sau, Diệp Đông mới đến.

Ngồi ở trên xe Diệp Đông, Lục Duật Thành liên tục hất xì vài cái.

Diệp Đông liếc hắn: "Cậu đang diễn tuồng mới gì thế?"

Lục Duật Thành xoa xoa mũi: "Đột nhiên mắc bệnh thần kinh."

Diệp Đông cười: "Tôi cũng cảm thấy thế." Nhịn không được oán giận: "Tôi vừa mới về đến nhà sau khi tăng ca ở công ty, quần áo còn chưa kịp thay, cậu có biết hiện tại tôi một thế nào không?"

Lục Duật Thành một mồm tựa lưng lên ghế, "Tập đoàn Mỹ Ngu của các cậu suốt ngày gấp gấp mò mẫm cái gì? Bận thành cái bộ dáng mà quý này, cũng chẳng thấy cậu kiếm được bao nhiêu tiền."

Diệp Đông: "..."

Bất mãn hừ lạnh một tiếng: "Cậu cho rằng tất cả mọi người liều mạng làm việc đều là vì kiếm tiền chắc?"

Lục Duật Thành khề cười một tiếng: "Đừng nói cho tôi biết, cậu làm thế là vì ôm ấp tình cảm, vì thực hiện giá trị của bản thân đấy nhé?"

Diệp Đông thờ dài: "Cứ về nhà là phiền, bị con gái nhắc tới việc tái hôn cùng mẹ con bé."

Lục Duật Thành: "Người cuồng công việc như Giang Phàm, không đáng để nhắc đến."

Diệp Đông phản bác hắn: "Có phải là chỉ cần có liên quan tới Trương Bách Xuyên, cậu đều nhìn không được không?"

Lục Duật Thành không phủ nhận, chỉ nói: "Ồ trong giới kinh doanh, Trương Bách Xuyên biến thái, bắt cận nhân tình, cậu nói đi, người làm thư ký của cậu ta, có thể tốt hơn ở chỗ nào?"

Diệp Đông lắc đầu, không muốn nghĩ tới vợ cũ Giang Phàm, không tiếp tục đáp lời Lục Duật Thành, mà nói sang chuyện khác, "Tôi đã ký hợp đồng chụp ảnh cho trang bìa của tạp chí Mỹ Ngu ở sáu tháng cuối năm cùng Tô Dương rồi."

Lục Duật Thành "Ừ" một tiếng, lời cảm ơn còn chưa nói ra miệng, Diệp Đông tiếp tục: "Không phải là vì nể mặt cậu, là do tôi thương thức phong cách chụp ảnh của cô ấy."

Diệp Đông cố ý dừng lại, còn nói: "Nghe nói tính tình của cô ấy không nhỏ, khi tùy hứng thì mặt mũi người nào cũng không mua."

Ngày đó, tại nơi quay chụp, cô chẳng chụp ảnh, đi bệnh viện, trở về liền ồn ào không vui với Kiều Cẩn.

Mà sáu tháng cuối năm, trang bìa của tạp chí có một kỳ là An Ninh, hai người đều là kẻ có tính tình, gặp được người kia, sợ là sẽ có náo nhiệt.

Ánh mắt Diệp Đông lướt qua hắn một cái, "Tính tình hư hỏng như vậy, cũng không biết là do ai nuông chiều."

Lục Duật Thành tiếp nhận lời của Diệp Đông: "Trước đây bị tôi cùng Cố Hằng chiều đến hỏng rồi, lên trời xuống đất, tất cả đều dựa vào tính tình của mình." Chẳng cố kỵ tới cảm thụ của người bên cạnh chút nào.

Diệp Đông cố ý gây khó dễ cho hắn: "Nói không chừng là do Trương Bách Xuyên quá nuông chiều."

Sắc mặt Lục Duật Thành trầm xuống, Diệp Đông biết điều không nói thêm gì nữa.

Trong xe rơi vào sự yên lặng ngán ngùi.

Sau lại bị Lục Duật Thành đánh vỡ, hắn hỏi Diệp Đông: "Có lúc nào trong nháy mắt, cậu đặc biệt muốn gọi điện thoại cho Giang Phàm, rồi lại không tìm thấy bất cứ lý do gì để gọi điện, bởi vì cô ấy đã không còn bất cứ quan hệ gì với cậu hay không?"

Đáy mắt Diệp Đông dần dần sâu lại, nắm tay lái chặt hơn một chút, nửa phút trôi qua, anh cũng không trả lời vấn đề của Lục Duật Thành.

Lục Duật Thành cũng không trông chờ Diệp Đông sẽ nói cái gì, hắn bắt đầu lẩm bầm: "Lúc nửa đêm, tôi đột nhiên muốn gọi cho Đồng Đồng, kỳ thực cũng không biết muốn nói với cô ấy cái gì, chính là..."

Hắn không nói gì thêm nữa, tựa lưng lên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chính là, nhớ cô.

Nhưng cô cũng đã là vợ của người khác.

Mà tại công viên trung ương New York, Tô Dương hắt hơi một cái, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, không đến mức bị cảm đâu nhì.

Sau khi vừa chuyển tiền cho Lục Duật Thành, cô liền nhận được điện thoại của Tô Ninh Ninh, hỏi chuyện ảnh chụp trên weibo.

Cô cũng không giấu diếm, nói đăng ảnh chụp là để khiến Kiều Cẩn khó chịu.

Tô Ninh Ninh nói: "Chị đã ăn khen ngợi cho em rồi, còn hỏi em là khi nào sẽ cùng vung thức ăn cho chó và đăng ảnh chụp nữa đấy."

Cô:...

Tô Ninh Ninh: "Chị biết bây giờ em đã cảm kích tới mức không lời nào có thể diễn tả được rồi, không cần cảm ơn chị, hai ta là ai với ai chứ. Chị cúp máy đây, lập tức phải quay phim rồi."

Mãi cho tới khi điện thoại của Tô Ninh Ninh đã treo hơn nửa phút đồng hồ, Tô Dương mới chậm rãi hồi phục, cô nhanh chóng đăng nhập weibo, nhìn mấy vạn bình luận, cuối cùng cũng không dám xem lướt qua bình luận, yên lặng rời khỏi weibo.

Điện thoại của Trương Bách Xuyên tiến đến: "Em đang ở đâu thế?"

Tô Dương đón ánh nắng trời, híp híp mắt, được hỏi mà không đáp: "Hiện tại em đặc biệt muốn vai kẻ vai với ánh nắng."

Trương Bách Xuyên lại hỏi: "Đang ở công viên à?"

Tô Dương: "Ừ."

Trong giọng của Trương Bách Xuyên xen lẫn ý cười: "Đang úp mặt vào tường sám hối sao?"

Tô Dương cuộn tròn hai chân, đặt cằm lên đầu gối, "Ngược lại cũng không tới mức ấy."

Tạm ngừng, cô nói tiếp: "Chính là cảm thấy có thiếu sót, mới vài ngày thôi, em đã bỏ theo dõi Kiều Cẩn, chia sẻ ảnh của anh, một người lý trí như em, thế mà lại liên tiếp xử trí theo cảm tính, lại còn bất chấp hậu quả."

Trương Bách Xuyên lặng lặng nghe, đã thật lâu cô không nói với anh những lời ở trong lòng, đặc biệt là hai năm qua, khơi thông đã ít lại càng thêm ít, nên sẽ không cất lời cô.

"Trương Bách Xuyên."

"Hửm?"

Tô Dương nghiêng đầu nhìn những đôi tình nhân với đủ loại màu da đang đi lại trong công viên, tùy ý, tươi đẹp, đáng hoàng, không hề kiêng dè, trước đây cô cũng đã từng như vậy.

"Sao không nói gì thế?" Trương Bách Xuyên đánh gãy sự trầm mặc ngắn ngủi.

Tô Dương hoàn hồn: "Em đã ngồi ở đây một tiếng, suy nghĩ rất nhiều. Trước đây Kiều Cẩn cũng... Khiêu khích em ngoài sáng trong tối, cho tới hiện tại, em đều không để trong lòng. Đương nhiên, một phần là vì bận tâm quan hệ nhiều đời của hai nhà, nhưng chủ yếu nhất là, em có tự tin, anh là của em, ai cũng không đoạt được."

Cô thở dài một hơi: "Nhưng một năm mới đây, chúng ta đều không gặp mặt nhau mấy tháng liền, có đôi khi, ngay cả một cuộc điện thoại anh cũng sẽ quên gọi cho em... Mỗi một ngày trôi qua, em liền già đi một chút, nhưng sức hấp dẫn của anh lại nhiều hơn một chút."

Đối với đàn ông cùng phụ nữ, thời gian chính là không công bằng như vậy.

"Trương Bách Xuyên, em phát hiện ra... Bây giờ em lại bắt đầu lo được lo mất, cũng trở nên hơi già mồm." Cô bắt đầu cười cười: "Nói không chừng qua hai năm nữa, em liền bắt đầu trở nên ngang ngạnh."

Cô vẫn luôn cho rằng mình có thể lý trí tới già, không nghĩ bản thân lại kiểu cách một phen, vậy nên mới nói, phụ nữ... Có vô vàn xót xa.

Trương Bách Xuyên hỏi cô: "Sau khi nói ra trong lòng có thoải mái hơn chút nào không?"

Tô Dương cười: "Thoải mái hơn không ít."

Vẫn là anh hiểu cô nhất.

Trương Bách Xuyên: "Ngày mai thì sao?"

Tô Dương đáp: "Ngày mai lại tiếp tục làm một người cuồng công việc."

Chụp ảnh chính là một nửa linh hồn của cô, sao cô có thể chịu buông tha cho được, tuy rằng giữa cô cùng Trương Bách Xuyên còn phải tiếp tục đối mặt

với thử thách xa cách trong thời gian dài cùng khoảng cách xa, nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc buông bỏ sự nghiệp của mình.

Tình yêu, gia đình cùng sự nghiệp, lòng tham của cô đều muốn, nhưng lại không thể chiếm được, mâu thuẫn tới mức cô không muốn nghĩ sâu thêm.

Tô Dương không khỏi lo lắng: "Tường Bách Xuyên, chuyện ảnh chụp, trong nhà... Nhất định sẽ không hài lòng với em, em có nên..."

Tường Bách Xuyên đánh gãy lời cô: "Em không cần làm gì cả, anh sẽ xử lý tốt mọi chuyện."

Tô Dương cắn môi, khúc mắc giữa cô và trường bồi nhà họ Tường càng lúc càng lớn, nhưng chung quy tránh né cũng không phải cách hay, có lẽ chuyện ảnh chụp lần này, chính là một cơ hội giải quyết.

Đương nhiên, đây cũng có thể là một mối nguy cho tình cảm của cô và Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên biết cô lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, liền nói sang chuyện khác, để cô chụp phong cảnh xung quanh rồi gửi cho anh.

Tô Dương hỏi: "Anh muốn tới tìm em à? Không phải hai ngày này anh bẽ bộn công việc sao?"

Tường Bách Xuyên khó có khi mang giọng điệu nửa đùa nửa thật: "Cũng không nhất định phải là đi tìm em, đừng quá tự tin như thế."

Tô Dương cười vài tiếng, trong lòng lập tức sáng sủa không ít, theo lời anh mà hỏi: "Thực sự không đến tìm em sao? Hửm?" Trong lời nói có ý cân nhắc người, lại càng như đang làm nũng.

Tường Bách Xuyên: "Liên xem biểu hiện của em đi."

Khóe miệng Tô Dương mang ý cười, giọng nói cũng bắt đầu ôn hòa: "Xin hỏi Tường tổng, tôi phải làm gì, ngài mới bằng lòng tới tìm tôi?"

Tường Bách Xuyên không trả lời mà hỏi lại: "Có phải hai ngày nữa em sẽ làm rõ việc bức hình kia được chụp là để tuyên trình cho bộ phim hay không?"

Tô Dương cười: "Đúng là em có ý này, định qua mấy ngày nữa sẽ nói đây là tấm ảnh chụp cho áp phích tuyên truyền của "Những đêm không ngủ ở phố Wall"."

Vậy nên khi cô đăng tấm hình này mới nói là cho nhóm Tiểu Dương phúc lợi.

Tường Bách Xuyên không tiếp lời.

Trong điện thoại rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức chỉ có thể nghe được hô hấp của nhau.

Bên tai Tô Dương thường truyền đến âm thanh đùa giỡn huyền ảo của cặp đôi cách đó không xa, có tiếng Anh mà cô nghe hiểu, cũng có tiếng Đức mà cô chỉ nghe hiểu vài từ, còn có loại ngôn ngữ mà cô nghe không ra.

Nghe hiểu, nghe không hiểu, nhưng cô có thể nghe được cùng một loại cảm xúc, chính là vui vẻ.

Tô Dương lại trêu ghẹo hỏi: "Thật sự muốn để em lên tiếng thừa nhận anh là người đàn ông của em sao?"

Sau một lát, trong điện thoại truyền tới âm thanh trầm thấp mà từ tính của Tường Bách Xuyên, "Ừ."

Sau đó, cả thế giới đều yên tĩnh, chỉ một chữ "Ừ" đơn giản, lại giống như vạn lời đường mật.

Tô Dương nắm chặt di động, cổ họng nhẹ nhàng chuyển động.

Hiện tại cô còn chưa tính toán giống trống khua chiêng hạnh phúc của bọn họ, chỉ đơn giản dạy cho Kiều Cẩn một bài học là được.

Cho dù cô nhìn Kiều Cẩn không vừa mắt, cũng nên bận tâm giao tình giữa nhà họ Tường cùng nhà họ Kiều.

Nếu như ồn ào tới mức xa lạ, cuối cùng người khó xử bị kẹp ở giữa vẫn là Tường Bách Xuyên.

Cô nghĩ Tường Bách Xuyên chắc chắn hiểu ý mình.

Tô Dương cuối cùng nói một câu: "Bên anh hình như hơi ẩm ỉ."

Tường Bách Xuyên đáp: "Anh sắp họp rồi."

Thì ra là đang ở trong phòng họp.

Tô Dương hơi hơi thất vọng nửa giây, nhưng cảm xúc sa sút chợt lóe lên rồi lướt qua, giọng của cô vẫn dịu dàng như trước: "Thế thì em liền chờ một chút vậy, anh đang bận mà."

Cuộc trò chuyện kết thúc, cô lơ đãng ngẩng đầu, ngây người.

Sau đó, bờ môi hơi cong, cười yếu ớt với người tới.

Tường Bách Xuyên đang chậm chậm bước về phía này, sắc mặt lạnh lạnh xa cách như trước.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi sọc xanh biển đậm cùng áo gió đen, dáng người thon dài thẳng tắp, khiến người qua đường nhao nhao quay đầu ghé mắt.

Đội anh đến gần, Tô Dương chỉ chỉ túi laptop của anh: "Anh mở hội nghị qua video sao?" Như thế không tốt lắm đâu.

Nếu quản lý cấp cao của công ty thấy anh đang ở công viên, trong lòng sẽ nghĩ gì?

Đối với người luôn luôn nghiêm túc tự hạn chế như anh, bày trận ở chỗ này rất không hợp thời.

"Không cần phải mở video, nói chuyện là được." Tường Bách Xuyên ngồi xuống bên cạnh cô, vừa rồi đi quá nhanh, hô hấp của anh vẫn còn hơi dồn dập không yên.

Rất nhanh liền mở laptop ra, đeo tai nghe, làm xong công tác chuẩn bị, anh nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là đến thời gian của hội nghị.

Lúc này Tường Bách Xuyên mới rảnh rang nhìn về phía Tô Dương, ánh mắt áy náy: "Vốn đã nói là sẽ đi dạo công viên với em, nhưng có tình huống khó giải quyết xảy ra trong một dự án thu mua, tối nay anh phải bay sang Đức."

Cho nên chỉ có thể lợi dụng thời gian hợp, cùng cô ngồi trong công viên một chút.

Anh không nghĩ rằng Bằng Việt Hy sẽ liên kết với công ty quản lý tài sản Doãn Lâm, hơn nữa tình thế rất bất buộc.

Xế chiều hôm nay, Bằng Việt Hy sẽ bay tới trụ sở chính của Laca ở Đức, muốn thắng được một chút hy vọng sống, anh nhất định cũng phải đi.

Tô Dương cầm tay anh, vuốt ve, vẫn nhìn anh, muốn hỏi một chút xem liệu cô có thể đi cùng với anh không, dù sao một tuần này cô cũng chẳng có chuyện gì, nhưng lời đến bên khóe miệng, cuối cùng lại nuốt xuống.

Vẫn là đừng cho anh thêm phiền toái thì hơn.

Tường Bách Xuyên nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, ánh mắt của cô, anh có thể xem hiểu tám chín phần.

Hỏi cô: "Mấy hôm nay em có công việc gì không?"

Tô Dương lắc đầu, trong mắt có sự mong đợi, nhưng cũng không ôm nhiều hy vọng.

Cô rất hiểu Tường Bách Xuyên, chưa bao giờ mang chuyện công việc ra làm trò đùa, dự án thu mua xuyên quốc gia, còn chưa nắm chắc, nhất định anh sẽ không mang cô đi.

Vừa bận lòng, lại vừa hao tâm tổn sức.

Nào biết, kế tiếp Tường Bách Xuyên lại nói: "Anh liền để thư ký Giang mua một vé cho em, sau khi dự án thu mua kết thúc, anh sẽ cùng em qua đi dạo ở thị trấn nhỏ bên kia."

Tô Dương nhìn anh, mấy giây sau mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Hỏi anh: "Sẽ không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ."

"Sẽ không."

"Thật sao?"

Tường Bách Xuyên gật gật đầu.

Tô Dương dùng sức bấm một cái vào lòng bàn tay của anh, bộc lộ tâm tình kích động trong lời nói.

Sau đó cô ngồi xổm xuống, ôm cổ Tường Bách Xuyên, nhấn anh về phía mình, cô nói: "Qua hai ngày nữa em lại đăng thêm mấy ảnh chụp anh."

Nói xong, cô mở miệng, cắn môi dưới của anh, còn cố ý lôi kéo một cái.

Tường Bách Xuyên đau tới mức "Xuy" một tiếng, không khỏi nhú mảy một cái, nhưng vẫn để cô cắn hôn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Năm lấy cổ áo của anh mà ngủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tô Dương cùng Tưởng Bách Xuyên tách ra tại công viên, cô quay về chung cư, thu thập hành lý, Tưởng Bách Xuyên lại qua công ty, còn có mấy chuyện trọng yếu phải xử lý.

Vừa đến chung cư, di động của Tô Dương liền vang lên, trên màn hình liên tục lóe ra hai chữ "Cố Hằng", cô đại khái đoán được anh gọi điện thoại vì chuyện gì.

Anh cùng Lục Duật Thành vốn nhìn Tưởng Bách Xuyên không vừa mắt, hôm nay cô chia sẻ ảnh chụp, phỏng chừng họ lại càng không thích Tưởng Bách Xuyên.

Mười mấy giây sau, cô mới nhận cuộc gọi.

Tô Dương không mở miệng, Cố Hằng cũng không nói chuyện.

Nhất thời, trong điện thoại tẻ ngắt, lúng túng.

"Là tôi đây." Giọng của Cố Hằng xen lẫn thanh âm khàn khàn vô hình.

Anh đã không gọi điện thoại cho cô nhiều năm, không có số chỉ là một cái có, bởi vì cho dù có gọi, cũng không biết phải nói gì.

Liền giống như bây giờ, rõ ràng điện thoại đã chuyển tiếp, cô đang chăm chú lắng nghe, nhưng anh không rõ mình nên nói tiếp cái gì.

Tô Dương nói: "Tôi biết, có chuyện sao?"

Tiến hành lời thoại cứng nhắc.

Cô tóm vali qua, kéo khóa.

Cố Hằng nghe được động tĩnh, suy đoán hỏi: "Cậu muốn về nước à?"

"Không, tôi sẽ cùng đi Đức với Tưởng Bách Xuyên." Tô Dương quét mắt qua quần áo trong vali, không có áo khoác dày, cô xoay người bước vào phòng giữ quần áo.

Tưởng Bách Xuyên sống ở nơi này lâu dài, bên trong có không ít quần áo của cô, bốn mùa đều có, phần lớn còn chưa cất bỏ nhãn mác.

Cô ôm một chiếc áo lông dày đi ra, mấy ngày nay đang có tuyết rơi ở Đức.

Tô Dương mở loa ngoài của di động, đặt lên giường, bắt đầu gấp áo lông, cất kỹ áo lông xong, lúc này mới nhớ, Cố Hằng vẫn chưa lên tiếng ở trong điện thoại.

"Cố Hằng?"

"Tôi đang nghe đây, cậu thu xếp hành lý trước đi."

Lúc này, Cố Hằng đang ở trong phòng nghỉ, trên tay vẫn đang chơi đùa với nửa điếu thuốc kia.

Tô Dương: "Có chuyện gì thì cậu nói đi, đừng chậm trễ tôi sắp xếp hành lý." Cô nhìn nhìn, phía bên kia vali đã có đủ quần áo và đồ dùng hàng ngày, liền bắt đầu thu thập hành lý cho Tưởng Bách Xuyên.

Cầm di động lên, lại quay về phòng giữ quần áo.

Cố Hằng nói: "Lần phát ngôn này của nữ trang KING, tôi sẽ hợp tác cùng cậu."

Tô Dương: "Tôi biết."

Cô kéo cửa tủ, áo somi của Tưởng Bách Xuyên treo thành hai hàng ngăn nắp, kiểu Mỹ, kiểu Ý, kiểu Anh cùng cách thức tiêu chuẩn, loại kiểu dáng nào cũng có.

Nhưng màu sắc đều rất đơn điệu, màu trắng, màu đen, màu xám chiếm phần lớn, có vài chiếc màu xanh đậm, còn có chiếc màu đỏ thắm, là do cô mua cho anh trong lúc tâm huyết nhất thời dâng trào.

Cô trung cầu ý kiến của Cố Hằng theo thói quen: "Đàm phán công việc buôn bán, mặc áo somi tiêu chuẩn tương đối phù hợp, đúng không?"

Trước đây ở trường học, khi quan hệ giữa ba người bọn họ còn chưa căng thẳng, so với Lục Duật Thành có chút du côn, cô ý lại Cố Hằng nhiều hơn một chút, rất nhiều chuyện đều thích để cho anh quyết định, phần lớn thời gian, anh nói cái gì liền là cái đó.

Cố Hằng sững sờ, hậu tri hậu giác kịp phản ứng, cô đang sắp xếp quần áo công tác cho Trương Bách Xuyên.

Nhất thời trầm mặt, Cố Hằng "Ừ" một tiếng, anh không khỏi dùng sức vuốt ve nửa điều thuốc đã không còn hình dạng, sợi thuốc nhỏ nhỏ rải rác khắp sàn nhà.

Tô Dương cầm một chiếc áo somi trắng cách thức tiêu chuẩn, hơi chân chừ, lại cầm thêm một chiếc màu xám.

Cô kéo ngăn tủ thứ hai, bên trong đều là khuy tay áo, cô nhìn áo somi, lấy một bộ khuy tay áo màu đen, cộng thêm một bộ màu bạc.

Kéo cửa tủ đựng âu phục, chọn hai bộ tương xứng với áo somi, lại chọn áo khoác.

Một tay Tô Dương ôm quần áo của Trương Bách Xuyên, một tay nâng di động: "Cậu muốn nói về chuyện quảng cáo với tôi sao?"

Đi đến bên giường, cô thả quần áo trong ngực lên trên, lại giống như lúc trước, để di động ở một bên, bắt đầu gấp quần áo.

Cố Hằng không khỏi đáp một câu: "Nếu không thì thế nào?"

Tô Dương nhú mày, ghen trở về trong điện thoại: "Là cậu gọi cho tôi trước, không muốn bị cúp máy thì đừng có âm dương quái khí!"

Cô hòa hoãn lại, cố gắng khống chế tâm tình sắp kích động: "Cố Hằng, chuyện đi học lúc trước đã sớm qua rồi, cậu cùng Lục Duật Thành có thể dừng suốt ngày tìm tôi gây sự được không? Ban đầu tôi không nghe lời các cậu, học tập không tốt, yêu sớm... Sau này, có lẽ Trương Bách Xuyên đã nặng lời với các cậu, song cũng là do là cậu cùng Lục Duật Thành ngira mắt anh ấy trước..."

Cô thở một hơi: "Nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, các cậu còn..."

Tô Dương cũng không biết nên diễn đạt thế nào, dù sao từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy giữa ba người bọn họ có gì đó là lạ, nhưng không thể nói rõ rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Hằng truyền đến từ loa phóng thanh: "Đúng vậy, đã nhiều năm như thế, tại sao cậu lại tuyệt giao cùng chúng tôi... Vì chuyện của hơn mười năm trước? Đến nỗi dứt khoát không tham gia cả việc họp lớp?"

Tô Dương đang gấp quần áo, đầu ngón tay không khỏi run lên.

Im lặng vài giây, Cố Hằng còn nói: "Đồng Đồng, tình cảm từ nhỏ tới lớn giữa ba người chúng ta, có phải cậu đã... Không cần nữa hay không?"

Hốc mắt Tô Dương nóng lên, trong giọng mang theo chút hỗn hển, không khỏi cao giọng: "Không phải thế!"

Cố Hằng theo sát mà nói: "Vậy năm nay cậu nhất định sẽ đi họp lớp, đúng không?"

Tô Dương: "..."

Trong lòng nhện không được nằng lời thô tục!

Hóa ra đã tính toán cả rồi!

Rốt cuộc Cố Hằng không hỏi cô chuyện ảnh chụp trên weibo, cho dù có hỏi cũng rất buồn cười, cô đăng ảnh chồng mình, anh lấy lập trường gì để tỏ vẻ không vừa lòng?

Thời gian tiếp theo, điện thoại lại rơi vào khoảng lặng, cô cũng không giống như trước đây, khi ấy, cô với anh nói không hết chuyện.

Cho dù không còn lời nào để nói, anh vẫn không muốn kết thúc cuộc trò chuyện, bắt đầu ngồi tán gẫu: "Lục Duật Thành có liên hệ với cậu không?"

Tô Dương: "Giữa trưa vừa gọi điện thoại cho tôi, uống rượu lái xe, bị phạt tiền, hỏi vay tiền của tôi."

Cố Hằng: "..."

Tô Dương bắt đầu xếp quần áo đã gấp xong vào vali, cô thả di động lên sàn nhà, "Đúng rồi, nếu cậu tình cờ gặp cậu ta, nhớ nhắc cậu ta trả tiền cho tôi."

Cố Hằng nghẹn lời, sau nửa ngày cũng không lên tiếng.

Tô Dương có điện thoại công việc, cô vội vàng kết thúc cuộc gọi với Cố Hằng.

Cố Hằng như có điều suy nghĩ với màn hình vừa tối xuống, sau đó gọi vào dãy số của Lục Duật Thành.

Sau khi Lục Duật Thành trở về từ phòng cảnh sát trực ban, tinh thần phấn khởi, không tài nào ngủ được, lại chạy 3km trên máy chạy bộ, toàn thân đổ mồ hôi, cả tóc cũng ướt sũng, đang chuẩn bị đi tắm, điện thoại của Cố Hằng liên đến.

"Gọi để tra xét tôi à?" Lục Duật Thành chưa bao giờ nói chuyện đứng đắn với Cố Hằng.

Cố Hằng chẳng quan tâm tới trò đùa của hắn, đi thẳng vào vấn đề: "Lục Duật Thành, cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Vẫn còn chơi trò khờ nhục kẻ cơ à?"

Lục Duật Thành nghe, hai mắt mê mang, "Cậu uống lộn thuốc à?"

Cố Hằng: "Say rượu lái xe, tự mình báo cảnh sát, lại gọi điện cho Đồng Đồng để giành giật đồng tình, đúng chưa?"

Lục Duật Thành: "...". Đầu lưỡi hắn lướt qua hàm răng, thuận tay cầm chén nước ở bên cạnh uống mấy ngụm, kiên quyết không thừa nhận: "Không phải... Cậu nghe ai nói linh tinh thế?"

Cố Hằng: "Đồng Đồng."

Lục Duật Thành bị sặc, liên tục ho khan: "Cô ấy nói với cậu như thế sao?"

Cố Hằng: "Cô ấy chỉ nói cậu lái xe lúc say rượu, bị kiểm tra."

Lục Duật Thành "A" một tiếng, toàn bộ đều là khinh thường: "Nửa đêm cậu quấy rầy tôi, chính để khoe cho tôi biết việc cô ấy gọi điện thoại cho cậu sao?"

Cố Hằng rất thân nhiên: "Phải."

Lục Duật Thành: "...".

Vì tìm lý do để gọi cho cô, hắn điên cuồng khiến mình bị bắt vào đồn cảnh sát, kết quả hắn nhận được là giọng nói lạnh như băng, không kiên nhẫn của cô, song Cố Hằng chẳng cần làm gì, cô cũng sẽ chủ động nói chuyện.

Hắn trực tiếp cúp điện thoại, nhìn màn hình tối tăm, hắn quyết định muốn viết kịch bản, chính hắn sẽ diễn vai nam chính, lại để Cố Hằng diễn vai nam phụ khổ tình mà không được yêu thương!

Hành hạ cậu ta tới chết thì thôi.

...

Tường Bách Xuyên trở lại chung cư, Tô Dương đang xem video trong máy ảnh, trong video, anh đang nói chuyện, chính là câu: "Bảo bối, rót cho anh cốc nước."

Nhìn quá say mê, Tường Bách Xuyên đứng ở sau lưng cô, Tô Dương vẫn hồn nhiên không biết.

Khóe miệng vương ý cười chưa dứt, trong lòng cũng ngọt ngào như mật.

Cô lại xem đoạn video ngắn này một lần nữa.

Đột nhiên có hơi thở ấm áp phun lên gò má, Tô Dương quay đầu, Tường Bách Xuyên liền ngậm lấy môi cô.

"Anh..." Về lúc nào thế?

Chỉ nói một chữ, toàn bộ những thứ khác đều bị anh dùng đầu lưỡi đẩy về.

Tô Dương không quên cất kỹ máy ảnh, đưa tay vòng qua cổ anh, cô chợt dùng sức kéo một cái, Tường Bách Xuyên không đứng vững, ôm cô, cùng ngã lên ghế sofa.

Tường Bách Xuyên vui mặt vào căn cổ, ngửi mùi hương nhàn nhạt thơm ngát trên người cô, "Em vừa tắm à?"

"Ừ." Sợ mình không thể ngủ ngon trên máy bay, cô liền nhắm mắt ngủ hai tiếng, sau khi tỉnh dậy tiện thể vọt đi tắm.

Cô cố ý trêu chọc anh: "Có phải là rất thơm không?"

Hỏi xong cũng tự mình cười.

Tường Bách Xuyên ngẩng đầu, chiếm lấy tầm mắt của cô, "Còn chưa ăn, không biết có thơm hay không."

Tay anh đã đi lên, men theo bắp đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tô Dương không kiềm lòng nổi, thân thể không khỏi cong lên, tiến vào lòng anh, cô ngửa đầu muốn hôn anh, nhưng Tường Bách Xuyên cố ý chơi xấu, quay mặt qua chỗ khác, khiến cô không hôn được.

Cô bắt nắn hừ một tiếng, một giây sau, thân thể run rẩy một hồi dưới đầu ngón tay anh.

Không hôn được anh, Tô Dương cũng không biết phải phát tiết kích thích được mang đến trên thân thể như thế nào, hai tay cô lôi áo somi của anh ra khỏi quần, vói tay vào trong vạt áo.

Thân thể Tô Dương đạt tới cao trào, trên bụng Tường Bách Xuyên đều là vết cào của cô, nhìn từng vết mà gật mình.

Tường Bách Xuyên đau tới mức nhúh mảy, cũng biết là cô vô thức, chỉ là khi thân thể đạt tới mức độ cao trào nhất định, cô sẽ phóng thích theo bản năng.

Từ lần đầu tiên bọn họ ở chung một chỗ, lần nào cô cũng lưu lại vết cào, trên người anh, trên bụng, trên lưng. Sau này, cùng với sự dung túng của anh, cô lại càng không có kỵ gì, có đôi khi trên cổ cũng không may mắn tránh khỏi.

Tô Dương xui lơ ở trong ngực anh, thân thể lại trống rỗng đến đòi mạng, cô ngẩng đầu hôn lên hầu kết của anh, vừa định nói "Em muốn", Tường Bách Xuyên đã cúi bỏ thất lưng, buông mi nhìn cô, "Bụng cũng bị cào rồi, lát nữa không được cào lên lưng anh."

Anh tách đùi cô ra, khi chen vào thân thể cô, Tô Dương không tự chủ đặt tay lên bờ vai anh, cô ghé vào bên tai anh: "Không cào cũng được, đến lúc em không chịu nổi, liền cắn bả vai anh."

Tường Bách Xuyên: "... Em vẫn cào anh thì hơn."

Cấn càng thêm đau.

Tô Dương cười, ánh mắt mang vẻ được như nguyện ý, liếc anh một cái.

Sau đó... Cô khóc...

Trên đường đi tới sân bay, Tô Dương lấy chiếc gương nhỏ ra xem, ánh mắt có chút hồng, không nhìn kỹ sẽ không thấy dấu vết khóc, chỉ là cổ họng khàn khàn, đến bây giờ vẫn còn mang cảm giác bỏng rát mơ hồ.

Nghĩ đến việc Tường Bách Xuyên ép buộc cô đủ kiểu trong chung cư, Tô Dương lại phẫn hận quay đầu trừng anh.

Tường Bách Xuyên cầm bình giữ nhiệt, mở nắp đưa cho cô.

Tô Dương không nhận, liếc mắt, mặt không đổi sắc, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Tường Bách Xuyên bật cười không tiếng động, tự mình uống.

Lúc này, di động ở trong túi anh rung lên, anh lấy ra, là Kiều Cẩn gửi tin nhắn cho anh: [Ngày mai mình sẽ tới New York để theo kịp một buổi thông báo, tại địa bàn của cậu, phải mời mình ăn cơm!]

Xem xong, anh cũng không trả lời, trực tiếp xóa.

Sau khi bỏ di động vào trong túi quần một lần nữa, sườn mặt Tường Bách Xuyên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Anh biết Kiều Cẩn sẽ không từ bỏ ý đồ, người nhà họ Kiều lại càng là thế.

Suy nghĩ một lát, anh lại lấy di động ra, gửi cho chủ năm Trương Mộ Tranh một tin nhắn: [Nếu vẫn còn đang thờ, sau khi thấy tin nhắn này liền gọi điện thoại cho tôi!]

Tường Mộ Tranh nhanh chóng hồi âm: [Vốn muốn xuống địa ngục dạo chơi, lại luyện tiếu cháu, sợ cháu bị anh cả cùng anh hai khi dễ, liền liều mạng bỏ trở về, thế nào? Nhớ tôi à?] Kèm theo biểu cảm cười đều.

Tường Bách Xuyên không có tâm tư đùa với anh ta: [Ba ngày sau tôi sẽ về nước tìm chú, gần đây chú nhìn chăm chăm vào nhà họ Kiều giúp tôi, đừng để bọn họ làm ra chuyện gì ở trên mạng.]

Tường Mộ Tranh: [Cũng không phải là không thể giúp cháu nhìn chăm chăm vào nhà họ Kiều, nhưng người lười như tôi, đều là không có lợi thì không dậy sớm. Tường Bách Xuyên, bằng quan hệ máu mủ giữa hai chúng ta, nếu nói chuyện tiền nong thì quá tổn thương tình cảm, cháu nói có đúng không? Nhưng nói về chuyện tình cảm, cháu không biết tiền bạc chính là sự phản bội lớn nhất sao! Cái loại chuyện phản bội này, tôi không thể làm! Thiếu đạo đức!]

Tường Bách Xuyên: [Trương Mộ Tranh, chú không có biển số xe, vượt đèn đỏ, còn chặn nữ cảnh sát nhà người ta, việc này... Hình như ông bà vẫn chưa biết.]

Tường Mộ Tranh: [Tôi suy nghĩ lại rồi, Tường Bách Xuyên, tôi cảm thấy chúng ta phải quay về lúc cháu gửi tin nhắn thứ nhất, bầu không khí mới tương

đối hòa hợp.]

Tường Bách Xuyên: [?]

Tin nhắn thứ nhất mà anh gửi đi, không phải là hỏi anh ta còn thờ hay không sao?

Tường Mộ Tranh: [Tôi đã tắt thờ rồi, đừng lại tới quấy rầy tôi nữa! Hẹn gặp lại!]

Tường Bách Xuyên: [...]

Lại gửi một tin nhắn căn dặn anh: [Kiều Cần có một người em họ, không phải là đền cạn đâu, chú ý tới gã một chút!]

Đã đến sân bay, Tường Bách Xuyên đẩy vali của mình cùng Tô Dương, mấy năm nay, bất kể là đi công tác ở đâu, anh đều có thói quen tự cầm vali, trừ khi có tình huống đặc biệt, anh rất ít khi làm phiền thư ký.

Bởi hiện đang đi công tác, Tô Dương cũng không quá mức thân mật với anh, trên lưng đeo ba lô, theo sát phía sau anh.

Không thấy được những người khác, cô nhìn thoáng qua phía sau, thư ký, trợ lý và hai vị cán bộ cấp cao của công ty cùng vài hộ vệ, đều cố ý giữ vững khoảng cách với hai người bọn họ.

Tường Bách Xuyên nghiêng mặt hỏi cô: "Em đang nhìn gì thế?"

Tô Dương quay đầu lại, "Có phải em không nên tùy hứng đi cùng anh qua đây không?"

"Hả?" Tường Bách Xuyên không quá hiểu ý của cô.

Tô Dương lặng lẽ chỉ chỉ phía sau: "Em thấy hình như bọn họ không quen với việc này."

Tường Bách Xuyên nheo mắt nhìn cô: "Yên tâm đi, bọn họ còn ước được đi cùng em ấy chứ."

Tô Dương: "..."

Sau khi phản ứng kịp, cô không nhịn được bật cười, "A, thì ra anh vẫn còn tự mình biết mình, nếu đã biết nhân viên muốn tránh anh cũng không kịp, sao anh không nhẹ nhàng một chút?"

Cả ngày lạnh như băng, khí thế áp bách người khác, trong công việc lại nghiền ép người, chẳng có người nào bằng lòng thân cận với anh.

Chỉ khổ cho thư ký Giang Phạm.

Dư quang của Tường Bách Xuyên liếc xéo cô, "Nếu tính tình của anh quá tốt, em cảm thấy nhân viên nữ ở trong công ty còn có tâm tư đi làm sao?"

Tô Dương: "..."

Có thể có mặt mũi hơn không?

Sau khi đăng ký nửa tiếng, chỗ ngồi của Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên liền kề nhau.

Tường Bách Xuyên vừa lên máy bay liền mở laptop, bắt đầu công tác.

Tô Dương biết lúc này dự án thu mua của anh gặp phiền phức khó giải quyết, dường như không thể khinh thường đối thủ cạnh tranh, cô cũng không quấy rầy anh.

Trận vận động trước đó gần như tiêu hao toàn bộ thể lực của cô, hiện tại dựa lên ghế ngồi, cô liền mệt mỏi muốn ngủ.

Tường Bách Xuyên cầm cho cô một chiếc chăn lông, lại cho cô uống hết một ly nước ấm, "Em ngủ một chút đi."

Tô Dương nghiêng người, dựa lưng về phía Tường Bách Xuyên, đắp chăn lông lên người, nhắm mắt lại, cảm xúc buồn ngủ bắt đầu nổi lên.

Nhưng có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(*), không phải ở trên giường trong nhà, lại không cầm tay Tường Bách Xuyên, hơn 20 phút sau cô vẫn không ngủ được.

Cô lại nghiêng người đối mặt với Tường Bách Xuyên, lặng lẽ mở một mắt, liếc về phía Tường Bách Xuyên ở bên kia.

Anh đang gõ bàn phím, có lẽ là đang sửa đổi kế hoạch, nhìn chăm chăm vào sườn mặt của anh vài giây, cô lại nhắm mắt.

Không quá một phút đồng hồ, tay của cô bị Tường Bách Xuyên cầm lên, cô mở mắt, Tường Bách Xuyên đang cời khuy trên cổ áo sơ mi, cời ba cái, xương quai xanh tinh xảo của anh cũng lộ ra.

"Anh làm gì thế?"

Tường Bách Xuyên không trả lời cô, đặt tay cô lên cổ anh, "Em nắm cổ áo của anh mà ngủ."

Anh lại bắt đầu gõ bàn phím.

Trong lòng Tô Dương run rẩy, cô nhẹ nhàng giữ cổ áo anh.

Tư thế như vậy không ảnh hưởng đến tầm mắt của anh, cũng không khiến tay anh vương vãi, mà cánh tay của cô lại khoác trên tay vịn của ghế, cũng sẽ không bị mỏi.

Cảm giác thứ nóng ẩm trong hốc mắt muốn chảy ra, cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (obsessive-compulsive disorder): Là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. Như Tô Dương, phải ngủ giường quen mới được

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hẳn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thứ cô thích, chỉ cần anh có thể làm được, liền muốn lưu lại thay cô

Buổi sáng hôm sau, Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên đã đến con phố nhỏ có trụ sở chính của Laca, sau khi bỏ hành lý ở khách sạn, Tường Bách Xuyên liền cùng đoàn thư ký tới Laca.

Tô Dương ngủ một lát ở khách sạn, sau khi tỉnh dậy cảm thấy cực kỳ buồn chán, liền cầm máy ảnh lên, đi dạo nơi nơi trên con phố nhỏ

Con phố nhỏ là điểm sáng của thị trấn, không chỉ có hãng máy ảnh Laca ở đây, mà còn có rất nhiều xí nghiệp nổi danh khác.

Trước kia cô đã từng tới đây một chuyến, vào lúc Laca bắt đầu thay người phát ngôn, cô may mắn được đi dạo một vòng quanh con phố nhỏ cùng tổng giám đốc của Laca.

Cô có ấn tượng sâu nhất với nhà thờ của nơi này.

Lần trước tới Đức cũng là mùa đông, chỉ là lần đó không có tuyết rơi, không giống như hôm nay, tuyết bay lá tả như lông ngỗng, trên đường đều là tuyết trắng xóa.

Có vô số dấu chân lưu lại trên lối đi bộ, đứng ở vị trí hơi cao mà nhìn, sẽ giống như đứa nhỏ buống binh nhà ai tiện tay vẽ nguyệt xích ngoạc.

Rất nhiều kiến trúc nằm trên con phố nhỏ đều thuộc trường phái Gothic đặc sắc, nóc nhà phủ kín tuyết trắng mềm mại, cực kỳ giống căn nhà nhỏ trong ngày Giáng Sinh trên một tấm thiệp.

Lãng mạn như một câu chuyện.

Cô nhớ lúc còn học tiểu học, mỗi khi ngày Giáng Sinh đến, bạn học liền tặng thiệp Giáng Sinh cho nhau, loại phổ thông tốn mấy tệ một chiếc, loại có âm nhạc lại đắt thêm mấy đồng.

Hàng năm, cô là người thu được nhiều thiệp nhất, lúc nhận được thiệp vào năm thứ nhất, cô hưng phấn tới mức cả đêm không ngủ.

Cô là học sinh chuyển trường, bởi vì bố làm lái xe cho nhà họ Tường, ngay cả cô cũng được thơm lây, người của nhà họ Tường, cũng chính là chú hai của Tường Bách Xuyên đã chuyển cô từ trường học bình thường nhất đến trường học tốt nhất của thủ đô.

Tại ngôi trường kia, tại lớp học kia, cô được xem như đứa trẻ nghèo nhất, tính cách của cô cũng không phải kiểu thân thiện, nói trắng ra một chút chính là không dễ sống chung.

Không một nữ sinh nào chơi được với cô.

Sau này, cô tự ti mặc cảm, gần như chẳng nói gì.

Trong lớp chỉ có vài người có quan hệ tốt với cô, một là bạn ngồi cùng bàn, một là người ngồi ở phía sau lưng.

Bạn cùng bàn của cô là Cố Hằng, người ở phía sau là Lục Duật Thành.

Ở cái tuổi trẻ người non dạ, lại biết đối xử tốt với cô.

Năm vừa chuyển trường, ngay cả tên đầy đủ của bạn cùng lớp cô cũng không thể nhớ, nhưng khi cô bước vào phòng học trong buổi sáng ngày lễ Giáng Sinh, phát hiện trong ngăn kéo đầy ắp thiệp chúc mừng Giáng Sinh, đủ các loại chữ viết, xinh đẹp, thanh tú, xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có kiểu non nớt đáng yêu...

Lời chúc trên thiệp rất đơn giản, phần lớn đều là ngày ngày vui vẻ, học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước, nhưng đều không kí tên như nhau.

Rốt cuộc khi đó tuổi còn nhỏ, cô chỉ đơn thuần nghĩ bạn cùng lớp học tập Lôi Phong, làm việc tốt không đề tên, sau đó, cô thấy tất cả bạn học trong lớp đáng yêu hơn rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, cô cũng có thể chung sống hòa thuận với bạn cùng lớp.

Mãi cho đến khi lên cấp hai, một lần nào đó, Lục Duật Thành lỡ miệng, cô mới biết, những năm kia, tất cả thiệp có bài hát mà cô nhận được, những tấm thiệp chúc mừng sưởi ấm cho tâm hồn tuổi nhỏ của cô, đều là kiệt tác của hai người bạn họ.

...

Một trận gió chợt thổi qua, không biết là tuyết ở trên trời hay tuyết ở trên cây rơi xuống cổ cô.

Tô Dương hoàn hồn, không khỏi co rúm cổ lại, nhanh chóng dùng tay bắt lung tung mấy cái, chẳng bắt được gì, trên tay vừa ẩm ướt vừa lạnh như băng, là giọt nước sau khi tuyết hòa tan.

Cô đội mũ áo lông lên, giơ máy ảnh, chụp vô số hình những căn nhà nhỏ, lại giật mình nhìn nhà thờ cách đó không xa, sau một lúc lâu, thu tầm mắt lại, tiếp tục đi về phía trước dọc theo lối đi bộ.

Lang thang hai tiếng trong con phố nhỏ, Tô Dương nhận được tin nhắn của Trương Bách Xuyên, bảo cô về khách sạn sớm một chút.

Cô hỏi: [Khi nào thì anh về?]

Trương Bách Xuyên: [Anh đã ở khách sạn rồi, đang sửa lại kế hoạch thu mua.]

Tô Dương hỏi âm [Em lập tức về ngay.]

Cô cất di động, trở về dọc theo đường cũ.

Đi hơn nửa tiếng mới đến khách sạn, giày đã ướt không sai biệt lắm, may mà áo lông không thấm nước nên không bị ẩm ướt.

Tới cửa khách sạn, cô giậm chân một cái, rũ bỏ tuyết đọng trên giày, lúc này mới bước vào khách sạn.

Đến cửa thang máy, Tô Dương không ngờ, cô tha hương ở nơi đất khách quê người mà vẫn còn có thể gặp được Bảng Việt Hy, nghĩ lại, Trương Bách Xuyên tới đây là vì dự án thu mua, vậy Bảng Việt Hy đại khái cũng là vì dự án thu mua kia, hóa ra lúc này bọn họ đang cạnh tranh.

Bảng Việt Hy đưa lưng về phía cô gọi điện thoại, một tràng tiếng Anh lưu loát, ngoại trừ chút thuật ngữ chuyên nghiệp, Tô Dương đại khái nghe hiểu, nhưng không có hứng thú với những thứ này, cô liền không đề trong lòng, nhẫn nại chờ thang máy.

Bảng Việt Hy kết thúc cuộc gọi, lúc lơ đãng quay đầu, liền cùng Tô Dương bốn mắt đụng nhau.

Tô Dương nhàn nhạt rời tầm mắt, nhìn con số đang không ngừng giảm xuống trên thang máy.

Ngược lại, Bảng Việt Hy ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm, sau một lúc lâu, dường như hiểu ra điều gì, ánh mắt tối xuống rất nhiều.

Rõ ràng chỉ mới gặp mặt hai lần, chưa từng nói qua câu nào với nhau, nhưng áp khí chung quanh chợt giảm xuống, không khí đột nhiên biến thành giương cung bạt kiếm.

Bảng Việt Hy liếc mắt, liên tục nhìn Tô Dương đăm đăm, chẳng chút kiêng dè.

Thứ cô ta muốn chính là chèn ép Tô Dương về mặt khí thế, một cô ả chụp ảnh mà thôi, tố chất tâm lý chắc chẳng khá khẩm chút nào, có khi trở về lại quấy nhiễu Trương Bách Xuyên, mà hiện tại Trương Bách Xuyên nào có tâm tư đi dỗ dành phụ nữ.

Tô Dương cũng cảm giác được ánh nhìn chòng chọc đang đục khoét cô của người kia, nhưng về mặt cô vẫn hờ hững.

Cô nhớ Trương Bách Xuyên từng nói với cô rằng, nếu sử dụng và coi thường thờ ơ hạng nhất, sẽ phá hủy phòng tuyến tâm lý hạng nhất của đối thủ cạnh tranh.

Bảng Việt Hy biết, người nào chủ động mở miệng trước sẽ là người thua trong trận chiến không tiếng động này, nhưng cô ta vẫn chủ động đốt mồi lửa,

chỉ vì người đàn ông Trương Bách Xuyên kia, cô ta cầu mà chẳng được, thất bại liên miên, cô ta lại càng muốn có được anh.

Một cô ả chụp ảnh cũng có thể leo lên giường anh, cô ta không có cách nào để cân bằng chính mình.

Cho dù trong nội tâm không cam lòng tới cỡ nào, Bàng Việt Hy vẫn giữ được sắc mặt bình thản, khéo môi nhếch lên nụ cười yếu ớt chuyên nghiệp: "Là Tô tiểu thư sao? Người phát ngôn của Laca đúng không?"

Trong lời nói là vẻ xem thường vô tận, Tô Dương há có thể không nghe ra.

Lúc này Tô Dương mới không nhanh không chậm quay mặt lại, cũng lập tức cười cười, "Xin chào, cô là người hâm mộ của tôi à?"

Bàng Việt Hy: "..."

Sắc mặt cô ta thay đổi liên tục, từ hồng đến trắng, bên tai cũng nóng rực lên, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên cô ta lộ vẻ kinh ngạc trước mặt một người phụ nữ.

Bàng Việt Hy vẫn luôn tự hào rằng, từ trước đến nay, cho dù là khi đang tại chức hay khi ra mắt thị trường trên sân buôn bán, cô ta sẽ không lộ rõ vẻ vui buồn trên mặt, đối đầu với đối thủ cạnh tranh, cô ta đều ung dung thản nhiên, nhưng lúc này đây, cô ta lại thua triệt để.

Trong khái niệm của cô ta, không thắng liền là thua.

Cô ta hòa hoãn tâm tình, lập tức sửa sang biểu cảm luống cuống xấu hổ, gắng sức cứu lại chút mặt mũi: "Cũng là vì dự án thu mua ở trên đầu nên mới chú ý tới phía dưới."

Ngừng một chút, cô ta cười nhạt, dùng tầm mắt trên mặt Tô Dương, "Cô có biết lần này Trương Bách Xuyên đi Đức là vì cái gì không?"

Cô ta không xác định liệu Trương Bách Xuyên có nói chuyện làm ăn với một người bạn trên giường hay không, liền thử hỏi một câu.

Tô Dương mỉm cười, không lên tiếng, không thêm nói nhiều thêm nửa câu.

Thang máy đã tới tầng một, Tô Dương lấy thẻ mở cửa phòng ra, đang muốn quẹt thẻ, chợt nghe Bàng Việt Hy nói: "Xem ra anh ấy cũng không nói cho cô biết, chúng tôi tới đây là vì máy ảnh Laca, thật khéo, tâm linh tương thông, tôi cùng anh ấy đều coi trọng tập đoàn Laca, đều muốn thu mua nó."

Tô Dương liền giật mình, cô không nghĩ Trương Bách Xuyên muốn thu mua Laca, đến thành phố nhỏ này, cô còn cho là anh tới đây vì xí nghiệp khác, dù sao ở đây cũng có không ít xí nghiệp nổi danh.

Bàng Việt Hy nhìn ra cảm xúc dao động dưới đáy mắt cô, dù chỉ chợt lóe lên, nhưng vẫn bị cô ta bắt được, càng thêm chứng thực suy đoán ở trong lòng.

Cô ta hăng hái thêm không ít, "Cô có biết vì sao trong khoảng thời gian này Trương Bách Xuyên lại thân cận với cô không?"

Bàng Việt Hy không nói thêm gì nữa.

Tô Dương tự nhiên nghe ra ẩn ý trong lời của cô ta, chính là Trương Bách Xuyên muốn lợi dụng thân phận người phát ngôn cho Laca của cô để mượn sức tăng cấp cao của Laca.

Cô cũng không gấp, gằn từng chữ một: "Trương Bách Xuyên vẫn luôn khinh thường việc lợi dụng phụ nữ để đạt được một mục đích nào đó, Bàng tiểu thư, xem ra cô chẳng hiểu anh ấy chút nào."

Bàng Việt Hy khẽ giật mình, hiển nhiên không ngờ Tô Dương sẽ biết cô ta là ai.

Tô Dương theo sát mà nói: "Liệu Bàng tiểu thư có nghĩ đến một loại khả năng, cũng bởi vì tôi thích máy ảnh Laca, nên Trương Bách Xuyên mới mua cổ phần của công ty này, muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ?"

Sau khi nói xong, Tô Dương quẹt thẻ, cửa thang máy từ từ mở ra.

Cô không có lòng dạ nào để vui sướng khi người gặp họa trước một Bàng Việt Hy đang hơi mang vẻ mặt luống cuống, chỉ khẽ gật đầu với Bàng Việt Hy, vừa ưu nhã vừa cao ngạo rồi bước vào thang máy.

Về đến phòng, Trương Bách Xuyên đang xem máy tính ở bên trong, vẻ mặt nghiêm túc.

Tô Dương đi qua, ôm lấy anh từ phía sau, đặt cằm lên đầu vai anh, mắt nhìn màn hình máy tính, toàn bộ đều là tiếng Đức, cô nhìn không hiểu.

Sau khi Trương Bách Xuyên xem hết một trang này, mới quay đầu nhìn cô, "Em vừa đi chơi ở đâu thế? Không lạnh à?"

Tay Tô Dương duỗi xuống theo cổ anh, chọc một cái ở vị trí trái tim anh, "Chơi ở chỗ này, tuyệt đối không lạnh."

Trương Bách Xuyên trở tay vỗ lên mông cô vài cái, "Nhanh đi tắm nước nóng đi."

Tô Dương hôn lên sườn mặt anh, "Chiều nay anh còn đi không?"

Tường Bách Xuyên chuyển động con chuột, "Không, sáng mai anh mới đi tiếp, vừa lúc bọn họ tổ chức đại hội cổ đông lâm thời, quyết định phương án thu mua cuối cùng."

Tô Dương gật đầu, thổi khí vào tai anh, "Đoán xem em gặp được người nào ở dưới lầu?"

Tường Bách Xuyên: "Không phải đàn ông thì chính là phụ nữ."

Tô Dương: "..."

Bị anh làm cho tức giận tới mức bật cười, khẽ cắn nhẹ lên cổ anh: "Vạn nhất chính là gay Thái Lan thì sao?"

Tường Bách Xuyên: "Vậy em không chụp được ảnh của người ta à?"

Tô Dương: "... "Đánh anh hai cái, công khai lên án anh: "Anh không thể nói chuyện tử tế được à!"

Tường Bách Xuyên buông con chuột, xoa xoa ấn đường, quay đầu nhìn về phía cô: "Bây giờ đi ngâm nước nóng ngay, sau khi em ra ngoài chúng ta lại tiếp tục thảo luận xem em đã gặp người nào."

Anh chỉ chỉ chân cô: "Còn cảm giác gì không?"

Tô Dương lắc đầu, cô đã lạnh tới mức mất cảm giác.

"Thế thì em còn đứng ngây ngốc ra đây làm gì!"

"..."

Tô Dương bấu môi, bóp nhẹ hai cái trên mặt anh rồi mới vào phòng ngủ cầm đồ đi tắm.

Lúc tắm xong, Tường Bách Xuyên đã để nhân viên phục vụ đưa com trưa tới, Tô Dương buộc mái tóc đã sấy khô một nửa lên, ngồi trước bàn ăn: "Nhiều món ngon quá."

"Ừ, khách sạn này làm món Pháp không tệ."

Hai người ăn com sẽ không chú trọng nhiều như vậy, Tường Bách Xuyên xiên một miếng gan ngỗng nhỏ bằng nửa của mình, đưa tới bên miệng cô, Tô Dương ngậm lấy, gật gật đầu, "Không sai."

Sau khi nuốt xuống, cô còn nói: "Mi sốt tương anh làm vẫn ngon hơn."

Tường Bách Xuyên nhìn cô: "Em muốn ăn món Trung à?"

Tô Dương ừ một tiếng, "Đồ ăn ngoài ngon tới mấy cũng chẳng bằng nhà làm." Cô chỉ chỉ son hào hải vị trên bàn: "Chẳng ngon bằng món anh làm thường ngày."

Tường Bách Xuyên tự tay xoa đầu cô: "Về sau chỉ cần anh ở nhà, sẽ không để em ăn đồ bên ngoài."

Anh đặt món khai vị trước mặt cô, Tô Dương lại nghĩ tới đề tài trước khi tắm rửa, "Ôi, anh không hiếu kỳ xem rốt cuộc em đã gặp được ai ở dưới lầu sao?"

Tường Bách Xuyên liếc cô một cái, chậm rãi nhấm nuốt thức ăn, sau khi nuốt xuống mới nói: "Ngoại trừ Bàng Việt Hy thì còn có thể là ai?"

Tô Dương híp mắt lại: "Hóa ra anh đã sớm đoán được."

Tường Bách Xuyên gật đầu: "Ừ, bọn họ cũng ở khách sạn này, gặp được cũng chẳng lạ."

Tô Dương nhẹ nhàng khuấy thìa trong chén canh, như có chút suy nghĩ, vẫn báo cáo theo sự thật: "Em đã cãi nhau với cô ta."

Tường Bách Xuyên chẳng có chút kinh ngạc nào, vẻ mặt bình tĩnh, "Không chịu thiệt là được." Nhìn tâm tình của cô cũng không giống bộ dạng ăn quả đắng, vừa rồi anh cũng liền không hỏi nhiều.

Tô Dương: "..."

Cô uống một ngụm canh: "Anh không hỏi xem vì sao bọn em cãi nhau à? Biết đâu em lại để cho anh mất mặt thì sao."

Tường Bách Xuyên ngước mắt, một bộ không sao cả: "Chỉ cần em không chịu thiệt, những thứ khác đều không quan trọng."

Hơi ngừng giọng, anh còn nói: "Trước đó anh đã từng nói với em, bất kỳ thời điểm nào cũng không cần oan uổng chính mình, em muốn làm gì thì làm cái đó, không cần cố kỵ, nếu thật sự muốn làm lớn chuyện, không phải còn có anh sao!"

Khóe miệng Tô Dương nhộn nhạo một tia cười yếu ớt, ăn vài miếng thức ăn, lại không nhịn được mà hỏi: "Anh thực sự tới đây... Để thu mua cổ phần của tập đoàn Laca à?"

"Ừ." Những chuyện khác, Tưởng Bách Xuyên cũng không nói nhiều, hơi cúi đầu nghiêm túc ăn cơm.

Cách một hồi lâu Tô Dương mới lên tiếng: "Trước đó anh chưa bao giờ nói với em."

Tưởng Bách Xuyên ngẩng đầu: "Còn chưa biết liệu có thể thu mua thành công hay không, anh không muốn để em không vui."

Tô Dương vô thức dùng sức nắm chặt thìa, "Sao đột nhiên anh lại muốn thu mua Laca?"

Dù sao thời kỳ huy hoàng nhất của Laca cũng đã qua, giá trị đầu tư hiện tại... Thật đúng là khó mà nói, huống hồ cũng không phải chỉ một hai khoản tiền là có thể tuyệt đối thu mua cổ phần của công ty.

Tưởng Bách Xuyên nhẹ nhàng lắc rượu vang trong ly, nhấp một hớp nhỏ rồi nói: "Không phải em thích mấy ảnh Laca truyền thống sao? Hiện tại đang là thời đại số, nói không chừng một ngày nào đó bộ phận truyền thống sẽ trở nên cực kỳ suy yếu, không thể chế tạo kiểu mấy ảnh mới được nữa."

Thứ cô thích, chỉ cần anh có thể làm được, liền muốn lưu lại thay cô.

Editor: "Là Tô tiểu thư sao? Người phát ngôn của Laca đúng không?"

"Xin chào, cô là người hâm mộ của tôi à?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: My first love is... A Laca fan

Hôm sau.

Trong phòng hội nghị của tập đoàn đa phương tiện Laca.

Đoàn người Tưởng Bách Xuyên đến phòng hội nghị trước mười phút, lúc bọn họ đến, phía Bàn Việt Hy đã ngồi ở bên cạnh bàn họp.

Lúc này, đại biểu cổ đông của Laca cùng tầng quản lý cấp cao cũng lục tục đi vào.

Nghe thấy tiếng, Bàn Việt Hy ngược mắt, dừng tầm mắt ở trên sườn mặt lạnh lùng của Tưởng Bách Xuyên, anh chẳng hề cho cô ta ánh mắt dư thừa nào, đi về phía vị trí của tổng giám đốc Laca.

Sau khi Tưởng Bách Xuyên hàn huyên cùng người phụ trách của Laca xong, liền ngồi xuống.

Bàn họp dài hơn mười mét, bên cạnh vị trí màn hình chiếu là nhà đại biểu cho cổ đông lớn cùng thành viên của hội đồng quản trị, phía sau là giám đốc điều hành toàn cầu của Laca.

Tưởng Bách Xuyên, Bàn Việt Hy cùng cấp trên của cô ta ngồi ở đầu bàn họp, những nhân viên đi theo đều ngồi thành một hàng ở phía sau.

Bàn Việt Hy vẫn nhìn anh, lúc Tưởng Bách Xuyên lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt vừa lúc đụng vào cô ta, trong chớp mắt kia, Bàn Việt Hy cảm thấy tim mình đập rộn lên, như bị chọc trúng tâm sự.

Cô ta cười yếu ớt, gật đầu cùng anh, Tưởng Bách Xuyên hơi hơi gật đầu khách sáo, lập tức thu tầm mắt lại.

Cảm giác động tâm của Bàn Việt Hy còn chưa tiêu tan.

Cô ta sờ sờ tai, có chút nóng.

Hội nghị được chủ trì bởi phó tổng giám đốc của Laca, Tưởng Bách Xuyên nghe hiểu tiếng Đức, không cần mang người phiên dịch, Bàn Việt Hy có thể nghe hiểu một chút, nhưng cô ta không nghe ra rất nhiều từ chuyên nghiệp lạ lẫm, người phiên dịch luôn luôn nhỏ giọng bên tai cô ta.

Bàn Việt Hy ngồi đối diện với Tưởng Bách Xuyên, cô ta ngẩng đầu liền có thể thấy anh ở khoảng cách gần như vậy, trong trường hợp vừa nghiêm túc vừa tàn khốc, thỉnh thoảng cô ta vẫn sẽ phân tâm, không tự chủ được mà nhìn ngắm anh bằng dư quang.

Trước mặt Tường Bách Xuyên đặt một quyển sổ da trâu màu đen, anh dùng bút máy mang theo bên người, liên tục viết lách trên quyển sổ.

Bàng Việt Hy từng nghe người khác nói chữ viết tay bằng bút máy của anh rất xinh đẹp, nhưng bản thân cô ta vẫn chưa tận mắt nhìn thấy.

Không biết hiện tại anh đang viết gì, chắc chắn không phải là bản tóm tắt về cuộc họp của Laca.

Cuộc họp ngắn kết thúc, kế tiếp là thời gian đàm phán của hai công ty cạnh tranh, bọn họ muốn mỗi bên nói rõ chi tiết về kế hoạch thu mua cùng chiến lược đầu tư phát triển Laca trong tương lai.

Mới đầu, tổng giám đốc của Laca nghiêng về phía tập đoàn quản lý tài sản Doãn Lâm, tài lực của Doãn Lâm vốn hùng hậu, cũng có kinh nghiệm khá phong phú ở trong lĩnh vực kinh doanh toàn cầu, hơn nữa, bọn họ còn hợp tác với Morgan Stanley(*), chắc chắn là sự lựa chọn hàng đầu đối với Laca.

(*) Morgan Stanley (mã số tại NYSE - MS): là một ngân hàng đầu tư, công ty chứng khoán có trụ sở chính tại Hoa Kỳ. Đây là một trong những thể chế tài chính lớn nhất của thế giới, phục vụ những nhóm đối tượng là chính phủ, tổ chức tài chính khác và cá nhân.

Nhưng nửa đường lại xuất hiện ngân hàng đầu tư Hải Nạp, ông không nghĩ Tường Bách Xuyên cũng sẽ cảm thấy hứng thú với Laca, cá nhân ông rất thường thức Tường Bách Xuyên, liền cho anh một cơ hội, cũng xem như tăng thêm một con đường lựa chọn cho tương lai của Laca.

Nếu có cơ hội hợp tác, coi như hai bên cùng có lợi.

Về phần cuối cùng sẽ nghiêng về phương án thu mua của nhà nào, cũng không phải chỉ do mình ông định đoạt, phần lớn cổ đông đang ngồi ở đây đều ôm ấp tình cảm với Laca, đều là những người say mê Laca nhiều năm.

Bọn họ muốn chọn một con đường phát triển thích hợp đối với Laca và thiết lập quan hệ lợi ích, nhưng lại càng liên quan tới thứ tình cảm mà họ ôm ấp.

Phó tổng giám đốc Laca trung cầu ý kiến của hai bên, hỏi ai sẽ bắt đầu trước, đàm phán có tính cạnh tranh như vậy, người mở đầu sẽ càng có nhiều ưu thế hơn một chút.

Bàng Việt Hy chưa từng khiêm nhường trong trường hợp như vậy, cô ta đang muốn mở miệng nói bên mình sẽ trình bày trước, không ngờ Tường Bách Xuyên lại dùng tiếng Đức nói: "Ưu tiên phái nữ."

Bàng Việt Hy khẽ giật mình, từ lúc nào thì anh trở nên thân sĩ như vậy rồi?

Không kịp nghĩ nhiều, cô ta liền mở laptop, bắt đầu triển lãm đồ án của kế hoạch thu mua cho cổ đông cùng tầng quản lý của Laca, cũng giải thích rõ bản đồ quy hoạch cho việc phát triển Laca trong vòng mười năm.

Trọng điểm trong chiến lược hợp tác của bọn họ chính là ưu thế nổi bật của Doãn Lâm trong lĩnh vực kinh doanh toàn cầu, dưới tình huống Laca còn chưa thành lập mạng lưới tiêu thụ trong thị trường quốc gia, họ có thể giúp Laca tránh được sai lầm khi ra quyết sách trọng đại.

Cuối cùng là giá mua vào cổ phần của công ty hiện thời, dùng 2.3 triệu đô la để mua 41% cổ phần của công ty Laca cùng sự đầu tư trong tương lai.

Thuyết minh xong tất cả, Bàng Việt Hy buông con chuột, khẽ ngẩng đầu.

Tường Bách Xuyên vẫn còn đang viết lách trên quyển sổ, có chút thờ ơ, đối với anh mà nói, đồ án cho kế hoạch thu mua của cô ta tựa như một tiết âm nhạc khi còn học tiểu học, nghe cũng được mà không nghe cũng chẳng sao.

Cổ đông của Laca tiêu hóa phương án thu mua này một phen, kế tiếp là Tường Bách Xuyên, vốn là do tổng giám đốc của Hải Nạp phụ trách giải thích, nhưng anh biết tiếng Đức, liền giám sát phiên dịch của việc phiên dịch.

Tường Bách Xuyên không biểu diễn phương án thu mua một cách chi tiết trên màn ảnh, anh chỉ trình bày bằng miệng: "Thứ nhất, quyền kinh doanh của máy ảnh Laca truyền thống sẽ được bảo lưu, Hải Nạp chúng tôi không tham dự vào việc này, hàng năm còn có thể đầu tư 5000 vạn đô la cho việc nghiên cứu phát triển máy ảnh kiểu mới."

Hàng năm đầu tư 50 triệu đô la cho việc nghiên cứu phát triển máy ảnh truyền thống?

Bàng Việt Hy nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt khó tin, anh chính là nhà kinh doanh khác nghiệt nhất, cũng chẳng hào phóng tới mức đi làm từ thiện, vậy mà bây giờ anh lại tự móc tiền túi để đi đầu tư cho chi phí nghiên cứu phát triển?

Rốt cuộc người đàn ông này nghĩ gì thế?

Tường Bách Xuyên nói tiếp: "Hải Nạp là ngân hàng đầu tư bản địa tại Trung Quốc, là người hợp tác chiến lược tốt nhất của tập đoàn Laca để tiến quân vào Châu Á cùng thị trường Trung Quốc."

Dừng một chút, anh nhấn mạnh: "Không ai sánh bằng."

Không phải trong lời nói của ai cũng có được sự tự tin cuồng vọng như vậy.

Từ đầu đến cuối, tầm mắt của Bảng Việt Hy chỉ dừng trên khuôn mặt anh, thần sắc vẫn đậm phong khinh, đôi mắt sâu không thấy đáy, thanh âm từ tính trầm thấp, khí tràng sắc bén lan tỏa từ trong ra ngoài của anh.

Bất kể là thứ gì, cũng đều khiến cô ta muốn ngừng mà không được.

Tướng Bách Xuyên vẫn tiếp tục: "Từ ba đến năm năm trong tương lai, Trung Quốc sẽ là một trong những thị trường tiêu dùng lớn nhất của Laca, Hải Nạp sẽ vạch ra kế hoạch trợ giúp Laca tại thành phố của các tỉnh, thành phố trực thuộc trung ương cùng thành phố ven biển của Trung Quốc, mở ra 52 cửa hàng Laca, cũng cung cấp các dịch vụ sau khi bán hàng tương ứng."

Anh nói xong, trong phòng hội nghị liền có chút âm thanh kinh ngạc rất nhỏ, không đủ để ảnh hưởng đến anh, nhưng anh vẫn cố ý dừng lại để các cổ đông có thời gian thảo luận.

Anh biết tất cả cổ đông cảm thấy hứng thú nhất với phần này.

Ngừng khoảng một phút đồng hồ, anh bắt đầu nội dung tiếp theo: "Thứ ba, trước đó không lâu, tập đoàn Trung Xuyên, tập đoàn của nhà họ Tưởng chúng tôi vừa nhập cổ phần vào một sản phẩm di động trong nước, sau này, Laca có thể kết hợp với điện thoại di động trên phương diện kỹ thuật số thông minh, sản xuất ra camera di động."

Sau khi Tưởng Bách Xuyên biểu đạt xong những điểm mình muốn nói, còn sót lại phương diện về giá cả thu mua, anh ra hiệu để thư ký phát một phần tư liệu giấy đã in từ trước cho từng cổ đông, dùng bảng kê khai đối chiếu tương tận chi phí và kim ngạch đúng hạn định.

Đây không phải là lần đầu tiên Bảng Việt Hy giao phong chính diện với anh, trên sân buôn bán, thắng thua khó lường, có thắng cũng có thua, khi thua, anh chẳng hề bận tâm, mà khi thắng anh cũng chẳng hề bận tâm.

Giống như hôm nay, nhất định tỷ lệ thắng của anh lớn hơn so với bọn họ, bởi trong phương án thu mua của bọn họ không đề cập đến việc kết hợp di động cùng camera.

Ưu thế của bọn họ đã rất rõ ràng, nhưng lúc này, anh vẫn mang dáng vẻ không liên quan đến mình, ghi ghi chép chép trên cuốn sổ.

Bất cứ lúc nào anh cũng có thể không quan tâm hơn thua.

Morgan có câu danh ngôn: Cách thức hạ gục nhất sẽ tạo nên việc kinh doanh hạ gục nhất.

Bảng Việt Hy cảm thấy anh làm được.

Dù là thắng hay thua, anh đều làm được.

Trước khi cuộc họp kết thúc, có cổ đông hỏi Tưởng Bách Xuyên: "Sao anh lại có hứng thú với việc kinh doanh truyền thống?" Không chỉ không tham dự quyền kinh doanh, mà hàng năm còn đầu tư cho bọn họ.

Tầm mắt của mọi người trong phòng đều tập trung trên người Tưởng Bách Xuyên, Bảng Việt Hy càng nhìn anh không chớp mắt, cô ta cũng tò mò.

Tướng Bách Xuyên cười cười, do dự đấu tranh vài giây, cuối cùng vẫn nói: "My first love is... a Laca fan."

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên trong phòng hội nghị.

Trên mặt các cổ đông cùng tầng quản lý đều mang nụ cười chúc phúc, bọn họ yêu Laca tha thiết, cũng yêu cả những câu chuyện liên quan đến tình yêu ở phía sau Laca.

Tướng Bách Xuyên hơi gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

Bảng Việt Hy cũng vỗ tay, nhưng ý cười nơi khóe miệng đã cứng đờ.

Cô ta không nghĩ người đàn ông lạnh lùng, thậm chí là vô tình này còn có một mặt dịu dàng như vậy.

Mối tình đầu của anh cũng say mê Laca sao?

Cho nên anh yêu ai yêu cả đường đi, cũng thích người phát ngôn của Laca là Tô Dương?

Sau cùng, chưa thể quyết định là sẽ chọn ai, Laca muốn mở cuộc họp cổ đông vào buổi chiều để quyết định đối tác cuối cùng.

Cuộc họp kết thúc, cổ đông của Laca lục tục ra ngoài.

Lúc này, di động của Tưởng Bách Xuyên rung lên, là tin nhắn do Tô Dương gửi đến: [Ông xã, trưa nay em sẽ bay tới Hồng Kông, Đinh Thiển vừa gọi cho em, nói kế hoạch quay chụp sẽ bắt đầu trước thời hạn, trước khi quay còn cần gặp tổng giám đốc của nữ trang KING, tổng giám đốc rất chú trọng chi tiết trong lần quay chụp này, có người nói khoản chi phí đầu tư cho lần quảng cáo này là lớn nhất trong lịch sử của KING, em phải tới văn phòng chính của KING vào 9 giờ sáng mai. Em đã đặt vé máy bay rồi, sẽ lập tức đón xe ra sân bay, anh cứ làm dự án thu mua đi, không cần lo cho em đâu. Cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, yêu anh.]

Tường Bách Xuyên giật mình nhìn màn hình vài giây, đặc biệt là câu cuối cùng, anh không thể nói rõ trong lòng mình mang cảm thụ gì. Anh cất di động, sau khi đứng dậy bắt tay tạm biệt tổng giám đốc của Laca, bước nhanh ra khỏi phòng hội nghị.

Bàng Việt Hy nhìn cuốn sổ vẫn còn đang ở trên chỗ ngồi của Tường Bách Xuyên, cô ta vẫn luôn tò mò chữ của anh đẹp tới mức nào, liền đứng dậy.

Trước khi Giang Phàm thu hồi cuốn sổ, cô ta liếc nhìn chữ ở bên trong, chỉ chút từ "Đồng", ý nghĩ duy nhất của cô ta chính là, mối tình đầu của anh mang họ Đồng sao?

Tường Bách Xuyên ra khỏi phòng hội nghị, gọi vào số của Tô Dương.

"A lô, em đang ở đâu thế?"

Tô Dương đã đẩy hành lý ra khỏi thang máy, "Em đang ở đại sảnh của khách sạn, sắp gọi xe taxi rồi."

"Có thể chờ anh nửa tiếng được không?" Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, lịch bay là buổi trưa, hiện tại đã là mười rưỡi, nửa tiếng dường như có chút xa xỉ.

Tô Dương tính toán thời gian: "Miễn cưỡng có thể, anh muốn về đây sao? Đừng chậm trễ chuyện của bản thân đấy nhé."

"Sẽ không đâu, bên này vừa mới kết thúc, anh cúp máy trước đây." Tường Bách Xuyên đã đến cửa tòa nhà, tổng giám đốc của Laca đã cho bọn họ một chiếc xe thương vụ, chuyên đưa đón bọn họ trong mấy ngày này.

Anh không kịp chờ Giang Phàm, gửi tin nhắn cho cô, để bọn họ đón xe về khách sạn.

Ngồi trên xe, anh nói tình huống với tài xế, hy vọng có thể tiết kiệm một chút thời gian, lái xe tò vè có thể đưa Tô Dương tới sân bay.

Tường Bách Xuyên cảm kích nói hai chữ cảm ơn, cứ như vậy, anh có thể nói thêm mấy câu cùng Tô Dương.

Bay từ Đức tới Hồng Kông, lại là đường dài.

Một mình cô, phòng chừng lại là một đường không chợp mắt.

Sau 25 phút, ô tô chạy đến cửa khách sạn.

Tô Dương ngồi trên xe đây, ánh mắt vẫn nhìn giao lộ.

Hôm nay, tuyết đã ngừng rơi ở thành phố nhỏ, mặt trời chiếu sáng ở trên cao, bầu trời xanh biếc như được gột rửa.

Cô ngồi ở đằng đó, yên tĩnh như một bức họa.

Tường Bách Xuyên xuống xe, Tô Dương lập tức đứng lên, chạy qua nghênh đón.

Tường Bách Xuyên nâng tay: "Đưa di động cho anh."

Tô Dương khẽ giật mình: "Để làm gì thế?"

Tường Bách Xuyên trực tiếp lấy di động ra từ trong túi áo lông của cô: "Ghi âm một câu chuyện bằng tiếng Đức cho em, có thể lấy ra nghe lúc không ngủ được, biết đâu nghe rồi lại có thể ngủ."

Trước đây anh không nghĩ tới biện pháp này, bất kể được hay không, thử rồi nói sau.

Tường Bách Xuyên mở màn hình di động, giữ ngón tay cô tại dấu vân tay, mở khóa, bắt đầu tìm phần mềm ghi âm.

Tô Dương đến gần anh nửa bước, đưa hai tay vào trong túi áo khoác của anh để sưởi ấm, hơi hơi ngửa đầu nhìn anh: "Vội vã trở về như thế chỉ để ghi âm một câu chuyện cho em thôi sao?"

Tường Bách Xuyên gật đầu, tìm được phần mềm ghi âm, anh hắng giọng một cái, bắt đầu ghi âm.

Cô đã nghe câu chuyện xưa bằng tiếng Đức ấy cả trăm lần, mặc dù không hiểu rõ cuộc nó nói về cái gì, nhưng toàn bộ câu chữ đều mang vẻ quen thuộc.

Cảm giác có thứ gì chảy xuống từ trên mặt, Tô Dương nhanh chóng nghiêng mặt đi, nâng tay xoa nhẹ.

Đây là lần đầu tiên cô khóc ở trước mặt anh, ngay cả khi anh cầu hôn cô cũng không khóc, lúc ấy vui tới choáng váng, không biết phải khóc thế nào.

Hiện tại, một đoạn chuyện ngắn ngủi này lại khiến cô xúc động, hai mắt đầm lệ.

Âm thanh dịu dàng của anh vẫn đang tiếp tục, cô nhìn ánh nắng chiếu xuống bồn hoa ở dưới tuyết đọng, đẹp đến lạ lùng.

Trong trời đông giá rét ở nơi này, vào buổi trưa đầu tiên sau khi tuyết rơi, cô lại cảm nhận được gió xuân mướt dằm của tháng ba.

Dường như thành phố nhỏ này cũng đang nghênh đón mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Khoảng cách từ trái tim tới trái tim là 0

Editor: Mẫn Mẫn

Tường Bách Xuyên ghi âm xong một đoạn, lại phát để nghe thử, cũng không tệ lắm, anh tắt đi, nhét di động vào túi của cô, thấy cô xoay qua chỗ khác, anh liền quay người cô lại.

Tô Dương hít hít mũi, trên mặt còn mang vệt nước mắt chưa khô.

Tường Bách Xuyên khẽ giật mình, đây là lần đầu tiên anh thấy Tô Dương rơi nước mắt.

Trong nháy mắt, nơi nào đó trong tim liền đau đớn.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng, "Làm sao thế?"

Tô Dương lắc đầu, không lên tiếng.

Tường Bách Xuyên không hỏi lại, chỉ dùng sức ôm cô vào lòng.

Bọn họ đã ở cùng nhau hơn 11 năm, cũng sắp tròn 12 năm, ngay cả trong thời điểm gặp khó khăn trên con đường tình cảm, cô không khóc, cũng chưa từng thương tâm.

Cô vốn lý trí, anh bận rộn, cô sẽ không dính lấy anh, chưa bao giờ càn quấy với anh, lại càng không cố tình gây sự, chỉ thỉnh thoảng nóng nảy một chút.

Khóc đến đỏ mũi, ôm chặt lấy anh, còn cọ qua cọ lại trong lồng ngực anh, bộ dạng yếu ớt như cô gái nhỏ giống như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên.

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, không nói gì.

Chỉ càng dùng thêm sức để ôm cô.

Cô vẫn còn đang khóc nức nở trong lòng anh.

Tường Bách Xuyên cúi đầu, hôn lên tai cô một cái, thấp giọng hỏi cô: "Em mệt à?"

Tô Dương lắc đầu, nghẹn ngào: "Chỉ là... Có chút nhớ anh."

Tường Bách Xuyên cắn vành tai cô: "Sau này sẽ không để em không nhìn thấy anh quá một tuần nữa."

Không gặp cô vào ba tháng trước, ngoài việc bận bịu, thân thể anh còn xảy ra chuyện, mà lúc ấy cô đang chuẩn bị triển lãm ảnh ở Hồng Kông, anh không muốn để cô phân tâm, liền không nói chuyện anh sinh bệnh với cô, cũng không gặp cô.

Sau khi xuất viện, anh lại bận rộn với hạng mục IPO của Thẩm thị, còn phải quan tâm tới vụ thu mua của tập đoàn Trung Xuyên, cô cũng bận bịu, hai người mới không gặp mặt lâu như vậy.

Hôm nay, nước mắt của Tô Dương tiết ra như nước lũ, tuôn rơi ào ào, không cách nào ngăn cản.

Cô gạt đầu thật mạnh.

Mấy phút sau, cảm xúc của Tô Dương mới từ từ hồi phục, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Em phải ra sân bay rồi, nếu không đi sẽ không kịp lên máy bay mất."

Tường Bách Xuyên buông cô ra, nâng tay lau nước mắt trên mặt cô, lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô: "Sau khi hạ cánh thì gọi cho anh nhé."

Tô Dương gạt đầu, đôi mắt ướt sũng, ánh ngược đều là anh.

Người đàn ông cô đã yêu hơn 10 năm mà chưa từng hối hận.

Tô Dương không thích cảnh tiễn đưa, cái cảnh cô xoay người tới chỗ kiểm tra an ninh, anh đứng nhìn cô ở nơi ấy, sau đó lại trở về một mình, khiến cho người ta cảm thấy chua xót.

Loại cảm giác này rất tệ, sau khi anh tiễn cô một lần, cô không bao giờ để anh làm thế nữa.

Tô Dương ngồi trên xe, hạ cửa xe xuống, cười yếu ớt vẫy vẫy tay với anh.

Tường Bách Xuyên đi tới, nắm lấy cảm cô, hôn lên.

Trước khi buông ra, lại dùng sức cắn một cái trên môi cô, mùi máu tươi lan tràn trong khoang miệng của hai người.

Tường Bách Xuyên buông môi cô ra, xoa đầu cô, tỏ ý tài xế có thể lái xe.

Mãi cho đến khi xe biến mất vì chuyển hướng, anh mới thu ánh mắt lại.

Giữa trưa, sau khi ăn cơm xong, Tường Bách Xuyên cũng không nghỉ trưa, chuẩn bị đi dạo trong thị trấn nhỏ, xem có cái cốc Tô Dương thích hay không.

Anh không lái xe ra ngoài.

Một mực đi về phía trước, dọc theo con đường nhỏ không quá rộng rãi ở cửa khách sạn.

Ba năm trước, Tô Dương từng gửi cho anh một tấm ảnh chụp chính nhà thờ ở nơi này, anh vẫn còn nhớ rõ mỗi chữ cô nói khi ấy.

Cô nói: [Nếu trong tương lai, có một ngày em đoạt được giải thưởng cao nhất của giới nhiếp ảnh, em liền cầu hôn với anh ở nơi này, anh không nhìn làm đâu, là em cầu hôn anh, anh gả cho em. Gả cho ca, ăn no mặc ấm, còn có tiền tiêu không hết ~, lòng ca như một, chỉ yêu mình anh.]

Ba năm này, ngày nào cô cũng nỗ lực vì niềm vinh dự cao nhất ấy, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Tất cả khổ cực cùng áp lực của cô, chỉ có anh biết rõ.

Tường Bách Xuyên lấy di động ra chụp ảnh nhà thờ, gửi cho Tô Dương, khó có khi anh hỏi đùa: [Đồng ca, khi nào thì cầu hôn?]

Cất di động, Tường Bách Xuyên xoay người, chuẩn bị rời khỏi nhà thờ.

"Chắc, thật khéo." Thời gian này, Bằng Việt Hy không có việc gì làm, liền tới xem những công trình kiến trúc kinh điển của thị trấn nhỏ, không ngờ lại gặp Tường Bách Xuyên ở chỗ này.

Tường Bách Xuyên gật đầu, không định nói chuyện, nâng chân đi về phía trước.

Lúc lướt qua vai cô ta, Bằng Việt Hy gọi anh lại: "Tường Bách Xuyên!"

Tường Bách Xuyên ngừng chân xoay người, Bằng Việt Hy cũng xoay người.

"Nếu là để chúc mừng tôi, vậy thì cảm ơn." Âm thanh của anh lạnh nhạt trầm tĩnh.

Bằng Việt Hy: "..."

Người đàn ông này quả là kiêu ngạo, ai nói anh nhất định có thể thắng?

Cô ta chợt "A" một tiếng, "Tôi không thực sự có ý định nói một tiếng chúc mừng, nhưng lại có chuyện muốn hỏi anh."

Trước đây cô ta chỉ gặp Tường Bách Xuyên tại trường họp công khai, không thích hợp để nói chuyện riêng tư.

Hôm nay, thật vất vả mới ở dưới tình huống không có người ngoài, cô ta gặp được anh, liền muốn hỏi rõ.

Cô ta luôn muốn biết mình thua ở chỗ nào.

Luận về khí chất, cô ta không thua Tô Dương, luận về xinh đẹp, cô ta tự nhận mình cũng không kém gì Tô Dương.

Vậy thì rốt cuộc cô ta thua ở chỗ nào?

Tường Bách Xuyên như có điều suy nghĩ, có lẽ sẽ hỏi chuyện liên quan đến Tô Dương, anh hơi hơi gật đầu: "Cô hỏi đi."

Bằng Việt Hy nhìn anh, im lặng một lúc, cô ta mới hỏi: "Anh vẫn luôn tán thưởng tôi như vậy, nhưng tôi cũng chẳng lọt nổi vào mắt xanh của anh, nên tôi rất hiếu kỳ... Anh thích Tô Dương ở điểm nào?"

Cô ta biết Tường Bách Xuyên thường thức mình, người ở trong ngành cũng đều biết rõ.

Tại trường hợp công khai, anh đã từng nói rằng, trong giới ngân hàng đầu tư, không có quá nhiều người phụ nữ mà anh thường thức, cô ta coi như là một, thư ký Giang Phàm của anh cũng là một trong số đó.

Tường Bách Xuyên không chút do dự trả lời cô ta: "Tôi không biết."

Lần đầu tiên nhìn thấy liền thích, nào có lý do gì.

Bàng Việt Hy chớp chớp mắt, tựa như đang bình phục tâm trạng tức giận chập chòn của chính mình.

Một lát sau, cô ta dịu giọng nói: "Tường Bách Xuyên, tôi đang hỏi anh một cách hòa nhã, không phải là đang tranh cãi với anh."

Tường Bách Xuyên nhận lấy câu nói của cô ta: "Tôi chỉ tranh cãi với người nhà của tôi thôi."

Bàng Việt Hy nhin rồi lại nhin: "Hay là anh không thích Tô Dương? Thích cũng chỉ vì cô ta là người phát ngôn cho hãng camera mà mối tình đầu của anh thích?"

Tường Bách Xuyên chưa bao giờ chủ động đàm luận chuyện tình cảm riêng tư của mình cùng người khác, nếu cô ta đã hỏi, anh cũng sẽ nói rõ ràng: "Tô Dương chính là mối tình đầu, cũng là vợ của tôi."

Sau một lúc lâu, Bàng Việt Hy mới tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, nhưng vẫn cảm thấy khó có thể tưởng tượng được.

Anh đã kết hôn rồi ư?

Là với Tô Dương sao?

Vậy thì hành động gây hấn trong thang máy của cô ta vào ngày nọ chính là một chuyện cười lớn.

Sự mờ mịt của cô ta đã đi đến một tầm cao mới.

Bàng Việt Hy thu lại vẻ mặt luống cuống, nếu còn tiếp tục nói về đề tài, cô ta liền có vẻ rất không biết điều.

Cô ta thay đổi đề tài: "Anh có biết sau khi tôi trở lại New York sẽ đổi nơi công tác tới chỗ nào không?"

Tường Bách Xuyên nhàn nhạt nói một câu: "Có liên quan gì tới tôi sao?"

Sau đó, xoay người rời khỏi.

Bàng Việt Hy: "..."

Người đàn ông này thật đúng là vừa vô lễ vừa kiêu căng!

Hai tay cô ta đút vào túi, nhìn bóng lưng cao lớn càng lúc càng xa kia, ánh mắt phức tạp.

Không bao lâu sau, bọn họ sẽ lại giao đấu chính diện.

*

Sáng ngày hôm sau, Tô Dương đã đến Hồng Kông vào lúc 6 giờ hơn.

Tuy không thể ngủ ngon trên đường đi, nhưng nhờ có ghi âm, cô cũng mơ màng ngủ mấy tiếng.

Khi đẩy hành lý qua hải quan, nghe thấy có người gọi cô từ phía sau: "Đồng Đồng."

Tô Dương quay đầu, không ngờ lại gặp được Cố Hằng ở chỗ này, trợ lý đang theo ở đằng sau anh.

Cô ngừng bước chân, chờ anh.

Cố Hằng đến gần, hỏi: "Sao chỉ có một mình thế?"

Tô Dương: "Đỉnh Thiển đang bay đến từ Bắc Kinh."

"Đi thôi." Cố Hằng đưa tay muốn giúp cô đẩy hành lý, Tô Dương lại không để anh làm.

Cố Hằng từ bỏ, sánh bước cùng cô về phía cửa ra của hải quan.

Khi xếp hàng tại chỗ hải quan, Tô Dương nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng trên mặt anh: "Có muốn tách ra để xếp hàng không?"

"Hả?" Cô Hằng không hiểu ý cô.

Tô Dương nói: "Cậu là ảnh đế, bị chụp ảnh thì không tốt lắm đâu, còn tưởng là tôi muốn nổi danh ấy chứ."

Cô Hằng nghe được sự châm biếm trong lời nói của cô, anh liếc cô một cái, không tiếp lời.

Sau 20 phút, ra khỏi cửa hải quan, trong sảnh đến quốc tế, Tô Dương nhìn thấy Lục Duật Thành, mấy hôm trước còn bị kiểm tra vì say rượu lái xe, nay lại tới Hồng Kông để kiểm chuyện.

Cô hơi cau mày, từ lúc nào thì người này trở nên tốt tính như vậy rồi, đây sớm để đến đón máy bay sao?

Sau đó, cô nghĩ lại, có lẽ là đến để đón tình nhân nhỏ.

Tối hôm qua Cô Hằng còn buồn bực, sao Lục Duật Thành lại nhất thời tốt bụng mà đến đón máy bay như vậy, hóa ra là có ý đồ khác.

Hắn không đến để đón anh, mà là để đón Tô Dương.

Sau khi đến gần, Lục Duật Thành hỏi Tô Dương: "Có đói bụng không?"

Tô Dương tròn mắt: "Tôi đã ăn rồi."

Lục Duật Thành cũng không để ý tới sắc mặt của cô, tự tay muốn đẩy hành lý cho cô, bị Tô Dương ngăn lại: "Đây là nơi công cộng, lòi lòi kéo kéo cũng không tốt, cậu không muốn hình tượng nhưng tôi vẫn còn muốn đấy."

Cô đẩy tay hắn, đẩy thẳng hành lý về phía cửa ra.

Lục Duật Thành xoay người nhìn bóng lưng quật cường của cô, lồng ngực phập phồng vì tức giận.

Cô Hằng đứng ở một bên xem náo nhiệt, chợt đẩy hành lý ở trước mặt trợ lý về phía Lục Duật Thành: "Ừm, cậu đẩy cái này đi, đừng mất mát nữa."

Lại vỗ vỗ bờ vai hắn, tựa như đang cho một liều thuốc an ủi.

Sau đó, nhanh chóng rời đi cùng trợ lý.

Lục Duật Thành: "..."

Hắn nhìn hành lý của Cô Hằng, lại nhìn bóng lưng kiêu ngạo của bọn họ, trực tiếp đá hành lý một cước.

Không thèm để ý tới rương hành lý kia, đi thẳng ra ngoài.

Đi hơn mười bước, hắn chửi một câu thô tục ở trong lòng, híp mắt một cái, lại xoay người cầm hành lý của Cô Hằng.

Đến trước ô tô, Lục Duật Thành tới chậm, chỉ có thể ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ của hàng sau, Cô Hằng ngồi ở giữa, bên cạnh là Tô Dương.

Trên xe, ba người bọn họ đều không nói chuyện.

Tô Dương lấy di động, mở ra, nửa phút đồng hồ sau, có mấy tin nhắn xuất hiện.

Trong đó, có hai cái là do Trương Bách Xuyên gửi đến, một tấm ảnh chụp nhà thờ nhỏ, còn có một tin nhắn bằng chữ, chỉ thấy tin nhắn viết: [Đồng ca, khi nào thì cầu hôn?]

Tô Dương nhìn một chút, chợt bật cười không tiếng động.

Đã bao nhiêu năm rồi anh không hóm hỉnh như vậy?

Cô trả lời anh: [Ca đang kiếm tiền để mua đồ cưới cho anh, chờ ca, ca bận thêm mấy ngày nữa liền cưới anh làm vợ ~]

Lại gửi biểu tượng cường hôn cho anh.

Tô Dương tính toán thời gian hiện tại của thị trấn nhỏ ở Đức, chính là sau nửa đêm, có lẽ Trương Bách Xuyên đã ngủ rồi.

Cô đeo tai nghe, tiếp tục nghe câu chuyện tiếng Đức mà anh ghi âm cho cô.

Ánh mắt của Lục Duật Thành luôn nhìn về phía bên phải một cách không tự chủ, lần nào quay đầu cũng đối chọi với ánh mắt của Cô Hằng, hắn hừ lạnh một tiếng, lại thu hồi tầm mắt.

Trên máy bay, Cố Hằng liên tục xem kịch bản, cũng không nghỉ ngơi thật tốt, anh tựa lưng lên ghế ở phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi Lục Duật Thành lại nhìn về phía Tô Dương một lần nữa, thấy cô đang cười yếu ớt với màn hình di động.

Hắn tò mò không biết cô đang nhìn cái gì, đưa tay muốn lấy tai nghe của cô để nghe một chút, vừa chạm vào tai cô, Tô Dương chợt quay đầu, đánh rớt tay hắn: "Lục Duật Thành, cậu có thấy phiền không vậy!"

Cố Hằng mở mắt ra, nhìn nhìn, rồi lại nhắm mắt lại.

Anh đã quá quen với trường hợp như vậy, lúc còn đi học cũng chính là như thế, khi Lục Duật Thành rảnh rồi liền muốn kiếm chuyện với Tô Dương, Tô Dương sẽ quát hắn, nhưng Lục Duật Thành vẫn mặt dày mặt dạn, tiếp tục cười đùa cùng cô.

Lục Duật Thành nhìn Tô Dương, kéo tai nghe của cô: "Tô Dương, cậu không thể nói chuyện tử tế với tôi được à!"

Tô Dương cũng nhìn hắn, trong mắt đều là bất đắc dĩ, thay đổi về mặt, cười nhạt với hắn, thanh âm cũng dịu dàng: "Lục tổng, xin hỏi khi nào thì ngài có thể trả hai ngàn ba trăm tệ cho tôi? Gần đây tôi cực kỳ, cực kỳ thiếu tiền."

Lục Duật Thành: "..."

Hắn tức giận quay mặt đi, mở cửa sổ xe để thông khí.

Một người phụ nữ như vậy, nếu hiện tại đưa cho hắn, hắn cũng không nhất định sẽ để ý tới cô đâu.

Tô Dương tiếp tục nghe chuyện xưa.

Sau khi nghe qua một lần, cô luôn cảm thấy nội dung nhiều ra thêm mấy câu so với lần trước, chính là những câu cuối cùng.

Hơn nữa, mấy năm này, câu chuyện càng ngày càng dài, cô đã từng hỏi anh, sao nội dung lại nhiều hơn như vậy?

Khi ấy, anh ngừng vài giây, sau lại trả lời cô rằng: "Đây là một bộ phim nhiều tập."

Tô Dương cầm tai nghe, vỗ vỗ trợ lý của Cố Hằng đang ngồi ở trước cô: "Tiểu Vũ, cậu biết tiếng Đức phải không?"

Cô nhớ Tiểu Vũ từng tìm được một cô bồ người Đức, khi ấy còn đặc biệt đi học một lớp tiếng Đức.

Tiểu Vũ quay đầu: "Đúng ạ."

Tô Dương cười cười: "Có thể phiên cậu phiên dịch câu chuyện này không?"

Tiểu Vũ cười yếu ớt: "Sợ là sẽ không dịch được ý nghĩa mà câu chuyện muốn biểu đạt, em chỉ là gà mờ thôi."

Tô Dương đưa di động cùng tai nghe cho cậu: "Không sao, tôi chỉ muốn biết nét chính của câu chuyện này là gì, cậu ghi lại trong note của tôi là được."

Tiểu Vũ gật đầu nói được.

Bốn mươi phút sau, Tiểu Vũ xoay người, cười cười: "Chị Đồng Đồng, đây là câu chuyện êm tai nhất mà em từng nghe, cũng không biết phải dịch thế nào."

Tô Dương nháy mắt mấy cái, ngờ vực nhìn cậu: "Thực sự dễ nghe như vậy sao?"

Tiểu Vũ ý vị thâm trường gật gật đầu, trả di động lại cho cô: "Chị tự xem nội dung của câu chuyện đi."

Sau đó, không biến sắc nhìn Cố Hằng cùng Lục Duật Thành ở hàng sau, khó trách lại bại bởi Tường Bách Xuyên.

Yên lặng thờ dài trong lòng.

Tô Dương cầm di động lên, lại nhét tai nghe vào lỗ tai, tiếp tục nghe.

Mở note, bắt đầu xem bản dịch bằng tiếng Trung.

Chỉ là khi nhìn thấy hàng chữ đầu tiên, đáy mắt liền cô bắt đầu nóng lên.

[Ngày 9 tháng 11 năm 2004, lần đầu tiên tôi gặp được Đồng, nghe chú hai nói, trên đường tan học, cô ấy nghịch ngợm mất chìa khóa, tới nhà chú hai để tìm bố cô lấy chìa.

Ngày 22 tháng 12 năm 2005, đây là lần thứ tư tôi nhìn thấy Đồng, ngày ấy, tôi đi đón cô ấy tan học thay chú Tô, tôi thổ lộ với cô ấy, sau khi trở về, đêm ấy, tôi mất ngủ cả đêm.

Tháng 2 năm 2006, tôi tặng Đồng một bộ máy ảnh Laca, cô ấy nói sau này cô muốn trở thành một nhà nhiếp ảnh, sẽ không cần phải học hóa học cùng vật lý, lại càng không cần phải học lịch sử cùng chính trị.

Tháng 6 năm 2006, vào kỳ thi cuối cùng, Đồng là người đứng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên trong cả lớp, cô ấy nói với tôi ở trong điện thoại, sau này không cần học nữa, bởi vì có học hay không thì vẫn cứ là thứ nhất đếm ngược.

Tháng 6 năm 2007, Đồng tốt nghiệp trung học, đến studio làm việc vất vào kỳ nghỉ hè, kiếm được 800 đồng, mua cho tôi một chiếc nhẫn.

Tháng 8 năm 2007, Đồng tới New York lần đầu tiên, cô ấy hưng phấn tới mức hai ngày không ngủ được.

Tháng 11 năm 2008, lần đầu tiên Đồng nhận được giải thưởng chụp ảnh, cô dùng tiền thưởng để mua một chiếc áo somi màu đỏ cho tôi.

Tháng 1 năm 2009, thành tích chuyên nghiệp của Đồng đứng thứ ba mươi sáu trong lớp.

Tháng 6 năm 2010, thành tích chuyên nghiệp của Đồng đã đứng thứ nhất trong lớp.

Ngày 25 tháng 6 năm 2011, Đồng tốt nghiệp, tôi tham dự buổi lễ tốt nghiệp của cô, cô được chọn là sinh viên tốt nghiệp ưu tú.

Ngày 19 tháng 3 năm 2012, Đồng đã có phòng làm việc của riêng mình, có cái tên giống như ngân hàng đầu tư của tôi, Hải Nạp.

Tháng 12 năm 2013, Đồng trở thành người phát ngôn của Laca, trước nhà thờ nhỏ, cô ấy gửi một tấm ảnh tự chụp cho tôi, tiểu cô nương của tôi đã trưởng thành, có thể gả cho tôi.

Ngày 14 tháng 2 năm 2014, tôi cầu hôn với Đồng.

Ngày 9 tháng 11 năm 2014, chúng tôi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Năm 2015, một năm này, chúng tôi đều bận rộn.

Ngày 9 tháng 12 năm 2016, tôi đã không gặp Đồng tròn ba tháng, đặc biệt nhớ cô ấy.]

Editor: ;;; - - ;; Có ai bị cảm động như mình không, nhớ rõ từng ngày từng tháng từng năm luôn

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hẳn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tôi không có nghĩa vụ phải đối xử tốt với người phụ nữ nào, trừ Đồng Đồng

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Tường Bách Xuyên bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức của di động, trước khi ngủ, anh đã tính sơ qua thời gian Tô Dương có mặt tại Hồng Kông, liền đặt chuông báo thức để kịp thời trả lời tin nhắn của cô.

Anh sờ di động, mấy tin nhắn chưa đọc đều do cô gửi tới.

Bấm gọi điện thoại cho cô.

Phải qua một lúc lâu, bên kia mới bắt máy.

"A lô, bên chỗ anh đang là rạng sáng, sao anh còn chưa ngủ?" Giọng Tô Dương có chút khàn khàn.

Đầu óc hỗn độn của Tường Bách Xuyên tỉnh táo không ít, không đáp mà hỏi: "Đồng Đồng, làm sao thế?"

Giọng cô nghe như vừa khóc.

Tô Dương hít sâu mấy cái: "Không có gì, có lẽ là do không được ngủ ngon trên máy bay thôi."

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng thở ra: "Đã sớm ra khỏi chỗ hải quan rồi chứ?"

Tô Dương: "Úm, hôm nay ít người nên em không cần phải xếp hàng, đứng dịp Lục Duật Thành đi đón Cố Hằng, em ngồi nhờ xe của bọn họ, hiện tại đã ở khách sạn rồi."

Tường Bách Xuyên lại dặn dò cô: "Em đừng xích mích với bọn họ, có việc gì thì nói chuyện thẳng thắn, rõ chưa?"

"Em biết rồi, anh mau ngủ đi, nếu không ngủ thì trời sáng mắt."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Tường Bách Xuyên cũng không cảm thấy buồn ngủ, liền rời giường bật máy tính, bắt đầu xử lý e-mail.

Còn chưa tới giữa trưa, Tường Bách Xuyên liền nhận được điện thoại của tổng giám đốc Laca.

"Tường, chúng tôi đã quyết định cùng hợp tác với chiến lược đầu tư của Hải Nạp, hợp tác vui vẻ!"

Tường Bách Xuyên cười nhạt nói: "Cảm ơn sự tín nhiệm của ngài, hợp tác vui vẻ!"

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Về sau em cũng là cổ đông của Laca rồi.]

Tô Dương là cổ đông lớn thứ ba của ngân hàng đầu tư toàn cầu Hải Nạp, lúc mới sáng lập, không có cổ phần công ty của cô.

Sau này, khi cô đã tròn 18 tuổi, đã có chứng minh thư, anh liền chuyển một phần cổ phần công ty ở dưới danh nghĩa của chính mình cho cô.

Tô Dương đại khái đang bận bịu, không lập tức trả lời anh.

Sau khi xác định ý hướng hợp tác cùng Laca, Tường Bách Xuyên giao chuyện còn sót lại cho tổng giám đốc của Hải Nạp đi thực hiện, buổi chiều, anh cùng thư ký Giang Phạm ngồi chuyến bay về New York.

Sau khi trở về, anh còn phải tiếp tục xử lý lời giải thích cho tính hợp lý của giao dịch liên quan đến nữ trang KING.

Mười một giờ rưỡi đêm ở New York, Tường Bách Xuyên trở lại căn hộ ở Manhattan.

Tắm rửa xong, anh chuẩn bị gọi điện thoại cho Tô Dương.

Vừa đi đến đầu giường, còn chưa cầm di động lên, tiếng chuông điện thoại đã vang vọng, tưởng là Tô Dương gọi trước, vừa cầm lên xem, không ngờ lại là Kiều Cần.

Anh do dự không biết nên ấn ngắt hay ấn nghe, sau khi suy nghĩ mấy giây, anh bấm nút trả lời.

"Có chuyện gì?"

Giọng của anh tựa như không khí giữa đêm đông New York, lạnh băng băng, không có một tia ấm áp nào.

Kiều Cần nắm chặt di động, không nói chuyện.

Một giây, hai giây, năm sáu giây trôi qua, từ đầu đến cuối cô ta đều không hé răng.

Cô ta bày tỏ sự bất mãn với thái độ của anh bằng sự kháng nghị không tiếng động.

Tường Bách Xuyên không có kiên nhẫn để hỏi lại lần thứ hai, trực tiếp ngắt điện thoại.

Kiều Cần nhìn màn hình di động đã tối xuống, hốc mắt đỏ lên vì tủi thân.

Ngồi ở ghế sau của ô tô, cô ta mở cửa sổ xe ra.

Gió lạnh thổi vào và vào trong xe, chút hơi nóng ở bên trong chui ra ngoài, cô ta nằm trên cửa sổ xe, cảm nhận thế giới vừa nóng vừa lạnh.

Lisa thờ dãi nhìn cô ta, vỗ vỗ lên lưng cô ta: "Em cũng không phải không biết Tường Bách Xuyên là loại người gì, sao cậu ta có thể chấp nhận chuyện em ghen dỗi với cậu ta, trước mắt, để cậu ta giúp em mới là việc quan trọng, bây giờ dư luận ở trên mạng đang nghiêng về một phía, rất nhiều fan của em đã trở thành anti-fan rồi."

Cho dù nhà họ Kiều có quyền thế, có đôi khi cũng không thể một tay che trời, ngăn chặn tiếng nói của cư dân mạng.

Kiều Cần yên lặng một trận rồi mới đóng cửa sổ xe, quay đầu nhìn Lisa: "Tuy trước đây anh ấy lạnh lùng, cũng sẽ không đối xử với em như vậy."

Lisa không tiếp lời, cũng không biết phải nói gì.

Kiều Cần lại bấm số của Tường Bách Xuyên, lần thứ nhất, không ai nghe, lần thứ hai mới có người bắt máy.

"Kiều Cần, cô đang phát giận với ai thế!" Giọng nói chất vấn của Tường Bách Xuyên truyền đến.

Tay Kiều Cẩn run lên, trong lòng đã chấn động, cô ta nén giận: "Tường Bách Xuyên, tôi đang ở New York, ngay dưới chung cư của cậu."

Giọng của Tường Bách Xuyên nhàn nhạt: "Sau đó thì sao?"

Kiều Cẩn nghẹn một cái, cô ta đều đã nói trắng ra như vậy, sao anh còn hỏi sau đó?

"Tôi có thể lên ngồi một chút được không? Có chuyện cần nhờ cậu giúp một tay."

Giọng cô ta mềm xuống không ít.

Tường Bách Xuyên cự tuyệt chẳng chút do dự: "Tôi đang không tiện."

Kiều Cẩn hung hăng cắn môi, môi dưới trở nên trắng bệch, không có chút máu nào.

"Vậy cậu có thể xuống dưới được không? Sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu." Cô ta tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Cô ta chưa bao giờ phải ăn nói khép nép như thế với một người đàn ông nào, ngoại trừ Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên: "Có chuyện gì thì nói trong điện thoại đi."

Kiều Cẩn rút cuộc không nhịn được nữa, cắn chặt môi.

Không khỏi cao giọng với điện thoại, "Tường Bách Xuyên, chúng ta lớn lên từ nhỏ cùng nhau, sao bây giờ cậu lại vô tình như thế? Trước đây cậu cũng không đối xử với mình như vậy! Hiện tại cậu dung túng Tô Dương khi dễ mình, trong lòng mình rất không thoải mái, rất mất cân bằng!"

Trong điện thoại trầm mặc mấy giây.

Vài giây sau, Tường Bách Xuyên mới lên tiếng: "Kiều Cẩn, trừ Đồng Đồng ra, tôi không có nghĩa vụ phải đối xử tốt với bất kỳ người phụ nữ nào! Tôi chiều cô khi cô còn nhỏ, cũng bởi vì lúc ấy cô không ngang ngạnh như thế này!"

"Ai cũng chẳng phải kẻ ngu, cô làm gì trong khoảng thời gian này, trong lòng cô tự biết rõ, tôi đã đủ khách khí với cô rồi, chút khách khí ấy cũng chẳng phải do nể mặt cô, mà là nể mặt họ Kiều các người đã từng giúp đỡ ông nội tôi, nhưng cũng sẽ không có lần thứ hai đâu. Nếu chính cô nhất định phải giả bộ hồ đồ, tôi có bận tới mấy cũng sẽ rút thời gian ra để ngã bài với cô!"

Kiều Cẩn khẽ giật mình, nhận biết Tường Bách Xuyên nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ta thấy anh nói một lúc nhiều lời đến thế, còn là ở dưới trạng thái tức giận.

Trong lòng cô ta nổi lên dự cảm xấu.

Tường Bách Xuyên tạm dừng, còn nói tiếp: "Tôi không so đo với cô chủ yếu là vì Đồng Đồng sẽ không để chính mình uất ức, nên tôi mới nhìn cô, một nguyên nhân khác là tôi chưa bao giờ dài dòng với nhiều người phụ nữ, đặc biệt là... Những người râu ria không tự biết mình, lãng phí thời gian của tôi."

Anh xoa bóp ấn đường: "Kiều Cẩn, nếu một ngày nào đó tôi không thể nhìn cô được nữa, tìm cô tính sổ, đây cũng sẽ chính là thời điểm giao tình giữa nhà họ Tường chúng tôi cùng nhà họ Kiều các cô chấm dứt, tự cô suy nghĩ đi."

Kiều Cẩn tức giận, mặt sạch lý trí: "Bác Tường nhất định sẽ bênh vực tôi!"

Tường Bách Xuyên "A" một tiếng, "Kiều Cẩn, tôi cũng không biết cô giả ngốc hay ngốc thật, nếu một ngày nào đó cô đối địch với Đồng Đồng, đương nhiên bố tôi sẽ thiên vị Đồng Đồng, cho dù ông không vừa lòng với Đồng Đồng, cô ấy cũng là vợ của con ông, là con dâu của nhà họ Tường!"

Nói xong, Tường Bách Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Cẩn ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào di động đã bị ngắt một lần nữa, nước mắt nóng bỏng rơi xuống.

Lisa thờ dãi, rút mấy cái khăn giấy đưa cho Kiều Cẩn: "Đừng khóc nữa, em cũng không phải không biết tính khí của Tường Bách Xuyên, luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, em cứng chọi cứng với cậu ta, người thua thiệt còn không phải là em sao! Sao trí nhớ của em lại kém như vậy."

Kiều Cẩn cầm giấy lau nước mắt, lúc này là cô ta tự làm tự chịu.

Cô ta ung dung cho rằng Tô Dương sẽ không công khai quan hệ cùng Tường Bách Xuyên, cũng cho rằng Tường Bách Xuyên sẽ không thể không nhớ kỹ giao tình giữa hai nhà.

Mọi thứ đều thoát khỏi quỹ đạo.

Lisa an ủi cô ta: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng về nước để thương lượng với bố mẹ em xem tiếp theo nên làm thế nào thì hơn."

Kiều Cẩn thờ ra một hơi, "Chỉ có thể nhờ bố em tìm bác Tường thôi, hẳn bác Tường sẽ để ý giao tình nhiều năm giữa hai nhà."

Dừng một chút, cô ta tự an ủi mình: "Dự định xấu nhất chính là để ông nội em đi tìm ông nội của Tường Bách Xuyên."

Ông nội vẫn luôn cưng chiều cô ta, cho dù mất hứng với chuyện cô ta tùy hứng xằng bậy, vẫn sẽ không để danh dự của cô ta bị hao tổn ở thời khắc mấu chốt.

Cô ta nghiêng đầu nhìn về phía đêm khuya vô tận, đêm đông ở New York, yên tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Sau khi Tường Bách Xuyên treo điện thoại của Kiều Cần, liền trực tiếp gọi vào dãy số của Tô Dương.

"Em dậy chưa?"

Tô Dương ngáp một cái, giọng cũng mông lung khàn khàn: "Em còn ở trên giường, nhưng cũng dậy ngay đây, hôm nay phải chụp ảnh quảng cáo."

Chuyện mà Tường Bách Xuyên quan tâm là: "Mặc áo cưới để chụp sao?"

Tô Dương mở loa ngoài, đặt di động ở bên gối, trả lời anh: "Không, mặc lễ phục, em đã vẽ rất nhiều hình ở trên máy bay, sau khi tổng giám đốc của nữ trang KING xem thì rất hài lòng, nói muốn dùng đồ cách tân này, được rồi, anh có biết điểm sáng của lần này là gì không?"

Tường Bách Xuyên nghe thấy không phải mặc áo cưới, trong lòng thoải mái hơn không ít, hỏi cô: "Là gì?"

Tô Dương nói: "Chó chần cừu Đức, em biết tổng giám đốc của KING có một con, còn là một chú chó nổi tiếng ở trên mạng, em liền đặt nó trong hình quảng cáo, kết quả tổng giám đốc Chu vừa nghe chó chần cừu Đức của anh ta có cơ hội xuất hiện, liền vỗ tay quyết định dùng kế hoạch quay chụp này, không ngờ tổng giám đốc lại tùy hứng như thế."

Sau khi nói xong, cô bật cười.

Tường Bách Xuyên cũng cười: "Âm mưu của em được như ý rồi phải không?"

Dùng chú chó để chuyển hướng chú ý của Chu Đồng với áo cưới.

Tô Dương lại đắc ý cười vài tiếng, lúc này Đinh Thiên đến gõ cửa, cô biết là đang giục cô ra nơi quay chụp.

Trước khi ngắt điện thoại, cô nhẹ giọng nói một câu với Tường Bách Xuyên: "Chờ em xong việc ở bên này liền bay qua xem anh."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve di động ở trong lòng bàn tay, cô ghét nhất phải ngồi một mình trên chuyến bay đường dài.

Một lát sau, anh gửi tin nhắn cho Giang Phàm: [Đặt vé máy bay đi Hồng Kông sớm nhất vào ngày mai giúp tôi.]

Giang Phàm nhanh chóng trả lời: [Còn có ai đi theo ạ?]

Tường Bách Xuyên: [Chỉ có cô cùng tôi thôi, đến sở giao dịch chứng khoán Hồng Kông một chuyến.]

Giang Phàm: [Vâng.]

Bận rộn với đề án thu mua mấy ngày nay, tiêu hao thể lực nghiêm trọng, dự định ban đầu của Tường Bách Xuyên là nghỉ ngơi thật tốt trong đêm nay, ngày mai lại tiếp tục làm tài liệu thuyết minh.

Nhưng nếu đã tạm thời quyết định tới sở giao dịch chứng khoán Hồng Kông để giải quyết chuyện sở giao dịch điều tra KING vào ngày mai, thời gian quá gấp gáp, cũng không thể làm xong tài liệu thuyết minh, mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay căn bản không đủ.

Điều này nghĩa là anh lại phải thức trắng đêm nay.

Anh tới phòng bếp lấy một ly cà phê, bung tới phòng sách, bắt đầu tăng ca.

Gần tài liệu là một tấm ảnh.

Là ảnh cũ của Tô Dương, cô cười rạn rở ở trong ảnh.

Chính là lần đầu tiên cô tới New York vào năm 19 tuổi, anh chụp cô tại công viên trung ương.

Tường Bách Xuyên buông tài liệu, lại đưa tay cầm tấm ảnh kia, dùng bút máy vẽ hai chòm râu cong cong ở trên môi cô.

Máy tính đã mở, Tường Bách Xuyên rút khăn giấy lau sạch hai chòm râu nhỏ, cất kỹ tấm ảnh, bắt đầu làm việc.

Nửa đêm tại phòng sách, chỉ có tiếng gõ bàn phím của anh trong sự yên ắng.

Sau hai tiếng, Tường Bách Xuyên đã hoàn thành tài liệu thuyết minh hạng nhất, lại đứng dậy đi lấy một ly cà phê.

Sau khi ngồi xuống, anh mệt mỏi xoa bóp ấn đường, mở nhạc trên máy tính, trong máy phát nhạc chỉ có duy nhất một bài hát, mỗi khi anh mệt mỏi sẽ mở nghe mấy lần.

Nhạc dạo vừa vang lên, tin nhắn của Tô Dương liền đến, cô đại khái đang buồn chán, gửi tới một biểu cảm trêu chọc.

Tường Bách Xuyên gọi điện thoại qua, Tô Dương nhanh chóng bắt máy, "Sao anh còn chưa ngủ thế? Vẫn đang tăng ca à?"

"Ừ."

Tô Dương cùng người đại diện và trợ lý đã đến khu tiếp khách tại sảnh khách sạn, đang chờ xe đến đón cô tới địa điểm quay chụp.

Đại sảnh rất yên tĩnh, cô rõ ràng có thể nghe được bài hát quen thuộc truyền đến từ trong điện thoại.

Cô cười: "Anh lại nghe bài hát dọa người chạy đây à?"

Bài hát mà anh đang bật là do cô hát.

Tường Bách Xuyên cười: "Dùng để nâng cao tinh thần."

Tô Dương bắt mắt hừ hừ hai tiếng, lại hỏi anh: "Anh vẫn phải tiếp tục tăng ca sao?"

Tường Bách Xuyên chưa nói thật: "Anh đi ngủ ngay đây."

Tô Dương không trì hoãn thời gian của anh nữa, dặn anh nhanh chóng tắm rửa rồi ngủ.

Sau khi cúp điện thoại, đột nhiên chính cô cũng muốn nghe bài hát kia.

Lấy tai nghe ra cắm vào xong, liền mở máy phát nhạc.

Nếu bài hát ấy không phải do chính cô hát, sau khi đã nghe qua một lần, phỏng chừng cô sẽ không bao giờ nghe lại lần thứ hai, khó nghe đến mức khiến người ta không muốn ăn cơm, cô không biết vì sao Tường Bách Xuyên có thể tiếp tục nghe.

Bài hát này là lễ vật cầu hôn mà Tường Bách Xuyên đưa cho cô vào ngày cầu hôn.

Đoạn thời gian ấy anh cũng không quá bận rộn, liền tự viết một đoạn lời, tự mình sáng tác.

Khi còn bé, anh lớn lên bên cạnh bà nội, bà là cố vấn của học viện âm nhạc trung ương, anh thừa hưởng tất cả từ nhỏ, cũng coi như có lĩnh ngộ đối với âm nhạc.

Một bài tình ca đơn giản có liên quan đến cô, anh liền gọi nó là "Đồng dao".

Sau này cô mới biết, vì ghi âm bài hát này, anh đã làm rất nhiều chuyện.

Anh nhờ bà nội liên hệ với phòng thu âm tốt nhất, lại tìm một ban nhạc chất lượng tốt, tham gia cả quá trình ghi âm nhạc đệm, phụ trách hỗn âm dương cầm cùng những âm thanh khác.

Sau khi ghi âm nhạc đệm xong, vào ngày cầu hôn, anh mang cô tới phòng thu âm để ghi âm bài hát.

Bởi vì đây là lần đầu tiên anh tới phòng thu âm nên có chút căng thẳng, luôn không hài lòng với phần ghi âm, hôm ấy, anh làm đi làm lại đến tối mới ra khỏi phòng thu âm.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, một người không quen biểu đạt tình cảm như anh sẽ cho cô một kinh hi lớn như vậy.

Dù sao khi cầu hôn vào buổi sáng, anh nói ba chữ "Anh yêu em" xong, cũng không hỏi cô có nguyện ý hay không, liền trực tiếp đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

Ở phòng thu âm một ngày, cũng chưa ăn cái gì, nhưng cô cực kỳ vui sướng.

Về nhà đêm ấy, anh làm mỳ sốt tương cho cô.

Đây chính là bữa tiệc lớn của bọn họ vào ngày cầu hôn, cũng là bữa tiệc lớn của lễ tình nhân.

Cô ngồi ăn hoa quả lót dạ ở trước bàn, nhìn anh bận rộn trong phòng bếp, trong lòng cô chưa xót, đôi mắt cũng xót xa.

Người đàn ông này, bất kể là lúc nào, đều đáng để cô không do dự mà dành tất cả tình yêu cho anh.

"Dương Dương, xe tới rồi!" Đinh Thiên vỗ vỗ vai cô, "Đi thôi."

Tô Dương hoàn hồn, tắt máy phát nhạc, cắt di động, đứng dậy đi về phía cửa lớn.

Hồng Kông ngày hôm nay, trời trong nắng ấm.

Một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Canh một

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Cuối cùng, việc quay phim quảng cáo được định ở trong nhà riêng của tổng giám đốc KING.

Tô Dương ngồi trên xe chuyên dụng mà tổng giám đốc KING đã phân cho mình mấy ngày nay, cảm nhận sự náo nhiệt vào sáng sớm của Hồng Kông trên đường đi.

Khi tới biệt thự, đoàn người Cổ Hằng đã sớm đến, không ngờ Lục Duật Thành cũng ở đây, hắn rất thân thuộc với tổng giám đốc của nữ trang KING sao?

Bọn họ đang ăn bữa sáng trên bàn ngoài trời, một bàn người vây quanh, vô cùng náo nhiệt.

Tổng giám đốc Chu thấy cô đi qua, cười cười đứng dậy: "Tô tiểu thư cùng ăn với chúng tôi đi, đã lâu rồi trong nhà không náo nhiệt thế này, bình thường chỉ có tôi cùng phu nhân, cực kỳ vắng vẻ, con người mà, lớn tuổi rồi liền thích náo nhiệt."

Chu phu nhân cũng đứng lên, dáng cười ảm áp, nhiệt tình tiếp đón Tô Dương ngồi xuống, vừa lúc Tô Dương chưa ăn sáng, liền không giả bộ khách khí.

Tô Dương ngồi bên cạnh Chu phu nhân, nhận lấy khăn ăn từ Chu phu nhân, nói một tiếng cảm ơn, bắt đầu dùng bữa sáng.

Trên bàn cơm, Chu Đồng cùng Lục Duật Thành đang trò chuyện về bộ phim mới "Những đêm không ngủ ở phố Wall", lại hỏi khi nào thì có thể đóng máy.

Tô Dương lắng lắng nghe.

Chu phu nhân thường thường ngắm Tô Dương một cái bằng dư quang, sau khi nhìn nửa ngày, vẫn không thể nhìn xuống: "Tiểu Tô đã có bạn trai chưa?"

Trong nháy mắt, bàn ăn yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy cả tiếng kim roi.

Tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người Tô Dương cùng Chu phu nhân.

Lục Duật Thành hí hóp mắt nhìn Tô Dương vài lần, lại cúi đầu ăn trứng ốp lết.

Tô Dương hoàn hồn, vừa muốn nói "Có", lời đến bên miệng đã bị Chu Đồng tiếp được, cánh tay ông nhẹ nhàng cọ xát Chu phu nhân: "Em đừng dốt loạn tơ hồng! Sao một cô gái ưu tú như Tiểu Tô lại không có người theo đuổi được!"

Ông biết rõ quan hệ giữa Tô Dương cùng Trương Bách Xuyên, nhưng không biết những người đang ngồi ở đây có biết hay không, liền nói cực kỳ mờ mịt về chuyện có liên quan đến việc này.

Chu phu nhân bắt mắt nhìn tổng giám đốc Chu, vừa cười vừa xem Tô Dương: "Năm nay con trai nhà tôi đã 32 rồi, lớn hơn cháu 4 tuổi, đáng đáp cũng đẹp trai, còn chưa có bạn gái đâu."

Tô Dương: "..."

Ông trời ơi, ngay cả tuổi của cô cũng biết, bà nhất định đã từng chú ý Weibo của cô.

Tiết tấu này chính là nhìn trúng cô làm con dâu đây mà.

Tổng giám đốc Chu đỡ trán, phu nhân của ông thật sự chẳng khiêm tốn chút nào.

Cố Hằng yên lặng nhai thức ăn trong miệng, mắt nhìn về phía Tô Dương.

Tô Dương nở nụ cười xấu hổ với bà Chu, giải thích rõ ràng với bà: "Chu phu nhân, cháu đã..."

Chu phu nhân ngắt lời cô: "Đừng khách khí như thế, gọi đi là được."

Mọi người: "..."

Tâm tình Chu phu nhân rất tốt, nói đến con trai liền không ngừng được: "Con trai nhà dì cũng coi như ở chung một nhóm với cháu, làm trong ngành giải trí, nhất định cháu cũng biết."

Nói xong, khoe miệng tràn ra ý cười kiêu ngạo.

Tô Dương thuận miệng hỏi: "Cậu ấy cũng là nhà nhiếp ảnh à?"

Cô không quá quen với nhà nhiếp ảnh nam họ Chu nào.

Bà Chu lắc đầu: "Nó là đạo diễn, bây giờ đang quay phim ở New York."

Nói xong, nhẹ nhàng nâng cằm về phía Cố Hằng cùng Lục Duật Thành: "Nó có quan hệ rất tốt với Tiểu Cố cùng Tiểu Lục, bọn nó đã quen nhau 8, 9 năm rồi. Lần này bảo nó cùng Cố Hằng về nhà một chuyến, nó nói còn phải quay xong màn diễn vào ban đêm, không rảnh rồi. À, đúng rồi, bộ phim mà nó quay chính là "Những đêm không ngủ ở phố Wall".

Sau đó bà hỏi Tô Dương: "Lúc này cháu đã biết là ai chưa?"

Tô Dương trùng mắt: "Chu Minh Khiêm là con trai của bác à?"

Đạo diễn thiên tài Chu Đạo thật sự là con trai của tổng giám đốc nữ trang KING sao... Cậu ta không về nhà kế nghiệp gia tộc, lại chạy đi đóng phim, phỏng chừng đầu óc tên này không khác Cố Hằng là bao.

Chu phu nhân cười rạng rỡ: "Dì đã nói rồi mà, chắc chắn là cháu biết nó."

Trong lời nói mang theo sự kiêu ngạo vì con trai mình.

Tô Dương cười cứng ngắc, "Dì à, cháu cùng Minh Khiêm đã quen biết nhiều năm, quan hệ rất thân thiết." Cô nhất mạnh hai chữ thân thiết.

Lại nói thêm: "Minh Khiêm và chồng cháu cũng quen nhau."

Chu phu nhân nghe vậy, hoàn toàn sững sốt, trên mặt mang vẻ mất mát.

Mấy giây sau, bà lập tức khôi phục nét cười yếu ớt: "Hóa ra cháu đã kết hôn rồi à, đúng là nhìn không ra, vừa rồi dì có chút lỡ lời, thứ lỗi cho dì nhé."

Tô Dương cười lắc đầu, nói không sao cả, lại trò chuyện về tuần lễ thời trang sắp tới cùng Chu phu nhân, xoa dịu bầu không khí xấu hổ này một chút.

Ăn xong bữa sáng liền bắt đầu bố trí hiện trường quay phim.

Trong kế hoạch quay chụp của Tô Dương cần sử dụng mấy tấm ảnh cũ, chính là chuyện xưa trong quảng cáo, là ảnh chụp cô cùng Cố Hằng lúc còn nhỏ.

Cô hỏi Cố Hằng: "Cậu còn giữ ảnh chụp chung của hai chúng ta khi còn bé không?"

Cố Hằng đang xem kịch bản quay phim quảng cáo, nghe thấy tiếng liền ngước mắt, mở miệng nói chẳng chút suy xét: "Không." Kỳ thực tất cả đều ở trong di động.

Tô Dương lườm anh, xoay người rồi đi, cô chuẩn bị gọi điện cho mẹ Tô để bà tìm album ảnh của cô, chụp mấy tấm ảnh cũ trước kia rồi gửi cho cô.

Vừa lấy di động ra khỏi túi, di động bắt đầu không ngừng rung, mở di động, toàn bộ đều là ảnh cũ mà Cố Hằng gửi tới, có ảnh chụp một mình cô, phần lớn đều là ảnh chụp chung của cô và Cố Hằng.

Ảnh cũ ố vàng luôn có thể khiến hồi tưởng của một người kéo dài vô tận, lại nhìn cô năm mười mấy tuổi, quả thực là một người ngốc nghếch, trắng trẻo, ngọt ngào, ngay khi cười cũng rất quê mùa.

Trong đó có một tấm chụp cô mặc áo bông, ăn kem Haagen-Dazs, toét miệng cười, khoe miệng còn dính kem, mái tóc ngắn ngang trong gió, Cố Hằng đang đứng ở bên cạnh, nhìn cô chăm chăm với ánh mắt ghét bỏ.

Người chụp nhất định là Lục Duật Thành, đại khái chính là muốn chụp được bộ dáng tham ăn của cô.

Ảnh chụp chung của cô và Cố Hằng đều do Lục Duật Thành chụp, mà nếu trong ảnh của cô xuất hiện Lục Duật Thành, người chụp ảnh nhất định là Cố Hằng.

Xem một chút, mắt cô chợt sáng lên, xoay người hưng phấn hô to với giám đốc Chu đang nói chuyện trên trời dưới đất cùng Lục Duật Thành ở trong vườn hoa: "Tổng giám đốc Chu, có kinh hi này!"

Chu Đồng đứng lên, "Xem ra kinh hi cũng không nhỏ."

Cười yếu ớt đi tới.

Tô Dương đưa tấm hình cũ kia cho Chu Đồng, "Ngài xem, cảnh nền của tấm hình này chính là cửa hàng bán lẻ của KING ở Bắc Kinh."

Ảnh được chụp trước một trung tâm thương mại cao cấp tại quảng trường, mà cửa hàng bán lẻ của KING lại ở ngay tầng một của trung tâm thương mại này, toàn bộ bảng hiệu của KING đều ở trong ống kính.

Chu Đồng xem xong cũng không khỏi cảm thán: "Không ngờ chớp mắt một cái đã qua mười sáu năm rồi."

Cửa hàng này được mở tại trung tâm thương mại vào mười sáu năm trước, biểu ngữ của lễ khai trương vẫn còn đó.

Tấm hình này rất có giá trị.

Vừa cảm thán thời gian trôi nhanh, ông đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, cẩn thận xem lại hình, còn không phải là Tô Dương cùng Cố Hằng khi còn bé sao.

Ông ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Tô Dương: "Cô cùng Cố Hằng... Đã sớm nhận biết rồi sao?"

Tô Dương gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Chu Đồng thông suốt, cũng đại khái đoán được tình huống bên trong, liền thức thời không hỏi nhiều nữa, "Có lẽ hình quảng cáo sẽ khiến người ta kinh hi hơn hẳn so với dự đoán của tôi."

Ông không nghĩ rằng Tô Dương sẽ đề tâm và nghiêm túc như thế, công hiến cả ảnh cũ của mình ra ngoài.

Còn lại dụng thời gian trên máy bay để vẽ toàn bộ hình ảnh kinh điển trong quảng cáo, tất cả những chi tiết trong bản thảo vẽ tay, cô đều đã nghĩ đến.

Chỉ bằng một điểm này, ông liền biết vì sao Trương Bách Xuyên lại lấy cô làm vợ.

Chu Đồng vươn tay, "Hợp tác vui vẻ, tôi còn phải đến họp ở công ty, xin lỗi, không tiếp chuyện được nữa, nếu có việc gì thì hãy liên hệ với thư ký của tôi."

Tô Dương có chút thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng nâng tay, nhẹ nhàng bắt tay ông, "Cảm ơn sự tin nhiệm của giám đốc Chu."

Sau khi tổng Chu Đồng rời đi, đoàn quay phim của Tô Dương đã đến biệt thự, Tô Dương bắt đầu bố trí nhiệm vụ cho họ, dặn dò trợ lý đặc lực nhất của cô về những điều cần chú ý khi quay chụp.

Thiết bị chiếu sáng đã được lắp đặt đúng chỗ, Tô Dương bắt đầu nói về cách hóa trang với thợ trang điểm.

Cố Hằng buông kịch bản, nhìn về phía Tô Dương: "Hôm nay còn chưa chính thức quay chụp quảng cáo, chỉ để thử thôi, có nhất thiết phải phiền toái như vậy không?"

Tô Dương quét mắt nhìn anh một cái, không quan tâm tới anh nữa, tiếp tục bàn bạc cùng thợ trang điểm.

Hôm nay đến chủ yếu là để tìm cảm giác trong kế hoạch quay chụp, làm quen với chú chó béc giê kia một chút, tựa như một buổi diễn tập, nhưng Tô Dương lại xem như diễn xuất chính thức, chu toàn mọi chuyện.

Tô Dương cũng biết một chút hai về chú chó béc giê này nhờ trên mạng, biết nó gọi là Anh Bó, huyết thống cao quý, đã trải qua huấn luyện chuyên môn, còn có thể cứu sống người.

Thời gian tiếp theo, Tô Dương, Cố Hằng và Anh Bó cùng luyện tập những chi tiết trong quảng cáo.

Một mình Lục Duật Thành nhàn chán ngồi trong sân, liền tới công ty đại diện ở Hồng Kông.

Lúc diễn tập, Tô Dương có cảnh rơi nước mắt, khi cô nhìn Cố Hằng, không chỉ không khóc được, mà còn cười rộ lên một cách không tự chủ.

Cố Hằng bất đắc dĩ nhìn về phía cô: "Buồn cười như vậy sao?"

Tô Dương gật đầu: "Chúng ta đã quen nhau nhiều năm như vậy, tựa như tay phải cùng tay trái, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, đi đâu để tìm cảm giác cảm động muốn khóc khi cậu tặng nhẫn cho tôi bây giờ?"

Cố Hằng nhìn cô, không nói chuyện.

Cô coi anh là tay trái tay phải, nhưng anh vẫn luôn coi cô như nhịp tim đập, bất cứ khi nào nhìn thấy cô cũng đều động tâm.

Sau đó, Cố Hằng nói: "Nếu thực sự không khóc được, cậu liền nghĩ xem hồi nhỏ chúng tôi đã đối xử tốt với cậu như thế nào, mà bây giờ... Thái độ của cậu đối với chúng tôi là gì!"

Nét cười vốn đang giương lên trên khóe miệng Tô Dương lập tức cứng đờ, ánh mắt cũng âm ảm.

Sau khi nói xong, Cố Hằng lại hỏi hằn, "Tôi nói như vậy không phải để cậu áy náy đâu, chính là để cậu tìm cảm giác thôi."

Anh phiền não thờ dài, thứ anh không chịu nổi nhất chính là thấy cô khổ sở.

Tô Dương chớp mắt, sau một lúc lâu mới nói: "Tôi biết rồi."

Bọn họ lại bắt đầu diễn chung một lần nữa.

Ngày tiếp theo, Tô Dương đã rất ấn ý với Anh Bố, năm lần thử đã sớm đạt được hiệu quả mong muốn, nhưng Tô Dương vẫn kiên trì muốn thử lại một lần, cô hỏi Cố Hằng: "Không làm chậm trễ thời gian của cậu chứ?"

Chỉ khi đối mặt với Tô Dương, thời gian của Cố Hằng mới rảnh rỗi, chỉ cần hỏi là có.

Anh gạt đầu: "Không vấn đề gì."

Liên tục tiến hành tới khi sắc trời tối hẳn, bọn họ mới kết thúc công việc, ngày hôm sau sẽ chính thức quay quảng cáo.

Trở lại khách sạn, Tô Dương quan sát một ít đoạn phim quảng cáo ngắn mà trợ lý quay được lúc bọn họ diễn tập, xem chi tiết nào không làm đúng chỗ, cần chú ý lại.

Đình Thiển gõ cửa tiến vào, đưa sữa cho cô, "Đêm nay đừng thức, sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Tô Dương nhận sữa, lại xoay người ngồi trước máy tính: "Mấy ngày nay mình đã vắt óc suy tính để nghĩ ra kế hoạch quay chụp này, không ngủ ở trên mây bay, dành suốt cả đêm để vẽ xong bản thảo, nếu không quay được như ý, sẽ rất có lỗi với chính mình."

Đình Thiển hơi hơi thờ dài, ý bảo cô nhanh chóng uống sữa, lại nghĩ tới sắp xếp trong mấy ngày sau: "Được rồi, tối ngày mai chúng ta phải quay về Bắc Kinh."

Tô Dương đã uống vài ngụm sữa: "Cậu lại nhận thêm việc à?"

Đình Thiển lắc đầu: "Cũng không hẳn, chính là hợp đồng mà cậu đã ký với tạp chí Mỹ Ngu lúc trước, bìa tạp chí trong sáu tháng cuối năm sẽ do cậu chụp, cần chụp ảnh cho kỳ tháng bảy ngay lập tức, đồ mùa thu của L&D đã bắt đầu lên trực tuyến rồi."

Tô Dương "A" một tiếng, hỏi cô mình tình hợp tác là ai.

Đình Thiển: "Mình không biết, Duy Y nói còn chưa xác định, chậm nhất là đêm mai sẽ xong."

Trước đó đã xác định bìa mặt của tháng bảy là Kiều Cẩn, nhưng bởi vì mấy ngày nay Kiều Cẩn bị những tin tiêu cực quẩn thân, tầng cấp cao của tạp chí Mỹ Ngu quyết định đẩy lùi kế hoạch quay chụp của cô ta về phía sau.

Sau khi Đình Thiển rời đi, Tô Dương tiếp tục làm việc, mãi cho đến đêm khuya, cô mới đánh dấu xong tất cả những chỗ không hoàn mỹ.

Cô mệt mỏi xoa bóp huyết thái dương, con đường đi đến vinh quang nhiếp ảnh cao nhất dường như dài vô tận, không biết khi nào cô mới có thể đạt được.

Cô thực sự sợ, một ngày nào đó, chính mình sẽ mệt mỏi tới mức không muốn đi nhiều thêm một bước.

Ngồi trong chốc lát, cô đứng dậy tắt đèn phòng khách, tới phòng tắm.

Tắm xong, Tô Dương trần trọc mãi ở trên giường cũng không ngủ được, trong đầu luôn nghĩ tới chuyện quảng cáo, cứ cảm thấy nơi nào nos không hoàn mỹ.

Sau mấy tiếng, cô mới mơ mơ màng màng ngủ.

Năm giờ sáng, cô liền tỉnh.

Lấy di động ra, nghiên cứu bản ghi chép đã được viết từ trước của kế hoạch quay chụp trong di động.

Sau đó, rốt cuộc hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Nhạc phim quảng cáo không tốt, không khiến cô sinh ra sự đồng cảm của tình yêu.

Cô nhanh chóng mở Wechat, gửi tin nhắn cho Tường Bách Xuyên: [Ông xã, khi nào rảnh thì gọi cho em, em muốn nhờ anh một việc, viết một bài hát giúp em đề dùng cho quảng cáo.]

Sau khi gửi tin nhắn đi, hơn 10 phút sau cũng không có động tĩnh.

Thời gian vẫn còn sớm, Tô Dương lại nhắm mắt, chuẩn bị ngủ bù.

Kết quả, khi vừa có chút buồn ngủ, chuông di động liền vang lên.

Cô giật mình một cái, nhanh chóng sờ đi động, thật đúng là Tường Bách Xuyên.

Giọng nói dịu dàng trầm thấp của Tường Bách Xuyên truyền đến: "Sớm như vậy đã tỉnh rồi à?"

Tô Dương cười: "Đúng vậy, có chút quen giường, không ngủ được, anh thì sao, vẫn còn tăng ca ở phòng làm việc à?"

Tường Bách Xuyên không trả lời cô, anh vừa ra khỏi hải quan, ngồi trên xe liền gọi điện thoại cho cô.

Anh đã ở Hồng Kông.

Anh tránh đề tài này đi, hỏi ngược lại cô: "Không phải trong đoàn đội của các em có người chuyên môn phụ trách âm nhạc sao? So với anh, bọn họ chuyên nghiệp hơn nhiều."

Tô Dương bóp một nhúm tóc, quét qua chớp mũi: "Nhưng bọn họ không biết em muốn biểu đạt dạng tình cảm gì, chỉ có mình anh biết thôi."

Tường Bách Xuyên cười cười: "Được rồi, tối nay anh sẽ soạn xong bài hát rồi gửi cho em."

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Canh hai

Convert: Sakahara

Editor: Mẫn Mẫn

Nguồn: ĐBLQĐ, Wattpad

Lời editor: Mình đã giải thích ở dưới nhưng mình cũng xin phép chính thức giải thích ở đây cho việc đăng truyện thất thường của mình trong mấy tháng gần đây.

Trường mình học bình thường 1 kì chia làm hai nửa, mỗi nửa có hai môn, nhưng đợt này trường không thuê được giáo viên nên nửa kì trước mình chỉ học 1 môn, nhưng hiện tại lại đang chạy 3 môn với 9 bài luận khác nhau. Vậy nên, thời gian edit truyện của mình bị thu hẹp tới mức thảm hại ; - ; Mong các bạn thông cảm cho mình.

Vì chúc các bạn đọc truyện vui vẻ:D

*

Sáng sớm hôm sau, Tô Dương liền cùng đoàn quay phim của cô tới nhà giám đốc Chu, nghe Chu phụ nhân nói giám đốc Chu đã đi sở giao dịch chứng khoán Hồng Kông vào sáng sớm nay, Tô Dương không hỏi nhiều nữa.

Bố trí xong hiện trường, xe của Lục Duật Thành và Cố Hằng cùng rẽ vào sân biệt thự.

Sau khi Lục Duật Thành xuống xe, nhìn chằm chằm vào Tô Dương vài giây, vẫn là câu nói vụn vặt không đổi kia, hỏi cô: "Đã ăn sáng chưa?"

Tô Dương gật đầu, một lát sau lại hỏi: "Sao hôm nay cậu lại qua đây?"

Lục Duật Thành nhìn cô, tức giận nói: "Nghệ sĩ của công ty tôi quay quảng cáo ở chỗ này, tôi tới để xem, không được chắc?"

Cố Hằng là nghệ nhân dưới trướng tập đoàn giải trí Phương Dịch, Lục Duật Thành là ông chủ của Phương Dịch.

Tô Dương chép miệng, không nói gì nữa.

Lục Duật Thành xoay người vào khu vực nghỉ ngơi tạm thời ở trong sân.

Cố Hằng đang chơi với béc giê ở khu quay phim, Tô Dương cất bước đi qua, gọi: "Anh Bố, lại đây!"

Anh Bố nghe thấy tiếng liền quay đầu, vui mừng chạy về phía Tô Dương, tới trước mặt cô liền ngồi xuống, vẫy vẫy đuôi, thè lưỡi ra, như đang nịnh nọt cô.

Tô Dương nhìn mà mở cở trong bụng, khom lưng xoa đầu Anh Bố, trải qua một ngày chung đụng, Tô Dương rất thích chú béc giê này.

Cố Hằng cũng đi tới, Tô Dương nghiêng mặt nói với Cố Hằng: "Cậu có cảm thấy ánh mắt của Lục Duật Thành rất giống với Anh Bố không, thỉnh thoảng rất tiện."

Cố Hằng: "..."

Muốn cười mà không được, lướt mắt qua Tô Dương, nhìn về phía sau cô.

Tô Dương lại bắt đầu trêu chọc Anh Bố, cái mà cô gọi là tiện chính là có khi sẽ trở nên dễ tiện với người bên cạnh, cũng không có ý gì xấu, nhưng ý nghĩa của lời này lại hoàn toàn thay đổi khi lọt vào tai Lục Duật Thành.

Cô khom người, áo phông bị kéo lên một chút, da thịt nõn nà trắng mịn ở phần eo như ẩn như hiện, phong cảnh kiều diễm.

Lục Duật Thành nhanh chóng xoay mặt nhìn bốn phía, nhân viên nam trong đoàn của Tô Dương đều đang bận bịu ở khu quay phim, không nhìn về bên này.

Hắn đến gần hai bước, đưa tay kéo áo phông của cô xuống.

Tô Dương cảm thấy có người chạm vào mình, lập tức đứng thẳng, khuôn mặt lộ vẻ bất mãn, còn chưa đợi cô mở miệng, chợt nghe Lục Duật Thành nói: "Tôi tiện thế nào?"

Tô Dương: "..."

Không phải hắn vừa đi nghỉ ngơi sao?

Lục Duật Thành lười biếng nâng mắt nhìn cô, lấy thuốc lá ra, ném một cây cho Cố Hằng, tự đổ ra một cây, châm lửa.

Hút một hơi, chậm rãi nhả khói, hơi híp mắt nhìn cô, "Nói thử xem."

Hắn tiện như thế nào sao?

Tô Dương không muốn nói nhảm với hắn, hiện tại người đàn ông này đã trở nên khó có thể nói lý, cô vẫn nên trốn tránh thì hơn, vậy nên cô ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục cúi đầu trêu chọc Anh Bố.

Lục Duật Thành cũng biết hắn của hiện tại đã không giống như trước kia, cũng không có chấp muốn câu trả lời của cô, kéo một cái ghế tới ngồi cạnh Cố Hằng, thuận tay gây tàn thuốc.

Hắn thấy Cố Hằng vẫn còn vuốt ve điều thuốc kia mà không hề hút, khẽ cười một tiếng: "Thế nào, cai rồi à?"

Cũng học hắn của ngày trước, bắt đầu cai thuốc vì Tô Dương không thích sao?

Bây giờ nghĩ lại, thực đúng là không cần thiết, nếu một ngày nào đó cô nói một câu, Lục Duật Thành, đừng hút thuốc nữa được không? Nhất định cả đời này hắn sẽ không bao giờ hút.

Nhưng cô chưa từng nói như vậy, cô chỉ biết quan tâm tới gã Trương Bách Xuyên kia mà thôi!

Tô Dương chơi với Anh Bố một lát, nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian cũng không sai biệt lắm, cô nhìn về phía Cố Hằng: "Đi thôi, đi thay quần áo rồi trang điểm."

Nói xong liền xoa tai Anh Bố, ý bảo Anh Bố cùng đi đổi quần áo với cô.

Lục Duật Thành nghiêng mặt hỏi Cố Hằng: "Con béc giê kia là đực hay cái thế?"

Cố Hằng đứng dậy, "Giống giới tính của cậu ấy."

Lục Duật Thành: "..."

Dừng nửa giây, Cố Hằng cười chế nhạo: "Có phải đặc biệt hận bây giờ mình không phải Anh Bó hay không?" Nói xong liền xoay người rời đi.

Lục Duật Thành không khỏi vắng tục, trong lòng mắng Cố Hằng lên tận trời.

Nửa tiếng sau, Tô Dương cùng Cố Hằng thay xong quần áo, trang điểm đơn giản sạch sẽ, chỉ hơi nhàn nhạt.

Cố Hằng mặc quần tây đen, áo sơ mi trắng, không đeo cà vạt cũng chẳng cài khuy tay áo, cổ áo buông lỏng mấy khuy, tay áo kéo lên một đoạn, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Thấy Cố Hằng đi ra, Lục Duật Thành hỏi: "Đồng Đồng đâu?"

Thái độ của Cố Hằng vẫn rất tốt: "Đang quay khúc dạo đầu ở trong biệt thự."

Lục Duật Thành: "Đã bắt đầu quay rồi sao?"

"Ừm."

Trong biệt thự, Tô Dương đang đi chân trần, ngồi xếp bằng trên thảm lông dê, lật xem album ảnh, giật mình nhìn một tấm hình cũ, khóe miệng mang theo nét cười dịu dàng nhàn nhạt.

Trong sân bỗng truyền đến vài tiếng chó sủa.

Tô Dương chợt ngẩng đầu, ngây ngốc hai giây, vội vàng đặt album ảnh qua một bên, không kịp mang giày, chạy chân trần ra ngoài biệt thự.

Trước mắt là một người đàn ông anh tuấn cùng chủ chó béc giê thông minh.

Béc giê thấy cô liền nhào đầu về phía trước, cọ lên người cô, sau đó cắn làn váy của cô, kéo cô vào trong sân.

Khi cách Cố Hằng hai mét, béc giê buông Tô Dương ra, lại chạy tới trước mặt Cố Hằng.

Hai chân trước đặt trên người Cố Hằng, chân sau đứng lên, một chân giữ chặt áo sơ mi của Cố Hằng, chân kia ra sức cào mép túi.

Lúc này, Cố Hằng lấy hộp nhẫn kim cương của KING ra, logo của KING ở trên hộp cũng được làm bằng kim cương.

Cố Hằng còn chưa kịp mở hộp, chiếc hộp nhẫn đã bị béc giê cắn ở trong miệng, chạy về phía Tô Dương, trong miệng rên rĩ, nhìn Tô Dương bằng ánh mắt lấy lòng, ý bảo cô cầm hộp nhẫn.

Đáy mắt Tô Dương nóng lên, nhận lấy hộp nhẫn, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông ở trước mặt, anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, trong mắt đều là vẻ cưng chiều, nhẹ nhàng cười với cô.

Hốc mắt Tô Dương ươn ướt, quay mặt đi để xoa dịu cảm xúc.

Cố Hằng lấy một tấm hình cũ từ trong túi áo khác, giống như tấm hình mà Tô Dương đã thấy ở trong biệt thự.

Cảnh nền của tấm hình cũ chính là cửa hàng bán lẻ của KING.

Lúc này, âm nhạc vang lên.

Lời phối hợp với quảng cáo chính là: [KING, trọn đời chỉ chờ đợi vì bạn!]

Quảng cáo kết thúc.

Trợ lý của Tô Dương hô ngừng, tất cả mọi người đều vỗ tay tại chỗ.

Lục Duật Thành đang ở khu nghỉ ngơi, nhìn chằm chằm vào Tô Dương trong nháy mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy cô mặc lễ phục màu đỏ thắm, đi chân trần, tóc dài như suối, cặp môi đỏ mọng mê người, đặc biệt có vẻ phong tình vạn chủng.

Trong mắt hắn, không ai trên thế gian này có thể sánh bằng.

Quay chụp kết thúc, Tô Dương không ngờ chỉ cần một lần liền qua.

Về sau, cô xem video, toàn bộ biểu cảm cùng ánh mắt đều tốt hơn nhiều so với buổi diễn tập ngày hôm qua.

Cô hưng phấn ôm Anh Bó, dùng sức xoa đầu nó.

Sau khi trở về, chỉ cần thay phối nhạc ở đoạn cuối bằng ca khúc mà Tường Bách Xuyên soạn, nhất định hiệu quả sẽ tốt hơn vài lần so với hiện tại.

Cố Hằng trở lại khu nghỉ ngơi, Lục Duật Thành bắt mắt theo dõi anh: "Vừa rồi cậu có cần phải nhìn Đồng Đồng thâm tình như vậy không? Diễn một chút không được sao? Kỹ thuật diễn xuất sắc của cậu đâu!"

Cố Hằng cười: "Ghen tị phải không?"

Lục Duật Thành: "..."

Cố Hằng nhấp một ngụm trà, lại nói: "Ghen tị cũng phải chịu."

Lục Duật Thành hừ lạnh một tiếng, sau khi hân tới công ty đại diện vào ngày hôm qua, lại hẹn một vị biên kịch kim bài, hân đã quyết định kế hoạch quay phim, chính là bộ phim mà hân muốn viết kia.

Lúc trước còn do dự không biết nên dùng ai làm nhân vật chính, hiện tại hân quyết định để Tô Dương diễn vai nữ chính.

Công trình lớn tiếp theo chính là làm thế nào để thuyết phục Tô Dương tới diễn, dù sao trong bộ phim này, hân đóng vai nam chính, Cố Hằng diễn vai nam phụ, tỷ lệ cô đáp ứng cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng dù thế nào, bộ phim này cũng phải do cô diễn.

Kết cục sau đó là, hân cùng nữ chính Tô Dương sẽ ở bên nhau, để Cố Hằng ở bên nhân vật nữ khác!

Mười rưỡi sáng,

Tường Bách Xuyên cùng tổng giám đốc Chu ra khỏi sở giao dịch chứng khoán Hồng Kông, trước khi lên xe, tổng giám đốc Chu nâng tay: "Không cần phải nói tôi cảm kích cậu cỡ nào đâu nhỉ, hy vọng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Sau khi hai người bắt tay, Tường Bách Xuyên mới nói bằng giọng nửa đùa nửa thật: "Không nên có lần sau với kiểu hợp tác này thì hơn."

Tổng giám đốc Chu cũng cười, kiểu hợp tác xử lý phiền toái như vậy vẫn là không nên có, ông cũng không muốn bị sở giao dịch hỏi thăm thêm lần nữa.

"Sau này chúng ta có thể hợp tác trên phương diện thu mua."

Tường Bách Xuyên hơi gật đầu, trước khi tách ra, anh hỏi giám đốc Chu một câu: "Tô Dương đang ở khách sạn của tập đoàn KING sao?"

Chu Đồng gật đầu, nhìn về phía anh với ánh mắt nghi hoặc: "Tô Dương không biết cậu đến Hồng Kông à?"

Tường Bách Xuyên: "Tôi không nói với cô ấy."

Chu Đồng thầm hiểu ở trong lòng, cười nói: "Lát nữa tôi sẽ để thư ký hỏi thăm, nhanh chóng gửi hành trình của cô ấy cho cậu."

Sau khi Tường Bách Xuyên nói lời cảm ơn liền lên xe rời đi.

Anh lấy di động ra, Tô Dương đã gửi phim quảng cáo chưa qua xử lý cho anh, [Đây là phim quảng cáo chính thức, em không hài lòng với đoạn phối nhạc ở phía sau.]

Tường Bách Xuyên xem qua đoạn video một lần, không ngờ khi Tô Dương mặc lễ phục màu đỏ thắm lại có ý vị đặc biệt như vậy, anh trực tiếp bỏ qua đoạn Cố Hằng xuất hiện, chỉ nhìn đoạn cuối.

Sau khi nghe xong phần nhạc, anh hỏi Tô Dương: [Ai phối đoạn nhạc này vậy?]

Thương thức không chỉ thuộc dạng quê mùa bình thường thôi đâu.

Tô Dương trả lời anh: [Là Lục Duật Thành nhờ dân chuyên nghiệp làm, hình như còn tốn không ít công phu.]

Tường Bách Xuyên: [Ừ, cái này lại rất phù hợp với thương thức của cậu ta đấy.]

Tô Dương gửi biểu cảm vừa khóc vừa cười.

Tường Bách Xuyên không tiếp tục nói chuyện với Tô Dương, lại mở video, xem bốn năm lần rồi mới cắt di động, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh tua lại hình ảnh quảng cáo mà mình vừa thấy ở trong đầu, suy nghĩ xem phải phối hợp loại nhạc gì với hình ảnh như vậy mới có thể gây ấn tượng với khán giả.

Tường Bách Xuyên vừa tới dưới lầu khách sạn liền nhận được hành trình của Tô Dương do thư ký của Chu Đồng gửi đến, anh cẩn thận xem, không nghĩ rằng tới nay cô sẽ phải trở về Bắc Kinh.

Anh gửi lời cảm ơn tới thư ký của Chu Đồng, vừa muốn cắt di động, lại có cuộc gọi đến, anh ấn mở, là mẹ Tường gọi tới.

Tường Bách Xuyên nghe: "Mẹ ạ, có chuyện gì không?"

Mẹ Tường: "Con trai, bây giờ con đang ở chỗ nào?"

Tường Bách Xuyên nói đúng sự thật: "Hồng Kông ạ, làm sao thế?"

Mẹ Tường: "Vây hôm nay con về nhà một chuyến nhé, ông nội con vừa bay về từ Thụy Sĩ, bố con đang đi đón máy bay."

Nói xong, mẹ Tường thở dài: "Trước đây, khi ông con không đồng ý việc cưới xin của chú tư, ông cũng không tự bay trở về, lúc này chẳng đánh tiếng mà liền trực tiếp bay về, mẹ đoán là ông cụ nhà họ Kiều đã tìm ông con."

Đều là chuyện tự biết rõ ở trong lòng, mẹ Tường cũng không tiếp tục nói nữa.

Tường Bách Xuyên không tiếp lời, ngón tay trái gõ lên cửa sổ xe không theo tiết tấu nào, yên lặng một lát: "Được, con biết rồi, con về ngay đây."

Cúp điện thoại, Tường Bách Xuyên dặn Giang Phàm đang ngồi ở vị trí cạnh tài xế đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh vào buổi trưa.

Giang Phàm đáp lời, nhanh chóng đăng nhập vào trang web.

Cô đoán Tường Bách Xuyên phải có việc gấp nên mới về nhà, nếu không anh sẽ không vội vã trở về nhà khi còn chưa đợi được niềm kinh hi của Tô Dương.

Tường Bách Xuyên để tài xế dừng xe lại, anh đẩy cửa đi xuống, tới bên cạnh bồn hoa mới gọi vào dây số của Tô Dương.

Tô Dương vẫn còn đang ở trong sân nhà Chu Đồng để thu dọn đồ đạc.

"Em đang chuẩn bị gọi cho anh đấy." Trong giọng Tô Dương mang theo ý cười nhàn nhạt.

Có thể nghe ra sự hài lòng của cô đối với buổi chụp sáng nay.

Tường Bách Xuyên hỏi cô: "Em mệt không?"

"Em không mệt, còn rất vui nữa." Tô Dương dừng một chút mới nói: "Được rồi, hai ngày này em không thể đi New York xem anh, buổi tối còn phải trở về Bắc Kinh, mấy ngày nay phải chụp cho bìa mặt của tạp chí."

Giọng cô rất nhẹ, có chút mát mát cùng áy náy.

Tường Bách Xuyên an ủi cô: "Em không cần qua đâu, anh sẽ về nhà thăm em."

"Thật sao?"

"Ừ."

Tô Dương thỏa mãn bật cười.

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, nói với cô là mình bận bịu, sau đó nhẹ nhàng gọi cô một tiếng: "Đồng Đồng."

Tô Dương: "Hả?"

Tường Bách Xuyên không lên tiếng

Tô Dương cười, hiểu anh có ý gì, nói vào điện thoại: "Yêu anh."

Lúc này, Tường Bách Xuyên mới cúp điện thoại.

Cất di động, anh không kìm được mà quay đầu nhìn về phía khách sạn của tập đoàn KING ở sau lưng, không có thời gian để chờ cô trở lại, anh cất bước đi về phía xe ô tô.

Sau khi Tô Dương rời khỏi nhà Chu Đồng liền trực tiếp trở về khách sạn.

Bởi vì tối nay mới về Bắc Kinh, ăn cơm xong, cô bắt đầu ngủ bù.

Nằm trên giường, nghe câu chuyện không được tính là chuyện xưa mà Tường Bách Xuyên ghi âm cho cô, hốc mắt cô không nhịn được mà bắt đầu hơi ẩm ướt.

Cô dùng sức chớp mắt.

Sau đó, cũng không biết đã nghe bao nhiêu lần, cô mơ mơ màng màng ngủ.

Sau hai tiếng, cô bị tiếng chuông điện thoại bàn đánh thức.

Đưa tay cầm ống nghe: "A lô, xin chào."

"Chào Tô tiểu thư, tôi là nhân viên thuộc quầy phục vụ của khách sạn, ở đây có một vị nhân viên chuyển phát nhanh đưa tới một bó hồng đỏ cho tiểu thư, người tặng hoa là Tường tiên sinh, tiểu thư có muốn ký nhận không ạ?"

Lúc này, đại não Tô Dương mới tỉnh táo không ít: "Được, anh giúp tôi ký nhận một cái, lát nữa tôi sẽ xuống lấy."

Nhân viên còn nói: "Thật xin lỗi, Tô tiểu thư, Tường tiên sinh yêu cầu nhất định phải là tiểu thư mới có thể ký nhận, còn muốn giao cho tiểu thư một lá thư."

"Được, mười phút sau tôi sẽ xuống dưới." Tô Dương vén chăn lên, bước nhanh tới phòng vệ sinh để rửa mặt chải đầu, thay quần áo xong liền vội vàng xuống tầng.

Đến trước quầy lễ tân của khách sạn, nhân viên chuyển phát nhanh đang chờ cô.

Cô ký xong, cầm hoa tươi cùng bức thư bằng da trâu lên.

Sau khi tiến vào thang máy, cô vội vàng mở thư ra.

Đập vào mắt là một tờ phổ nhạc vẽ tay, từng nốt nhạc giống như chú nông nọc nhỏ, sống động đáng yêu.

Nắm tờ phổ nhạc vẽ bằng tay này, đầu ngón tay Tô Dương liền run lên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tiểu Ngũ nhà họ Tường

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Tô Dương về đến phòng, xem đi xem lại tờ phổ nhạc này.

Vẫn là anh hiểu cô nhất.

Cô không thể giải bày tình cảm trong âm nhạc, chẳng cần khơi thông bằng ngôn ngữ, anh liền hiểu rõ tất cả.

Tờ phổ nhạc này không phải bản gốc, mà là bản sao.

Thực ra, khi cô cầm bản phổ nhạc, trong nháy mắt đó, cô còn tưởng anh đang ở Hồng Kông, bay tới để cho cô một sự kinh hi.

Nhưng không đến một giây sau cô liền hủy bỏ suy nghĩ của chính mình.

Người bạn rộn như anh nào có thời gian để bay qua bay lại.

Ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh chỉ từng cho cô một lần kinh hi.

Khi ấy cô còn học trung học, đang là mùa đông, trận tuyết lớn thứ hai đã bay lá tả vài ngày ở Bắc Kinh.

Trong lúc gọi điện thoại, cô vô tình nói một câu, nếu có thể xem cảnh tuyết rơi ở Cố cung cùng anh thì tốt biết bao.

Sau đó, cô cũng không để những lời này ở trong lòng, nhưng buổi trưa thứ sáu, anh liền gọi điện bảo cô trốn học ra ngoài vào buổi chiều.

Xế chiều hôm ấy, anh cũng cô đi dạo Cố cung một buổi chiều.

Cũng chính vì lần trốn học kia, Lục Duật Thành cùng Cố Hằng mới bắt đầu oán giận đủ kiểu với Tường Bách Xuyên, nói anh dạy hư cô...

Tô Dương lại nhìn tờ phổ nhạc trong tay, chớp mắt một cái, mười năm đã trôi qua, những hồi ức thanh xuân kia tựa như mới được khắc vào đầu ngày hôm qua, rõ rệt sâu sắc.

Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Trương Bách Xuyên: [Em đã nhận được kinh hi rồi, yêu anh.]

Đợi vài phút, Trương Bách Xuyên cũng không trả lời.

Tô Dương đi di động xuống, đứng dậy vào phòng vệ sinh tắm gội, chuẩn bị sắp xếp hành lý để lên đường trở về.

Vừa tắm xong, tiếng gõ cửa vang lên trong gian phòng, Đinh Thiên đứng ở cửa lớn tiếng kêu: "Dương Dương, nhanh mở cửa! Nhanh mở cửa!"

Trong tay Tô Dương còn cầm khăn lông, vừa lau tóc vừa mở cửa cho cô: "Cậu gọi quý à!"

Đinh Thiên chui vào, "Cậu đã lên Weibo chưa?"

Tô Dương cài cửa lại, đi vào phòng khách, "Mình vừa tỉnh thôi, thời gian đâu mà xem Weibo, làm sao thế? Không phải Weibo của mình lại thất thủ đấy chứ?"

Đinh Thiên không ngừng gật đầu, "Nhưng lần này là chuyện tốt, cậu ngủ một giấc cũng chẳng sao, lượng fan hâm mộ trên Weibo của cậu đã vượt quá con số một triệu rồi!"

Tô Dương: "..."

Cô chớp chớp mắt, mấy giây sau mới tiêu hóa tin tức khiến lòng người phấn khởi này.

Nguyên nhân dẫn tới lượng fan tăng vọt duy nhất mà cô có thể nghĩ đến chính là: "Có người nâng đỡ mình à?"

Đinh Thiên lắc đầu: "Là hình quảng cáo mà cậu chụp vào buổi sáng, Cố Hằng chọn hai tấm ảnh chụp các cậu nhìn nhau, đăng một tấm lên Weibo của cậu ta, vậy nên fan hâm mộ của cậu ta phát điên rồi, vào Weibo của cậu khuyên nhủ đủ điều, bảo cậu bắt lấy nam thần, nói khuôn mặt của các cậu rất xứng đôi, còn nói ánh mắt Cố Hằng nhìn cậu biểu lộ tình cảm chân thành."

Tô Dương: "..."

Cô trì hoãn: "Không phải gần đây Cố Hằng chẳng thích chia sẻ cái gì trên Weibo sao?"

Ngay cả phim ảnh đóng cũng rất ít khi được anh tuyên truyền trên chính Weibo của mình.

Đinh Thiên lắc tay một cái, tỏ vẻ không hiểu suy nghĩ của Cố Hằng, bởi vì quá khứ đặc biệt giữa Cố Hằng cùng Tô Dương, Đinh Thiên chưa bao giờ đem bọn họ ra đùa cợt, một khi mở đầu liền không thể nào kết thúc.

Trước khi đi, cô vỗ vai Tô Dương: "Mình đã nhìn ra rồi, không bao lâu nữa, fan của Cố Hằng cùng fan của Trương Bách Xuyên sẽ ngira mắt lẫn nhau cho mà xem."

Tô Dương bọc khăn quanh tóc, vô tình chà xát, có chút thất thần.

Mấy phút sau, cô ném khăn sang một bên, bật laptop lên, lại lấy di động gửi một tin nhắn cho Cố Hằng: [Weibo của cậu bị trộm à?]

*

Cố Hằng nhìn ra vẻ khó tin trong lời cô nói.

Cũng phải thôi, mấy năm này, anh cùng cô đã gần như thủy hỏa bất dung, ngoài việc chế giễu nhau liền không làm gì khác biệt, đây vẫn là lần đầu tiên anh tuyên truyền ảnh quảng cáo thay cô.

Lần quảng cáo này còn chưa được chính thức tung ra cũng đã nổi tiếng.

Khi anh đăng ảnh lên, trong khoảnh khắc ấy, anh có cảm giác mình như đang điên cuồng tăng tốc trên đường cái.

Nghĩ đến người đứng ở cuối con đường, liền chẳng thềm ngõ ngang gì nữa.

Cố Hằng lại xem tin nhắn kia, sau cùng cũng không trả lời cô, đặt di động lên bàn trà, cầm gạt tàn cùng thuốc lá tới bên cửa sổ.

Anh hút thuốc, nhẹ nhàng nhả khói.

Anh nghĩ tới mấy năm trước, vào lần đầu tiên lấy được giải thưởng ảnh đế, khi tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, có phóng viên hỏi anh, trước đây anh từng học tài chính, sao đột nhiên lại nghĩ tới việc tiến vào giới diễn viên?

Khi ấy anh có chút hoảng thần.

Vì sao lại tiến vào giới diễn viên?

Để một ngày nào đó, anh có thể tiến vào ống kính của cô, cho dù sau này cô đã là vợ, là mẹ của người khác, anh vẫn có thể có ngàn vạn sự gắn bó với cô vì quan hệ công việc.

Để khi nhớ cô, anh sẽ không đến mức ngay cả một lý do gọi điện thoại cũng chẳng có.

*

Tô Dương cùng Đinh Thiển đã tới sân bay vào trước một giờ chiều.

Không ngờ oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải Kiều Cẩn vừa trở về Bắc Kinh.

Kiều Cẩn ký một bản thông báo về hợp đồng, sau khi kết thúc liền nhận được điện thoại của ông cụ Kiều, bảo cô ta mau mau trở về.

Có lẽ ông đã biết những tai tiếng trên mạng của cô ta.

Không thể thiếu một trận trách mắng.

Nhưng cô ta lại nghe mẹ nói, ông cụ nhà họ Tưởng đã trở về.

Nghe tin ông cụ Tưởng về nước, nỗi lòng lo lắng của cô ta cuối cùng cũng hạ xuống.

Mẹ nói rất đúng, xe tới núi ắt có đường, nhà họ Tưởng hẳn sẽ không thể không quan tâm tới ân tình cùng giao tình ngày xưa.

Khi xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh, Kiều Cẩn đứng ở phía sau Đinh Thiển, Tô Dương cũng không thể khẳng định là trùng hợp hay do Kiều Cẩn cố ý.

Trong lúc đó, Tô Dương chỉ lo trò chuyện về công việc kế tiếp cùng Đinh Thiển, không quan tâm tới Kiều Cẩn.

Hôm nay Kiều Cẩn thấy Tô Dương cực kỳ chú ý, trước đây còn có thể khoan nhượng một chút ở nơi công cộng, bây giờ lại không thể nhịn nổi.

Cô ta đi về phía trước một bước, giọng nói cực nhỏ, nhưng đủ để Đinh Thiển cùng Tô Dương nghe được: "Tô Dương, cô có nghĩ tới hậu quả khi đối nghịch với tôi không?"

Đinh Thiển quay đầu cười lạnh một tiếng.

Tô Dương ngược mắt cười nhạt: "Ông xã tôi đã nói tôi chẳng cần quan tâm tới bất cứ hậu quả gì, anh ấy sẽ gánh vác, tôi chỉ chịu trách nhiệm chơi vui về là được."

Kiều Cẩn đeo kính râm, tuy Tô Dương không nhìn thấy đôi mắt của cô ta, nhưng cũng biết ánh mắt hiện tại của cô ta có thể lăng trì người.

Kiều Cẩn chột chế giễu mà chẳng thèm ngó ngang gì: "A, Tô Dương, tôi chẳng hiểu cô lấy đâu ra sự tự tin lừa mình dối người đó."

Cô ta thay đổi chủ đề: "Đúng rồi, chung cư ở Manhattan của Tưởng Bách Xuyên cũng không tệ, cảnh sắc ở dưới tầng rất tốt."

Tô Dương cười cười: "Cảm ơn lời khen ngợi của cô, lúc đầu tôi nhìn trúng nơi này nên mới mua cho Tưởng Bách Xuyên, không chỉ có cảnh sắc tốt, bố cục ở bên trong cũng không tệ."

Kiều Cẩn không khỏi nắm chặt tay, đôi môi cũng mím chặt.

Tô Dương bám sát hỏi: "Cô tự xem qua chung cư kia hay là nghe người khác nói nó không tệ?"

Trong lòng Kiều Cẩn không khỏi dấy ý một phen, giọng cũng dịu dàng không ít, nhưng trong lòng có kim, lời nói cũng mang trọng điểm mơ hồ, cô ta nói: "Hôm kia, phải hơn mười một giờ đêm tôi mới tới Manhattan, liền tạt qua chung cư bên kia."

Tô Dương gật đầu suy ngẫm, nhìn cô ta bằng ánh mắt tràn ngập đồng tình: "Cô tới chung cư ở bên kia, Tưởng Bách Xuyên cũng không để cô lên phải không?"

Không cho Kiều Cẩn cơ hội nói chen vào, Tô Dương tự tiếp tục nói: "Tưởng Bách Xuyên cũng thật là, trời thì lạnh như băng, đã hơn nửa đêm, sao anh ấy có thể để cô liên tục đón gió lạnh ở dưới tầng, đúng là chẳng rộng lượng chút nào."

Nói xong, Tô Dương còn cố ý thờ dài, mang vẻ không thể làm gì: "Tình tình của anh ấy chính là như vậy, ngay cả thư ký cùng trợ lý lâu năm của anh ấy cũng rất ít khi có thể vào nhà chúng tôi, càng không nói tới những người phụ nữ không quan trọng, nếu anh ấy có chỗ nào không chu đáo, cô hãy thông cảm với anh ấy một chút, lần sau gặp anh ấy, tôi sẽ mắng anh ấy hai câu."

Kiều Cẩn cắn bờ môi không còn chút máu: "Tô Dương, để tôi xem cô có thể khoe khoang được bao lâu!"

Tô Dương cười, còn giả vờ suy nghĩ nghiêm túc: "Có lẽ là tới khi tôi cùng Tưởng Bách Xuyên rời khỏi thế giới này đi, đương nhiên, khi chúng tôi đã qua

thế giới bên kia, anh ấy vẫn sẽ tiếp tục mặc tôi khoe khoang như vậy."

Tô Dương còn muốn nói thêm, lúc này, Đinh Thiên nín cười, vỗ vai cô: "Tiến lên đi thôi, đến lượt chúng ta rồi."

Kiều Cẩn tức giận đứng tại chỗ, một hồi lâu vẫn chưa di chuyển.

Mà lúc này, ở Bắc Kinh.

Sau khi Tường Bách Xuyên tiến vào nội thành liền trực tiếp đến khu nhà cũ của nhà họ Tường.

Đến cửa chính của khu biệt thự, anh mới nhớ giấy thông hành đang ở trên một chiếc xe khác, có lẽ lính gác của ngày hôm nay cũng mới tới, trông rất lạ mặt.

Không có giấy thông hành, lính gác sẽ không để anh qua.

Tường Bách Xuyên dừng xe ở một bên, kỳ thực anh chẳng hề muốn vào, mặc dù đây là nơi anh lớn lên từ nhỏ, nhưng quá mức áp lực, còn chưa tiến vào, cảm giác đè nén liền kéo tới.

Anh chuẩn bị lấy di động gọi điện thoại cho mẹ Tường để bà ra đón anh một chuyến, tiện thể dò xét khuynh hướng một chút để biết nên ứng phó thế nào.

Vừa lấy di động ra, liền có cuộc gọi tới, là điện thoại của chú năm Tường Mộ Tranh.

Tường Bách Xuyên suy tư nhìn chằm chằm vào dãy số kia, tiếng chuông dồn dập không ngừng vang lên, anh ấn nút trả lời.

"Bách Xuyên, cháu đang ở đâu thế?"

Tường Bách Xuyên: "Cháu đang ở cửa chính của khu nhà cũ."

Lúc trước anh đã từng nói với Tường Mộ Tranh rằng sẽ tìm chú ấy sau khi về nước, không ngờ người họ vẫn còn nhớ kỹ việc này, đúng là ngàn năm khó gặp.

Tường Mộ Tranh tựa như đang nhìn thấy cứu tinh: "Cháu ngoan, mau mau tới nhà chú đi."

Tường Bách Xuyên: "... Tường Mộ Tranh, chú điên rồi à?"

Tường Mộ Tranh chẳng còn lòng dạ nào mà trêu đùa anh: "Cháu mau tới đây đi, ông cụ giết về từ Thụy Sĩ, muốn bắt chú để tra hỏi!"

Tường Bách Xuyên khẽ gạt mình, không thể tin mà hỏi: "Chú nói gì? Ông nội trở về để tìm chú tính sổ à?"

Tường Mộ Tranh thở dài: "Còn không phải sao, chính là cái gì mà... Chú chặn đường con dâu xinh đẹp của nhà chúng ta, còn lái xe không biển số vượt đèn đỏ..." Hơi ngưng một chút, anh lại nói: "Được rồi, cháu nói thật đi, có phải là cháu mật báo không!"

Tường Bách Xuyên không kiên nhẫn: "Tường Mộ Tranh, nếu chú không nói chuyện nghiêm chỉnh thì cháu cúp máy đây!"

"Đừng mà! Chú nói! Chính vì chuyện hư hỏng kia, ông cụ nói chú đã đánh mất hết mặt mũi của ông, trong con tức giận liền trở về, vẫn là mẹ chú tiết lộ cho chú, để chú tìm một chỗ tạm thời tránh một chút, cháu nói xem, nếu ông cụ có chuyện tìm chú, chú có thể trốn ở chỗ nào."

Tường Bách Xuyên: "..."

Thì ra ông nội không về nước để tìm anh.

Tâm trạng lo lắng của anh hạ xuống.

Tường Mộ Tranh lại quay về đầu câu chuyện: "Trước hết cháu đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh tới đây cho chú, trong cái này nhà, người ông cụ tin nhất chính là cháu, chú đã nghĩ cách ứng phó với ông cụ rồi, nếu ông để chú trở về khu nhà cũ, chú sẽ nói chú đang ở Dubai, đi gặp khách hàng cùng cháu, không nhất định có thể trở về sau mười ngày nữa tháng."

Trước khi tắt điện thoại, Tường Mộ Tranh lại giục anh nhanh chóng đi qua, gia hạn anh phải tới trong vòng 20 phút nữa.

Tường Bách Xuyên thờ phào một cái, gửi tin nhắn cho mẹ Tường: [Ông nội trở về để tính sổ với chú năm, con không về nhà nữa, nếu ông nội hỏi con, mẹ cứ bảo là con đang ở Dubai nhé.]

Ném di động lên ghế phó lái, anh nổ máy xe, đổi hướng rời đi.

Nhìn lính gác càng lúc càng xa trong kính chiếu hậu, may mà người này mới tới, không để anh vào trong.

Đến dưới khu chung cư của Tường Mộ Tranh, xe vừa dừng lại, Tường Mộ Tranh liền ra khỏi tòa nhà, Tường Bách Xuyên liếc thấy người tới, nhủ chặt

mày.

Đang là mùa đông, Tường Mộ Tranh lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi khi ra ngoài, còn là màu đỏ rượu.

Trong số những người đàn ông của nhà họ Tường, chỉ có Tường Mộ Tranh là sản phẩm đột biến gen.

Ngoài khuôn mặt giống cánh đàn ông nhà họ Tường như đúc, anh hoàn toàn khác biệt ở những mặt còn lại.

Anh kiêu căng khó thuần, ngoài mặt bất cần đời, bản chất lại du côn, là một đứa con mang tâm huyết hưng phục của nhà họ Tường, tựa như Tường Bách Xuyên, không muốn đi con đường làm quan.

Sau khi rời khỏi chiến đội 6 của hải quân, anh bắt đầu buôn bán dầu mỏ, dùng 20 năm thời gian để thu mua và thiết lập gần hai vạn trạm xăng dầu ở Trung Đông, Châu Âu cùng Hoa Kỳ, sở hữu kho dầu riêng của chính mình.

Anh hợp tác cùng Tường Bách Xuyên, tạo ra một đế chế tài chính.

Anh đã từng đùa rằng, đời này, anh cùng Tường Bách Xuyên đều không thể rời bỏ nhau, anh thực hiện giấc mộng đế chế tài chính của Tường Bách Xuyên, Tường Bách Xuyên lại thực hiện giấc mộng đế chế dầu mỏ của anh.

Tường Mộ Tranh tới gần, giữa ngón tay còn kẹp điếu thuốc chưa cháy hết, tay kia cầm di động, "Tại sao con lại phải lừa gạt bố... Làm một đứa trẻ thành thực ngoan ngoãn chính là điều bố đã dạy bọn con ngay từ nhỏ, con nào dám quên... Con cũng sắp nóng chết ở bên này rồi..."

Khi đang nói chuyện, gió lạnh thổi vào cổ anh, anh không khỏi rùng mình.

Tuy còn có chút khoảng cách, nhưng Tường Bách Xuyên vẫn nghe được câu hỏi đánh thếp của ông nội âm vang trong di động, hiển nhiên không hề tin lời Tường Mộ Tranh nói.

Tường Mộ Tranh tiếp tục: "Con ở cùng một chỗ với Tường Bách Xuyên, dạ... Đúng vậy, bây giờ đang ở ngay bên cạnh con đây này, chúng con tới Dubai để đàm luận với khách hàng, còn có thể là cái gì nữa, đương nhiên là về việc buôn bán dầu mỏ của con rồi... Được, bố chờ một chút."

Tường Mộ Tranh đưa di động cho Tường Bách Xuyên, ý bảo anh nói hai câu.

Tường Bách Xuyên dút hai tay trong túi, híp mắt lại, không hề nhận.

Tường Mộ Tranh hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, nói bằng khẩu hình: "Cảm ơn!"

Tường Bách Xuyên như cười như không, lúc này mới nhận di động.

"Ông nội."

Ông cụ Tường giật mình: "Cháu thật sự ở cùng với chú năm à?"

Tường Bách Xuyên: "Vâng, cháu tới nói chuyện với khách hàng cùng chú ấy."

Ông cụ Tường vẫn ngờ vực, đêm qua ông còn nghe thấy con trai chiến hữu nói đã thấy Tiểu Ngũ, đảo mất một cái đã bay tới Dubai rồi sao?

"Bách Xuyên, hai người bọn cháu tới Dubai từ lúc nào thế?"

Tường Bách Xuyên không chút do dự, "Vừa ngày hôm nay thôi ạ."

Ông cụ biết bọn họ ở cùng với khách hàng, liền không nói gì thêm nữa, dặn bọn họ sớm đàm luận xong để trở về nước rồi cúp điện thoại.

Tường Bách Xuyên đưa di động cho Tường Mộ Tranh: "Nhớ là chú thiếu nợ cháu đấy."

Tường Mộ Tranh phần hận cầm di động, đục khoét anh bằng ánh mắt: "Cái quý gì chứ, khi cháu còn bé, chú cho cháu tiền tiêu vặt mà chính mình cũng không dám tiêu, lúc cháu yêu Đồng Đồng, mỗi khi cháu để Đồng Đồng trốn học đi hẹn hò, cháu đều bắt chú làm bìa đỡ đạn ở nhà họ Tô, tại sao cháu không nói là cháu thiếu nợ chú!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Tường Mộ Tranh gạt tàn thuốc, giương cằm lên: "Vào ngồi một chút không?"

Tường Bách Xuyên nhìn thời gian, còn mấy tiếng nữa Tô Dương mới trở về, anh gạt đầu: "Vừa vặn cần thương lượng với chú một chuyện."

Hai người sóng vai tiến vào sảnh chung cư.

Vào thang máy, Tường Mộ Tranh suy tư nhìn Tường Bách Xuyên: "Xem ra là có liên quan tới Đồng Đồng, từ trước tới giờ cháu rất cuồng vọng trên phương diện làm ăn, lúc nào thì cần lo trước lo sau, cùng thương lượng với người khác rồi?"

Tường Bách Xuyên không lên tiếng, hai tay đút túi, sắc mặt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào con số đang không ngừng tăng lên.

Tường Mộ Tranh khẽ cười một tiếng: "Đúng là có liên quan tới Đồng Đồng nha."

Ngừng một chút, anh cười nói: "Bản đại thần bấm ngón tay tính toán, Tiểu Xuyên của chúng ta muốn chọn ngày lành để công khai vùng thức ăn cho chó đây mà."

Lời tác giả: Dù là Lục Duật Thành và Cố Hằng, hay những người của nhà họ Tường, bọn họ đều có sức hấp dẫn đặc biệt của chính mình.

Bởi vì nói quá nhiều sẽ tiết lộ tình tiết, nên chúng ta hãy cùng nhau xem tiếp nhé, có lẽ sẽ không để mọi người thất vọng đâu O(∩_∩)O~

Có một việc tôi đặc biệt muốn nói một chút, khi mẹ Tường cùng bố Tường xuất hiện, mọi người ngàn vạn lần đừng thay lòng đổi dạ mà vứt bỏ Tường Bách Xuyên ~

Tuy vai diễn của bố Tường cùng mẹ Tường không nhiều lắm, nhưng tôi thích hai người này nhất đó ~

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Sự tự luyện khó nói hết bằng một lời

Convert: Sakahara

Editor: Mẫn Mẫn

Khi Tường Bách Xuyên ra khỏi nhà Tường Mộ Tranh, trời đã rất khuya. Anh tính toán thời gian Tô Dương hạ cánh, lúc này cô cũng đã đến sân bay, anh có tới cũng không kịp đón máy bay.

Ngón tay gõ lên tay lái không theo nhịp nào, vài giây sau, anh khởi động xe rồi đi.

Trên đường về nhà, Tường Bách Xuyên nhận được điện thoại của thư ký giang Phàm.

"Tường tổng, theo tin tức mới nhất từ New York, Bảng Việt Hy cùng đoàn thể đã đổi nơi công tác sang công ty quản lý tài sản Doãn Lâm, nghe nói ông chủ của Doãn Lâm là Cao Tân cũng tới."

Hoi dừng một chút, Giang Phàm lại tiếp tục: "Trước đây, Doãn Lâm không thành công trong việc thu mua Laca, hiện nay lại có ý định mua lại nhà máy sản xuất camera di động của hãng máy ảnh Sofê ở Thẩm Quyển, Trung Quốc. Bọn họ đang tiếp xúc với tầng cấp cao của Sofê."

Tường Bách Xuyên hỏi: "Là Bảng Việt Hy phụ trách sao?"

Giang Phàm trả lời: "Vâng, cô Bảng Việt Hy toàn quyền phụ trách vụ thu mua này."

Cô còn nói: "Sau khi thu mua xong, Doãn Lâm sẽ gia tăng kinh phí đầu tư, nhà máy Sofê liền có thể sản xuất mô hình camera có chức năng PDAF(*), chất lượng camera cùng lợi nhuận của bọn họ có thể vượt qua lần kết hợp đầu tiên giữa di động cùng camera của Laca. Trước mắt, những nhà máy và cửa hàng tư nhân lớn đều khá xem trọng camera di động của Sofê."

Mục tiêu của Bảng Việt Hy lúc này chính là chiến thắng Tường Bách Xuyên, có thể tưởng tượng cuộc cạnh tranh cùng Sofê trong tương lai sẽ kịch liệt cỡ nào.

Mà máy ảnh Laca sẽ càng khó đạt được bước đột phá lớn trong việc thực hiện dự án camera di động.

Tường Bách Xuyên lắng lắng nghe, vài giây sau mới đáp: "Tôi biết rồi."

Doãn Lâm có ý gây khó dễ với anh.

Giang Phàm không nói thêm việc gì khác, liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Sắc mặt Tường Bách Xuyên căng thẳng, suy tư nhìn con đường ở phía trước.

Không quá hai phút, di động rung lên, anh mở ra nhìn, là Tô Dương gửi đến: [Ông xã, em đã tới Bắc Kinh rồi, yêu anh.]

Về mặt Tường Bách Xuyên dịu đi không ít. Anh gọi điện, bên kia rất ồn ào, hẳn là cô vừa đến sảnh.

"Em vừa xuống máy bay à?"

Tô Dương: "Vâng, em lập tức về nhà ngay, anh thì sao?"

Tường Bách Xuyên: "Anh đang ở trên đường."

Anh không nhiều lời về những chuyện khác.

Tô Dương đương nhiên cho rằng anh đang trên đường đi công tác, "Lúc trước em không gọi được cho anh, lần này anh sẽ ở bên đó mấy ngày?"

Tường Bách Xuyên: "Anh phải ở đến Tết Nguyên Đán."

"Hả?" Tô Dương vô thức tỏ vẻ mất mát.

Trong dĩ vãng, cho dù Tường Bách Xuyên bận rộn cỡ nào, cô cũng sẽ không bực lộ nửa điểm không hài lòng ở trước mặt anh.

Cho dù anh không tới buổi triển lãm ảnh của cô hơn hai tháng trước, không gặp cô ba tháng, cô cũng không biểu hiện như vậy ở trong điện thoại.

Vừa nghe anh phải ở ngoài hơn mười ngày, không thể trải qua lễ Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán cùng cô, cô liền không nhịn được mà thốt thành tiếng.

Có lẽ, vì luôn được ở bên anh trong khoảng thời gian này, cô liền trầm luân, không muốn xa anh lâu như vậy.

Tô Dương lập tức lấy lại giọng điệu thoải mái: "Vậy anh làm việc xong thì trở về gặp em nhé."

Trong lòng Tường Bách Xuyên rất khó chịu, cho dù cô không vui, cũng sẽ không có tình gây chuyện với anh.

"Đồng Đồng?"

"Hả?"

"Em sớm về nhà đi nhé."

"Được."

Tường Bách Xuyên không nói gì nữa, liền cúp điện thoại.

Tô Dương cất di động, nhìn cảnh đêm vô tận tại sân bay, trong lòng cô vương vấn nỗi cô đơn khó có thể bị gạt bỏ.

Một thân một mình trong đêm Giáng Sinh, một thân một mình trong đêm giao thừa, anh thực sự... Bận rộn như vậy sao?

Bận tới mức khi tất cả mọi người ở tổng công ty bên kia nghỉ ngơi trong ngày Giáng Sinh, anh còn muốn tặng ca ư?

Nửa năm này, anh dường như thay đổi.

Cô cũng không thể nói rõ là anh thay đổi ở chỗ nào.

Có lẽ là kể từ khi anh không tới triển lãm ảnh của cô, tâm tư của cô liền trở nên mất mát.

Buổi triển lãm ảnh chụp ở Hồng Kông vào tháng 10 khi ấy là triển lãm đầu tiên của cô.

Lục Duật Thành đến.

Cố Hằng cũng đến.

Chu Minh Khiêm vội tới mức chân không chạm đất cũng đến.

Ngay cả người nhà họ Tường cũng đến, từ mẹ chồng, thím hai, tới chú tư, thím tư cùng chú năm.

Cho dù bọn họ không thích, cũng chẳng ủng hộ nghề nghiệp của cô, nhưng sau khi biết tin, họ vẫn khiêm tốn đến ủng hộ.

Duy chỉ có anh là vắng mặt.

Anh lấy lý do bận rộn, để thư ký giang Phàm tới buổi triển lãm thay anh.

Cô đã từng tưởng rằng, chỉ có cái chết mới có thể chia rẽ cô cùng Tường Bách Xuyên.

Nhưng khi anh không tới buổi triển lãm ấy, cũng là lần đầu tiên cô bắt đầu hoài nghi sự tự tin của mình.

Có lẽ ngoài cái chết ra, thời gian cùng khoảng cách cũng có thể khiến tình yêu giữa bọn họ phai nhạt rồi xa cách.

Diệp Đông cùng Giang Phàm là ví dụ tốt nhất.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, yêu nhau nhiều năm như vậy, còn kết hôn sinh con, nhưng cuối cùng vẫn bất ngờ tách ra.

Mà về sau, khi hai người không gặp nhau trong ba tháng, giữa cô cùng Tường Bách Xuyên ẩn chứa một sự kỳ lạ khó nói thành lời, có đôi khi ngay cả nói chuyện với nhau cũng không được tự nhiên. Có lẽ là anh thay đổi, cũng có thể là tâm tình của cô đã thay đổi.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ nhắc đến lần triển lãm ảnh kia.

Đó là một chủ đề chẳng mấy vui vẻ.

Cô không muốn anh áy náy.

Bắt đầu từ đoạn thời gian kia, cô mất ngủ vào ban đêm.

Khi mất ngủ, cô sẽ suy nghĩ miên man, lại càng lo được lo mất.

Có lẽ, có suy nghĩ thì sẽ nằm mơ.

Vậy nên, khi cô truyền nước biển trong phòng truyền dịch, cô mới mơ thấy anh muốn ly hôn cùng mình.

Tiếp đó, họ gặp mặt sau ba tháng, anh mang cô tới bệnh viện, khi trở về liền làm mỳ sốt tương cho cô, lúc ngủ lại ôm cô vào lòng, khiến cô cảm thấy dường như chưa có gì từng thay đổi.

Anh vẫn còn là của cô.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, hầu như ngày nào họ cũng ở bên nhau.

Anh đối xử tốt với cô, nuông chiều cô, thu mua mấy ảnh Laca vì cô, kể cho cô câu chuyện tiếng Đức vô giá kia, lại vẽ bản phổ nhạc cho cô, cô liền không tính toán lần anh vắng mặt trong buổi triển lãm ảnh.

Nhưng cô cũng biết, cho dù mình không so đo, trái tim của người phụ nữ vẫn rất nhỏ nhen và nhạy cảm.

Lần triển lãm ảnh kia là một cái gai không thể chạm đến trong lòng cô.

Là ngọn nguồn của mọi sự lo lắng.

Thời gian lâu dài, liền hóa kén.

Bề ngoài nhìn rất dày, nhưng chỉ cần nhấn một cái, bên trong vẫn sẽ nhói đau.

Đôi khi cái gai ấy dường như có chứng động kinh, không thể bị kích thích, chỉ cần thoáng kích thích một cái sẽ lập tức phát bệnh.

Tuy ngoài miệng nói không tính toán, nhưng vẫn nghiêm khắc nhớ kỹ ở trong lòng.

Một ngày nào đó, chỉ cần anh khiến cô hơi bất mãn, trong lòng cô sẽ đếm kỹ tất cả sai lầm lúc trước của anh một lần.

Đây chính là lòng dạ phụ nữ, giống như kim dưới đáy biển.

Tựa như Chu Minh Khiêm nói lúc trước: Phụ nữ là loài động vật đáng sợ nhất, mỗi tháng đều chảy máu nhưng không chết.

Vì việc đó, cô còn đập Chu Minh khiêm mấy lần, chê anh cố ý hạ thấp phụ nữ.

Nhưng giờ khắc này, cô không thể không thừa nhận, lòng dạ phụ nữ cũng phát triển theo xu hướng thời đại, hiện tại đã đến thời kì Nano.

Cực kỳ nhỏ nòi, phải dùng kính hiển vi để nhìn.

Đinh Thiển đang cúi đầu xem di động, không chú ý tới vẻ mặt của Tô Dương.

Cô chợt ngừng đầu nói với Tô Dương: "Dương Dương, mình vừa nhận được e-mail của tổng biên tập Mỹ Ngu, cô ấy nói đã quyết định chọn nữ minh tinh An Ninh."

Cô nói xong, nhìn Tô Dương không chớp mắt.

Tô Dương lại không có phản ứng gì lớn, thân nhiên nói: "Ồ."

Đình Thiên thấy cô không hào hứng, nuốt lại lời đã đến bên khoe miệng, không để cô thêm ngọt ngào.

Hai tiếng sau, ô tô dừng dưới nhà Tô Dương, trước khi cô xuống xe, Đình Thiên lại dặn dò cô: "Đừng quên là cậu phải chụp hình vào ngày mai đấy nhé, mình sẽ đến lúc 8 giờ sáng để đón cậu tới studio."

Tô Dương gật đầu nói đã biết.

Cô kéo hành lý về phía tòa nhà chung cư, vừa bước lên bậc thang, tầm mắt liền đụng phải một bóng người quen thuộc, cô đứng lại nhìn thật kỹ.

Không sai, là Tường Bách Xuyên.

Bỏ lại va li, Tô Dương chạy về phía Tường Bách Xuyên.

"Không phải anh nói anh đi công tác sao!"

Tường Bách Xuyên đón lấy cô, ôm cô vào lòng: "Anh nói mình đi công tác lúc nào? Không phải lúc gọi điện thoại anh đã dặn em về nhà sớm sao?"

Tô Dương: "..."

Cô ngửa đầu, công khai nhìn anh bằng ánh mắt lên án.

Tường Bách Xuyên giữ tay cô, vòng qua eo anh ở trong áo.

Tô Dương nhón chân lên, khẽ dùng sức cắn lên môi anh. Tường Bách Xuyên đau tới mức xuýt xoa, hít một hơi lạnh.

Ánh mắt u oán của cô nhìn anh: "Lần sau anh đừng đùa với em như vậy, em chẳng thấy kinh hi gì hết."

Cô cắn môi mình, dùng một chút mới nhỏ giọng nói: "Vừa nghe anh nói sẽ không trở lại trong mười ngày này... Em liền khó chịu cả đường đi."

Tường Bách Xuyên khẽ ấn đầu cô vào trong lòng mình: "Anh xin lỗi."

Tô Dương lắc đầu nói không sao.

Tường Bách Xuyên đưa tay che tai cô lại: "Em mặc ít như vậy mà không thấy lạnh à?"

Cảm xúc của Tô Dương đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Hiện tại tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô ngẩng đầu cười nói: "Anh bao kín tai em rồi, em sẽ chẳng nghe thấy anh nói gì đâu."

Tường Bách Xuyên cúi đầu cắn cái mũi đã lạnh run của cô: "Chúng ta lên đi thôi."

Anh buông cô ra, bước xuống bậc thang nâng va li của cô lên.

Tô Dương xoay người nhìn anh: "Chúng ta có đồ ăn khuya không?"

Tường Bách Xuyên bước tới cạnh cô, nắm tay cô đi về phía thang máy: "Em muốn ăn gì, anh sẽ làm cho em. Tối nay anh ra ngoài có việc, vừa trở về thôi, chưa kịp làm gì cả."

Tô Dương không có vấn đề với việc ăn uống, cô đã ăn cơm ở sân bay, cũng đã ăn không ít hoa quả.

Cô rút bàn tay đang bị anh nắm, ôm cánh tay anh, cả người dựa lên người anh.

"Anh thực sự sẽ ở nhà tới Tết Nguyên Đán rồi mới về New York sao?"

Cô hơi nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi mắt sáng lên, mang vẻ mong đợi.

Tường Bách Xuyên đối mặt với cô, đã lâu rồi anh không nhìn thấy ánh mắt đơn thuần như cô gái nhỏ của cô.

Rất nhiều lúc, đáy mắt cô chỉ mang vẻ ảm đạm.

Khi chịu uất ức trong công việc, cô cũng cười trừ, chỉ lưu lại một mặt vui sướng cho anh.

Anh đã từng nói: Đồng Đồng, em có thể cố tình gây sự với anh.

Kết quả, cô lại nói: Nhưng anh còn mệt mỏi hơn so với em mà.

Tô Dương thấy anh nhìn chăm chăm vào mình nhưng không nói chuyện, thân thể cọ cọ lên anh: "Này, em đang nói chuyện với anh đấy!"

Đến cửa thang máy, Tường Bách Xuyên quẹt thẻ.

Sau khi tiến vào trong, anh mới trả lời cô: "Anh sẽ qua đó vào ngày mùng năm tháng giêng, công ty ở bên New York sắp có kỳ nghỉ Giáng Sinh rồi, nếu không có vấn đề gì, anh sẽ không cần đi đâu hết."

Tô Dương cực kỳ vui sướng, cô nhắc chân ngồi trên va li, nhẹ nhàng đứng đưa chân, hai tay ôm eo anh.

Cô ngửa đầu nhìn anh, xác định thêm lần nữa: "Có phải trong mười mấy ngày này anh sẽ chỉ ở nhà, không cần qua chi nhánh công ty bên Bắc Kinh không?"

Tường Bách Xuyên buông mắt, gật đầu: "Trong khoảng thời gian này anh liền mặc em sai phải."

Dừng một chút, anh nói uyển chuyển nhưng có chút ám chỉ: "Em chưa từng thừa nhận quan hệ của chúng ta một cách công khai, em đi công tác, anh không thể theo được."

Tô Dương giả vờ không hiểu, chớp chớp mắt: "Vậy anh có thể làm tài xế của em, chờ em ở trong xe."

Tường Bách Xuyên xoa đầu cô, nếu cô không vội công khai, hẳn là có suy nghĩ của riêng mình, chú ý tới chút giao tình ít ỏi giữa hai nhà Kiều - Tường.

Anh không thể chống lại ý tốt của cô, nhưng vẫn gây áp lực: "Em đừng kéo dài quá lâu nhé, vất vả lắm anh mới có được một kỳ nghỉ dài với em đấy."

Tô Dương gật đầu liên tục: "Chờ nhà họ Kiều đề xuống những tin tiêu cực của Kiều Cẩm trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng không cần phải gắng sức công khai trên Weibo, nếu bị chụp ảnh liền để bọn họ đưa ra ánh sáng đi thôi."

Về đến nhà, vừa đẩy cửa ra, hương hoa xộc vào mũi cô. Hoa hồng tràn ngập trong từng góc phòng khách, vô số bình hoa thủy tinh xinh đẹp đập vào mắt.

Tô Dương quay đầu nhìn về phía Tường Bách Xuyên, chỉ chỉ phòng khách: " "Buổi tối có việc" của anh chính là mua bán những bình hoa này sao?"

Tường Bách Xuyên đóng cửa, vừa cời áo khoác cho cô vừa nói: "Ừ, anh tới trung tâm thương mại mua bình hoa trước khi trung tâm đóng cửa."

Chạy qua ba trung tâm thương mại mới mua đủ vô số bình hoa khác lạ.

Bởi vì tính chất công việc của mình, Tô Dương rất hứng thú với những đồ vật không theo quy tắc.

Một năm qua, anh không mua thêm bình hoa kiểu mới nào cho cô.

Trước kia, lần nào anh cũng vội vàng về nhà, không có thời gian đi mua sắm.

Đêm nay, trở về từ chỗ Tường Mộ Tranh, anh đi ngang qua một trung tâm thương mại ở trên đường, màn hình quảng cáo lớn trên tường đang phát hình một nhãn hiệu cốc nào đó.

Chiếc cốc kiểu mới này vừa vận hợp với thẩm mỹ của Tô Dương, anh liền đỗ xe đi mua.

Ở bên nhau nhiều năm như vậy, thứ anh tặng Tô Dương nhiều nhất không phải camera, mà là cốc.

Trước đây, cô thuận miệng nói một câu, chẳng có món quà nào tốt bằng chiếc cốc.

Một chiếc cốc, cả cuộc đời (*).

Anh đều nhớ kỹ.

Mua cốc xong, cửa hàng bán bình hoa nằm ngay bên cạnh cửa hàng bán cốc, anh tiện thể mua vài bình hoa.

Kết quả là không có đủ loại bình, nhân viên cửa hàng nói những chi nhánh ở trung tâm thương mại khác vẫn còn hàng, bảo anh chờ bọn họ đi chuyển hàng, anh không làm phiền bọn họ, tự mình lái xe đi lấy.

Sau khi về đến nhà, đặt toàn bộ hoa hồng vừa mua vào bình hoa, anh liền vội vã xuống nhà đón Tô Dương, không nghĩ rằng cô cũng vừa xuống xe.

Tô Dương cởi giày, không kịp may dép đi trong nhà, trực tiếp chạy vào phòng khách, tỉ mỉ nhìn từng bình hoa, vui đến quên trời quên đất.

Hệ thống sưởi của sàn trong phòng khách đã mở, cũng không quá lạnh, Tường Bách Xuyên liền để mặc cô đi chân trần, cầm máy chụp ảnh bình hoa.

Anh thay quần áo ở nhà, vào phòng bếp làm thức ăn khuya cho cô.

Qua vài phút đồng hồ, anh hô lên từ trong phòng bếp: "Em có muốn thêm ớt vào gia vị sủi cảo không?"

Khẩu vị của cô hay thay đổi, có khi thích ăn cay, có khi lại chẳng thể chịu nổi chút cay nào.

Tô Dương qua quít đáp một câu: "Em thì thể nào cũng được."

Tướng Bách Xuyên biết hiện tại cô đang chìm đắm trong thế giới của mình, có nói chuyện cũng vô ích, anh dứt khoát làm hai phần gia vị cho cô, một phần thêm cay, một phần không cay.

Nước đã sôi, anh bắt đầu nấu sủi cảo.

Lúc này, di động trong túi rung vài lần.

Anh vừa khuấy nồi sủi cảo, vừa dùng tay sạch lấy di động ra.

Là tin nhắn mẹ Tường gửi đến: [Hình như ông nội con còn chưa biết chuyện Đồng Đồng cùng Kiều Cẩn đối đầu với nhau đâu. Ông cũng chẳng hỏi gì nhiều, nhưng lại bảo sáng mai phải mau mau tới gặp ông cụ Kiều, đã có hẹn cùng ông cụ nhà ấy. Đến lúc đó cũng khó mà nói liệu nhà họ Kiều có nói gì trước mặt ông con không, chúng ta cũng không thể nào kiểm soát được.]

Tướng Bách Xuyên nhìn chằm chằm vào màn hình vài giây, đáp lời mẹ Tường: [Mẹ, ngày mai mẹ hãy phát huy cơ trí của mình, tranh thủ tới nhà họ Kiều cùng ông nội, nếu có tình huống gì mẹ cũng có thể nắm chắc đúng lúc.]

Mẹ Tường rất đặc ý: [Để mẹ đi cũng không phải không được, nhưng... Con hiểu mà, còn phải xem tâm tình mẹ thế nào...]

Tướng Bách Xuyên bắt đầu dĩ thời dài, trả lời bà: [Mẹ, mẹ chính là thần tượng của con, con đã ngưỡng mộ mẹ nhiều năm trời, tấm lòng sùng bái chưa bao giờ thay đổi.]

Mẹ Tường nhanh chóng hồi đáp, sau khi Tướng Bách Xuyên nhìn liền cảm thấy mình đang nghẹn một búng máu trong ngực, yên lặng ném di động sang một bên.

Lúc này, canh trong nồi sủi cảo đã sôi sùng sục, hơi nước cuộn cuộn bốc khói trắng, cần phải làm nguội ngay lập tức, anh nhanh chóng thêm nước lạnh vào nồi.

Chỉ là, cứ nghĩ đến tin nhắn cuối cùng của mẹ Tường, tâm tình khó nói hết bằng một lời của anh liền không có cách nào để biểu đạt.

Mẹ Tường nói như thế này: [Ôi chao, Bách Xuyên, sao con lại nói sự thật trắng ra như vậy, khen đến mức khiến mẹ phải ngượng ngùng đây này. Con yên tâm, mẹ sẽ báo đáp sự sùng bái thành tâm của con bằng thành ý của mẹ:]

(*) PDAF: Lấy nét theo pha (Phase Detection Auto Focus) là công nghệ lấy nét được kế thừa từ máy ảnh chuyên nghiệp DSLR. Không giống như phương pháp phát hiện theo mức độ tương phản (contrast detection) thường dùng, công nghệ lấy nét theo pha cho phép tốc độ bắt nét nhanh hơn, chính xác hơn và tập trung đúng vào chủ thể, đặc biệt kể cả trong điều kiện thiếu sáng. Các cảm biến Phase Detect sẽ giúp điều chỉnh ống kính phù hợp.

(*) Hiệu quả chi phí (性价比 hay Cost-effective): Mang lại lợi nhuận, sinh lợi, sinh lãi, có hiệu suất về phí tổn

(*) 杯子 phiên âm là bēi zǐ = Chiếc ly / cốc, 辈子 phiên âm là bèi zǐ = Cuộc đời, do đồng âm với nhau nên khi người Trung Quốc tặng cốc/ ly cho ai đó, hành động này mang hàm ý muốn ở bên người kia cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hẳn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tạm biệt

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Nấu nướng xong xuôi, Tướng Bách Xuyên múc sủi cảo vào trong mâm, bung mâm cùng nước chấm lên bàn ăn, hướng về phòng khách gọi: "Đồng, ra ăn sủi cảo."

"A, em ra ngay đây."

Ba phút trôi qua, Tô Dương vẫn vui đầu tấy tấy vẽ vẽ trên bàn trà.

Cô làm quá chuyên tâm, đã sớm vớt lời Tường Bách Xuyên vừa nói lên chín tầng mây.

Tường Bách Xuyên không gọi cô nữa, bưng nước chấm cùng sủi cảo đến bên bàn trà.

Tô Dương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, ngưng thần suy tư nhìn giấy vẽ.

Tường Bách Xuyên vào phòng bếp cầm một cái bát về, Tô Dương đang ngồi khoanh chân, anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Em muốn ăn cay hay không cay?"

Tô Dương chẳng hề nghĩ ngợi: "Nửa cay, nửa không cay."

Tường Bách Xuyên chia sủi cảo thành hai nửa, nhẹ nhàng thổi. Anh nhúng nửa miếng sủi cảo vào nước chấm cay, đỡ bát ở dưới, trực tiếp đưa tới bên cạnh miệng cô: "Há miệng ra, sẽ hơi cay đấy."

Tô Dương giật mình, quay đầu nhìn anh.

Lúc này, cô mới nhận ra là sủi cảo đã được nấu xong, nhanh chóng mở miệng cắn một miếng nhỏ, Tường Bách Xuyên bỏ phần còn dư lại vào trong miệng mình.

Tô Dương nuốt xong, Tường Bách Xuyên lại nhúng một nửa miếng sủi cảo khác vào nước chấm không cay, đút cho cô ăn.

Tô Dương đặt bát xuống, nhai nuốt sủi cảo, đưa tay sờ vết hằn của anh.

Tường Bách Xuyên nhìn cô một cái, vẻ mặt nghiêm nghị: "Em ăn cơm từ tể cho anh."

Lúc này Tô Dương mới thành thật.

Tường Bách Xuyên hỏi cô: "Lại chụp cho trang bìa tạp chí à?"

Tô Dương gật đầu: "Là bộ sưu tập mùa thu của L & D, thiết kế theo phong cách gọi cảm cuồng dã. Vừa nhìn hoa anh mua cho em, em liền đột nhiên nghĩ tới hình ảnh người phụ nữ mặc quần áo mùa thu của L & D, ngắm nghía hoa hồng đỏ trong tay, ánh mắt mập mờ, khiêu khích, độc đoán, lại không chịu gò bó."

Nói xong, Tô Dương còn tưởng tượng hình chụp ở trong đầu, xinh đẹp không sao tả xiết.

Hình tượng của An Ninh còn rất phù hợp với chủ đề của kỳ này.

Tô Dương ăn hết năm cái sủi cảo rồi lắc đầu nói không ăn được nữa.

"Không ăn thật sao?" Tường Bách Xuyên hỏi lại.

"Em no rồi, anh ăn đi."

Tô Dương bắt đầu vẽ nét bức hình còn dang dở.

Tường Bách Xuyên cho cô uống một chút nước, chính mình ăn sạch toàn bộ phần sủi cảo còn dư. Sau khi anh thu dọn bát đĩa xong, Tô Dương cũng vừa vẽ xong. Cô tựa lên sofa ở phía sau, nhắm mắt lại, ngoắc ngoắc tay với Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên đi tới: "Em lại muốn ăn đòn à?"

Tô Dương cười: "Anhỡ đánh em sao?"

Cô giơ một tay về phía anh: "Móng tay của em lại dài rồi."

"Để anh cắt cho." Tường Bách Xuyên kéo ngăn tủ bàn trà, lấy dao cắt móng tay. Anh ngồi xuống cạnh cô, đặt thùng rác nhỏ trên bàn trà xuống thăm trải sàn.

Tô Dương nghiêng người sang đối mặt với anh, đưa tay phải cho anh. Cô chống tay trái lên sofa, đỡ lấy đầu, nhìn anh chăm chăm.

Tường Bách Xuyên cẩn thận cắt móng tay cho cô, cùng cô tán gẫu: "Ai cắt cho em trong mấy tháng anh không ở nhà?"

Tô Dương: "Em tự cắt đấy, anh xem xem có khác gì bị chó gặm không."

Trước đây, bố Tô luôn là người cắt móng tay cho cô, sau này, đều là do Tường Bách Xuyên cắt.

Khi bọn họ đều không ở nhà, cô liền tự tay cắt, mỗi lần đều cực kỳ thâm, chẳng đẹp mắt chút nào.

Không giống Tường Bách Xuyên, lần nào cũng sửa sang móng tay cô thật đẹp, tựa như đi tiệm làm móng.

Cắt xong một cái, Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng dùng ngón cái của mình xoa lên móng tay cô, cảm thấy móng đã tron tru, anh lại bắt đầu cắt cái tiếp theo.

Hai chân đang cuộn tròn của Tô Dương có chút tê dại, cô duỗi thẳng chân, trực tiếp đặt trên đùi anh, chân phải còn không thành thật cọ cọ khắp nơi.

Tường Bách Xuyên chợt ngược mắt nhìn cô, cảnh cáo: "Đừng trêu chọc anh, em sẽ không chịu được đâu."

Tô Dương lập tức rút chân đang ở dưới bụng anh về, cô đã bị anh trừng phạt không dưới một lần, vẫn còn nhớ rõ thật lâu.

Tường Bách Xuyên chợt nhớ tới một sự kiện, "Anh đã chuẩn bị xong mặt tiền của cửa hàng cho bố mẹ rồi, vừa khai trương ngày hôm qua đấy."

Tô Dương sững sốt, yên lặng vài giây rồi mới phản ứng. Cô vội vàng ngồi thẳng, vẻ kinh ngạc xẹt qua trong mắt: "Ý anh là cửa hàng khoai lang nướng đã được chuẩn bị xong xuôi, bố mẹ cũng bắt đầu bán khoai lang nướng rồi sao?"

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, vẫn cẩn thận cắt móng tay cho cô, "Em đừng động, cắt vào thịt bây giờ."

Tô Dương sao có thể còn nghe lọt, đột nhiên kích động ngồi quỳ. Cánh tay cô khẽ động, Tường Bách Xuyên còn chưa kịp nắm chặt tay cô, dao đã cắt sạch một nửa móng tay, may mà chưa cắt vào thịt.

Tường Bách Xuyên đang muốn dạy dỗ cô, Tô Dương đã trực tiếp xông vào lòng anh. Nếu nói những câu khách sáo sẽ khiến cô có vẻ quá khách khí, mà cô cũng chẳng nói nên lời.

Ôm anh một hồi lâu, hơi thở ấm áp của cô kề bên tai anh: "Em muốn anh ngay bây giờ."

Tường Bách Xuyên buông dao cắt móng tay, cánh tay chống trên sofa, dùng sức đứng dậy. Anh ôm cô lên ghế sofa, phủ mình ở trên, hôn lên mắt cô: "Vào phòng tắm không?"

Tô Dương ôm cổ anh: "Tùy ý anh đi, nhưng em chẳng muốn nhắc chân chút nào."

Tường Bách Xuyên cười cười, đứng dậy, ôm cô vào phòng tắm trong tư thế bế công chúa.

Mới đi vài bước, Tô Dương liền ôm chặt cổ anh, vội vã ngửa đầu hôn anh.

Hai người si mê quấn quýt một đường đến phòng tắm, quần áo rơi đầy đất.

*

Sáng sớm hôm sau.

Khi Tô Dương cùng Đinh Thiên tới studio, An Ninh đã có mặt. Nhân viên ở đó nói cô đang hóa trang ở trong phòng trang điểm số một, hơi do dự một chút, cuối cùng mới nói: "Lục tổng của truyền thông Phương Dịch cũng đang ở đây đấy ạ."

Tô Dương khẽ ngán ra, lập tức gật đầu nói: "Cảm ơn anh."

Cô cất bước muốn đi về phía bên kia, lại bị Đinh Thiên ngăn cản: "Cậu qua đây làm gì? Đang yên đang lành lại muốn để người khác cho cậu xem sắc mặt à?"

Đinh Thiên rất hiểu An Ninh, tính khí ban đầu của cô nàng vốn không nhỏ, hiện tại lại ý vào Lục Duật Thành, còn không biết cô ta sẽ vênh mặt hất hàm sai khiến Tô Dương tới mức nào.

Tô Dương nhẹ nhàng lắc lư bó hoa hồng Louis XIV(*) mà cô mua được từ cửa hàng ở trong tay, cười nói: "Mình qua đó để mài giữa tính tình của An Ninh, đỡ để cô nàng được không bằng mắt."

Đinh Thiên nhất thời không hiểu lời này, hai mắt ngờ ngàng: "Cậu muốn mài, cô ta sẽ để cho cậu mài sao? Cái gì mà được không bằng mắt?"

Tô Dương nhẹ nhàng cắn môi, đáy mắt mang vẻ rồi rồi, nhưng nhiều hơn cả là vẻ đồng tình cùng bất đắc dĩ.

"Thực ra điều kiện cá nhân của An Ninh không tệ, biểu cảm khuôn mặt cũng tốt, ánh mắt có thần, đương nhiên... Ngoại trừ bộ ngực hơi nhỏ cùng tính khí hơi lớn ra."

"Dựa vào hiểu biết của mình với An Ninh, lúc này cô ta nhất định sẽ ý thể hiếp người, nói không chừng còn gây phiền toái cho mình ở khắp nơi, nhưng..."

Cô hơi ngừng rồi mới tiếp tục nói: "Nhưng, Lục Duật Thành sẽ không để cô ta bắt nạt mình, thế nên cô nàng sẽ phải lo lắng cho tiền đồ của bản thân. Mình với cô ta vốn không thù không oán nên cũng không muốn hại một cô gái nhỏ đánh mất chén cơm."

Đinh Thiên vẫn có chút mơ màng, nhưng trải qua những lời nhắc nhở của Tô Dương, cô chợt nhớ lại những chuyện năm xưa. Khi ấy cô còn chưa phải người đại diện của Tô Dương, chỉ nghe được lời đồn đại.

Trước đây, có một vị người mẫu rất danh tiếng từng có quan hệ với Lục Duật Thành, mà Tô Dương của thời ấy cũng chưa nổi tiếng như hiện tại. Khi cô chụp ảnh cho vị người mẫu kia, cô ta được sủng mà kiêu, cho Tô Dương xem sắc mặt. Sau này, nghe nói từ đó vị người mẫu kia dần dần trở nên mờ nhạt trong giới thời trang.

Đình Thiển không tiếp tục ngăn cản Tô Dương, nhưng lại dặn dò cô: "Cậu đừng hạ thấp phong thái quá mức, có một số người sẽ nhớ nhưng rất lâu đấy."

Tô Dương vỗ vai Đình Thiển: "Yên tâm, mình tự có cách." Rồi đi về phía phòng trang điểm số một.

Kỳ thực cô chẳng muốn thấy Lục Duật Thành chút nào, bởi mỗi lần gặp nhau, cô đều bị hấn bởi móc đủ kiểu.

Trong lòng hấn còn cực kỳ biến thái, chỉ cho phép chính mình bắt nạt cô, không cho phép người khác làm điều tương tự.

Sau khi gõ cửa tiến vào, thợ trang điểm cùng trợ thủ vẫn đang hóa trang cho An Ninh.

Mà Lục Duật Thành đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, cúi đầu xem di động, nghe thấy tiếng người gõ cửa cũng không ngẩng đầu, tựa như thế giới bên ngoài chẳng có chút quan hệ nào cùng hấn.

Người chào hỏi trước là thợ trang điểm có quen biết với Tô Dương.

Cô cười nhìn về phía Tô Dương, lại quét mắt qua đóa hoa trong tay cô: "Chắc... Mới sáng sớm đã có người thổ lộ với cậu rồi à? Còn đang là mùa đông mà hoa đào đã nở đây sẵn rồi."

An Ninh mở mắt ra, nhờ gương mà thấy Tô Dương tiến vào, nhưng cô không lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại.

Không đến nửa giây, cô lập tức mở mắt nhìn về phía Lục Duật Thành từ trong gương, xem phản ứng của hấn khi thấy Tô Dương.

Lúc còn đang ở New York, cô rõ ràng cảm thấy Lục Duật Thành cùng Tô Dương không hợp nhau, nhưng tầm mắt của hấn lại luôn vô thức nhìn về phía Tô Dương. Cô vẫn chưa bao giờ làm rõ mối quan hệ giữa Tô Dương cùng Lục Duật Thành trong quá khứ.

Tô Dương cười: "Ngược lại thì đúng hơn, tôi cũng nghĩ sẽ có tiểu thị tơi(*) chạy tới thổ lộ cùng mình, nhưng cũng chỉ có thể suy tư ở trong mơ mà thôi."

Cô đặt hoa dưới chóp mũi, hít sâu một hơi: "Bố hoa này là do tôi đặc biệt tới mua ở cửa hàng hoa vào sáng sớm nay, có câu nói người đẹp xứng danh hoa."

Cô nói xong, liền đưa hoa hồng Louis XIV tới trước mặt An Ninh: "Đóa hoa này phối hợp với cô là thích hợp nhất."

An Ninh sửng sốt. Rốt cuộc, bản thân cô vẫn còn trẻ tuổi, bầu không khí vốn nên giương cung bạt kiếm lại đột nhiên thay đổi, cô lập tức không biết phải đối đáp với Tô Dương thế nào, choáng váng mấy giây.

Tô Dương đang chủ động lấy lòng cô sao?

Cũng không đúng, đây không phải lần đầu tiên cô hợp tác cùng Tô Dương, từ lúc nào thì Tô Dương trở nên dễ nói chuyện như vậy rồi?

Người phản ứng đầu tiên là người đại diện của An Ninh, cô bước tới nhận hoa thay An Ninh: "Cảm ơn người đẹp Tô, An Ninh đang trang điểm nên không thể đi chuyển, mong cô thông cảm."

Người đại diện cảm thấy nếu Tô Dương có thể đoạt quyền phát ngôn cho nữ trang KING từ tay An Ninh, hậu trường của cô nhất định cứng cáp hơn hấn so với Lục Duật Thành. Trong cái vòng này, có nhiều bạn bè đương nhiên tốt hơn việc có nhiều kẻ địch.

An Ninh không cần phải đứng ở phía đối lập với Tô Dương.

An Ninh thấy ngay cả người đại diện của mình cũng nhiệt tình như vậy, sau khi tỉnh táo liền cười nhẹ nói: "Cảm ơn cô."

Tô Dương cũng cười nhạt một tiếng: "Trang phục mùa thu của L & D trong năm nay đặc biệt biểu lộ rõ cá tính của cô, phối hợp với đóa hoa hồng Louis XIV này, có lẽ không ai có thể vượt qua hiệu quả mà cô mang lại cho trang bìa."

Đối với lời khen ngợi, chẳng ai chê nhiều bao giờ. An Ninh nở ruột nở gan trong chốc lát, nhưng cũng không biểu hiện ở trên mặt.

Thời gian cô ở trong cái vòng này cũng không ngắn. Cô biết, đôi khi, chỉ bằng một tấm hình của một nhà nhiếp ảnh cũng có thể tạo nên sự nghiệp của một người mẫu.

Nếu Tô Dương đã nói vậy, cũng đồng nghĩa với việc Tô Dương thành tâm thành ý muốn chụp ảnh bìa album lần này thật tốt.

Sự phối hợp của cô sẽ chỉ có lợi cho chính mình chứ không có hại.

Cuối cùng, An Ninh thành kính nói với Tô Dương một câu: "Cảm ơn người đẹp Tô, lát nữa phải để cô vất vả rồi."

Tô Dương: "Đó là vinh hạnh của tôi."

Ngừng một chút, cô nói lời ngụ ý: "Trạng thái đẹp nhất của một người phụ nữ chính là khi cô ấy chăm chỉ làm việc, có thể phô bày sự tự tin cùng vẻ gợi cảm bị ẩn giấu của cô trong ngày thường, ảnh chụp cũng sẽ hấp dẫn hơn người."

Khỏe mắt cùng chân mày của An Ninh đều nhận nhạo ý cười, hơi hơi nắm tay thành quyền, tỏ vẻ nhất định sẽ tìm được trạng thái tốt nhất của chính mình khi chụp ảnh.

Cô nói xong, lại vô ý nhìn về phía Lục Duật Thành từ trong gương.

Hôm nay, khó có được khi hấn ngồi ở đây một hồi, cô phải biểu hiện thật tốt một phen.

Tô Dương nói đến đây thì dừng, lại hàn huyên đôi câu cùng thợ trang điểm, liền mượn cơ muốn đi bố trí hiện trường chụp ảnh, ra khỏi phòng trang điểm.

Từ đầu đến cuối, Tô Dương chưa từng nhìn Lục Duật Thành một lần.

Mà Lục Duật Thành cũng vậy, từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu, chỉ lo nhìn màn hình di động. Về phần hấn có xem vào đầu hay không lại không ai biết được.

Hấn đã sớm biết là cô bước vào. Khi cô còn chưa lên tiếng, chính bản thân hấn đã có thể cảm nhận được.

Tiếng bước chân của cô, mùi hương thoang thoảng đặc biệt trên người cô, hấn có thể cảm nhận được tất cả.

Tô Dương vừa ra khỏi phòng trang điểm liền nhận được tin nhắn của Trương Bách Xuyên: [Anh đã tới cửa hàng rồi.]

Sáng nay cô không để Trương Bách Xuyên đưa cô đi, anh nói mình nhàn rồi ở nhà không có việc gì, liền tới cửa hàng khoai lang nướng của bố mẹ Tô để hỗ trợ.

Tiếp theo, Trương Bách Xuyên gửi cho cô một tấm hình, là bảng hiệu của cửa hàng: "Ông nội khoai lang".

Sau khi xem xong, Tô Dương cười không khép miệng lại được.

Cô hỏi Trương Bách Xuyên: [Là ai lấy cái tên tài năng này vậy?]

Trương Bách Xuyên: [Chồng của em đây.]

Tô Dương gửi rất nhiều biểu cảm vừa khóc vừa cười.

Bên này, Trương Bách Xuyên còn chưa kịp trả lời Tô Dương, tin nhắn của mẹ Trương lại đến: [Con trai, ông nội của con đã ra ngoài cùng ông cụ Kiều rồi.] Đằng sau là biểu cảm khóc lớn.

Trương Bách Xuyên có dự cảm xấu: [Sao lại thế ạ?]

Mẹ Trương: [Ông nội con nói không cần mẹ đi cùng, ông còn chưa tới tuổi 70 80, chưa tới mức đi không nổi (Nhưng ông đã 82 rồi còn gì) ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ. Ông còn hẹn đi ngâm suối nước nóng ở làng du lịch cùng ông cụ Kiều, nếu đã như vậy thì mẹ cũng không thể đi theo đúng không? Vậy nên... Con không thể trách mẹ được ㄟ (͡° ^ ͡°) ㄟ.]

Sau khi Trương Bách Xuyên xem xong liền không còn lời nào để chống đỡ.

Anh đáp lời: [Mẹ, chẳng lẽ mẹ đã quên mẹ là thần tượng mà con sùng bái sao? Việc gì cũng đều cần động não cả. Mà hình như mẹ đã quên rồi thì phải, một người hâm mộ cũng có thể thay đổi thần tượng của mình, thậm chí còn có thể trở thành anti-fan đấy.]

Mẹ Trương: [Con trai à, cơ trí cùng ra sức không thể nào chiến thắng loại tuồng có tính chất bi kịch này, mẹ của con đã hết sức rồi! P/s: Bà mẹ già này chẳng hiếm lạ con làm fan đâu! Tạm biệt!]

Trương Bách Xuyên: [...]

Anh không trả lời mẹ Trương, trực tiếp đăng nhập vào Weibo, ngừng theo dõi mẹ Trương.

Sau đó lại gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Anh sẽ qua studio xem em, khoảng một tiếng nữa là đến.]

Năm mươi phút sau, Tô Dương lại nhận được tin nhắn của Trương Bách Xuyên, nói đã ở cửa ra vào của studio, bảo cô ra ngoài.

An Ninh vẫn còn đang hóa trang, Tô Dương nhỏ giọng nói tình hình cùng Đình Thiển rồi len lén chạy ra.

Bước vào trong xe Trương Bách Xuyên, Tô Dương thờ phào một cái.

"Cứ như đang làm kẻ trộm vậy."

Tường Bách Xuyên mở bình giữ nhiệt, đưa cho cô: "Ai bảo em không công khai."

Tô Dương nhận bình giữ nhiệt, cười nói: "Có phải anh nói thiếu hai chữ rồi không?"

Tường Bách Xuyên không hiểu: "Hả?"

Tô Dương bắt chước giọng điệu của anh: "Ai bảo em không công khai! Đáng đời!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh đưa tay véo tai cô.

Lại hàn huyền tình huống chụp ảnh cùng cô, sau đó hỏi: "An Ninh có làm phiền em không?"

Tô Dương lắc đầu: "Em đoán trong tương lai không lâu, cô ấy sẽ yêu vợ anh."

Nói xong, chính cô cũng không nhận được mà bật cười.

Cô hất cằm về phía anh, chế nhạo: "Anh qua đây chỉ để cho em uống nước thôi à? Xem ra sức hấp dẫn của em thật vô hạn."

Tường Bách Xuyên yên lặng nhìn cô, lấy một vật từ trong túi áo khoác.

Tô Dương rướn cổ qua xem, thấy vật nọ được bọc trong khăn trắng, "Là thứ tốt gì thế?"

Sau khi Tường Bách Xuyên mở khăn ra, một hương vị ngọt ngào đặc biệt lập tức tràn ngập cả khoang xe.

Tô Dương đột nhiên nghiêng người, hôn má cái trên môi anh, vẫn không thể nào biểu đạt làn sóng kích động trong lòng cô, lại cúi đầu hôn lên yếm hầu của anh: "Tường Bách Xuyên, em cảm thấy mình như trở lại mười một năm trước vậy."

Trở lại khoảnh khắc bọn họ vừa yêu nhau.

Tường Bách Xuyên bắt đầu lột vỏ khoai lang, ngược mắt nhìn cô. Ngày kỷ niệm kết hôn anh còn chẳng ở cạnh cô, khi ấy, cô cũng chẳng âm ỉ với anh.

Hiện tại, chỉ tới đưa một củ khoai lang nướng cho cô mà thôi, cô liền cực kỳ thỏa mãn.

Có lẽ là mấy năm nay, anh làm được quá ít chuyện, mà cô lại rất dễ thỏa mãn.

Lột xong vỏ, anh đưa khoai cho cô: "Em ăn nhanh đi, đừng chậm trễ việc chụp hình."

Củ khoai không lớn, Tô Dương ăn mấy miếng là hết.

Sau khi uống chút nước, Tường Bách Xuyên thúc giục cô nhanh chóng vào studio.

Tô Dương ôm cổ anh thêm vài phút đồng hồ.

Trước khi xuống xe, cô lại cười với anh, nói: "Anh về đến cửa hàng thì bảo ông Tô làm một bắp ngô nướng cho em nhé."

Tường Bách Xuyên bắt đầu cười, gật đầu nói được.

Đợi Tô Dương rời đi, anh gửi tin nhắn cho Tường Mộ Tranh: [Chú mau chóng sắp xếp cho thỏa đáng, đừng để xảy ra sai sót gì nhé.]

(*) Hoa hồng Louis XIV: Được Guillot giới thiệu năm 1859, đây là giống hồng mọc theo bụi, có đường kính một bông trung bình từ 6-8cm, với màu sắc thay đổi theo thời tiết và hương thơm mạnh.

(*) Tiểu thịt tươi: Một từ khá phổ biến trong giới giải trí Trung Quốc, chuyên dùng để chỉ các idol nam độ tuổi từ 18- 30, trẻ trung, đẹp trai và hơi có phần non nớt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tình cha như núi

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Đời lời: Hân sẽ có những bạn không đọc truyện "Phát sóng trực tiếp sinh hoạt của địa cầu" do mình dịch trong cùng tài khoản Wattpad, nơi mình đã nêu rõ lý do vì sao tiến độ dịch chậm đến thế.

Tóm tắt lại thì là vì một tháng vừa rồi mình chuẩn bị hồ sơ xin việc, chạy đông chạy tây phòng vẫn nên rất bận và mệt, không có sức và thời gian để dịch: < Đáng nhờ mình nên làm một cái thông báo, lần sau mình sẽ làm như vậy, còn lần này mong mọi người thông cảm cho mình.

Như hàng trăm lần mình đã nói, cảm ơn mọi người đã kiên nhẫn và vẫn luôn đồng hành cùng mình, mình rất biết ơn các bạn. Nhân đây, mình xin khẳng định lại một lần nữa: Mình có thể lâu lâu chưa dịch, nhưng mình sẽ không, bao, giờ, bỏ, hờ ^_^.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

*

Bởi An Ninh rất gắng sức phối hợp nên chỉ trong chưa đầy ba tiếng, họ đã chụp xong mấy chùm ảnh.

Tô Dương rất hài lòng với toàn bộ số ảnh. Nếu cô trở về chỉnh sửa, thực sự chẳng mấy người mẫu hay minh tinh nào có thể vượt qua những tấm hình này.

Có vài người sinh ra là để sống vì ống kính.

An Ninh chính là một trong số đó.

Sau khi kết thúc công việc, lúc Tô Dương còn đang xem ảnh, phòng chụp đột nhiên náo động một hồi.

Tô Dương quay đầu, nhìn thấy rất nhiều người nổi tiếng vừa đến. Thảo nào động tĩnh lớn như vậy.

Người đến là Chu Minh Khiêm cùng Cố Hằng, người đứng gần nhất là Diệp Đông, tổng giám đốc của tập đoàn Mỹ Ngu.

Bọn họ đang nói chuyện với Lục Duật Thành ở khu nghỉ ngơi.

An bài nhân viên làm việc xong, Tô Dương không qua đó chào hỏi mà chuẩn bị trở về tiệm Ông Nội Khoai Lang tìm Tường Bách Xuyên.

Bên khu nghỉ ngơi, Chu Minh Khiêm đang nói chuyện trên trời dưới đất đột nhiên xoay người, vẫy vẫy Tô Dương: "Ồi chao, qua đây nào."

Anh chẳng hề chỉ mặt gọi tên, Tô Dương không nhúc nhích mà nhìn về phía bên kia.

Chu Minh Khiêm cũng không phải người có tính khí tốt: "Tô Dương, cậu không hiểu lời tôi nói à?"

Anh tương đối thân với Tô Dương, chưa bao giờ kiêng kị điều gì.

Tô Dương thu hồi máy ảnh, ngược mắt lười biếng nói: "Tôi chỉ nghe hiểu tiếng người thôi."

Chu Minh Khiêm: "..."

Anh tức giận, một tay chống nạnh, hất hàm về phía Đinh Thiển: "Thế thì hôm nay chúng tôi không thêm mang một con lừa cổ chấp như cô đi ăn nữa, mà sẽ dẫn cô ấy đi cùng. Quả nhiên những người phụ nữ thông minh như cô ấy vẫn đáng yêu hơn nhiều."

Đinh Thiển gạt mình, người luôn luôn ăn nói khéo léo như cô lập tức á khẩu.

Đây là lần đầu tiên Chu Minh Khiêm nói chuyện với cô, bên tai cô đổ ửng lên.

Trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cô cười cười, nhưng không biết phải đáp lại thế nào.

Lúc này thần kinh Tô Dương không ổn định, không phát hiện sự dị thường của người đại diện nhà mình. Cô cất máy ảnh vào trong cặp, đeo cặp lên, bước tới bên cạnh Đinh Thiển, cọ cọ cô ấy một cái: "Đi thôi, cùng đi ăn với mình nào."

Đinh Thiển cự tuyệt chẳng chút do dự: "Mình phải về studio để xử lý chút việc, không đi với các cậu đâu."

Sau khi nói xong, cô hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Rõ ràng bản thân muốn đi chết đi được, nhưng cô lại nghĩ một đằng nói một nẻo, khẩu thị tâm phi một câu như vậy.

Cô nghiêm khắc khinh bỉ chính mình một phen.

Tô Dương nghe cô nói thế nên không miễn cưỡng nữa: "Ăn cơm xong mình sẽ về studio, trưa nay không thể ăn cùng cậu, đừng quá nhớ mình nhé."

Cô còn tặng cho Đinh Thiển một cái hôn nhẹ cách không.

Đinh Thiển trả lời rất nghiêm chỉnh: "Được, mình về phòng làm việc với nhân viên trước đây."

Tô Dương trừng mắt, cô cảm thấy có gì đó sai sai ở Đinh Thiển, nhưng lại không thể nói là cô ấy bất thường ở chỗ nào. Có lẽ là do đồng người nên Đinh Thiển chú ý tới hình tượng của mình hơn một chút.

Lúc này, di động trong túi Tô Dương rung mấy lần, cô lấy ra xem, là tin nhắn do Trương Bách Xuyên gửi đến: [Khi nào thì chụp xong, anh tới đón em đi ăn.]

Tô Dương: [Em làm xong rồi, anh không cần tới đón đâu, em ra ngoài ăn chứ không về văn phòng. Hiện tại không tiện tán gẫu lắm, lát nữa em sẽ nói chi tiết cho anh sau.]

Trương Bách Xuyên gõ chữ trên di động: [Được, em lái xe...] chậm một chút.

Còn chưa gõ xong, đã có người hỏi: "Ông chủ, một cân khoai lang nướng hết bao nhiêu?"

Trương Bách Xuyên ngược mắt, là một cô gái khoảng 20 tuổi. Khi anh ngẩng đầu lên, cô giật mình trong nháy mắt.

Kỳ thực Trương Bách Xuyên cũng không nắm rõ giá tiền. Trước khi ra ngoài mua đồ ăn, bố Tô đã điều chỉnh cân điện tử cho anh, nói cứ thu tiền theo con số mà cân biểu hiện, chứ không nói một cân hết bao nhiêu.

Còn mẹ Tô thì ra ngoài đi bộ, vẫn chưa trở lại.

Cuối cùng, Trương Bách Xuyên nói: "Giống như giá trên thị trường vậy."

Cô gái: "..."

Trên thực tế, trong lòng Trương Bách Xuyên cũng có vô số dấu chấm lửng bất đắc dĩ.

Cuối cùng, cô gái không hỏi nhiều nữa mà mua hơn hai cân khoai, hẳn là vì xem trọng khuôn mặt tuần tú của anh.

Lúc ra ngoài, vẫn không quên đùa giỡn anh một lần: "Anh trai à, anh đẹp trai quá."

Trương Bách Xuyên: "..."

Sau khi khôi phục về bình tĩnh, anh lấy di động ra, chuẩn bị đáp lời Tô Dương, kết quả là lại nhận một tấm ảnh từ bố Trương. Trong ảnh, gia đình anh đang ăn cơm.

Thì ra ông nội chưa ăn cơm cùng ông của Kiều Cẩn.

Bố Trương gửi tin nhắn qua: [Đại hội phê bình con sắp bắt đầu rồi đấy, có muốn tới hiện trường trực tiếp không?]

Trương Bách Xuyên: [Cảm ơn! Không cần đâu ạ!]

Sau khi gửi xong, anh trực tiếp tắt di động, mắt không thấy lòng không phiền.

Ý tứ của bố Trương rất rõ ràng, ông cụ Kiều đã nói hết với ông nội, về phần ông cụ Kiều có thêm mắm dấm muối hay không thì bố của anh cũng không biết.

Với tính bao che khuyết điểm của nhà họ Kiều, không thêm mắm dấm muối dường như không phải phong cách của bọn họ.

Lúc này, tại khu nhà cũ của nhà họ Trương.

Bàn cơm lớn như vậy mà chỉ có ba người đang ngồi ăn, gồm ông cụ Trương, bố Trương cùng mẹ Trương.

Nghe tin ông cụ về nước, những người khác tránh còn không kịp, mượn đủ các loại cớ như đang ở nước ngoài, không thể phân thân.

Bố Trương rót chút rượu vang cho ông cụ, không dám để ông cụ uống nhiều. Ông giong chiếc cốc chân dài lên: "Bố, nhiều thế này đã đủ chưa ạ?"

Ông cụ Trương trừng mắt hừ một tiếng: "Đây là địa bàn của anh, tôi nói không đủ thì có tác dụng gì?"

Bố Trương: "..."

Đáng lẽ hôm nay ông không nên đợi ở nhà mới phải. May mà tuần sau ông cần ra nước ngoài, đỡ phải tự tìm buồn bực khi ở nhà của chính mình.

Một khi người này có tuổi, sự vô lý cũng gia tăng theo tuổi tác.

Mẹ Tường tự múc một chén canh cho ông cụ, cười nhẹ nói: "Bố, bố uống canh trước đã, uống xong là có thể thêm nhiều rượu hơn một chút."

Ông cụ Tường hơi gật đầu, để bà ngồi xuống ăn cơm.

Lúc này mẹ Tường mới ngồi, ra hiệu bằng ánh mắt để bố Tường rót thêm rượu cho ông cụ.

Bố Tường nghĩ ngợi, thấy mình không cần phải chọc ông cụ mất hứng, liền giả bộ đổ thêm mấy giọt rượu.

Mẹ Tường trái khăn xong, bắt đầu thong thả ăn cơm.

Bình thường bà có khí chất dịu dàng, huệ chất tâm lan, giờ tay nhắc chân điều thể hiện rõ sự cao quý ưu nhã. Chỉ ở trước mặt Tường Bách Xuyên, bà mới cho phép bản thân tự cao, tự luyến, hài hước.

Sau khi uống hết canh trong chiếc chén nhỏ, ông cụ Tường đặt chén xuống, ngẩng đầu nhìn con trai cùng con dâu nhà mình nhưng không nói tiếng nào.

Bố Tường cảm thấy không thích hợp, ngước mắt, khẽ gật mình, "Bố, bố làm sao thế? Bố khó chịu ở chỗ nào ạ?"

Mẹ Tường cũng nhìn về phía ông.

Ông cụ Tường suy tư một lát rồi nói: "Hôm nay lão Kiều đã nói rõ chân tướng chuyện giữa Tiểu Cẩn cùng Tô Dương cho tôi rồi."

Bố Tường ngừng ăn, ông không có hứng thú với chân tướng do ông cụ Kiều nói, mà chỉ hỏi: "Vâng, sau đó thì sao ạ?"

Ông cụ Tường nói tiếp: "Tiểu Cẩn được chiều quen rồi. Từ nhỏ tới lớn, con bé lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, tâm tư đơn giản. Con bé làm vậy cũng chỉ là cử chỉ vô tâm, tính tình trẻ con mà thôi, anh nói xem, Tô Dương đã kết hôn rồi, cũng coi như người từng trải, thế thì còn tính toán với một đứa bé làm gì!"

Bố Tường đặt đũa xuống, mười ngón tay đan vào nhau, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, "Bố, bố muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi ạ."

Ông cụ Tường ho nhẹ hai tiếng: "Lão Kiều đã mở miệng nhờ chúng ta giúp Tiểu Cẩn, tôi không thể không nể mặt lão được."

Mẹ Tường nhìn bố Tường, ra hiệu bằng ánh mắt với ông.

Bố Tường chưa đáp lại mà nhìn về phía ông cụ Tường một lần nữa: "Bố à, ý bố là chúng ta phải để Tường Bách Xuyên theo dõi Kiều Cẩn lại trên Weibo rồi để Tô Dương xóa tám ảnh kia, hoặc để con bé nói đó là hình tuyên truyền sao?"

Ông cụ Tường gật đầu.

Bố Tường đột nhiên cười khẽ, "Bố, Kiều Cẩn quả thực đã quen được nuông chiều từ nhỏ, nhưng sao bố biết là Tô Dương không phải như vậy? Có con cái nhà ai không phải là thịt ở trong lòng cha mẹ? Điều này chẳng liên quan gì tới việc họ có tiền hay không hoặc quyền hay không cả!"

Ông cụ Tường không lên tiếng.

Bố Tường nói: "Đúng là con không xem trọng Tô Dương, đặc biệt là nghề nghiệp của con bé, nhưng con chưa từng nghĩ tới việc chia rẽ hai đứa nó, càng chưa từng nghĩ tới việc khiến hai đứa phải oan ức."

Trong mắt ông cụ xẹt qua vẻ kinh ngạc: "Câu này của con có ý gì?"

Bố Tường: "Tức là, nếu con thực sự muốn chia rẽ hai đứa, bố cảm thấy Tường Bách Xuyên có thể làm chủ chuyện hôn nhân của mình chỉ với chút bản lĩnh ấy sao?"

"Con chỉ cần động ngón tay một cái là có thể làm được, cần gì phải chờ đến hai năm(*)?"

(*) Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương đã kết hôn được hai năm.

Ông cụ nghi hoặc hỏi: "Nếu không định chia rẽ hai đứa, vì sao con còn chưa để Tường Bách Xuyên mang Tô Dương vào cửa?"

Bố Tường giải thích: "Con không đồng ý chuyện Tô Dương tiếp tục ở trong vòng giải trí nên làm vậy là để tạo áp lực cho Tường Bách Xuyên, ngoài ra không còn lý do gì khác. Con cũng không nhìn nặng chuyện môn không đẳng hộ không đối như vậy."

Nói xong, bố Tường hơi hơi thở dài: "Bố, Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên đã ở bên nhau hơn mười năm rồi. Con phải nói thật, khi chưa cưới nhau, hai đứa nó cũng chẳng dễ dàng gì. Bây giờ công khai cũng được, không công khai cũng thế, trưởng bối như chúng ta không thể dính dấp quá nhiều, hai..."

Ông cụ Tường khoát tay, bảo ông đừng nói nữa: "Ý con là bọn nó không cần phải có ky Tiểu Cẩn nữa, mà cứ để Tiểu Cẩn gánh chịu bạo lực trên mạng như vậy à?"

Bố Tường phản bác: "Vậy ý của bố là con nên oan ức con của chính mình để con nhà người khác được vui vẻ sao?"

Khóe miệng ông cụ giật giật nhưng không thể tranh cãi.

Bố Tường tiếp tục nói: "Trước đây, khi Kiều Cẩn bước vào ngành giải trí, người nhà họ Kiều từng đánh tiếng với chúng ta. Vì chú ý giao tình giữa hai nhà, con không thể không đồng ý để Tường Bách Xuyên tham gia lễ ra mắt phim gì gì đó. Kết quả, nhà họ Kiều bọn họ lại có ý đồ riêng, dùng vô số thủy quân(*) để khiến tin tức này huyền ảo lên. Nếu sau đó con không đề xuống, có lẽ cái tin đấy vẫn còn ở trên danh sách tìm kiếm hot gì gì đó ấy chứ."

Mẹ Tường kinh ngạc nhìn về phía ông, ngắt lời nói: "Là ông đề tin tức đó xuống sao? Tôi còn cho rằng Tường Bách Xuyên mất hứng nên tự tìm người để làm việc đấy."

Bố Tường ho nhẹ hai tiếng: "Lúc ấy Tường Bách Xuyên vẫn đang ở Dubai cùng Tiểu Ngũ, làm gì có thời gian rảnh rỗi để quan tâm tới tin tức trong nước. Còn đứa bé Tô Dương kia, bà không phải không biết tính nó, con bé có bao giờ nói gì cùng Tường Bách Xuyên đâu."

Về sau ông nghĩ, cho dù có ky giao tình giữa hai nhà đến mấy, cũng không thể oan ức con nhà mình, nên tìm người đề tin ấy xuống.

Hơi dừng một chút, bố Tường nhìn về phía ông cụ, nói: "Cho dù Tô Dương có kém cỡ nào, chỗ nào cũng sai, đó cũng là con dâu mà con trai con nhìn trúng. Con đâu thể ngốc tới mức chạy theo người khác để bắt nạt con mình được? Bố, bố nói xem lý do này có đúng không? Chuyện của bọn trẻ thì cứ để bọn trẻ tự xử lý, chúng ta khỏi cần quan tâm nhiều lắm gì, không phải trong lòng sẽ thanh thản hơn sao."

Ở dưới bàn, mẹ Tường đá bố Tường một cái. Ông liếc bà, mẹ Tường hất cằm về phía ông, đôi lông mày hơi giãn ra, nhìn ông bằng ánh mắt tán thưởng, lại lặng lẽ gờ ngón cái.

Trong mắt bố Tường lập tức dịu dàng hơn, đương nhiên cũng đắc ý không ít.

Sau nửa ngày yên lặng, ông cụ Tường chợt cảm thấy lên, ý bảo bọn họ mau ăn cơm, cũng không nói về Tô Dương nữa.

Bố Tường thản nhiên ăn cơm, vẫn luôn nghĩ về chuyện phải đưa ra một câu trả lời hợp lý cho nhà họ Kiều như thế nào.

Tuy ông nên suy nghĩ vì con trai mình, không thể khiến Tô Dương uất ức, nhưng ông cũng không thể để cha mình bị làm khó dễ. Dù sao ông cụ Tường cũng là người coi trọng mặt mũi của mình hơn bất cứ thứ gì.

Nhưng hiện tại, chuyện bố Kiều cực kỳ nuông chiều con gái rượu khiến ông lo lắng hơn cả.

Lúc này, con gái rượu nhà mình người ngã ngựa đổ vì Tô Dương, trên mạng đã náo nhiệt thành như thế, liệu bọn họ có từ bỏ ý đồ không?

Khi sắp ăn xong bữa cơm này, ông cụ Tường lại đột nhiên nói: "Lần này bố không trở về vì chuyện của Tường Bách Xuyên, bố chỉ về tìm Tiểu Ngũ để tính sổ thôi."

Ông cụ lại chỉ huy bố Tường: "Hai ngày này, con bắt Tiểu Ngũ lại cho bố, bố thực sự muốn hỏi nó xem chuyện nó suốt ngày lái xe chặn nữ cảnh sát nhà người ta là cái khi gì! Mặt mũi của nhà họ Tường chúng ta sắp bị nó vứt sạch rồi!"

Bố Tường: "Bố à, mặt mũi của nhà họ Tường chúng ta cũng sắp mất sạch ở chỗ Tiểu Tứ rồi, chẳng kém Tiểu Ngũ là bao đâu."

Mẹ Tường: "..."

:(*) 水军 (Thủy quân): Là người được trả tiền để comment hoặc nói xấu một người nào đó ở trên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bố Tường cười nhạo (1)

Convert: Sakahara

Editor: Mẫn Mẫn

Tô Dương không cùng ngồi chung xe với nhóm Cổ Hằng. Sau khi hỏi địa chỉ nhà hàng, cô nói muốn tự mình lái xe.

Biết tính khí cô vốn bướng bỉnh, rất ít người có thể thay đổi chuyện cô đã quyết định, nên cánh đàn ông liền chiều theo ý cô.

Khi An Ninh xóa lớp trang điểm rồi thay quần áo xong, đã chẳng còn thấy bóng dáng của Lục Duật Thành. Cô hỏi người đại diện: "Lục Duật Thành đâu?"

Người đại diện nói: "Đi ăn cơm cùng đạo diễn Chu và Diệp tổng rồi."

Nghe xong, sắc mặt An Ninh thay đổi, nhưng cô hiểu, với thân phận như vậy, hẳn Lục Duật Thành sẽ không mang cô đi. Tâm tình cô lập tức sa sút không ít.

Ban đầu cô còn nghĩ, nếu hẳn đã qua xem cô chụp ảnh bìa cho tạp chí, cũng đồng nghĩa với việc hẳn thừa nhận thân phận của cô. Giờ nhìn lại, xem ra là cô tự mình đa tình.

Sau khi im lặng một lát, người đại diện còn nói: "Bọn họ chỉ gọi Tô Dương đi cùng thôi, hình như quan hệ giữa bọn họ cũng không tầm thường. Sau này em khách sáo với cô ấy một chút, không có hại gì với em đâu."

An Ninh gật đầu, trong lòng không yên.

Người đại diện nhìn đồng hồ đeo tay: "Chị phải bay qua chỗ tuần lễ thời trang đây, để xem chị có thể tranh thủ chút tài nguyên nào cho em không."

An Ninh nói lời cảm ơn.

Trước đây, người đại diện này đối xử với cô rất bình thường. Người nợ vốn có không ít nghệ sĩ ở dưới trướng, là công ty giao cô cho người này.

Từ khi cô ở bên Lục Duật Thành, thái độ của người đại diện đối với cô cũng tốt hơn nhiều.

*

Ngồi trên xe, Tô Dương điều chỉnh tai nghe bluetooth thật tốt rồi gọi điện cho Trương Bách Xuyên.

Mắt cô nhìn kính chiếu hậu, quay đầu lùi xe.

Điện thoại được thông qua, cô hô lên: "Ông xã."

Trương Bách Xuyên hơi ngừng, mỗi khi cô mềm mại kêu ông xã, nhất định sẽ không có chuyện gì tốt.

Anh đáp lời, hỏi cô: "Em chụp xong rồi à?"

Tô Dương: "Vâng. Trưa nay em không thể ăn cùng anh rồi, mà sẽ đi ăn với Diệp Đông, đạo diễn Chu cùng Lục Duật Thành."

Trương Bách Xuyên: "Diệp Đông?"

Ngón tay Tô Dương nhàm chán gảy tay lái, "Đúng vậy, bởi vì Diệp Đông muốn đi nên em mới đi đấy." Nói xong, cô dừng lại.

"Ông xã, anh có đang nghe không đấy?"

"Có, em nói đi."

Tô Dương: "Em phải đi để tìm hiểu xem tình huống hiện tại của Diệp Đông là gì, nếu anh ta vẫn còn độc thân, biết đâu lại có hy vọng tái hôn cùng thư ký Giang thì sao. Sang năm, trọng tâm công việc của anh sẽ dời về trong nước, thư ký Giang cũng có thêm thời gian ở nhà."

Cô đã từng hâm mộ tình yêu của Giang Phàm cùng Diệp Đông. Vào ngày tổ chức hôn lễ của bọn họ, Trương Bách Xuyên cũng mang cô tới.

Nhưng nhiều năm sau, đã sớm cảnh còn người mất.

Trương Bách Xuyên: "Vây cũng được." Lại căn dặn cô: "Buổi tối em nhớ về sớm nhé."

Ra khỏi bãi đỗ xe của studio, khi cô quẹo vào đường lớn, không biết vì sao có một chiếc xe Mercedes việt dã ngăn ở giữa con đường nhỏ.

Tô Dương nhấn còi, ý bảo cô muốn đi qua, để chủ xe nhường đường.

Xe việt dã chẳng những không nghe mà còn đổi hướng, nghiêng về phía xe của cô, có thể thấy nó sắp tiếp xúc thân mật với xe của cô.

Cô bấm còi ầm ĩ.

Bất đắc dĩ, cô đành phải lui về phía sau.

Cũng may chiếc xe việt dã kia ngừng lại, người ở trong xe chột nhún ga, chạy vèo ra ngoài như tên rời cung.

"Sao thế?" Trương Bách Xuyên cũng nghe được tiếng còi xe chói tai.

Tô Dương đáp lại: "Em gặp phải kẻ bị bệnh thần kinh, cố ý muốn suýt qua xe em."

Nửa giây sau, Trương Bách Xuyên cười nhạt nói: "Đề anh đổi ngay một chiếc Mercedes Benz cho em nhé, để xem còn ai dám cố ý suýt qua xe nữa không."

Tô Dương: "..."

Mà ở trong chiếc xe việt dã kia.

Diệp Đông cùng Chu Minh Khiêm đang ngồi ở phía sau đều mang vẻ mặt ghét bỏ nhìn Lục Duật Thành.

Diệp Đông thực sự không nhận được: "Sao cậu ầu trĩ thế!"

Lục Duật Thành nhìn hai người bọn họ từ trong kính chiếu hậu, thản nhiên nói: "Tôi chỉ muốn cho cô ấy nhớ lâu một chút mà thôi. Khi lái xe không thể gọi điện thoại!"

Phụt một tiếng, hai người ở phía sau đều không thể nhận được mà bật cười.

Khi lái xe không thể gọi điện thoại, lời này mà phát ra từ miệng hắn thì quả thực chính là nói nhảm.

Lục Duật Thành liếc bọn họ, không lên tiếng.

Đây là chiếc xe mà hắn mới mua, phòng chừng Tô Dương không có ấn tượng gì.

Hoặc có lẽ, cô chẳng nhớ được bất kỳ chiếc xe nào của hắn.

Chu Minh Khiêm đột nhiên nhìn về phía Diệp Đông, "Ôi, cậu nói xem, nếu chúng ta vô lương tâm đi chia rẽ Trương Bách Xuyên cùng Tô Dương như vậy, liệu có bị... Báo ứng mang tính hủy diệt không?"

Diệp Đông cười: "Báo ứng gì mà mang tính hủy diệt?"

Chu Minh Khiêm nghiêm túc suy nghĩ, "Chẳng hạn như, tôi sẽ phải cô độc hết quãng đời còn lại, mà cậu... Không thể nào tái hôn với Giang Phàm."

Diệp Đông: "..."

Sắc mặt anh lập tức cứng ngắc.

Lục Duật Thành khinh bỉ nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu vài giây, rồi lại nhìn về con đường ở phía trước.

"Dựa vào chỉ số thông minh của các cậu, tôi dám dùng các cậu để đi chia rẽ bọn họ sao?"

"..."

Lục Duật Thành: "Ai nói tôi muốn chia rẽ bọn họ?"

Nếu hắn thực sự muốn làm vậy, còn phải chờ ngày này mười năm sau chắc?

Bởi vì cô sống hạnh phúc, nên hắn chẳng nhẫn tâm làm điều gì.

Hắn muốn có được cô, hắn vẫn luôn muốn như vậy, nhưng hắn không có sự nhẫn tâm kia.

Ngay cả chuyện hắn đã từng yêu cô tha thiết, và vẫn còn yêu cho tới tận bây giờ, hắn cũng không đành lòng nói cho cô biết, bởi vì hắn sợ cô mâu thuẫn, đau khổ.

Càng đừng nói tới chuyện đề cô ly hôn cùng Trương Bách Xuyên.

Chu Minh Khiêm vẫn không tin, anh nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ: "Vậy việc cậu để bọn tôi chặn ngang Tô Dương ở giữa đường rồi mời cô ấy tới dùng cơm là có ý gì?"

Lục Duật Thành: "Không phải như cậu vừa nói sao, chính là để ăn cơm đấy."

Chỉ là, đã lâu rồi hắn chưa dùng bữa cùng cô, nên hôm nay đột nhiên muốn đi một chuyến.

Sau đó, Lục Duật Thành còn nói: "Nhớ đề cập tới chuyện đóng phim với cô ấy trong lúc ăn cơm nhé, đừng nói sự thật vội, gặt được cô ấy rồi tính sau."

Chu Minh Khiêm như cười như không: "Nhưng lừa gạt phụ nữ là phạm pháp, mà lời răn cho cả cuộc đời này của tôi là: Làm một công dân lương thiện tuân thủ pháp luật."

Lục Duật Thành: "..."

Hắn không nhiều lời với Chu Minh Khiêm, chỉ đưa tay nhấn vài nút.

Không quá 10 giây, người ngồi ở đằng sau quát lên: "Mẹ kiếp, Lục Duật Thành, đầu óc cậu bị nước vào à! Đang mùa đông còn mở cửa sổ làm gì!"

Chu Minh Khiêm gắng sức bấm nút đóng cửa sổ, nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào, bởi nó đã bị Lục Duật Thành khóa lại.

Hai bên cửa sổ ở phía sau đều hút gió, gió đông bắc lạnh thấu xương quạt vào người anh.

"Tên cục súc này, mong đóng cửa sổ vào!"

Lục Duật Thành ngoảnh mặt làm ngơ.

Sau năm phút, khi chính hắn cũng cảm thấy lạnh, hắn mới chậm rãi nâng cửa sổ lên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-2: Bố Tưởng cười nhạo (2)

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Lời Editor: Không phải mình bỏ bê truyện đâuuuu các bạn ơi mà là mình... quên đăng ở diễn đàn đây QAQ Đạo này mình chỉ đăng ở Wattpad thôi vì mình edit thẳng lên Wattpad (Do nó có chức năng tự động save bài) và như mình đã nói thì mình đang thực tập, nên cứ dịch vội đăng nhanh rồi đi làm việc luôn, thành ra quên tiết việc đăng lên diễn đàn... Chân thành xin lỗi các bạn(

Thường thì mình sẽ cập nhật trên Wattpad trước tiên, các bạn cũng có thể lên Wattpad theo dõi mình để được đọc truyện nhanh nhất nha xD

Cũng xin cảm ơn các bạn: An Du, Bongbong28, Bora, Bảo Song, Cá con, Esky147, Gyo123, HaThanhTrucLinh, Hải Như, Lăng Quên, Lê Đoàn Thanh Vân, Min Hồng Hạnh, Minoshi, My heaven, Mèo Quên Thỏ, NguyenMinhHuyen, San963, SầmPhuNhân, Thanh thanhhp12, Tiểu Linh Đàng, Tóc Xoăn, ampb, bachduonggia, chalychanh, chauanh2013, cloud176, giangsoo1201, hoacothong, huongly3008, lan trần, mOn.prim, monkeylinh, nghệ giãn, vuthuhuong.uth3 đã thanks và ủng hộ cho truyện ạ, mình thế sẽ không quên đăng nữa đâu QAQ QAQ QAQ...

*

Lục Duật Thành còn nói: "Nhớ đề cập tới chuyện đóng phim với cô ấy trong lúc ăn cơm nhé, đừng nói sự thật vội, gạt được cô ấy rồi tính sau."

Chu Minh Khiêm như cười như không: "Nhưng lừa gạt phụ nữ là phạm pháp, mà lời răn cho cả cuộc đời này của tôi là: Làm một công dân lương thiện tuân thủ pháp luật."

Lục Duật Thành: "..."

Hắn không nhiều lời với Chu Minh Khiêm nữa mà chỉ đưa tay nhấn vài nút.

Không quá 10 giây, người ngồi ở đằng sau quát lên: "Mẹ kiếp, Lục Duật Thành, đầu óc cậu bị nước vào à! Đang mùa đông còn mở cửa sổ làm gì!"

Chu Minh Khiêm gắng sức bấm nút đóng cửa sổ, nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào, bởi nó đã bị Lục Duật Thành khóa lại.

Hai bên cửa sổ ở phía sau đều hút gió, gió đông bắc lạnh thấu xương quạt vào người anh.

"Tên cục súc này, mong đóng cửa sổ vào!"

Lục Duật Thành chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Sau năm phút, khi chính hắn cũng cảm thấy lạnh, hắn mới chậm rãi nâng cửa sổ lên.

*

Nơi ăn trưa bọn họ chọn là một hội quán tư nhân tương đối yên tĩnh.

Khi Tô Dương tiến vào phòng, trong phòng chỉ có ba người Lục Duật Thành chứ không thấy bóng dáng Cố Hằng đâu.

Sau khi ngồi xuống, Tô Dương hỏi Chu Minh Khiêm "Cố Hằng đâu rồi?"

Lục Duật Thành cướp lời nói, "Thế nào, cậu ta không đến thì cậu sẽ ăn không ngon phải không?"

Tô Dương thở hắt ra, cao giọng: "Lục Duật Thành, cậu là đứa trẻ ba tuổi đấy à?"

Lục Duật Thành đưa cho cô một ly nước ấm, "Không phải ba tuổi, mà là hai tuổi rưỡi."

Tô Dương không tiếp lời hần mà lịch sự chào hỏi Diệp Đông, cũng biểu đạt lòng biết ơn đối với anh vì đã cho cô cơ hội chụp ảnh.

Cô rất ít khi gặp được Diệp Đông, mà dù có gặp, họ cũng chẳng nói với nhau được mấy lời.

Diệp Đông cười: "Người nên nói lời cảm ơn phải là tôi mới đúng. Nhờ cô mà trưa hôm nay tôi không cần ăn cơm cùng con, lại còn có thời gian rảnh để ra ngoài lẩn lộn."

Giang Phàm từng nói cô không cần làm việc trong khoảng thời gian này, nên đã đón con gái qua bên mình.

Dựa theo ý tứ của Giang Phàm, bởi vì Tưởng Bách Xuyên muốn ở cạnh bà xã nên mới để cô thư thả mấy ngày.

Tô Dương cũng cười, rên sất khi còn nóng: "Xem ra chuyện gì thư ký Giang cũng kể với anh nhì."

Chu Minh Khiêm đâm thọc vài câu: "Làm gì có chuyện Giang Phàm nguyện ý nói, là cậu ta chạy đi hỏi người ta đấy. Giang Phàm ngại phải vạch mặt nên mới bô thí vài câu cho cậu ta. Cậu xem cậu ta vội vàng nói về chuyện yêu đương ở chỗ này thế cơ mà, cậu ta chỉ sợ toàn thể giới không biết mình cùng vợ trước êm đẹp cỡ nào thôi, êm đẹp tới mức có thể lập tức tái hôn rồi ấy chứ."

"Nếu tôi là cậu, Giang Phàm mà không đến cầu xin tôi thì tôi sẽ chẳng thèm liếc cô ấy một cái đâu. Cậu lại khen ngược, sau khi đưa ra việc ly hôn thì cứ suốt ngày một lòng một dạ ở nhà nuôi con thôi."

Khóe miệng Diệp Đông giật mấy cái, nhưng anh không phản bác câu nào.

Lần đầu tiên Tô Dương cảm thấy Chu Minh Khiêm không đáng ghét như vậy. Những chuyện cô muốn biết đều đã được anh nói hết một mạch.

Cô lập tức phụ họa: "Ngoài việc có tính cách hơi mạnh mẽ một chút, thư ký Giang chẳng có chỗ nào xấu cả. Tôi còn nghe nói... Sang năm sau, trọng tâm công việc của bọn họ sẽ chuyển về trong nước, cô ấy sẽ có nhiều thời gian ở Bắc Kinh hơn."

Nói xong, ánh mắt cô liếc về phía Diệp Đông đang ngẩn người.

Chu Minh Khiêm nhấp một ngụm trà: "Cho dù cô ấy có từ chức, Diệp Đông cũng không thể ăn lại cỏ đã nhai qua!"

Anh nhìn về phía Diệp Đông: "Nếu cậu thực sự thiếu phụ nữ đến thế, tôi sẽ chịu trách nhiệm giới thiệu cho cậu những người mạnh hơn Giang Phàm gấp vạn lần."

Tô Dương nghiêng đầu nhìn Chu Minh Khiêm, giờ chân đạp anh một cước ở dưới bàn.

Tuy nhiên, anh lại chẳng có nửa điểm phản ứng, vẫn còn đang tiếp tục hỏi xem Diệp Đông cần dạng người đẹp nào.

Tô Dương buồn bực, lẽ nào dây thần kinh ngoại vi của Chu Minh Khiêm cũng đã mất tri giác?

Sau đó, cảm nhận được ánh mắt lạnh thấu xương nào đó, cô ngước mắt lên, tầm mắt vừa lúc chạm phải Lục Duật Thành.

Cô rùng mình một cái.

Chẳng lẽ vừa rồi cô nhầm sai người sao?

*

Sau khi món ăn được dọn lên, Tô Dương chỉ nằm trong trạng thái ăn và ăn, yên lặng nghe bọn họ nói về chuyện lên kế hoạch quay một bộ phim mới vào mùa xuân năm sau.

Tiếp đó, có tin nhắn được gửi tới di động của cô. Nghe tiếng chuông báo, cô có chút không yên lòng.

Tin nhắn được gửi tới từ Cố Hằng: [Cậu bảo Chu Minh Khiêm ăn nhanh lên, buổi họp báo của "Phố Wall" sẽ chính thức bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, bảo cậu ta đừng tới trễ đấy!]

Tô Dương: [Sao cậu không nhắn trực tiếp cho cậu ta.]

Cố Hằng: [Tôi chẳng muốn nói với cậu ta một câu nào hết.]

Tô Dương:[...]

"Đã ăn cơm thì ăn cho tử tế, đừng ăn uống với cái kiểu không có chút phép tắc nào như vậy!" Giọng nói lạnh lùng của Lục Duật Thành lại truyền đến.

Tô Dương cất di động, nghiêng đầu liếc Lục Duật Thành, cô nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn rất chướng mắt.

Cô nói với Chu Minh Khiêm: "Cố Hằng bảo tôi chuyển lời tới cậu, buổi họp báo sẽ diễn ra vào lúc hai giờ chiều, đừng tới trễ nhé."

Chu Minh Khiêm gật đầu: "Tôi sẽ không quên đâu."

Sau khi nói xong, anh lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhìn Tô Dương bằng ánh mắt nghi hoặc: "Vì sao Cố Hằng không trực tiếp nói với tôi mà còn phải thông qua cậu?"

Lục Duật Thành từ tốn nói: "Sáng nay ra ngoài quên chưa uống thuốc đây mà."

Mọi người: "..."

Nhắc tới buổi họp báo sẽ diễn ra vào lúc chiều, Chu Minh Khiêm nói với Tô Dương: "Vừa nãy trợ lý của tôi đã đăng tải video cùng áp phích tuyên truyền mà cậu chụp trên Weibo chính thức rồi đây."

Tô Dương nghĩ thầm, chuyện này đâu cần sự cho phép của cô chứ.

Tuy nhiên, kế tiếp mới là trọng điểm mà Chu Minh Khiêm muốn nói: "Bởi vì Tường Bách Xuyên không có áp phích tuyên truyền, nên tôi đã sử dụng tấm ảnh mà cậu từng đăng trên Weibo làm áp phích."

"Tôi vốn muốn xin phép cậu một câu, nhưng vì đầu óc tôi không được tốt lắm nên thoáng một cái đã quên sạch sành sanh rồi."

Anh thực sự, thực sự quên khuấy đi mất.

Lúc đó, thấy cô đang trạng thái với giọng điệu chế nhạo trên Weibo nên anh đã tiện tay lấy ảnh để dùng, vì anh không cảm thấy cô đang có ý định công khai chuyện hôn nhân của mình.

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên còn đang trông chờ cô thừa nhận mối quan hệ của bọn họ trong mấy ngày tới, giờ thì tốt rồi, người trên mạng đều sẽ tưởng đó chỉ là áp phích tuyên truyền, sẽ không tiếp tục tò mò về mối quan hệ giữa cô cùng Tường Bách Xuyên nữa.

Chu Minh Khiêm còn nói: "Nếu một ngày nào đó cậu thực sự muốn công khai mối quan hệ giữa hai người thì cứ trực tiếp đăng ảnh giấy đăng ký kết hôn cho xong."

Tô Dương không nói thêm gì nữa, bởi dù có nói gì thì cũng không thể thay đổi sự thật là tấm hình kia đã trở thành áp phích tuyên truyền.

Chút chuyện này không đáng giá để cô so đo và phát giận với Chu Minh Khiêm

Cô vẫn luôn biết trí nhớ của anh không tốt.

Có lẽ, người duy nhất vui sướng khi người gặp họa chính là Lục Duật Thành, hắn hiện đang tưởng tượng sắc mặt của Tường Bách Xuyên khi chứng kiến cảnh tấm hình kia bị coi như áp phích tuyên truyền.

Mà lúc này, trong tiệm Ông Nội Khoai Lang ở phía bên kia thành phố.

Sau khi Tường Bách Xuyên ăn cơm xong, mẹ Tô bảo anh vào phòng để ngủ trưa.

Bố mẹ Tô bán khoai lang nướng ở dưới tầng, tầng trên là phòng bếp, phần còn lại được ngăn thành hai gian phòng ngủ. Nếu trời đột nhiên đổ mưa, họ sẽ ở lại nơi này.

Về đến phòng, Tường Bách Xuyên không ngủ mà tựa lên ghế sofa. Khó có khi nhàn hạ thoải mái như vậy, anh mở di động, đăng nhập vào Weibo.

Trong trang cá nhân của anh, phía dưới đã hoàn toàn thất thủ, người người đều đang nói lời an ủi.

Sau khi xem xong anh mới biết, thì ra tấm hình kia đã bị Chu Minh Khiêm dùng làm áp phích tuyên truyền, fan hâm mộ đang thông cảm cho chuyện "thất tình" của anh.

Trước đây, Chu Minh Khiêm đã từng trưng cầu ý kiến của anh, hỏi liệu họ có thể đăng áp phích có mặt anh khi tuyên truyền phim hay không, cũng coi như gia tăng thêm sức nóng cho bộ phim.

Tuy anh đã đồng ý, nhưng sau đó lại quên khuấy chuyện này đi.

Tướng Bách Xuyên nhìn tấm hình tuyên truyền kia, anh đoán Chu Minh Khiêm đã phải hỏi xin Tô Dương tấm hình này vì không còn thời gian chụp thêm ảnh, mà Tô Dương không thể không biết xấu hổ nói lời cự tuyệt.

Lúc này, Tô Dương gửi tin nhắn tới: [Em xin lỗi vì đã không nói chuyện áp phích tuyên truyền trước cho anh biết.]

Tướng Bách Xuyên trả lời: [Không sao đâu, giọng điệu ban đầu của em chính là ban thường phúc lợi cho fan mà. Vẫn nên để anh làm chuyện lớn như việc công khai cuộc hôn nhân của chúng ta thì hơn.]

Để giúp cô bớt áy náy, anh lại gửi thêm một tin nhắn: [Phải để anh công bố mới xem như được chính thức công nhận!]

Tô Dương gửi tới nhiều biểu tượng đánh anh toi bời(*).

Đang định tiếp tục trả lời cô, anh đột nhiên nhận được cuộc gọi từ bố Tướng.

Tướng Bách Xuyên nhíu mày, nhìn chăm chăm vào màn hình máy giấy rồi mới nhận cuộc gọi.

"A lô, bố ạ, có chuyện gì thế?"

Bố Tướng nói: "Cũng chẳng có chuyện gì lớn cả, chỉ là bố vừa nghe nói, hóa ra tấm hình Tô Dương từng đăng tải kia chính là để tuyên truyền cho phim ảnh chứ không phải để thừa nhận thân phận của con."

Nói đến đây, giọng điệu vốn đang bình thường của ông bỗng nhiên đổi thành giọng chế nhạo: "Bố sợ con nhất thời luẩn quẩn ở trong lòng nên phải gọi điện ngay để an ủi con một cái. Tuy bố nhìn con không vừa mắt, nhưng con người thiện tâm như bố sẽ không chế giễu con vào lúc này đâu..."

Tướng Bách Xuyên cười lạnh một tiếng.

Giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác rõ rệt như thế mà còn không gọi là chế giễu sao?

Bố Tướng thở dài: "Tướng Bách Xuyên, bố nói câu này không phải để cười nhạo con đâu, nhưng con chính là nỗi bi ai của cánh đàn ông chúng ta đấy!"

Tướng Bách Xuyên: "..."

(*) Biểu tượng đánh anh toi bời: <https://www.jiuwa.net/photo/265819/> - Chết cười:))))

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 29: Sự ân cần của anh đã sớm trở thành một phần cuộc sống của cô (1)

Convert: Sakahara

Editor: Mãn Mãn

Khi đang định trả lời tin nhắn của Tô Dương, Tướng Bách Xuyên đột nhiên nhận được cuộc gọi từ bố Tướng.

Tướng Bách Xuyên nhíu mày, nhìn chăm chăm vào màn hình máy giấy rồi mới nhận cuộc gọi.

"A lô, bố ạ, có chuyện gì thế?"

Bố Tướng nói: "Cũng chẳng có chuyện gì lớn cả, chỉ là bố vừa nghe nói, hóa ra tấm hình Tô Dương từng đăng tải kia chính là để tuyên truyền cho phim ảnh chứ không phải để thừa nhận thân phận của con."

Nói đến đây, giọng điệu vốn đang bình thường của ông bỗng nhiên đổi thành giọng chế nhạo: "Bố sợ con nhất thời luẩn quẩn ở trong lòng nên phải gọi điện ngay để an ủi con một cái. Tuy bố nhìn con không vừa mắt, nhưng con người thiện tâm như bố sẽ không chế giễu con vào lúc này đâu..."

Tướng Bách Xuyên cười lạnh một tiếng.

Giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác rõ rệt như thế mà còn không gọi là chế giễu sao?

Bố Tường thở dài: "Tường Bách Xuyên, bố nói câu này không phải để cười nhạo con đâu, nhưng con chính là nỗi bi ai của cánh đàn ông chúng ta đấy!"

Tường Bách Xuyên: "..."

*

Khi bố Tường gọi điện xong cũng là lúc mẹ Tường bước ra khỏi phòng bếp. Bà bước qua rót trà cho ông, đoạn hỏi: "Bách Xuyên nói thế nào?"

Bố Tường biết ý mà còn cố tình hỏi: "Nói thế nào là sao?"

Mẹ Tường đặt khay trà lên bàn, "Đương nhiên là về chuyện ảnh của thằng bé bị dùng làm áp phích tuyên truyền rồi."

Không đợi bố Tường trả lời, bà lại đắc chí nói: "Đúng là con trai do tôi sinh ra có khác, dù ở nơi nào cũng là người đứng đầu!"

Bố Tường: "..."

Ông nhìn mẹ Tường bằng ánh mắt ghét bỏ.

Sau khi mẹ Tường tự luyến xong, bà lại hỏi bố Tường: "Ông nói đi, rốt cuộc Bách Xuyên đã báo gì hả? Chẳng lẽ thằng bé có thần giao cách cảm với chúng ta, biết chúng ta đang sầu lo về chuyện chưa biết ăn nói thế nào với ông cụ Kiều nên mới để tấm hình này trở thành áp phích tuyên truyền, tạm thời chặn miệng người nhà họ Kiều lại?"

Bố Tường bùng tách trà lên, đặt bên miệng rồi nhẹ nhàng thổi.

Một lúc lâu sau, ông mới nói: "Tôi thì thấy khả năng chó ngáp phải ruồi có vẻ lớn hơn một chút đấy. Cũng có thể là Tô Dương không muốn khiến quan hệ giữa chúng ta cùng nhà họ Kiều căng thẳng như vậy nên khi đăng tấm hình kia, con bé đã định để tấm hình ấy làm áp phích."

Mẹ Tường suy tư, gật gật đầu: "Dù hai đứa nó vô tình hay cố ý, chung quy cũng đã tạm giúp chúng ta đưa cho nhà họ Kiều một câu trả lời, chí ít cũng không làm bố mất mặt. Không biết ông Kiều cùng vợ nghĩ thế nào mà cứ khiêu khích tính nhẩn nại của Bách Xuyên thế nhỉ, bọn họ thực sự không sợ thằng bé trở mặt sao?"

Phải biết rằng, khi Tường Bách Xuyên trở mặt thì thực sự không phải là người tốt, mà mẹ Tường lại cực kỳ hiểu con trai mình.

Bố Tường cười lạnh một tiếng: "Đây chính là nỗi khổ của việc không tự biết mình đấy, bọn họ luôn cảm thấy nhà họ Tường chúng ta thiếu nợ bọn họ."

Năm đó, khi ông cụ Kiều còn khỏe mạnh, ông cụ quả thực đã giúp nhà bọn họ không ít chuyện, nhưng bao nhiêu năm đã trôi qua, chẳng phải những năm này, nhà họ Tường đã đền đáp gấp bội hay sao?

Người nhà họ Kiều lại chẳng thêm cân nhắc chút nào, chỉ luôn nhai đi nhai lại chuyện này, khiến nó càng ngày càng trở nên vô nghĩa.

Bố Tường nhẹ nhàng gõ dọc theo chiếc tách, "Lúc này, Bách Xuyên sẽ không để Kiều Cần làm xằng làm bậy nữa đâu."

Mẹ Tường mờ mịt: "Ý ông là gì?"

Bố Tường: "Tôi thấy cậu con trai bảo bối của bà lại muốn tác quái ở trên mạng rồi đấy. Ngày hôm qua, nó đã tới chỗ Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu không phải là vật vô tri, mà nó ở cùng Tiểu Ngưu lâu như vậy thì hai đứa nó có thể thương lượng chuyện tốt gì?"

Mẹ Tường: "... Có ai lại đi nói xấu người nhà như ông không!"

Bố Tường không tiếp lời, ánh mắt trầm xuống.

Ông nhẹ nhàng uống một ngụm trà: "Tôi chẳng hiểu lão Kiều đang nghĩ gì nữa, đã không tìm một nhà chồng tử tế cho con gái mình thì thôi, lại còn suốt ngày toan tính để đẻ tạo ra mấy cái tin vịt trong vòng giải trí!"

Mẹ Tường tiếp lời: "Có lẽ bọn họ hy vọng Bách Xuyên ly hôn cùng Tô Dương, sau đó hai nhà chúng ta làm đám hỏi để Bách Xuyên cưới Kiều Cần. Bà Kiều không chỉ dò ý tôi một lần thôi đâu, bà ta hỏi khi nào Bách Xuyên chấm dứt với Tô Dương, rồi nói thằng bé nên tìm một nhà môn đăng hộ đối."

Bố Tường "A" một tiếng, giọng nói tràn đầy vẻ trào phúng: "Bọn họ nghĩ lung tung cái gì vậy! Không bao giờ có chuyện ly hôn ở nhà họ Tường chúng ta đâu!"

Ông nhìn về phía mẹ Tường: "Lần sau bà ta còn nói thế thì bà trực tiếp xóa bỏ cái ý niệm ấy đi, chẳng hiểu những người này dành cả ngày để nghĩ gì nữa!"

Mẹ Tường đột nhiên trở nên hung dữ: "Còn không phải là vì ông không ủng hộ cuộc hôn nhân của Bách Xuyên sao, nên nhà họ Kiều bọn họ mới tính toán toan tính như vậy đấy!"

Bố Tường: "Tôi không để con bé Tô Dương tiếp tục ở trong ngành giải trí cũng là vì suy nghĩ cho hai đứa nó! Đứa nào cũng bận rộn suốt ngày, mặt chẳng đối mặt, cứ như đang đi thăm người thân ấy, dăm ba tháng lại gặp một lần, có cuộc hôn nhân nào chịu nổi sự giày vò như vậy? Chẳng nhẽ tôi lại thực sự trông chờ tình yêu dẫn dắt chúng nó đi qua một thế hệ sao?"

"Tôi là người từng trải, tôi đã nhìn nhiều thấy nhiều rồi. Tôi sợ hai đứa nó sau này hối hận nên mới sớm tìm một môi dự phòng cho chúng nó, bọn nó lại khen ngược, cả hai đứa đều chẳng thêm cảm kích, một tấm lòng vàng lại bị xem như lòng lang dạ thú!"

Nói xong, bố Tường không khỏi có chút kích động.

"Huống hồ, khi Tô Dương vẫn còn ở trong cái chảo nhuộm lớn kia, bên người Tường Bách Xuyên lại xuất hiện lớp lớp những người phụ nữ có tâm tư với nó.... Ai có thể đảm bảo nó sẽ không bị người khác mê hoặc!?"

Mẹ Tường nói chen vào: "Ông nói thế là sai rồi, Bách Xuyên không phải người như vậy, Tô Dương cũng không phải một đứa bé xằng bậy."

Bố Tường hừ lạnh một tiếng: "Tôi chỉ nói tới đây thôi, nếu bọn nó còn tiếp tục cách vài tháng mới gặp nhau một lần như vậy, sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra!"

Mẹ Tường ra hiệu cho ông ngừng lại: "Có ai lại nói thế về con nhà mình như ông không!"

Bố Tường nhấp mấy ngụm trà, hòa hoãn cảm xúc của mình xuống.

"Tôi nào có mong chúng nó sống không tốt? Tôi đang sợ chuyện không tốt đó sẽ xảy ra ấy!"

Dứt lời, ông không khỏi thở dài: "Bà nói xem, một cô gái đã kết hôn rồi thì cũng nên quan tâm tới chuyện trong nhà một chút, nên sinh con thì nên sinh con, ở bên cha mẹ già nhiều một chút. Trong nhà cũng đâu có thiếu tiền, nào có cần con bé phải ra ngoài liều mạng làm việc để gánh vác chi phí trong nhà!"

Ngừng một chút, bố Tường lại nói: "Cũng đâu phải tôi không cho con bé làm việc, lúc trước tôi đã nói với Bách Xuyên rồi, đừng để Tô Dương tiếp tục ở trong giới giải trí, làm giáo viên đại học hay gì đó, ngày nghỉ nhiều, có thể thường xuyên qua New York, Bách Xuyên lại chẳng thêm suy nghĩ mà từ chối luôn! Tôi thực sự không hiểu hiện nay người trẻ tuổi suy nghĩ thế nào!"

Mẹ Tường lắc đầu đứng lên, dùng sức vỗ lên vai bố Tường: "Sẽ nhận sao hiểu chí thiên nga!"(*) Nói xong, bà tao nhả xoay người lên lầu."

(*) 燕雀安知鸿鹄之志哉 (Yến tước an tri hồng hộc chí chí tai): Nôm na là những kẻ nhỏ bé không thể thấu hiểu được tham vọng của những người vĩ đại.

Bố Tường: "..."

Ông nhìn trà xanh còn đang tỏa ra hơi nóng lờ mờ trong tách, suy tính xem Tường Bách Xuyên sẽ trút giận lên nhà họ Kiều như thế nào, mà nhà họ Kiều sẽ phản kích lại ra sao.

Ông xoa bóp ấn đường, thật đúng là không khiến người ta bớt lo mà!

Hết người này tới người khác thi nhau góp nên cái cục diện rối rắm này, xử lý thế nào cũng không hết!

Trước đó vài ngày, Tô Dương đã bỏ theo dõi Kiều Cẩn trên Weibo, rồi sau đó, Tường Bách Xuyên không chịu theo dõi lại. Bố Kiều cùng mẹ Kiều không chiếm được câu trả lời từ chỗ ông, liền chạy qua chỗ chú hai của Tường Bách Xuyên thêm mắm dặm muối.

Ngày hôm đó, chú hai gọi điện qua đây, giọng điệu rất không tốt, nói Tô Dương làm việc không đúng mực, không để tâm tới mặt mũi của trường bối hai nhà.

Vì bố mẹ Kiều, ông tức tới mức thiếu chút nữa phát bệnh tim, lại không thể không lập tức chạy tới chỗ chú hai để giải thích rõ ràng vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Ông đã làm việc tốt không lưu danh thì chớ, kết quả còn bị mẹ Tường hiểu nhầm là ông muốn kết bè với chú hai của Bách Xuyên, chia rẽ hai vợ chồng son chúng nó...

Bố Tường uống thêm mấy ngụm trà, lắc đầu thở dài.

Nếu lần này Tường Bách Xuyên lại tác quái, ông cụ Tường sẽ không dễ nói chuyện như vừa rồi.

Nhưng Bách Xuyên là con trai của ông, ông lại không thể khiến con mình uất ức.

Mà ông cụ Tường lại là bố của ông, người làm con trai như ông không thể bất hiếu với cụ.

Vậy nên, việc này khiến thực sự khiến ông buồn bực chết đi được.

Chương 29-2: Sự ân cần của anh đã sớm trở thành một phần cuộc sống của cô (2)

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Đôi lời: Quả mừng vì mình được nghỉ làm một ngày đây, mọi người đọc truyện vui vẻ nhé <3 Và mình cũng xin cảm ơn các bạn vẫn luôn bỏ phiếu, comment cho chương truyện, tất cả những điều đó đều tiếp thêm động lực cho mình dịch đây, chân thành cảm ơn các bạn một lần nữa:D

*

Bố Tường uống thêm mấy ngụm trà, lắc đầu thờ dãi.

Nếu lần này Tường Bách Xuyên lại tác quái, ông cụ Tường sẽ không dễ nói chuyện như vừa rồi.

Nhưng Bách Xuyên là con trai của ông, ông lại không thể khiến con mình uất ức.

Mà ông cụ Tường lại là bố của ông, người làm con trai như ông không thể bất hiếu với cụ.

Vậy nên, việc này thực sự khiến ông buồn bực chết đi được.

*

Lúc này, ở bên kia câu lạc bộ tư nhân.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, Chu Minh Khiêm đột nhiên nghĩ tới chuyện Lục Duật Thành từng dặn dò. Anh hỏi Tô Dương: "Cậu có nghĩ tới việc phát triển theo hướng điện ảnh và truyền hình không?"

Tô Dương không phản ứng kịp: "Ý cậu là gì?"

Chu Minh Khiêm: "Ý tôi là, cậu có muốn thử đóng phim không? Là một bộ phim của tôi, nhân vật nữ chính rất giống cậu, cũng là một nhà nhiếp ảnh. Có muốn thử một chút không?"

Tô Dương có chút thụ sủng nhược kinh, nên biết rằng không phải ai cũng có thể đóng phim do Chu Minh Khiêm đạo diễn. Anh chưa bao giờ cho phép người nào đi cửa sau, chỉ có những diễn viên được anh coi trọng mới có cơ hội đóng phim của anh.

Cô mím môi một cái, cười yếu ớt nói: "Nhưng ngoài việc biết chụp ảnh ra, ngay cả chút kỹ xảo tôi cũng không biết, sao có thể lọt vào mắt xanh của cậu được."

Chu Minh Khiêm cố gắng làm vẻ mặt nghiêm túc: "Cậu chính là nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trong lòng tôi."

Anh cho rằng những lời này có thể đổi lấy sự cảm động, thậm chí là sự cảm kích của Tô Dương.

Kết quả, cô nói: "Xì, cuối cùng cũng nói tiếng người rồi đây."

Chu Minh Khiêm: "..."

Sau đó, Tô Dương không nói mình muốn đóng phim, nhưng cô cũng không nói lời từ chối.

Chu Minh Khiêm không định hỏi quá dai dẳng, sợ cô nhìn thấu mưu đồ bất chính của mình.

Ăn cơm xong, bọn họ tách ra ở cửa câu lạc bộ tư nhân.

Lục Duật Thành cùng Chu Minh Khiêm tới buổi họp báo, còn Diệp Đông trở về công ty tăng ca.

Tô Dương lái xe thẳng tới studio, chiều nay cô còn phải sửa ảnh của An Ninh.

Có lẽ, vì bọn họ nói chuyện quá mức nhập thần tại cửa câu lạc bộ nên không phát hiện có phóng viên đang chụp ảnh mình. Sau khi họ tách ra, phóng

viên cũng chia nhau đuổi theo từng người.

Trên đường trở lại phòng làm việc có phần buồn chán, vì rảnh rỗi đến phát sợ nên Tô Dương gọi điện thoại cho Trương Bách Xuyên.

"Anh đang ở đâu thế?"

Trương Bách Xuyên: "Anh đang ở nhà."

Tô Dương "A" một tiếng, vừa cười vừa mời anh: "Chiều nay anh tới studio của em không?" Giọng cô đặc biệt mê người.

Trương Bách Xuyên: "Sẽ không ảnh hưởng tới công việc của em chứ?"

Trong lời nói của Tô Dương lộ ra ý cười: "Ảnh hưởng thì ảnh hưởng thôi, chứ nếu em để anh ở nhà một mình thì anh sẽ chẳng khác nào một người vợ oán chồng cả, cứ nghĩ ngợi lung tung suốt thôi."

Trương Bách Xuyên: "..."

Anh bắt đầu dĩ bất cử: "Em lại muốn ăn đòn phải không?"

Giọng Tô Dương đột nhiên dịu dàng hơn không ít: "Trương Bách Xuyên."

"Hửm?"

"Em nhớ anh lắm."

"Một tiếng sau anh sẽ tới."

"Vậy anh nhanh lên nhé."

"Được."

Cuộc trò chuyện kết thúc, Trương Bách Xuyên đặt di động lên bồn rửa tay ở bên cạnh, tiếp tục giặt quần áo.

Trưa nay, sau khi nhận được cuộc gọi từ bố Trương, anh cũng mất hứng nghỉ trưa, nên đã trở về nhà từ tiệm Ông Nội Khoai Lang.

Vì mấy ngày nay anh ở nhà nên Tô Dương đã cho người giúp việc tạm nghỉ.

Về đến nhà, anh bắt đầu dọn vệ sinh.

Quét dọn vệ sinh xong, nghĩ tới số quần áo chưa được giặt mà hai vợ chồng họ thay tới hôm qua, anh thu dọn, phân loại chúng rồi bắt đầu giặt quần áo.

Khi cả hai rảnh rang ở nhà, phần lớn thời gian đều là Tô Dương giặt quần áo, còn anh lo việc lau nhà dọn vệ sinh.

Thỉnh thoảng, khi cô làm biếng, việc giặt giũ sẽ rơi vào tay anh, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Khi quần áo đã được giặt sạch và phơi xong, Trương Bách Xuyên mới mặc áo ra ngoài.

Đi tới trước cửa, anh lại nghĩ tới một chuyện, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Trương Mộ Tranh: [Mọi thứ đã được sắp xếp thỏa đáng chưa?]

Trương Mộ Tranh: [Cháu đang nói tới chuyện gì vậy? (Mim cười)]

Trương Bách Xuyên không có cách nào để nói chuyện từ tế với anh, nhưng nếu đã nhắc nhở chú năm như vậy thì chắc sẽ không xảy ra sai sót gì.

Trên đường tới phòng làm việc của Tô Dương, Trương Bách Xuyên dừng xe trước một cửa hàng Starbucks, vào tiệm đóng gói 25 ly cà phê. Thanh toán xong, anh lại căn dặn người bán hàng: "Cô giao hàng sớm giúp tôi nhé, cảm ơn."

Người bán hàng cười đáp ứng.

Người bán hàng cùng Trương Bách Xuyên đã quen biết nhiều năm. Từ khi cô bắt đầu làm ở đây, cô biết cứ cách một đoạn thời gian, người đàn ông này sẽ tới mua cà phê cho nhân viên của văn phòng Hải Nạp.

Sau đó, cô cũng mơ hồ đoán được quan hệ giữa anh cùng nhà nhiếp ảnh Tô Dương, nhưng cũng không nhiều chuyện với những đồng nghiệp khác mà chỉ làm như không hay biết gì.

Mỗi khi qua đây, anh chỉ gọi cùng một loại cà phê, đưa tới cùng một địa chỉ.

Chỉ có số lượng đóng gói càng ngày càng gia tăng.

Có lẽ là do studio Hải Nạp có thêm nhiều nhân viên hơn.

Cô ngẫm chú ý tới Weibo của Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên, thấy bọn họ chẳng hề theo dõi nhau.

Nhưng ngân hàng đầu tư của Tường Bách Xuyên mang tên Hải Nạp, mà studio của Tô Dương cũng có cái tên ấy.

Tuy trình độ văn hóa của cô không cao, nhưng cũng biết cụm từ "Hải nạp bách xuyên" (Biển chứa trăm sông) (*).

Thời gian ba năm cứ trôi qua thật bình thường như vậy.

Cô yêu đương rồi kết hôn, trải qua cuộc sống bận rộn nhưng phong phú, cũng chứng kiến người đàn ông này vẫn tới gói cà phê gửi qua studio của Tô Dương như lúc trước.

Có lần, Tường Bách Xuyên lại tới mua cà phê, sau khi thanh toán xong, anh nói: Cảm ơn cô.

Hắn là lời cảm ơn cho việc cô đã thay anh giữ bí mật này.

Ra khỏi quán cà phê, Tường Bách Xuyên lại đi bộ tới một cửa hàng bán hoa gần đó.

Anh không mua hoa cho Tô Dương mà mua mấy chậu trầu bà vàng thủy sinh xanh mát, đặt chúng vào bình trong suốt.

Trước đây, anh thường tới chợ hoa mua trầu bà vàng để cô đặt trong văn phòng, nhưng khi anh tới đó vào lần tiếp theo, lá cây trầu bà vàng đã rất thưa thớt, trông chẳng hề xinh đẹp và có chút sự sống nào.

Anh hỏi cô có thường xuyên tưới nước không.

Cô trả lời rất nhanh: Tưới chứ, bình thường đều em đều tưới đó.

Anh lại hỏi cô có bón phân không.

Cô càng trả lời lưu loát: Sao có thể không bón phân được.

Vậy nên... Anh cực kỳ buồn bực, sao cô có thể nuôi loại thực vật có sức sống mạnh mẽ như trầu bà vàng trở thành như vậy...

*

Khi tới studio, vì không thấy Đinh Thiên đâu nên Tô Dương hỏi trợ lý đang uống cà phê: "Thiên Nhi đâu rồi?"

Trợ lý chỉ về phía nhà vệ sinh: "Cả trưa nay chị ấy đều ở trong đó soi gương đấy."

Soi gương?

Chẳng phải trước đây cô nàng sợ soi gương nhất sao?

Lại còn nói, cái gương là thứ khiến vị tiểu thiên tiên như cô trở thành người phụ nữ mập xấu xí nhất thế giới nữa chứ.

Tô Dương nhíu mày hỏi trợ lý: "Cô ấy làm sao thế? Đầu lại đập mạch à? Hay phòng vệ sinh mới có cái gương nào khiến người ta trông gầy đi?"

Trợ lý nhún vai: "Vẫn là cái gương cũ đấy chị, ai mà biết được chị ấy bị làm sao."

Tô Dương nghiêm túc suy nghĩ: "Có lẽ là thời kì hưng tình tới sớm đây mà."

Trợ lý: "..."

Tô Dương khoát tay, ý bảo trợ lý đi làm việc, còn cô xoay người vào phòng vệ sinh.

Ở trước gương, Đinh Thiên không chỉ đang ấn mặt mình nhỏ lại, mà còn hóp chặt hai bên má. Dưới tình huống như vậy, gương mặt to to kia miễn cưỡng khôi phục lại đúng với tiêu chuẩn bình thường.

Tô Dương khoanh tay, tựa lên khung cửa, mặt mang vẻ chế nhạo: "Gương kia ngự ở trên tường, xin hỏi ai là người phụ nữ gầy nhất trên thế giới này? Gương roi lệ đầy mặt nói: "Là Đinh Thiên!"

Đinh Thiên quay đầu, hung tợn nhìn Tô Dương: "Cái đồ miệng không phun được ngà voi!"

Tô Dương cười, giương cằm lên: "Ái chà, cậu thực sự phát xuân đấy à? Nói cho chị đây nghe xem, là chú mèo đực nhà ai đã nã viên đạn tình yêu tới cậu thế?"

Bên tai Đinh Thiên đổ lên, khuôn mặt tà mị ngông cuồng của Chu Minh Khiêm được phóng đại tới vô hạn ở trong đầu cô. Cô nhanh chóng ngừng ảo

tưởng, ra sức phủ nhận: "Làm gì có ai phát xuân chứ! Còn không phải là vì cậu đang phát triển trên con đường quốc tế nên người đại diện như mình mới phải gắn kết với trào lưu thế giới sao, mình không thể làm gánh nặng cho cậu được!"

Tô Dương không tin: "Cậu có tư tưởng giác ngộ cao như vậy từ lúc nào thế? Hừm?"

Đình Thiển: "... Vừa mới đây thôi!"

Suy cho cùng, vì cô đang chột dạ nên sắp không chịu nổi màn ép hỏi qua qua lại lại của Tô Dương.

Tô Dương cũng không bám lấy vấn đề này nữa. Cô rất hiểu Đình Thiển, không quá vài ngày, chính cô nàng sẽ không thể nhịn nổi mà chủ động khai báo với cô.

Cô đổi đề tài, nhắc tới chuyện công việc: "Đúng rồi, Chu Minh Khiêm muốn mình diễn vai nữ chính trong phim của cậu ta, cậu thấy mình có nên nhận không?"

Đình Thiển trả lời chẳng chút do dự: "Nhận, nhất định phải nhận! Nhất định phải nhận!" Chỉ khi Tô Dương tham gia bộ phim này, cô mới có thể thường xuyên gặp Chu Minh Khiêm.

Tô Dương: "..."

Cô chớp mắt mấy cái, "Đình Thiển, trưa nay cậu hít thuốc đây à?"

Có cần phấn khởi như vậy không?

Đình Thiển cảm thấy mình đã luống cuống, cô ho khan hai tiếng, cố gắng che đậy: "Cậu cũng không phải không biết vị đạo diễn Chu này, có mấy diễn viên lọt được vào mắt xanh của anh ta đâu. Cậu cũng nên biết, có nhiều người nỗ lực cả đời mà chẳng được diễn vai nhân vật chính một lần nào đâu đấy."

Nói đến đây, cảm giác không yên lòng trong Đình Thiển dần dần tản đi, cô nói tiếp: "Hiện tại, nếu cậu đã có cơ hội thử một lần thì cứ gì không đi? Cũng không uổng phí một thời lẫn lộn trong ngành giải trí của cậu."

Tô Dương gật đầu: "Mình phải thương lượng với Trương Bách Xuyên xem anh ấy nghĩ thế nào đã. Thực ra mình cũng muốn thử sức một phen, mình vẫn luôn tò mò không biết cảm giác diễn kịch là thế nào."

Nhưng, hẳn bố Trương sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối...

Lúc này, một trận huyên náo truyền tới từ trong phòng làm việc.

Chỉ nghe thấy bọn họ nói: "Chào sếp."

"Sếp ơi, chúng tôi rất nhớ anh đấy."

"Đúng vậy, nhớ tới mức cả ngày ăn không ngon ngủ không yên."

"Mấy tháng không gặp anh, chúng tôi cứ mất ngủ suốt thôi."

Tô Dương hí hóp mắt, không cần nghĩ cũng biết là Trương Bách Xuyên tới. Đám tiểu nha đầu kia đúng là biết nịnh hót, lại còn gọi "Sếp" hả?

Cô mới là sếp sòng nhé!

Đình Thiển cũng đã nghe được động tĩnh, cô lập tức cảm di động đang đặt trên bồn rửa tay lên: "Ai da, chiều nay có thể nghỉ ngơi rồi!"

Đoạn, cô lách ra khỏi phòng vệ sinh như một con gió.

Tô Dương: "..."

Chỉ cần Trương Bách Xuyên tới đây, anh đều sẽ tự cho phép bọn họ nghỉ làm. Hơn nữa, đúng trong ngày hôm đó, dù bọn họ có bao nhiêu hóa đơn thì anh sẽ thanh toán bấy nhiêu.

Vậy nên, những kẻ xấu xa kia đều mỗi mắt mong chờ sự có mặt của Trương Bách Xuyên.

Tô Dương bước tới trước gương để trang điểm, tô thêm son môi, chỉnh sửa quần áo một phen rồi mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô tới phòng làm việc để xem tình hình, a, nguyên một đám chạy nhanh vô cùng.

Căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại mình Trương Bách Xuyên.

Anh đưa lưng về phía cô, đang tắt máy tính giúp nhân viên.

Tô Dương chống chân, tựa lên bàn làm việc, nhìn Tường Bách Xuyên chăm chú lưu lại từng tập tin trên máy tính. Sau khi tắt máy xong, anh lại tiện tay sắp xếp những món đồ xóc xếch ở trên bàn.

Sau đó, anh chuyển qua một vị trí khác, lập lại hành động vừa rồi.

Cô chăm chú dõi theo anh.

Sự ân cần của anh đã sớm trở thành một phần cuộc sống của cô.

Editor: "Hải nạp bách xuyên", biển chứa trăm sông.

"Bách xuyên" chính là anh Tường, còn "Hải" ở đây thì mọi người cũng biết là ai rồi nhĩ:D Aa a a a a ngọt chết mình rồi>////<

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hồi ức (Tình yêu thuở niên thiếu)

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Đôi lời: Sau khi đọc comment của 1 số bạn thì xúc động quá, quyết định thức để dịch một phần chương truyện, nào ngờ chương này ngọt eeee cả răng, thường thì mình chỉ edit 1 phần vì chương dài quá, nay chương này làm mình phần khích edit 1 mạch luônnnnn.

Các thiếu nữ đầuuu hãy cùng vào ăn cầu lương với mình nàooo xD xD xD Truyện đã đi được gần 1/2 rồi đó:D

*

Căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại mình Tường Bách Xuyên.

Anh đưa lưng về phía cô, đang tắt máy tính giúp nhân viên.

Tô Dương chống chân, tựa lên bàn làm việc, nhìn Tường Bách Xuyên chăm chú lưu lại từng tập tin trên máy tính. Sau khi tắt máy xong, anh lại tiện tay sắp xếp những món đồ xóc xếch ở trên bàn.

Sau đó, anh chuyển qua một vị trí khác, lập lại hành động vừa rồi.

Ánh mắt cô vẫn dõi theo anh.

Sự ân cần của anh đã sớm trở thành một phần cuộc sống của cô.

*

Tô Dương nhìn anh vài phút rồi cất bước đi về phía anh.

Nghe được tiếng bước chân, Tường Bách Xuyên quay đầu nhìn cô một cái, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Tô Dương ôm cổ anh từ phía sau, ghé cả người lên lưng anh, chôn mặt cọ xát trong cổ anh: "Hôm nay trông tiệp thế nào?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Còn có thể thế nào?

Bị hai cô gái đùa một câu "Anh à, anh thật đẹp trai" chứ còn thế nào nữa.

Sau lại có thêm mấy người tới, tuy bọn họ đã nhỏ giọng thăm thì, nhưng anh vẫn nghe được phần nào, họ nói anh phẫu thuật thẩm mỹ dựa theo Tường Bách Xuyên, là hàng giả nhưng mô phỏng như thật.

Tô Dương không buông tha: "Anh nói đi, sao không nói gì thế?"

Sắc mặt Tường Bách Xuyên vẫn như thường: "Anh nói chuyện với ba mẹ trong chốc lát, ăn trưa xong thì về nhà."

Nghe xong, chính Tô Dương cũng không cảm thấy thú vị nên không truy hỏi nữa.

Tường Bách Xuyên tiếp tục tắt những máy tính khác, Tô Dương vẫn dán sát ở trên lưng anh.

Tắt xong tất cả máy tính, cũng sửa sang xong những món đồ trên bàn, Tường Bách Xuyên hỏi Tô Dương: "Chiều nay em không bận à?"

Vòng qua trước người anh, Tô Dương ngồi trên đùi Tường Bách Xuyên rồi ngược mắt nhìn anh: "Bận chứ, em phải sửa ảnh của An Ninh cho xong, nhưng hiệu quả lần này rất tốt nên giai đoạn sau sẽ không tốn quá nhiều thời gian. Chiều nay anh sẽ ở cùng em sao?"

Tường Bách Xuyên gật đầu, lại hỏi: "Em biết hôm nay là ngày gì không?"

Vừa rồi, Tô Dương vẫn dán chặt trên lưng anh, làm anh nhớ tới khi cô chỉ mới mười mấy tuổi, cô cũng thích cạo lên người anh như vậy.

Nghĩ tới quá khứ, anh lại không tự chủ được mà nhớ lại cảnh họ gặp nhau lần đầu.

Nhưng đó đã là lần thứ tư anh nhìn thấy cô.

Mà cô chưa bao giờ để ý tới anh.

Tô Dương sao có thể quên những ngày như hôm nay, nhưng cô vẫn cố ý nói: "Em không biết."

Tường Bách Xuyên cười cười, nhốt cô ở trong lòng.

Tô Dương nhớ, thời tiết trong ngày bọn họ gặp mặt lần đầu tiên ấy rất tệ hại. Khi cô tan học cũng là lúc mưa tuyết bắt đầu rơi, bố Tô gọi điện thoại cho cô, nói ông có thời gian tạm qua trường học đón cô về.

Kết quả, người đón cô ngày hôm ấy không phải bố Tô mà là Tường Bách Xuyên.

Khoảnh khắc cửa xe mở ra, Tô Dương cho là mình nhìn thấy ảo giác.

Vẻ đẹp trai của người đàn ông này ăn đứt cả Cố Hằng lẫn Lục Duật Thành.

Đây là ấn tượng đầu tiên của cô đối với Tường Bách Xuyên.

Khi ấy, Tường Bách Xuyên thấy cô đứng ngây ra đó, quên luôn cả việc ngồi xuống ghế lái phụ.

Thái độ của anh ôn hòa: "Anh là Tường Bách Xuyên, tạm thời chú Tô đang phải tới sân bay đón chú hai của anh, vừa lúc anh có việc ở bên này nên tiện đường qua đón em về."

Thì ra anh chính là Tường Bách Xuyên.

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh, nhưng lại không phải là lần đầu nghe thấy tên anh.

Bố mẹ cô thường xuyên nhắc tới anh, mỗi lần nhắc đều khen không dứt miệng.

Cái tên của anh đã theo sát cả thời kỳ thanh xuân phản nghịch của cô.

Mỗi lần cô thi không tốt, mẹ Tô lại nói, con nhìn Tường Bách Xuyên nhà người ta một chút mà xem, có lần nào thi mà không được điểm tối đa đâu?

Cô không thể không thừa nhận, những năm ấy, hễ cứ thi trượt là cô lại ghét nhất ba chữ "Tường Bách Xuyên" tựa như một lời nguyền xua mãi không đi kia.

Nhưng cô chưa từng nghĩ anh lại có vẻ ngoài đẹp mắt như vậy.

"Em mau lên đi, quần áo ướt hết cả rồi kìa." Tường Bách Xuyên nhắc nhở cô một lần nữa.

Tô Dương nhận thấy sự luống cuống của mình, ngượng ngừng cười với anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, em là Tô Dương ạ."

Tường Bách Xuyên nói: "Anh biết."

Tô Dương "A" một tiếng, hẳn là bố đã nói với anh ấy.

Cô không hỏi nhiều nữa, đóng chiếc ô mà bạn cùng lớp đưa cho mình, ngồi lên xe với tâm tình thấp thòm.

Năm đó, cô 17 tuổi, học lớp mười.

Anh 21 tuổi, đã học năm ba tại một đại học danh tiếng ở Mỹ, cũng đồng thời bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Họ vốn có thể nói với nhau đôi lời, nhưng một người vốn trầm mặc ít nói, một người lại không biết bắt chuyện thế nào vì quá căng thẳng.

Vì thế, không ai nói gì trên đường về.

Ngồi trên xe, Tô Dương len lén nhìn Tường Bách Xuyên, nhưng lần nào cũng bị anh bắt gặp, khiến cô rất có ham muốn đập đầu vào kính chắn gió.

Sau đó, cô không dám nhìn anh nữa, ánh mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm con đường ở phía trước.

Trong đầu tràn ngập bóng dáng của anh.

Trong xe yên tĩnh tới mức kim roi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Ngoài xe, tiếng cần gạt nước lại truyền vào rất rõ ràng.

Lần đầu tiên Tô Dương cảm thấy cảnh cần gạt nước làm việc cũng không tệ lắm.

Sau này cô mới hiểu, chính bởi vì người đàn ông ngồi bên cạnh cô là Tường Bách Xuyên, hết thấy những cảnh sắc thông thường mới rục rờ như vậy.

Chẳng hề liên quan gì tới bản thân cảnh vật ấy.

Hơn một tiếng sau, xe đã tới dưới nhà Tô Dương.

Đây là lần đầu tiên Tô Dương ghét bỏ khoảng cách gần giữa nhà và trường học như vậy.

Nếu cô sống ở nơi xa đường vắng thì tốt biết bao.

Như vậy, bọn họ sẽ không cần xuống xe, một đường làm bạn tới già.

Tường Bách Xuyên đã đậu xe xong.

Trước khi xuống xe, Tô Dương lại nói lời cảm ơn với Tường Bách Xuyên, cũng không quên căn dặn anh: "Lúc anh trở về nhớ lái xe cẩn thận nhé."

Tường Bách Xuyên cũng xuống xe cùng cô.

Sau khi mở ô, Tô Dương nhìn Tường Bách Xuyên ở phía đối diện.

Anh không có ô, cứ đứng dầm mưa chẳng chút cố kỵ như vậy. Cô vừa muốn hỏi sao anh lại xuống xe, Tường Bách Xuyên đã nhanh bước vượt qua đầu xe, đi tới bên cạnh cô.

Theo bản năng, Tô Dương nghiêng dù che mưa cho anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh còn có việc gì ạ?"

Dường như Tường Bách Xuyên đang do dự, một lát sau mới hỏi cô: "Em đã có bạn trai chưa?"

Câu hỏi trắng trợn của anh khiến Tô Dương khẽ giật mình trong phút chốc, sau đó bên tai như bị phồng, cô nhanh chóng lắc đầu.

Cô lắp ba lắp bắp nói cho xong: "Em chưa... Chưa có... Bạn trai ạ."

Lại bỏ thêm một câu: "Thật sự chưa hề có đâu."

Cô quả thực chưa có bạn trai.

Tô Dương không biết vì sao Tường Bách Xuyên lại đột nhiên hỏi một câu không đúng thời điểm như vậy.

Dù sao bọn họ chẳng hề, chẳng hề quen thuộc với nhau chút nào.

Lẽ nào bố Tô nghi ngờ cô học tập không tốt là vì yêu sớm nên mới để Tường Bách Xuyên tới dò xét cô sao?

Đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra để giải thích hành động bất hợp lý của Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên ngập ngừng, xác nhận một lần nữa: "Em thật sự không có chứ?"

Tô Dương lắc đầu.

Tường Bách Xuyên nhìn đôi mắt trong veo của cô, trông cô không giống như đang nói dối.

Anh nói: "Vừa lúc anh cũng không có bạn gái."

Tô Dương: "..."

Cô có chút mê man.

Mạch nảo của cô hiện không đủ dùng.

Cô nhìn anh chăm chăm không chớp mắt.

Tường Bách Xuyên cũng nhìn cô, anh vốn có chuẩn bị mà đến.

Thế nhưng, lời tỏ tình đã sớm thuộc lâu lâu lại bị anh quên sạch không còn một mảnh tại thời khắc mấu chốt của đời người này.

Đó vốn là lời tỏ tình của chú năm đã có nhiều năm kinh nghiệm.

Anh lại khen ngược, quên sạch sành sanh.

Sau một lúc lâu, dường như Tô Dương đã tiêu hóa xong câu nói ý tại ngôn ngoại ấy. Anh không có bạn gái, mà cô cũng không có bạn trai, nên anh đang thổ lộ với cô sao?

Tuy Tường Bách Xuyên vắt hết óc nhưng vẫn không thể nhớ ra những từ ngữ thổ lộ kia.

Cuối cùng, anh từ bỏ.

Anh nhìn cô, lại mở miệng: "Nếu không... Chúng ta hãy ghép thành một đôi đi."

Tô Dương: "..."

Cái gì gọi là ghép?

Tường Bách Xuyên thở sâu nhiều lần dưới đáy lòng, nét mặt coi như trầm tĩnh, anh thấp giọng nói: "Trước đây anh chưa từng yêu ai, vì anh không có thời gian để yêu đương, cũng không gặp được..." Người khiến anh động lòng.

Yết hầu lặn mấy cái, Tường Bách Xuyên lại nói: "Nếu em muốn, hiện tại anh chính là bạn trai của em, sau này anh còn có thể làm người bạn đời được pháp luật công nhận của em nữa."

Tô Dương hoàn toàn ngổn ngang trong gió.

Mưa tuyết đi cùng với thứ giống như hạt băng nhỏ, đập lộp bộp vào ô che mưa.

Bên dưới chiếc ô, không khí tựa như đông cứng lại.

Cả thế giới đều yên tĩnh.

Tô Dương nháy mắt mấy cái, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cô trừng mắt, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Ngay tại thời điểm cô thất thần, Tường Bách Xuyên đã thúc giục cô: "Trời lạnh lắm, em mau lên đi, ngày mai anh lại qua đón em tan học."

Đêm hôm ấy, Tô Dương hoàn toàn mất ngủ.

Tường Bách Xuyên cùng gần như một đêm không ngủ.

Ngày tiếp theo, khi sắp tan học, trong lòng Tô Dương vẫn rất bất ổn. Cô muốn gặp anh, lại sợ anh sẽ không bao giờ tới đón cô.

Thật vất vả chịu đựng tới khi tan học, Cố Hằng ngờ ý muốn đưa cô về nhà. Cô uyển chuyển cự tuyệt, nói bố Tô muốn qua đón, có lẽ sẽ qua trễ một chút.

Hôm ấy, vì còn có trận đấu bóng rổ nên Lục Duật Thành đã sớm rời đi.

Một mình cô ngồi trong phòng học, cũng không biết là đang chờ mưa nhỏ một chút rồi mới về nhà, hay đang chờ một câu "Ngày mai anh lại qua đón em tan học" của Tường Bách Xuyên.

Cô bắt đầu chậm chạp thu dọn cặp sách, di động đột nhiên vang lên âm báo tin nhắn: [Sao em còn chưa ra thế? Hôm nay em phải trực nhật à? -- Tường Bách Xuyên.]

Thấy tin nhắn kia, cô giật mình vài giây, sau đó đứng lên, vui vẻ nhảy nhót tại chỗ, vội vàng nhét sách vào trong cặp, bung ô xông ra ngoài.

Vẫn là nơi ấy, vẫn là chiếc xe ấy, vẫn là người đàn ông ấy.

Khi Tô Dương ngồi lên xe, cô mới cảm nhận được một sự an tâm vô hình.

Anh không nói gì, cô cũng không hỏi gì.

Chờ cô tự thắt dây an toàn xong, anh liền lái xe đi.

Vẫn là bầu không khí trầm mặc ấy, nhưng đã không còn sự đè nén nữa.

Anh tùy tay mở nhạc trong xe.

Khi gặp đèn đỏ, Tường Bách Xuyên lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi đưa cho cô: "Anh sẽ để thứ này ở chỗ em, sau này cần dùng tới thì cũng thuận tiện hơn. Nếu em cảm thấy chuyện này không quá phù hợp, qua mấy năm nữa, chúng ta sẽ thêm tên em vào, như vậy, để nó ở chỗ em cũng danh chính ngôn thuận."

Tô Dương: "..."

Nhìn thấy ba chữ "Sổ hộ khẩu" to đùng, cô...

Không biết phải hình dung tâm tình của mình vào giờ khắc này như thế nào.

Hơn nửa tiếng sau, họ đã đến bãi đỗ xe lộ thiên của tiểu khu.

Thời gian tách biệt khiến người phiền lòng lại đến.

Tô Dương chẳng muốn xuống xe chút nào, nhưng vẫn nói hẹn gặp lại với anh, còn anh lại không lên tiếng.

Cô mím môi, đẩy cửa xuống xe.

Giống như hôm qua, Tường Bách Xuyên cũng xuống cùng.

Lúc này, anh lại rất tự giác đứng ở dưới chiếc ô của cô.

Thời khắc sau năm giờ chiều mùa đông cộng với tiết trời đang đổ mưa đã sớm khiến sắc trời tối xuống.

Tuy không nhìn rõ khuôn mặt của nhau, Tô Dương vẫn căng thẳng dò tìm mắt, không dám đối mặt với anh.

Tường Bách Xuyên bỗng xoay người, ôm Tô Dương lên không trung. Mất đi trọng tâm, cô duỗi tay bắt lấy áo anh theo phản xạ có điều kiện, bàn tay còn lại run rẩy giơ ô lên.

Tô Dương quay đầu nhìn Tường Bách Xuyên, đầu óc trống rỗng.

Đây là lần đầu tiên cô bị người khác phẩy ôm ấp mập mờ như vậy, cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với cơ thể của một người đàn ông.

Tường Bách Xuyên ôm cô thật chặt, nhìn cô không chớp mắt.

Có lẽ vì chính bản thân cũng có chút căng thẳng, anh há miệng nhiều lần, cuối cùng lại chưa thốt ra lời nào.

Mấy giây sau, Tô Dương yếu ớt nói: "Anh thả em xuống đi!"

Tường Bách Xuyên không lên tiếng, chăm chú nhìn vào mắt cô, đoạn anh xoay người, đặt cô lên cửa xe.

Dù đang mặc áo bông, Tô Dương vẫn cảm nhận được dòng khí lạnh truyền tới từ sau lưng, tay cô vô thức run rẩy.

"Thả em xuống!"

Tuy bị anh ôm một cái vừa thô lỗ vừa vô lễ như vậy, nhưng cô lại không quá phẫn nộ.

Cô nên tức giận mới đúng, với tính cách nóng nảy không phân biệt đúng sai của cô, đáng nhẽ cô phải giận tím mặt mới đúng.

Nhưng cô lại không như vậy.

Cô vẫn dùng sức túm chặt áo anh, chỉ sợ anh đột nhiên buông tay khiến cô ngã xuống đất.

Hô hấp của Tường Bách Xuyên cũng có chút hỗn loạn, anh nhìn cô: "Đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy em. Năm ngoái, anh đã từng thấy em ở trước cửa tiểu khu của chú hai."

Hôm qua, trên đường trở về, anh mới nhớ mình đã quên nói những lời này.

Tô Dương sững sờ nhớ lại, đó là lần duy nhất cô tới cửa tiểu khu của chú hai Tường, vì cô làm mất chìa khóa nhà nên phải tới hỏi xin bố Tường.

Tường Bách Xuyên trán kè trán với cô: "Đồng Đồng, anh đã chờ một năm rồi, anh không thể nhẫn nại được nữa. Anh sợ nếu anh đợi tới khi em tốt nghiệp trung học... Em sẽ có người trong lòng của riêng mình."

Bàn tay đang túm áo anh của Tô Dương vô thức siết chặt, không ngờ anh lại gọi cô là Đồng Đồng.

Chỉ người nào gần gũi với cô mới biết cái tên ấy.

Miệng cô mấp máy, kinh ngạc nhìn anh.

Loại cảm giác này quá không thực tế.

Anh thích cô, đã sớm thích cô, đó là một chuyện khó tin nhưng lại khiến người ta phải điên cuồng cỡ nào.

Tường Bách Xuyên hôn nhẹ lên trán cô, lại cúi xuống hôn lên bờ môi hơi hé mở vì kinh ngạc của cô.

Anh ngậm lấy môi dưới của cô, nhẹ nhàng mút vào, dùng lưỡi miêu tả vành môi cô.

Cảm thấy cô không bài xích mình, anh khẽ mở hàm răng cô, tiến quân thần tốc.

Ngày đó, trong trời mưa đất tuyết, họ ôm hôn nhau hơn hai tiếng đồng hồ.

Nước mưa gần như khiến quần áo hai người ướt sũng, nhưng chẳng ai có cảm giác lạnh.

Họ cũng không muốn dừng lại.

Đêm đó, bố Tô về nhà muộn, mẹ Tô lại qua nhà đi ở nơi khác.

Sắc trời đã tối, trời đổ mưa tuyết, không có nhiều người ra ngoài vào buổi tối, hai người bọn họ ôm hôn chẳng chút kiêng kỵ.

Tường Bách Xuyên vẫn luôn ôm cô, cánh tay cũng bắt đầu mỏi nhừ.

Tô Dương hỏi anh: "Anh mệt không, thả em xuống đã."

Tường Bách Xuyên lắc đầu, lại chặn miệng cô lại.

Sau khi tách ra để nghỉ lấy hơi, cô nói: "Ngốc quá đi mất, vì sao chúng ta không vào trong xe nhỉ?"

Kết quả, Tường Bách Xuyên nói: "Nếu vào đó thì anh sợ em sẽ không dễ ra ngoài."

Lúc ấy, cô cái hiểu cái không, nhưng lại giống như đã hiểu rõ...

Ngày đó cô còn hỏi anh: "Anh giật dây em yêu sớm mà không sợ trễ nải việc học hành của em à?"

Tường Bách Xuyên nói: "Với thành tích của em, dù có học hay không thì khi thi cũng chỉ được từng ấy điểm thôi."

Cô "... trợn trắng mắt với anh.

Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn lên khóe môi cô, cô cũng có chút nghiện, chủ động ôm cổ anh hôn trả.

Cứ như vậy, Tường Bách Xuyên dùng phương thức mạnh mẽ, rung động nhưng trực tiếp nhất để tiến vào cuộc sống của cô.

Từ đó, trong mắt cô, trong lòng cô không chứa nổi người nào khác.

Tình yêu thuở niên thiếu là thứ thuần túy nhất, chẳng có bất kỳ gánh nặng nào, chẳng cần quá cố kỵ điều gì, cũng chẳng cần phiền lòng chuyện môn đăng hộ đối, chỉ cần yêu đối phương đã cảm thấy có thể lâu dài tới thiên hoang địa lão.

*

"Em đang nghĩ gì thế." Tường Bách Xuyên cản bờ môi dưới của Tô Dương, cắt đứt dòng hồi ức.

Hiện tại, họ vẫn còn đang ở trong phòng làm việc của cô.

Cô cười nói, "Em đang nhớ xem năm đó anh khi để em như thế nào!"

Tường Bách Xuyên đột nhiên ôm hông cô lên, Tô Dương vô thức ôm cổ anh.

Anh nói: "Để anh giúp em ôn lại chuyện xưa nhé."

Tô Dương cười, nửa đùa nửa thật: "Anh thực sự muốn ôm hôn em suốt hai tiếng trên ô tô sao?"

Editor: "Họ nói anh phẫu thuật thẩm mỹ dựa theo Tường Bách Xuyên, là hàng giả nhưng mô phỏng như thật."

Chết mất thôi:))))))))))

"Nếu em muốn, hiện tại anh chính là bạn trai của em, sau này anh còn có thể làm người bạn đời được pháp luật công nhận của em."

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Lời Editor: Đọc tên chương là biết rồi ha các tình yêu, anh Tường không nhận được đám cưới muối nũa nên công khai chủ quyền nè:">

*

"Em đang nghĩ gì thế." Tường Bách Xuyên cản bờ môi dưới của Tô Dương, cắt đứt dòng hồi ức.

Hiện tại, họ vẫn còn đang ở trong phòng làm việc của cô.

Cô cười nói, "Em đang nhớ xem năm đó anh khi dễ em như thế nào!"

Tường Bách Xuyên đột nhiên ôm hông cô lên, Tô Dương vô thức ôm cổ anh.

Anh nói: "Để anh giúp em ôn lại chuyện xưa nhé."

Tô Dương cười, nửa đùa nửa thật: "Anh thực sự muốn ôm hôn em suốt hai tiếng trên ô tô sao?"

*

Tường Bách Xuyên ôm Tô Dương vào phòng làm việc của cô.

Tô Dương cười xấu xa: "Anh muốn thử một lần trong phòng làm việc đấy à?"

Tường Bách Xuyên ngược mắt liếc cô một cái: "Có thử hai lần anh cũng không để ý đâu."

"Chao ôi, phi phi! Đây không phải là làm ô nhiễm bầu không khí sao!"

Tô Dương cười không ngừng.

Tường Bách Xuyên đặt cô lên ghế, lại xoay người bật máy tính của cô, đoạn hỏi: "Mấy giờ thì em xong việc?"

Tô Dương vẫn ôm cổ anh, cố ý bẻ cong lời anh nói, khước môi nhếch lên: "Thời gian dài hay ngắn không phải đều phụ thuộc vào đàn ông các anh sao."

Tường Bách Xuyên dùng sức xoa cổ cô, Tô Dương sợ ngứa, không khỏi co rúm lại, vùng dậy: "Em nói đâu có sai, anh bỏ tay ra mau."

Tường Bách Xuyên buông cô ra, lại đi rót cho cô một ly nước ấm.

Tô Dương uống vài ngụm rồi bắt tay vào sửa ảnh.

Tường Bách Xuyên đến bên tủ sách, cầm vài cuốn tạp chí mới có tác phẩm của cô lên xem. Anh dựa vào chiếc bàn ở bên cạnh, vắt chéo hai chân, chăm chú thưởng thức tác phẩm của cô.

Mỗi lần qua đây, anh đều sẽ xem qua số tạp chí mới đã được tích lũy lại, xem xong liền đặt ở bên một giá sách khác.

Mà Tô Dương lại có thói quen để tạp chí mới ra vào ô bên trái trong còng của giá sách.

Nhiều năm như vậy, cô chưa nói, anh vẫn biết.

Họ ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau.

Hơn một tiếng sau, Tường Bách Xuyên đã xem hết những tạp chí có tác phẩm của Tô Dương, anh thích tấm nào thì sẽ thuận tay chụp lại bằng di động.

Xem xong tạp chí, anh lại sửa sang giá sách của cô một phen.

Kỳ thực, mỗi khi qua đây anh đều sẽ giúp cô sắp xếp giá sách, nhưng lần nào tới cũng thấy nơi đó bừa bộn như cũ. Anh đại khái đoán được, cô cố ý khiến giá sách bừa như vậy là vì muốn anh sửa sang thay cô.

Mà lần nào anh cũng kiên nhẫn làm xong.

Sau khi sắp xếp giá sách, Tường Bách Xuyên mang một cái ghế đến ngồi bên cạnh Tô Dương. Vì không có chuyện gì để làm, anh chống tay xem cô sửa ảnh.

Một khi Tô Dương tiến vào trạng thái làm việc thì sẽ hoàn toàn quên người bên cạnh đi.

Hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Chợt, Tường Bách Xuyên nhìn thấy bó hồng Louis XIV trong tay An Ninh. Ánh mắt anh rơi trên mặt Tô Dương, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Đồng Đồng."

"Hả?" Tô Dương vẫn chăm chú nhìn màn hình.

"Bó hồng này ở đâu ra thế?"

"Sáng nay em tới cửa hàng hoa mua đấy."

Anh còn tưởng Tô Dương đưa hoa anh tặng cho người phụ nữ khác.

Tường Bách Xuyên "A" một tiếng, không tiếp tục nói nữa mà xem cô sửa ảnh.

Sửa xong tấm hình này, Tô Dương buông chuột, quay đầu nhìn anh: "Vừa rồi anh hỏi gì em thế?"

Cô trả lời vấn đề kia xong cũng không suy nghĩ gì nhiều, quay đầu một cái liền quên mất.

Tường Bách Xuyên khựng lại rồi nói: "Anh nói là, hình như em đối xử với người tên An Ninh này không tệ." Còn mua hoa cho cô ta nữa chứ.

Tô Dương gật đầu: "Cô ấy chính là tinh linh được sinh ra vì ông kính."

Lại còn là một tinh linh ngực nhỏ.

Cô vừa cười vừa nhìn anh: "Anh xem xong tạp chí mới của em chưa?"

Tường Bách Xuyên nói mà không đáp: "Anh sắp xếp lại giá sách rồi."

Tô Dương đột nhiên tiến đến, hôn lên khóe môi anh một cái, dường như còn chưa đã nghiện nên lại hôn thêm cái nữa: "Khen thưởng buổi tối cho anh này."

Tường Bách Xuyên khẽ cười một tiếng, liếc mắt nhìn đồng hồ trên máy tính, vỗ vỗ đầu cô: "Em mau làm việc đi."

Tô Dương đáp lời, đột nhiên đứng lên, giơ chân đá cái ghế ở phía sau, nói với Tường Bách Xuyên: "Em giao cho anh một công việc béo bở để làm đây."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh đứng dậy theo cô, kéo cái ghế kia qua rồi ngồi xuống, lại dịch lên phía trước mấy bước, ôm lấy hông cô: "Ngồi xuống đi."

Tô Dương ngồi trên đùi anh, tiếp tục sửa ảnh.

Tường Bách Xuyên ôm cô vào lòng, không nhìn cô chỉnh ảnh nữa mà lấy di động ra gửi tin nhắn cho Tường Mộ Tranh: [Chú sắp xếp thế nào rồi?]

Tường Mộ Tranh: [Cháu không để chú phải bội bạc với tiền tài, chú đương nhiên sẽ không phản bội cháu. Yên tâm đi, xong xuôi cả rồi [:D] [:D]].

Tường Bách Xuyên: [Nếu làm hỏng chuyện thì chú chẳng thấy đến một cắc tiền nào đâu.]

Tường Mộ Tranh: [...]

Tường Bách Xuyên rời WeChat, bắt đầu xem lướt qua mục tin tức.

Trong bản tin tài chính và kinh tế, có tin tập đoàn quản lý tài sản Doãn Lâm vẫn đang tiếp xúc với tầng cấp cao của Sofè.

Xem xong tin tức, anh "A" một tiếng.

Lúc này, Giang Phàm gửi tin nhắn tới nhắc nhở anh: [Tổng, cuộc họp cấp cao cuối cùng trước lễ Giáng Sinh sẽ diễn ra vào tám giờ đêm mai.]

Tường Bách Xuyên: [Tôi biết rồi, chiều mai cô lại nhắc tôi lần nữa nhé.]

Giang Phàm: [Vâng.]

Tô Dương cảm thấy Tường Bách Xuyên luôn động đậy, cô quay đầu nhìn anh: "Anh đang bận chuyện công việc hả?"

"Ừ, anh nhắn tin với Giang Phàm ấy mà, đêm mai anh còn có cuộc họp."

"Ồ." Tô Dương không hỏi nhiều nữa, lại xoay người tiếp tục sửa ảnh.

Tường Bách Xuyên cắt di động, ôm lấy cô, đặt cằm lên hõm vai cô, "Hai ngày nữa là tới đêm Giáng Sinh rồi, ngày mai em cùng anh tới trung tâm mua sắm được không?"

Tô Dương: "Để mua quà cho Lâm Lâm à?"

Tường Bách Xuyên gật đầu: "Ừ."

Tô Dương cười: "Được, lâu rồi em chưa gặp con bé."

Lâm Lâm là con gái của Diệp Đông cùng Giang Phàm.

Cô nhìn Lâm Lâm sinh ra rồi trưởng thành, cũng chứng kiến bố mẹ con bé ly hôn...

Khi Tô Dương sửa xong ảnh chụp cũng đã là sáu giờ.

Sắc trời đã tối.

Tắt đèn rồi khóa chặt cửa, cô nắm tay Tường Bách Xuyên rời phòng làm việc.

Trên đường trở về, Tường Bách Xuyên hỏi cô: "Em có muốn qua cửa hàng của bố mẹ xem một chút không?"

Tô Dương: "Lúc ăn trưa xong em đã qua chơi vài phút rồi, còn ăn cả khoai lang nướng nữa. Quả nhiên khoai lang nướng của lão Tô nhà ta vẫn ngon như thế."

Tường Bách Xuyên cười cười, chuyển tâm lái xe.

Đến trong tiểu khu, Tường Bách Xuyên lái xe qua cánh cửa thông thẳng tới nhà để xe ngầm.

Tô Dương hiếu kỳ hỏi: "Sao lại đi cửa này thế? Hôm nay anh muốn đậu xe trong tầng ngầm à?"

Trước đây, vì cô thấy để xe trong tầng ngầm rất phiền nên bọn họ liền mua hai chỗ đậu xe ngoài trời.

Bình thường đều đỗ ở bên ngoài khu nhà.

Tường Bách Xuyên nói: "Em quên hôm nay là ngày gì rồi à?"

Tô Dương suy nghĩ, chớp mắt mấy cái: "Chuyện này có liên quan gì tới việc đó sao?"

"Có chứ." Tường Bách Xuyên không nói thêm gì nữa.

Xe đã xuống dưới bãi đỗ ngầm.

Mấy phút sau, họ đã đậu xe xong.

Tường Bách Xuyên tự tay cởi dây an toàn của Tô Dương, lại nhắc nhở cô: "Đừng quên mang cặp nhé."

Tô Dương: "..."

Ấy ấy ấy, không phải anh nói muốn hôn nhau mấy tiếng sao?

Sao lại đòi thành về nhà rồi?

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô cầm cặp đẩy cửa xuống xe.

Sau khi đeo cặp lên lưng, cô nhìn Tường Bách Xuyên: "Chúng ta thực sự về nhà hả?"

Tường Bách Xuyên nhìn cô, như cười như không: "Nếu em không muốn về cũng được, không khí ở chỗ này cũng không tính là tốt, những chuyện như ô nhiễm sẽ không tồn tại đâu."

Tô Dương nghe hiểu câu nói ý tại ngôn ngoại của anh, đưa mắt liếc nhìn.

Tường Bách Xuyên vượt qua đầu xe, kéo cô vào lòng.

Tô Dương ngửa đầu muốn oán giận anh vài câu, vừa mở miệng, nụ hôn của Tường Bách Xuyên liền rơi xuống.

Lúc này, nụ hôn của anh có chút kịch liệt. Tô Dương thiếu chút nữa đứng không vững, cô lui về phía sau hai bước, trực tiếp dán lên cửa xe.

Tường Bách Xuyên quần lấy đầu lưỡi cô, hai tay ghi chặt lưng cô, ép cô dán lên thân thể của mình.

Tô Dương hơi hơi kiễng mũi chân, vòng tay qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại.

Hai người triển miên hôn nhau.

Trong lúc đó, có ô tô lái vào bãi đỗ xe ngầm. Tô Dương muốn đẩy anh ra, nhưng Tường Bách Xuyên ôm cô rất chặt, cô không tài nào đẩy ra được.

Cô muốn mở miệng nói hai câu, môi vừa rời khỏi môi anh, Tường Bách Xuyên lại lập tức dán lên.

Ngay cả cơ hội nói chuyện cô cũng không có, sau anh lại hôn quá sâu, cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Nụ hôn kịch liệt như vậy khiến cô không tự chủ nhớ tới màn hôn nhau trong lần gặp đầu tiên của bọn họ.

Dù 11 năm đã trôi qua, ký ức của cô vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu.

Hơn hai mươi phút sau, hai người đều có chút không khống chế nổi. Tường Bách Xuyên thoáng buông cô ra, tựa lên trán cô: "Chúng ta về nhà nhé?"

"Ừm."

Nói xong, hai người lại không nhịn được mà hôn nhau.

Sau mấy phút đồng hồ, Tường Bách Xuyên mới hoàn toàn buông cô ra, nắm tay cô đi nhanh về phía thang máy.

Vào trong thang máy, anh muốn hôn cô, nhưng nghĩ có camera ở đây nên đành phải nhẫn nhịn.

Về đến nhà, sau khi đóng cửa, hai người không kịp chờ mà quần lấy nhau.

Tường Bách Xuyên cởi bỏ quần áo vương vãi của Tô Dương, ôm cô lên không trung, đặt cô lên bậc thang xoắn ốc, đưa tay vào trong quần lót của cô.

Tô Dương không khỏi "Ừm" một tiếng, bắt đầu chủ động hôn anh.

Thân thể cô đã sớm ướt át, Tường Bách Xuyên cũng chẳng còn quá kiên nhẫn để làm màn dạo đầu, trực tiếp kéo quần lót của cô xuống, cời thất lưng của chính mình, dùng sức tiến vào thân thể cô.

Tô Dương ôm cổ anh, khẽ rên một tiếng.

"Đau không?"

"Em chỉ không thích ứng một chút thôi chứ không đau."

Kỳ thực cô bị đau ở sau lưng, bậc thang gỗ cộm người đến sợ.

Kích tình trôi qua, hai người đều đắm đuối mờ mịt.

Tô Dương mềm nhũn tựa vào lòng anh, "Một chết em rồi, em muốn ngủ một giấc."

Tường Bách Xuyên cọ trán cô: "Bây giờ mới mấy giờ mà em đã buồn ngủ? Còn chưa ăn cơm đâu đấy."

Tô Dương rũ mắt xuống: "Em muốn ngủ cơ, tỉnh dậy rồi sẽ ăn khuya sau. Anh ôm em lên giường được không?"

Tường Bách Xuyên: "Tắm xong rồi hẵng lên giường."

Tô Dương không để Tường Bách Xuyên tắm cho mình mà tự lê thân thể mệt mỏi về phòng tắm.

Sau khi xong xuôi, cô bò lên giường nằm. Có lẽ là do được ngủ trên giường nhà mình, lại thêm màn vận động quá độ, không quá hai phút, Tô Dương đã chìm vào giấc ngủ.

Tường Bách Xuyên tắm xong thì vào phòng bếp nấu mỳ ăn. Thấy thời gian còn sớm, anh vào phòng sách, chờ tin tức từ Tường Mộ Tranh.

Đợi trái đợi phải, cũng chẳng đợi được đôi lời.

Anh gửi tin nhắn qua: [Tình hình thế nào rồi? Chú còn định cò quay tới năm nào nữa?]

Mấy phút sau, có tin nhắn được gửi đến, không phải từ Tường Mộ Tranh mà là Giang Phàm: [Tổng tổng, ảnh chụp ngài cùng Tô Dương ở trong bãi đỗ xe ngầm đã bị đưa ra ánh sáng, hiện tại trên Weibo đã dậy sóng rồi, ngài mau xem xem có cần xử lý một chút không.]

Tường Bách Xuyên không đăng nhập Weibo mà chỉ trả lời cô: [Không cần xử lý đâu.]

Giang Phàm tự hiểu ở trong lòng: [Vâng, tôi biết rồi.]

Lúc này, Tường Bách Xuyên mới đăng nhập Weibo, anh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt cho sự thất thủ ở Weibo của mình. Thế nhưng, khi mở Weibo ra, nơi đó vắng vẻ tới thảm, căn bản không có bình luận ừ ừ kéo đến như anh dự liệu.

Linh tính mạch bảo anh có chuyện chẳng lành, anh nhanh chóng tìm Weibo của Tô Dương, bên dưới đã bị vô số bình luận chiếm đóng.

Nhưng khi đọc bình luận, thấy bạn trên mạng đều đang hỏi cô rốt cuộc người đàn ông kia là Cố Hằng hay Lục Duật Thành, cả người anh đều không tốt.

Bóng lưng của anh cùng bọn họ giống nhau đến vậy sao?

Tường Bách Xuyên nhanh chóng tìm ra ngọn ngành, là một chủ Weibo nổi tiếng nào đó để lộ tin tức: [Nhà nhiếp ảnh Tô Dương xinh đẹp đã là hoa có chủ!]

Sau đó còn bổ sung một tấm ảnh chụp Tô Dương ôm hôn anh trong bãi đỗ xe ngầm.

Khuôn mặt Tô Dương rất rõ ràng, nhưng bóng lưng của anh lại bị cố ý làm mờ, chỉ nhìn ra được đó là bóng lưng của một người đàn ông.

Trong bình luận ở bên dưới, rất nhiều người là fan của Cố Hằng, họ đều nói: [Chúc mừng Cố ảnh đế nhà ta cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về.]

Còn có cả fan của Lục Duật Thành, tất cả bình luận đều chung một ý tưởng: [Bóng lưng này rõ ràng là của Lục boss nhà chúng tôi mà!]

Mà trong tất cả những bình luận kia, không một lời nào nhắc tới ba chữ Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên điều hòa hô hấp, tìm số của Tường Mộ Tranh rồi gọi qua.

Hơn mười giây sau Tường Mộ Tranh mới nghe, vừa nhấc máy đã bắt đầu oán giận: "Tường Bách Xuyên, cháu không thấy phiền à, chú đang rất bận rộn đây!"

Tường Bách Xuyên nhin rồi lại nhin: "Tường Mộ Tranh, chú xem cái đám chó săn chú mời một chút đi, không biết bản thân đang chụp cái gì à?"

Hoi ngừng giọng, anh đột nhiên ý thức được một chuyện: "Hay là chú cố tình làm thế!?"

Tường Mộ Tranh cười, "Nếu chụp rõ mặt cháu thì sẽ chẳng thú vị chút nào, cháu xem đi, hiện tại náo nhiệt cỡ nào!"

"... Tường Mộ Tranh... Chú chờ đó cho cháu!"

Thực đúng là cái đồ thành sự không có bại sự có thừa!

Tường Bách Xuyên tức giận tới mức trực tiếp ném di động lên mặt bàn.

Sau khi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nửa ngày, anh buồn bực, vì sao bạn trên mạng đều nghĩ bóng lưng này là của Cố Hằng cùng Lục Duật Thành.

Anh vào Weibo thăm dò tin tức liên quan tới Lục Duật Thành cùng Cố Hằng thì mới phát hiện có người từng đăng mấy tấm ảnh chụp Tô Dương ăn com cùng Lục Duật Thành vào trưa nay.

Mà trước khi Cố Hằng cùng quay quảng cáo với Tô Dương, Cố Hằng còn tuyên truyền quảng cáo này trên chính Weibo của mình.

Tường Bách Xuyên xoa bóp ấn đường, suy nghĩ một lát, trở lại trang chủ Weibo của mình, đăng lên trạng thái cá nhân đầu tiên: [Chúc mừng hai năm kết hôn hạnh phúc của chúng ta! @Tô Dương]

Editor: SÔI TRÀO CHƯA SÔI TRÀO CHƯA A A A A A A A VỒ TIM RỒIIIIIIII

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tường Bách Xuyên của tôi

Convert: Sakahara

Editor: Manh

*

Sau khi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nửa ngày, Tường Bách Xuyên buồn bực, vì sao bạn trên mạng đều nghĩ bóng lưng này là của Cố Hằng cùng Lục Duật Thành.

Anh vào Weibo thăm dò tin tức liên quan tới Lục Duật Thành cùng Cố Hằng thì mới phát hiện có người từng đăng mấy tấm ảnh chụp Tô Dương ăn com cùng Lục Duật Thành vào trưa nay.

Mà trước khi Cố Hằng cùng quay quảng cáo với Tô Dương, Cố Hằng còn tuyên truyền quảng cáo này trên chính Weibo của mình.

Tường Bách Xuyên xoa bóp ấn đường, suy nghĩ một lát, trở lại trang chủ Weibo của mình, đăng lên trạng thái cá nhân đầu tiên: [Chúc mừng hai năm kết hôn hạnh phúc của chúng ta! @Tô Dương]

*

Nhìn số bình luận đang không ngừng gia tăng trên màn hình, Tường Bách Xuyên không quan tâm tới bình luận nên không mở ra xem.

Nhưng anh cũng biết bài viết này đã hoàn toàn nổi tiếng.

Ngày mai nhất định sẽ lên đầu trang giải trí.

Nói không chừng, trang tài chính và kinh tế cũng sẽ có đôi lời.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt cằm, suy tư nhìn trạng thái kia. Anh có cảm giác, hình như nó còn thiếu một chút gì đó, chỉ "Hai năm kết hôn" không đủ để rung động lòng người.

Mấy giây sau, Tường Bách Xuyên mở thư mục ảnh trong máy tính, chọn một tấm hình anh cùng Tô Dương chụp chung vào mấy năm trước. Trong ảnh, anh mặc đồ thể thao ngoài trời, còn Tô Dương đang mặc đồng phục học sinh cấp ba.

Anh ôm cô từ phía sau, còn cô cười rất vô tư.

Bộc lộ tài năng từ thuở niên thiếu, sau nhiều năm mới trở nên trầm ổn nội liễm, cô là người chứng kiến cả quá trình trưởng thành của anh.

Tấm hình này được chụp ở Cố cung vào một ngày trời tuyết.

Ngày ấy là buổi trưa thứ sáu, anh bay từ New York về thăm cô. Anh khuyến khích cô cúp học, mang cô tới Cố cung xem cảnh tuyết rơi.

Sau khi xem xong, hai người đã sắp bị đông lạnh, anh lại mang cô tới nhà của mình.

Cũng chính vào ngày đó, bọn họ đã ngủ với nhau.

*

Tường Bách Xuyên kịp thời ngưng dòng hồi ức, tải tấm hình này lên, kết hợp cùng câu, [Kỷ niệm 11 năm yêu nhau hạnh phúc! @Tô Dương]

Anh bấm vào nút [Đăng bài].

Sau khi đăng xong, anh không nhìn Weibo nữa mà trực tiếp tắt máy tính.

Tường Bách Xuyên quay lại phòng ngủ, Tô Dương vẫn còn đang say giấc nồng.

Anh ngồi bên mép giường, hai tay chống bên thân cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, "Đồng Đồng".

Tô Dương vô thức rên rì hai tiếng, cô rất bất mãn khi bị quấy rầy đương lúc ngủ say.

Tường Bách Xuyên tiếp tục gọi cô: "Đồng Đồng!"

Tô Dương mơ mơ màng màng muốn mở mắt, lại cảm thấy chẳng có chút khí lực nào, con mắt hơi hé rồi khẽ đóng chặt.

"Đồng Đồng."

Anh lại gọi một tiếng rồi hôn cô.

Tô Dương lẩm bẩm một tiếng: "Hửm?"

Tường Bách Xuyên nói: "Không có gì đâu, em ngủ đi."

Tô Dương: "..."

Nếu hiện tại cô có sức lực, cô rất muốn tặng anh hai cái tát.

Đã không có chuyện thì còn đánh thức cô làm gì!

Cô trở mình, đưa lưng về phía anh, tiếp tục ngủ.

Tường Bách Xuyên dùng cằm vuốt ve gò má cô, "Đồng Đồng."

Tô Dương hoàn toàn phát hỏa, không nhịn được hô to: "Tường Bách Xuyên, anh muốn làm gì!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh không hé răng, kéo chăn lên cho cô, lại nhe nhẹ vỗ về cô, thấp giọng nói: "Em ngủ đi."

Tô Dương buồn ngủ tới mức khó chịu, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Hai phút sau, Tường Bách Xuyên lại cúi sát vào mặt cô, "Đồng Đồng."

Tô Dương vẫn chưa ngủ, nhìn một bụng tức, cuối cùng không nhịn được nữa, đột nhiên vén chăn lên, nhấc chân đạp vào mặt Tường Bách Xuyên.

"Tường Bách Xuyên, anh không thấy phiền à!"

Cô chẳng dùng nhiều sức nên cú đạp này cũng không quá đau, Tường Bách Xuyên xoa xoa mũi, ngượng ngùng bật cười.

Tô Dương trừng mắt nhìn anh, ánh mắt hơi mang vẻ tức tối.

Sau khi nhìn anh nửa ngày, cô thờ dãi ngồi xuống, đưa tay sờ mặt anh: "Có đau không?"

"Không đau."

Cô vuốt tóc, con buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan: "Rốt cuộc anh gọi em dậy để làm gì thế?"

Tường Bách Xuyên chớp chớp mắt nhìn cô, ngập ngừng vài giây rồi mới nói: "Anh đã công khai chuyện hôn nhân của chúng ta trên Weibo rồi, ngoài ra anh còn... Đăng cả một tấm ảnh chụp chung nữa."

Tô Dương: "..."

Cô kinh ngạc tới mức không nói thành lời.

Hành động của anh khiến cô quá khiếp sợ.

Việc này thực sự không phù hợp với tính cách khiêm tốn nội liễm của anh.

Cô chớp mắt nhìn anh, trong mắt chứa đầy vẻ khó tin.

Tường Bách Xuyên đưa tay sờ mặt cô: "Em choáng luôn rồi đấy à?"

Tô Dương đột nhiên nằm ngay đơ.

Nửa phút sau, cô giậm chân thật mạnh ở trên giường.

Cô nhìn về phía anh, rốt cuộc không nhịn được mà cười ha hả.

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương trở mình ngồi dậy, lê nửa người đang quỳ tới bên cạnh anh, ôm cổ anh rồi hôn lên. Cô động tác của anh, mờ đôi môi anh bằng đầu lưỡi của mình rồi quấn lấy cái lưỡi của anh.

Tường Bách Xuyên nửa ôm cô, đặt ngang cô lên giường, cũng lập tức phủ người lên cô.

Hai chân Tô Dương quấn chặt eo anh.

Tường Bách Xuyên gặm xương quai xanh của cô, thấp giọng hỏi: "Em không mệt à?"

Mấy tiếng trước họ vừa vận động qua một lần.

Tô Dương quấn quýt anh, "Mệt thì cũng là anh mệt thôi."

Lúc này, Tường Bách Xuyên mới ngậm lấy môi cô.

*

Hiện tại, có nhà vui sướng có nhà buồn, mà vào lúc này, ở nhà họ Kiều.

Nước mắt Kiều Cẩn rơi như mưa.

Di động bị ném trên sàn nhà, đĩa trái cây tán loạn trên mặt đất, hoa quả lăn khắp nơi, gay cả chén trà cũng bị ném vỡ, nước trà ẩm ướt đầy đất.

Trên sàn là một mảnh bừa bộn.

Người giúp việc muốn thu dọn, mẹ Kiều lại khoát tay, ý bảo họ đi xuống.

Bố Kiều nghiêm mặt, lồng ngực phập phồng vì tức giận, nhìn chằm chằm Kiều Cẩn không chớp mắt.

Sau một lúc lâu, có lẽ là vì quá giận dữ, ông chỉ về phía cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi: "Kiều Cẩn, bây giờ con làm phản rồi phải không! Bố mới nói hai câu con đã nhăn mặt cho bố xem, còn dám ném vỡ chén trà nữa! Con nhìn xem bây giờ mình đã thành cái dạng gì rồi!"

Kiều Cẩn vẫn còn đang khóc thút thít.

Bố Kiều: "Lúc Tường Bách Xuyên bỏ theo dõi con, bố đã tìm người giải quyết giúp con rồi. Khi ấy bố đã dặn đi dặn lại như thế nào, bảo con đừng trêu chọc Tô Dương nữa, con cũng chỉ làm như gió thoảng qua tai phải không! Mặt mũi của bố cùng ông nội bị con ném sạch rồi đấy!"

Mẹ Kiều không đành lòng nhìn con gái mình khóc thương tâm như vậy, bà kéo bố Kiều một cái: "Được rồi được rồi, Tiểu Cẩn cũng biết lỗi rồi, ông bớt nói một chút được không."

Bà bắt đầu phản nản: "Anh cả Tường cũng thật là, chẳng còn biết quan con trai mình nữa! Lúc chiều tôi còn tưởng khi ảnh chụp của thằng bé bị coi như áp phích tuyên truyền, việc này cũng xem như kết thúc rồi, ấy thế mà đêm nay Tường Bách Xuyên lại trực tiếp công khai quan hệ với Tô Dương... Rõ ràng thằng bé có ý khiến nhà họ Kiều chúng ta mất mặt! Chẳng biết nó còn chút gia giáo nào không nữa!"

Bà càng nói càng tức giận: "Không được, hiện tại tôi phải đi tìm anh cả Tường, tôi muốn nghe anh ấy nói xem rốt cuộc con trai họ có ý gì! Trước đây nhà họ Kiều chúng ta đã đối xử với ông cụ Tường thế nào? Sao bọn họ có thể vong ân bội nghĩa với chúng ta như vậy?!"

"Đủ rồi!" Bố Kiều tức giận đặt mạnh ly nước trong tay lên bàn trà, trừng mắt nhìn mẹ Kiều: "Bà còn ngại chuyện chưa đủ loạn à!"

Ông đứng dậy, chỉ vào Kiều Cẩn rồi nói với mẹ Kiều, "Bà cứ tiếp tục nuông chiều nó nữa đi, rồi sẽ hư cái thân nó ra thôi!"

Nói xong, ông xoay người lên lầu.

Mẹ Kiều há hốc miệng nhưng lại không thể phản bác.

Sau khi bố Kiều lên lầu, mẹ Kiều ngồi xuống bên cạnh Kiều Cẩn, lau nước mắt thay cô ta: "Con đừng khóc nữa, không có chuyện gì là không thể vượt qua được. Trong khoảng thời gian này con đừng nhận thêm việc, ra nước ngoài giải sầu một chút đi. Vừa rồi bố con chỉ nói vớ vẩn thôi, ông ấy sẽ không bỏ mặc con đâu."

Nước mắt Kiều Cẩn lại chảy xuống, cô ta không lên tiếng, lau nước mắt đứng dậy rồi đi.

Mẹ Kiều cũng đứng lên: "Cần Nhi, con muốn đi đâu?"

Kiều Cần: "Con ra ngoài hít thở không khí."

Mẹ Kiều hỏi không ngừng: "Đã đêm hôm rồi con còn ra ngoài làm gì?"

Kiều Cần: "Con không đi xa đâu, chỉ qua nhà dì giải sầu một chút thôi."

Mẹ Kiều nhẹ nhàng thở ra, căn dặn cô ta: "Con nhớ về sớm nhé."

Kiều Cần "Vâng" một tiếng, ra khỏi biệt thự.

Ngày hôm sau.

Sau khi rời giường, Tưởng Bách Xuyên vào phòng sách bật máy tính lên, bắt đầu xem lướt qua động thái của bình luận trong hai trạng thái mà anh đăng hôm qua.

Bình luận không có ác ý gì, phần lớn đều là thương tâm khóc lóc.

Anh không tiếp tục xem nữa.

Khi mở trang chủ, tên của anh đã đứng trong bảng hot search như trong dự liệu.

Lúc này, Tô Dương bung nước ấm tiến vào, đưa ly nước cho Tưởng Bách Xuyên: "Anh uống nước đi đã." Nói xong, cô nhấc chân ngồi trên đùi anh, cầm chuột nhấn vào Weibo của mình.

A... Náo nhiệt thật đấy.

Lượng fan hâm mộ còn tăng rất nhanh.

Có lẽ không ít người là fan của Tưởng Bách Xuyên.

Cô không xem bình luận, có người chúc mừng thì đương nhiên sẽ có người lăng mạ.

Có xem cũng chỉ mua bức vào người.

Khi cô nhìn thấy tám ảnh ôm hôn bị chụp lên kia, cô nhủ chặt mày, tay trái vỗ vỗ chân Tưởng Bách Xuyên: "Này, vì sao bóng lưng của anh lại mờ mờ thế?"

Tưởng Bách Xuyên hơi ngừng, đoạn nói: "Anh cũng không biết."

Tô Dương cười sùng sung: "Em khẳng định người chụp ảnh là đàn ông, lại còn rất chướng mắt anh nữa!"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Tô Dương lại trở về trang cá nhân của Tưởng Bách Xuyên, nhìn Weibo của anh một cái, giật mình nói: "Hôm qua đâu phải ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, sao anh lại viết chúc mừng hai năm kết hôn hạnh phúc?"

Tưởng Bách Xuyên bắt đầu bung ly uống nước, giả bộ không nghe thấy gì.

Hôm qua Tưởng Mộ Tranh làm anh tức đến hồ đồ, khiến anh chỉ muốn nói cho kẻ khác biết rằng Tô Dương đã là vợ của anh.

Nóng đầu một cái liền đăng một câu như vậy.

Tưởng Bách Xuyên đặt ly nước sang một bên rồi đổi chủ đề: "Hôm nay em còn công việc gì khác không?"

Tô Dương lắc đầu: "Đinh Thiển nói sẽ để em nghỉ ngơi trong mấy ngày này, còn nói cả tập thể nhân viên muốn đi mua sắm, có hóa đơn đều sẽ để anh xử lý."

Tưởng Bách Xuyên cười nói: "Được thôi."

Anh ôm chặt lấy cô: "Làm sáng tỏ quan hệ giữa chúng ta vừa có lợi lại vừa có hại, sau này sẽ luôn có người quan tâm tới từng hành động của em, chuyện xấu nhất định sẽ ừn ừn kéo đến."

Anh đã sớm đoán ra sẽ có người làm mưa làm gió, nhưng cũng không thể chỉ vì lo cho chuyện này mà cứ để mặc nhà họ Kiều bắt nạt Tô Dương không ngừng.

Tô Dương gật đầu: "Em đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ là... Em nghĩ bố mẹ sẽ tương đối quan tâm tới vấn đề này."

Dù sao, có người nào lại hy vọng con dâu nhà mình suốt ngày truyền ra chuyện xấu?

Thế nên, cô đặc biệt lý giải suy nghĩ của bố mẹ chồng.

Dù họ không vừa lòng với cô, phần lớn thời gian cô vẫn rất thông cảm cho bọn họ.

Tường Bách Xuyên tiếp lời: "Về phía ba mẹ thì em không cần lo đâu."

Hơi ngừng giọng, anh lại hỏi: "Lục Duật Thành cùng Cố Hằng có gọi cho em không?"

Hai tay Tô Dương chống má, hơi hơi thờ dãi: "Vẫn chưa gọi gì cả. Dựa theo đức hạnh của hai người bọn họ, có lẽ là muốn đòi nợ sau đi. Không ngờ chuyện này lại liên lụy tới hai người bọn họ như vậy." Ngay cả tên của hai người cũng đã vào bảng hot search.

Ánh mắt Tường Bách Xuyên trầm xuống nhưng không lên tiếng, việc này cũng không nằm trong dự liệu của anh.

Tô Dương đứng dậy: "Mặc kệ bọn họ đi." Cô xoay người ôm cổ anh: "Em đi nấu cơm đây, anh muốn ăn gì?"

Tường Bách Xuyên: "Em làm gì thì anh ăn nấy, ăn xong chúng ta tạt qua trung tâm thương mại nhé."

Tô Dương cười khanh khách hai tiếng: "Đi vùng thức ăn cho chó à?"

Tường Bách Xuyên không phủ định, vỗ nhẹ lên người cô: "Em đi nấu cơm đi."

Tô Dương bước ra ngoài, vừa đi vừa khe khẽ hát.

Tường Bách Xuyên cảm di động lên, tìm dây số của Lục Duật thành cùng Cố Hằng, gửi tin nhắn cho bọn họ: [Tôi không nghĩ sẽ làm liên lụy tới hai người, thực xin lỗi.]

Chăm chú nhìn những chữ kia vài giây, anh đưa tay ấn gửi đi.

Anh biết hai người bọn họ sẽ không trả lời anh.

Đã nhiều năm như vậy, cả hai đều rất thích Tô Dương, nhưng lại chưa bao giờ để cho Tô Dương biết.

Đúng cũng được, sai cũng thế, bọn họ chỉ hành động theo tâm tính của mình, chưa từng quan tâm tới cách nhìn của người ngoài.

Đúng lúc này, di động của anh rung lên, là mẹ Tường gọi điện đến.

Tường Bách Xuyên do dự nửa giây rồi mới nghe máy, "Mẹ."

Giọng điệu nhạo báng của mẹ Tường truyền đến: "Chao ôi, con trai à, con có biết bây giờ mình đã trở thành người nổi tiếng ở trên mạng rồi không?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh biết ngay là mình sẽ chỉ tự tìm bực bội nếu nhận cuộc gọi này mà.

Mẹ Tường nói lời sâu kín: "Cũng chỉ có bố là hiểu con thôi, ông ấy bảo con nhất định đang tác quái ở trên mạng, quả nhiên con đi làm thật, lại còn gây chuyện lớn nữa chứ. Nói cho mẹ nghe xem nào, cái tấm ảnh chụp bóng lưng mờ mờ, biến con thành bộ dáng như quý gia là trò xấu của Tiểu Ngũ phải không?"

Tường Bách Xuyên nghẹn họng, thề thốt phủ nhận: "Mẹ à, mẹ đừng suy nghĩ linh tinh nữa, hiện tại chú năm đã khó có thể bảo toàn bản thân, làm gì có thời gian rảnh rỗi để làm chuyện này với con? Có lẽ là truyền thông của nhà nào đó cố ý chụp một tấm ảnh mờ mờ để thu hút dư luận mà thôi. Tối hôm qua là con hành động trước để kiểm chế đối phương, chủ động công bố chuyện hôn nhân của con cùng Đồng Đồng, đỡ để người có ý đồ riêng lợi dụng. Mẹ cũng biết từ trước tới nay con không thích để người khác định đoạt thay con mà."

Mẹ Tường cười ha hả: "Chắc chắn chắc, ông trời ơi, ăn nói quang minh chính đại ghê nhỉ, con nghĩ mẹ của con là ai chứ? Nếu ngay cả ý đồ của con mẹ cũng đoán không ra được thì đúng là uổng phí nhiều năm mẹ sống!"

Mẹ Tường được nước hừ hừ hai tiếng.

Bà còn nói thêm: "Tiểu Ngũ cũng chẳng vừa chút nào, con nói xem, biết rõ con kiêng kỵ nhất là Lục Duật Thành cùng Cố Hằng, thế mà chú con còn có ý khiến con ngột ngạt!"

Chợt, lời bà xoay chuyển: "Nhưng nếu mẹ là tiểu Ngũ, mẹ cũng sẽ bắt lấy cơ hội này, hung hăng đập con một cước, ai bảo bình thường con cứ khiến người khác khó chịu chứ. Ví dụ xương máu này chính là để nói cho con biết: Ra ngoài lăn lộn thì trước sau gì cũng phải trả nợ! Cho dù là người đẹp trai ngất trời như con cũng không phải ngoại lệ! Con trai à, bớt sống lỗi đi nhé! Tạm biệt (Biểu tượng hẹn gặp lại)!"

Tường Bách Xuyên: "...."

Mẹ Tường vừa cúp điện thoại thì bố Tường lại gọi đến.

Không cần nghĩ cũng biết ông gọi để chế nhạo anh.

Tường Bách Xuyên bấm ngắt chẳng chút do dự, sau đó trực tiếp tắt máy.

Editor: Mọi người comment để tiếp thêm động lực mình nhaaaa o(^O^)

"Hôm qua Tường Mộ Tranh làm anh tức đến hồ đồ, khiến anh chỉ muốn nói cho kẻ khác biết rằng Tô Dương đã là vợ của anh."

Lúc edit câu này mình rú ầm nhà:))))))))) Còn các nàng thì saooooooooo xD

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kiếp sau vẫn muốn gặp được anh

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Lời Editor: Chương này dài đã man luôn, bản dịch Việt là 4200 từ lận đó TT _ TT Các nàng có thương ta và ủng hộ ta thì nhiệt tình comment và tặng sao nhaaaa <3

*

Mẹ Tường bảo: "Tiểu Ngủ cũng chẳng vừa chút nào, con nói xem, biết rõ con kiêng kỵ nhất là Lục Duật Thành cùng Cố Hằng, thế mà chú con còn cố ý khiến con ngột ngạt!"

Chợt, lời bà xoay chuyển: "Nhưng nếu mẹ là tiểu Ngủ, mẹ cũng sẽ bắt lấy cơ hội này, hung hăng đập con một cước, ai bảo bình thường con cứ khiến người khác khó chịu chứ. Ví dụ xương máu này chính là để nói cho con biết: Ra ngoài lăn lộn thì trước sau gì cũng phải trả nợ! Cho dù là người đẹp trai ngất trời như con cũng không phải ngoại lệ! Con trai à, bớt sống lỗi đi nhé! Tạm biệt (Biểu tượng hẹn gặp lại)!"

Tường Bách Xuyên: "...."

Mẹ Tường vừa cúp điện thoại thì bố Tường lại gọi đến.

Không cần nghĩ cũng biết ông gọi tới để chế nhạo anh.

Tường Bách Xuyên bấm ngắt chẳng chút do dự, sau đó trực tiếp tắt máy.

*

Sau khi Tường Bách Xuyên tắt máy, anh nhét di động vào ngăn kéo, mắt không thấy tâm không phiền.

Bản thân nhìn màn hình vài giây, anh bắt đầu xử lý e-mail.

Mặc dù không phải tới công ty, nhưng anh vẫn còn một đồng e-mail chồng chất ở đó.

Mãi đến khi ngửi thấy mùi thơm ngát của sữa đậu nành cùng bánh quẩy, Tường Bách Xuyên mới ngẩng đầu lên.

Tô Dương bung bát sữa nóng hổi, trong tay cầm mấy chiếc bánh quẩy giòn giòn vàng ươm, cô giương cằm, nhếch miệng: "Cho anh thèm chết luôn."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh bật cười không tiếng động, buột con chuột, nhận sữa đậu nành trong tay cô: "Em cứ tùy tiện làm chút đồ ăn là được, trời lạnh thế này thì không cần phải chạy xa để mua bữa sáng đâu."

"Đã ba tháng anh chưa ăn món này rồi còn gì."

Tô Dương bọc bánh quẩy trong một chiếc màng bọc thức ăn sạch sẽ, chấm xuống sữa đậu nành ở trong bát, nhanh tay đưa tới bên miệng Tường Bách Xuyên: "Anh mau ăn đi, nếu mềm quá thì sẽ không thơm nữa đâu."

Tường Bách Xuyên cắn một miếng, món ăn vẫn mang hương vị như xưa.

Anh chỉ thích sữa đậu nành cùng bánh quẩy ở cửa hàng này, sau khi công tác về, Tô Dương sẽ đặc biệt lái xe đi mua cho anh.

Tường Bách Xuyên thuận miệng hỏi: "Lúc em đi mua đồ, có ai nhận ra em không?"

Vừa muốn nói không, Tô Dương lại nuốt xuống lời đã đến bên khóe môi, cô lập tức chế nhạo một tràng dài: "Nhận ra chứ, đương nhiên là nhận ra rồi. Ông chủ tiệm nói: Ái chà chà, đây chẳng phải là bà xã của Tường Bách Xuyên sao, đến đây đến đây, nể mặt Tường Bách Xuyên, sữa đậu nành cùng bánh quẩy sẽ miễn phí cho cô!"

Anh dùng sức bóp một cái ở bên hông cô, "Em muốn ăn đòn phải không!"

Tô Dương cười ha ha.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ liền đi trung tâm thương mại.

Trên đường đi, Tô Dương hỏi anh: "Anh đã nghĩ xem năm nay nên tặng gì cho Lâm Lâm chưa?"

"Anh còn chưa kịp nghĩ. Em thấy tặng gì thì phù hợp?" Tường Bách Xuyên vẫn nhìn về con đường ở phía trước, thỉnh thoảng sẽ bớt chút thời gian liếc cô một cái.

Tô Dương chống tay trên cửa sổ xe, ngẫm nghĩ hồi lâu.

Lâm Lâm chẳng thiếu cái gì, người nhà đều rất chiều cô bé.

Chợt, cô quay đầu nhìn Tường Bách Xuyên: "Ôi chao, hay là chúng ta đưa ba tấm vé xem phim cho con bé, để Diệp Đông cùng Giang Phàm dẫn con bé đi xem phim?"

Tường Bách Xuyên gật đầu: "Được đấy."

Tô Dương nhanh chóng lấy đi động ra, bắt đầu xem xem gần đây có bộ phim thiếu nhi hay nào không. Kỳ thực, đối với Lâm Lâm mà nói, phim hay hay không cũng chẳng quan trọng bằng việc có thể trải qua lễ Giáng Sinh cùng cả bố lẫn mẹ.

Diệp Đông cùng Giang Phàm đều là người có tính cách quật cường. Lần trước gặp Lâm Lâm, cô nghe con bé nói đã lâu chưa được đi chơi cùng bố mẹ.

Đại khái cả hai người bọn họ đều ngầm cố chấp, không ai chịu nhượng bộ vì ai.

Sau khi đặt vé xong, Tô Dương nghiêng đầu nhìn Tường Bách Xuyên: "Tặng vé xem phim thôi thì không đủ, chúng ta mua thêm một hộp búp bê Barbie cho con bé nhé?"

"Được, cứ làm theo ý em đi."

Lúc chờ đèn đỏ, Tường Bách Xuyên mở hộp chứa đồ, lấy ra một tờ giấy và bút, đưa cho Tô Dương, "Em viết nguyện vọng Giáng Sinh năm nay của em lên đây nhé."

Tô Dương cầm tờ giấy, nhìn rồi cười: "Em cũng đâu phải con nít nữa, làm gì có nguyện vọng nào."

Đoạn cô ngẫm nghĩ: "Không đúng, nguyện vọng của em đã được thực hiện rồi."

Tường Bách Xuyên nhìn cô: "Em có nguyện vọng gì thế?"

Tô Dương nói: "Được trải qua lễ Giáng Sinh cùng anh."

Đèn xanh sáng lên, Tường Bách Xuyên bắt lấy tay cô, đặt lên tay lái.

Ô tô thông thả đi về phía trước.

Bên ngoài xe, khắp phố phường tràn ngập không khí nghỉ lễ náo nhiệt.

Trong xe yên tĩnh nhưng không cô quạnh.

Khi xe đi ngang qua công viên, Tô Dương chỉ về phía bên kia: "Anh còn nhớ hôm chúng ta dành cả buổi chiều ôm hôn nhau trong đây không, sau đó miệng về tê vừa sưng nữa chứ."

Nói xong, Tô Dương không khỏi bật cười.

Khi đó thực đúng là thú vị, hai người hôn nhiều cỡ nào cũng cảm thấy không đủ.

Một nơi an tĩnh, một cái ghế dài, họ ngồi cả ngày cũng không cảm thấy chán.

Tường Bách Xuyên nửa cười nửa không: "Anh đã bao giờ buồn nôn như thế đâu?"

Tô Dương hừ hừ hai tiếng, nhắm mắt lại: "Không biết xấu hổ."

Tường Bách Xuyên: "..."

Sau đó, anh dừng xe ở bãi đỗ ngoài công viên.

Tô Dương kinh ngạc nhìn anh: "Anh ngừng ở đây làm gì?"

Tường Bách Xuyên cời dây an toàn: "Anh muốn đi xem xem cái ghế kia còn ở đó hay không."

Tô Dương cười, lập tức xuống xe.

Cô đã đi ngang qua nơi này vài lần, thậm chí còn từng muốn đi xem thử, nhưng mỗi lần không có anh đi cùng, cô lại cảm thấy rất mất mát, nên đành từ bỏ ý niệm ấy.

Vào giờ này, công viên vẫn còn rất náo nhiệt.

Phần lớn là những người cao tuổi đang tập thể dục buổi sáng, khiêu vũ có, đánh thái cực quyền cũng có, thậm chí có người còn luyện giọng với mặt hồ, thỉnh thoảng cũng có những cặp đôi trẻ tuổi đi dạo.

Cái ghế dài bọn họ từng ngồi trước kia hiện đang bị một cặp chiếm giữ, bọn họ liền dạo qua nơi khác.

Tường Bách Xuyên chỉ lẽ đường đá cạnh con đường nhỏ: "Em có muốn thử đi lại lần nữa không?"

Thì ra anh đều nhớ rõ.

Trước kia, mỗi lần vào công viên, cô sẽ không đi từ té mà nhất định phải nghiêng nghiêng ngả ngả đi trên lẽ đường đá nhỏ hẹp này.

Lúc này, cô vừa nhảy lên, Tường Bách Xuyên liền đưa tay cho cô theo thói quen.

Tô Dương cầm tay anh, chậm rãi bước về phía trước.

Cô chợt hất cằm về phía một nhóm người cao tuổi đang đánh Thái Cực quyền cách đó không xa, hỏi Tường Bách Xuyên: "Anh nói xem, đợi tới khi chúng ta già như bọn họ, chúng ta sẽ làm gì? Em đi khiêu vũ ở quảng trường, còn anh thì đánh Thái Cực quyền chẳng?"

Nói xong, chính cô cũng vui vẻ bật cười.

Thật sự là không nỡ nhìn một màn kia.

Tường Bách Xuyên cũng cười, có lẽ là vì đang suy nghĩ tới cảnh tượng kia như cô.

Một lát sau, anh nói: "Đến lúc đó, anh sẽ cùng em đi hết quốc lộ 66, em muốn chơi bao lâu thì chơi."

Trái tim Tô Dương ảm áp, cô nhảy xuống khỏi đường đá, vòng tay qua cổ anh, đôi mắt chăm chú nhìn anh.

Cô hơi hơi thở dài: "Em chẳng muốn già đi chút nào."

Tường Bách Xuyên vuốt ve mái tóc dài của cô, cười nhẹ: "Chẳng ai muốn già đi cả, nhưng không ai là không già đi."

Tô Dương nhìn vào mắt anh, "Bọn họ đều nói sau khi chết đi, con người sẽ phải qua sông Nại Hà, phải uống canh Mạnh Bà, không nhớ rõ chuyện cũ trước kia nữa, rồi bắt đầu kiếp sau của mình."

"Tường Bách Xuyên, anh nói xem... Kiếp sau em phải đi đâu mới có thể tìm được anh?"

Cô siết chặt hai tay, "Khi em không ngủ được thì sẽ nghĩ liệu có biện pháp nào để em không phải uống bát canh kia không, em sẽ không cần phải quên anh đi... Sau đó, kiếp sau em lại đi tìm anh, cho dù anh ở xa cỡ nào em cũng sẽ đi tìm."

Tường Bách Xuyên thở sâu một hơi, đưa tay lau nước mắt cho cô: "Em nghĩ bậy bạ gì đấy."

Anh xoa đầu cô: "Không cho phép em suy nghĩ lung tung nữa."

Tường Bách Xuyên gỡ tay cô trên cổ anh xuống, mười ngón tay đan xen, anh đột nhiên siết chặt, bàn tay Tô Dương bị anh kẹp đau, cô hô lên: "Ai nha, đau chết em rồi! Thả ra mau!"

Cô vừa kêu vừa nhấc chân đá anh hai cái.

Sau khi thu hút sự chú ý của cô khỏi nỗi buồn, Tường Bách Xuyên mới buông cô ra, xoay người vỗ vỗ ống quần: "Em không thể nhẹ chân một chút sao."

Tô Dương vẫn chưa hết giận, đưa tay đấm anh mấy cái, trợn trắng mắt với anh.

Tường Bách Xuyên bắt đắc dĩ cười cười, ôm cô vào lòng, "Sao mà em cứ như con nhím thế."

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi cô, "Chúng ta đi trung tâm thương mại thôi."

Đến bãi đỗ xe ngầm của trung tâm thương mại, Tô Dương lại không muốn xuống.

Cô cảm thấy vừa mới công khai quan hệ vào hôm qua mà hôm nay đã xuất hiện ở nơi công cộng chẳng e dè hình như không hay lắm. Cho dù có nghi vấn tình cảm, cô cũng không muốn phơi bày cuộc sống riêng tư của mình trước tầm mắt quần chúng một cách quá trớn.

Tường Bách Xuyên chiều theo ý cô, cô không muốn xuống, anh để cô ở lại trên xe chơi đi động, một mình anh xuống xe đi mua đồ.

Tô Dương đang xem bát quái có liên quan tới bản thân thì Đinh Thiển gọi đến.

Cô kéo nút trả lời: "Không phải đi làm vào buổi sáng mà không rúc vào chăn ngủ, hiếm có đó nha."

Đinh Thiển xì một tiếng: "Từ hôm nay trở đi, chị đây sẽ thay đổi một diện mạo mới, thể sẽ giảm 30 cân trong vòng ba tháng, chị sợ tới lúc đó lại đẹp tới mức dọa cậu khóc!"

Tô Dương nhìn không được mà cười ha ha, bởi vì từ khi quen biết cô, không có ngày nào là Đinh Thiển không nhắc đến chuyện giảm béo này mấy lần, kết quả là cô nàng còn ăn nhiều hơn bất kỳ người nào khác.

Đinh Thiển chỉ biết mình không thể trao đổi với một người nông cạn như vậy, cô trở lại chuyện chính: "Mình gọi điện không phải để tán gẫu với cậu đâu, mình vừa nhận được một cú điện thoại từ đài phát thanh và truyền hình, người gọi tên Doãn Nặc, nói muốn nhờ cậu chụp ảnh cưới giúp cô ấy."

Tô Dương cự tuyệt chẳng chút do dự: "Cậu từ chối giữ mình đi, không thương lượng gì hết. Có tiền lệ này rồi, nếu về sau ngày nào cũng có người tới tìm mình chụp ảnh cưới, thế thì mình còn mở phòng làm việc cái gì nữa, trực tiếp mở studio ảnh cho xong. Nếu sau này còn những chuyện như vậy thì cậu cứ trực tiếp từ chối nhé."

Đinh Thiển nói nhiều một câu: "Nghe nói gia thế của vị Doãn Nặc này rất không bình thường."

Tô Dương lại chẳng rung động chút nào: "Cho dù gia thế của cô ta là gì, mình cũng sẽ không nhận việc này, nếu nhờ nhận một cái thì sau này mình không thể nào hợp tình hợp lý từ chối người khác. Dù sao cũng đều là chuyện rắc rối với người, còn không bằng làm trước để sau này đỡ phải phiền lòng."

Đinh Thiển không nói thêm gì nữa, dặn cô mấy ngày nay tận lực không ra ngoài, chờ con sốt trên mạng qua đi rồi mới tiếp tục làm việc.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Tô Dương tiếp tục xem bát quái.

Sau một hồi, Tường Bách Xuyên trở về, đưa cho cô một ly nước dưa hấu.

Trong xe có mở hệ thống sưởi, vừa lúc cô cũng ngại nóng, Tô Dương cầm ly nước dưa hấu, hôn mấy cái lên môi anh: "Cảm ơn ông xã nhé."

"Em ngồi vững rồi hẵng uống."

Tường Bách Xuyên thắt dây an toàn, bắt đầu nổ máy.

Khi xe đang chạy trên đường, Tường Bách Xuyên mới nhớ hôm nay là thứ sáu, Lâm Lâm còn đang học ở trường.

Tô Dương cũng vỗ đầu một cái: "Đúng là hồ đồ quá rồi, được nghỉ ở nhà một cái là hai chúng ta cũng nghỉ hôm nay cả thể giới đều nghỉ ngơi."

Cô lại hỏi anh: "Làm sao bây giờ? Hay là đợi con bé tan học rồi đưa vé xem phim?"

Tường Bách Xuyên nói khi nào trời nhá nhem sẽ trực tiếp đưa đến nhà Giang Phạm.

Bây giờ còn chưa tới giữa trưa, vì không có chuyện gì làm nên bọn họ tạt qua cửa hàng Ông Nội Khoai Lang.

Sau khi bố mẹ Tô biết hai người đã công khai chuyện hôn nhân thì vui tới mức không ngấm được miếng.

Tường Bách Xuyên nói chuyện phiếm cùng bố Tô ở tầng dưới, Tô Dương cùng mẹ ở trong phòng bếp tầng trên làm cơm.

Không tránh được một màn cảm rằm của mẹ Tô: "Đồng Đồng, hiện tại con cùng Tường Bách Xuyên đã công khai rồi, sau này trong công việc nhớ đừng quá gần gũi với đồng nghiệp nam, nếu bị truyền lên mạng thì không tốt đâu. Bố mẹ biết con là đứa trẻ thế nào, nhưng thân thích bên nhà chồng con lại không biết, mà cho dù họ có biết, nếu bạn bè họ nghị luận thì cũng không đẹp mặt."

Mẹ Tô bắt đầu cọ nôi.

"Gia đình bình thường như nhà ta thì không sao, nhưng bọn họ thì khác, bọn họ có thể giới của riêng mình, chú ý nhất đến vấn đề mặt mũi."

Nhìn Tô Dương đang nhặt rau mà chẳng có chút vẻ để ý nào, mẹ Tô thở dài: "Con có đang nghe không đấy?"

Tô Dương cười: "Nghe chứ nghe chứ, mẹ tiếp tục đi ạ."

Mẹ Tô lắc đầu, không nói thêm gì nữa mà nhắc tới chuyện buôn bán mấy ngày gần đây với Tô Dương, nói càng ngày càng có nhiều người tới mua khoai lang.

Sau đó, bà vẫn không quên dặn dò Tô Dương bớt nhận thêm việc, chú ý tới trong nhà hơn.

Ý ngầm chính là, nhanh chóng sinh con.

Mãi cho đến 4 giờ chiều bọn họ mới rời khỏi cửa hàng, đi đến nhà Giang Phàm.

Trên đường đi, Giang Phàm gửi tin nhắn qua, nhắc Tường Bách Xuyên đừng quên cuộc họp trực tuyến tối nay.

Tường Bách Xuyên đáp: [Tôi biết rồi. Khi nào cô về đến nhà? Tôi và Tô Dương sẽ ở đó trong 20 phút nữa.]

Giang Phàm đoán bọn họ muốn tặng quà giáng sinh cho Lâm Lâm nên nhanh chóng trả lời: [Tôi đang trên đường, sắp về nhà rồi.]

Gần tới giờ hẹn, bọn họ đã ở dưới tiểu khu.

Khi Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương xuống xe, Lâm Lâm bước dài xông tới, "Chú Tường!"

Tường Bách Xuyên cười yếu ớt, vốn định xoay người tiếp cô bé, nào biết cô bé đột nhiên thay đổi phương hướng, trực tiếp nhào vào lòng Tô Dương.

Tường Bách Xuyên: "..."

Lâm Lâm ôm Tô Dương: "Chị Đồng Đồng, em nhớ chị chết đi được, chị có nhớ em không?"

Cô bé còn nũng nịu cọ cọ trong lòng Tô Dương.

Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên đã sớm quen với cách gọi vai vế khác thường này, bởi mỗi khi dặn cô bé sửa miệng, lần sau cô bé vẫn gọi như vậy.

Tường Bách Xuyên giật nhẹ bím tóc của cô bé, đùa giỡn: "Đã lâu không gặp nhau, con không có gì muốn nói với chú sao?"

Lâm Lâm nghiêng đầu, chớp chớp mắt: "Có chứ ạ, nhưng hình như cũng không có ạ."

Tường Bách Xuyên: "..."

Trẻ con thời này đều nói chuyện nghệ thuật như vậy sao?

Lâm Lâm hỏi anh: "Chú Tường, năm cháu 11 tuổi, cháu có tới Hồng Kông cùng ông bà ngoại để xem triển lãm ảnh chụp của chị Đồng, vì sao cháu không thấy chú? Ngay cả mẹ cháu cũng đi nữa, chỉ có mỗi chú là không ở đó thôi."

Tường Bách Xuyên ngừng lại, ý cười trên mặt phai nhạt không ít, lần triển lãm ảnh đó có ý nghĩa không tầm thường với Tô Dương, nhưng bởi vì sức khỏe nên anh mới bỏ lỡ.

Trong điện thoại, anh có thể nghe ra sự mất mát, thậm chí là sự khổ sở của cô.

Nhưng khi ấy anh đang nằm trên giường bệnh, không thể nào đi qua.

Sau đó, cô cũng không nói tới lần triển lãm kia nữa, thế nên vào lần gặp mặt đầu tiên sau 3 tháng tách biệt, cô mới không quá nhiệt tình với anh, thậm chí còn không được tự nhiên trong mấy ngày chung đụng.

Tuy cô chưa nói gì, cũng tỏ vẻ không sao cả, nhưng anh biết trong lòng cô vẫn luôn để bụng chuyện này.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn ở cạnh nhau, cô cũng xem như vui vẻ, chút để bụng ấy đã sớm biến mất. Nếu không phải Lâm Lâm nhắc lại việc này, chính anh cũng suýt quên mất.

Tường Bách Xuyên cười nhạt với Lâm Lâm: "Khi ấy chú rất bận nên mới để mẹ con tới thay."

Lâm Lâm dẩu miệng: "Người lớn đều nói là bận rộn, bố cũng thế, mỗi lần nói bố cùng ra ngoài chơi với cháu và mẹ, bố đều nói mình bận. Người lớn thật chẳng thú vị chút nào."

Tô Dương kịp thời cắt đứt đoạn đối thoại không quá vui vẻ này, cô ôm Lâm Lâm một cái: "Chao ôi, hình như con nặng hơn trước một chút rồi đấy."

Lâm Lâm bác bỏ: "Là do phải mặc nhiều quần áo vào mùa đông mà!"

Tô Dương bật cười, mới lớn chùng này đã thích cái đẹp.

Thừa dịp Giang Phàm còn đang đỗ xe, chưa đi qua đây, cô nhỏ giọng nói với Lâm Lâm: "Đi có mua ba tấm vé xem phim cho con này, tối mai con để bố mẹ cùng đi xem, được không? Di sẽ lập tức gửi thông tin vé vào máy của con."

Lâm Lâm kích động dậm chân, ngay cả bộ búp bê Barbie mà Tường Bách Xuyên đưa cho cô bé cũng không khiến cô bé hưng phấn bằng.

Sau khi Giang Phàm đỗ xe xong rồi bước qua, bọn họ hàn huyên vài câu rồi tách ra vì Tường Bách Xuyên còn phải về mở cuộc họp trực tuyến.

Trên đường về, Tường Bách Xuyên quét mắt qua Tô Dương, đúng lúc cô cũng đang nhìn anh.

Hai người đều nở nụ cười.

Tường Bách Xuyên nói: "Sau khi về anh sẽ nói cho em một chuyện."

Tô Dương: "Chuyện gì thế?"

Tường Bách Xuyên: "Lý do vì sao anh không đến buổi triển lãm ấy."

Tô Dương cũng không giấu diếm: "Đoạn thời gian kia, em vẫn luôn nghi thần nghi quỷ... Em cảm thấy anh không còn yêu em như trước nữa..." Thậm chí còn có khả năng anh đã thích người phụ nữ khác.

Buổi triển lãm ảnh chụp của cô, anh không đi.

Sau khi buổi triển lãm kết thúc, cô muốn gặp anh, anh lại uể oải chuyển cự tuyệt.

Tường Bách Xuyên đưa tay sờ mặt cô: "Em đừng đoán mò nữa, không phải như em nghĩ đâu."

Tô Dương "Ừ" một tiếng, hiện tại anh đang lái xe nên cô sẽ không hỏi nhiều.

Đến cửa tiểu khu, Tô Dương bảo anh dừng ở bên đường một chút: "Để em vào siêu thị mua chút rau quả tươi mới, tối nay làm vài món sở trường cho anh ăn, anh về nhà họp trước đi."

Sau khi thả Tô Dương xuống, Tường Bách Xuyên lái xe vào tiểu khu.

Lúc này, anh không ngừng ô tô dưới bãi đỗ xe ngầm mà trực tiếp dừng ở bãi đỗ lộ thiên.

Sau khi xuống xe, vừa đi vài bước liền nghe thấy có người gọi mình ở sau lưng: "Bách Xuyên!"

Tường Bách Xuyên ngừng chân xoay người, không ngờ đó lại là bố Tường.

Anh bước nhanh về phía ông, nếu không có chuyện gì lớn thì rất ít khi bố Tường qua đây.

"Bố, sao bố lại đến thế?"

Bố Tường đẩy cửa xuống xe, không trả lời anh mà hỏi lại: "Con vừa từ ngoài về à?"

Tường Bách Xuyên gật đầu.

Khi bố Tường nói chuyện trực diện với anh, ông đều rất nghiêm túc, hiếm khi nào đùa giỡn.

Chỉ ở trong điện thoại, ông mới cho phép bản thân chế nhạo, đã kích anh.

Bố Tường xoay người, lấy một bình giữ nhiệt từ ghế sau rồi đưa cho anh: "Mẹ con nghe nói mấy hôm nay các con để người giúp việc nghỉ, mà các con cũng không biết làm món mặn, nên đã làm cá xào dấm, vừa lúc bố có việc phải qua đây nên tiện đường đưa qua luôn."

Tường Bách Xuyên giật mình, Tô Dương thích nhất là món cá xào dấm. Trước đây anh còn từng cùng học với mẹ, nhưng mùi vị vẫn không thể giống như bà làm.

Anh đưa tay nhận lấy.

Bình giữ nhiệt vốn rất nhẹ, nhưng lúc này anh chỉ cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân.

Giống như khi còn bé, vào ngày khai giảng đầu tiên, bố đưa anh tới trường học, đưa túi sách cho anh, xoa đầu anh, nói: Con chơi vui về nhé.

Đúng, chính là chơi vui về, mà không phải những lời căn dặn như gắng học thật giỏi, nghe lời thầy cô.

Trong ba mươi hai năm cuộc đời của anh, nếu nói đến người mà anh thần tượng, cũng chỉ có người bố hai bên mai tóc đã hơi bạc trắng ở trước mặt này là thần tượng của anh, chưa bao giờ thay đổi.

Mấy năm nay, ông như một ngọn núi lớn, nguy nga sừng sững.

Là ông đã cho anh sự tự tin, sự đảm đương, sự cứng cỏi cùng nghị lực.

Tường Bách Xuyên nhìn về phía bố mình: "Bố vào nhà ngồi chơi một lát nhé."

Bố Tường khoát tay, "Bố không lên đâu, ông con nhất định muốn ăn mì sốt tương, lúc bố đi mẹ đang làm rồi, giờ về cũng đúng lúc ăn cơm." Đoạn lại hỏi, "Tô Dương đâu?"

"Cô ấy đi siêu thị mua thức ăn rồi ạ."

Bố Tường gật đầu, "Con lên đi, bố cũng về đây."

Tường Bách Xuyên: "Mấy ngày nữa con sẽ về thăm ông."

Bố Tường "Ừ" một tiếng, xoay người ngồi lên xe.

Cửa xe đóng lại.

Mấy giây sau, cửa sổ phía sau lại hạ xuống.

Tường Bách Xuyên cho rằng ông còn có chuyện gì khác.

Bố Tường nhìn anh, "Tường Bách Xuyên, sau này con đừng gọi cho bố nữa, con có gọi cũng không gọi được đâu."

Tường Bách Xuyên: "???"

Bố Tường: "Bởi vì bố đã kéo con vào sổ đen rồi."

Nói xong, ông nâng cửa sổ xe lên.

Chiếc xe màu đen chậm rãi rời đi.

Tường Bách Xuyên: "..."

Chỉ vì buổi sáng anh cúp điện thoại của ông nên ông liền trực tiếp kéo anh vào sổ đen sao?

Tường Bách Xuyên nhìn chiếc xe đã biến mất trong màn đêm, lại cúi đầu nhìn bình giữ nhiệt trong tay.

Vừa rồi anh đã nói gì nhỉ?

Nói ông là một ngọn núi lớn, nguy nga sừng sững.

Hiện tại nhìn lại, kỳ thực cũng chỉ là một sườn đất nhỏ cao hai, ba mét mà thôi.

Editor: Đấy cái hiểu lầm to đùng ngã ngựa thế này, bảo sao đầu truyện nặng nề:))

"Chỉ ở trong điện thoại, ông mới cho phép bản thân chế nhạo, đả kích anh."

Ban đầu mình nghĩ, ồ hóa ra bố mẹ Tường cũng có điểm dừng.

Sau đó... "Bố Tường: "Bởi vì bố đã kéo con vào sổ đen rồi."

Mình nhầm to rồi:))))))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lần đầu thất tín với người khác vì cô

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Bố Tường nhìn anh, "Tường Bách Xuyên, sau này con đừng gọi cho bố nữa, con có gọi cũng không gọi được đâu."

Tường Bách Xuyên: "??"

Bố Tường: "Bởi vì bố đã kéo con vào sổ đen rồi."

Nói xong, ông nâng cửa sổ xe lên.

Chiếc xe màu đen chậm rãi rời đi.

Tường Bách Xuyên: "..."

Chỉ vì buổi sáng anh cúp điện thoại của ông nên ông liền trực tiếp kéo anh vào sổ đen sao?

Tường Bách Xuyên nhìn chiếc xe đã biến mất trong màn đêm, lại cúi đầu nhìn bình giữ nhiệt trong tay.

Vừa rồi anh đã nói gì nhỉ?

Nói ông là một ngọn núi lớn, nguy nga sừng sững.

Hiện tại nhìn lại, kỳ thực cũng chỉ là một sườn đất nhỏ cao hai, ba mét mà thôi.

*

Tường Bách Xuyên cầm bình giữ nhiệt, còn chưa đi tới bậc thềm của tòa nhà, một tiếng "Tường Bách Xuyên" lại truyền đến.

Anh quay đầu, nhúu chặt lông mày, không kiên nhẫn nhìn chằm chằm người vừa tới.

Kiều Cẩn đến gần, đôi mắt sưng đỏ ướt đầm.

Cô ta nhìn anh mà không nói gì, tựa như đang chất vấn.

Tường Bách Xuyên nhìn cô ta vài giây, tuy cách xa hai mét nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu trên người cô ta.

Không có thời gian để dài dòng cùng cô ta, anh xoay người rời đi.

"Tường Bách Xuyên! Anh có cần phải xát muối lên vết thương của em như vậy không! Chuyện cũng đã qua rồi, vì sao anh cứ níu chặt không buông thả! Anh đang đùa giỡn em đấy à! Chiều hôm qua vừa làm sáng tỏ quan hệ hôn nhân, tối nay anh lại không ngừng thông báo với thế giới, cứ như sợ người khác không biết Tô Dương là vợ anh không bằng!"

Kiều Cẩn nói xong, nước mắt lại lăn trên gò má.

"Anh quá khi dễ người! Anh không định cho em một con đường sống!"

Tường Bách Xuyên nhúu mày, không để ý tới cô ta, tiếp tục bước về phía trước.

Kiều Cẩn chột chạy về phía anh, muốn ôm lấy anh từ phía sau.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Tường Bách Xuyên phản ứng cực nhanh, xoay người một cái, đưa tay giữ cô ta tại chỗ, "Kiều Cẩn, cô muốn làm gì vậy! Cô có cần phải biến mình thành người thấp hèn như vậy không!?"

Bả vai Kiều Cẩn bị anh bóp phát đau, nước mắt rơi như mưa, không biết là vì sự đau đớn của thân thể hay là vì nỗi đau ở trong lòng.

Mượn ba phần say rượu, Kiều Cẩn bắt đầu phát điên: "Tường Bách Xuyên, em sai rồi, anh đừng nóng giận được không. Trước đây dù giận em cỡ nào anh cũng đâu đối xử với em như thế."

Cô ta nghẹn ngào: "Không phải em cố ý muốn nhắm vào Tô Dương, nhưng khi thấy anh đối xử tốt với cô ấy, em sẽ không nhịn được mà ghen ghét ở

trong lòng. Tường Bách Xuyên, em cũng thích anh mà, em còn biết anh sớm hơn cả Tô Dương, lại còn là người thích anh trước, nhưng sao anh lại đối xử với em như vậy vì cô ấy."

Tường Bách Xuyên buông tay, lùi về phía sau mấy bước, duy trì khoảng cách nhất định với cô ta: "Kiều Cẩn, trong lòng cô hẳn là biết rõ mình có đang say hay không. Tôi tự nhận là mình chưa từng cho cô bất kỳ tín hiệu sai lệch nào, dù là trước hay sau khi quen biết Tô Dương. Đối với tôi, chúng ta chỉ có mối quan hệ xã giao bắt buộc dĩ giữa hai nhà thế giao, cô nên hiểu rõ điểm này hơn bất cứ người nào khác mới phải. Nếu cô cứ khẳng khái giả bộ hồ đồ, tự lừa mình dối người, tôi nhất định sẽ khiến cô tỉnh táo lại để hiểu rõ điều này."

Quan hệ xã giao bắt buộc dĩ?

Trong lòng Kiều Cẩn run lên, người đàn ông này thật đúng là tuyệt tình.

Những lời tàn nhẫn như vậy mà anh cũng có thể nói ra chẳng chút cố kỵ.

Cô ta không khống chế nổi mà hô lên: "Tường Bách Xuyên, anh còn là một người đàn ông sao!"

Tường Bách Xuyên chẳng mấy may xúc động, mà anh cũng chẳng nổi giận.

Tựa như anh đã từng nói với Bằng Việt Hy lúc trước, anh chỉ cãi nhau với người nhà của mình.

Đối với người không quan trọng, ngay cả sự chế nhạo của anh cũng là một loại xa xỉ.

Tường Bách Xuyên vốn muốn không xé rách mặt, nhưng Kiều Cẩn quá không tự biết mình, đã như vậy thì anh sẽ dứt khoát làm rõ một lần.

Không cần phải bận tâm tới giao tình của nợ giữa hai nhà nữa.

Anh đứng đó không đi.

Kiều Cẩn cho rằng anh đang hồ thẹn ở trong lòng.

Nếu là lúc trước, cô ta nói lời chọc giận anh, nhất định anh sẽ không nói hai lời mà rời bước.

Ngay khi cô ta cảm thấy may mắn ở trong lòng, chợt có hai người đàn ông cao lớn đi tới từ một nơi không xa, mà phương hướng kia...

Đầu ngón tay Kiều Cẩn không khỏi run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Không phải là bị phát hiện đấy chứ!?

Làm sao có thể!

Sao anh có thể biết trước được!?

Hai người đàn ông tới gần, giao vật trong tay cho Tường Bách Xuyên: "Tường tổng, đây là thẻ nhớ chúng tôi vừa lấy ra từ máy chụp ảnh."

Tường Bách Xuyên nhận đồ, ánh mắt thâm trầm không thấy đáy.

Anh nhìn chiếc thẻ trong lòng bàn tay rồi lại nhìn Kiều Cẩn: "Đây chính là mục đích mà cô chạy tới để ôm ấp tôi giữa đêm hôm khuya khoắt sao?"

Tìm sẵn một phóng viên, chọn một góc độ thích hợp để chụp một màn ôm nhau của bọn họ.

Cô ta ôm anh từ phía sau, mà anh nhất định sẽ quay đầu, tới lúc đó cô ta sẽ bỏ nhào vào trong lòng anh.

Tên phóng viên kia đương nhiên sẽ chọn một góc quay đặc biệt để khiến quần chúng hiểu lầm rằng bọn họ chủ động ôm ấp vì yêu nhau tha thiết.

Nếu tin này bị phát tán, cho dù anh có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Vừa công khai chuyện hôn nhân đã lập tức truyền ra video tình chàng ý thiếp với vị "thanh mai" này, Tô Dương nhất định sẽ trở thành trò cười lớn nhất.

May mà anh đã sớm có chuẩn bị, cân nhắc tới việc cô ta cùng vị em họ không phải đèn cạn dầu kia sẽ chơi một chiêu âm hiểm nào đó.

Kiều Cẩn cắn chặt môi, không nói lời nào.

Cô ta vốn định bất chấp tất cả, nếu anh đã cố ý không để cô ta dễ chịu thì cô ta cũng sẽ khiến Tô Dương không dễ chịu.

Vậy nên, bắt đầu từ tối hôm qua, cô ta đã canh chừng ở đây, chờ anh xuất hiện một mình để trình diễn một màn này.

Tường Bách Xuyên dùng bật lửa đốt chiếc thẻ kia, mặt không đổi sắc nhìn Kiều Cẩn: "Sẽ có một ngày cô phải hối hận tới xanh ruột."

Anh ra hiệu cho vệ sĩ lui xuống, xoay người bước về phía khu nhà.

Những giọt nước mắt lớn như hạt đậu của Kiều Cẩn tuôn rơi.

Nhìn anh đi về phía khu nhà như chẳng có chuyện gì xảy ra, cô ta tức muốn học máu hô to: "Tuông Bách Xuyên, tôi sẽ không để anh yên đâu! Nếu không tin thì chúng ta cùng chờ xem!"

Cô ta sẽ không để Tô Dương sống thoải mái như vậy, dựa vào cái gì mà tất cả tiện nghi trên đời này đều bị Tô Dương chiếm được!

*

Khi Tô Dương về đến nhà, Tuông Bách Xuyên đã hơp xong, đang vo gạo ở trong phòng bếp.

"Sao anh lại biết đêm nay em muốn làm cơm?" Tô Dương xách theo thức ăn vào bếp.

Tuông Bách Xuyên quay đầu nhìn cô: "Không phải trưa nay em nói đã mấy ngày chưa được ăn cơm à."

Buổi trưa, lúc còn ở cửa hàng Ông Nội Khoai Lang, mẹ vợ đã làm mì hoành thánh. Khi ấy cô liền ồn ào nói muốn ăn cơm.

Tô Dương cười: "Anh để ý lời em nói thế sao, say mê em lắm rồi phải không, phải không? Hừm?"

Cất đồ ăn vào tủ lạnh xong, cô đưa tay ôm anh từ phía sau.

Tuông Bách Xuyên bỏ gạo vào nồi cơm điện, gắn phích cắm vào, sâu kín nói: "Trước kia anh từng cảm thấy mặt mũi của mẹ anh rất lớn, hiện tại anh lại cảm thấy em rất có tiềm lực đảo chính."

Tô Dương bật cười ha ha, "Đúng vậy, mặt mũi của chúng em đều rất lớn, vậy nên anh mới mê mẩn đấy."

Tuông Bách Xuyên cầm túi đồ trên bàn gạch men, thoáng nhìn một cái, bên trong có rất nhiều loại rau quả. Anh hỏi cô: "Em định làm món gì thế?"

Tô Dương: "Khoai tây thái sợi xào ớt xanh, trứng trắng cà chua, xà lách trộn dầu hào, thêm một món đậu phụ tạt chế nữa."

Tuông Bách Xuyên: "..."

Còn tương tài nấu nướng của cô đã tiến bộ trong mấy tháng này, xem ra vẫn là bốn món chục năm không đổi kia.

Anh hỏi cô: "Thế em còn mua măng với nấm làm gì?"

Tô Dương nói: "Em vốn không định mua đâu, nhưng sau khi tiến vào chung cư, em ở gần bồn hoa nhìn thấy anh cùng Kiều Cẩn đứng cạnh nhau, còn có cả vệ sĩ của anh nữa chứ. Em sợ nếu em đi qua thì sẽ không nhận được mà châm chọc cô ta nên mới quay lại siêu thị mua những thứ khác."

Tuông Bách Xuyên "A" một tiếng, căn dặn cô: "Sau này có gặp cô ta thì em cố gắng đừng trực tiếp va chạm, nếu đối chọi với người tâm địa bất chính như cô ta thì cuối cùng em sẽ chịu thiệt đấy. Có chuyện gì thì cứ về nói với anh là được."

Sau đó, anh đơn giản kể lại chuyện vừa xảy ra cho Tô Dương.

Tô Dương nghe xong, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nếu video này bị phát tán ra ngoài, không biết cô sẽ bị bao nhiêu người chế giễu.

Cô nhìn bình giữ nhiệt trên bàn gạch men, hơi ngừng lại, "Mẹ đưa tới hả anh?"

"Không phải mẹ, là bố mang qua đấy, ở trong có món cá xào dấm mà em thích ăn nhất."

Tô Dương đưa tay sờ bình giữ nhiệt, tuy bên ngoài rất lạnh, nhưng nhiệt độ ở bên trong giống như tâm tình hiện tại của cô.

Cả hai đều nóng hầm hập.

"Bố có lên đây không?"

"Bố không lên, ông phải về ăn cơm cùng ông nội."

Tuông Bách Xuyên bắt đầu rửa rau, sau khi rửa khoai tây xong thì hỏi cô: "Em lo công đoạn thái sợi nhé?"

"Được." Tô Dương buông anh ra, đeo tạp dề lên, bắt đầu xắt sợi khoai tây.

Nghĩ tới chuyện anh định nói với mình trên xe, cô nhắc nhở anh: "Đúng rồi, trước lúc em đi anh từng bảo có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì thế?"

Tuông Bách Xuyên đang rửa cà chua quay đầu nhìn cô một cái rồi tiếp tục gọt rửa.

Rửa xong cà chua, anh đặt chúng trên thớt, bắt đầu chọn rau xà lách.

Lúc này, anh mới lên tiếng: "Đoạn thời gian kia anh quả thực bận rộn, từng qua Nam Phi với chú năm một chuyến, sau khi trở về thì bệnh đau dạ dày tái phát. Nửa đêm bụng đau vô cùng, uống thuốc cũng không có tác dụng, anh mới lái xe tới bệnh viện, không ngờ trên đường lại đâm phải một chiếc taxi."

Tô Dương nghe xong, tay run một cái, thiếu chút nữa cắt vào ngón tay.

"Có phải bị thương rất nặng không? Vì sao anh không nói cho em biết?" Cô bỏ dao xuống, bước qua xoay người anh lại, muốn nhìn xem anh bị thương nặng ở nơi nào.

Quan tâm sẽ bị loạn, cô quên rằng chuyện đã xảy ra cách đây ba tháng, dù anh có bị thương thì cũng đã lành từ lâu.

Tường Bách Xuyên trấn an cô: "Không sao đâu, vết thương cũng không tính là nặng. Anh không lái quá nhanh, không bị ngoại thương quá nhiều, cũng không gãy xương, chỉ có nội tạng bị xuất huyết, nhất định phải nằm viện để theo dõi thôi. Ban đầu anh thương lượng cùng bệnh viện là anh muốn tới Hồng Kông xem triển lãm ảnh chụp của em, nhưng bác sĩ không đồng ý, nói những chuyện như nội tạng xuất huyết đều rất khó lường, vạn nhất phát sinh sự cố ngoài ý muốn trên máy bay thì sẽ không dễ cứu."

Tô Dương vẫn luôn cọ đầu trong lòng anh, nước mắt đã rơi xuống.

"Thực xin lỗi... Anh xem này, em chẳng có đủ tư cách của một người làm vợ chút nào. Tuy khi ấy em đã cảm thấy anh khác thường nhưng vẫn chỉ lo chuyện của chính mình. Thực sự xin lỗi."

Tường Bách Xuyên buông thức ăn trong tay, ôm lấy cô: "Em khóc cái gì, không phải anh đã khỏe rồi sao, cũng bởi vì không nguy hiểm tới tính mạng nên lúc đấy anh mới không nói ngay với em. Triển lãm ảnh chụp diễn ra vào thứ ba, anh không muốn làm em phân tâm, mà sau khi triển lãm kết thúc, thân thể anh cũng không có gì đáng ngại nên mới không đề cập tới chuyện này nữa."

Không phải là cô chưa từng đề nghị chạy qua thăm anh, là anh đã mở miệng cự tuyệt.

Tường Bách Xuyên chỉ sợ nếu cô nhìn thấy bộ dáng nằm trên giường bệnh của anh thì sẽ khó chịu ở trong lòng.

Nói xong, anh thở dài, "Sớm biết em sẽ như thế này thì anh đã không nói cho em nghe, nói xong em lại thấy áy náy." Nhưng nếu không nói với cô, trong lòng cô lại không thoải mái.

Sau khi khóc một hồi lâu, Tô Dương mới hòa hoãn lại, đôi mắt đỏ ửng nhìn anh: "Sau này dù có chuyện gì thì anh cũng phải báo cho em biết đầu tiên đấy nhé."

Tường Bách Xuyên gật đầu nói được.

Tô Dương lại hỏi: "Anh còn gạt em chuyện nào nữa không?"

Tường Bách Xuyên: "Không, chỉ có mỗi chuyện này thôi."

Tô Dương tạm thời tin anh.

Tường Bách Xuyên giải thích: "Trong khoảng thời gian ấy, ngoại trừ thân thể có vấn đề thì anh quả thực bận thật."

Ngay cả thời gian ngủ cũng không có, lại bị lệch múi giờ với cô nên anh càng ít gọi điện hơn.

Khi ấy họ không chỉ ít chuyện trò, mỗi lần tán gẫu dường như đều không có gì để nói. Cô luôn bảo mình bận rộn công việc, vội vã muốn ngắt điện thoại.

Ban đầu, anh thực sự cho rằng cô bận bịu nên mới gắng quấy rầy cô ít hơn, cho cô thêm càng nhiều thời gian để ngủ vào buổi tối.

Mãi cho tới buổi sáng hôm ấy, khi cô chủ động gọi điện thoại cho anh, anh cảm thấy giọng cô rất không bình thường, cũng không nói quá nhiều.

Anh hỏi cô, Đồng Đồng, làm sao thế.

Kết quả cô nói: "Không có gì, chỉ là đã lâu không liên lạc, thiếu chút nữa liền quên mất anh là chồng của em nên gọi điện thoại để xác nhận một chút. Anh cũng sẽ không suýt quên mất em là ai đấy chứ?"

Anh nhất thời không kịp phản ứng, bởi vì bọn họ chỉ chưa liên hệ một ngày mà thôi.

Sau cô lại hỏi: "Em muốn gặp anh, hai ngày nữa có tiện cho anh không?"

Chữ "Tiện" kia làm anh ý thức được rằng, cô đã hoàn toàn không còn cảm giác an toàn.

Thế nên trong cuộc gọi ấy, anh mới quyết định trở về Bắc Kinh một chuyến.

Dựa theo lịch trình, anh vốn không có nhiều thời gian để về nhà bên cô những hai ngày như vậy.

Cuối cùng, anh đành phải tri hoãn cuộc gặp mặt với một vị khách hàng quan trọng.

Đó là lần đầu tiên anh không đúng hẹn trong nhiều năm buôn bán.

Đêm đó, khi anh tới đón cô ở dưới phòng làm việc, cô chạy xuống từ bậc thang, mang theo vẻ mặt rất đổi thân quen.

Trong mùa đông của nhiều năm trước, vào buổi trưa thứ sáu, anh bay từ New York về, mang cô đi ngắm cảnh tuyết rơi ở Tử Cấm Thành. Vẻ mặt của cô khi trèo tường cúp học cũng chính là như vậy.

Sự vui mừng xen kẽ với sự hưng phấn.

Không cách nào che giấu được.

Ba tháng không gặp, cô chạy thẳng tới trước mặt anh từ bậc thềm.

Tựa như một đứa trẻ bị bỏ rơi, đột nhiên nhìn thấy cha mẹ của mình.

Khi không gặp mặt, không thể thiếu những phút oán giận cùng không thấu hiểu.

Chỉ khi nào gặp rồi, cái gì cũng tan thành mây khói, thứ còn dư lại là sự vui vẻ không chân thực.

Trong thoáng chốc, anh chưa bao giờ cảm thấy áy náy như vậy.

Cho dù anh bận rộn cỡ nào, cho dù anh không ngủ được, anh cũng nên trở lại thăm cô.

Cho dù cô kiên cường, độc lập cỡ nào...

Ở trước mặt anh, cô vẫn luôn là một đứa trẻ không chịu lớn.

*

Tô Dương bình ôn tâm tình, tiếp tục thái đồ ăn.

Tường Bách Xuyên đứng bên cạnh cô bắt đầu nhặt rau.

Anh nói với cô: "Nếu lại có một trận tuyết lớn thì chúng ta tới Tử Cấm Thành đi dạo nhé."

Tô Dương không lên tiếng, dùng sức bằm đồ ăn trên thớt.

Tường Bách Xuyên: "..."

Cô buông dao phay ra, quay đầu híp mắt nhìn anh.

Sau một hồi lâu, cô nói: "Đồ lừa đảo!"

Tường Bách Xuyên buồn bực: "..."

Tô Dương tiếp tục thái sợi khoai tây, chỉ là khi cắt xuống, lực cắt cũng trở nên lớn hơn.

Dao phay bằm đồ ăn trên thớt phát ra tiếng "Cạch cạch cạch" rất to.

Cô nhớ sau khi xem xong cảnh tuyết ở Tử Cấm Thành, hai người đều bị lạnh, toàn thân đông cứng.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, chưa tới lúc tan học nên cô không thể về nhà, Tường Bách Xuyên bèn mang cô tới phòng trọ nhỏ của anh.

Cả phòng không lớn, chỉ khoảng 45 mét vuông.

Trong phòng trọ, cô uống mấy ly nước ấm, ăn bát mì sốt tương mà anh làm lần đầu.

Tuy mùi vị khó có thể nuốt trôi, nhưng cô vẫn ăn sạch sẽ.

Ăn cơm xong, cô vẫn cảm thấy lạnh, không ngừng hắt xì hơi.

Tường Bách Xuyên nói với cô, chỉ cần để anh ôm thì cô sẽ hết lạnh.

Anh ôm lấy cô rồi không ngừng hôn cô.

Đương lúc tuổi trẻ thanh xuân, tình lực tràn đầy, chỉ mấy cái hôn không đủ để thỏa mãn anh.

Anh hỏi cô: Em còn lạnh không?

Cô gật đầu: Có ạ.

Rồi lại hỏi: Vì sao máy sưởi của anh còn chưa tạo nhiệt?

Anh nói: Phải trừ nhiệt rất lâu thì mới được.

Cô liền tin sái cổ.

Lúc đó cô trầm nghĩ, hệ thống sưởi của người có tiền đúng là khác biệt.

Sau cô lại hỏi: Nếu không chúng ta mở điều hòa nhé?

Anh nói: Điều hòa đã sớm hỏng rồi, anh còn chưa kịp sửa đâu.

Cô không thể làm gì khác ngoài việc thở dài thườn thượt.

Vùi sâu trong lòng anh, thân thể cô vẫn lạnh tới mức phát run như cũ.

Sau đó, anh đề nghị: Hay là chúng ta vận động một chút nhé, như vậy thì sẽ không lạnh nữa.

Khi ấy cô còn ngây thơ nghĩ rằng, ở nơi lớn như thế này thì vận động bằng cách nào?

Hơn nữa, đây là tầng 19, nếu nhảy dây, nhảy xa, chạy bộ gì đó thì đều không được, sẽ ảnh hưởng tới lầu dưới.

Một tiếng sau, cô đầm đìa mồ hôi, không bao giờ cảm thấy lạnh nữa.

Thì ra loại vận động này gọi là "Bài tập thể dục đôi ở trên giường"...

Sau khi tới chung cư của anh lần thứ hai, Tô Dương mới biết rằng, máy sưởi vốn không cần trừ nhiệt lâu như vậy, chỉ là anh chưa từng mở mà thôi.

Đương nhiên, điều hòa cũng không hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chỉ cần anh ở nhà thì cô chẳng thiếu thứ gì

Hội quán Tinh Lan.

Trong phòng bao số 1 lớn như vậy chỉ có hai người.

Đêm nay, Lục Duật Thành có hẹn với An Ninh, hay nói đúng hơn là An Ninh chủ động gọi hắn, trong lời nói thể hiện chút bất mãn về việc hắn không mang cô đi ăn vào trưa hôm qua.

Nhưng cô nói cực kỳ uyển chuyển.

Sau đó, Lục Duật Thành nói ở trong điện thoại: Tôi đang ở phòng số 1 của hội quán Tinh Lan.

Khi ấy, An Ninh bộc lộ vẻ hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn mang cô gia nhập vòng bạn bè của hắn. Vốn dĩ tối nay còn có một buổi tiệc, cô lại nhờ người đại diện từ chối hộ.

Ở nhà ăn diện lộng lẫy một phen, cô tới nơi đúng hẹn.

Vào phòng rồi cô mới thấy choáng váng, trong phòng bao trống trơn, ngoài Lục Duật Thành đang ngồi hút thuốc trên ghế sofa cùng một khúc "Giò xuân mười dặm" thì chẳng còn thứ gì khác.

An Ninh thở dài, sửa sang cảm xúc mất mát, ngồi xuống bên người Lục Duật Thành.

Cô cầm một quả quýt trên mâm trái cây, bắt đầu lột vỏ, thứ hắn thích ăn nhất chính là quýt.

"Hôm nay anh mệt à?" Tâm trạng không tốt sao? Cô không dám hỏi một câu kia.

Lục Duật Thành chậm rãi nhả khói, hắn đang nghe nhạc, cũng không đáp lời cô, chỉ ngược mắt nhìn cô một cái rồi sau đó tiếp tục thờ ơ hút thuốc.

Không có được câu trả lời, An Ninh thức thoir không hỏi nhiều nữa.

Lột xong vỏ quýt, cô tách mấy múi ra, đưa tới bên miệng hắn.

Lục Duật Thành nghiêng người né về phía sau, ý bảo chính cô tự ăn.

An Ninh ngừng động tác trên tay, cảm xúc bất an vọt lên ở trong lòng.

Cô vẫn bỏ quýt vào miệng, không nếm ra mùi vị của trái quýt vốn chua ngọt thơm ngon.

Cô cười cười hỏi hắn: "Anh đã ăn tối chưa?"

Lục Duật Thành "Rời" một tiếng, nhấn đầu thuốc vào gạt tàn, đưa cho cô một bản hợp đồng từ trong túi trên tay vịn sô pha, "Đây là vai diễn trong một bộ phim truyền hình mà tôi đã giành được cho cô."

An Ninh kích động nhận lấy, vừa muốn đứng dậy hôn hắn một chút, kết quả lại bị tát một chậu nước lạnh: "Về sau cô đừng liên lạc với tôi nữa."

Đầu ngón tay An Ninh run lên, trong lòng lạnh lẽo. Vốn biết sẽ có ngày này, cô chỉ không ngờ nó lại tới sớm như vậy.

Cô ngồi trên sô pha nửa ngày, chưa lấy lại được tinh thần.

Lục Duật Thành còn nói: "Trước kia tôi cũng đã cho cô rất nhiều thứ rồi."

An Ninh cắn môi, nói ra một câu mà chính mình cũng cảm thấy buồn cười: "Nhưng chúng ta còn chưa ở bên nhau được ba tháng mà."

Hắn chán cô nhanh như vậy sao?

Lục Duật Thành lại lấy một điếu thuốc, hắn không châm lửa mà đặt nó trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng gõ lên đầu thuốc.

Hắn nhìn về phía cô: "Tôi còn tưởng là cô rất thông minh cơ đấy, sao lại hỏi một vấn đề không có trình độ như vậy? Chúng ta vốn chỉ theo nhu cầu mà thôi, liên quan gì tới thời gian đâu?"

Bị châm chọc một cách thẳng thừng như vậy, gương mặt An Ninh lúc đỏ lúc trắng.

Cô nắm chặt hợp đồng trong tay, trong chớp mắt ấy, cô thực sự muốn nện tờ hợp đồng này lên mặt hắn, hô to một câu: Bà đây cũng chẳng hiếm lạ gì anh nhé!

Thế nhưng, hiện thực lại không cho phép cô tùy hứng làm vậy.

Cô đứng lên, "Cảm ơn anh." Rồi cầm túi rời đi như chạy trốn.

Tiếng đóng cửa rơi xuống, Lục Duật Thành một mình vui mình trên sô pha.

Hai phút sau, cửa lại bị đẩy ra.

Lục Duật Thành chẳng buồn liếc mắt, mở miệng nói: "Đến đúng lúc thật đấy, cô ta vừa đi thi cậu lại tới. Cậu vừa nghe lỏm đấy à? Tôi không ngờ cậu còn có loại sở thích này!"

Cố Hằng ngồi ở phía đối diện hắn, tự rót cho mình một ly rượu vang, sâu kín nói: "Mấy cái chuyện rách nát của cậu ấy hả, có mở loa phóng thanh lên thì tôi cũng sẽ tìm nút tai mà đeo, đỡ phải ô uế tai mình."

Lục Duật Thành cười lạnh một tiếng.

Hiếm khi nào Cố Hằng nhiều chuyện một phen: "Tôi thấy An Ninh khóc lúc đi ra đấy."

Khóe miệng Lục Duật Thành ẩn chứa nụ cười châm chọc rất nhạt.

"Cô ta chỉ luyện tiếc những tháng ngày hưởng thụ đời sống vật chất xa xỉ cùng đường ngang ngõ tắt dễ đi trong công việc thôi, cậu cho là cô ta không bỏ được tôi chắc?"

Hắn vẫn rất tự biết mình.

Đột nhiên, hắn chợt nói một câu: "Sau này tôi sẽ không giảm đập chính mình nữa."

Hắn không muốn tiếp tục tùy tiện tìm phụ nữ để hư hại bản thân.

Cố Hằng chế nhạo: "Cậu nên nói lời này với Đồng Đồng mới đúng, có lẽ cô ấy sẽ thương xót, đồng tình với cậu đôi câu. Nói cho tôi nghe cũng vô dụng, tôi sẽ chỉ coi thường cậu mà thôi."

Lục Duật Thành: "A, nói với cô ấy sao?"

Qua nửa giây, hắn lại nói: "Cô ấy chính là thứ miệng chó không phun được ngà voi."

Cố Hằng liếc hắn, không lên tiếng. Anh nhẹ nhàng lắc chiếc ly chân dài, lắng nghe bài hát khiến người ta không khỏi có chút phiền não kia, không biết phải phóng thích sự buồn phiền trong đầu ở nơi nào.

Trừ tiếng nhạc ra, trong phòng chỉ có sự trầm mặc.

Một lát sau, Cố Hằng mới nói: "Cậu đã xem bát quái trong giới giải trí tối nay chưa?"

Lục Duật Thành: "Chưa xem, có gì hay mà xem chứ. Sáng sớm đã chạy tới công viên phô bày tình cảm, đúng là bị bệnh không nhẹ!"

Cố Hằng: "..."

Anh đã nói là bát quái nhà ai đâu?

Đây chính là sự bi ai của anh cùng Lục Duật Thành, bọn họ sẽ xem đi xem lại tất cả những tin tức liên quan đến Tô Dương rồi tự lừa mình dối người, tỏ vẻ thờ ơ.

Anh khẽ cười một tiếng, như đang tự giễu, lại như đang chế nhạo Lục Duật Thành, "Nếu cậu chưa xem thì sao dám chắc chắn là người ta không chạy tới trung tâm thương mại để làm trò đó?"

Lục Duật Thành chợt mở mắt, đáy mắt tràn ngập vẻ tức giận: "Cậu nói gì? Bọn họ còn tới trung tâm thương mại phô bày tình cảm vào buổi tối sao?"

Sắc mặt Cố Hằng vẫn như thường, anh gật đầu: "Đúng vậy, Đồng Đồng còn cố ý dặn đám phóng viên là nhất định phải đăng cái video ấy lên cho Lục Duật Thành xem đấy."

"Cậu nói cái quái gì vậy..." Lục Duật Thành chợt nhận ra mình vừa bị Cố Hằng đùa giỡn, hai người kia vốn chẳng hề tới trung tâm thương mại.

Bát quái trên mạng vẫn là về sự việc đã xảy ra ở công viên vào buổi sáng.

Lại còn giả bộ đi trên thành đường đá nữa chứ.

Cô tưởng là mình mãi mãi tuổi 17 chắc!

Thế nên, từ giữa trưa tới giờ hắn chẳng thiết ăn uống, bệnh làm mình làm mẩy lại ập tới.

Cố Hằng chợt bật cười.

Lục Duật Thành hí mắt nhìn anh chăm chăm: "Cố Hằng, cậu có bệnh phải không?"

Cố Hằng ngừng cười, hỏi hắn: "Bây giờ cậu có muốn leo lên bảng hot search không?"

Lục Duật Thành chớp mắt: "Ý cậu là gì?"

Cố Hằng: "Tức là nhé, nếu cậu muốn nổi tiếng khắp cả nước chỉ trong một đêm, tôi sẽ cùng cậu tới công viên kia, quay video đi trên đường đá nhỏ. Tôi sẽ đóng vai Trương Bách Xuyên, cậu cứ bắt chước Đồng Đồng là được, đảm bảo cậu sẽ nhanh chóng nổi danh khắp đại giang nam bắc."

Lục Duật Thành: "..."

Hắn trực tiếp cầm mấy quả quýt trong mâm ném qua, "Cố Hằng, đầu cậu bị úng nước à? Không muốn ở đây thì mau cút đi!"

Cố Hằng nhặt quýt lên, chẳng buồn tính toán với Lục Duật Thành. Hôm nay tâm trạng anh cũng không thoải mái, lười phải nhanh mồm nhanh miệng với hắn.

Sau, anh nhìn về phía Lục Duật Thành, nói lời nhắc nhở có tính ám chỉ: "Ngày mai đã là đêm Giáng Sinh rồi đấy."

Lục Duật Thành vuốt ve điều thuốc, đáy mắt lúc sáng lúc tối, hắn như có như không "Ừ" một tiếng, chẳng nói tiếp lời nào.

Một lát sau, Cố Hằng lại hỏi: "Cậu định tặng Đồng Đồng cái gì?"

Lục Duật Thành suy nghĩ: "Tôi cũng chả biết nữa, năm nay tôi không muốn tặng quà, chỉ gặp cô ấy thôi đã thấy phiền rồi. Một người trưởng thành sắp ba mươi tuổi mà vẫn còn tưởng mình chỉ mới ba tuổi, tặng quà Giáng Sinh cái khi gì!"

Cố Hằng gật đầu nói: "Ok, thế thì tôi sẽ tặng hai phần, tới khi nào cô ấy có con mới ngừng."

Nhấp một ngụm rượu, anh lại nói tiếp: "Đến lúc đó cứ trực tiếp đưa cho đứa bé là được rồi."

Lục Duật Thành: "..."

Hít sâu một hơi, hần nói lời chế nhạo: "Cố Hằng, sao cậu có thể ti tiện đến vậy!"

Cố Hằng uống cạn rượu vang trong ly, "Như nhau cả thôi."

*

Lúc này, ở nhà họ Kiều.

Sau khi bố Kiều cãi nhau cùng Kiều Cần, lại âm ỉ với vợ mình một trận, ông tức giận tới mức ra khỏi nhà khi còn chưa ăn cơm tối.

Kiều Cần vẫn còn đang khóc lóc ở trong phòng, không chịu ăn cơm.

Mẹ Kiều đưa cho cô ta một ly sữa bò, "Cần Nhi, con không ăn không uống như thế là đang gây vò thân thể của chính con. Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên nhà người ta thì đang sống thoải mái, con mà cứ như vậy là hợp lòng bọn họ, như bọn họ mong muốn đấy. Con gái mẹ ngốc quá đi mất."

Kiều Cần lau nước mắt, "Nhưng bây giờ bình luận trên mạng đều nghiêng về một phía, tất cả mọi người đều mắng con tâm cơ... Mẹ, con thực sự không chịu nổi."

Nghĩ tới những lời Tường Bách Xuyên nói trắng ra lúc trước, nói cô ta chỉ là mối quan hệ thế giao bất đắc dĩ của anh, trong lòng cô ta liền không thờ nổi.

Mẹ Kiều thở dài: "Nếu có tâm cơ thì cũng là Tô Dương có tâm cơ, có thể châm ngòi giao tình giữa hai nhà thành như vậy, con nói xem lòng dạ cô ta phải thâm sâu đến nhường nào?"

Nói xong, bà đưa ly sữa cho Kiều Cần: "Được rồi, con uống sữa đi đã. Tuy ông của con vẫn còn giận, nhưng nhà họ Kiều chỉ có một đứa cháu gái là con, ông sẽ không bỏ mặc con đâu."

Kiều Cần nhận ly sữa bò, "Bây giờ Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương đã công khai tình trạng hôn nhân rồi, con còn có thể làm thế nào?"

Mẹ Kiều: "Trước tiên chúng ta cứ dè dặt tin tức gần đây đã, qua đoạn thời gian này con hãy nhận thêm công việc; và lại, không phải trong giới giải trí còn có người chuyên tự bôi đen mình vì muốn nổi tiếng sao? Tuy mẹ chẳng muốn như thế này, nhưng chuyện cũng đã rồi, con nghĩ thoáng một chút, mấy tháng nữa sẽ không ai nhớ việc của con đâu."

Hai mắt Kiều Cần ngấn lệ, vẫn lặp lại câu kia: "Con cùng Tường Bách Xuyên không thể nữa rồi."

Mẹ Kiều thở dài: "Con nói xem, Tường Bách Xuyên có gì tốt, con cần gì phải như vậy? Để mẹ bảo di giới thiệu người cho con không tốt hơn sao?"

Kiều Cần hơi mất kiên nhẫn: "Mẹ, mẹ đừng buồn phiền về những chuyện này nữa, sau này cũng không cần phải sắp xếp đối tượng xem mắt, con sẽ không đi đâu."

Ngoại trừ Tường Bách Xuyên, trong lòng cô ta không thể chứa nổi người đàn ông nào khác. Cô ta đã thích anh vài chục năm, không người nào có thể sánh được với anh.

Kiều Cần nhìn mẹ Kiều: "Mẹ à, mẹ nói với ông nội một tiếng được không, chỉ cần Tường Bách Xuyên theo dõi con trên Weibo, không công khai chuyện tình cảm với Tô Dương nữa thì việc này xem như xong."

Mẹ Kiều hơi hơi thở dài, nhưng bà vẫn gật đầu thỏa hiệp.

*

Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương đang nằm xem tivi ở nhà.

Chợt, Tường Bách Xuyên liên tục hắt xì nhiều lần.

Tô Dương cười: "Nhất định là có người nào đó đang nhớ thương anh đấy."

Tường Bách Xuyên liếc cô một cái, Tô Dương bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Tường Bách Xuyên giảm âm lượng tivi, hỏi cô: "Đêm mai đã là Giáng Sinh rồi, em có đặc biệt muốn làm chuyện gì không?"

Bọn họ rất ít khi ra ngoài ăn mừng vào những ngày lễ, dù là lễ tình nhân hay ngày kỷ niệm.

Hình như họ chỉ luôn ở nhà xem phim, tự mình làm một bữa cơm.

Có đôi khi, bọn họ sẽ tâm sự những chuyện phiền lòng gần đây cho nhau nghe.

Vì Tô Dương không quá am hiểu về phương diện tài chính nên Trương Bách Xuyên chỉ đơn giản nói với cô rằng, anh đã không làm tốt hạng mục thu mua nào, anh chỉ giành được chức phó quản lý trong lần đầu phát hành cổ phiếu ra công chúng của công ty nào.

Cô cũng sẽ nói với anh về những lần cô không nghĩ ra ý tưởng chụp ảnh, chụp những tấm ảnh mà chính cô cũng không hài lòng.

Tuy nhiên, khi bị úy khuất trong công việc, cô chưa bao giờ nói nhiều với anh nửa chữ.

Hai tay Tô Dương gói sau đầu, cô nhìn trần nhà, ngẫm nghĩ một hồi lâu.

Đoạn, cô lắc đầu: "Lúc còn bé em vốn đã thích ngày Giáng Sinh, sau khi ở bên anh, em lại càng mong ngóng ngày này hơn, bởi vì vào lễ Giáng Sinh, anh có thể trở về gặp em. Còn hiện tại..."

Nửa gương mặt cô đối diện với anh, "Có lẽ là vì già rồi nên em thấy những thứ này không quan trọng nữa, chỉ cần anh ở nhà thì em chẳng thiếu gì hết."

Trương Bách Xuyên đưa tay xoa nhẹ gò má cô, anh nhìn cô thật lâu, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua môi cô.

Anh cúi đầu hôn xuống.

Tô Dương thuận thế ôm cổ anh, môi lưỡi giao triền.

Một lát sau, hai người mới tách ra.

Tô Dương đột nhiên nắm tay anh ngồi dậy, nhìn anh chăm chăm vài giây: "Em muốn tặng quà Giáng Sinh cho Lục Duật Thành cùng Cố Hằng. Em còn chưa đáp lễ đầu quà bọn họ tặng năm ngoái đâu."

Những năm này, cho dù hai bên như nước với lửa, mỗi khi Giáng Sinh đến, bọn họ vẫn sẽ tặng quà cho cô.

Bọn họ chẳng hề tặng món gì quý giá, thứ mắc nhất hình như là một tập giấy A4 có giá 20 tệ.

Những món đồ bọn họ tặng hàng năm đều kỳ lạ vô cùng.

Một quả táo.

Máy cây bút chì thú vị, khi cô vẽ tranh sẽ sử dụng đến.

Một tập giấy A4.

Một chiếc gọt bút chì.

Có đôi khi còn gửi một cục tẩy...

Lễ Giáng Sinh năm ngoái, Lục Duật thành gửi bắp rang bơ cho cô, Cố Hằng gửi sáu gói đồ cay cho cô, mỗi gói chỉ tốn 5 tệ...

Dù quà không đáng giá, nhưng cô đều ghi nhớ ở trong lòng.

Cô không nỡ vứt bỏ phần tình nghĩa khi còn bé kia.

Trương Bách Xuyên hỏi cô: "Vậy em muốn tặng gì cho họ?"

Tô Dương nói thật: "Em đã nghĩ xong từ lúc còn ở thị trấn nhỏ của Đức rồi, còn đặc biệt chụp cảnh tuyết ở thị trấn đấy. Em muốn làm thiệp chúc mừng Giáng Sinh thủ công cho bọn họ."

Lúc trước, khi chụp ảnh ấy, cô nhận ra mình không muốn tiếp tục tranh cãi với họ nữa.

Ba người bọn họ đã ở bên nhau từ khi còn nhỏ cho tới năm mười mấy tuổi.

Tựa như những gì Lục Duật Thành từng nói lúc trước, tuổi thanh xuân là tài sản quý giá không thể làm lại của đời người.

Giữa bọn họ là thứ tình bạn đã vượt qua cả tình thân.

Những chuyện trước kia, mặc kệ ai đúng ai sai, cô muốn sang một trang mới.

Cô muốn nói với bọn họ hai câu trên khi có cơ hội gặp mặt.

Thời thơ bé, bọn họ từng tặng cô thiệp chúc mừng. Hiện tại, cô muốn tặng lại cho bọn họ.

Nghĩ tới việc làm thiệp, Tô Dương bắt đầu buồn phiền, "Em muốn làm thiệp âm nhạc cho họ, nhưng hình như cái đó rất phức tạp..." Cô nhún vai, "Người luôn không đạt chuẩn trong môn vật lý như em không thể làm được."

Tường Bách Xuyên thoáng suy nghĩ, chủ động xin đi giặt giặc: "Để anh thử xem."

Tô Dương trừng mắt nhìn anh, xác định chính mình không nghe nhầm. Cô trở mình ngồi dậy ôm cổ anh, xác nhận lại một lần nữa: "Anh vừa nói anh sẽ giúp em làm thiệp âm nhạc à?"

Không phải anh rất ngứa mắt với bọn họ sao?

Tường Bách Xuyên gật đầu, "Ừm, anh sẽ làm thiệp cùng em. Vì chưa bao giờ xem qua, cũng chưa bao giờ làm loại thiệp này, anh không thể đảm bảo chất lượng của nó, nhưng anh sẽ tận lực."

Tô Dương chôn mặt trên cần cổ anh, dùng sức cọ xát.

"Tường Bách Xuyên."

"Hửm?"

Sau khi yên lặng một lát, cô nói: "Không có gì, em chỉ đang gọi anh thôi."

Kỳ thực, cô muốn nói rằng, cô thực may mắn vì đã gặp được anh ở thuở niên thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thử nghiệm cực hạn (H nhẹ)

Convert: Sakahara

Editor: Manh

"Tường Bách Xuyên."

"Hửm?"

Sau khi yên lặng một lát, cô nói: "Không có gì, em chỉ đang gọi anh thôi."

Kỳ thực, cô muốn nói rằng, cô thực may mắn vì đã gặp được anh ở thuở niên thiếu.

*

Sau một hồi xúc động, Tô Dương lại nằm trên ghế sofa, kéo tay Tường Bách Xuyên qua rồi gối lên, dùng sức cọ xát.

"Tường Bách Xuyên, em thấy mình như Nobita phiên bản nữ ấy."

Tường Bách Xuyên bật cười: "Anh không lợi hại như Doraemon đâu."

Tô Dương nhắm mắt, chế nhạo: "Thì ra khi còn bé anh cũng xem phim hoạt hình, em còn tưởng anh là thần tiên tỷ tỷ, không ăn khói lửa nhân gian đây."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh nhẹ nhàng bóp má cô, đoạn nói: "Khi ấy anh còn xem cả cảnh sát trường mèo đen và Transformers cơ."

Tô Dương cười ha ha.

Tường Bách Xuyên: "Em cười cái gì!"

Thật lâu sau, Tô Dương mới ngừng cười, xoa xoa lồng ngực cười đến phát đau của mình.

"Em vẫn luôn cho rằng một tiểu ca học giỏi, trời sinh lạnh lùng như anh sẽ tự học tiếng Anh, máy tính từ lúc năm, sáu tuổi gì đó cơ. Đúng là không thể tưởng tượng ra bộ dạng anh ngồi trước TV xem cảnh sát trường mèo đen mà."

Nói xong, cô lại vô thức bật cười, tự bỏ nã vô vàn hình ảnh ở trong đầu.

Tô Dương đưa tay vỗ cánh tay anh: "Ày, lần sau trở lại tổ trạch thì cho em xem ảnh anh hồi bé nhé, em rất muốn xem bộ dạng của anh khi còn là một bánh bao nhỏ đấy."

Cô lại không nhìn được cười ha ha.

Bánh bao nhỏ?

Tường Bách Xuyên chớp mắt, yên lặng nhìn cô chăm chăm.

Một lát sau, anh nói: "Không phải anh đã cho em xem rồi sao?"

Tô Dương liếc anh: "Trước đây anh chỉ cho em xem ảnh hồi tiểu học, bây giờ em muốn xem ảnh anh lúc ba bốn tuổi ấy. Không đúng, em muốn xem tất cả ảnh chụp anh từ lúc sinh ra tới trước khi học tiểu học."

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương lắc lắc cánh tay anh: "Anh nghe rõ chưa! Anh đã xem hết ảnh em hồi nhỏ rồi, em còn chưa thấy bộ dạng của anh lúc chỉ cao một mét đâu, thế là không công bằng!"

Tường Bách Xuyên mím môi, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

Hồi nhỏ, anh thường bị mẹ trang điểm thành bộ dáng khó có thể diễn tả bằng một lời, sau đó, bà sẽ quay chụp rất nhiều ảnh cùng video của anh không biết mệt.

Anh tuyệt đối không thể Tô Dương thấy những tấm ảnh kia.

Hình tượng của anh sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Một lát sau, anh mới nói: "Lúc học cấp hai, anh đã từng chuyển nhà một lần, mất hết album ảnh hồi bé rồi."

Tô Dương cười xấu xa, mang về mặt em tin anh mới là lạ.

Tường Bách Xuyên không lên tiếng nữa.

Anh nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Tô Dương gãi gãi mu bàn tay anh, "Đang nghĩ gì thế?"

Còn có thể nghĩ gì?

Nghĩ anh phải về nhà một chuyến, trộm những tấm hình kia rồi gửi vào ngân hàng, trừ anh ra, không ai có thể lấy được.

Anh đổi chủ đề rất đúng lúc: "Anh đang nghĩ xem nên mua bộ báo âm thanh ở đâu."

Tô Dương giật mình, vờ mặt ngờ ngạc: "Bộ báo âm thanh là thứ gì?"

Tường Bách Xuyên giải thích: "Là thứ phát nhạc trong thiệp chúc mừng ấy."

Tô Dương nghiêng đầu suy ngẫm rồi hỏi anh: "Có phải tự làm thiệp âm nhạc rất phiền phức không?"

Cô thấy còn phiền hơn so với dự đoán.

Tường Bách Xuyên: "Anh cũng không biết, có lẽ sẽ không quá khó đâu. Sáng mai anh sẽ đi mua bộ báo âm thanh, mua về rồi, chờ em làm xong thiệp, anh kết nối mạch của bộ báo thì thiệp sẽ hoạt động."

Tô Dương cười: "Còn chuyện gì anh không biết làm không?"

"Nhiều lắm."

"Ví dụ như?"

"Sinh con."

"..."

Tô Dương ngồi xuống, dịch người về phía Tường Bách Xuyên, ôm cổ anh, bờ môi đến gần tai anh, thổi hơi nóng ở đằng sau tai.

Cô cố ý trêu chọc anh: "Cũng không nhất định đâu, hay để em thử xem nhé? Biết đâu em lại làm cho anh mang thai thì sao."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh bóp mạnh một cái ở bên hông cô: "Em thử nói bừa nữa xem!"

Tô Dương sợ ngứa, chui tọt vào trong lòng anh, "Em sai rồi, em sai rồi."

Tường Bách Xuyên buông tay, bế bổng cô lên.

Hai chân Tô Dương quấn lấy eo anh theo thói quen, đưa mắt nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Không phải là muốn trừng trị cô đấy chứ?

Sau mỗi lần cô nói bừa, anh sẽ đặt cô lên giường, không ngừng cù chân cô.

Người đàn ông này cũng có thời điểm ác liệt như thế.

Tường Bách Xuyên bước nhanh về phía phòng ngủ, im lặng một lát rồi mới nói, "Sinh con."

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên đá văng cửa phòng ngủ, không bật đèn.

Cánh cửa khép hờ, ánh đèn nhu hòa từ phòng khách xuyên qua khe cửa.

Trong phòng ngủ mờ ảo, hôn ám.

Không khí ái muội lan tràn.

Tường Bách Xuyên đặt Tô Dương lên giường, đẩy cô xuống, trực tiếp kéo quần ngủ của cô.

"Anh nhẹ một chút!" Tô Dương bắt năn nói, còn đưa chân đá anh hai cái.

Tường Bách Xuyên nhìn cô, mặc cô càn quấy.

Chờ Tô Dương náo loạn đủ, Tường Bách Xuyên đưa tay kéo cô lên.

Tô Dương ngồi quỳ trên giường, ngửa đầu nhìn anh cười.

"Gấp gáp muốn sinh con cho em như vậy sao?"

Tường Bách Xuyên không nhìn cô, bắt đầu cởi từng cúc áo sơ mi của cô.

"Tô Dương, lát nữa em sẽ phải khóc."

Tô Dương: "..."

Sau mỗi lần trêu chọc anh, cô sẽ nhanh chóng tỏ vẻ yếu thế.

Đôi môi cô tiến gần môi anh, hơi hơi hé mở, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi dưới của anh, sau đó hôn xuống cổ anh, vừa liếm mát vừa khẽ cắn yết hầu.

Tường Bách Xuyên không khỏi hô hấp nhanh hơn, anh hôn lên cần cổ cô, ôm chặt cô vào lòng.

Cả người Tô Dương không nhịn được mà run rẩy.

Cảm giác tê dại truyền từ gan bàn chân tới đầu ngón tay.

Cô cúi đầu, cắn lên bờ vai anh.

Chỉ khi làm thế, cô mới có thể phóng thích cảm giác run rẩy khó nói thành lời.

Tường Bách Xuyên nhin đau, càng ôm chặt cô hơn.

Kỳ thực anh cũng chẳng làm chuyện gì quá kịch liệt, ngón tay vẫn chỉ chôn ở nơi đó như vừa rồi.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa, từ từ cọ xát nơi mẫn cảm nhất trên thân thể cô.

Tô Dương cảm thấy mình như đang phiêu bạt trong biển rộng thăm tối, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, mà Tường Bách Xuyên là chiếc bè gỗ duy nhất của cô.

Cô đã chẳng còn tâm tư để hôn anh nữa, cả người tựa vào lòng anh, không thể không chế tiếng rên rỉ tràn ra từ trong miệng.

Nhưng rồi Tô Dương lại không chịu nổi, cô ngẩng đầu muốn hôn anh để kiếm tìm chút an ủi.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chăm chú mà thâm thúy của Tường Bách Xuyên chiếm lấy tầm mắt cô.

Anh chỉ nhìn cô mà không nói chuyện, cũng không chủ động hôn cô.

Trái tim cùng thân thể của Tô Dương không khỏi run rẩy, hai tay bám chặt bờ vai anh.

Cảm giác kích thích dục sinh dục từ này là thể nghiệm mà anh mang lại cho cô trong mỗi lần hoan ái.

Cực hạn.

Xâm nhập tới từng tế bào.

Khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Tô Dương lại ngẩng đầu, nụ hôn của Tường Bách Xuyên liền rơi xuống.

Nụ hôn tạm thời hóa giải sự trống rỗng trong thân thể, nhưng cô vẫn khó chịu muốn chết.

Cô duỗi tay, dùng sức bắt lấy tay anh, muốn ngăn đôi tay đang ra vào trong cơ thể mình.

Nhưng lại không thể xê dịch cánh tay ấy.

Anh càng ngày càng làm mạnh hơn.

Móng tay trượt dài trên lưng anh, cô có cảm giác muốn phát điên.

Cô thực sự không nhịn nổi nữa: "Tường Bách Xuyên, bây giờ em... Muốn."

Anh còn cố ý hỏi: "Em muốn cái gì?"

"Biến thái!"

Tường Bách Xuyên thấp giọng bật cười.

Khi anh xâm nhập vào cơ thể cô, Tô Dương mới cảm thấy mình sống lại.

Cả người được lấp đầy.

Cô ôm cổ anh, hỏi: "Anh biết mới này em nghĩ gì không?"

Cơ thể Tường Bách Xuyên không ngừng chuyển động, phụ họa hỏi một câu: "Nghĩ gì thế?"

Tô Dương nói: "Nghĩ tới lần đầu tiên của chúng ta."

Bọn họ chẳng có kinh nghiệm gì, tạo nên một mờ hỗn độn, nhưng họ lại rất thỏa mãn.

Có lẽ là vì, bọn họ cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về nhau.

Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn cô, mút mạnh lưỡi cô.

Tô Dương đã sắp phát điên, cả thân thể thừa nhận sự chiếm hữu gần như điên cuồng của anh.

*

Sau một hồi triền miên kịch liệt, Tô Dương thoáng lấy lại ý thức.

Hồ hấp không ổn định, đã không phân rõ trên người là mồ hôi của ai.

Tô Dương chợt nghĩ tới một chuyện, đẩy đẩy vai anh: "Ồi chào, anh không mang bao hả."

Tường Bách Xuyên: "Về sau cũng không mang nữa."

Anh hôn nhẹ lên mắt cô: "Sinh một đứa con gái cho anh nhé."

Khi tuổi tác dần gia tăng theo năm tháng, khát vọng có một đứa con của anh lại càng mãnh liệt hơn, đặc biệt khát vọng có con gái.

Trước kia, vì bận tâm tới sự nghiệp của cô, mà cô không muốn có con sớm như vậy nên anh đã ngầm cho phép.

Thế nhưng, khi tới trung tâm thương mại để mua quà Giáng Sinh cho Lâm Lâm vào hôm nay, trông thấy nhiều búp bê Barbie xinh đẹp như vậy, anh đã nghĩ, nếu chính mình có một đứa con gái, có lẽ anh sẽ mua toàn bộ búp bê ở trong cửa hàng về nhà.

Có lẽ, anh còn có thể tự tay may búp bê vải cho con.

Mà cũng có lẽ, anh sẽ không phải là một người bố đủ tư cách, nhưng nhất định sẽ là một người bố cực kỳ chiều con.

Tựa như anh nuông chiều Tô Dương vậy.

Kích tình mãnh liệt trôi qua, Tô Dương mệt mỏi nằm liệt trên giường.

Tường Bách Xuyên đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

Mãi cho tới khi hồ hấp của cô đã ổn định, anh mới buông cô ra, lại hôn cô một chút: "Có muốn cùng tắm với anh không?"

Tô Dương lắc đầu, chỉ chỉ cổ họng mình.

Tường Bách Xuyên hiểu ý, tới phòng bếp lấy nước ấm cho cô.

Tô Dương ngồi dậy, uống hết một cốc nước lớn, cổ họng mới thoải mái hơn một chút.

Cô nói: "Em sẽ tắm ở trong này, anh ra phòng ngoài mà tắm."

Cô không muốn tắm chung với anh, nhờ lát nữa anh lại hứng lên, cái mạng già của cô sẽ bị giày vò tới chết.

Tường Bách Xuyên cười, cầm quần áo ra phòng tắm ngoài.

Sau khi tắm xong, anh qua phòng khách cầm hai chiếc di động rồi vào phòng ngủ.

Tô Dương đang ngâm bồn trong phòng tắm.

"Đồng Đồng?" Anh đứng cạnh cửa gọi cô.

"Sao thế?"

"Không có gì, anh sợ em ngủ gật khi đang ngâm bồn thôi."

"Không sao đâu, em sắp tắm xong rồi."

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, xoay người lên giường.

Tựa vào đầu giường, Tường Bách Xuyên mở di động lên, sợ bỏ lỡ cuộc gọi công việc quan trọng.

Ngoài báo cáo công việc mà Giang Phạm gửi đến cho anh cùng những cuộc gọi của người nhà họ Tường mà anh tự động xem nhẹ thì không còn cuộc gọi quan trọng nào khác.

Anh tắt di động đi.

Tô Dương chậm rãi bước ra từ phòng tắm, vừa lau tóc vừa liếc thấy di động trên tủ đầu giường: "Anh mở di động giúp em xem có cái gì quan trọng không."

"Được."

Tường Bách Xuyên cầm di động của cô, lúc này mới nhớ tới một chuyện: "Em đổi di động từ lúc nào thế?"

Khi ghi âm chuyện xưa cho cô tại thành phố nhỏ ở Đức, anh phát hiện cô đã thay di động, nhưng khi đó chưa kịp hỏi nhiều.

Tô Dương ngồi bên giường, vắt khăn lên vai.

Cô trả lời: "Chắc là hơn hai tháng trước, em không nhớ cụ thể là khi nào nữa. Em không cẩn thận ngồi hồng cái di động kia nên Đình Thiển mới mua cho em cái mới."

"Cái này không có vân tay của anh." Tường Bách Xuyên nhắc nhở cô.

Tô Dương vén chăn lên, ghé vào lòng anh, "Để em nhập giúp anh, em còn chưa hiểu rõ công năng của cái này đâu, bình thường chẳng có thời gian mà nghiên cứu nữa. Anh tải phần mềm sửa ảnh giúp em nhé."

Sau khi Tường Bách Xuyên nhập vân tay, anh xóa sạch những tin nhắn rác ở trong di động cô rồi cài đặt phần mềm diệt vi rút.

Đoạn hỏi: "Đồng, tải phần mềm sửa ảnh cũ mà em hay dùng ấy hả?"

Không có ai đáp lời.

Tường Bách Xuyên cúi đầu, Tô Dương đã ngủ say trong lòng anh.

Anh kéo chăn lên, đắp kín người cô, tiếp tục tải phần mềm cho di động.

Nửa tiếng sau, khi đã tải hết toàn bộ phần mềm, xóa bỏ những thứ không cần thiết, anh đổi hình nền của cô thành ảnh chụp chung của hai người.

Thiết lập xong, Tường Bách Xuyên nhìn màn hình như có điều suy nghĩ, sau đó đăng nhập Weibo của Tô Dương, tìm Weibo của chính mình rồi nhấn nút "Theo dõi".

Trước đó, Tô Dương chưa bao giờ theo dõi anh.

Sau khi xong việc, Tường Bách Xuyên vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó, lại đổi từ chế độ "Theo dõi" sang "Theo dõi đặc biệt."

Trong cột theo dõi đặc biệt của Tô Dương chỉ có mình anh.

Chăm chú nhìn cột theo dõi đặc biệt hồi lâu, Tường Bách Xuyên mới rời khỏi Weibo của Tô Dương.

Editor: Mãi mới có một chương không thật vụn thế này:">

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quà giáng sinh

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Nửa tiếng sau, khi đã tải hết toàn bộ phần mềm, xóa bỏ những thứ không cần thiết, anh đổi hình nền của cô thành ảnh chụp chung của hai người.

Thiết lập xong, Tường Bách Xuyên nhìn màn hình như có điều suy nghĩ, sau đó đăng nhập Weibo của Tô Dương, tìm Weibo của chính mình rồi nhấn nút "Theo dõi".

Trước đó, Tô Dương chưa bao giờ theo dõi anh.

Sau khi xong việc, Tường Bách Xuyên vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó, anh lại đổi từ chế độ "Theo dõi" sang "Theo dõi đặc biệt."

Trong cột theo dõi đặc biệt của Tô Dương chỉ có mình anh.

Chăm chú nhìn cột theo dõi đặc biệt hồi lâu, Tường Bách Xuyên mới rời khỏi Weibo của Tô Dương.

*

Sáng sớm hôm sau, tại nhà họ Tường.

Sau khi cúp điện thoại, ông cụ Tường vội vàng bụng chén trà trong tay uống vài ngụm, lúc này mới thuận khí.

Bố Tường buông tạp chí trong tay, nhìn về phía ông cụ: "Bố làm sao thế ạ?"

Ông cụ Tường đỡ ngực: "Anh mau gọi Tường Bách Xuyên về ngay cho tôi, bây giờ gọi điện luôn đi! Tôi muốn thấy nó trong vòng một tiếng nữa!"

Bố Tường: "... Bố quên rồi à? Tường Bách Xuyên đang ở Dubai cùng Tiểu Ngũ mà, cho dù ngồi phi thuyền vũ trụ cũng phải có thời gian cất cánh chứ, đâu phải cứ muốn nó có mặt sau một tiếng là được."

Ông cụ Tường hừ lạnh một tiếng: "Anh đang bắt nạt người không dùng mạng như tôi phải không? Lão Kiều vừa gọi điện hỏi tôi về chuyện Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương... ở trong công viên đấy."

Ông cụ không nói ra câu "Tình chàng ý thiếp" kia.

Ông cụ hít sâu thở đều rồi nói tiếp: "Hiện tại trên mạng đang rất ầm ĩ, cái thân già này đã chán lắm rồi. Tường Bách Xuyên đang làm chuyện xấu gì vậy! Nó không thể chờ tôi quay về Thụy Sĩ mà cứ nhất định phải khiến tôi ám ức ở trong lòng vào lúc này sao?"

Mới vừa rồi, ông cụ Kiều nói ở trong điện thoại là Kiều Cẩn đang luẩn quẩn ở trong lòng, bắt đầu nhịn ăn, khóc lóc cả đêm, khiến cả nhà không biết phải làm gì với cô ta.

Lời ngầm chính là, nhà họ Tường phải giúp Kiều Cẩn một tay, nếu không thì sẽ có người mất mạng.

Nghe xong, bố Tường cũng phát sầu, ông biết Kiều Cẩn hẳn sẽ không làm việc điên rồ, nhưng ngộ nhờ cô bé luẩn quẩn ở trong lòng thật thì chẳng phải ông cụ Tường sẽ phải sống trong sự day dứt cả đời sao?

Khi ông đang nghĩ mãi không ra biện pháp, điện thoại bèn vang lên.

Bố Tường nhận điện thoại, chỉ nghe ông nói: "Được được, ông khách khí rồi, đều là chuyện nhỏ thôi, không cần khách khí. Được, tôi nhất định sẽ chuyển lời cho ông cụ, cảm ơn cảm ơn, cho tôi gửi lời hỏi thăm cụ Doãn nhé."

Lại hàn huyên vài câu, ông mới cúp điện thoại.

Vừa lúc mẹ Tường bưng ra ít điểm tâm cho ông cụ Tường ăn, bà hỏi bố Tường: "Ai gọi đấy?"

Bố Tường: "Bố của Doãn Nặc."

Mẹ Tường giật mình: "Ông ấy gọi có việc gì?"

Chẳng lẽ nhà họ Kiều đã tìm nhà họ Doãn để cùng tạo áp lực cho ông cụ Tường sao?

Trước đây, ông cụ Doãn đã từng ngăn một viên đạn thay ông cụ Tường trên chiến trường.

Đây là ơn cứu mạng.

Nếu đúng là thế, chuyện này sẽ rất khó giải quyết.

Ông cụ Tường cũng nhìn về phía bố Tường: "Anh nói đi, giờ có tin xấu gì thì tôi cũng chịu được hết."

Bố Tường ho nhẹ hai tiếng: "Cô bé Doãn Nặc sắp phải chụp ảnh kết hôn, lại nhìn trúng phong cách chụp ảnh của Tô Dương, nói mình đã liên hệ với Tô Dương rồi nhưng lại bị từ chối, về nhà vừa khóc vừa ầm ĩ, bắt bố mình phải tới tìm con cho bằng được."

Ngừng một chút, bố Tường tiếp tục: "Doãn Nặc nói nếu Tô Dương không chụp cho con bé, con bé sẽ tuyệt thực."

Ông cụ Tường: "..."

Trong bầu không khí yên lặng, chỉ nghe thấy cụ nói: "Cái chiêu tuyệt thực này dùng được thế cơ à? Tôi thấy chẳng ai cần tuyệt thực đâu, cứ để mình tôi tuyệt thực đi, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết hết."

Bố Tường: "..."

Mẹ Tường: "..."

Ông cụ Tường than ngắn thở dài, bên nhà họ Kiều muốn tìm Tô Dương để tính sổ, nhà họ Doãn lại đang vội vã nhờ Tô Dương chụp ảnh cưới.

Đúng là không thể nào vượt qua khoảng thời gian dầu sôi lửa bỏng này mà.

Ông cụ lắc đầu, đứng dậy bước về phía phòng sách.

Bố Tường hô: "Bố à, hay bố ăn điểm tâm lót bụng trước đã?"

Ông cụ Tường không quay đầu, khoát khoát tay: "Đề yên cho tôi tuyệt thực."

Mẹ Tường nín cười.

Chờ đến khi ông cụ vào phòng đóng cửa, bà mới bật cười thành tiếng.

Bố Tường tròng bà: "Đều là chuyện tốt mà đứa con trai vô si của bà làm đấy! Một đứa con gái nam tính như Doãn Nặc làm gì có tâm tư tình tứ để thương thức phong cách chụp ảnh của Tô Dương? Nhất định Tường Bách Xuyên đã xúi giục Tiểu Ngũ giật dây Doãn Nặc về nhà càn quấy!"

Mẹ Tường cười đắc ý: "Con trai tôi thông minh đấy chứ, biết phân lượng của ông cụ Doãn ở trong lòng cụ nhà mình nặng hơn hẳn so với ông cụ Kiều."

Bố Tường nhìn bà bằng ánh mắt ghét bỏ, lập tức gọi điện cho Tường Bách Xuyên.

Hơn 6 giờ sáng, Tường Bách Xuyên đã rời giường, tới trung tâm thương mại để mua bộ báo âm thanh, kết quả là tới quá sớm, trung tâm thương mại còn chưa mở cửa.

Bố Tường gọi tới khi anh đang xem tin tức trong xe.

Anh có thể đoán là vì chuyện gì, tuy biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi: "Bố, có chuyện gì thế ạ?"

Bố Tường: "Con còn giả chết với bố à! Không phải là chuyện tốt mà con cùng Tiểu Ngũ làm sao! Hoặc là con để Tô Dương gánh vác chuyện này, hoặc là con bảo Doãn Nặc đừng cố tình gây sự với người nhà nữa!"

Tường Bách Xuyên: "Bố, bố đừng tham gia vào chuyện này nữa, nhà họ Kiều sẽ không từ bỏ ý đồ đâu. Họ nhất định sẽ tiếp tục quấy rối ông nội để bắt con thỏa hiệp, mà bố cũng biết là con sẽ không làm thế mà. Ông nội đã có tuổi rồi nên con cũng không muốn trực tiếp va chạm với ông, chỉ có thể dùng cách không quá quang minh chính đại như vậy. Bố mẹ đừng quá để tâm nữa, sau khi ông nội trở về Thụy Sĩ, việc này đương nhiên sẽ dừng lại."

Bố Tường thở hắt hắt, quả thực không thể làm gì anh.

Nhưng ông vẫn uy hiếp một câu: "Con không sợ bố nói cho ông biết con cùng chú năm đã xúi giục Doãn Nặc à?"

Tường Bách Xuyên: "Con tin là bố sẽ không nhầm chán như vậy."

Bố Tường: "..."

Trước khi cúp máy, ông không quên quở trách vài câu: "Con nói xem.. Con với Tô Dương cũng thật là, làm như thế ở chốn đồng người là đòi phong bại tục đấy, biết không!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh trực tiếp cúp máy.

Nhìn cuộc gọi đã bị ngắt, bố Tường tức tới mức muốn ném di động xuống đất, lại nghĩ chiếc di động này cũng phải trị giá hai, ba ngàn tệ, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Mẹ Tường khẽ hát ở một bên, vui vẻ hỏi ông: "Con trai nói gì thế? Nó có đồng ý không?"

Bố Tường không đáp lời, xoa bóp huyết thái dương.

Ông không khỏi thở dài.

Cho dù đòi người thiếu nợ cái gì, cũng đừng thiếu nợ nhân tình.

Thiếu một cái là trả không xong.

*

Tường Bách Xuyên đợi tới hơn chín giờ sáng, cửa hàng chuyên bán bộ báo âm thanh mới mở cửa.

Anh mua vài cái, lại nhờ ông chủ tư vấn cách sử dụng rồi mới rời khỏi đây.

Trên đường về, lúc chờ đèn đỏ, Tường Bách Xuyên gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Em dậy chưa?]

Sáng nay, lúc anh thức giấc, cô vẫn còn đang ngủ say nên anh không đánh thức cô.

Tô Dương nhanh chóng trả lời: [Em dậy rồi, đã giải quyết bữa sáng anh làm.]

Tường Bách Xuyên: [Ừ, em xem TV một lát đi, anh sắp về nhà rồi.]

Tô Dương không có tâm tư xem TV, cô vô thức bật máy tính lên, muốn xem Weibo của mình đã thành bộ dạng gì.

Cô vốn chỉ vào xem chơi, không ngờ lại thấy Tường Bách Xuyên trong cột theo dõi đặc biệt của mình.

Không cần nghĩ cũng biết là chính anh thêm mình vào khi nghịch đi động của cô tối qua.

Tô Dương chăm chú nhìn màn hình một hồi, thoát khỏi Weibo của bản thân, vụng trộm đăng nhập vào Weibo của Tường Bách Xuyên, thiết lập bản thân thành người được Tường Bách Xuyên theo dõi đặc biệt.

Khi Tường Bách Xuyên về đến nhà, Tô Dương đang nằm trên sofa xem phim như không có chuyện gì xảy ra.

Cô chẳng hề biết phim đang chiếu cái gì, chỉ nhìn chăm chăm vào màn ảnh rồi cười cười.

Tường Bách Xuyên vẫy tay trước mặt cô: "Em cười ngây ngô gì thế?"

Còn cười cái gì nữa, đương nhiên là cười vì đã trở thành người được theo dõi đặc biệt của anh rồi.

Tô Dương nhếch miệng nhưng không nói gì.

Cô ngồi dậy: "Anh mua xong rồi à?"

"Ừ, bây giờ anh sẽ nói mạch điện, em làm trang bìa đi."

"Yes sir."

Tường Bách Xuyên ngồi khoanh chân trước bàn trà, lấy ra tờ ghi chép trình tự thực hiện mà ông chủ nói với anh, bắt đầu thử điều chỉnh.

Tô Dương ngồi vẽ tranh ở phía bên kia bàn trà.

Tường Bách Xuyên giả bộ không để ý, tán gẫu với cô: "Em sẽ làm ba tấm thiệp à?"

Tô Dương không suy nghĩ nhiều: "Hai cái là đủ rồi mà, em làm ba cái để làm gì?"

Tường Bách Xuyên ho nhẹ hai tiếng, không tiếp tục nói chuyện.

Không nhận được câu trả lời, Tô Dương chột ngắc đầu, khoe miệng ngậm ý cười xấu xa: "Anh cũng muốn hả?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh nghĩ một đằng nói một nẻo: "Không phải, ý anh là em có nên làm một tấm cho Chu Minh Khiêm không?"

Tô Dương: "Không cần, em với Chu Minh Khiêm là quân tử chi giao, đậm như nước[1], không cần quá chú trọng như vậy."

[1] 君子之交，淡如水 (Quân tử chi giao, đậm như nước thủy): Cổ nhân giảng: "Quân tử chi giao đậm như nước thủy, tiểu nhân chi giao cam như nước lê; quân tử đậm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt." Ý nói rằng, tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã, tình cảm giao hảo của kẻ tiểu nhân lại ngọt ngào như rượu ngọt. Tình cảm của người quân tử tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài thân thiết, tình cảm của kẻ tiểu nhân tuy ngọt ngào, vô vấp nhưng lại dễ dàng dẫn đến tuyệt giao.

Tường Bách Xuyên không nói gì nữa, cúi đầu yên lặng nghiên cứu mạch điện.

Bởi vì không yên lòng, anh nói chập mạch rất nhiều lần.

Sáu giờ tối, Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương mới làm xong hai tấm thiệp âm nhạc.

Khi mở chúng ra, giai điệu âm nhạc quen thuộc vang lên, Tô Dương hé miệng cười khê.

Cô cảm thấy mình như trở về năm tám, chín tuổi.

Nhìn học bàn tràn đầy thiệp âm nhạc, mừng tới mức không nói thành lời.

Tường Bách Xuyên lắc lư đầu cô, "Em giữ đi, tối tặng họ sau."

Tô Dương gật đầu, đoạn hỏi anh: "Khi nào thì chúng ta đưa qua? Không biết lúc nào bọn họ mới ở nhà nữa."

Tường Bách Xuyên: "Đề anh vào diễn đàn xem tối nay bọn họ định làm gì."

Tô Dương hỏi: "Là diễn đàn dân chơi thủ đồ ấy hả? Em cũng muốn vào!"

Tường Bách Xuyên: "Trong đây ăn nói ô nhiễm bầu không khí lắm, không thích hợp với em đâu."

Tô Dương: "..."

Sau khi Tường Bách Xuyên hỏi qua trên diễn đàn thì mới biết tối nay đám Lục Duật Thành có một buổi tiệc, hẳn là phải tới rạng sáng mới có thể về nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Tường Bách Xuyên sắp xếp một vệ sĩ đi làm người chuyển phát nhanh, thay Tô Dương tặng thiệp chúc mừng.

Buổi tối, họ không có việc gì đặc biệt.

Bận rộn xong, hai người tựa lên sofa xem phim tài liệu.

Thật lâu sau, Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng xoa tay Tô Dương, hỏi: "Em không còn chuyện gì khác nữa à?"

Ví dụ như, làm quà Giáng Sinh cho anh chàng hạn.

Anh cũng có thể giúp cô một tay.

Không nhất thiết phải là thiệp âm nhạc, làm thứ khác cũng được.

Tô Dương ngẩng đầu nhìn anh: "Hả? Anh vừa nói gì thế?"

"..." Tường Bách Xuyên nhàn nhạt nói: "Không có gì."

Tô Dương cười trộm ở trong lòng, nhưng vẫn xem phim như không có chuyện gì.

Lúc này, ở hội quán.

Gian phòng bao vốn náo nhiệt vang trời lập tức yên tĩnh vì sự xuất hiện của "vị tiểu ca chuyển phát nhanh".

Lục Duật Thành cùng Cố Hằng thấy vị này có chút quen mặt, nhưng không nhớ nổi mình đã gặp anh ta ở nơi nào.

Sau khi giao thiệp chúc mừng cho bọn họ, "tiểu ca chuyển phát nhanh" không nói gì nhiều mà rời đi ngay.

Trong phòng nhất thời nổ tung, thảo luận xem vì sao vị nhân viên kia có thể vào phòng bao của bọn họ, cũng tò mò không biết ai là người tặng món quà Giáng Sinh lỗi thời như vậy cho Cố Hằng cùng Lục Duật Thành.

Cầm thiệp nhạc chúc mừng, tuy còn chưa mở ra nhưng Lục Duật Thành cũng biết đây là quà từ Tô Dương.

Ảnh bìa là ảnh do chính tay cô chụp, hẳn liếc mắt một cái là có thể nhận ra phong cách chụp ảnh độc nhất vô nhị của cô.

Lúc mở thiệp, tiếng nhạc hoài cổ vang lên.

Trong thiệp là một bản vẽ tay 3D.

Mỗi chi tiết đều rất sống động.

Tranh vẽ phòng học thời tiểu học của bọn họ, ngay cả tên lớp cũng được viết trên bảng đen.

Giáo viên ngữ văn đeo kính đen đang đứng trên bục giảng giảng bài.

Ở hàng thứ hai, một học sinh đang đứng, hẳn là đang trả lời câu hỏi của giáo viên.

Ở hàng cuối phòng học, hẳn đang cúi đầu đọc truyện tranh, truyện được đặt trong ngăn bàn, trên bàn có một quyển sách ngữ văn.

Nhìn hình ảnh vừa xa xôi vừa quen thuộc này, đáy mắt Lục Duật Thành hơi nóng lên.

Hắn đột nhiên không muốn tính toán cùng cô.

Không muốn tính toán bất kỳ điều gì nữa.

Bức tranh trong thiệp chúc mừng của Cố Hằng cũng không khác của Lục Duật Thành là bao.

Vẫn là cảnh tượng ấy.

Chỉ khác là, trong lớp ngữ văn, Cố Hằng đang để sách ngữ văn trên sách bài tập toán để viết bài tập toán cho Tô Dương.

Cố Hằng nhìn tấm thiệp này, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục tinh thần.

*

Tô Dương cùng Tưởng Bách Xuyên xem bộ phim tài liệu dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Sau, Tưởng Bách Xuyên có chút cụt hứng, anh vỗ nhẹ đầu cô: "Minh đi ngủ nhé?"

Tô Dương ngáp một cái: "Được."

Cô vừa ngồi dậy thì tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Dương quay đầu nói với Tưởng Bách Xuyên: "Anh xuống xem đi, hẳn là quà Giáng Sinh hai người bọn họ tặng cho em đã đến đây." Hàng năm, bọn họ đều cho người đưa quà tới vào thời điểm này.

Tưởng Bách Xuyên đứng dậy mặc áo khoác rồi xuống nhà.

Mấy phút sau, Tưởng Bách Xuyên cầm đồ trở về.

Tô Dương vẫn ngồi trên ghế sofa, đang ôm gối ở trong lòng. Nhìn cái túi anh đang xách, cô hỏi: "Năm nay họ tặng thứ gì thế?"

Tưởng Bách Xuyên: "Đều là quà bình an[2], Lục Duật Thành tặng hai quả, Cố Hằng cũng thế."

[2] Trong tiếng Trung Quốc, "táo" được phát âm gần với "bình an". Vì vậy, nó đã trở thành loại quà may mắn mà người Trung Quốc thường tặng nhau dịp Giáng sinh. Trong trường hợp này, họ không gọi đây là táo nữa, mà là "quả bình an".

Tô Dương cười nhẹ, "Một quả là của anh đấy."

Trước đây bọn họ rất keo kiệt, chỉ đưa một quả bình an.

Năm nay lại tặng hai, đại khái là vì bọn họ đoán được Tưởng Bách Xuyên đã giúp cô làm bộ báo âm thanh cho thiệp âm nhạc.

Tưởng Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, hỏi cô: "Em muốn ăn luôn không?"

Lúc này, di động Tô Dương rung lên, có tin nhắn được gửi đến. Xem tin nhắn xong, cô cất di động, nói với Tưởng Bách Xuyên: "Anh đi rửa táo đi, tí nữa qua phòng sách tìm em nhé."

Tưởng Bách Xuyên: "Anh tưởng em muốn tắm rửa rồi ngủ, sao lại còn qua phòng sách?"

Tô Dương trêu ghẹo: "Đề tặng anh quả Giáng Sinh chứ còn gì nữa, không phải anh đã mong ngóng cả tối sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Anh vẫn luôn là mối ràng buộc trong lòng cô

Lúc này, di động Tô Dương rung lên, có tin nhắn được gửi đến. Xem tin nhắn xong, cô cất di động, nói với Tưởng Bách Xuyên: "Anh đi rửa táo đi, tí nữa qua phòng sách tìm em nhé."

Tưởng Bách Xuyên: "Anh tưởng em muốn tắm rửa rồi ngủ, sao lại còn qua phòng sách?"

Tô Dương trêu ghẹo: "Đề tặng anh quả Giáng Sinh chứ còn gì nữa, không phải anh đã mong ngóng cả tối sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

*

Tưởng Bách Xuyên vào phòng bếp rửa táo, gọt vỏ bỏ hạt thái hạt lựu. Anh đặt táo vào đĩa, rồi lại thêm mấy cây tăm ở cạnh.

Vừa tới phòng khách, tiếng di động vang lên.

Thấy người gọi tới là mẹ của Kiều Cẩn, anh nhủ mày vài giây, sau cùng vẫn nhún nhường.

Anh gửi tin nhắn cho Tường Mộ Tranh: [Mẹ Kiều Cẩn vừa gọi cho cháu nhưng cháu không nhận, chắc bà ấy sẽ sớm tìm cháu đây.]

Tường Mộ Tranh là người thân cận nhất với anh, nhà họ Kiều nhất định sẽ xuống tay từ Tường Mộ Tranh.

Tường Mộ Tranh trực tiếp gọi tới, giọng điệu vẫn không đứng đắn như cũ: "Chắc chắn, hai ta đúng là tâm linh tương thông, cháu vừa định nhắn là có thể mẹ Kiều Cẩn sẽ tìm cháu mà cháu đã gửi tin trước rồi."

Tường Bách Xuyên không rảnh để tán gẫu với anh: "Nếu không có chuyện gì thì cháu cúp máy đây, cháu đang bận lắm."

Tường Mộ Tranh cười: "Bạn khóc nháo đòi quà Giáng Sinh với Đồng Đồng ấy hả?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Trong lời Tường Mộ Tranh lộ ý cười: "Chú đã thấy thiệp chúc mừng của Cố Hằng cùng Lục Duật Thành rồi, không cần nghĩ cũng biết là Đồng Đồng tặng. Để chú đoán xem nào, Đồng Đồng có tặng quà cho cháu không nhỉ?"

Sau đó, anh tự hỏi tự trả lời: "Nhất định là không tặng rồi, sau đó, trong lòng cháu khó chịu."

Tường Bách Xuyên hít thở: "Tường Mộ Tranh, chú có bệnh phải không!"

Tường Mộ Tranh cười ha ha: "Chọc đến chỗ đau nên thẹn quá hóa giận, tức muốn học máu hả?"

Tường Bách Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

Tường Mộ Tranh lập tức gửi tin nhắn: [Chú còn chưa nói cho cháu biết mẹ Kiều Cẩn đã nói gì mà, cháu không muốn nghe hả?]

Tường Bách Xuyên: [Nói!]

Tường Mộ Tranh: [Gọi lại cho chú đi.]

Tường Bách Xuyên không để ý tới Tường Mộ Tranh, anh không nhắn tin, cũng chẳng gọi điện thoại.

Anh cất di động, sai bước về phía phòng sách.

Vừa đi vài bước, Tường Mộ Tranh lại gọi tới.

Tường Bách Xuyên xoay người ra sân thượng.

Anh bắt máy: "Chú nói đi."

Tường Mộ Tranh nắn anh hai câu, xả xong cơn tức rồi mới giả giọng mẹ Kiều: "Chú năm à, bây giờ chú phải giúp cháu gái mình một tay chứ, chú đã nhìn Kiều Cẩn trưởng thành mà."

Tường Bách Xuyên: "... Tường Mộ Tranh, nói tiếng người!"

Tường Mộ Tranh lại cười, "Chú đang tạo cảm giác như thật cho cháu còn gì."

Tường Bách Xuyên hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tường Mộ Tranh: "Con dâu của ông cụ Kiều nói, Kiều Cẩn tuyệt thực, ầm ĩ muốn tự sát ở nhà, còn nói nếu cháu không theo dõi Weibo của cô ta một lần nữa và tiếp tục phô bày tình cảm với Tô Dương thì cô ta sẽ không ăn, không uống cho xong chuyện."

Tường Bách Xuyên cười lạnh một tiếng: "Được, rất tốt, người như vậy ăn cũng lãng phí lương thực."

Tường Mộ Tranh: "..."

Chú năm hơi ngừng rồi nói tiếp: "Cháu định làm thế nào?"

Tường Bách Xuyên: "Chẳng làm thế nào cả."

Tường Mộ Tranh: "Nếu... Chú chỉ nói là nếu thôi nhé, nếu Kiều Cẩn giả vờ tự sát rồi vào bệnh viện một chuyến, liệu lão đầu nhà ta có áy náy tới chết không nhỉ?"

Ánh mắt Tường Bách Xuyên trầm xuống, "Nếu hai nhà thực sự xé rách mặt, cháu không ngại phơi bày tất cả mọi chuyện của cô ta ra ánh sáng để mọi người tự đánh giá."

Ngừng một chút, anh còn nói: "Chú chuyển ý nguyên lời này cho người nhà họ Kiều giúp cháu, cứ bảo là cháu nói như vậy."

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, Tường Bách Xuyên mới bùng tảo vào phòng sách.

Trong phòng sách, Tô Dương đang xem e-mail. Cô vừa nhận được tin tức của Đinh Thiên, nói hợp đồng với LACA đã hết hạn, cần ký hợp đồng mới. Đinh Thiên đã gửi hợp đồng mới qua, cô đang xem chi tiết hợp đồng.

Gia hạn hợp đồng, chụp ảnh quảng cáo mới, cô sẽ phải tới thị trấn LACA một lần nữa.

Nghe thấy tiếng bước chân của Tường Bách Xuyên, Tô Dương ngẩng đầu, "Sao anh chậm thế?"

Tường Bách Xuyên đặt đĩa trái cây trước mặt cô, xiên một miếng táo nhỏ, đưa tới bên miệng cô rồi giải thích: "Anh vừa phải trả lời một e-mail ấy mà."

Tô Dương thu nhỏ cửa sổ hợp đồng, mở một video ra. Cô giang hai tay, nói với Tường Bách Xuyên: "Bé em lên, để em ngồi trên đùi anh nào."

Tường Bách Xuyên làm theo lời cô, đoạn hỏi: "Em muốn tặng anh cái gì?"

Tuy đã yêu nhau nhiều năm, nhưng anh chẳng mấy khi tặng quà cho cô trong các dịp lễ. Bình thường, anh cứ thấy cái gì tốt là mua, chẳng phân biệt ngày nào với ngày nào.

Bởi vậy, những năm gần đây, chỉ cần có dịp ở bên nhau vào ngày lễ, cô đều sẽ tặng quà cho anh.

Tô Dương bấm chuột: "Cũng không phải món quà gì đắt tiền, chỉ là cùng anh hồi tưởng lại lịch sử yêu đương của chúng ta thôi."

Cô quay đầu nhìn anh: "Anh muốn xem không?"

Khóe miệng Tường Bách Xuyên giật giật, nhưng anh vẫn nói: "Muốn."

Bọn họ đã xem đoạn video này không dưới một trăm lần.

Tô Dương quay đầu, bắt đầu mở video.

Cô không nhận được mà cong khóe miệng, nhưng vẫn nói như không có chuyện gì: "Ngày nào cũng phải xem video ý nghĩa như thế này một lần mới phải, đúng không?"

"Ừ."

Tô Dương lại quay đầu, cô híp mắt, bất mãn nhìn anh, "Sao nghe giọng anh giống như không quá hài lòng thế? Ăn nói có lệ như vậy sao?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Cảm thấy cô đang cố ý, Tường Bách Xuyên nâng cằm cô lên, cắn một cái.

Tô Dương đau điếng xuyt xoa một tiếng, "Anh không muốn quà nữa phải không!"

Tường Bách Xuyên xoa cằm cô, "Làm em đau à?"

"Cũng không tới nỗi." Tô Dương đánh anh hai cái.

Tường Bách Xuyên ôm eo cô, ấn cô vào lòng.

"Lần này là quà gì thế? Đồ làm bằng tay phải không?"

Tô Dương: "..."

Anh vẫn còn nhớ mãi không quên tám thiệp chúc mừng kia.

Cô nói: "Làm cái này phiền phức hơn làm thiệp chúc mừng gấp trăm lần."

Tường Bách Xuyên: "Bây giờ em tặng anh đi."

Anh buông cô ra, Tô Dương xoay người bước về phía tủ sách ở bên kia, lấy ra một quyển tạp chí ở trong cùng.

Quyển tạp chí này không còn được xuất bản nữa, chỉ có một cuốn duy nhất.

Tất cả chữ cùng tranh minh họa đều do một mình cô hoàn thành.

Bởi vì chỉ in đúng một quyền, lúc ấy cô đã bỏ ra không ít tiền, còn phải nhờ vả người quen.

Tô Dương đưa quyền tạp chí cho Trương Bách Xuyên: "Từ lúc anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp cho tới bây giờ, mỗi khi có tin tức hoặc bài phỏng vấn về anh, em sẽ đều sắp xếp lại. Tất cả những gì em có thể tìm thấy đều ở trong quyền tạp chí này."

Sau khi nhìn thấy tên tạp chí, yết hầu Trương Bách Xuyên khẽ chuyển động.

"Hải Nạp Bách Xuyên".

Nhân vật trên bìa cũng là anh.

Khi anh được bầu chọn là nhân vật có ảnh hưởng lớn nhất trong giới tài chính toàn cầu, tạp chí Tài Phú đã chụp tấm hình này trong cuộc phỏng vấn với anh.

Tô Dương ôm cổ anh: "Cái này hay thiệp chúc mừng tốt hơn?"

Trương Bách Xuyên: "..."

Anh đặt tạp chí sang một bên, ôm cô thật chặt.

Tô Dương thần bí nói: "Vẫn còn một món quà khác đấy. Em vốn muốn tặng nó cho anh vào ngày kỷ niệm kết hôn, nhưng anh lại không ở nhà, để đêm nay tặng luôn một thể vậy."

Cô đứng dậy: "Anh chờ nhé, để em vào phòng ngủ lấy quà."

Trong lúc Tô Dương đi lấy quà, Trương Bách Xuyên đóng video vẫn luôn chạy trên màn hình. Vừa muốn đóng thư mục video, một video tên "Nhật ký trưởng thành của cục cưng ngân hàng đầu tư Hải Nạp" đã thu hút sự chú ý của anh.

Đây là chiếc laptop chuyên dùng cho công việc của Tô Dương, anh gần như chưa bao xem nội dung trong máy tính của cô.

Bởi vì mấy chữ "Ngân hàng đầu tư Hải Nạp", xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh thuận tay mở video.

Nhạc nền của video là ca khúc "Đồng dao" mà anh viết lời.

Lời mở đầu video là mấy hàng chữ lớn.

[Biển chứa trăm sông, trăm sông đổ biển,

Anh là trăm sông, em là biển rộng.]

Nhìn hai hàng chữ này, Trương Bách Xuyên không khỏi bật cười.

Cô đúng là tự luyện cực kỳ.

Phụ đề lại xuất hiện:

[Hải Nạp 0 tuổi]

Ngày 22 tháng 12 năm 2005, tôi cùng Trương Bách Xuyên yêu nhau, tôi đã từng muốn đổi tên mình thành Tô Hải Nạp vô số lần.

Sau đó, đứa bé đầu tiên của chúng tôi, ngân hàng đầu tư Hải Nạp ra đời.

Nó có cùng ngày sinh nhật với tôi: Ngày 28 tháng 12.

[Hải Nạp 1 tuổi]

Ngày 29 tháng 10 năm 2006, Hải Nạp chuyển tới "Biệt thự" trên đường Wall, có tổng cộng 123 nhân viên.

Ngày 26 tháng 12 năm 2006, Bách Xuyên được tạp chí tài chính New York bầu chọn là chủ ngân hàng có tiềm năng nhất.

Tôi đã ghi lại khoảnh khắc khó quên này bằng chiếc máy ảnh LACA mà anh tặng cho tôi.

[Hải Nạp 2 tuổi]

Tháng 5 năm 2007, ngân hàng đầu tư Hải Nạp thành lập chi nhánh tại Bắc Kinh.

Khi ấy đang là giai đoạn chạy nước rút cho kỳ thi tuyển sinh đại học, nhưng tôi vẫn lén cúp học để chứng kiến một ngày phấn khởi và khó quên này.

[Hải Nạp 3 tuổi]

Trong cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu năm 2008, cũng là năm Tường Bách Xuyên bận rộn nhất, mệt mỏi nhất, áp lực nhất, anh vẫn bay về từ New York để tham gia buổi lễ trao giải nhiếp ảnh của tôi.

Anh nói, Đồng Đồng của anh trưởng thành rồi.

[Hải Nạp 4 tuổi]

Năm 2009, Hải Nạp được phía môi giới chứng khoán Hồng Kông cấp phép.

Hôm ấy, Tường Bách Xuyên gửi tin nhắn cho tôi: [Đồng bảo bối, I miss you now.]

Sau đó, anh không chịu thừa nhận là mình đã buồn nôn như vậy, còn nói là do anh uống quá nhiều nên mới gửi tin nhắn ấy.

[Hải Nạp 5 tuổi]

Tháng 9 năm 2010, ngân hàng đầu tư Hải Nạp thành lập chi nhánh tại Hồng Kông.

Bách Xuyên dẫn tôi tới Hồng Kông chơi một tuần.

Đã năm năm trôi qua, chúng tôi vẫn như thuở ban đầu.

Cảm ơn.

[Hải Nạp 6 tuổi]

Tháng 6 năm 2011, Hải Nạp được phía môi giới chứng khoán Mỹ cấp phép.

Năm ấy, tôi tốt nghiệp.

Anh thành thực nội liễm, tôi cũng đã trưởng thành.

Anh nói, tôi vẫn có thể làm một đứa trẻ.

[Hải Nạp 7 tuổi]

Năm 2012, ngân hàng đầu tư Hải Nạp trở thành ngân hàng đa nghiệp vụ.

Một năm này, đứa bé thứ hai của chúng tôi, studio chụp ảnh Hải Nạp chào đời.

Nó có cùng ngày sinh với Tường Bách Xuyên: Ngày 19 tháng 3.

[Hải Nạp 8 tuổi]

Năm 2013, Hải Nạp xin giấy phép hoạt động trong thị trường chứng khoán A ở trong nước.

Khi ấy, tôi đang ở thị trấn LACA, Bách Xuyên đã chia sẻ tin tức tốt này với tôi.

Tôi gửi cho anh một tấm ảnh mà tôi chụp khi đứng trước nhà thờ nhỏ của thị trấn.

Tôi muốn gả cho anh ấy.

[Hải Nạp 9 tuổi]

Tháng 1 năm 2014, tạp chí tài chính New York công bố những nhân vật có sức ảnh hưởng lớn nhất trong giới tài chính, Tường Bách Xuyên xếp thứ 19.

Tháng 3 năm 2014, Tường Bách Xuyên bắt tay xây dựng đoàn đội A.

Ngày 14 tháng 2 năm ấy, Tường Bách Xuyên cầu hôn tôi, sáng tác một khúc "Đồng dao" cho tôi.

Đời này chỉ cần có một lần lãng mạn như vậy là đủ rồi.

[Hải Nạp 10 tuổi]

Năm 2015, Hải Nạp bắt đầu tiến quân vào thị trường chứng khoán A.

Một năm này, chúng tôi gặp mặt tổng cộng 15 lần, anh về nhà 9 lần, tôi đi New York 6 lần.

Một năm này, chúng tôi đều bận rộn.

Mẹ nói với tôi: Các con không thể như vậy được, đứa nào cũng bận bịu, quanh năm suốt tháng ở hai nơi khác nhau, làm gì còn ra cái nhà nữa.

Kỳ thực, bà không biết, anh ở đâu thì ở đó chính là nhà của tôi.

[Hải Nạp 11 tuổi.]

Nửa đầu năm 2016, ngân hàng đầu tư Hải Nạp đã hoàn thành 25 hạng mục IPO, 62 hạng mục góp vốn cùng thu mua, tổng lợi nhuận là 565 điểm, lọt vào top 5 những ngân hàng đầu tư hàng đầu thế giới.

[Viết cho chính bản thân tôi]

Ngày 9 tháng 11 năm 2016 là ngày kỷ niệm 2 năm kết hôn của chúng tôi.

Tường Bách Xuyên đặc biệt bận rộn, không trở về nhà.

Anh gửi tin nhắn cho tôi: [Đồng, anh nhớ em.]

Ừm, tôi cũng rất, rất nhớ anh.

Năm 2016, tình yêu của chúng tôi đã trải qua mười một mùa xuân, hạ, thu, đông.

Trong 11 năm này, chúng tôi đã từng mâu thuẫn, từng chiến tranh lạnh, cũng từng cãi vã.

Nhưng, cho tới hiện tại, chúng tôi vẫn không nói tới chuyện chia tay, vẫn là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của người kia.

Thật tốt.

Nguyện vọng của năm mới 2017: Sinh một tiểu tình nhân cho Bách Xuyên.

Chúng tôi sẽ ở bên con bé khi con bé trưởng thành, con bé sẽ ở bên chúng tôi khi chúng tôi già đi.

-- [Viết vào 11 giờ tối, ngày 9 tháng 11 năm 2016.]

Sau khi xem xong, trong đầu Tường Bách Xuyên run rẩy, một dòng nước ấm trào dâng.

Lúc này, tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, Tô Dương khe khẽ hát đang đến gần.

Tường Bách Xuyên nhanh chóng tắt video, tiện tay mở video về lịch sử yêu đương của bọn họ. Anh lấy di động ra, giả bộ đang xem e-mail.

Tô Dương đẩy cửa tiến vào, "Lại có chuyện công việc hả anh?"

Tường Bách Xuyên giả bộ bỏ di động xuống, "Ừ, anh đã xử lý xong rồi." Anh ngẩng đầu nhìn cô: "Quà gì thế em?"

Tô Dương chấp hai tay sau lưng, hỏi anh: "Vẫn quý tắc cũ, anh đoán trước một lần đi."

Tường Bách Xuyên ngẫm nghĩ: "Đồng hồ à?"

Tô Dương giật mình: "Có phải anh đã nhìn trộm quà em đặt trong phòng quần áo không?"

Tường Bách Xuyên lắc đầu: "Anh có bao giờ vào phòng ấy đâu, toàn là em chọn quần áo cho anh còn gì?"

Tô Dương đưa đồng hồ đeo tay cho anh: "Anh xem xem có thích không."

Lại hỏi: "Đúng rồi, thế sao anh lại đoán được là đồng hồ?"

Tường Bách Xuyên duỗi tay, đưa cổ tay tới trước mặt cô, nói: "Không phải em từng nói anh nên thay đồng hồ hồi tháng 9 sao?"

Tô Dương hiểu ý cười cười, cời đồng hồ trên tay anh xuống rồi đeo cái mới lên.

Tường Bách Xuyên ngẫm nghĩ: "Đẹp hơn cái cũ của anh đấy."

Anh đứng dậy, nhường chỗ cho cô: "Em mau làm nốt đi, xong việc còn tắm rửa đi ngủ."

Tô Dương ngồi xuống, tắt video, tiếp tục xem kỹ điều khoản hợp đồng.

Cô ngẩng đầu nói với anh: "Anh đi tắm trước đi, em sắp xong rồi."

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, xoay người rời khỏi phòng sách.

Anh không đi tắm mà ra sân thượng.

Thời tiết đêm nay không tồi, bầu trời đêm lốm đốm đầy sao.

Anh chống khuỷu tay trên lan can, nhìn nhà nhà sáng đèn.

Trong đầu đều là "Nhật ký trưởng thành của bảo bối ngân hàng đầu tư Hải Nạp" của cô.

Câu chuyện xưa bằng tiếng Đức của anh và video nhật ký trưởng thành của cô giống nhau đến kì diệu, có một sự ăn ý ngầm.

Mười một năm, mọi thứ đều thay đổi.

Di động không thu phí hai đầu nữa.

Trong giới máy ảnh, đã khó có thể nhìn thấy máy ảnh truyền thống.

Từ viết thư thăm hỏi, bạn bè, người thân chuyển sang gửi tin nhắn cho nhau.

Thứ duy nhất không thay đổi chính là:

Những điều anh nhớ, đều liên quan tới cô.

Mối ràng buộc ở trong lòng cô, vẫn luôn là anh.

Editor: Trước chỉ nghe mọi người bình luận về Tường Bách Xuyên, vì đất diễn của anh nhiều quá, chương này có đất diễn phô bày tình cảm của chị Tô với anh rồi.

Trước mình nghe bình luận về anh Tường nhiều rồi, nên hôm nay, sau khi đọc chương này, mình muốn hỏi mọi người cảm nhận thế nào về chị Tô?

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phóng viên vây kín sân bay

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Mười một năm, mọi thứ đều thay đổi.

Di động không thu phí hai đầu nữa.

Trong giới máy ảnh, đã khó có thể nhìn thấy máy ảnh truyền thống.

Từ viết thư thăm hỏi, bạn bè, người thân chuyển sang gửi tin nhắn cho nhau.

Thứ duy nhất không thay đổi chính là:

Những điều anh nhớ, đều liên quan tới cô.

Mối ràng buộc ở trong lòng cô, vẫn luôn là anh.

*

Tắm rửa xong, Tường Bách Xuyên trực tiếp về phòng ngủ chứ không đi quấy rầy Tô Dương đang bận rộn trong phòng sách.

Anh tựa lên đầu giường xem tin tức, đợi cô xong việc để cùng nhau ngủ.

Mấy hôm nay, anh không còn quan tâm tới tin tức có liên quan tới mình nữa mà bắt đầu quan tâm tới tin tức tài chính và kinh tế.

Tin tức nóng bỏng nhất vẫn là về việc tập đoàn quản lý tài sản Doãn Lâm sắp thuê xưởng sản xuất của Sofê ở Thâm Quyển.

Anh đắm chiêu nhìn màn hình, tìm số điện thoại của một trợ lý, gửi tin nhắn qua: [Tôi sẽ tới Thượng Hải vào ngày mai.]

Trợ lý Đồng nhanh chóng trả lời: [Vâng, khi nào thì tôi tới đón máy bay ạ?]

Tường Bách Xuyên: [Khoảng hai giờ chiều nhé.]

Trợ lý Đồng là trợ lý của anh trong tập đoàn Trung Xuyên, ngày mai anh phải qua chi nhánh công ty của Trung Xuyên, cũng chính là công ty sản xuất di động trong nước mà anh đã nhập cổ phần lúc trước.

Xem ra công ty Doãn Lâm quyết tâm làm khó anh, anh chỉ có thể ứng đối trước.

Sau khi đặt vé máy bay, anh gửi tin nhắn cho Tường Mộ Tranh: [Bắt đầu từ ngày mai, chú hãy thu mua cổ phần ở nước ngoài của công ty Doãn Lâm, không chế cổ phần của công ty dầu mỏ, có bao nhiêu mua bấy nhiêu.]

Tường Mộ Tranh: [Chú không có tiền đâu (Cười nhe răng) (Cười nhe răng).]

Tường Bách Xuyên: [Cháu cho chú, nhiều hay ít không quan trọng.]

Tường Mộ Tranh: [May mà chú không phải là phụ nữ, nếu không thì đã bị cháu câu cả hồn đi rồi.]

Anh lập tức gửi một tin khác: [Sao ông chủ của Doãn Lâm lại đặc tội với cháu?]

Tường Bách Xuyên: [Họ đang nhằm vào dự án thu mua carema LACA của cháu.]

Tường Mộ Tranh: [Chú biết rồi, có phải là cái cô họ Bàng gì không? Lần này cháu công khai chuyện hôn nhân xong, có lẽ cô ta sẽ càng khó chịu khi thấy cháu. Lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển ấy, cháu cẩn thận nhé!]

Tường Bách Xuyên: [Vâng.]

Vừa cất di động, Tô Dương đã tiến vào phòng ngủ.

Anh hỏi: "Em tắm xong rồi à?"

Tô Dương: "Vâng, em vừa tắm ở dưới tầng."

Cô vén chăn, chui vào lòng anh.

"Ngày mai chúng ta sẽ làm gì?"

Tường Bách Xuyên: "Ngày mai anh sẽ bay qua Thượng Hải vào buổi trưa, anh đã mua vé cho em rồi."

Tô Dương cười: "Phô bày tình cảm vượt thành thị à?"

Ngón tay Tường Bách Xuyên quấn lấy tóc cô: "Cũng không phải là không thể."

Tô Dương ôm cổ anh: "Em hơi chịu không nổi bộ dạng này của anh rồi đây."

Tường Bách Xuyên hỏi ngược: "Bộ dạng nào cơ?"

Tô Dương: "Không làm việc đảng hoàng, suốt ngày rảnh rỗi cùng em lăn lộn."

Tường Bách Xuyên bật cười: "Anh mới chỉ không đi làm hai ngày thôi mà."

Tô Dương: "Em đã quen với việc anh không rời tay khỏi máy tính cả ngày rồi."

Tường Bách Xuyên: "Ngày mai anh sẽ qua chi nhánh của công ty Trung Xuyên ở Thượng Hải, anh có một số việc muốn bàn bạc lại với tầng cấp cao của bên kia một chút."

Tô Dương: "Thế em ra ngoài đi dạo vậy."

Tường Bách Xuyên đặt gối ở một bên, "Em ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đây."

Anh thuận tay tắt đèn phòng ngủ.

Căn phòng chìm trong bóng tối vô biên.

Tô Dương ghé vào lòng anh, "À, anh kể cho em nghe câu chuyện xưa tiếng Đức được không."

"Được."

Hiện tại, khi đã biết rõ nội dung của chuyện, lại được nghe lần nữa, Tô Dương có cảm giác rất đặc biệt ở trong lòng.

Vẫn là câu chuyện quen thuộc ấy, vẫn là thứ ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu, nhưng cô đã có bản dịch tiếng Trung.

Câu chuyện xưa vẫn còn tiếp tục, giọng nói trầm trầm từ tính của anh quấn quanh bên tai cô, lúc này đang nói tới câu:

[Tháng 12 năm 2013, Đồng trở thành người phát ngôn của Laca. Trước nhà thờ nhỏ, cô ấy gửi một tấm ảnh tự chụp cho tôi. Tiểu cô nương của tôi đã trưởng thành, có thể già cho tôi rồi.]

Sau khi kể xong chuyện xưa, Tô Dương hôn nhẹ anh, biết mà còn cố hỏi: "Câu chuyện tiếng Đức này kể về cái gì thế?"

Tường Bách Xuyên ấn đầu cô vào lòng mình: "Em mau ngủ đi."

Tô Dương lại ngẩng đầu: "Nói cho em một chút đi mà."

Tường Bách Xuyên: "Nếu biết đây là chuyện gì thì sau này em sẽ không muốn nghe nữa đâu."

Tô Dương thề thốt cam đoan: "Không đâu, em nhất định sẽ nghe, cả đời cũng không chê phiền."

Sao có thể không muốn nghe chứ.

Mà là, nghe thế nào cũng không đủ.

Tường Bách Xuyên hắng giọng: "Em thực sự muốn biết à?"

"Đúng vậy, cực kỳ muốn biết đấy."

Cô ôm cổ anh: "Anh nói đi."

Tường Bách Xuyên: "Ý nghĩa tiếng Trung của câu chuyện này là: Từ rất lâu về trước, bên cạnh biển có một ngọn núi, trên núi có một tòa miếu, trong miếu có một tiểu hòa thượng, ngày nào tiểu hòa thượng cũng phải đánh chuông đúng giờ, rất cực khổ."

Tô Dương: "..."

"Tường Bách Xuyên, em tưởng anh bảo đây là một bộ phim nhiều tập cơ mà?"

Tường Bách Xuyên nín cười: "Đúng vậy, tiểu hòa thượng đánh chuông dần già đi, sau đó một tiểu hòa thượng mới lại đến để tiếp tục đánh chuông."

"Tường Bách Xuyên!!"

"Ha ha ha."

Mấy giây sau, Tường Bách Xuyên xuyt xoa một tiếng, trong bóng tối, chỉ nghe anh nói: "Tô Dương, em không thể nhẹ tay một chút à!"

Ngày hôm sau.

Tô Dương đã rời giường từ sớm.

Vì tối hôm qua không ngủ trễ, lại không phải "vận động" nên Tô Dương dậy rất sớm.

Khi Tường Bách Xuyên rời giường, cô đã làm xong bữa sáng.

Anh vào phòng bếp, ngửi thấy mùi thơm: "Bánh trứng gà à?"

"Ừm, lâu rồi chúng ta chưa ăn nhỉ?" Tô Dương đưa một đôi đũa cho anh: "Anh nếm thử xem, lâu rồi em chưa làm, ở nhà một mình chẳng muốn nấu nướng tí nào."

Tường Bách Xuyên uống một chút nước ấm, gấp một miếng bánh trứng gà nhỏ vào bát rồi bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong, anh nói với Tô Dương: "Bánh nhạt lắm, không có vị mặn, em thêm muối vào đi."

"Ok." Tô Dương thêm muối vào bát bột đã khuấy sẵn.

Tường Bách Xuyên buông bát: "Để anh làm cho."

Tô Dương tiếp tục chiên bánh trứng gà trong chảo, quay đầu nhìn anh nói: "Anh đã xem tin giải trí sáng nay chưa?"

"Anh không để ý."

"Kiều Cần tiếp tục làm việc rồi, hình như cô ta muốn tham gia một chương trình thực tế. Có lẽ chương trình kia muốn lợi dụng độ nổi tiếng hiện tại của cô ta để tuyên truyền cho chính mình."

Sắc mặt Tường Bách Xuyên trầm tĩnh, anh căn dặn cô lần nữa: "Sau này em không cần quan tâm tới cô ta đâu, chỉ cần giữ khoảng cách với cô ta thôi. Dù có chuyện gì cũng đừng xung đột chính diện với cô ta, cứ giao cho anh là được."

Tô Dương gật đầu nói đã biết.

Cô lo lắng hỏi: "Anh còn muốn tính sổ với Kiều Cần vì cô ta từng tìm phóng viên để hãm hại anh không?"

Tường Bách Xuyên: "Việc đấy chắc chắn sẽ không kết thúc như vậy đâu, cũng nên dạy dỗ cô ta một chút, để cho cô ta biết chữ "Người" viết thế nào."

Tô Dương nhắc nhở: "Anh đừng làm quá mức nhé, để cô ta nhớ lâu một chút là được. Dù sao ông nội cũng lớn tuổi rồi, ông là người mang ân, chúng ta nhất định không thể hiểu tâm trạng của ông, đừng khiến ông phiền lòng nữa."

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, đưa bột đã khuấy đều cho cô, chỉ chỉ trong chảo: "Em mau lật đi không lại dính bây giờ."

Tô Dương biết anh đang đổi chủ đề, nhưng vẫn không nhận được mà lái nhai đôi câu

"Ân tình của ông cụ Kiều với ông nội cũng giống như Giang Phàm đối với anh vậy. Khi anh mới bắt đầu lập nghiệp, ngoài đam mê thì chỉ có hai bàn tay trắng, Giang Phàm lại bỏ qua lời mời lương cao từ các nhà đầu tư khác trên phố Wall để gây dựng sự nghiệp cùng anh, gặp phải bao nhiêu trắc trở, ngậm bao nhiêu đắng cay, chịu bao nhiêu oan ức, người khác có thể không biết nhưng anh biết."

Giang Phàm giỏi giang hơn Tường Bách Xuyên rất nhiều. Cô là học tỷ của anh, khi Tường Bách Xuyên mới lên đại học, Giang Phàm đã có chút danh tiếng trên phố Wall.

Khi ấy, thấy một mình Tường Bách Xuyên quá khó khăn, cô giúp anh rất nhiều, sau lại từ chức để gây dựng sự nghiệp cùng Tường Bách Xuyên.

Trong nhiều năm như vậy, Giang Phàm chưa bao giờ phạm sai lầm trong lĩnh vực chuyên môn của mình.

Giang Phàm cũng đối xử rất tốt với cô, len lút nhờ Diệp Đông giúp cô. Tuy Giang Phàm chưa bao giờ nói nhưng cô vẫn biết.

Thế nên, sau khi cô biết Giang Phàm ly dị với Diệp Đông, cô đặc biệt khó chịu ở trong lòng.

Trước đây, Giang Phàm từng nói mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, không ai sánh bằng, bởi vì Diệp Đông đối xử với cô quá tốt.

Nhưng sau này, một tình yêu như vậy vẫn phân ly.

Bàn tay cầm đũa của Tường Bách Xuyên hơi co lại, anh không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nghe.

Tô Dương nói tiếp: "Ân tình của Giang Phàm đối với anh, có lẽ cả đời này anh không thể trả hết bằng tiền. Hay nói cách khác, nếu một ngày nào đó con của chị ấy có mâu thuẫn với con của chúng ta, chị ấy lại tới cầu tình, anh nói xem, có phải trong lòng anh sẽ rất mâu thuẫn không? Anh không giúp chị ấy thì sẽ tự trách ở trong lòng, mà nếu giúp thì con sẽ không thêm quan tâm tới anh nữa."

Tường Bách Xuyên tỉ mỉ nhai nuốt bánh trứng gà, không biết phải hình dung tâm trạng của mình vào giờ khắc này như thế nào.

Mâu thuẫn, thua thiệt.

Tô Dương múc bánh trứng gà đã được chiên vàng thơm ra, tiếp tục rót bột trong chén vào chảo, dùng xẻng gỗ san đều lớp bột.

Cô nói: "Tuy chúng ta không tự trải qua thời kỳ của ông nội, nhưng cũng đã từng nghe qua. Những năm 60 70, ở thời kỳ nhạy cảm như vậy, có đôi khi nói sai một câu thôi, cả nhà cũng phải chịu tội, thậm chí nhà tan cửa nát. Thế nhưng ông cụ Kiều lại giúp ông nội một tay, đối với ông cụ nhà mình mà nói, đây nhất định là chuyện suốt đời khó quên, dù sao thù hoa diệt gấm cũng vĩnh viễn kém xa việc giúp người trong hoạn nạn. Thế nhưng, chúng ta không có cách nào để hiểu được tâm trạng của ông nội."

Tường Bách Xuyên kẹp một miếng bánh trứng gà, đưa đến bên miệng cô.

Tô Dương bật cười, anh đang ngại cô nhiều lời, muốn chặn miệng cô đây mà.

Tường Bách Xuyên ngừng một lát, đoạn bảo: "Em nói đi, anh nghe đây."

Tô Dương nuốt bánh xuống rồi mới nói: "Dù Kiều Cần hay ông bà Kiều làm gì thì cũng không thể xóa đi ân tình của ông cụ Kiều. Hơn nữa, tuy ông cụ Kiều là người hiểu chuyện, nhưng cụ lại không thể mặc kệ Kiều Cần. Thế nên, đối với những chuyện mà Kiều Cần làm, sau khi dạy dỗ cô ta xong, chúng

ta cho qua được không anh? Đừng để người trong nhà phải phiền lòng nữa."

Tường Bách Xuyên gật đầu, lại gần hôn cô một chút: "Được, anh nghe em."

Sau khi nói xong, anh lại hôn cô, giọng khàn khàn: "Cảm ơn em."

Cảm ơn cô đã không so đo với hiềm khích trong quá khứ, thả lỏng bản thân oan ức, cũng đặt mình vào hoàn cảnh của người nhà anh mà suy nghĩ.

Ăn xong bữa sáng, Tô Dương bắt đầu sắp xếp hành lý. Cô hỏi: "Chúng ta sẽ ở bên kia mấy ngày?"

"Anh cũng chưa biết, nếu em thích thì ở thêm mấy ngày cũng được."

Tô Dương suy nghĩ: "Hình như em chưa bao giờ được đi dạo Thượng Hải thì phải, lúc nào cũng nhanh nhanh chóng chóng làm việc."

"Ừ, thế lần này đi dạo nhé." Tường Bách Xuyên hỏi cô, "Ở đây có Disney Land phải không?"

Tô Dương gật đầu: "Đúng vậy, nhưng em chưa qua đó bao giờ."

Tường Bách Xuyên tiếp lời: "Hình như anh cũng chưa bao giờ tới đó nhỉ?"

Tô Dương: "Dù sao sau khi ở bên em, anh cũng không đi qua. Trước khi biết anh, em đã từng tới Disney Land ở Hồng Kông đấy. Hồi tiểu học anh không đi à?"

Tường Bách Xuyên: "Anh không nhớ."

Tô Dương: "..."

Cô chợt cong khóe môi: "Không sao, lần này đi Thượng Hải, em sẽ dẫn anh đi chơi ở đó, coi như cho anh trải qua lễ Giáng Sinh vậy."

Tường Bách Xuyên véo tai cô: "Em mau thu xếp hành lý đi."

Tô Dương cười thành tiếng.

Sau đó, cô không khỏi cảm khái một câu: "Tường Bách Xuyên, anh nói xem anh có đáng thương không cơ chứ, đã lớn tướng như vậy rồi, trong người lại chẳng thiếu tiền, thế mà chưa bao giờ hưởng thụ cuộc sống."

Tường Bách Xuyên cũng suy nghĩ, mấy năm nay, ngoài những lần dạo chơi ở Hồng Kông và New York hiếm hoi cùng Tô Dương, anh đều không ra ngoài đi chơi, cũng chưa từng đi du lịch một lần nào.

Tốt nghiệp trung học xong, anh lập tức ra nước ngoài du học.

Ban đầu, anh học khoa học máy tính, sau khi tốt nghiệp, đột nhiên nảy số, chạy đi học tài chính.

Sau đó, anh thiết lập một ngân hàng đầu tư.

Một đường tới nay, căn bản không có thời gian ngừng nghỉ.

Tô Dương là cảnh sắc duy nhất trong cuộc đời khô khan của anh.

Mấy năm nay, tuy anh đã đi qua hàng trăm quốc gia, nhưng lần nào cũng vội vàng mà đến, vội vàng rời đi.

Cho dù tới nơi danh lam thắng cảnh cũng là để tiếp khách hàng, trong lòng ngấm chuyện, căn bản không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp nước ngoài.

Tô Dương sắp xếp hành lý xong rồi nói với anh: "Kiếp sau anh làm gì thì làm, nhưng đừng làm chủ ngân hàng nữa." Đặc biệt là chủ của ngân hàng do chính mình gây dựng.

Người ngoài không thể nào hiểu được sự gian khổ trên con đường gây dựng sự nghiệp cũng như áp lực tinh thần khi có khủng hoảng tài chính.

Tường Bách Xuyên bắt đầu thay quần áo, gật gù: "Kiếp sau anh sẽ làm thầy giáo, nghỉ đông và nghỉ hè đều có thể dẫn em đi chơi."

Khóe miệng Tô Dương vương ý cười nhàn nhạt: "Thế thì em sẽ làm học sinh của anh, rồi hai thầy trò chúng ta yêu nhau nhé."

Tường Bách Xuyên đưa tay xoa đầu cô: "Em mau đi thay quần áo đi."

Đến sân bay, họ vốn tưởng rằng sẽ thuận lợi tiến vào cửa an ninh, không ngờ lại bị bao vây bởi một đám phóng viên đột nhiên xuất hiện.

Tô Dương hoảng sợ vì cục diện này, Tường Bách Xuyên ôm cô vào trong lòng mà đi.

Có thể thấy người xung quanh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ầm ĩ, vấn đề gì cũng hỏi.

Những vệ sĩ của Tưởng Bách Xuyên đã không thể ngăn bọn họ lại nữa, lại không thể xô xô đẩy đẩy.

Tưởng Bách Xuyên nói với đám người đang huyên náo một câu: "Mọi người đừng nhiều loạn trật tự của sân bay nữa, tìm một nơi ít người đi, tôi sẽ trả lời câu hỏi của mọi người."

Phóng viên không ngờ Tưởng Bách Xuyên dễ nói chuyện như vậy, họ không tiếp tục tụ tập ở đằng trước nữa.

Dưới sự duy trì trật tự của vệ sinh cùng nhân viên an ninh ở sân bay, phóng viên cũng phối hợp, dời bước tới một góc trong đại sảnh.

Trong lúc này, Tưởng Bách Xuyên vẫn luôn che chở Tô Dương ở trong lòng, sợ cô bị máy ảnh cùng microphone vô tình đụng phải.

Hai người vừa đứng vững, một nữ phóng viên ở cạnh Tưởng Bách Xuyên bắt đầu ném bom, lời lẽ sắc bén: "Tưởng tổng, về vị thanh mai trúc mã, cũng chính là người mẫu Kiều Cần đã cùng ngài lớn lên, lúc trước Weibo của cô ấy bị ngừng theo dõi là vì Kiều Cần bất hòa với phu nhân của ngài, ngài chịu áp lực nên mới không thể không làm vậy sao?"

Tô Dương vô thức nhìn Tưởng Bách Xuyên, câu hỏi này chính là một cái bẫy, dù anh trả lời thế nào cũng đều sẽ bị người người lên án.

Xem ra, có vài người trong những phóng viên này tới đây với mục đích riêng, không chỉ đơn giản là muốn đào bới tin tức mới.

Nữ phóng viên vừa dứt lời, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở Tưởng Bách Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hỏi vay tiền Tô Dương

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Chương này dài quá á á á.

*

Hai người vừa đứng vững, một nữ phóng viên ở cạnh Tưởng Bách Xuyên bắt đầu ném bom, lời lẽ sắc bén: "Tưởng tổng, về vị thanh mai trúc mã, cũng chính là người mẫu Kiều Cần đã cùng ngài lớn lên, lúc trước Weibo của cô ấy bị ngừng theo dõi là vì Kiều Cần bất hòa với phu nhân của ngài, ngài chịu áp lực nên mới không thể không làm vậy sao?"

Tô Dương vô thức nhìn Tưởng Bách Xuyên, câu hỏi này chính là một cái bẫy, dù anh trả lời thế nào thì cũng sẽ bị người người lên án.

Xem ra, có vài người trong những phóng viên này tới đây với mục đích riêng, không chỉ đơn giản là muốn đào bới tin tức mới.

Nữ phóng viên vừa dứt lời, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở Tưởng Bách Xuyên.

*

Tô Dương hít một hơi khí lạnh ở trong lòng, kẻ sát Tưởng Bách Xuyên. Cô không khỏi nắm tay anh, mười ngón tay đan chặt.

Tưởng Bách Xuyên vẫn chưa nhìn về phía nữ phóng viên vừa đặt câu hỏi kia, mà nhìn về phía tất cả mọi người, hỏi: "Mọi người muốn biết vì sao tôi đột nhiên ngừng theo dõi Kiều Cần phải không?"

Mọi người yên lặng trong nháy mắt, chột trâm miệng một lời: "Đúng vậy."

Chỉ có kẻ ngu mới không muốn biết.

Tưởng Bách Xuyên cười nhạt một tiếng, tuy đang cười, nhưng trên người anh lại tỏa ra luồng khí lạnh lẽo sắc bén, dù là ai cũng đều không thích bị một đám người vây quanh ép hỏi như thế này.

Anh nói: "Xem ra người phụ nữ nào cũng đều tò mò và nhiều chuyện như vậy. Lúc trước, vợ tôi, Tô Dương cũng quần quýt lấy tôi, không ngừng truy hỏi vì sao tôi lại đột nhiên ngừng theo dõi Kiều Cần."

Anh cố ý ngừng lại, đoạn nói: "Cho tới hiện tại, tôi chưa bao giờ nói cho cô ấy biết nguyên nhân cụ thể."

Chỉ bằng mấy câu, anh đã ôm hết trách nhiệm về phía mình.

Sau đó, Tưởng Bách Xuyên rũ mắt nhìn Tô Dương ở trong lòng, ánh mắt ôn hòa, trong giọng nhuốm vẻ cứng chiều chưa từng có.

Anh hỏi, "Em muốn biết không?"

Tô Dương ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt sâu thẳm trầm thấp của anh, cô mờ mịt chớp mắt, "Muốn."

Cô muốn biết anh định tự bào chữa thế nào.

Nhưng, ánh mắt vô tội thơ ngây của cô lại bị các phóng viên hiểu thành chính cô cũng không biết sự thật.

Tưởng Bách Xuyên cười nhẹ, nói: "Không nói cho em biết đâu."

Tô Dương: "..."

Cả người cô nổi da gà.

Những phóng viên đang có mặt tại đây cũng bị ngược đãi, đầy một miệng thức ăn cho chó.

Nữ phóng viên vừa đặt câu hỏi còn chưa hết hy vọng, vẫn muốn tiếp tục truy hỏi.

Tưởng Bách Xuyên lại nhìn về phía đám người, không cho cô ta cơ hội nói chuyện: "Trong một ngày vui như hôm nay thì nên nói chuyện vui mới phải, ví dụ như, năm đó, là ai trong hai chúng tôi theo đuổi người kia trước."

Có phóng viên chen miệng: "Là Tô nhiếp ảnh theo đuổi ngài sao?"

Tô Dương thờ phào, cuối cùng vấn đề sắc bén kia cũng bị bỏ qua.

Tâm trạng hiện tại của Tưởng Bách Xuyên không quá tệ, anh cười cười: "Cô ấy đuổi không kịp. Khi ấy, tôi đang ở New York, cô ấy còn nhỏ, chỉ đang học trung học, không thể nào xuất ngoại, nên tôi mới gấp gấp trở về theo đuổi cô ấy."

Mọi người reo hò, phần lớn đều cảm thấy khó tin.

Tưởng Bách Xuyên tiếp tục nói với bọn họ: "Mọi người còn có thể hỏi, vì sao đã nhiều năm như vậy mà chúng tôi vẫn không công khai chuyện tình cảm."

Chỉ mất vài phút, anh đã khổng chế quyền chủ động.

Hầu hết các phóng viên đều ngây ngẩn trong thoáng chốc, kiểu tự hỏi tự đáp, chủ động đưa tin nóng này đúng là chưa từng gặp qua.

Có phóng viên hưng phấn, cảm thấy Tưởng Bách Xuyên không giống với những gì mà báo tài chính và kinh tế đã miêu tả, người nọ hỏi anh: "Vì sao hai người không công khai?"

Tưởng Bách Xuyên nói: "Bởi vì chúng tôi sợ tình huống như hôm nay sẽ xuất hiện, muốn lên máy bay kịp giờ, kết quả là cảm động trước sự nhiệt tình của mọi người quá, không nhận được mà dừng lại để chủ động nói với mọi người đôi câu. Lỡ chuyến bay chỉ là chuyện nhỏ, trò chuyện với mọi người mới là chuyện lớn."

Các phóng viên cười vang. Kỳ thực, họ hiểu Tưởng Bách Xuyên đang chế nhạo mình, nhưng dường như lại nghe hoài không chán những lời này.

Tưởng Bách Xuyên còn nói: "Mọi người muốn chụp ảnh chung với tôi vậy sao? Tôi vừa nghe thấy có người nói muốn chụp chung phải không?"

Tô Dương: "..."

Cô không nghe thấy có ai nói như vậy, anh đúng là giỏi bịa chuyện.

Các phóng viên ở đây đều là phụ nữ, nghe được lời này, chẳng mấy ai là không muốn.

Ở hiện trường còn có fan hâm mộ của Tưởng Bách Xuyên, họ hô hào: "Chúng tôi muốn chụp chung, muốn chụp chung!"

Bàn tay đang ôm hông Tô Dương của Tưởng Bách Xuyên nhẹ nhàng nhả một cái.

Tô Dương hiểu ý, nói với cô bé vừa hô hăng say nhất: "Muốn chụp chung với tôi phải không? Mau tới đây nào."

Dứt lời, cô buông Tưởng Bách Xuyên, đi về phía cô bé kia.

Cô bé phát điên ở trong lòng, cô muốn chụp chung với Tưởng Bách Xuyên, nhưng nếu Tô Dương đã chủ động đi tới, cô không thể trực tiếp từ chối.

Tường Bách Xuyên duỗi tay, nói với cô bé kia: "Đưa đi động cho tôi, tôi sẽ chụp cho hai người."

Cô bé lập tức hưng phấn đến cực điểm, vội vàng đưa đi động cho Tường Bách Xuyên, khuôn mặt đỏ au: "Cảm ơn anh."

Sau khi chụp vài tấm, Tường Bách Xuyên nói: "Ai muốn chụp chung nữa thì mau tới đi, tôi sẽ chụp giúp cho."

Mọi người đợi chụp cùng Tô Dương xong rồi sẽ chụp chung với Tường Bách Xuyên.

Kết quả, Tường Bách Xuyên nâng tay nhìn đồng hồ, nói lời xin lỗi: "Đã tới giờ rồi, chúng tôi phải qua cửa kiểm tra an ninh. Lần sau chúng tôi sẽ mời mọi người uống trà, chúng ta sẽ ngồi rồi từ từ trò chuyện, cũng sẽ mời mọi người tới đám cưới để làm chứng cho hạnh phúc của chúng tôi. Hôm nay, cảm ơn sự quan tâm cùng chúc phúc của mọi người."

Tô Dương: "..."

Sao lại còn nói tới chuyện hôn lễ xa xôi vậy.

Các phóng viên nhìn nhau, người ta đã khách khí như thế, lại còn chủ động đưa tin nóng, nhiệt tình cho chụp chung, nếu bọn họ quán quýt không tha thì hình như không quá phải nhỉ?

Không để ý tới vẻ mặt của bọn họ, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Tường Bách Xuyên nắm tay Tô Dương, bước ra khỏi đám người.

Chỉ còn lại đám phóng viên đang ồn ào ở chỗ cũ.

Sau khi đi xa, Tô Dương nhìn anh: "Em còn tưởng anh sẽ trụ tiếp vào lối VIP, không thèm đếm xỉa gì tới bọn họ đấy."

Tường Bách Xuyên nói: "Cho dù thoát được lần này thì sẽ còn có lần sau. Sau này, lúc em ra ngoài làm việc, bị bọn họ bao vây thì một mình em đối mặt thế nào được?"

Tô Dương vẫn thấy sợ ở trong lòng: "May mà hôm nay có anh ở đây, nếu không em cũng không biết phải đối đáp với sự công kích điên cuồng của nữ phóng viên kia như thế nào nữa." Khi ấy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Mặc dù hiện tại cô đã có chút tiếng tăm, nhưng cô chưa bao giờ bị phóng viên chặn đường phỏng vấn.

Cô chẳng có chút kinh nghiệm nào để ứng biến.

Tường Bách Xuyên căn dặn cô: "Sau này, nếu còn có phóng viên nào hỏi em về chuyện ngừng theo dõi hoặc chuyện liên quan tới Kiều Cẩn, em cứ trực tiếp đẩy lên người anh, nói anh không cho em nói nguyên nhân cụ thể, bọn họ cũng không thể làm gì được."

Tô Dương gật đầu thật mạnh.

Sau đó, cô nhìn anh cười, nắm chặt tay anh: "Em không ngờ anh sẽ nói nhiều như vậy đấy." Mà thái độ còn tốt như thế.

Chuyện này nằm ngoài dự liệu của cô.

Tường Bách Xuyên nhìn về phía cô: "Em làm nghề này, có quan hệ tốt với truyền thông cũng không có chỗ nào xấu."

Tô Dương nhìn xung quanh, đột nhiên nhón chân, hôn lên môi anh một cái.

Tường Bách Xuyên cười cười.

Họ chờ máy bay trong phòng VIP.

Tường Bách Xuyên nhận được tin nhắn của Tường Mộ Tranh: [Tính tới trưa nay, chú đã xài hết mấy tỷ đô mà cháu cho chú rồi, cháu còn cho nữa không? (Cười nhe răng) (Cười nhe răng)].

Ngay sau đó, anh lại gửi một tin nhắn khác: [Cho chú thêm ba trăm triệu nữa là có thể thu mua rồi đấy.]

Tường Bách Xuyên hỏi: [Chỉ cần thêm ba trăm triệu để thu mua cổ phần công ty là có thể đạt được 5% sao?]

[1] Ở Trung Quốc, nắm giữ 5% cổ phiếu thì sẽ trở thành nhà đầu tư của một công ty niêm yết đã được phát hành.

Tường Mộ Tranh: [Ừ, nếu không đủ thì chú sẽ bù cho cháu thêm một chút, vẫn là chú tốt với cháu nhất đó nha!]

Tường Bách Xuyên ngẫm nghĩ: [Sáng mai cháu sẽ ráng gom tiền lại rồi gửi cho chú.]

Tường Mộ Tranh: [Không thể nào... Sao cháu nghèo thế?]

Tường Bách Xuyên: [Cháu không muốn Hải Nạp dính vào chuyện này, dù sao Hải Nạp cũng không phải là của một mình cháu, số tiền mà cháu cho chú lúc trước chính là tiền trong tài khoản cá nhân.]

Hiện tại, anh không có nhiều tiền để không trong tay như vậy.

Tường Mộ Tranh: [Cũng không phải là không có cách giải quyết chuyện tiền nong, nếu cháu cầu xin chú hì chú sẽ giúp một tay (Cười xấu xa)]

Tường Bách Xuyên: [Chú sớm dẹp cái suy nghĩ ấy đi!]

Tường Mộ Tranh: [Cẩn thận chú giờ trò xấu, bán tháo toàn bộ cổ phần mà cháu thu mua được ở giá thấp nhất, cho cháu khóc không ra nước mắt đấy nhé.]

Tường Bách Xuyên: [Nếu chú không sợ không lấy được vợ thì cứ bán tháo đi.]

Tường Mộ Tranh: [...]

Không rảnh để nói tào lao với anh, Tường Bách Xuyên cất di động.

Hai phút sau, Tường Mộ Tranh lại gửi tin nhắn đến: [Cháu có thể hỏi vay Đồng Đồng nha, cô ấy nắm giữ cổ phần của Hải Nạp từ năm 18 tuổi, số lợi nhuận được chia trong những năm này nào chỉ có ba trăm triệu. Dựa theo hiểu biết của chú, nhất định cô bé đã gửi hết tiền vào ngân hàng rồi. PS: Nhưng chú biết, Tiểu Xuyên ngạo kiều của chúng ta nhất định sẽ không vay tiền phụ nữ đâu (Mím cười).]

Tường Bách Xuyên: [...]

Mà lúc này, Tô Dương đang ngồi cạnh anh lại đăng nhập hòm thư, muốn xem lại điều khoản trong hợp đồng của hãng máy ảnh LACA, đặc biệt là phần chủ đề quay chụp, cô mất nửa đêm cũng không nghĩ ra được ý tưởng hay nào.

Tô Dương đăng nhập hòm thư, trông thấy một e-mail thông báo về sự thay đổi số dư tài khoản được gửi bởi một ngân hàng quốc tế.

Bình thường, cô rất hay nhận được những e-mail như vậy.

Tài khoản này là của Tường Bách Xuyên. Lúc trước, họ lưu lại số điện thoại của Tường Bách Xuyên và e-mail của cô ở ngân hàng, nếu tài khoản thay đổi cái gì thì sẽ có tin nhắn nhắc nhở.

Cô biết tất cả tài khoản cá nhân của Tường Bách Xuyên, có tài khoản thậm chí còn lưu số di động của cô, chỉ biến động một đồng cô cũng biết.

Ngay cả thẻ ngân hàng cũng lưu lại số di động của cô, cô dùng thẻ chính, Tường Bách Xuyên dùng thẻ phụ[2].

[12] Thẻ tín dụng yêu cầu phải chứng minh thu nhập và mang tên bạn được gọi là thẻ chính.

Thẻ tín dụng phụ là thẻ do bạn đăng ký phát hành bổ sung cho người khác và không cần chứng minh thu nhập. Mục đích chính là mở rộng số lượng người được sử dụng hạn mức tín dụng, thay vì chỉ có bạn thì sẽ có thêm người thân của bạn được dùng. Thẻ phụ được phát hành sau thẻ chính, và chịu chi phối bởi thẻ chính.

Cô mở e-mail, tài khoản chỉ còn dư lại mấy chục ngàn đô.

Mấy trăm triệu đô bị chuyển sạch trong một buổi sáng.

Cô đoán, anh lại thu mua cổ phiếu.

Tô Dương ngược mắt nhìn Tường Bách Xuyên, hỏi: "Anh lại thu mua à?"

Tường Bách Xuyên đang nhắn tin, "Ừ" một tiếng.

Tô Dương không hỏi nhiều nữa, cúi đầu xem hợp đồng của mình.

Mà lúc này, ở Thượng Hải.

Kiều Cần vừa tham gia buổi họp báo của chương trình thực tế, chiều nay, cô ta còn phải về Bắc Kinh để tham dự một buổi thông báo.

Sau khi đến khách sạn, vừa nằm lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi, tiếng đập cửa liên vang lên.

Cô ta đứng dậy đi mở cửa, là người đại diện Lisa.

Về mặt Lisa phức tạp: "Cần, em lại bảo em họ tìm phóng viên để chặn Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên à?"

Kiều Cần không hiểu đầu cua tai nheo ra sao: "Tìm phóng viên chặn đường?"

Lisa giật mình, vội vàng tìm đoạn video vừa được phát tán trên mạng cho Kiều Cẩn xem.

Sau khi xem xong, hai đầu lông mày của Kiều Cẩn nhướn vể giận dữ, cô ta nhẫn nại không phát giận, không ném đi động, hít sâu nhiều lần, trả lại đi động cho Lisa.

Đoạn, oán hận nói: "Mới sáng sớm đã chạy tới sân bay phô bày tình cảm, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết bọn họ hạnh phúc cỡ nào chắc! Thật đúng là không biết xấu hổ!"

Lisa hỏi lại lần nữa: "... Thực sự không phải là em tìm phóng viên sao?"

Kiều Cẩn: "Em là người ngu ngốc như vậy sao?"

Khóe miệng Lisa giật giật, không lên tiếng.

Kiều Cẩn châm lửa: "Cho dù em ngu xuẩn thật thì cũng sẽ không tìm phóng viên chặn đường bọn họ, không phải là đúng lúc cho Trương Bách Xuyên cơ hội biểu hiện sao?"

Cho dù cô ta có tìm phóng viên thì cũng phải thừa dịp Trương Bách Xuyên không ở trong nước, chỉ vậy công một mình Tô Dương.

Lisa gật đầu, vẫn cảm thấy có chút khó tin: "Sao tự dưng lại có nhiều công ty truyền thông cùng ngồi chờ như vậy nhỉ?"

Tựa như đã có kế hoạch từ trước.

Kiều Cẩn chậm rãi nhả khói, không lên tiếng.

Cô ta cũng buồn bực.

Sau khi lên máy bay, Trương Bách Xuyên lại khôi phục sự bận rộn ngày xưa, bật máy tính, bắt đầu xử lý công việc.

Anh nói với Tô Dương: "Nếu thấy nhàm chán thì có thể nói chuyện với anh."

Tô Dương nằm sấp trên tay vịn của ghế ngồi, nhìn anh: "Không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ?"

Trương Bách Xuyên: "Anh chỉ xem chút văn bản tài liệu thôi, không phân tích số liệu nên sẽ không ảnh hưởng đâu."

Tô Dương ngẫm nghĩ, duỗi tay gầy khuy tay áo của anh, "Em muốn tâm sự chuyện phim ảnh với anh."

Trương Bách Xuyên nhìn màn hình máy tính, đương nhiên cho rằng: "Là về "Những đêm không ngủ ở phố Wall" ấy hả?"

Tô Dương lắc đầu: "Là một bộ phim mà em muốn đầu tư."

Trương Bách Xuyên ngừng động tác trên tay, nhìn cô không chớp mắt: "Em muốn đầu tư cho phim sao?"

Tô Dương: "Vâng, em muốn đầu tư một bộ phim có liên quan tới nhà nhiếp ảnh."

Trương Bách Xuyên suy tư, hỏi cô: "Em muốn tự đóng phim à?"

Đây là lý do duy nhất anh có thể nghĩ ra.

Cô không thiếu tiền, nhưng lại không có thời gian, nếu muốn đầu tư cho một bộ phim thì nhất định là vì cô muốn trải nghiệm đời sống mà cô chưa từng trải nghiệm.

Tô Dương nói: "Em không diễn, chỉ bỏ vốn thôi."

Trương Bách Xuyên thờ phào nhẹ nhõm.

Anh nói với cô: "Cho dù em muốn diễn, anh cũng không đồng ý đâu."

Anh sẽ không bao giờ để cô đi đóng phim, anh sẽ không cho phép cô gọi người đàn ông khác là chồng, càng không cho phép người đàn ông khác gọi cô là vợ, cho dù chỉ là diễn cũng không được.

Anh không phải diễn viên, anh không đủ chuyên nghiệp để chấp nhận chuyện cô ôm hôn người khác.

Tô Dương chống cằm, nói: "Em biết là anh sẽ không đồng ý."

Kỳ thực, sau khi nói chuyện với Đinh Thiên, chính cô cũng cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Bởi vì Trương Bách Xuyên chắc chắn sẽ không cho phép cô có tiếp xúc thân thể với người đàn ông khác, bản thân cô cũng không thể chịu được việc gần

gửi với người đàn ông khác.

Mà trong phim ảnh thời nay, nam nữ chính không thể thiếu ôm ấp, hôn hít.

Nếu chính cô không thể chịu nổi, Tường Bách Xuyên sẽ càng không chịu nổi.

Thế nên, cô chủ động buông tha cho việc tự mình đóng phim.

Đọc xong văn kiện ở trong tay, Tường Bách Xuyên đóng máy tính, tập trung tinh thần để trò chuyện về việc này.

Anh hỏi cô: "Sao em lại đột nhiên muốn đóng phim?"

Tô Dương không giấu diếm: "Mấy hôm trước, lúc đang ăn cơm cùng Lục Duật Thành và Chu Minh Khiêm, Chu Minh Khiêm nói muốn quay một bộ phim liên quan tới nhà nhiếp ảnh trong đầu năm sau, muốn em diễn vai nữ chính.

Tường Bách Xuyên: "Em từ chối à?"

Tô Dương lắc đầu, nói đúng sự thật: "Em không từ chối, nhưng cũng không tỏ thái độ, khi ấy em vui vẻ nên quên mất việc này, chỉ nghĩ là nếu có thể diễn vai một nhà nhiếp ảnh là có thể trải nghiệm cuộc sống em chưa từng biết, vừa có thể làm khán giả hiểu được cái khó khăn của nghề chụp ảnh."

Nói xong, cô hơi hơi thở dài: "Em còn định thương lượng với anh một chút xem em có thể diễn hay không, nhưng sau đấy tính toán lại, tâm trạng cũng bình tĩnh, cảm thấy việc này không thực tế."

Tường Bách Xuyên cầm tay cô, nhẹ nhàng捏 ngón tay cô.

"Em sợ bố mẹ anh mất hứng à?"

Tô Dương gật đầu, hơi rũ mắt nhìn hai bàn tay đan vào nhau của bọn họ.

Giọng cô rất nhẹ: "Ừ, bố mẹ vốn không xem trọng nghề của em, nếu em đi đóng phim thì tức là hoàn toàn tiến vào ngành giải trí... Em không muốn khiến bọn họ thất vọng hơn."

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Mấy hôm rảnh rỗi, em đã nghĩ, nếu không thể diễn bộ phim có đề tài về nhà nhiếp ảnh này, em còn có thể đầu tư, đầu tư nhiều một chút để giải bày thứ mà em muốn giải bày từ trong phim."

Tường Bách Xuyên vuốt ve tay cô, sau khi yên lặng một lát, anh hỏi: "Em quay bộ phim này chính là để cho bố mẹ biết, kỳ thực nhà nhiếp ảnh thời trang cũng không dễ dàng sao?"

Tô Dương gật đầu: "Đúng vậy, em biết rất nhiều người có thành kiến không nói ra đối với người làm nghề này như bọn em, họ cảm thấy chúng em chụp vớ chụp vắn, cực kỳ dung tục."

Nói xong, chính cô cũng cười bất đắc dĩ.

"Thực ra, mỗi một tác phẩm đều là chúng em dày công sáng tạo, tựa như phim do đạo diễn soạn ra, phải vắt hết óc, không phải tùy ý chụp là có thể chụp ra được."

Thế nhưng, chẳng mấy người thấu hiểu điều này.

Tường Bách Xuyên nâng tay xoa tóc cô: "Chỉ cần anh hiểu là được rồi, em quan tâm tới người ngoài làm gì."

Tô Dương: "Em chẳng để ý tới cái nhìn của người ngoài, nhưng... Em hy vọng người trong nhà có thể hiểu hơn một chút, thậm chí ủng hộ em. Em không muốn anh phải khó xử giữa em và bố mẹ."

Nếu không phải Chu Minh Khiêm nói sẽ để cô diễn vai nhân vật nhiếp ảnh gia kia, cô đã không nghĩ tới việc dùng biện pháp không coi là biện pháp này để bố mẹ chồng hiểu hơn một chút về nhà nhiếp ảnh thời trang.

Cô muốn nói cho bố mẹ chồng biết, cô không chụp loạn, mà là nghiêm túc với từng hình ảnh trong ống kính.

Tường Bách Xuyên không nói tiếp, lấy ra một chiếc bút máy từ trong túi, mở bàn tay cô ra, viết ba chữ to ở trong lòng bàn tay cùng ngày tháng của hôm nay.

Tô Dương cảm nhận được những chữ anh viết.

Cô nghi hoặc nhìn anh: "Sao lại phải viết tên anh lên tay em?"

Tường Bách Xuyên thu hồi bút máy: "Để biểu thị sự đồng ý của anh."

Tô Dương: "..."

Anh xem cô như văn kiện mà ký sao?

Nhưng, cô vẫn rất kích động, đứng dậy hôn anh vài cái.

Tường Bách Xuyên quay mặt nói với cô: "Nếu em thực sự muốn trải nghiệm cảm giác đóng phim, em có thể diễn vai phụ không quan trọng, tựa như vai diễn của anh trong phim "Những đêm không ngủ ở phố Wall". Chỉ cần diễn nhân vật có chuyên ngành mà em biết, không dính gì tới tình cảm là được."

Tô Dương lại kích động: "Ý tưởng này không tệ, đến lúc đó, có thể nhờ biên kịch đặc biệt tạo ra một nhân vật như vậy cho em"

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, lập tức nói: "Thời gian xuất hiện đừng quá dài, ba chục, năm chục giây là được."

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên yên lặng một lát, hỏi cô: "Em có muốn xuất hiện lâu hơn một chút không, khoảng ba đến năm phút ấy."

Tô Dương rũ mắt, uể oải nói: "Em muốn chứ, nhưng anh có cho đâu."

Thế nên, cho dù có muốn cũng chỉ có thể muốn mà thôi.

Ngay sau đó, cô còn nói: "Không đóng vai phụ nữa. Đến lúc đó, em đầu tư nhiều tiền một chút, viết ra nhân vật em thích rồi để Tô Ninh Ninh diễn vậy."

Nhắc tới tiền nong, trong đầu Tường Bách Xuyên không khỏi nghĩ tới một câu kia của Tường Mộ Tranh: [Cháu có thể hỏi vay Đồng Đồng nha, cô ấy nắm giữ cổ phần của Hải Nạp từ năm 18 tuổi, số lợi nhuận được chia trong những năm này nào chỉ có ba trăm triệu. Dựa theo hiểu biết của chú, nhất định cô bé đã gửi hết tiền vào ngân hàng rồi. PS: Nhưng chú biết, Tiểu Xuyên ngạo kiều của chúng ta nhất định sẽ không vay tiền phụ nữ đâu (Mím cười).]

Anh suy nghĩ, nhìn về phía Tô Dương, nói lời ám chỉ: "Nếu em muốn diễn vai phụ vài phút thì cũng không phải là không có biện pháp giải quyết."

A?

Tô Dương bỗng ngẩng đầu, cô hí hóp mắt, nghi ngờ nhìn anh: "Là biện pháp hay ho gì thế?"

Sắc mặt Tường Bách Xuyên vẫn như cũ, giọng nói dịu dàng thông thả: "Ví dụ như, em có thể hối lộ ba trăm triệu cho anh."

Tô Dương: "..."

Cô chậm chạp, còn nói thêm: "Thôi quên đi, em nghèo lắm."

Tường Bách Xuyên: "..."

Editor: Nghèo rồi anh ơi, từ người đàn ông tỷ đô biến thành người đàn ông dăm chục ngàn đô trong một buổi sáng :))))))

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sự ăn ý vô hình

Tường Bách Xuyên suy nghĩ, nhìn về phía Tô Dương, nói lời ám chỉ: "Nếu em muốn diễn vai khách mời vài phút thì cũng không phải là không có biện pháp giải quyết."

A?

Tô Dương bỗng ngẩng đầu, cô hí hóp mắt, nghi ngờ nhìn anh: "Là biện pháp gì thế?"

Sắc mặt Tường Bách Xuyên vẫn như cũ, giọng nói dịu dàng thông thả: "Em có thể hối lộ ba trăm triệu cho anh chẳng hạn."

Tô Dương: "..."

Cô chậm rì rì nói: "Thôi quên đi, em nghèo lắm."

Tường Bách Xuyên: "..."

*

Tường Bách Xuyên ho nhẹ hai tiếng, nói không chút để ý: "Không phải em giàu lắm à?"

Tô Dương nhanh chóng lắc đầu, xòe hai bàn tay: "Em thực sự, thực sự, thực sự không có tiền đâu, có lẽ trong tài khoản còn khoảng mười tám vạn đấy, nếu anh cần dùng thì em sẽ chuyển hết cho anh."

Tường Bách Xuyên hít mắt: "Đừng than nghèo, anh không hỏi em để lấy tiền."

Tô Dương nhếch miệng cười: "Em có than nghèo đâu."

Sau đó, cô nhẹ nhàng vỗ lên tay anh, nghiêm trang nói: "Đừng rồi, anh đừng tùy tiện cho vay tiền nhé, đầu năm nay, tiền dễ mượn nhưng không dễ trả, nhờ cho vay mà tiền không về thì khóc cũng không khóc nổi."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh nhìn cô nửa ngày, cuối cùng chẳng nói lời nào, yên lặng cúi đầu xem di động.

Tô Dương khẽ huyt một tiếng sáo mà chỉ hai người bọn họ có thể nghe rõ.

Tới thành phố Thượng Hải, Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên tách ra.

Trước khi xuống xe, Tường Bách Xuyên xác nhận lại lần nữa: "Em không tới công ty với anh à?"

Tô Dương lắc đầu: "Anh đang bận mà, nếu em đi thì anh sẽ phải phân tâm mất. Em sẽ ra ngoài đi dạo."

Cô còn muốn làm một chuyện quan trọng.

Tường Bách Xuyên ngẫm nghĩ, không tiếp tục miễn cưỡng cô nữa. Anh bảo tài xế dừng xe ở bên đường, để một trong các vệ sĩ theo cô xuống xe.

Đoạn, anh trực tiếp đi qua chi nhánh của tập đoàn Trung Xuyên ở Thượng Hải.

Biết anh sắp tới, Hà tổng, tổng giám đốc của công ty đã sớm chờ sẵn.

Vì vốn quen biết nên hai người miễn đi một màn chào hỏi.

Hà tổng đi thẳng vào vấn đề: "Là vì chuyện hợp tác giữa máy ảnh LACA cùng di động Phương Vinh sao?"

Phương Vinh là thương hiệu điện thoại di động trong nước được sản xuất bởi công ty công nghệ truyền thông mà tập đoàn Trung Xuyên đầu tư, hiện đã có danh tiếng nhất định trên thị trường quốc tế.

Tuy nhiên, phương diện máy ảnh của di động vẫn cần được nâng cấp và hoàn thiện.

Tường Bách Xuyên gật đầu: "Sự hợp tác giữa Phương Vinh cùng LACA sẽ là thành tựu của song phương, đôi bên cùng có lợi, vì sao chúng ta không làm?"

Hà tổng tán thành, nhưng lại thắc mắc: "Trong lần hợp tác này, Phương Vinh sẽ sử dụng máy ảnh được chứng nhận của LACA hay ống kính (Lens) gốc?"

Tường Bách Xuyên: "Tôi nghĩ hai công ty cần đạt được sự hợp tác toàn diện từ việc thiết kế, nghiên cứu và phát triển sản phẩm cho tới việc tiếp thị để bán lẻ."

Về kinh ngạc xẹt qua dưới đáy mắt Hà tổng, phải biết rằng, cho tới hiện tại, chưa có hãng di động cùng nhà sản xuất ống kính nào có được sự hợp tác toàn diện với sản phẩm di động trong nước.

Nếu Phương Vinh cùng LACA có thể hiện thực hóa việc này trong tương lai, đó sẽ là cột mốc quan trọng của máy ảnh di động.

Có lẽ, ngày Phương Vinh hoàn toàn thành công trên thị trường truyền thông quốc tế đã không còn xa xôi nữa.

Tường Bách Xuyên suy tính trong chốc lát rồi nói: "Tiếp theo đây, chúng ta phải tìm cách thuyết phục công đồng của Phương Vinh hợp tác cùng LACA."

Về mặt Hà tổng nghiêm nghị, ông có chung nỗi lo với Tường Bách Xuyên: "Dù sao, chúng ta cũng không hoàn toàn khống chế cổ phần, hơn nữa, công ty Doãn Lâm đã tiếp xúc với một số cổ đông cấp cao của Phương Vinh, hẳn là hy vọng các cổ đông lớn chọn hợp tác với nhà máy sản xuất ống kính mà Doãn Lâm sắp thu mua."

Tường Bách Xuyên xoa bóp ấn đường, một lát sau, anh nói với Hà tổng: "Hẹn chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Vinh vào thứ hai giúp tôi, tôi muốn

thanh thủ cơ hội để gặp mặt và nói chuyện với ông ấy."

Hà tổng nhắc nhở anh: "Giao tình giữa ông ấy và ông chủ của Doãn Lâm không phải sâu bình thường đâu, cậu vẫn muốn hẹn gặp ông ấy dù không nắm chắc mười phần à?"

Nói không chừng còn hoàn toàn ngược lại.

Ngón tay của Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng gõ lên tay vịn của ghế sofa. Một giây sau, anh nhìn về phía Hà tổng, cười nhạt: "Thì cũng nên thử một lần chứ, nhờ thành công thì sao?"

Hà tổng khẽ cười một tiếng: "Được, ngày mai tôi sẽ tìm người để hẹn, có thể hẹn được hay không thì khó mà nói. Hiện tại đang là lúc Hải Nạp cùng Doãn Lâm cạnh tranh kịch liệt nhất, nói không chừng, ông ấy sẽ tìm lý do để tạm thời trì hoãn thời điểm gặp mặt cậu."

Tường Bách Xuyên chống khuỷu tay trên tay ghế sofa, sắc mặt căng thẳng.

Không phải anh không nghĩ tới khả năng này, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh vội vã chạy tới.

Nếu Hà tổng không hẹn được người kia, anh sẽ nghĩ cách khác.

Anh nói với Hà tổng: "Chứ cứ hẹn đi, dù sao chúng ta cũng không thể không chế kết quả."

Bàn bạc về hãng máy ảnh LACA xong, Tường Bách Xuyên lại hàn huyên về những vụ thu mua xuyên quốc gia lớn trong giới tài chính cùng Hà tổng.

Hà tổng đổ một phần nước trà trong chén của Tường Bách Xuyên đi rồi thêm vào chút trà nóng, ý bảo anh nếm thử.

Ông hỏi: "Cậu đứng đằng sau vụ thu mua cổ phần của công ty dầu mỏ thuộc sở hữu của Doãn Lâm phải không?"

Quan hệ giữa Hà tổng cùng Tường Bách Xuyên rất sâu, hai người chưa bao giờ quanh co với đối phương.

Tường Bách Xuyên cười nhạt: "Nếu tôi nói tôi không làm thì chú có tin không?"

Hà tổng nâng chén trà, khẽ uống một ngụm, hỏi ngược lại: "Cậu thấy thế nào?"

Tường Bách Xuyên khẽ cười vài tiếng nhưng không phủ định.

Hà tổng biết, điều này đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận.

"Cậu có nhiều tiền bỏ không để đi thu mua hàng loạt như vậy sao?"

Tường Bách Xuyên buồn bã nói: "Tôi nghèo kiệt xác rồi, chú cho tôi vay một chút nhé?"

Hà tổng cười, trong tiếng cười xen lẫn ý xấu khó phát hiện: "Nếu cậu cầu xin tôi thì tôi có thể suy nghĩ một chút."

Tường Bách Xuyên hít một hơi, chậm chạp nói: "Chú cùng Tường Mộ Tranh tốt nhất là nên cầu nguyện đời này đừng rơi vào tay tôi, bằng không, hai người muốn khóc cũng không khóc được đâu."

Hà tổng: "..."

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Em đang ở đâu thế?]

Tô Dương trả lời: [Anh đoán xem.]

Tường Bách Xuyên: [Anh ra khỏi công ty để đi tìm em ngay đây.]

Tô Dương: [Anh không biết em ở đâu thì tìm thế nào?]

Tường Bách Xuyên: [Sau khi ra ngoài, anh cho em biết anh ở đâu, em cứ tới tìm anh là được.]

Tô Dương: [...]

Cô cắt di động, đứng tại bờ sông, tiếp tục chụp ảnh du thuyền đi tới đi lui trên sông.

Gió sông lạnh buốt thổi qua.

Cô thấy hơi lạnh, nhưng lại như không lạnh lắm.

Qua vài phút, Tô Dương lại nhìn di động vẫn chưa có động tĩnh.

Nửa tiếng trước, cô vừa gọi điện cho một chủ tịch của ngân hàng nào đó, bên kia ngắt máy nói đang họp, một lát nữa sẽ gọi lại cho cô.

Tính tới hiện tại vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nghĩ tới lỗ hổng tài chính mà Tường Bách Xuyên hiện đang có, Tô Dương không khỏi lo lắng ở trong lòng.

Lúc còn ở trên máy bay, Tường Bách Xuyên đã đùa rằng, anh muốn cô làm khách mời lâu một chút để có thể cầm ba trăm triệu hồi lộ cho anh.

Cộng thêm e-mail về sự biến động của tiền trong tài khoản ngân hàng mà cô nhận được sáng sớm hôm nay, cô đoán Tường Bách Xuyên đang gặp khó khăn khi quay vòng vốn[1].

[1] 资金周转: Vốn là số tiền một người có, người đó đầu tư vào cửa hàng và hàng hóa để bán. Sau khi bán hết hàng, vốn sẽ quay lại với người đó sau khi đã trừ đi chi phí (thuê cửa hàng, trả lương, vận vận) cộng với phần lãi. Đây là một vòng quay của vốn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hẳn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tường Mộ Tranh - Tiểu Xuyên, cháu thật hài hước

Tô Dương nhìn bóng lưng âm áp của cửa đôi cha con kia, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tuy cô không thấy rõ di động có hỏng hay không, nhưng nếu trực tiếp rơi xuống nền gạch từ vị trí cao như vậy, tỷ lệ màn hình không vỡ là quá nhỏ.

Thế nhưng, người cha lại tỏ vẻ không có việc gì, không oán trách đứa trẻ nữa chứ.

Cô vô thức thay thế một màn kia thành hình ảnh Tường Bách Xuyên chung sống cùng con nít.

Nếu cô sinh một bé gái, nhất định anh sẽ giống như người cha vừa rồi, dùng cách đặc biệt của riêng mình để cưng chiều đứa trẻ.

*

Đình Thiển cũng cảm thấy Tô Dương không quá háo hức, cô nhanh chóng đổi đề tài, được nước tranh công: "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, đúng chưa? Mau mau khen mình hai câu rồi tiện tay phát vài cái bao lì xì cho mình đi!"

Tô Dương bị cô chọc cười: "Cảm ơn cậu nhé."

Cả người Đình Thiển nổi da gà: "Ôi trời ơi, chưa chết tôi rồi."

Sau đó, cô lại nghĩ tới chuyện đứng đắn mà mình chưa nói, "Đúng rồi, tiệc từ thiện của tập đoàn Mỹ Ngu sẽ diễn ra vào thứ ba tuần tới, Duy Y đã gửi thư mời cho chúng ta rồi, còn nói cậu nhất định phải có mặt, bởi vì hôm ấy sẽ tụ tập nhiều người nổi tiếng trong giới giải trí nên muốn cậu chụp ít ảnh tập thể cùng video."

Tô Dương hỏi: "Là ai thế? Kiều Cẩn có đi không?"

Đình Thiển: "Mình cũng không rõ lắm, chắc nữa mình sẽ đi hỏi thăm một chút. Để mình gửi danh sách những người nhất định sẽ có mặt cùng lịch trình hoạt động và chương trình biểu diễn vào mail của cậu nhé."

Dứt lời, Đình Thiển cúp điện thoại.

Tô Dương nghiêng ngả nhìn màn hình di động.

Dựa vào mối quan hệ giữa Duy Y cùng Kiều Cẩn, Kiều Cẩn không thể không đi, mà kỳ thực, việc chụp ảnh tập thể Duy Y muốn cô làm chính là cố ý gây khó khăn cho cô. Đến lúc đó, nếu khó có thể nhận nhin Kiều Cẩn, sẽ có vô số người chờ xem náo nhiệt.

Sau khi nhận được e-mail, Tô Dương liếc qua, không thấy hứng thú gì nên rời khỏi hòm thư.

Có tin nhắn được gửi tới di động, là Tường Bách Xuyên: [Anh đang chờ em ở quán cà phê nhé.]

Sau đó, anh định vị vị trí của mình cho cô.

Tô Dương trả lời: [Mười phút nữa là đến.]

Trong quán cà phê.

Vừa bước qua cánh cửa gỗ, Bảng Việt Hy đã nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng nhưng cực kỳ chói mắt đang ngồi bên cửa sổ kia.

Cô ta giật mình.

Không ngờ còn có thể gặp được anh ở một quán cà phê như thế này.

Cô ta nghĩ tới một câu, một câu nói vô cùng kiểu cách.

[Nếu nói vô duyên, có gì gặp?]

Bảng Việt Hy nhìn chăm chăm Tường Bách Xuyên vài giây.

Anh đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, đôi tay không ngừng gõ chữ, hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của cô ta.

Người bán hàng nhìn người phụ nữ ở trước mắt, lại nhìn người đàn ông cách đó không xa, yên lặng trở lại quầy bar, cầm khăn nhẹ nhàng lau quầy, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với đồng nghiệp.

Điều chỉnh xong tâm tình, Bảng Việt Hy cất bước đi về phía Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên cũng thấy cô ta qua khóe mắt, nhưng anh không lên tiếng.

Cho đến khi Bảng Việt Hy chuẩn bị ngồi ở phía đối diện anh, Tường Bách Xuyên mới chợt ngẩng đầu: "Nơi này có người rồi."

Bảng Việt Hy: "...."

Cô ta tức tới mức bật cười, "Tường Bách Xuyên, sao anh lại..." Vừa ấu trĩ vừa không thân sĩ như thế.

Cô ta không ngồi vào chỗ kia nữa mà kéo ghế từ một bàn khác sang, trực tiếp đặt ở giữa đường.

Sau khi ngồi xuống, Bảng Việt Hy quay đầu gọi một ly cà phê latte.

Đoạn, ánh mắt sâu xa của cô ta lại dừng trên khuôn mặt của Tường Bách Xuyên một lần nữa.

Người đàn ông này vẫn mang biểu cảm nhợt nhạt, chăm chú nhìn màn hình mà không chớp mắt.

Cô ta không ở trong tầm mắt của anh.

Ngay cả ánh mắt dư thừa, anh cũng sẽ không cho cô ta.

Bảng Việt Hy cất ngang: "Anh tới Thượng Hải để hẹn gặp chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Vinh à?"

Ngón tay của Tường Bách Xuyên lướt nhanh trên bàn phím, vẻ mặt nghiêm túc, tựa như đang suy tư.

Về phần những lời Bảng Việt Hy nói, anh chẳng để nửa chữ ở trong lòng.

Không nhận được câu trả lời từ anh, Bảng Việt Hy cũng không đeo đuổi vấn đề này nữa.

Kỳ thực, cô ta biết mục đích Tường Bách Xuyên tới Thượng Hải lần này, sở dĩ vừa rồi biết mà còn có hỏi chi vì muốn kiếm chuyện để nói mà thôi.

Ngón tay cô ta nhẹ nhàng gõ lên mép bàn, vẫn luôn nhìn anh chăm chăm.

Mấy năm nay, Bảng Việt Hy cùng Tường Bách Xuyên không chỉ tranh đấu chính diện một lần.

Dáng vẻ hùng hổ dọa người, chẳng hề rung động cùng lạnh lùng vô tình của anh, cô ta đều đã thấy qua.

Thế nhưng, đây là lần đầu tiên cô ta thấy dáng vẻ của anh khi chăm chỉ làm việc.

Ngay lúc này, bất kể người phụ nữ nào cũng không có lý do để không động tâm trước một màn này.

Cà phê được bưng lên.

Bảng Việt Hy chẳng có tâm tư để uống, cô ta tiện tay đặt ly cà phê ở trên bàn.

Lúc này, Tường Bách Xuyên lại ngẩng đầu lên, anh liếc mắt nhìn ly cà phê kia, nói với cô ta: "Tôi đã nói rồi, chỗ này có người ngồi."

Kêu căng vô lễ, không hợp tình người.

Chẳng có nửa điểm phong phạm của thân sĩ.

Bàng Việt Hy: "..."

Cô ta chợt "A" một tiếng, "Tường Bách Xuyên, một người đàn ông như anh lại nhỏ mọn đến thế cơ à?"

Tường Bách Xuyên từ tốn nói: "Tôi không cần phải rộng lượng với cô."

Nói xong, anh lại bắt đầu gõ phím.

Bàng Việt Hy hí mắt, hít sâu nhiều lần.

Vài ba câu nhẹ bồng của người đàn ông này có thể tức chết người khác.

Con người luôn có khuynh hướng thiếu tự trọng cùng tự ngược đãi, Bàng Việt Hy vốn tưởng mình là một ngoại lệ.

Sau khi gặp Tường Bách Xuyên, cô ta mới hiểu, chẳng có người nào là ngoại lệ cả.

Nếu là ngoại lệ, đó là vì chưa gặp được khắc tinh của mình mà thôi.

Cô ta chủ động gọi chuyện: "Anh không muốn hàn huyên về dự án thu mua của Doãn Lâm cùng tôi sao? Có lẽ Hải Nạp cùng Doãn Lâm còn có cơ hội hợp tác đấy."

Tường Bách Xuyên chẳng ngẩng đầu: "Không có hứng thú."

Bàng Việt Hy nhin rồi lại nhin, giữ vững ý cười chuyên nghiệp nơi khóe môi: "Đừng quá chắc chắn như vậy, không bao lâu nữa, anh sẽ phải chủ động đề nghị hợp tác với Doãn Lâm thôi."

Tường Bách Xuyên gõ xong một hàng chữ, lúc này mới nhìn về phía Bàng Việt Hy: "Vậy thì phải để cô thất vọng rồi."

Bàng Việt Hy cười cười không tiếng động, nụ cười châm biếm lại tràn đầy tự tin.

Cô ta chờ mong ngày anh cầu hòa.

Nổi tức giận mà cô ta phải chịu đựng ngày hôm nay cùng khi còn ở thành phố nhỏ của Đức, cô ta sẽ trả lại gấp bội cho anh.

Bàng Việt Hy chậm rãi điều chỉnh cảm xúc, lơ đãng ngược mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trông thấy Tô Dương đang đi về phía này.

Thì ra vị trí ở bên cạnh cô ta là do Tường Bách Xuyên lưu lại cho Tô Dương.

Cô ta đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Vừa đến cửa, chợt nghe Tường Bách Xuyên nói: "Phục vụ, tôi không quen vị phu nhân kia nên không thể trả tiền cho cà phê của cô ấy."

Bàng Việt Hy: "..."

Cô ta hí mắt, tức tới mức đau ngực.

Bàng Việt Hy quay đầu, vài ánh mắt nghiên cứu sâu xa đang dính lấy cô ta.

Sửa sang cảm xúc thất thố xong, cô ta đi về phía quầy thu ngân.

Cánh cửa gỗ của quán cà phê bị đẩy ra, nhân viên phục vụ trong treo nói: "Chào buổi sáng, hoan nghênh quý khách đã tới cửa hàng!"

Bàng Việt Hy không khỏi quay đầu, bốn mắt đụng nhau cùng Tô Dương.

Tô Dương nhàn nhạt nhìn cô ta một cái rồi thu hồi tầm mắt, bước về phía Tường Bách Xuyên.

Thanh toán xong, Bàng Việt Hy vội vàng ra khỏi quán cà phê.

Khóe mắt Tường Bách Xuyên trông thấy Tô Dương, nhưng anh không nói chuyện, liên tục phân tích số liệu ở trong đầu.

Tô Dương ngồi ở phía đối diện, cô không quấy rầy anh, gọi một ly sữa tươi, thuận tay cầm một quyển tạp chí mới ở cạnh để xem.

Xem đến quên cả thời gian.

Giải quyết xong công việc, Tường Bách Xuyên khép laptop rồi mới nói với Tô Dương: "Em vừa chơi ở đâu thế?"

Tô Dương còn đang xem tạp chí, cô không ngẩng đầu: "Lạng thang một chút bên bờ sông thôi."

Tường Bách Xuyên: "Em không hỏi vì sao Bảng Việt Hy lại ở chỗ này à?"

Tô Dương đang chăm chú xem một chùm ảnh chụp mới, thờ ơ trả lời anh: "Đây cũng không phải quán cà phê nhà anh mở, anh còn không cho người ta tới chắc?"

Biết cô không đề chuyện này ở trong lòng, nhưng Tường Bách Xuyên vẫn giải thích: "Chắc Bảng Việt Hy chỉ trùng hợp có mặt ở đây thôi, có lẽ cô ta ở Thượng Hải là vì dự án thu mua."

Lúc này, Tô Dương mới buông tạp chí xuống, "Lần này hai người lại đối đầu à?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ."

Anh không nhiều lời về chuyện khác.

Sau đó, anh vẫn nghiêng ngả nhìn cô.

Tô Dương có chút không được tự nhiên khi bị nhìn, cô hỏi: "Có chuyện gì à?"

"Có." Tường Bách Xuyên gật đầu.

Ngừng trong chốc lát, anh không nhịn được hỏi: "Trong tài khoản của em thực sự không có tiền bỏ không sao?"

Tô Dương cố ý nói: "Không có thật mà, em chẳng nói với anh lúc ở trên máy bay rồi còn gì? Trong đó chỉ còn số lẻ thôi."

Ánh mắt Tường Bách Xuyên mang vẻ nghi ngờ, hỏi cô: "Em dùng để đầu tư hết rồi à?"

Tô Dương: "Ừm, lúc trước em dùng com với chú cùng thím tư, chú nói có hạn mục đầu tư tốt nên em đầu tư hết tiền rồi."

Cô giả bộ không biết gì, sau đó hỏi: "Sao hôm nay anh lại hỏi cái này?"

Tường Bách Xuyên viện cớ: "Không có gì, chỉ là anh có một hạn mục khá có triển vọng nên hỏi xem em có muốn cùng đầu tư không thôi, nếu em đã đầu tư rồi thì quên đi."

Nếu trong tài khoản không có tiền, anh sẽ không nói thêm gì nữa, để cô đỡ phải suy gẫm về việc này.

Tô Dương "A" một tiếng rồi nói: "Chiều nay em phải về Bắc Kinh, ngày mai có việc."

Tường Bách Xuyên giải thích với cô: "Mai anh không thể về cùng em, anh định hẹn một người vào sáng mai rồi, cũng không biết có thể hẹn được không nên anh phải chờ ở đây."

Sữa tươi của Tô Dương được bung tới, cô nói lời cảm ơn với nhân viên phục vụ, bắt đầu nhẹ nhàng khuấy sữa bằng thìa rồi chậm rãi nói: "Anh cũng coi trọng hạn mục đầu tư kia nhưng trong tay không có tiền phải không?"

Tường Bách Xuyên không tiếp lời, giả bộ đang xem tin tức trên di động.

Tô Dương đã nhịn nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được nữa.

"Anh không hỏi xem em vội về Bắc Kinh để làm gì à?"

Sau đó, cô nhìn anh cười xấu xa.

Một hồi lâu sau, Tường Bách Xuyên mới phản ứng kịp, anh duỗi tay lên cổ cô, xoa mạnh vài lần.

Chưa cảm thấy hết giận, anh lại cầm ngón tay cô, đặt giữa răng cắn mấy cái.

Tô Dương ăn đau, muốn lùi lại, nhưng Tường Bách Xuyên cầm rất chặt, cô không rút tay về nổi.

Tường Bách Xuyên cũng không thực sự so đo với Tô Dương, anh nhẹ nhàng xoa nắn mấy ngón tay của cô.

Anh hỏi: "Em biết từ lúc nào thế?"

Tô Dương: "Lúc còn ở trên máy bay ấy."

Tường Bách Xuyên lại nhéo ngón tay cô, không dùng chút lực nào.

Tô Dương chuyển sang ngồi cạnh anh, duỗi năm đầu ngón tay ra: "Nhiều thế này có đủ không? Nếu vẫn không đủ thì em sẽ chuyển hết tiền trong tài

khoản ra rồi đi hỏi vay Chu Minh Khiêm một chút."

Tường Bách Xuyên nhìn vào mắt cô, giọng anh trầm thấp: "Đủ rồi."

Anh nắm chặt tay cô, không ngừng vuốt ve, cũng không nói thêm gì nữa.

Tô Dương cười nói: "Em biết anh muốn hôn em mà, em cho phép đấy."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh quả thực không có ý định hôn cô ở nơi công cộng.

Nhưng nếu cô đã nói thì tức là trong lòng cô muốn.

Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn cô.

Một lát sau, Tô Dương mới nói: "Em cứ tưởng anh sẽ không hỏi vay tiền của em cơ."

Đã nhiều năm như vậy, chỉ có anh cho cô tiền chứ chưa bao giờ vay tiền của cô.

Cô sẽ nhận được thông báo về sự biến động trong tài khoản của anh, biết rõ số dư tài khoản còn lại, nhưng cô chưa từng hỏi anh dùng tiền vào việc gì.

Về tài khoản cá nhân, cũng là kho bạc nhỏ của chính cô, anh chưa bao giờ hỏi cô có bao nhiêu tiền, cũng chẳng để ý cô tiêu tiền như thế nào.

Tuy cô đã có nhiều tiền như vậy, anh vẫn sẽ cho cô tiền tiêu vặt hàng tháng.

Tường Bách Xuyên thành khẩn thẳng thắn: "Đúng là anh từng do dự, nhưng sau đó đã thay đổi suy nghĩ rồi."

Vì bị lòng hư vinh cùng lòng tự trọng của đàn ông quấy phá, lúc trước, anh vẫn luôn đấu tranh, chần chừ, không quyết định được có nên nói chuyện này với cô hay không, đây chính là chuyện anh giữ trong lòng lúc còn ở trên máy bay.

Ngay khi ra ngoài tìm Tô Dương, trên đường đi, anh lại nghĩ thông suốt.

Nếu bây giờ anh không nói với cô, sau này cô biết thì nhất định sẽ mất hứng, trách anh có chuyện mà không biết thương lượng cùng cô, coi cô như người ngoài.

Tô Dương vui vẻ, hơi hơi đứng dậy, hôn lên má anh.

Cô cười nói: "Trưa nay em sẽ mời anh ăn một bữa tiệc lớn!"

Sau khi ăn cơm xong, Tô Dương phải ra sân bay.

Tường Bách Xuyên đã thu xếp xe của công ty qua đưa cô đi.

Ở cửa nhà hàng, Tô Dương lại quay đầu nhìn tên nhà hàng: "Nhà hàng này đắt đỏ nhưng đẹp đấy, lần sau chúng ta lại tới ăn đi."

Cô lại bỏ thêm một câu: "Lần sau em sẽ chỉ ăn cá chim nướng thôi, không ăn một miếng thịt nào nữa."

Tường Bách Xuyên: "..."

Trưa hôm nay, bọn họ ăn buffet com tây, cô không ăn gì ngoài cá chim nướng, một bàn rồi lại một bàn, tốc độ nướng cá của đầu bếp cũng không theo kịp tốc độ ăn của cô.

Mãi tới khi ánh mắt đầu bếp tràn đầy vẻ không nói thành lời cùng bất đắc dĩ, cô mới đi ăn chút thịt nướng...

Tô Dương nhìn đồng hồ, đã đến giờ ra sân bay.

Tường Bách Xuyên lại nói với cô: "Nếu trên máy bay thấy buồn chán thì em xem phim nhé."

Tô Dương gật đầu, không nói chuyện.

Cô cúi đầu thương thức tay anh, rồi chột ngắc đầu hỏi: "Khi nào anh về?"

Tường Bách Xuyên: "Nếu thuận lợi thì ngày kia có thể về rồi."

Tô Dương "A" một tiếng.

Sắp tới giờ bay, cô buông tay anh ra: "Em đi đây, tới ngày kia gặp nhé."

Tường Bách Xuyên không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Tô Dương hiểu ý, tới gần rồi hôn lên môi anh hai cái.

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: "Xin lỗi nhé."

Rõ ràng đã đáp ứng là sẽ theo luôn theo cô trong khoảng thời gian.

Nhưng hiện tại anh lại phải để cô trở về Bắc Kinh một mình, còn là vì chuyện tiền cho anh.

Tô Dương hơi hơi ngửa đầu, an ủi anh: "Trên phương diện làm ăn, đâu phải cứ nói nghỉ là nghỉ được."

Cô nhẹ nhàng đẩy bờ vai anh: "Em phải lên xe đây."

Tường Bách Xuyên: "Đến nơi thì gọi điện cho anh nhé."

Ngồi trên xe, Tô Dương hạ kính cửa sổ xuống, ngón tay chỉ trái tim mình, lại cách không chỉ về phía trái tim anh, sau đó, cô vẽ một đường cong thật dài trên không trung.

Khi ô tô chậm rãi rời đi, hòa vào dòng xe cộ, không nhìn rõ chiếc ô tô kia nữa, Tường Bách Xuyên mới thu tầm mắt lại, ngồi lên xe của mình để trở về khách sạn.

Cảnh phố phường không ngừng lùi về sau chẳng hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trong đầu anh.

Vừa rồi, khi Tô Dương vẽ đường cong kia, anh hiểu được ý tứ mà hành động này muốn biểu đạt.

Trước đây, cô từng vô tình nói, giữa bọn họ có một cây cầu vòm vô hình, là cây cầu dài nhất trên thế gian.

Từ bờ này tới bờ bên kia của đại dương.

Cây cầu này vượt qua mọi khoảng cách địa lý, trường tồn với thời gian, lúc nào cũng thông thuận và kiên cố.

Tường Mộ Tranh gửi tin nhắn đến: [Cháu huy động tiền tới đâu rồi?]

Nhìn còn có chút há hê.

Tường Bách Xuyên: [Sáng mai cháu sẽ chuyển cho chú.]

Tường Mộ Tranh: [Cháu vay Đồng Đồng rồi hả? (Cười nhe răng)]

Tường Bách Xuyên: [Không, là vợ của cháu chủ động chuyển tiền cho cháu.]

Tường Mộ Tranh: [Ha ha ha! Tiểu Xuyên, cháu thật hài hước! Để chú đoán xem nào, nhất định là sau khi đã kích thích nghiền ép cháu, cho cháu ăn quả đắng, chịu uất ức, Đồng Đồng mới vui sướng chuyển tiền cho cháu!]

Tường Bách Xuyên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Yêu là một hành trình không hồi kết

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Cầu lương tới đây cầu lương tới đây, mỗi người một phần, không lo hết ~

Thời khắc thương xót nam phụ cũng đã tới rồi đây ~

*

Ngồi trên xe, Tô Dương hạ cửa kính xuống, ngón tay chỉ trái tim mình, lại cách không chỉ về phía trái tim anh, sau đó, cô về một đường cong thật dài trên không trung.

Khi ô tô chậm rãi hòa vào dòng xe cộ, không nhìn thấy chiếc ô tô kia nữa, Trương Bách Xuyên mới thu tầm mắt lại, lên xe rồi trở về khách sạn.

Cảnh phố phường không ngừng lùi về sau chẳng hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trong đầu anh.

Vừa rồi, khi Tô Dương về đường cong kia, anh hiểu được ý tứ mà hành động này muốn biểu đạt.

Trước đây, cô từng vô tình nói, giữa bọn họ có một cây cầu vòm vô hình, là cây cầu dài nhất trên thế gian.

Từ bờ bên này tới bờ bên kia của đại dương.

Cây cầu vượt qua mọi khoảng cách địa lý, trường tồn với thời gian, luôn luôn thông thuận và kiên cố.

*

Khi tới sân bay, thời gian vẫn còn sớm.

Tô Dương chợt nhớ tới chuyện đóng phim, cô tìm số Chu Minh Khiêm rồi gọi điện.

Bên Chu Minh Khiêm có chút âm ỉ.

Lời anh nhuộm ý cười châm biếm: "Chao ôi, đúng là không dễ dàng nha, cuối cùng Đường Phên Nhỏ vạn năm cũng gọi cho tôi rồi. Đợi một chút, để tôi gọi 120 tới cửa chờ đã, nhờ tôi tăng huyết áp rồi hôn mê bất tỉnh thì còn có thể cấp cứu đúng lúc, bảo vệ cái mạng nhỏ của tôi, tiếp tục xem cậu vụng thủ ăn chó hành hạ tội này."

Tô Dương: "..."

Cô ngừng vài giây, "Chu Minh Khiêm, cậu bị Lục Duật Thành làm hư rồi đấy, cậu nói chuyện tử tế được không?"

Chu Minh Khiêm cười ha ha.

Anh hỏi cô: "Cậu ghét Lục Duật Thành tới vậy cơ à? Sao cậu không nói là Cố Hằng làm hư tôi? Thật ra tôi ở cạnh Cố Hằng khá lâu đấy."

Tô Dương nói: "Cá mè một lứa cả thôi, nói Lục Duật Thành thì khác gì nói Cố Hằng đâu?"

Chu Minh Khiêm: "..."

Tô Dương tựa lên ghế, "Có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu đây."

Chu Minh Khiêm cũng ngừng đùa giỡn: "Ừ, tôi đang nghe này, lãnh đạo có gì muốn chỉ giáo?"

Tô Dương: "Về bộ phim lấy đề tài là nhà nhiếp ảnh mà cậu từng nói với tôi ấy, là công ty nào muốn quay bộ phim đó vậy? Giờ còn thiếu người đầu tư không?"

Chu Minh Khiêm châm một điếu thuốc, cười nói: "Sao thế, cậu muốn một chân à?"

Tô Dương: "Ừ, tôi thấy hứng thú với đề tài này, nhưng chỉ đầu tư thôi chứ không đóng phim đâu."

Chu Minh Khiêm đã đoán tám chín phần là cô sẽ không đóng phim.

Vài ngày trước còn có chút hy vọng, nhưng hiện tại, cuộc hôn nhân của cô cùng Trương Bách Xuyên đã được công khai, đang là tiêu điểm chú ý của truyền thông, cũng có thể dẫn tới tai tiếng, Trương Bách Xuyên sẽ không để cô bước vào vòng giải trí đóng phim.

Anh nói: "Bộ phim này là do Lục Duật Thành chế tác, về phần muốn thêm nhà đầu tư khác hay không thì khó mà nói lắm, cậu có thể trực tiếp hỏi cậu ta."

Tô Dương có chút do dự, hỏi: "Gần đây tâm tình của Lục Duật Thành thế nào, nếu tâm tình kém thì tôi chẳng tìm cậu ta đâu, đỡ phải tự tìm khó chịu."

Chu Minh Khiêm: "Tâm tình cậu ta cũng ngẫu hứng lắm. Hơn nữa, cho dù trước đó tâm tình cậu ta tốt cỡ nào, chỉ cần gặp cậu một cái là âm u đổ mưa liền, như mùa mưa rào ở Giang Nam ấy, trái tim cũng phải ẩm ướt."

Tô Dương: "..."

Ngừng vài giây, cô nói: "Được, tôi biết rồi, bây giờ tôi đang ở sân bay Thượng Hải, sắp về Bắc Kinh ngay đây. Tối nay tôi mời cậu ăn cơm, cậu gọi cả bọn họ nữa nhé."

Chu Minh Khiêm nửa đùa nửa thật: "Cậu mời tôi ăn thật hay lấy tôi làm lá chắn vì muốn mời Lục Duật Thành?"

Tô Dương cười lạnh một tiếng: "Thật ra tôi muốn mời Cố Hằng cơ."

Chu Minh Khiêm: "..."

Tức thì tức, nhưng anh vẫn không quên nhắc nhở cô: "Tốt nhất là mang theo người đại diện ấy, tôi cũng sẽ mang trợ lý theo. Nhờ lúc đó bị chụp phải thì còn tiện giải thích. Bây giờ có không ít đôi mắt ghen tỵ đang nhìn chằm chằm vào cậu đâu."

Tô Dương "Ừ" một tiếng, "Đặt nhà hàng xong thì gửi thông tin cho tôi nhé."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, cô lại gửi tin nhắn cho Tưởng Bách Xuyên: [Tối nay em sẽ hẹn Chu Minh Khiêm, Lục Duật Thành cùng Cố Hằng ăn com để bàn về việc đầu tư cho bộ phim kia.]

Tưởng Bách Xuyên: [Ừ, có gì thì nói chuyện tử tế, em đừng một lời không hợp là nổi giận rồi đi nhé.]

Tô Dương: [... Em là người như vậy sao?]

Tưởng Bách Xuyên: [Trước đây em không chỉ làm thế một lần thôi đâu.]

Tô Dương: [... Em phải vào cửa an ninh đây, anh đừng nhấn nữa nhé!]

Đã tới thời điểm lên máy bay, Tô Dương cùng vệ sĩ ra khỏi phòng chờ máy bay VIP.

Không ngờ lại oan gia ngõ hẹp.

Gặp được Kiều Cẩn cùng trợ lý của cô ta là Lisa.

Khi thấy Tô Dương, Kiều Cẩn giật mình, hoàn toàn chẳng che giấu sự chán ghét cùng căm hận dưới đáy mắt.

Cô ta hung hăng trừng Tô Dương, mà Tô Dương chẳng hề nhìn cô ta nữa.

Cô ta nổi giận muốn tiến lên, lại bị Lisa giữ chặt.

"Kiều Cẩn!" Lisa nhìn cô ta, ý bảo bên cạnh Tô Dương còn có vệ sĩ.

Kiều Cẩn nhận ra người đàn ông nước ngoài có thân hình cao lớn kia, đêm đó, chính anh ta cùng một người khác đã chặn vị phóng viên mà cô ta đưa đến, là một trong những vệ sĩ của Tưởng Bách Xuyên.

Không ngờ hiện tại anh ta lại theo chân Tô Dương.

Kiều Cẩn xoay đầu, nhỏ giọng hỏi Lisa: "Duy Y đã đưa bọn họ thư mời của tiệc từ thiện đêm mai rồi chứ?"

Lisa, "Đưa rồi, chị còn cố ý dận Duy Y mà."

Ánh mắt lạnh thấu xương của Kiều Cẩn nhìn về phía Tô Dương, "Nếu cô ta đã để em mang tiếng xấu, em sẽ không để cô ta sống yên đâu."

Lisa không khỏi lo lắng: "Em không sợ Tưởng Bách Xuyên tìm em tính sổ à? Cậu ta mà trở mặt thì chẳng nể nang gì ai đâu."

Kiều Cẩn: "Bây giờ em đã thành thế này rồi, còn có thể tệ hơn được sao?"

Lisa không lên tiếng nữa.

*

Khi trời gần tối, Chu Minh Khiêm gọi cho Lục Duật Thành, báo chuyện Tô Dương mời ăn tối với hắn. Kết quả, Lục Duật Thành cự tuyệt chẳng chút do dự.

Chu Minh Khiêm buồn bực hồi lâu.

"Ồi chao, mấy hôm trước cậu còn bảo tôi cùng Diệp Đông vứt bỏ lương tâm để lừa Tô Dương đi ăn com cơ mà, bây giờ cô ấy chủ động ngỏ lời thì cậu lại bắt đầu dờ chừng không đi à?"

Lục Duật Thành nói: "Tôi không thích đi đấy, không được chắc?"

Chu Minh Khiêm: "..."

Anh không nhịn được mà mắng hắn hai câu.

Lục Duật Thành: "Tôi đang ở nhà, tôi uống một ly đi."

Sau khi cúp điện thoại, Chu Minh Khiêm cầm áo khoác rồi tới nhà Lục Duật Thành.

Cửa vừa mở, giai điệu quen thuộc của bài "Mười dặm gió xuân" truyền đến.

Chu Minh Khiêm ghét bỏ nhìn Lục Duật Thành: "Nghe bài này mấy trăm năm rồi mà cậu không thấy ngán à?"

Lục Duật Thành đóng cửa: "Cậu cũng ăn com mấy trăm năm đấy thôi, tôi thấy cậu có ngừng com được bữa nào đâu."

Chu Minh Khiêm bị nghẹn.

Thật lâu sau, anh mới hồi phục: "Sao Tô Dương có thể so với đồ ăn được?"

Lấy ra hai chiếc ly cao cổ, Lục Duật Thành liếc anh.

Hắn lẩm bẩm: "Cô ấy đâu chỉ là đồ ăn chứ."

Cô ấy là nước, là dưỡng khí.

Nếu thiếu thì sẽ chết.

Mấy năm nay, trái tim của hắn đã gần chết lặng.

Chu Minh Khiêm lười biếng tựa lên quầy bar, "Cậu không hỏi vì sao Tô Dương mời chúng ta ăn com à?"

Lục Duật Thành còn đang rót rượu, có vẻ khá thờ ơ.

"Không hỏi thì cậu cũng sẽ nói thôi."

Chu Minh Khiêm: "..."

Anh duỗi căng đá cái ghế chân dài của Lục Duật Thành.

"Thế thì hôm nay tôi không nói đấy."

Lục Duật Thành: "Chẳng sao cả, dù gì tôi cũng chẳng muốn nghe. Cô ấy tìm tôi nhất định không phải là chuyện tốt, tai không nghe, tâm không phiền."

Chu Minh Khiêm biết đây là những lời thật lòng của Lục Duật Thành.

Tô Dương không chỉ không đóng phim mà còn muốn thò một chân vào, cuối cùng, nhất định họ sẽ quay phim dựa theo ý kiến của cô. Đối với Lục Duật Thành, đây quả thực không phải là chuyện tốt.

Nhưng, lời cần nói thì vẫn phải nói, anh chầm chước tìm từ: "Tô Dương nói, cô ấy muốn tham dự vào bộ phim mà cậu sắp quay bằng một hình thức khác."

Sau khi nói xong, Chu Minh Khiêm nhìn Lục Duật Thành chằm chằm, nhưng bất ngờ thay, anh chẳng nhìn thấy chút vẻ kinh ngạc hay tò mò nào trên khuôn mặt hắn.

Anh không nhận được hỏi: "Cậu không muốn biết cô ấy dùng hình thức gì sao?"

Lục Duật Thành không lên tiếng, nhẹ nhàng lắc chiếc ly chân dài trong tay, nhưng cũng chỉ làm vậy mà chẳng uống một giọt rượu nào.

Khúc "Mười dặm gió xuân" truyền tới từ trong loa, vừa hay tới đoạn: [Tôi nói, hết thấy rượu nồng đều không bằng em...]

Chợt, Lục Duật Thành nói: "Cô ấy không muốn đóng phim nhưng vẫn muốn đầu tư, đúng chưa?"

Chu Minh Khiêm kinh ngạc nhìn hắn: "Cậu hiểu cô ấy thật đấy."

Lục Duật Thành nói: "Hiện tại việc này khó nói lắm, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ thấy cao hứng, để cô ấy ném chút tiền vào, nhưng ti lệ tôi gặp cô ấy mà thấy cao hứng gần như bằng không."

Chu Minh Khiêm: "..."

Nói thế chẳng khác gì chưa nói.

Anh lại hỏi: "Chuyện ăn com thì sao? Cậu thực sự không đi à?"

Lục Duật Thành: "Ừ."

Chu Minh Khiêm thấy hấn không giống như đang đùa, "Thế bây giờ tôi gửi tin nhắn cho cô ấy nhé. Sau khi xuống máy bay, cô ấy sẽ thấy liền."

Lục Duật Thành vẫn chưa ngăn cản.

Gửi tin nhắn xong, Chu Minh Khiêm vẫn cảm thấy khó tin.

"Rốt cuộc cậu nghĩ gì thế?"

Lục Duật Thành sâu kín nói: "Nghĩ chuyện mà cậu không thể hiểu nổi."

Chu Minh Khiêm: "..."

Giận tới mức một hơi uống cạn rượu trong ly.

Anh đặt mạnh ly lên quầy.

"Tôi về đây."

Lục Duật Thành buông ly rượu, vào phòng sách.

Hấn tiếp tục xử lý nốt công việc còn dang dở.

Mới xem hơn nửa phần e-mail, hấn lại không tập trung nổi, nghĩ tới việc Tô Dương mời khách nhưng bị hấn từ chối.

Nghĩ tới nghĩ lui, hấn vẫn quyết định giải thích rõ ràng với cô.

Lục Duật Thành nhìn đồng hồ, có lẽ cô đã ra sân bay rồi.

Điện thoại nhanh chóng thông qua, người ở đầu kia vẫn chẳng hòa nhã với hấn.

"Có chuyện gì không?"

Lục Duật Thành: "Đêm nay tôi không tới đâu."

Tô Dương: "Tôi biết mà, còn phải nói lại lần thứ hai à?"

Lục Duật Thành: "..."

Tô Dương: "Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy nhé, tôi đang bận lắm."

Lục Duật Thành: "Đồng Đồng, cậu không thể nói chuyện từ tế với tôi sao?"

Đầu bên kia yên lặng.

Một lát sau, chỉ nghe thấy Tô Dương nói: "Tôi biết rồi."

Biết cái gì?

Biết là lần sau nên nói chuyện từ tế với hấn, hay biết đêm nay hấn không tới ăn cơm?

Lục Duật Thành hơi thờ dãi, lại căn dặn cô: "Đang ở đầu sóng gió thì ngồi ở nhà đi, không có việc gì thì cậu đừng lác lư ở ngoài! Kiều Cẩn chỉ chờ thời cơ để gây phiền toái cho cậu thôi, cậu cần gì phải cho cô ta cơ hội này?"

Nếu không phải sợ mình sẽ mang tới phiền phức không cần thiết cho Tô Dương, hấn đã sớm làm Kiều Cẩn thân bại danh liệt. Loại đàn bà này chỉ mang tới chướng khí mù mịt cho giới giải trí, giữ lại cũng chỉ tỏ ô nhiễm bầu không khí.

Bầu không khí ở Bắc Kinh vốn đã rất đáng lo rồi.

Tô Dương yên lặng một lát rồi mới nói: "Ừ, tôi biết mà."

Lục Duật Thành: "Trước cứ thiếu nợ bữa cơm tối nay đi, một thời gian sau cậu mời tôi là được."

Tô Dương không lên tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Duật Thành nhìn cuộc gọi bị ngắt, thực sự muốn quăng di động đi.

Nhìn cô ấy bây giờ mà xem!

Gần mực thì đen, câu này chẳng sai chút nào.

Bị Tường Bách Xuyên làm hư rồi!

*

Khi Tô Dương về đến nhà, trời đã sẩm tối.

Phòng khách rộng lớn trống trải vô cùng.

Cô thuận tay đặt ba lô lên sofa rồi nằm ngửa trên ghế, đờ đẫn nhìn trần nhà, chẳng muốn làm bất kỳ việc gì.

Cả căn phòng dường như thay đổi.

Khi Tường Bách Xuyên ở nhà, phòng khách thành tiên cảnh, bốn mùa đều như xuân.

Là bảy sắc cầu vồng.

Mà khi Tường Bách Xuyên không ở nhà, phòng khách tựa như thị trấn Mạc Hà giá rét.

Không phải đen thì chính là trắng.

Nằm trên sofa một lát, Tô Dương ngồi dậy, vào phòng bếp làm mì để ăn.

Cô vừa làm xong mì thì Tường Mộ Tranh gọi đến.

"Alô, chú năm ạ."

Tường Mộ Tranh: "Cháu thực sự dễ dàng đưa tiền cho Tường Bách Xuyên như vậy sao? Có phải cháu hung hăng đá kích nó một phen rồi mới cho không?"

Tô Dương cười nói: "Sao cháu lại phải đá kích anh ấy chứ?"

Tường Mộ Tranh cười nhạo một tiếng: "Bởi vì cháu và chú rất giống nhau, bắt được cơ hội còn không chính chết Bách Xuyên chắc? Cháu đừng bảo cháu là người tốt nhé, cháu nói không thấy chột dạ nhưng chú nghe mà phải chột dạ thay đấy."

Tô Dương tỉ mỉ nhai mì, hơi ngừng rồi nói: "Chú năm à, cháu chưa bao giờ làm chuyện giầu đồ bìm leo với Tường Bách Xuyên đâu, cháu nói thật đấy."

Tường Mộ Tranh cười ha ha: "Cháu lừa kẻ ngốc à!"

Tô Dương thực sự muốn nói một câu, đúng vậy, cháu đang lừa kẻ ngốc đấy.

Nhưng cô vẫn nhin xuống.

Cô vừa chân thành vừa nghiêm giọng nói: "Chú năm, cháu thực sự không ép buộc Tường Bách Xuyên mà. Anh ấy vốn đã mệt mỏi vì chuyện hợp tác giữa LACA và Phương Vinh gần đây rồi, tại sao cháu lại làm anh ấy khó chịu ở thời điểm này? Cháu nhận được tin tài khoản của anh ấy biến động, bên trong không có tiền nên mới đoán anh ấy gặp vấn đề tài chính, sau đó trực tiếp chuyển tiền cho anh ấy."

Tường Mộ Tranh nghi hoặc: "Thực sự không phải Tường Bách Xuyên hỏi vay cháu sao?"

Tô Dương: "Vâng, anh ấy không nói, là cháu tự đoán ra."

Tường Mộ Tranh yên lặng, còn chưa quá tin tưởng: "Đồng Đồng, đừng nói lời trái với lương tâm nữa, cháu đã quên chú năm đối xử với cháu tốt nhường nào rồi sao?"

Tô Dương nâng tay đỡ trán: "Cháu chưa quên."

Khi cô còn học cấp ba, vào mỗi kỳ nghỉ đông cùng nghỉ hè, bố mẹ sẽ đăng ký đủ mọi lớp học thêm cho cô, ngay cả chút thời gian vui chơi cũng không có.

Tường Bách Xuyên phải nhờ Tường Mộ Tranh giúp một tay.

Mới đầu, Tường Mộ Tranh không sẵn lòng giúp đỡ như vậy. Anh thấy cô còn quá nhỏ, đang ở tuổi học tập, không thể chỉ mãi yêu đương, còn nói mình đang "giúp làm điều ác", sẽ không cưới được vợ.

Cuối cùng, không chịu nổi việc cô cứ nhõng nhẽo, Tường Mộ Tranh không thể không đáp ứng.

Tường Mộ Tranh tới gặp bố Tô, nói muốn mang cô vào quân đội để đào tạo và huấn luyện bí mật, tăng cường thể chất lực, mở mang kiến thức.

Bố Tô không quá bằng lòng, ông vốn muốn cô học thật giỏi, thi đậu trường đại học nào tốt một chút để có thể tìm được công việc ổn định trong tương lai, thực sự không cần phải tăng cường thể lực, mở mang kiến thức gì gì đó.

Thế nhưng, Tường Mộ Tranh nói: Với thành tích học tập của cô, cho dù không ăn không ngủ, học bù cả ngày thì cũng chẳng cứu vãn được bị kịch trượt đại học.

Bố Tô không thể phản bác.

Tường Mộ Tranh lại cho ông mấy viên thuốc an thần: Nếu Đồng Đồng thực sự không thi đậu thì cứ tùy tiện vào một trường đại học, sau khi con bé tốt nghiệp, cháu sẽ sắp xếp cho con bé làm việc ở tập đoàn Trung Xuyên.

Con người bố Tô quá thành thật, ngại phải trực tiếp bác bỏ mặt mũi của Tường Mộ Tranh, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Kỳ thực, cô chưa bao giờ tới quân đội.

Cô thật sự không thể ra ra vào vào một nơi nghiêm ngặt như vậy, cô chỉ lấy lý do để lừa bố mẹ mà thôi.

Không cần phải tới lớp học thêm, cô cùng Tường Bách Xuyên "lêu lổng", không về nhà trong nhiều ngày.

Đặc biệt là sau khi có hộ chiếu đi Mỹ, cô trực tiếp bay đến New York vào kỳ nghỉ hè.

Tường Bách Xuyên không ở lại New York quá lâu. Khi anh đi công tác ở nước khác, một mình cô sẽ chụp ảnh ở New York mà chẳng mang theo mục đích gì.

Có lúc, cô sẽ ngồi ở quán cà phê ngoài trời, chụp cảnh nhân sinh muôn màu trên phố.

Đó cũng là lần đầu tiên cô gặp tổng giám đốc của LACA, nhưng khi ấy, cô không biết ông cụ lăng mạn và hài hước kia lại nắm giữ chức vị như vậy.

Cho tới khi vô tình gặp lại ông ở Paris.

Giọng Tường Mộ Tranh truyền tới từ di động: "Nếu chưa quên thì cháu cũng không thể lừa chú năm chứ? Cháu nói thật đi, có phải cháu đã mạnh tay chinh Tường Bách Xuyên không?"

Anh phải ghi âm để sau đó đi trêu Tường Bách Xuyên mới được!

Trước đây, khi Tường Mộ Tranh hỏi vay tiền Tô Dương, anh từng bị Tường Bách Xuyên chế giễu đủ đường. Hiện tại, anh không thể bỏ qua cơ hội trêu chọc Tường Bách Xuyên!

Tô Dương giả vờ nói với giọng bất đắc dĩ: "Chú năm, cháu không biết là cháu thay đổi hay chú thay đổi, hay là thế giới này thay đổi nữa... Vì sao khi cháu nói thật thì chú lại không tin?"

Tường Mộ Tranh: "...Bạn học Tô Đồng Đồng, lương tâm của cháu bị cái gì ăn hết rồi!"

Tô Dương nín cười, "Chú năm à, cháu... Vẫn luôn thiếu hụt thứ gọi là lương tâm, gần như chẳng có lương tâm chút nào."

Tường Mộ Tranh ghen một búng máu ở trong ngực.

"Cháu chẳng khác gì Bách Xuyên cả, đều là thứ lòng lang dạ sói hết rồi!"

Anh trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Dương nhìn màn hình di động đã tối đi, không nhìn được mà bật cười.

Đặt di động ở bên cạnh, cô bắt đầu ăn mì.

Cô ăn hiếp Tường Bách Xuyên thì mình cô biết là được, đó là tình thú giữa vợ chồng với nhau, còn ở trước mặt người khác, cô sẽ không để bất cứ thứ gì động đến thể diện của anh.

Cơm nước xong xuôi, Tô Dương vào phòng sách.

Cô cần tiếp tục suy nghĩ sáng ý cho quảng cáo mới nhất của LACA.

Nghiền ngẫm một đường trên máy bay, cô chẳng có chút linh cảm nào.

Tổng giám đốc của LACA muốn lấy mỗi tình đầu làm chủ đề, đây đúng là một ý tưởng bốc đồng.

Tô Dương bật máy tính lên, vắt óc hồi lâu, vẫn không có chút suy nghĩ nào.

Đóng máy tính lại, cô đứng dậy, vào phòng để đồ ở cách vách.

Đây là phòng lưu trữ máy ảnh LACA mà Tường Bách Xuyên đặc biệt trùng tu cho cô.

Phòng được xây lại từ một phòng để đồ và một phòng ngủ.

Trên ba mặt tường, các thợ mộc tạo nên những ô gỗ có hình dạng khác nhau, trong mỗi ô đặt một chiếc máy ảnh.

Hiện tại, đã có hai mặt được lắp đầy.

Tất cả máy ảnh đều được sắp xếp theo thứ tự mà Tường Bách Xuyên tặng cô.

Trong mỗi ô vuông còn có một loại nhãn dán ghi rõ ngày Tường Bách Xuyên tặng máy cùng tên của từng chiếc máy ảnh.

Khi ấy, cô cười nói, đây chính là chứng minh thư của chúng.

Tô Dương nằm trên thảm trải sàn, nhìn những hồi ức đặc biệt kia.

Tường Bách Xuyên mua căn nhà này khi cô tròn mười tám tuổi, viết tên của cả hai lên giấy tờ.

Anh nói, sau này, nơi đây sẽ là nhà của bọn họ.

Đã nhiều năm trôi qua, càng ngày càng có nhiều khu nhà xa hoa mới mẻ, nhưng bọn họ vẫn không chuyển đi.

Những chiếc máy ảnh ở trên tường đã chứng kiến tình yêu của cô cùng Tường Bách Xuyên.

Từ đó tới nay, ngọt bùi đắng cay đều có.

Chiếc máy ảnh nằm ở ô thứ năm, hàng thứ ba là quà mà Tường Bách Xuyên tặng cô sau khi bọn họ cãi nhau.

Khi đó, cô giận dữ không muốn nó.

Tiếp tục chiến tranh lạnh với anh.

Sau này, Tường Bách Xuyên tự tay dựng thang, đặt chiếc máy ảnh lên kệ gỗ theo đúng thứ tự, còn dán một cái nhãn nhỏ, đặt tên cho bộ máy ảnh này là: Tô vô lý, rốt cuộc em muốn chiến tranh lạnh tới năm nào nữa?

Lúc đó, khi nhìn thấy cái tên dài ngoằng này, cô vừa tức vừa buồn cười, còn trừng anh vài lần.

Tường Bách Xuyên không thêm đề ý, chỉ từ tốn nói: Tô Dương, anh biết em muốn nhận cái máy ảnh này, cũng đặc biệt muốn làm hòa với anh, chỉ là em không thể hạ mình mà thôi.

Cô: "..."

Tường Bách Xuyên bước tới chỗ cô, vòng tay cô qua hông mình, chẳng biết xấu hổ mà nói với cô một câu: Anh biết em muốn ôm anh mà, anh hào phóng lắm chứ không như em đâu, lòng dạ nhỏ tới mức phải dùng kính hiển vi mới soi thấy.

Cô tay nắm chân đá Tường Bách Xuyên một phen, sau đó, hai người cứ thế làm hòa.

Editor: Biệt danh mới, Tường vô sỉ)

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chưa từng hối hận khi yêu anh

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Tô Dương nằm trên thảm trải sàn, nhìn những hồi ức đặc biệt kia.

Khi cô tròn mười tám tuổi, Tường Bách Xuyên đã mua căn nhà này, viết tên của cả hai lên giấy tờ.

Anh nói, sau này, nơi đây sẽ là nhà của bọn họ.

Đã nhiều năm trôi qua, càng ngày càng có nhiều khu nhà xa hoa mới mẻ, nhưng bọn họ vẫn không chuyển đi.

Những chiếc máy ảnh ở trên tường đã chứng kiến tình yêu của cô cùng Tường Bách Xuyên.

Từ đó tới nay, ngọt bùi đắng cay đều có.

*

Tô Dương nhìn chằm chằm vào máy ảnh, trong đầu vẫn không có chút cảm hứng nào.

Muốn kể lại một câu chuyện tình yêu lãng mạn động lòng người bằng một quảng cáo mười mấy giây... Việc này có chút khó.

Tổng giám đốc của LACA có định nghĩa rất cao đối với "lãng mạn".

Những tình tiết thông thường khó có thể khiến ông ấy rung động.

Thực sự là rầu chết người.

Di động trong túi ngân chuông, Tô Dương nghiêng người rút di động ra, là điện thoại của Đinh Thiển.

Đinh Thiển hỏi: "Cậu về đến nhà chưa?"

"Về từ một tiếng trước rồi, có chuyện gì thế?"

Đinh Thiển: "Mình đi nghe ngóng rồi, Kiều Cẩn sẽ có mặt trong tiệc từ thiện vào tối ngày kia."

Tô Dương "A" một tiếng, cô đã sớm đoán được Kiều Cẩn sẽ không bỏ qua cơ hội để trút giận lên cô, nên hiện tại cũng không quá kinh ngạc.

Cô chẳng thể hiểu nổi suy nghĩ của Kiều Cẩn, lần nào cũng ngã nhào ở chỗ cô mà về, nhưng cô ta vẫn không nhớ lâu, tiếp đó vẫn khiêu khích cô như cũ.

Cách nửa giây, Đinh Thiển uyển chuyển nói: "Dương Dương, hay là... Cậu ở nhà chơi đi, đừng tới được không, mình sẽ mang nhà nhiếp ảnh khác của studio theo. Bây giờ cậu đang là đề tài nóng bỏng, nếu cậu đi thì sẽ nổi bật hơn người khác mất."

Tô Dương cười trừ ghẹo: "Sao lại tốt bụng suy nghĩ vì người khác thế, cậu trở thành người vị tha khiêm tốn từ lúc nào vậy?"

Đinh Thiển: "..."

Sau một hồi lâu, cô vẫn nghẹn họng không nói thành lời.

Tô Dương chậm chạp nói: "Mình vốn không định đi mà."

Đinh Thiển: "Chết tiệt! Làm mình lo cho thể diện của cậu hoài! Mình không muốn cậu thua Kiều Cẩn, nhưng lại sợ bảo cậu không đi thì cậu sẽ khó chịu ở trong lòng." Hóa ra là cô lo vớ lo vẩn cả nửa ngày.

Tô Dương: "Mình là loại người xem trọng mặt mũi hơn tâm tình sao? Dù mình ngốc cỡ nào thì cũng sẽ không vội vàng nhảy vào cái bẫy hiện rõ ở trước mặt đâu."

Dựa theo tính tình ngày xưa của Tô Dương, cô nhất định sẽ có mặt, sẽ đáp trả Kiều Cẩn gấp bội.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào cô, cô không muốn thêm một mối lửa vào sự việc vốn đang sôi sục.

Mẹ cô nói rất đúng, suy cho cùng, người nhà họ Tường cũng sinh hoạt trong giới thượng lưu, cô phải giành chút mặt mũi cho họ. Dù không tranh giành, ít nhất cô cũng không thể biến bọn họ thành đề tài trò chuyện của người khác.

Vậy nên, lần này cô sẽ không đối đầu với Kiều Cẩn.

Đinh Thiển tiếp lời: "Ừ, chỉ cần cậu nghĩ thông là được, từ xưa tới nay đều là nhiếp ảnh của tập đoàn Mỹ Ngu phụ trách những trường hợp như buổi tiệc lần này, mấy cái câu không thể vắng mặt với phải chụp ảnh mà Duy Y bảo hẳn là cái cớ mà cô ta cố ý dùng để ép cậu qua đó."

Nói xong, Đinh Thiển không khỏi bắt đầu nhiều chuyện: "Cậu nói xem, nếu tối hôm đó Kiều Cẩn không thấy cậu thì cô ta sẽ thấy mất mát cỡ nào, có khi còn buồn bực hơn so với thất tình ấy chứ."

Tô Dương: "... Đừng nói về bọn họ nữa, mất hứng lắm."

Đình Thiển chuyển đề tài: "Thế chúng ta nói về chuyện không gây mất hứng nhé."

Tô Dương: "Chuyện gì?"

Đình Thiển: "Ví dụ như, cậu đã nghĩ ra ý tưởng cho quảng cáo của LACA chưa?"

Tô Dương: "... Tạm biệt!"

Cô trực tiếp cúp điện thoại.

Ý tưởng quảng cáo phải liên quan tới LACA cùng mối tình đầu.

Thật là khó xử.

Cô nhìn chăm chăm vào những chiếc máy ảnh kia.

Chợt, cảm hứng hiện lên trong đầu.

Tô Dương vội vàng ngồi dậy, bấm số điện thoại của Tường Bách Xuyên, trong giọng không giấu nổi vẻ gấp gáp cùng hưng phấn: "Anh có đang bận không?"

Tường Bách Xuyên vừa tắm xong, một tay anh cầm khăn lau tóc: "Hiện tại thì không, lát nữa anh định xem bản kế hoạch."

Tô Dương: "Em muốn thương lượng với anh một chuyện."

Tường Bách Xuyên: "Ừ, chuyện gì thế?"

Tô Dương hơi ngừng một chút, cố nén sự hưng phấn ở trong lòng.

Cô nói: "Chính là về quảng cáo mới mà LACA muốn quay ấy, em nghĩ ra ý tưởng rồi, nhưng... Trong đoạn quảng cáo cần dùng tường máy ảnh mà anh làm cho em."

Đó là vật sở hữu của cả hai người bọn họ, phải được anh đồng ý thì cô mới có thể sử dụng nó ở trong quảng cáo.

Tường Bách Xuyên chẳng hề do dự: "Em cứ dùng đi."

Không chỉ đáp ứng, ngoài dự liệu của Tô Dương, Tường Bách Xuyên còn nói: "Em có thể thêm chuyện của chúng ta vào ý tưởng nữa, có khi còn tạo ra hiệu quả chấn động đấy."

Tô Dương cực kỳ kích động: "Thật sao? Em thực sự có thể làm vậy à? Anh không để ý chứ?"

Bởi vì vốn không nghĩ tới việc đưa chuyện tình cảm mà chính bản thân đã trải qua vào quảng cáo, chỉ chăm chăm nghĩ về mối tình đầu nên lúc trước Tô Dương mới đắm vào ngũ cụt, đầu óc cạn kiệt, không tài nào nghĩ ra được một ý tưởng hay.

Tường Bách Xuyên: "Thật mà, anh không để ý đâu."

"Thế anh làm việc đi, em cúp máy nhé."

Tường Bách Xuyên: "Em..." đã ăn cơm chưa?

Vừa nói được một chữ, điện thoại đã bị ngắt.

Anh nhìn màn hình di động đang dần tối xuống bằng ánh mắt bất đắc dĩ, một khi cô tiến vào trạng thái làm việc, ngay cả anh cô cũng sẽ không quen.

Tường Bách Xuyên ngồi lại trước máy tính, không vội viết bản kế hoạch mà lật lịch xem ngày, còn ba ngày nữa là tới sinh nhật của Tô Dương.

Vào sinh nhật năm ngoái của cô, anh chưa kịp cùng cô trải qua sinh nhật. Ở cạnh cô hết ngày Giáng Sinh xong, anh phải đi Tokyo.

Nếu ngày mai anh có thể hẹn được chủ tịch của Phương Vinh, anh có thể về Bắc Kinh vào ngày kia, bắt kịp sinh nhật của cô.

Anh lại gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Em ngủ sớm một chút nhé, không được phép thức đêm đâu đấy!]

Mười phút trôi qua, Tô Dương vẫn không trả lời.

Tường Bách Xuyên không quấy rầy cô nữa mà bắt đầu lên kế hoạch.

Tô Dương vẽ xong toàn bộ những hình ảnh đặc sắc sau năm tiếng đồng hồ, cũng viết xong đoạn thoại dành riêng cho quảng cáo.

Cô xem lại lần nữa, đây chính là câu chuyện tình yêu của cô cùng Tường Bách Xuyên.

Sau khi xem xong, cô lấy di động chụp ảnh, muốn gửi cho Tường Bách Xuyên, mắt nhìn đồng hồ, không ngờ đã là hai rưỡi sáng.

Nếu hiện tại gửi cho anh thì nhất định sẽ bị mắng.

Cuối cùng, cô đành phải thôi.

Tắm xong thì đã là ba giờ sáng, sau khi bò lên giường, Tô Dương không tài nào ngủ nổi.

Có thể là vì nghĩ ra kế hoạch cho quảng cáo nên cô vui vẻ ở trong lòng, phấn khích tới mức không thấy buồn ngủ chút nào.

Cũng có thể là vì không có người ở bên gối.

Cô lấy di động ra, tiếp tục nghe chuyện xưa kể bằng tiếng Đức của Tường Bách Xuyên.

Gần bốn giờ sáng, cô mới mơ màng ngủ.

Sau ba tiếng, chuông báo của di động đánh thức Tô Dương.

Theo thói quen, cô vừa muốn tắt chuông, lại chợt nhớ mình phải dậy sớm để ra ngân hàng chuyển tiền cho Tường Bách Xuyên.

Tô Dương giãy dụa bò dậy.

Việc chuyển khoản rất thuận lợi, quản lý Trương mở đèn xanh cho cô, chưa tới mười phút đã xong xuôi.

Ra khỏi ngân hàng mới là chín giờ mười lăm phút.

Tô Dương kiểm tra chuyến bay từ Bắc Kinh tới Thượng Hải, đặt chuyến lúc mười một giờ, chỉ mất hơn một tiếng để tới Thượng Hải.

Đặt vé xong, cô gọi cho Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên gần như thức trắng cả đêm, tới năm giờ sáng mới làm xong bản kế hoạch.

Nếu hôm nay anh có thể hẹn được chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Vinh, Tường Bách Xuyên sẽ để ông trực tiếp xem kế hoạch hợp tác giữa LACA cùng Phương Vinh, cố gắng khơi dậy sự hứng thú của ông đối với việc này.

Khi Tô Dương gọi tới, Tường Bách Xuyên vẫn còn đang ngủ.

Vào thời điểm chuông di động ngân vang, anh nhanh chóng cầm di động như phản xạ có điều kiện, tưởng là Hà tổng mang tới tin tức tốt, không ngờ lại là Tô Dương.

"Đồng Đồng, dậy sớm thế?"

Tô Dương: "Em dậy lâu rồi, anh thì sao?"

Tường Bách Xuyên xoa bóp ấn đường, thoáng tỉnh táo một chút.

"Anh còn đang ngủ."

"Vậy anh ngủ tiếp đi, không có chuyện gì đâu. Được rồi, em chỉ muốn báo với anh một tiếng là em đã chuyển tiền cho chú năm rồi thôi."

"Anh biết rồi, thế anh ngủ thêm chút nữa nhé, lúc dậy sẽ gọi lại cho em sau."

"Ừm."

Sau khi cúp điện thoại, Tô Dương ra sân bay cùng vệ sĩ.

Tới sân bay, còn nửa tiếng nữa mới có thể lên máy bay.

Vừa vào phòng nghỉ thì Cố Hằng gọi đến.

Tô Dương bắt máy, "Chào buổi sáng, Cố ảnh đế."

Cố Hằng há có thể không nghe ra sự chế nhạo trong lời cô nói: "Đang ở đâu thế?"

Tô Dương: "Trái đất."

Cố Hằng cũng không nhận được mà chọc ngoáy cô: "Tôi còn tưởng trái đất không giữ được cậu cơ đấy."

Tô Dương hừ lạnh một tiếng: "Nếu cậu tìm tôi để cãi nhau thì uống thuốc xong rồi hãy gọi điện, tôi không muốn bắt nạt một kẻ điên."

Cố Hằng: "... Đồng Đồng, cậu có thể nói chuyện tử tế được không?"

Tô Dương nói chẳng chút để ý: "Được chứ."

Cố Hằng không tiếp tục so đo từng tí một với cô nữa, anh hỏi: "Cậu nhận được thư mời tối buổi tiệc từ thiện của Mỹ Ngụ vào tối mai à?"

Tô Dương: "Ừ."

Cố Hằng ngừng vài giây rồi mới nói: "Nếu cậu định tham dự thì đi với tôi đi, tôi có thể thay cậu cảnh phóng viên lúc cần thiết. Nhưng tốt nhất là cậu đừng đi, không phải chỉ có mình Kiều Cẩn chờ xem náo nhiệt đâu."

Tô Dương không khỏi nắm chặt di động, "Ừ, tôi biết mà. Tôi vốn không định đi đâu, trong khoảng thời gian này cũng ngừng làm việc, chờ sự việc lắng xuống thì sẽ tiếp tục làm việc sau."

Cố Hằng thở phào nhẹ nhõm, tuy anh không hiểu rõ Kiều Cẩn, nhưng thông qua vô số tin tức gần đây, anh cũng nhìn thấu Kiều Cẩn phần nào.

Anh nói với Tô Dương: "Kiều Cẩn bắt đầu làm việc trở lại rồi, chuyện lớn như vậy mà cô ta cũng chẳng bận tâm. Cậu cố gắng tránh xung đột giáp mặt với cô ta nhé, với một người phụ nữ không thêm để ý tới cả lòng tự tôn của mình như cô ta, người thua thiệt sau cùng sẽ là cậu đấy."

Tô Dương: "Ừ, tôi biết mà."

Tường Bách Xuyên cũng nói với cô như vậy.

Cố Hằng lại hô: "Đồng Đồng."

Tô Dương: "Hả?"

Cố Hằng: "Nghe nói cậu muốn mời tôi ăn cơm."

Tô Dương: "..."

Cô vừa định phân bác hai câu, Cố Hằng lại nói: "Chờ chuyện này qua đi thì cậu lại mời tôi nhé, lúc nào tôi cũng rảnh hết."

Sau cùng, anh còn bổ sung một câu: "Nếu Lục Duật Thành không muốn thì lần sau khỏi cần lôi kéo cậu ta."

Tô Dương không nói nên lời.

Nửa tiếng sau, khi lên máy bay, Tô Dương không ngờ mình sẽ đụng phải người quen.

Ngồi cạnh cô là người đại diện của An Ninh.

Người đại diện chủ động chào hỏi cô nhiệt tình.

Tô Dương thân nhiên gật đầu, cô không thích người có tính tình như người đại diện của An Ninh, lúc nào cũng đặt lợi ích lên hàng đầu, người nào dùng được thì người đó chính là sếp, chưa từng thật lòng muốn làm bạn với người khác.

Người đại diện nói: "Cảm ơn cô vì đã đề cử An Ninh với Diệp tổng nhé."

Tô Dương giật mình, chợt nhớ, khi ăn cơm cùng đám Diệp Đông, họ từng bàn tới việc chụp cho bìa mặt của tạp chí. Cô nhiều chuyện một câu, nói An Ninh không tồi.

Nhưng cũng không làm thêm việc nào khác.

Cô nói: "Cũng không tính là tôi đề cử, tố chất của An Ninh vốn không tệ mà."

Người đại diện cười cười nói thứ lỗi, không thể tiếp tục trò chuyện rồi đứng dậy rời đi.

Vài phút sau, An Ninh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hóa ra là đi đổi An Ninh qua đây.

An Ninh cười nhạt: "Chị Tô, trùng hợp quá."

Tô Dương: "..."

Bị gọi là chị quả thực không quen lắm

Cô hơi hơi gật đầu: "Đúng là trùng hợp thật."

Lại hỏi: "Đẩy nhanh tiến độ à?"

An Ninh: "Vâng, em đến Thượng Hải để tham gia một buổi công chiếu phim."

Tô Dương thấy khi An Ninh không khoác trên mình một lớp gai nhọn cũng xem như thuận mắt, có ý nâng đỡ cô ta.

Cho dù giữa hai người từng không thoải mái, cô cũng không thực sự chán ghét An Ninh.

Cùng lắm chỉ là không thích mà thôi.

Tuy nhiên, cô rất tán thưởng thái độ làm việc của An Ninh.

Tựa như lần hợp tác đầu tiên của bọn họ, khi ấy, trời đổ tuyết, vì muốn chụp một bộ ảnh đẹp nên An Ninh đã gắng co mấy tiếng trong ngày tuyết, còn ăn mặc đặc biệt phong phanh.

Người mặc áo lông như cô còn bị cảm lạnh, nhất định An Ninh cũng chẳng khá hơn là bao.

Sau này xuất hiện chuyện không vui khi hợp tác, cũng là vì vấn đề "đòi nôi" ở trong ảnh.

Về chuyện kia, hẳn là vì người đại diện muốn nịnh bợ Kiều Cẩn nên mới cố ý bới móc.

Sau đó, hai người cũng không nói gì nhiều.

Cửa máy bay đóng lại, Tô Dương tắt di động, tìm một quyển tạp chí để xem.

An Ninh không khỏi nhìn về phía cô vài lần.

Tô Dương cũng cảm giác được, sau cô nghiêng đầu, hỏi: "Sao thế?"

Dường như An Ninh có phần do dự, cuối cùng vẫn nói: "Chị và Lục Duật Thành... Rất thân với nhau ạ?"

Tô Dương nhìn chằm chằm cô ta vài giây, "Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?"

An Ninh: "Chính là vì... Anh ấy không chỉ giành vị trí nữ chính trong một phim truyền hình cho em, mà còn cho em vài công việc cùng quyền phát ngôn cho một quảng cáo... Chị cũng biết là anh ấy chẳng hề tốt bụng như vậy mà, nên em mới nghĩ là... Có phải chị đã nói gì với anh ấy thay em nên anh ấy mới giúp em không."

Từ lần chụp ảnh cho bìa tạp chí lúc trước, An Ninh nhận thấy Tô Dương thực sự muốn chụp một An Ninh tốt đẹp nhất, muốn giúp cô ta chuyên nghiệp hơn.

Tô Dương còn từng nói với Diệp tổng của tập đoàn Mỹ Ngu là cô ta rất có tiềm lực, kết quả, bởi vì những lời này của Tô Dương, Diệp tổng mới cho cô ta cơ hội xuất hiện trên bìa tạp chí trong 6 tháng của năm sau.

Tô Dương cũng không hiểu chuyện này: "Bây giờ em còn đang hẹn hò với Lục Duật Thành, đó không phải là chuyện cậu ta vốn nên làm sao? Chị có nói gì đâu."

Khi còn hẹn hò, nếu hẳn giành những tài nguyên kia cho An Ninh thì cũng chẳng phải chuyện kỳ quái, dù sao cũng là theo nhu cầu.

Nhưng mấu chốt là, An Ninh nói: "Em đã chia tay với anh ấy từ mấy hôm trước rồi, tuy anh ấy chẳng nợ em cái gì nhưng vẫn giúp em không ít..."

Cô ta vẫn rất tự biết mình, Lục Duật Thành chẳng hề giúp cô ta vì tình cảm.

Hắn là người vô tâm cực độ, chia tay chính là chia tay.

Sẽ không vui vẻ hòa hợp với người cũ.

Tô Dương tiếp lời cô ta: "Đại khái là cậu ta cảm thấy trước đây mình làm bấy quá nhiều nên bây giờ muốn hoàn toàn thay đổi để làm người một lần nữa ấy mà."

An Ninh: "..."

Nghe giọng điệu này, xem ra hai người bọn họ không chỉ thân thiết ở mức bình thường.

Nếu Tô Dương không muốn nhiều lời về chuyện của Lục Duật Thành, An Ninh cũng thức thời không hỏi nhiều nữa.

Sau hai tiếng, máy bay hạ cánh.

Vừa vào sảnh đến, Đinh Thiển gọi điện thoại tới.

"Cậu bấm giờ để gọi đây à?"

Đinh Thiển không hiểu: "Ý cậu là gì?"

Lúc này, Tô Dương mới nhớ, cô không nói với Đinh Thiển là mình tới Thượng Hải.

"Thiến Nhi, đoán xem bây giờ mình đang ở đâu nào?"

Đinh Thiển: "Đừng bảo là cậu đang ở sân bay đây nhé."

Tô Dương cười: "Đoán đúng rồi, mình đang ở sân bay Phố Đông này."

Đinh Thiển kinh ngạc tới mức hồi lâu không nói nên lời.

"Cậu bị tình cảm chi phối rồi à?"

Tô Dương: "Ừ, hiếm khi có một lần không lý trí như thế này."

Vì nhớ nhung Tường Bách Xuyên, muốn lập tức nhìn thấy anh nên cô bay tới.

Thình thoảng làm kẻ điên tình cũng tốt.

Sau khi tỉnh táo, Đinh Thiển nói chuyện quan trọng với cô: "Sau tuần tới chúng ta sẽ đi Đức."

Tô Dương: "Đi quay quảng cáo mới của LACA à?"

Đinh Thiển: "Ừ, chúng ta sẽ lấy cảnh ở ngay thành phố LACA. Cậu đã đi dạo ở đó nhiều lần rồi, nghĩ trước xem chỗ nào hợp cho việc quay chụp đi."

Việc này thì không cần nghĩ, đương nhiên là phải lấy cảnh ở nhà thờ rồi.

Trong bản vẽ ý tưởng cho quảng cáo cô làm vào tối hôm qua, cô đã vẽ nhà thờ.

Nhà thờ là nơi mà cô muốn cầu hôn Tường Bách Xuyên trong tương lai, nên nơi đó phải xuất hiện ở trong quảng cáo.

Ba rưỡi chiều, Tô Dương mới tới thành phố Thượng Hải.

Cô không đi khách sạn mà vào quán cà phê ngày hôm qua.

Gọi một ly trà nhài, cô tìm một góc vắng vẻ để ngồi.

Lúc này, nhất định Tường Bách Xuyên đang bận rộn. Tô Dương không quấy rầy anh, cô lấy laptop ra, bắt đầu xem bản vẽ dành cho quảng cáo.

Một đoạn trong quảng cáo là về tường máy ảnh mà Tường Bách Xuyên xây cho cô, phần còn lại lấy bối cảnh của nhà thờ, không biết tầng cấp cao của LACA có bằng lòng với kế hoạch này không.

Nếu được thông qua suôn sẻ, cô còn phải tìm một người mẫu nam có vóc dáng đẹp, không cần lộ mặt, chỉ cần một bóng lưng xuất hiện ở trước nhà thờ của thành phố nhỏ là được.

Sau đó, cô trầm nghĩ tới việc để người nào đó diễn vai khách mời.

*

Khi xem xong toàn bộ bản vẽ thì đã là năm rưỡi.

Tô Dương không quá hài lòng với một số chi tiết nhỏ, nhưng trên laptop là bản scan, nếu hiện tại bắt đầu sửa lại thì quá phiền phức. Cô tạo một ghi nhớ ở ngay bên cạnh, dự định sẽ sửa lại trên bản gốc khi về đến nhà.

Tô Dương đóng laptop, trà nhài trong chén đã nguội, cô nhờ nhân viên phục vụ thêm trà vào ly.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối.

Ngắm nghĩ, có lẽ Tường Bách Xuyên đã làm việc xong, cô bèn lấy di động ra, gửi anh đoạn thoại mà cô nghĩ cho quảng cáo tối hôm qua.

Lúc này, trong khách sạn.

Hôm nay, Tường Bách Xuyên vẫn không hẹn được chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Vinh. Hà tổng nói, Dung tổng đang ở Hồng Kông, phải ngày kia mới về.

Hà tổng hỏi anh: Vẫn tiếp tục hẹn sao?

Ngày kia là ngày 28, sinh nhật của Tô Dương.

Nếu ngày đó có thể hẹn được Dung tổng, anh sẽ không thể bay về để cùng trải qua sinh nhật với cô.

Tường Bách Xuyên do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: "Hẹn chứ, tôi sẽ chờ Dung tổng về."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, anh mở tin nhắn của Tô Dương mà mình nhận được.

Tô Dương: [Đây là đoạn thoại cho quảng cáo mà em nghĩ ra tối qua, anh xem xem có chỗ nào không phù hợp không để em còn sửa ~]

[Năm 2005, tôi gặp được anh, gặp được LACA,

Trong mười một năm, tôi nhận được 129 bộ máy ảnh LACA,

Trong mười một năm, tôi vẫn luôn ở trên đường,

Trên con đường theo đuổi ước mơ, tôi chưa từng bỏ cuộc,

Trên con đường truy đuổi LACA, tôi chưa từng ngừng lại,

Trên con đường yêu anh ấy, tôi chưa từng hối hận.

Yêu người ấy, vĩnh viễn vô bờ.]

Tường Bách Xuyên nhìn ba lần rồi trả lời cô: [Không cần sửa đâu.]

Anh cảm thấy mỗi chữ đều rất tốt.

Đặc biệt là bốn chữ "Chưa từng hối hận" kia.

Tô Dương lại gửi tin nhắn, cô hỏi anh: [Có đang bận không?]

Anh trả lời: [Không, anh đang ở khách sạn.]

Trong quán cà phê.

Nhân viên phục vụ bưng ly trà nhài của Tô Dương tới.

Tô Dương nói một câu "Cảm ơn".

Cô vừa sâu kín uống trà, vừa gửi tin nhắn cho Tường Bách Xuyên: [Tường Bách Xuyên, em muốn gặp anh trong vòng nửa tiếng nữa.]

Nhìn những chữ này, Tường Bách Xuyên chợt nở nụ cười, [Bây giờ anh đi tìm em ngay đây.]

Tô Dương hỏi anh: [Anh biết em ở đâu để tìm à?]

Tường Bách Xuyên trả lời: [Anh biết chứ, nửa tiếng nữa anh sẽ có mặt.]

Tô Dương: [Nếu anh không tìm thấy em thì, hừ hừ hừ...]

Trong lời nói tràn ngập vẻ uy hiếp.

Tường Bách Xuyên cất di động, cầm áo xuống tầng.

Sau khi ngồi lên xe, anh nói với người lái xe: "Tới nhà hàng Tây trưa hôm qua nhé."

Trưa hôm qua, Tô Dương đã mời anh ăn cơm ở chính nơi đó.

Tác giả: Tôi thề là tôi không cố ý ngừng ở chỗ này đâu ټ(ټ ^ ټ)ټ Ha ha ha.

Đến đến đến, mọi người đoán xem Tường Bách Xuyên có thể tìm được Tô Dương trong vòng nửa tiếng không ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thần giao cách cảm

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Tô Dương vừa sâu kín uống trà, vừa gửi tin nhắn cho Tường Bách Xuyên: [Tường Bách Xuyên, em muốn gặp anh trong vòng nửa tiếng nữa.]

Nhìn những chữ này, Tường Bách Xuyên chợt nở nụ cười, [Bây giờ anh đi tìm em ngay đây.]

Tô Dương hỏi anh: [Anh biết em ở đâu để tìm à?]

Tường Bách Xuyên trả lời: [Anh biết chứ, nửa tiếng nữa anh sẽ có mặt.]

*

Trên đường tới nhà hàng, Tường Bách Xuyên nhận được điện thoại của Tường Mộ Tranh.

Tường Mộ Tranh vẫn giễu cợt anh như trước: "Chú không ngờ Tiểu Xuyên lại đi một con đường không tầm thường như vậy đấy, mau nói chú nghe xem, cháu làm cách nào để có thể giảm bớt lòng tự trọng của bản thân và mở miệng hỏi vay Đồng Đồng thế?"

Tường Bách Xuyên: "Tường Mộ Tranh, nhận được tiền rồi thì làm việc từ tể đi."

Tường Mộ Tranh cười, không tiếp tục nói chuyện phiếm với anh nữa mà chuyển sang chuyện quan trọng: "Hóa ra ông chủ của công ty quản lý tài sản Doãn Lâm là bố của Cố Hằng và chú của Bằng Việt Hy đấy, cháu biết chuyện này không?"

Anh cũng vừa nghe được chuyện này, trước kia anh chưa từng quan tâm tới gia thế của Bằng Việt Hy.

Tường Bách Xuyên không mặn không nhạt nói, "Biết."

Sau khi gia nhập ngành giải trí, Cố Hằng đổi sang họ của mẹ.

Bố của Cố Hằng họ Bằng, tên Bằng Lâm Bản, ông là người viết nên thần thoại người Hoa trên phố Wall.

Anh cùng Bằng Lâm Bản từng nói chuyện vài lần, nhưng hai người không quá thân quen.

Tô Dương lại quen Bằng Lâm Bản, trước đây, anh thường nghe Tô Dương nói cô rất nhớ chú Bằng.

Hình như, khi cô còn thơ bé, Bằng Lâm Bản thường dành thời gian mang cô cùng Cố Hằng và Lục Dục Thành đi chơi.

Về phần Bằng Việt Hy, tuy là cháu gái của Bằng Lâm Bản, cô ta lại sống với mẹ ở nước ngoài từ nhỏ, chưa bao giờ dựa dẫm vào gia đình, chính bản thân luôn ra sức làm việc trong giới tài chính trên phố Wall. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh đánh giá cao cô ta.

Lần này, Bằng Việt Hy trở lại Doãn Lâm hẳn là vì Cố Hằng không muốn quản lý công ty, Bằng Lâm Bản không còn cách nào khác nên mới cố ý báo cô ta trở về.

Nếu không, dựa theo tính cách của Bằng Việt Hy, cô ta sẽ không làm việc trong xí nghiệp của gia đình.

Tường Mộ Tranh nói: "Bằng Việt Hy chuẩn bị liều mạng với cháu à?"

Tường trầm sông: "Đại khái thế. "

Tường Mộ Tranh cười: "Về sau cháu sẽ không có ngày lành đâu, người phụ nữ này không phải loại không có đầu óc như Kiều Cần. Bằng Việt Hy sẽ không gắng sức phá hoại tình cảm của cháu và Đồng Đồng, nhưng cô ta sẽ chèn ép cháu trên phương diện làm ăn, đủ để cháu phải bận rộn."

Tường Bách Xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Giọng nói nhuốm ý cười của Tường Mộ Tranh lại truyền đến: "Nếu một ngày nào đó cháu không chịu nổi thì cứ nói với chú một tiếng, chú sẽ làm việc nghĩa mà không khoan nhượng, giúp cháu chen ép Bàn Lâm Bản, nếu thực sự không được thì sẽ kêu cả anh tư cùng hành động."

Tường Bách Xuyên: "Cảm ơn chú, nhưng yên tâm đi, cháu sẽ không cầu xin chú đâu."

Tường Mộ Tranh cười ha ha, "Chú rất mong tới ngày cháu chủ động tìm chú đấy."

Tường Bách Xuyên đã kích anh chẳng chút do dự: "Tường Mộ Tranh, cháu sẽ chỉ chủ động tìm Đồng Đồng mà thôi, chú sớm hết hy vọng với cháu đi, cháu không có cơ hội để cho chú đâu."

Tường Mộ Tranh: "..."

Anh nhìn không được mà phản kích: "Tường Bách Xuyên, nghe nói lần này cháu tới Thượng Hải để hẹn chủ tịch hội đồng quản trị của Phương Vinh, nhưng hình như còn chưa hẹn được nhỉ."

Tường Bách Xuyên: "Liên quan gì tới chú?"

Tường Mộ Tranh buồn rầu nói: "Đúng là chẳng liên quan gì tới chú, nhưng có liên quan tới Đồng Đồng nha. Cháu chỉ mãi bận rộn thôi, trên mạng đang đồn ầm lên là một mình Đồng Đồng cô đơn xuất hiện ở sân bay kia kia, còn loan truyền cả việc không được người nhà chồng công nhận, tới nay vẫn còn chưa có hôn lễ nữa."

Tường Bách Xuyên không còn thời gian để lãng phí miệng lưỡi với Tường Mộ Tranh nữa, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Anh mở mục tin tức, bấm vào trang giải trí.

Trên đó có ảnh chụp Tô Dương xuất hiện tại sân bay thủ đô vào tối hôm qua rồi lại xuất hiện ở sân bay Phố Đông vào sáng hôm nay, trong ảnh, cô mang vẻ mặt lạnh nhạt, đang cúi đầu nhìn đi động.

Về mặt nhạ không mang ý cười ấy bị hiểu thành một mình lẻ loi thương cảm vì chịu ghê lạnh.

Có dân mạng đào càng thêm sâu, vừa công khai chuyện hôn nhân đã một mình đi xa trong lễ Giáng Sinh, xem ra cuộc hôn nhân của Tô Dương không hạnh phúc, việc không được nhà chồng công nhận là sự thật.

Tường Bách Xuyên giật mình nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, không tiếp tục xem bình luận nữa mà trực tiếp rời trang mạng.

Anh gửi tin nhắn cho Giang Phàm: [Đề xuống đi, đừng để việc này xuất hiện trên mạng nữa, nếu thực sự không đề được thì cố gắng xóa những bình luận có tính ám chỉ nhé.]

Giang Phàm: [Tôi biết rồi.]

Lại hỏi: [Ngài không định đáp lời trực tiếp à?]

Tường Bách Xuyên: [Thế không phải sẽ càng náo nhiệt sao? Làm như vậy cũng sẽ cho những kẻ xấu ráp tâm đồ dầu vào lửa một cơ hội.]

Giang Phàm: [Nhưng từ lập trường của Tô Dương, việc ngài đáp lời chính là sự bảo vệ đối với cô ấy, cho dù chuyện trên mạng náo nhiệt hơn, cô ấy cũng sẽ không đề ý. Dù người phụ nữ độc lập đến đâu thì cũng có một mặt nhạy cảm.]

Tường Bách Xuyên: [Ừ, tôi sẽ nghĩ xem nên đáp trả thế nào.]

Sau khi nghĩ ngợi hồi lâu, anh đang nhập Weibo của mình, tìm Weibo của mẹ Tường rồi nhấn theo dõi.

Cất di động đi, Tường Bách Xuyên suy tư nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Nhất định Kiều Cần cùng em họ của cô ta có liên quan tới những tin tức này.

Trước kia, vì cần đề ý tới mặt mũi của Tô Dương nên anh không quá so đo với Kiều Cần, nhưng có một số người lại luôn coi sự khách khí của người khác như một điều may mắn.

Cứ như thế toàn thế giới đều thiếu nợ cô ta không bằng.

Một lát sau, anh bấm số của Giang Phàm.

"Tường tổng, còn chuyện gì thế à?"

Tường Bách Xuyên hỏi: "Có phải công ty của dì Kiều Cần vẫn luôn làm việc với tập đoàn Trung Xuyên không?"

Giang Phàm: "Vâng, đó là công ty dưới trướng của Trung Xuyên, chuyên cung cấp thiết bị y tế, bởi vì quan hệ cá nhân nên chúng ta vẫn luôn sẵn sàng công ty của bọn họ."

Tướng Bách Xuyên suy ngẫm một hồi: "Từ giờ trở đi, tạm dừng tất cả việc hợp tác, đổi một nhà cung cấp khác, công khai việc đấu thầu. Chuyện vi phạm hợp đồng thì giao cho đoàn luật sư của Trung Xuyên giải quyết nhé."

Giang Phàm giật mình, lập tức hỏi: "Chúng ta lấy lý do là thiết bị bọn họ cung cấp không đạt tiêu chuẩn quy định của công ty để tạm ngừng hợp tác sao?"

Phụ kiện mà họ cung cấp đều đạt tiêu chuẩn quốc gia.

Tướng Bách Xuyên: "Không có lý do gì cả."

Giang Phàm: "... Về phía chủ tịch thì sao ạ?"

Tướng Bách Xuyên: "Bảo chú tư đừng xen vào chuyện này, tôi đã quyết định rồi, nhà họ Kiều tìm ai cũng vô dụng."

Giang Phàm: "Tôi biết rồi."

Đến cửa nhà hàng, Tướng Bách Xuyên không vội xuống xe mà gọi điện thoại cho Tô Dương.

"Anh đang ở cửa nhà hàng này, em tới tìm anh nhé?"

Tô Dương: "... Há? Không phải là anh đến tìm em sao? Sao lại bảo em tới nhà hàng tìm anh?"

Giọng cô lộ vẻ ngỡ ngàng.

Không đợi Tướng Bách Xuyên nói chuyện, Tô Dương bắt đầu công khai lên án anh: "Tướng Bách Xuyên, đã một tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chưa tìm được em, lại còn bảo em đi tìm anh nữa."

Tướng Bách Xuyên: "Tô Dương, em lại giả vờ giả vịt rồi đấy!"

Tô Dương: "Vờ vịt cái gì? Em đang ở quán cà phê, là quán cà phê sáng hôm qua kia." Sợ anh không nhớ, cô còn cố ý nhắc nhở: "Chính là chỗ Bàn Việt Hy cũng tới ấy, anh không quên đấy chứ?"

Giọng Tướng Bách Xuyên lạnh nhạt: "Anh chưa quên."

Tô Dương bắt nắn hừ hừ hai tiếng: "Tướng Bách Xuyên, anh bảo anh có thể tìm thấy em, nhưng anh không tìm được."

Lại từ thân nói: "Đã nhiều năm như vậy, chưa lần nào anh không tìm được em. Có phải hôm nay anh nghĩ chuyện khác trong lòng nên không để bụng chuyện tìm em không?"

Giọng cô lập tức trở nên rầu rĩ, "Tướng Bách Xuyên, anh thay đổi rồi."

Tướng Bách Xuyên gõ lên cửa xe không theo nhịp nào, anh nói: "Anh biết em không ở quán cà phê, mau tới tìm anh đi, còn nói linh tinh nữa là anh vào sảnh nhà hàng một mình đấy. Anh đến đếm ba là tắt điện thoại này. Ba, hai..."

Tô Dương cười ngắt lời: "Đừng như vậy mà."

Cô hỏi: "Sao anh biết là em sẽ tới nhà hàng?"

Mà không phải là ở quán cà phê.

Tướng Bách Xuyên: "Biết chính là biết thôi, đâu ra mà lắm cái vì sao vậy, em mà không nhanh lên thì cá chim nướng sẽ bị người khác ăn sạch đấy."

Giọng Tô Dương gấp gáp hẳn lên, "Chờ một chút, em lập tức tới ngay!"

Tướng Bách Xuyên: "..."

Anh không khỏi bật cười.

Không quá hai phút, Tô Dương chạy chậm tới từ phía bên kia bãi đỗ ngầm, khỏe mắt cùng chân mày vương ý cười.

Tướng Bách Xuyên cũng xuống xe.

Tô Dương nhào vào lòng anh, vẫn quần áo vẫn đề lúc trước: "Sao anh lại chắc chắn là em sẽ ở chỗ này?"

Tướng Bách Xuyên: "Nhìn bộ dạng tham ăn của em là biết ngay."

Tô Dương: "..."

Hai tay cô mạnh mẽ xoa bóp mặt anh.

Còn bất mãn liếc xéo anh một cái.

Tường Bách Xuyên vỗ về lưng cô: "Đừng đùa nữa, chúng ta vào đi thôi."

Tô Dương buông anh ra, kéo tay anh bước vào nhà hàng.

Tường Bách Xuyên hỏi cô: "Em đã xem tin tức chưa?"

Tô Dương biết anh đang ám chỉ tin tức gì.

"Xem rồi, Đinh Thiên gọi điện nói cho em biết, bảo em đừng để ý."

Cô ngừng giọng, hỏi: "Sẽ là Kiều Cẩn sao?"

Tường Bách Xuyên: "Ngoài cô ta ra thì còn ai nhầm chán như vậy nữa? Trong khoảng thời gian này em đừng lên mạng nhé."

Tô Dương thần nhiên đáp ứng, liên tục suy nghĩ, nếu đêm mai cô tới tiệc từ thiện đúng hẹn, Kiều Cẩn sẽ kiếm chuyện với cô như thế nào?

Thấy cô không yên lòng, Tường Bách Xuyên hỏi: "Sao thế?"

Tô Dương hoàn hồn, "Em đang nghĩ thực ra em cũng giỏi đấy chứ, còn biết dùng cả binh pháp nữa."

Tường Bách Xuyên chẳng hiểu ra sao: "Hả?"

Tô Dương cười: "Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách, em giỏi chiêu này cực."

Tường Bách Xuyên: "... Tức là sao?"

Tô Dương nói: "Duy Y mời em tham dự tiệc từ thiện của tập đoàn Mỹ Ngu, em lại chạy tới nơi này để gặp tình ca ca của em."

Tình ca ca...

Tường Bách Xuyên ho nhẹ hai tiếng, "Em đừng nói linh tinh nữa."

Tô Dương cười, chế nhạo: "Thế em gọi anh là tình lang nhé?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Thang máy đã tới tầng chín.

Khi bọn họ bước ra, vừa khéo có vài người trẻ tuổi đang đứng chờ thang máy.

Sau khi nhìn thấy bọn họ, đám người kia khẽ giật mình.

Hai vợ chồng đi về phía nhà hàng, đám người thì thảo bàn tán, có cô gái kích động giậm chân, vội vàng lấy di động ra chụp liên tiếp mấy bức ảnh. Bạn thân của cô cũng lấy di động, bắt đầu quay video.

Bởi vì chụp ảnh nên họ bỏ lỡ thang máy đang đi xuống.

Cô gái kích động đề nghị: "Chao ôi, hay chúng ta quay lại ăn tiếp được không, để tiện chụp mấy tấm chính diện của bọn họ luôn!"

Còn chưa kịp nói mấy chữ "Tường Bách Xuyên là nam thần của mình", bạn trai của cô đã đen mặt: "... Em chụp người ta làm gì? Có chụp thì chụp anh đây này, cho em chụp miễn phí luôn đây."

Cô gái ghét bỏ: "..."

Đoạn cắt di động, "Đi nào đi nào, đi hát thôi!"

Anh bạn trai: "..."

"Em tự cầm túi đi!"

Cô gái không để ý tới anh, trong lúc rảng rành, cô lại lấy di động ra xem mấy tấm hình mình vừa chụp, nhìn thế nào cũng thấy Tường Bách Xuyên mạnh hơn người đàn ông keo kiệt đang lái nhà lái nhái bên tai cô gấp trăm lần!

Cô gửi riêng mấy tấm hình này cho Tường Bách Xuyên, đồng thời nhắn lại: [Nam thần ơi, em vừa thấy anh cùng nữ thần ở cạnh nhau đấy (Kích động) (Kích động)]

Bạn trai cô uy hiếp: "Em có tin anh ném luôn cái túi này đi không?"

Cô gái ngược mắt, cười: "Anh ném đi, em đang định đổi một cái mới. Sắp Tết rồi, anh tặng em một cái nhé?"

Bạn trai: "... Anh thấy cái túi này rất đẹp!"

Sau đó anh cầm lặng, ngoan ngoãn cầm túi.

Cô gái đắc ý, khẽ ngâm nga hát.

Trong nhà hàng, tại quầy thu ngân, Tô Dương lấy di động ra, cho nhân viên xem thông tin phiếu ăn.

Cô quay đầu nói với Tường Bách Xuyên: "Anh đi tìm chỗ ngồi trước đi, hoặc chọn chỗ mình ngồi hôm qua cũng được, anh xem xem có ai ngồi đó không."

Tường Bách Xuyên gật đầu, xoay người đi về phía bọn họ ngồi hôm qua.

Vị trí kia tương đối kín đáo, không gần cửa sổ, ánh sáng khá yếu, rất phù hợp với hai người.

Tô Dương nói với hai vệ sĩ: "Các anh vào trước đi, tôi sẽ xong ngay thôi."

Vệ sĩ gật đầu, một người đi tìm Tường Bách Xuyên, người còn lại vẫn đứng cách đó không xa để trông chừng Tô Dương.

Nhân viên ở quầy thỉnh thoảng liếc Tô Dương một cái, cuối cùng không nhịn được: "Xin hỏi tiểu thư có phải là nhiếp ảnh gia Tô không ạ?"

Tô Dương cười nói phải.

Nhân viên phục vụ cũng cười, đối chiếu thông tin xong xuôi: "Được rồi, chúc tiểu thư dùng bữa vui vẻ."

Tô Dương hơi hơi gật đầu, đoạn cất di động, đi tìm Tường Bách Xuyên.

Vẫn là vị trí ngày hôm qua, Tường Bách Xuyên đang nói chuyện với vệ sĩ. Cô không qua đó, xoay người bước về khu đồ nướng.

Mấy đầu bếp trẻ tuổi đều biết cô, không phải bởi vì gần đây cô nổi ngất trời, mà bởi vì cô thực sự ăn không ít cá nướng vào ngày hôm qua...

Một trong số đó cười hỏi: "Chào buổi tối, xin hỏi tiểu thư có yêu cầu gì? Vẫn giống như trưa hôm qua ạ?"

Tô Dương: "..."

Tại cô không khỏi phiếm hồng.

Có nhiều người ăn cá như vậy, vì sao họ lại chỉ nhớ mình cô?

Những đầu bếp này không hứng thú với việc xem chuyện bát quái, họ sẽ không biết cô là ai.

Thế nên, cô... Ăn một lần rồi thành danh sao?

Cô gật đầu, nói với đầu bếp: "Cá chim nhỏ, làm hơi cay một chút."

Đằng sau còn có người xếp hàng để nướng thịt, Tô Dương nhường đường, đặt đĩa trong khu ăn uống: "Lát nữa tôi sẽ qua lấy sau."

Đoạn, cô bước vào khu cà phê.

Tô Dương pha một ly espresso[1].

[1] Cà phê espresso được pha chế bằng cách dùng nước nóng nén dưới áp suất cao (khoảng 9 đến 10 bar) qua bột cà phê được xay mịn. Pha chế bằng phương pháp này cà phê sẽ rất đậm và trên mặt có một lớp bọt màu nâu (crema) đóng phần quan trọng trong việc tạo hương thơm cho cà phê.

"Lại uống espresso à?" Tường Bách Xuyên cũng đi tới.

Tô Dương quay đầu, ra sức bác bỏ: "Không phải espresso, em chỉ pha cà phê thường thôi."

Tường Bách Xuyên vạch trần cô: "Anh vừa thấy em bấm nút lấy cà phê espresso mà, em không phân biệt được "cà phê thường" cùng "espresso" hả?"

Tô Dương: "..."

Cô nắm quyền đánh anh một cái: "Tuồng Bách Xuyên, sao anh đáng ghét thế!"

Tuồng Bách Xuyên cười, cầm tay cô: "Đừng ầm ỹ nữa."

Lại bảo: "Sau này không được uống cà phê nữa đâu đấy!"

Tô Dương tròn trĩnh mắt, phản bác: "Bình thường em cũng có uống đâu, chỉ thỉnh thoảng mới uống thôi mà, không sao đâu."

Cà phê được pha xong, Tuồng Bách Xuyên bung ly.

Anh nói hùng hồn đầy lý lẽ: "Sau này thỉnh thoảng cũng không được, không tốt cho cơ thể, đặc biệt là..."

Anh chợt tới gần cô, cực nhỏ giọng mà rằng: "Phụ nữ có thai không thể uống cà phê."

Tô Dương: "..."

Cô cảm lạnh nhìn anh, một hồi lâu sau cũng không nói thành lời.

Phụ nữ có thai?

Cô dờ khóc dờ cười nhìn anh: "Em... Mang thai từ lúc nào thế?"

Tuồng Bách Xuyên: "Nhất định có thể mang thai."

Anh bung cà phê ra ngoài.

Một mình Tô Dương ngổn ngang trong quán cà phê.

Có người tiến vào pha cà phê, cô mới rời khỏi đó.

Tô Dương bê đĩa cá chim nướng về chỗ ngồi, Tuồng Bách Xuyên lại lấy cho cô chút salad rau quả.

Anh hỏi cô: "Em muốn ăn mỳ Ý không?"

Tô Dương lắc đầu: "Em chỉ ăn cá nướng thôi."

Cô cầm đĩa, bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Tuồng Bách Xuyên nhìn mâm cá chim nhỏ, đưa đĩa qua định gấp một con, nào biết đĩa còn chưa chạm đĩa, hai tay Tô Dương đã nhanh chóng che trên đĩa như sư tử nhỏ bảo vệ thức ăn.

Cô ngước đầu, híp mắt nhìn anh, ý vị thâm trường.

Tuồng Bách Xuyên: "..."

Anh hiểu ánh mắt này của cô.

Trước đây, khi cô còn ở tuổi vị thành niên, mỗi lần ra ngoài ăn cơm, cô đều sẽ dùng chiêu này, nhưng mấy năm gần đây, có lẽ là vì trưởng thành hơn một chút nên cô không hành động ngây thơ như vậy nữa.

Ngày hôm nay, cô lại làm hành động kia.

Anh không ăn cá chim của cô, được chưa hả.

Tuồng Bách Xuyên bắt đầu cầm dao nĩa, chuẩn bị cắt bít tết bò.

Thấy mưu kế nhỏ của mình thất bại, Tô Dương được đăng chân lên đăng đầu, duỗi dài tay cầm đĩa của anh, chắn trước bít tết bò, không để anh cắt.

Cô khiêu khích nhìn người ở phía đối diện.

Tuồng Bách Xuyên nhìn cô, ánh mắt bắt đầu dồn tới cực điểm.

Nhấn nhịn hồi lâu, cuối cùng anh vẫn nói: "Đồng là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng thấy, không ai sánh bằng."

Mấy năm nay, anh đã bị cô không ngừng ép nói những lời này cả ngàn lần.

Tô Dương yên lặng bật cười, sau khi thỏa mãn, cô đặt đĩa ở cạnh, ý bảo anh mau cắt bớt tét bỏ.

Bởi vì tâm tình không tồi, cô lại gấp hai miếng cá chim trong khay rồi đặt vào đĩa của anh.

"Đủ chưa?"

Tưởng Bách Xuyên: "Đủ rồi."

Lại bảo cô: "Em mau ăn đi, để nguội thì sẽ có mùi, không thể ăn đâu."

Tô Dương trừng anh, dứt khoát đặt đĩa cá chim đã chín vào tay anh.

Cô phóng khoáng nói: "Cho anh hết đây."

Tưởng Bách Xuyên ngơ vờ: "Em không ăn à?"

Tô Dương đứng dậy: "Anh ăn đi, em sẽ ra xếp hàng rồi bảo đầu bếp nướng thêm một ít."

Dứt lời, cô nhẹ nhàng bước về phía khu đồ nướng.

Nhìn bóng dáng sung sướng của cô, Tưởng Bách Xuyên thất thần trong giây lát.

Cứ mỗi lần được ở cạnh anh lâu thêm một chút, cô sẽ tạm thời thoát khỏi áp lực nặng nề trong công việc, không khác Tô Dương của tuổi mười bảy là bao.

Đơn giản.

Lạc quan.

Trẻ con.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Dương cùng Tưởng Bách Xuyên lần lượt ra khỏi nhà hàng.

Thang máy có không ít người, bọn họ phải đứng sâu vào bên trong.

Tưởng Bách Xuyên xoay cô đối diện về phía mình, nhỏ giọng hỏi: "Còn muốn đi chơi ở đâu không?"

Tô Dương chẳng hề nghĩ ngợi: "Về khách sạn đi."

Nhất định Tưởng Bách Xuyên có không ít e-mail cần xử lý, nếu cô ra ngoài chơi thì sẽ làm lỡ việc của anh, lúc về lại phải tăng ca làm việc.

Xuống tầng dưới của nhà hàng, bên cạnh không còn ai khác, Tưởng Bách Xuyên xoay người, nhỏ giọng hỏi bảo vệ sĩ đứng sau lưng: "Xong xuôi hết rồi chứ?"

Vệ sĩ nhìn trái ngó phải, đoạn đáp: "Đã công bố rồi ạ."

Tô Dương quay đầu: "Công bố cái gì cơ?"

Tưởng Bách Xuyên không nói thật với cô, chỉ có lẽ một câu: "Chuyện làm ăn ấy mà."

Tô Dương "A" một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Editor: Ngọt chết tôi rồi huhuhu.

Mà nếu Cố Hằng giữ họ Bàng... Bàng Hằng... Nghe thật là ba chấm..

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Như Hoa

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Xuống tầng dưới của nhà hàng, bên cạnh không còn ai khác, Tường Bách Xuyên xoay người, nhỏ giọng hỏi bảo vệ sĩ đứng sau lưng: "Xong xuôi hết rồi chứ?"

Vệ sĩ nhìn trái ngó phải, đoạn đáp: "Đã công bố rồi ạ."

Tô Dương quay đầu: "Công bố cái gì cơ?"

Tường Bách Xuyên không nói thật với cô, chỉ có lẽ một câu: "Chuyện làm ăn ấy mà."

Tô Dương "A" một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

*

Trên đường trở về khách sạn, người lái xe tự động nâng tấm ngăn trong xe lên.

Không gian phía sau trở nên tách biệt.

Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương rất ít khi làm động tác thân mật, xuất phát từ sự tôn trọng đối với người lái xe, ngay cả hôn cũng hiếm hoi vô cùng. Thỉnh thoảng, khi vui vẻ, Tô Dương sẽ tặng Tường Bách Xuyên một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Tô Dương kéo tay vịn ghế xuống, ngồi nghiêng người, chống khuỷu tay ở trên, tay đỡ cằm, cười nhìn Tường Bách Xuyên.

Cô còn đang nghĩ về câu "Đồng là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng thấy, không ai sánh bằng."

Chẳng người phụ nữ nào chê lời khen ngợi.

Cho dù đối phương dối lòng mà nói ra.

Đây chính là sự lừa mình dối người của phụ nữ.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được mà cười rộ lên.

Tường Bách Xuyên đang nhìn di động, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô, anh nghiêng mắt, "Em nhìn gì thế?"

Tô Dương nhếch miệng: "Nhìn tiểu ca ca xinh đẹp chứ còn gì nữa."

Tường Bách Xuyên nâng tay gõ lên trán cô: "Sau này không được gọi anh như thế đâu đấy."

Anh không thích cô gọi loạn, nhiều năm như vậy, anh chỉ cho phép cô gọi tên anh hoặc gọi ông xã.

Trước đây, cô còn từng chế nhạo anh, nói anh cứng ngắt cổ hũ.

Nhưng anh không thêm để ý, từ đầu đến cuối vẫn khăng khăng như một.

Sau khi nói xong, Tường Bách Xuyên nhìn chằm chằm vào di động, thỉnh thoảng còn bấm vài cái.

Tô Dương hỏi: "Anh đang xem gì thế?"

Tường Bách Xuyên: "Weibo của Tô Tiểu Hoa."

Sau khi hiểu ra, Tô Dương cười ha ha, sau lại cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng anh nói với ngữ điệu trào phúng mà!

Cô phần nộ thờ hồn hên: "Tường Bách Xuyên, đủ rồi đấy! Đừng cho rằng em không nghe ra là anh đang chế nhạo em! Chẳng lẽ em lớn lên không xinh đẹp bằng hoa sao?"

Tường Bách Xuyên nửa cười nửa không: "Thế còn phải xem là hoa gì đã, quả thực có một loài hoa kém hơn em chút xíu đấy."

Tô Dương nén tính tình nóng nảy, hỏi anh: "Là hoa gì?"

Tường Bách Xuyên: "Như Hoa[1]."

[1] 如花 (ruhua): Như hoa - Vốn có nghĩa là "Một cô gái xinh đẹp như hoa", về sau, cụm từ lại được sử dụng rộng rãi để chỉ những cô gái xấu xí vì từng có hai diễn viên hài (Một người là diễn viên Hồng Kông, chuyên xuất hiện trong phim hài của Châu Tinh Trì, một người là diễn viên hài người Đài Loan) làm cái tên này trở nên nổi tiếng vì diễn những vai xấu xí với cái tên đó.

Tô Dương chớp mắt, sau chột hiểu ra, hình ảnh của vị "Nữ Hoa" kinh điểm kia chậm rãi khuyếch đại ở trong đầu, cho đến khi nó trở nên vô cùng rõ ràng.

Cô diên tiết hô ầm lên.

Tướng Bách Xuyên không nhìn được mà bật cười, lồng ngực rung bần bật.

Tô Dương ngồi quỳ trên ghế, nâng tay kéo cổ áo anh lác lác.

"Tướng Bách Xuyên, em sẽ không để anh yên đâu!!"

Tướng Bách Xuyên thuận thế ôm cô vào lòng: "Được rồi, anh chỉ đùa thôi mà."

Tô Dương còn chưa hết giận, véo một cái thật mạnh bên eo anh, Tướng Bách Xuyên đau tới mức hít sâu một hơi.

Cô híp mắt đục khoét anh: "Lần sau anh còn dám nói vậy nữa không hả!"

Tướng Bách Xuyên cười nhẹ, không nói chuyện, ôm cô vào lòng.

Tô Dương ghé lên lồng ngực anh, vẫn cảm thấy tung túc. Cô lại ngẩng đầu, cố gỡ gạc một ván: "Anh đã sớm thâm mến em từ lâu phải không?"

Tướng Bách Xuyên: "..."

Lại bắt đầu nhắc lại lời cũ rồi.

Anh hạ nhẹ hai tiếng: "Không phải em cũng biết sao?"

Tô Dương trầm nghĩ, rõ ràng trong câu chuyện bằng tiếng Đức viết là vào ngày anh đón cô tan học, đó đã là lần thứ tư anh nhìn thấy cô. Lần đầu tiên là ở cửa khu nhà của chú hai Tướng, vậy hai lần còn lại thì sao?

Lần thứ hai và lần thứ ba là ở nơi nào?

Cô hỏi: "Tướng Bách Xuyên, ngoài lần thấy em ở cửa nhà chú hai ra, năm sau anh có gặp được em không?"

Tướng Bách Xuyên giật mình, lập tức bình tĩnh sửa sang lại chấn động dưới đáy mắt, anh lác đầu: "Khi đó thì không."

Tô Dương chăm chú nhìn anh vài giây, "Vậy một năm đó anh không nhớ em sao?"

Tướng Bách Xuyên: "..."

Ngừng một chút, anh mới nói: "Có chứ, nhưng anh không có thời gian để về. Đó là năm anh bận bịu nhất, việc lập nghiệp vừa bắt đầu phát triển, có phân thân ra cũng không đủ dùng."

Tô Dương biết chắc anh sẽ không chủ động khai báo, đang suy nghĩ phải dùng cách gì mới có thể khiến anh nói thật, cô rất tò mò về nơi anh gặp cô trong hai lần đó.

Lúc này, di động của Tướng Bách Xuyên bắt đầu rung, Tô Dương nâng người ngồi lại chỗ mình.

Tướng Bách Xuyên lấy di động ra, là mẹ Tướng gọi điện.

Anh do dự một lát, đoạn ấn ngắt.

Ngay sau đó, mẹ Tướng lập tức nhắn tin: [Thằng nhóc kia, nếu anh không nhận điện thoại của tôi, đêm nay bà đây sẽ không để anh yên đâu!!]

Tướng Bách Xuyên: "..."

Di động lại bắt đầu kiên trì rung, Tướng Bách Xuyên bấm trả lời.

"Mẹ à, có chuyện gì thế ạ? Con đang nói chuyện với khách hàng." Nói xong câu này, Tướng Bách Xuyên nhìn về phía Tô Dương, không ngoài dự đoán, anh nhận được ánh mắt ghét bỏ.

Mẹ Tướng: "Lại già vờ già vịt rồi đấy! Tướng Bách Xuyên, hai ta đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay, thiên hạ này không có buổi tiệc nào không tàn. Lấy một ví dụ không thích hợp, con là heo, mẹ là người chăn nuôi, mẹ vắt và nuôi con mập mạp, nếu con đạt tiêu chuẩn cân nặng của chuồng, dù mẹ rất không nỡ nhưng cũng không thể giữ con lại!"

Tướng Bách Xuyên: "..."

Đây là ví dụ quý quái gì vậy?

Anh nghiêng đầu, yên lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Mẹ Tường: "Con dám để lộ Weibo phụ của mẹ sao! Tường Bách Xuyên... Con..."

Bà càng nói càng đau lòng, bà dùng tài khoản phụ kia để bản thân được bay bổng, chỉ có mình Tường Bách Xuyên biết về tài khoản này.

Giờ thì hay rồi, hình tượng cao quý đoan trang của bà thoáng cái đã sụp đổ!

Hoàn toàn sụp đổ rồi!

/(T o T)/~~

Tường Bách Xuyên an ủi bà: "Mẹ à, đã nhiều năm như vậy, Weibo của mẹ chỉ có chín fan hâm mộ, một trong số đó còn là con công hiến, nhưng chỉ trong một buổi tối, fan của mẹ tăng vọt lên hơn trăm ngàn người, bọn họ đều hâm mộ Đồng Đồng có một người mẹ chồng tốt như mẹ đấy. Đợi đến ngày mai, mẹ nhất định sẽ đứng đầu bảng tìm kiếm nóng trên Weibo, sau này, mẹ chính là người mẹ chồng mẫu mực của Trung Quốc, đây là một sự kiện đáng ăn mừng cỡ nào!"

Trong giọng mẹ Tường xen lẫn vẻ ghen ngào: "Nhưng... Nhưng mẹ chẳng còn hình tượng trước mặt bố con nữa rồi /(T o T)/~~ "

Hơi ngừng giọng, mẹ Tường nói như đang lẩm bẩm: "Không được, mẹ phải biến mất trong một thời gian ngắn rồi chờ bố con chủ động tới tìm mẹ!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Trước khi cúp điện thoại, mẹ Tường còn không quên nói lại một lần nữa: "Tường Bách Xuyên, lần này mẹ sẽ không để con yên đâu! Con cứ chờ đấy!"

Tô Dương vẫn còn kinh ngạc nhìn Tường Bách Xuyên chằm chằm, chắc phác hỏi: "Mẹ chồng mẫu mực của Trung Quốc?"

Tường Bách Xuyên trầm mặc rồi mới nói: "Thì... Anh tìm người làm lộ Weibo phụ của mẹ."

Tô Dương: "... Sao anh lại làm thế?"

Tường Bách Xuyên: "Trên mạng đang nói em không được người nhà anh chào đón..."

Còn rất nhiều lời khó nghe hơn nữa, nhưng anh không thể nói thành lời.

Tô Dương vẫn có chút ngớ ngẩn, việc cô không được người nhà chồng chào đón thì liên quan gì tới việc anh để lộ Weibo phụ của mẹ chồng?

Tường Bách Xuyên không nhiều lời, "Tự em xem Weibo đi, tài khoản tên là "Một chẳng buồn yêu" ấy."

Tô dương: "..."

Cái tên này... Có chút cảm giác khó nói hết bằng một lời.

Nhưng lại rất phù hợp với phần tính cách khác của mẹ chồng.

Cô lấy di động tìm cái tên này.

Hiện đã có hơn một trăm ngàn người hâm mộ.

Ngày sinh là mừng 9 tháng ba năm 1988.

Weibo này theo dõi cô và Tường Bách Xuyên cùng phòng làm việc của cô và Hải Nạp của Bách Xuyên, cũng theo dõi xí nghiệp của nhà họ Tường: Trang web chính thức của tập đoàn Trung Xuyên.

Trong danh sách vấn đề quan tâm, ngoài trợ lý Weibo cùng tin tức đầu đề thì không quan tâm thứ gì khác.

Ở đầu Weibo là quảng cáo mà cô và Cố Hằng chụp cho nữ trang KING.

Một lượt ưa thích, một bình luận.

Là mẹ chồng tự tay viết.

[Quảng cáo nữ trang rung động lòng người nhất mà tôi được xem trong mấy năm nay. Muốn về lại khi còn trẻ ngay lập tức để có được một lần lãng mạn như vậy, chỉ là người nào đó không chịu góp sức, đúng là đồ đầu gối [(Husky)][Husky][2]].

[2] 二哈 (Nhị cấp): Tại Trung Quốc, từ này dùng để chỉ chó Husky (哈士奇), là sự kết hợp giữa từ "Chó Husky" và "Ngu ngốc" (二货 - Nhị hàng). Ví

dự:

Tô Dương: "..."

Cô vừa cảm động vừa dờ khóc dờ cười.

Theo trình tự thời gian của bài đăng, cô xem từng bài viết, những bài viết gần đây đều không ngừng ngầm châm chọc nửa kia, mà nửa kia của bà không phải là bố Tường sao?

...

Tô Dương nâng tay đỡ trán, thảo nào mẹ chồng muốn tìm Tường Bách Xuyên để tính sổ.

Cô tiếp tục xem những bài viết cũ hơn, tất cả những bài chia sẻ và lượt ưa thích của mẹ chồng đều liên quan tới tác phẩm cùng hoạt động chụp ảnh của cô.

Trong số đó, bà từng viết một bài vào tháng mười, còn đính kèm vài tấm ảnh về triển lãm ở Hồng Kông của cô với lời đề: [Buổi triển lãm ảnh do nữ thân của con trai tôi tổ chức, con trai bận rộn không thể tới, tôi bèn thay con trai nhìn nhiều thêm mấy lần.]

Thấy hàng chữ này, đáy mắt Tô Dương nóng lên, trong lòng ê ẩm.

Lúc này, tiếng chuông nhắc nhở Weibo có thông báo vang lên, Tô Dương liếc nhìn, có người @ cô.

Cô mở thông báo ra, là chú năm Tường Mộ Tranh.

Tường Mộ tranh viết trên Weibo như thế này: [Nghe nói người nhà họ Tường chúng tôi không thích Tô Dương phải không? Sao tôi lại không biết chuyện này nhỉ? Lẽ nào tôi là người nhà họ Tường giả? [Nghĩ ngờ][Nghĩ ngờ]]

Kèm theo đó là ảnh chụp chung bao gồm chính bản thân anh, mẹ Tường, dì hai, chú tư, dì tư của Tường Bách Xuyên cùng cô.

Chú tư của Tường Bách Xuyên cũng chia sẻ bài viết này: [Xem ra tôi cũng là giả.]

Tường Bách Xuyên nâng tay lau nước mắt cho Tô Dương: "Mấy tuổi rồi mà còn khóc!"

Tô Dương cất di động, dịch người về phía anh rồi trực tiếp nằm trong lòng anh.

Những điều mà anh làm vì cô sánh ngang với mấy chiếc tàu hỏa chứa đầy lời âu yếm

Sau khi bình tĩnh lại, cô vẫn còn vui mặt trong lòng anh, rầu rĩ nói: "Cảm ơn anh."

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô: "Cảm ơn anh cái gì, lúc trước anh không xử lý tốt nên những chuyện lộn xộn này mới xuất hiện trên mạng."

Tô Dương lắc đầu: "Không liên quan gì tới anh cả, là do em mà thôi."

Cô cảm thấy, chỉ cần mình nhìn một chút thì một số việc sẽ qua đi, không muốn so đo, cũng không rảnh để so đo với những kẻ không quan trọng.

Ai biết Kiều Cẩn lại được đăng chân lần đăng đầu như vậy.

Tường Bách Xuyên rút một chiếc khăn giấy cho cô: "Em lau nước mắt đi."

Tô Dương ngồi dậy từ trong lòng anh, nhận khăn giấy lau nước mắt.

Tường Bách Xuyên nói: "Sau này em không cần xen vào chuyện này nữa, cứ để anh xử lý là được. Em tập trung chuẩn bị cho quảng cáo tiếp theo của LACA thật tốt vào."

Tô Dương gật đầu.

Trở lại khách sạn, Tô Dương vào phòng tắm ngâm bồn trước, Tường Bách Xuyên ngồi dùng laptop trong phòng khách. Anh mở một số tập tin trong laptop lên, trong đó chứa ảnh chụp của Tô Dương, có rất nhiều tấm Tô Dương chưa từng thấy.

Anh lần lượt mở từng tấm một, có mấy tấm chụp cô ở Disneyland Hồng Kông, khi đó, cô còn chưa biết anh.

Di động ở góc bàn rung lên, anh cầm di động, là điện thoại của Tường Mộ Tranh.

Anh bấm trả lời: "Có chuyện gì?"

Tường Mộ Tranh: "Còn có thể là chuyện gì nữa, về việc di của nhà Kiều Cẩn, anh tư vừa gọi điện cho chú, nói cháu cố ý muốn tạm dừng tất cả việc hợp

tác với nhà họ Hà."

Tường Bách Xuyên: "Đúng vậy, chú tư bảo chú làm người thuyết phục à?"

Tường Mộ Tranh cười: "Anh tư nói, hiếm khi nào cháu bắt chấp hậu quả, hư hỏng một lần như thế, bảo chú gửi 200 đồng tiền lì xì cho cháu để khen thưởng cháu một chút."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh hơi ngừng rồi nói: "Vậy chú mau gửi cho cháu đi, đừng tham ô 200 đồng kia nhé."

Tường Mộ Tranh: "... Cháu thiếu 200 đồng à?"

Tường Bách Xuyên: "Ừm, 200 đồng cũng đủ cho nhà chúng cháu trả mấy tháng tiền nước rồi đấy."

Trong chớp mắt, Tường Mộ Tranh rất muốn đập di động của mình.

Cố gắng bình tĩnh, anh tự nói với mình vô số lần ở dưới đáy lòng, đừng chấp nhặt với người sinh sau đẻ muộn, đặc biệt là đứa trẻ theo sau cái rắm của anh mà lớn lên.

Anh ôn tồn nói với Tường Bách Xuyên: "Anh tư đi công tác rồi, sẽ không ở trong nước trong khoảng thời gian này đâu, tiếp theo đây sẽ là phiên toái của cháu. Cháu ngừng toàn bộ việc hợp tác với nhà họ Hà, người nhà họ Kiều không tìm cháu để xin tha thứ thì tìm ai?"

Tường Bách Xuyên: "Có tìm cháu cũng vô dụng, khi nào Kiều Cẩn và em họ của cô ta nhận ra sai lầm của mình, chủ động tới xin lỗi Tô Dương và được Tô Dương tha thứ thì việc này mới coi như xong."

Tường Mộ Tranh thoáng kinh ngạc.

Đề Kiều Cẩn chủ động xin lỗi Tô Dương ư?

Việc này còn đau đớn hơn cả việc bắt cô ta rời ngành giải trí.

Chuyện này có phần viễn vông, với tính tình của Kiều Cẩn, chắc chắn cô ta sẽ không chủ động cúi đầu trước Tô Dương.

Tường Mộ Tranh không nói thêm gì nữa.

Anh còn đang lái xe: "Không thèm nghe cháu nói chuyện nữa đâu, đêm nay vợ chú có ca trực, hình như muốn kiểm tra người say rượu lái xe, chú phải ở cạnh theo dõi không nhớ có tên nát rượu nào kiểm chuyện với cô ấy thì phải làm sao bây giờ. Chú cúp máy đây."

Tường Bách Xuyên không quên bóc mẽ anh: "Đừng gọi vợ ngắn vợ dài nữa, Lạc Táp có bao giờ thèm nhìn chú đâu. Nhớ cô ấy gả cho người khác thì chú nói xem việc chú gọi cô ấy là vợ sẽ xấu cỡ nào."

Tường Mộ Tranh: "..."

Anh cố gắng nén giận: "Tường Bách Xuyên, cháu..."

Tường Bách Xuyên trực tiếp cúp điện thoại, đặt di động ở cạnh, tiếp tục xem ảnh chụp Tô Dương.

Có mấy tấm ảnh không chụp rõ, phải cẩn thận nhìn thì mới có thể nhận ra người được pháo hoa chiếu sáng dưới bóng đêm.

Đây là ảnh anh chụp khi Disneyland Hồng Kông bắn pháo hoa.

"Ông xã, em tắm xong rồi, anh đi tắm đi." Tô Dương bước ra từ phòng tắm, vừa dùng khăn lau tóc vừa bước về phía anh.

Tường Bách Xuyên nhanh tay tắt thư mục ảnh, mở trang tin tức, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nói với cô: "Anh đi tắm ngay đây, đúng rồi, mai anh dẫn em tới Disneyland nhé?"

Tô Dương giật mình, thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Disneyland?

Đây không phải là nơi dành cho trẻ con sao?

Thế mà anh lại muốn mang cô tới đó?

Cô còn nhớ mình đã từng tới Disney Hồng Kông năm 16 tuổi.

Bởi vì khi còn bé chưa từng được đi, muốn bù đắp tiếc nuối nên cô mới qua đó để xem rốt cuộc Disney trông như thế nào.

Lần đó, cô đi cùng Lục Duật Thành, Cố Hằng và một số bạn học.

Cô ấn tượng nhất với màn biểu diễn pháo hoa, ngược lại không có ấn tượng gì với những thứ khác.

Tô Dương cười: "Chỉ có trẻ con mới tới đó thôi, em đã lớn bằng này rồi, vậy có thích hợp không?"

Nói xong, cô ngồi lên đùi anh.

Tường Bách Xuyên: "Không có gì là không thích hợp cả."

Tô Dương: "Được, em còn chưa có cơ hội tới đó cùng anh đâu."

Editor: Đây, một trong hai Như Hoa đây thừa các bạn.

Bảo sao Tường vô sỉ ăn đánh:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chuyện cô không biết

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Một câu khái quát chương 47: Nam phụ quá đáng yêu, nam phụ cần được yêu thương. Nhưng nam chính càng đáng yêu hơn xD

*

Tường Bách Xuyên nhanh tay tắt thư mục ảnh, mở trang tin tức, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nói với cô: "Anh đi tắm ngay đây, đúng rồi, mai anh dẫn em tới Disneyland nhé?"

Tô Dương cười: "Chỉ có trẻ con mới tới đó thôi, em đã lớn bằng này rồi, vậy có thích hợp không?"

Nói xong, cô ngồi lên đùi anh.

Tường Bách Xuyên: "Không có gì là không thích hợp cả."

Tô Dương: "Được, em còn chưa có cơ hội tới đó cùng anh đâu."

*

Tại tiệc từ thiện của tập đoàn Mỹ Ngu, các ngôi sao tề tựu, náo nhiệt hơn cả lễ khai mạc của liên hoan phim.

Cố Hằng cùng Lục Duật Thành không bước lên thảm đỏ mà trực tiếp tiến về phía sau sân khấu. Không còn nhiều người ở sảnh tiệc, hai người ngồi ở một góc tương đối vắng vẻ.

Nhân viên phục vụ lấy cho bọn họ hai ly rượu vang.

Cố Hằng nhấp một ngụm rồi mới mở miệng: "Đêm nay Đồng Đồng không tới đâu."

Lục Duật Thành lắc ly rượu trong tay, thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Cô không tới là chuyện hợp tình hợp lý ngoài dự liệu.

Suy nghĩ của hắn rất mâu thuẫn.

Hắn vừa muốn cô đến, nhưng lại vừa không muốn cô có mặt.

Hắn không muốn cô đến là vì cô nói chuyện quá trực tiếp, sẽ không quanh co vòng vèo ở trước mặt truyền thông.

Thích gì làm nấy.

Rất dễ tự bôi đen chính bản thân mình.

Giờ đang ở đầu sóng ngọn gió, nhiều thêm một chuyện còn không bằng bớt đi một chuyện.

Mặt khác, hẳn muốn Tô Dương đến là vì không muốn Kiều Cẩn quá đặc ý, khiến cô ta nghĩ cô không dám tới vì sợ.

Cố Hằng nói: "Dựa theo tính tình của cô ấy, có lẽ cô ấy cũng muốn tới, chỉ là hiện tại phải đắn đo quá nhiều mà thôi."

Yên lặng trong chốc lát.

Lục Duật Thành tiếp lời: "Cho dù cô ấy tới cũng chẳng sao, tôi không giống Tường Bách Xuyên. Tường Bách Xuyên còn phải bận tâm về giao tình giữa hai nhà, tôi chẳng cần phải để ý tới kẻ nào hết. Nếu Kiều Cẩn dám làm Đồng Đồng mất mặt, tôi sẽ trực tiếp làm thịt cô ta."

Cố Hằng: "..."

Anh chợt cười giễu: "Sau đó dành nửa đời còn lại ở trong tù sao? Để Đồng Đồng phải nhớ kỹ cậu cả đời à?"

Lục Duật Thành hí hóp mắt: "Cho dù vào đó thì tôi cũng phải mang cậu theo, tôi sẽ nói cậu là kẻ đồng lõa, là cậu giật dây tôi làm thế."

Cố Hằng muốn mĩa mai lại đôi câu, chợt nghe Lục Duật Thành cười lạnh một tiếng: "Da mặt đúng là dày hơn cả tường thành, nhìn phát ngán lên được."

Theo tầm mắt của hắn, Cố Hằng quay đầu, người tới chính là Kiều Cẩn.

Kiều Cẩn mỉm cười, gật đầu chào Cố Hằng.

Sau khi tới gần, cô ta lại nhìn Lục Duật Thành. Cô ta cùng Lục Duật Thành không quá thân quen, chỉ từng ngằm gặp mặt hai lần trên bàn ăn chứ chưa bao giờ nói chuyện.

Cô ta chủ động chào hỏi: "Lục tổng, đã lâu không gặp."

Lục Duật Thành chậm rãi ngược mắt, nhú mày phun ra một câu: "Đã lâu không gặp? Chúng ta đã từng gặp nhau à?"

Sắc mặt Kiều Cẩn cứng đờ, không ngờ Lục Duật Thành lại không nể mặt như vậy. Tuy nhiên, cô ta đã sớm nghe nói tính tình người này không quá tốt, không phải là người dễ sống chung.

Cô ta cười cười, giả bộ không để ý mà nhắc nhở: "Chúng ta đã từng gặp trong bữa tiệc của đạo diễn Trần rồi."

Sắc mặt Lục Duật Thành lạnh nhạt: "Không có ấn tượng."

Kiều Cẩn: "..."

Cố Hằng cười nhạt một tiếng, nhấp một ngụm rượu vang.

Ở trước mặt Tô Dương, Lục Duật Thành chẳng có chút bản lĩnh nào, dám ngang ngược nhưng lại không dám nổi giận, cho dù có ngang ngược thì sau đó vẫn phải tìm cơ hội để giả vờ sợ hãi.

Nhưng ở trước mặt những người phụ nữ khác, hắn chẳng hề lưu tình chút nào.

Đây đại khái chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Kiều Cẩn kinh ngạc, nhưng cô ta không thể nổi đóa, càng không thể lộ rõ cảm xúc ở trên mặt.

Cô ta quay sang bắt chuyện với Cố Hằng: "Nghe đạo diễn Trần nói sang năm anh sẽ tham gia một bộ phim cổ trang của ông ấy, tôi sẽ đóng vai Tĩnh quý phi đây."

Cố Hằng nhìn cô ta chăm chăm mấy giây.

Trong bộ phim kia, Tĩnh quý phi là nữ phụ có rất nhiều cảnh diễn chung với anh.

Là người được sủng ái nhất trong số các phi tử của hoàng thượng.

Trước đó, đạo diễn Trần chỉ nói với anh về nữ chính, không ngờ nữ phụ lại là Kiều Cẩn.

Nghe cô ta nói sắp diễn vai Tĩnh quý phi, anh đột nhiên thấy đầu mình tê dại.

Trong dạ dày cũng sôi cuộn biển gầm.

Thấy Cố Hằng không lên tiếng mà như đang suy nghĩ, Kiều Cẩn cũng không để tâm. Hai người đã từng giao thiệp trong lần chụp cho bìa mặt tạp chí trước đó, cô ta biết anh không nói nhiều, có đôi khi phải quá nửa ngày mới đáp lại một câu.

Cô ta cũng đã quen rồi.

Kiều Cẩn lại cười nhẹ: "Đạo diễn Trần nói sẽ mở máy vào tháng hai năm sau. Đến lúc đó, có lẽ tôi sẽ phải thường quấy rầy anh để xin anh chỉ bảo về kỹ thuật diễn đấy."

Cố Hằng nói: "À, tôi sẽ không diễn bộ phim kia nữa."

Kiều Cẩn: "..."

Nụ cười nơi khóe miệng cô ta cứng đờ.

"Vậy sao? Hôm qua tôi còn nghe đạo diễn Trần nhắc tới anh mà."

Đêm qua còn nói là nam chính, thế mà hôm nay đã bỏ diễn rồi à?

Cố Hằng: "Ừ, tôi chỉ vừa quyết định không diễn nữa thôi."

Kiều Cẩn: "..."

Cô ta có ngốc tới mức cũng hiểu ý ngầm của câu nói này, chính bởi vì cô ta tham gia đóng phim nên anh mới mặc kệ danh dự của bản thân, lật lọng không diễn?

Trong lòng cô ta hít sâu nhiều lần mới có thể chậm rãi để cơn tức xuống.

Hiển nhiên nơi này không chào đón cô ta.

Kiều Cẩn tìm một cái cớ rồi rời đi.

Đi không bao xa, cô ta gặp được An Ninh đang bước tới.

Vì mất mặt trước Lục Duật Thành, hiện tại nhìn An Ninh cũng thấy khó chịu vạn phần.

An Ninh lễ phép chào hỏi cô ta, Kiều Cẩn chỉ xa cách "Ừ" một tiếng, mặt không cảm xúc cất bước đi thẳng.

An Ninh quay đầu nhìn Kiều Cẩn.

Lúc này, người đại diện của cô nói: "Chắc Kiều Cẩn không được Lục Duật Thành nể mặt đây mà. Bây giờ cô ta còn đang ằm ỉ với Tô Dương, sau này em tránh xa cô ta ra, đừng nhảy vào vũng nước đục ấy."

Ánh mắt An Ninh trầm xuống, gật gật đầu.

Người đại diện tiếp tục nhắc nhở cô: "Em qua chào Lục Duật Thành đi, đừng để quan hệ giữa hai người quá căng thẳng. Có không ít nữ diễn viên nổi tiếng tranh giành vai diễn cùng quyền phát ngôn mà anh ta lấy cho em đâu."

An Ninh có phần do dự, hai người chẳng còn quan hệ gì nữa, cho dù hấn giúp cô, cô cũng không muốn qua chào hỏi.

Sẽ khiến người ta cảm thấy cô mặt dày mày dạn.

Tuy cô hư vinh, ham tiền, cũng chưa bao giờ xem trọng lòng tự ái cùng mặt mũi của bản thân.

Nhưng... Bảo cô chủ động để Lục Duật Thành dẫm đạp lên chính thể diện của mình một lần nữa là chuyện cô không thể thân nhiên mà làm.

Người đại diện ra hiệu cho cô: "Đi đi, không có chỗ nào xấu với em cả, đừng không hiểu chuyện thế."

Đoạn nhìn cô chăm chăm với ánh mắt bất mãn.

An Ninh bấp chập bước qua.

Cố Hằng ngẩng đầu nhìn An Ninh, trong mắt cũng tràn ngập vẻ ghét bỏ.

Nhưng anh không lên tiếng, chỉ cúi đầu tiếp tục xem di động.

An Ninh ngồi ở một vị trí cách Lục Duật Thành không xa, cười nhẹ nói: "Lục tổng."

Tầm mắt của Lục Duật Thành dừng trên người cô, trên mặt không có biểu cảm dư thừa. "An Ninh, có một số lời tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai."

Sắc mặt An Ninh khẽ thay đổi, không khỏi nắm chặt hai tay, cô chỉ biết mình sẽ tự rước lấy nhục.

Nhưng cô vẫn cười nói: "Tôi lại đây để chào hỏi anh thôi, cảm ơn anh đã giành vai diễn cùng quyền phát ngôn quảng cáo đó cho tôi, tôi thích lắm."

Lục Duật Thành thân nhiên: "Tôi làm vậy không phải vì mặt mũi của cô, cô không cần tự mình đa tình, cũng chẳng cần phải cảm ơn tôi."

An Ninh cắn môi dưới, không tiếp lời.

Suy đoán lúc trước của cô là đúng, Lục Duật Thành giành những thứ này cho cô là vì nể mặt Tô Dương.

Cô đứng lên: "Tôi đi trước đây, xin lỗi, không tiếp chuyện được nữa."

Đội An Ninh đi xa, Cố Hằng nói lời sâu xa: "Hình như An Ninh được đối xử rất khác nhĩ. Nào là vai diễn trong phim truyền hình, nào là quyền phát ngôn, đã chia tay rồi mà cậu vẫn giành tài nguyên cho cô ta cơ à."

Lục Duật Thành xoa bóp ấn đường: "Vi Đồng Đồng thương thức cô ta nên tôi mới cho cô ta thêm cơ hội xuất cảnh, không phải người mẫu cùng nhà nhiếp ảnh sẽ cùng đạt được thành công sao."

Cho dù những điều Tô Dương mong muốn chỉ là suy nghĩ ở trong lòng cô, hấn cũng sẽ giúp cô đạt được ước nguyện.

Cố Hằng trêu chọc: "Nếu có ngày Đồng Đồng thấy người phụ nữ nào đó không tồi rồi giới thiệu cho cậu, có phải cậu cũng sẽ cảm động rơi nước mắt mà chấp nhận không?"

Lục Duật Thành: "Tôi có bệnh chặc?"

Cố Hằng cười: "Có bệnh cũng chẳng là gì, chỉ sợ bệnh đã nguy kịch, thuốc nào cũng không cứu nổi hành động điên rồ của cậu mà thôi."

Lục Duật Thành liếc anh, loại đề tài này đã trở nên nhàm chán tới cực điểm.

Hấn không tiếp tục tranh luận, một hơi cạn sạch rượu vang trong ly rồi lại gọi thêm một ly nữa.

Dường như Cố Hằng cũng lâm vào trầm tư.

Hai người không nói thêm lời nào.

Bên trong càng ngày càng đông khách quý, cực kỳ náo nhiệt.

Họ tự chụp ảnh rồi tán gẫu, vui vẻ vô cùng.

Duy chỉ có bầu không khí nơi bọn họ ngồi là cứng ngắc.

Mang theo chút cô đơn.

Một hồi lâu sau, Lục Duật Thành nói như đang lẩm bẩm.

Hấn bảo: "Tôi không muốn yêu đương, lại càng không muốn kết hôn."

Hấn chẳng có chút hứng thú nào với chuyện hôn nhân.

Trước kia, hấn cũng từng nghĩ tới việc kết hôn, nhưng đó đã là chuyện của mười một năm trước.

Về sau, hấn không còn nghĩ tới chuyện đó nữa.

Mà sau này lại càng không.

Cố Hằng cười nhạt một tiếng, hiếm khi nào tiếng cười của anh không mang theo sự giễu cợt.

Anh nhắc tới chuyện Tô Dương muốn đầu tư cho bộ phim với Lục Duật Thành, hỏi hấn nghĩ thế nào.

Lục Duật Thành nhìn rượu vang trong ly, hấn nghĩ thế nào?

Còn có thể nghĩ thế nào?

Dù cô chẳng bỏ một phân tiền, hấn cũng sẽ dựa theo ý tưởng trong lòng cô mà quay bộ phim đó.

Đương nhiên không thể để cô biết rõ lời này.

Chẳng phải Tường Bách Xuyên có tiền sao, thế thì cứ để anh ta trả nhiều một chút.

Khách quý đã gần đông đủ, trong sảnh huyền ảo nhộn nhịp.

Kiều Cẩn vẫn chưa nhìn thấy Tô Dương, cô ta nghiêng mặt hỏi Lisa: "Sao Tô Dương còn chưa tới?"

Lisa: "Chị cũng chẳng thấy cô ta đâu, nhưng lại nhìn Đinh Thiển đấy."

Nói xong, Lisa nhìn quanh một lượt, "Ồ đằng kia kia."

Kiều Cẩn nhìn theo ánh mắt của Lisa, Đinh Thiển đang nói chuyện với Duy Y.

Cô ta nói: "Đi thôi, ra chào hỏi một tiếng nào."

Đinh Thiển đã sớm thấy Kiều Cẩn, cũng đã sớm ngờ tới chuyện cô ta chủ động đến tìm cô.

Khi cô nói với Duy Y rằng Tô Dương đang ở Thượng Hải, không thể có mặt tại đây, sắc mặt của Duy Y thiếu chút nữa có thể vắt ra nước, nhưng lại không thể biểu hiện quá rõ ở trên mặt.

Duy Y ngoài cười nhưng trong không cười: "A, bây giờ đúng là không giống với lúc trước."

Đinh Thiển giả vờ nghe không hiểu, còn làm trò hề: "Đúng vậy, quả thực không giống với lúc trước, công khai chuyện hôn nhân cùng giữ bí mật đương nhiên là không giống rồi."

Duy Y: "..."

Lúc này, Kiều Cẩn đi tới, "A" một tiếng, "Tô Dương đâu? Thế nào? Lại ra về ta đây[1] à?"

[1] 耍大牌 (Đùa nghịch đại bài): Ý chỉ những ngôi sao lớn tự cho mình là quan trọng, khinh thường người khác.

Đinh Thiển cười, ý cười không chạm đến đáy mắt: "Cô nói đúng, Tô Dương đang ra về ta đây đấy, giờ cô ấy đang vung thức ăn cho chó cùng Tường Bách Xuyên, không có thời gian để đối mặt với một số người đang nóng ruột đâu."

Ngay cả Duy Y cũng bị mắg.

Sắc mặt Kiều Cẩn thay đổi liên tục, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Đinh Thiển, cô còn biết mình họ gì sao?"

Khóe môi Đinh Thiển vẫn ngậm ý cười như cũ, "Nếu cô không gọi tên tôi thì suýt nữa tôi cũng quên mất mình là ai đấy, xấu hổ quá đi mất, nhưng cũng cảm ơn cô luôn không ngại cực khổ mà nhớ tên tôi nhé."

Kiều Cẩn: "..."

Đinh Thiển nhìn về phía Duy Y: "Tổng biên tập Duy, tôi phải đi tìm Lục tổng để bàn bạc một chuyện, thứ lỗi, không tiếp cô được nữa."

Mặc kệ phản ứng của bọn họ, Đinh Thiển xoay người rồi đi.

Kiều Cẩn vốn còn muốn phát tiết đôi câu với Duy Y, vừa lúc chuông di động vang lên, cô ta lấy di động từ trong túi xách ra, là điện thoại từ nhà.

Cô ta báo với Lisa một tiếng, tới nơi yên tĩnh để nghe điện thoại.

"Mẹ à, có chuyện gì thế ạ?"

Mẹ Kiều thở dài: "Còn có thể là chuyện gì nữa! Con đúng là..."

Kiều Cẩn có linh cảm không tốt, "Mẹ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Mẹ Kiều: "Con nói đi, con cùng Tiểu Kiệt đã làm bấy gì thế! Giờ thì hay rồi, toàn bộ việc hợp tác giữa công ty của nhà dì con cùng tập đoàn Trung Xuyên đã ngừng rồi! Trung Xuyên là khách hàng lớn của nhà dì con, chiếm hai phần ba việc buôn bán của họ, hiện tại Trung Xuyên ngừng hợp tác, con có biết một ngày công ty thiệt hại bao nhiêu tiền không?"

Kiều Cẩn sững sốt, thật lâu sau mới hoàn hồn.

"Mẹ à, người chịu trách nhiệm cho tập đoàn Trung Xuyên là chú tư Tường mà, mẹ mau bảo bố tìm chú tư đi."

Mẹ Kiều: "Tiểu Tư ra nước ngoài rồi, điện thoại cũng không gọi được, nghe nói hiện tại Tường Bách Xuyên đang phụ trách việc này, đây là cố ý nhằm vào nhà họ Kiều chúng ta mà!"

Kiều Cẩn nắm chặt di động, hận không thể bóp nát món đồ trong tay.

Cô ta không khỏi sốt ruột: "Thế thì phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Kiều: "Mẹ cũng chẳng có biện pháp nào, chờ bố con về rồi nói sau. Mai bố con về rồi, mẹ chỉ nói trước với con một tiếng thôi, mấy ngày này con yên tĩnh một chút đi, đừng tiếp tục trêu chọc Tường Bách Xuyên nữa, con muốn khiến bố con tức chết thì mới chịu ngừng phải không?"

Kiều Cẩn tủi thân: "Mẹ, ngay cả mẹ cũng trách con sao?"

Mẹ Kiều thở dài: "Không phải mẹ trách con, mẹ chỉ muốn bảo con đừng về nhà trong mấy ngày này thôi, bằng không bố sẽ không tha cho con đâu. Chồng đi cũng tức lắm rồi đây, đang cãi nhau ỏm tỏi với đi con kia kia, cả nhà lộn xộn hết cả lên. Được rồi, mẹ không nói nữa đâu, đi con đang gọi điện cho mẹ này."

Mẹ Kiều cúp điện thoại.

Kiều Cẩn nhìn chằm chằm vào màn hình di động đang dần tối xuống, rất lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

Cô ta không ngờ Tường Bách Xuyên sẽ khăng khăng làm theo ý mình, lấy chuyện làm ăn ra để đùa giỡn.

Bất chấp chi phí, mặc kệ hậu quả để ngừng việc hợp tác.

Yên tĩnh hồi lâu, Kiều Cẩn mới sửa sang xong cảm xúc của bản thân. Bữa tiệc sắp bắt đầu, cô ta không thể thất thố nữa.

Vừa cất di động rồi bước vào sảnh tiệc, không ngờ chuông báo Weibo có tin tức lại vang lên.

Weibo của Tường Bách Xuyên có động thái mới.

Đây là tài khoản Weibo phụ của cô ta, theo dõi Tường Bách Xuyên, còn đặt anh vào nhóm theo dõi đặc biệt.

Cô ta mở tin, sau khi nhìn thấy tin tức, cô ta nắm chặt di động, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Một phút trước, Tường Bách Xuyên đăng trạng thái mới: [Mười một năm trước cô ấy đã từng tới đây, mười một năm sau vẫn hò hét muốn đi xem, hôm nay tôi lại mang cô ấy tới.]

Kiều Cẩn không khỏi cười khẩy, tự giễu cợt bản thân mình.

Trên mạng nói Tô Dương không được nhà chồng chào đón, bị vắng vẻ vào lễ Giáng Sinh.

Anh vừa đưa tài khoản Weibo phụ của mẹ mình ra ánh sáng, vừa đăng bài viết buồn nôn như vậy.

Đây là Tường Bách Xuyên lạnh lùng, chưa bao giờ để bụng tới lời đàm tiếu mà cô ta biết ư?

Kiều Cẩn lại mở những tấm hình được đăng kèm.

Là năm tấm ảnh chụp Tô Dương ở Disneyland.

Có hai tấm là ảnh cũ, được chụp trong màn trình diễn pháo hoa ở Disney Hồng Kông.

Ba tấm còn lại là ảnh được chụp tại Disney Thượng Hải ngày hôm nay.

Sau khi xem xong, tim đau như cắt.

Phô bày tình cảm, nói lời buồn nôn, anh vốn khinh thường làm những chuyện này.

Mà hiện tại, vì Tô Dương, anh không tiếc làm tất cả những chuyện tự hủy hoại hình tượng của bản thân mình.

*

Trong một khách sạn nào đó ở Thượng Hải.

Tô Dương vui chơi cả ngày, tắm xong vẫn chưa ăn cơm, lúc này cô mệt tới mức không muốn nhúc nhích.

Sau khi đăng trạng thái trên Weibo, Tường Bách Xuyên hỏi cô: "Đêm nay em muốn ăn gì?"

Tô Dương nằm trên sofa, vì đang đắp mặt nạ, khó lòng nói chuyện nên cô xua tay.

Đã ăn vặt không ít nên hiện tại cô cũng không quá đói.

Tường Bách Xuyên ngồi cạnh cô, nhìn chiếc mặt nạ trắng trắng mà thấy khó chịu.

Anh đưa tạp chí cho cô: "Em che mặt đi."

Tô Dương: "Che cái gì mà che, em cứ muốn dọa anh đấy."

Tuy nói tới nói lui nhưng cô vẫn cầm quyển tạp chí trên bàn rồi mở ra che mặt.

Tường Bách Xuyên hỏi: "Có mồi chân không?"

Tô Dương: "Có."

Tường Bách Xuyên đặt hai chân cô lên đùi mình, bắt đầu xoa bóp cho cô.

Lướt lự vài giây, anh nói: "Anh đăng mấy tấm ảnh chụp em ở Disney lên Weibo rồi."

Tô Dương: "..."

Cô dùng ngón tay dè mặt nạ xuống, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ anh khoe khoang chuyện tình cảm tới nghiện rồi à?"

Tường Bách Xuyên không đáp mà tiếp tục xoa bóp cho cô.

Trên mạng nói cô bị vắng vẻ, anh bèn đáp trả bằng ảnh chụp.

Nếu là dĩ vãng, anh chắc chắn sẽ không để ý tới những tin tức này.

Nhưng sau khi nghe những lời Giang Phàm nói, anh lại cảm thấy rất có lý, dù sao anh cũng không phải là phụ nữ, không thể nào hiểu được tâm tư vừa tinh tế, nhạy cảm vừa hay thay đổi của phụ nữ.

Chuông di động của Tô Dương reo lên, Tường Bách Xuyên đưa di động cho cô, mắt nhìn màn hình, là Lục Duật Thành gọi.

Tô Dương vừa nhận điện thoại, âm thanh bất mãn chất vấn của Lục Duật Thành đã truyền đến qua sóng điện từ: "Tô Dương, Tường Bách Xuyên dùng ảnh tôi chụp cậu ở Disney để phô bày tình cảm là có ý gì?"

Tô Dương khẽ giật mình, "Hả?"

Lục Duật Thành giận mà không có chỗ phát: "Sao anh ta có thể không biết xấu hổ như vậy!"

Ngừng nửa giây, hần lại nói: "Cậu nhắc lại câu tôi vừa nói không sót một chữ cho Tường Bách Xuyên nghe đi!"

Tô Dương vô thức nhìn về phía Tường Bách Xuyên, sắc mặt anh căng thẳng, cũng đang nhìn về phía cô.

Cô: "..."

Cách nhau gần như vậy, Lục Duật Thành còn gầm lên, rõ ràng Tường Bách Xuyên cũng nghe thấy.

Chợt, Tường Bách Xuyên cảm di động của cô, nói với ông nghe rằng: "Lục Duật Thành, tất cả đều là ảnh tôi chụp, chẳng có nửa xu quan hệ nào với cậu hết!"

Lục Duật Thành thoáng sùng sốt, lại khôi phục khí thế kiêu căng lúc trước trong nháy mắt: "Hai tấm chụp ở Disney Hồng Kông kia là ảnh chúng tôi chụp khi cùng tới Hồng Kông vào kỳ nghỉ hè mà Đồng Đồng tốt nghiệp trung học cơ sở. Khi đó cô ấy còn chưa biết anh, anh còn không biết xấu hổ mà nói là anh chụp à!?"

Tường Bách Xuyên bình tĩnh: "Cô ấy đứng tạo dáng ở nơi đó, Lục Duật Thành, không phải chỉ mình cậu mới có thể chụp được đâu!"

Lục Duật Thành: "..."

Nhất thời không kịp phản ứng.

Tường Bách Xuyên không giải thích gì nữa mà trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Dương nhìn anh không chớp mắt, kinh ngạc tới mức quên mình muốn nói gì.

Tường Bách Xuyên liếc cô: "Nhìn cái gì mà nhìn, đắp mặt nạ của em đi!"

Anh đặt di động xuống, không tiếp tục bóp chân cho cô nữa mà đứng dậy đi về phía phòng sách.

Tô Dương kéo mặt nạ dưỡng da xuống, bò dậy từ trên sofa, "Tường Bách Xuyên, câu anh vừa nói có ý gì? Cái gì gọi là em đứng ở đó tạo dáng, không chỉ mình Lục Duật Thành mới chụp được?"

Mắt thấy Tường Bách Xuyên sắp vào phòng sách, cô lại hô lên: "Này, anh nói chuyện đi chứ!"

Tường Bách Xuyên quay đầu: "Anh phải mở hội nghị video, em đừng quấy rầy anh!"

Dứt lời, anh đóng cửa phòng sách.

Tô Dương: "..."

Trong lòng phát điên.

Cô không kịp đi dép trong nhà, trực tiếp chạy đến cửa phòng sách, gắng sức xoay tay nắm cửa nhưng cửa chẳng hề nhúc nhích.

Xoay thêm vài lần, vẫn là không có động tĩnh nào.

Cửa đã bị khóa trái từ bên trong.

Tô Dương bắt đầu đi thờ dài.

Người đàn ông kỳ quặc này thật là, còn thẹn thùng nữa chứ.

Editor: Đáng yêu chưaaaa xD

[1] **Thông báo** - Một số chương sau sẽ set riêng tư nha mọi người xD Mình sẽ set tùy tâm tình, vì vừa phát hiện có người chuyển ver tiếp. Cảm ơn bạn The_little đã thông báo cho mình.

[2] **Spoil nhỏ cho cả nhà.** Một số điểm sáng trong các chương sau:

Chương 49: Cả nhà họ Tường đùa giỡn Xuyên Xuyên (1)

Chương 50: Cả nhà họ Tường đùa giỡn Xuyên Xuyên (2)

Chương 51: Anh Tường chỉ Tô tiếp tục rải đường cùng cảnh các nhân vật phụ tương tác với nhau

Chương 52: Xuyên Xuyên nổi giận đánh người

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Bữa tiệc sinh nhật đặc biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Convert: Sakahara

Editor: Manh

"Lục Duật Thành, tất cả đều là ảnh tôi chụp, chẳng có nửa xu quan hệ nào với cậu hết!"

"Hai tấm ở Disney Hồng Kông là ảnh chúng tôi chụp khi cùng tới Hồng Kông vào kỳ nghỉ tốt nghiệp trung học cơ sở của Đồng Đồng. Lúc đó cô ấy đã biết anh đâu, anh còn không biết xấu hổ mà nói là anh chụp à!?"

"Cô ấy đứng tạo dáng ở nơi đó, không phải chỉ mình Lục Duật Thành cậu mới có thể chụp được đâu!"

*

Tường Bách Xuyên không mở hội nghị qua video, laptop của anh vẫn còn ở trong phòng khách.

Bản thân nhìn đi động một hồi, anh lại đăng nhập vào Weibo.

Đã có hơn mười ngàn bình luận.

Nhìn trạng thái trên Weibo kia, chính bản thân anh cũng không nở nhìn thẳng.

Buồn nôn tới mức khiến người ta nổi da gà.

Kỳ thực, vừa rồi anh cũng phải căng da đầu mà gõ từng chữ.

Có tin nhắn được gửi tới di động.

Tường Mộ Tranh: [Chú không ngờ Tiểu Xuyên lại như vậy đấy ~ Vì Đồng Đồng, ngay cả hình tượng cũng không cần!]

Ngay sau đó là một tin khác: [Đúng rồi, cháu đã hẹn được chủ tịch Dung chưa? Có cần chú giúp một tay không? (Mỉm cười)].

Tường Bách Xuyên không đáp lời mà rời khỏi Wechat.

Hà tổng lại gọi điện nhắc nhở anh về chuyện hẹn gặp chủ tịch Dung của Phương Vinh vào ngày mai.

Tường Bách Xuyên hỏi, khi nào chủ tịch Dung trở về.

Hà tổng nói: "Ông ấy về từ tối rồi, nhưng thư ký lại báo là ngày mai đã kín lịch."

Tường Bách Xuyên: "Buổi tối thì sao?"

Anh không còn thời gian để tiêu hao nữa.

Cứ muộn một ngày, cơ hội chiến thắng Doãn Lâm của anh lại ít đi một chút.

Hà tổng: "Buổi tối cũng đã có sắp xếp rồi. Gần đây, công ty nhiên liệu mà chủ tịch Dung nắm cổ phần đang bị thu mua đến mức sắp phải đổi chủ, chủ tịch tập đoàn nhiên liệu đã tự tới yêu cầu bỏ phiếu, đàm luận mất bao lâu thì chưa xác định."

Tường Bách Xuyên vuốt ve cây bút trong tay, ánh mắt trầm trầm, cuối cùng vẫn quyết định, "Tôi vẫn sẽ chờ chủ tịch Dung, có lẽ sẽ có vài phút sau khi bọn họ đàm phán xong."

Hà tổng ngăn ra, "Nhờ chờ cả tối cũng không được thì sao?"

Có lẽ, chủ tịch Dung vốn không định gặp anh. Dựa theo quan hệ cá nhân giữa chủ tịch Dung cùng ông chủ của Doãn Lâm, ông không gặp Tường Bách Xuyên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tường Bách Xuyên: "Không thử thì sao biết có chờ được hay không."

Hà tổng khuyên anh: "Tìm chú tư của cậu đi, tốt xấu gì Trung Xuyên chúng ta cũng là cổ đông hợp pháp của Phương Vinh, nếu chủ tịch của Trung Xuyên tự hẹn chủ tịch Dung thì chủ tịch Dung không thể không nể mặt!"

Tường Bách Xuyên: "Tự tôi có thể giải quyết thì cần gì phải làm phiền chú tư. Nếu chuyện gì cũng phải tìm chú ấy thì cần tôi với chú làm gì?"

Hà tổng đành phải thôi.

Tường Bách Xuyên cúp điện thoại.

Anh biết hẹn chủ tịch Dung không phải chuyện dễ, thậm chí, dù anh có chờ thì cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy ông.

Dựa theo lời nói vừa tự phụ vừa chắc chắn của Bảng Việt Hy lúc trước là có thể biết một hai.

Việc hợp tác chiến lược giữa ngân hàng đầu tư Hải Nạp cùng LACA đã được đưa vào chương trình nghị sự, nếu không nhanh chóng móc nối với Phương Vinh, tài chính anh sẽ thiệt hại không ngừng.

Trong kế hoạch cũ, anh vốn nắm chắc chuyện LACA hợp tác cùng Phương Vinh, nhưng sau lại bị Doãn Lâm lật đổ.

Doãn Lâm cùng Hải Nạp chưa từng ngừng nghỉ, nhưng lần này, việc Bảng Lâm Bản cố tình chứa mũi nhọn thực sự khiến anh bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Tô Dương hô hào ở ngoài: "Tường tổng, máy tính của ngài này, không phải ngài muốn mở hội nghị qua video sao? Không có máy tính thì mở thế nào?"

Tường Bách Xuyên nhìn về phía cửa ra vào, anh nhíu mày, không lên tiếng.

Tô Dương không chịu bỏ qua, "Tường tổng à? Tôi là trợ lý số một của ngài, Tô Như Hoa, ngài mở cửa cho tôi đi."

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương: "Tường tổng à? Là Như Hoa đây."

Tường Bách Xuyên chịu không nổi, đứng dậy mở cửa, không đợi Tô Dương kịp phản ứng, anh trực tiếp đoạt laptop trong tay cô. Vừa định đóng cửa, Tô Dương lại nhanh tay ôm cổ anh.

Tường Bách Xuyên vỗ về lưng cô: "Buông ra nào, anh phải họp."

Tô Dương chẳng những không thả tay mà còn được đằng chân lân đằng đầu bám dính lấy anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: "Em cũng đâu hỏi sao hai tấm ảnh ở Disneyland Hồng Kông lại là do anh chụp, anh sợ cái gì?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh cúi đầu cắn nhẹ lên môi dưới của cô, lại lập tức thả ra.

Tô Dương nhón chân hôn lên môi anh.

Cô buông tay: "Em vào phòng ngủ chờ anh nhé, anh cứ làm việc đi."

Tường Bách Xuyên bình tĩnh nhìn cô, yết hầu động vài lần, tựa như có nỗi niềm khó nói.

Tô Dương yên lặng chờ anh mở miệng.

Một lát sau, Tường Bách Xuyên không chống đỡ nổi ánh mắt vừa vô tội vừa mong ngóng của cô.

Anh nói: "Là anh chụp những tấm ảnh đó."

Anh gặp cô lần thứ hai ở Hồng Kông.

Khi ấy, cô vừa tốt nghiệp lớp chín, đang đi chơi tại Disneyland vào kỳ nghỉ hè.

Trước khi tới Hồng Kông một ngày, anh vừa về Bắc Kinh, vừa khéo gặp được bố Tô ở nhà chú hai.

Hàn huyền cùng ông đôi câu, cuối cùng, anh vô thức chuyển sang đề tài về Tô Dương, mới biết cô đã tới Disneyland Hồng Kông cùng năm, sáu bạn học.

Hôm sau, sau khi lịch làm việc ở Hồng Kông của anh kết thúc, vốn phải trở về New York vào xế chiều, anh lại mải xui quỷ khiến tới Disneyland.

Anh không hy vọng mình có thể gặp được cô giữa biển người tấp nập trong kỳ nghỉ hè ở Disneyland.

Anh cũng không tham gia bất kỳ trò chơi nào, chỉ đi dạo nơi nơi mà không ôm mục đích gì.

Nói không có mục đích cũng không chính xác.

Mục đích của anh là muốn xem xem mình có thể vô tình gặp được cô giữa chốn đông người hay không.

Tuy loại tỷ lệ này chỉ là con số không tròn chĩnh.

Tân bộ tối trưa, ngoài những khuôn mặt xa lạ thì chẳng còn gì khác.

Nhưng vận may của anh cũng không quá tệ.

Buổi tối, lúc pháo hoa được đốt lên, anh nhìn thấy cô trong biển người tấp nập.

Khi ấy, pháo hoa bàng bạc bay lên không trung,

Cả bầu trời đêm sáng ngời.

Giữa không trung sục sôi.

Mà biển người dưới đất cũng thế.

Ngay lúc đó, anh nhìn thấy cô.

Chỉ cách anh khoảng bốn, năm người.

Cô đang phấn khởi nghiêng đầu miêu tả điều gì đó với Lục Duật Thành.

Một vòng pháo hoa lại nở rộ, cả bầu trời đỏ rực.

Những tiếng thét chói tai vang lên trong biển người.

Anh chưa từng nghe cô nói chuyện, không biết trong những tiếng thét ấy có giọng của cô không.

Đương lúc pháo hoa chiếu rọi, khi sáng khi tối, anh thấy cô nhảy tại chỗ vài lần.

Có lẽ là vì quá phấn khích.

Anh rút di động, quay video của cô, quá tối tăm, chỉ thấy bóng người trong video, không phân biệt nổi ai với ai.

Nhưng anh vẫn tiếp tục quay.

Pháo bông sắc bạc lại bay lên một lần nữa, đám đông trở nên rõ nét.

Cô chợt quay đầu, đặt tay dưới cằm, tạo dáng chữ V nom rất ngốc nghếch.

Lục Duật Thành chụp ảnh cho cô.

Anh nhanh chóng đổi sang hình thức chụp ảnh, pháo hoa dần dần lụi tàn.

Cũng may, vận khí không tệ, anh chụp được mấy bức.

Buổi biểu diễn pháo hoa kết thúc, dòng người bắt đầu chuyển động, không còn thấy bóng dáng của bọn họ đâu nữa.

Sau, cũng không tìm được.

Nếu không phải lần này tới Thượng Hải, không lật xem những ảnh chụp trước kia thì anh suýt nữa đã quên rằng mình cũng từng điên cuồng khi còn trẻ.

Từng điên cuồng và không có lý trí như thế vì một cô gái.

Năm đó, anh 20 tuổi.

Tô Dương vòng tay quanh hông anh, mắt đối mắt với anh, "Mấy hôm trước anh còn hỏi em có từng tới Disney không, đều đến đó cả rồi còn gì!"

Tường Bách Xuyên nói: "Anh quên mất."

Không có chuyện anh quên, chỉ là anh muốn tìm một cái cớ để đưa cô đi chơi một lần mà thôi.

Lần ở Hồng Kông ấy mất hứng cực kỳ, người đứng cạnh cô là Lục Duật Thành cùng Cố Hằng.

Ngón tay Tô Dương gãi gãi lưng anh.

Cô muốn hỏi rõ về chuyến đi Disneyland ấy, sau khi suy nghĩ thì lại thôi.

Lúc ấy, anh chỉ có một mình.

Mà cô lại ở cùng với Cố Hằng và Lục Duật Thành.

Không hỏi về kỷ ức không quá tốt đẹp ấy cũng được.

Đó là lần thứ hai anh nhìn thấy cô, cô rất tò mò, không biết lần thứ ba là ở đâu nhỉ?

Sáng hôm sau.

Tường Bách Xuyên dậy sớm hơn Tô Dương, sau khi gọi món, anh lại hô Tô Dương rời giường.

Tối hôm qua, Tô Dương bị giày vò đến nửa đêm. Hiện tại, cô cảm thấy mình thân mật cùng Tường Bách Xuyên hoàn toàn là vì sinh con.

Tường Bách Xuyên nói, nếu cô mang thai vào tháng này, đứa bé sẽ chào đời trước ngày mừng 1 tháng 9 năm sau, vừa đúng tuổi đến trường.

Khi ấy, cô: "..."

Nghẹn một hơi ở trong lồng ngực, không lên mà cũng chẳng xuống nổi.

"Đồng Đồng, dậy ăn mỳ này." Tường Bách Xuyên trực tiếp xốc chăn lên, "Dậy đi, ăn cơm xong rồi lại ngủ."

Tô Dương cảm phần nhìn anh: "Ngủ một tí rồi ăn sau không được à!"

Cô lại trùm chăn lên đầu, "Tuởng Bách Xuyên, anh phiền thế hả!"

Tuởng Bách Xuyên kéo chăn xuống, "Hôm nay là sinh nhật em, anh bảo nhà hàng làm mì trường thọ rồi, em dậy ăn đi. Tí nữa mì trường thọ là không ăn được đâu."

Tô Dương ngủ đến tỉnh tỉnh mê mê, mở mắt nhìn về phía Tuởng Bách Xuyên, "Hôm nay là sinh nhật em á?"

Cô bật dậy khỏi giường.

Trong lòng lại đau xót, qua sinh nhật này, cô sẽ 29 tuổi, lại già thêm một tuổi.

Tuởng Bách Xuyên đưa quần áo cho Tô Dương: "Sáng nay bố mẹ gọi cho em đấy, anh nhận điện thoại rồi."

Tô Dương duỗi tay ôm cổ anh: "Anh bận thế mà vẫn nhớ sinh nhật của em sao?"

Tuởng Bách Xuyên "Ừ" một tiếng như có như không, bắt đầu thay quần áo cho cô.

Anh luôn nhớ rõ sinh nhật của cô, nhưng có đôi khi anh không ở nhà vào ngày đó, không thể cùng cô trải qua ngày sinh nhật.

Cô không thêm đề ý những chuyện này, mà anh cũng không quá chú trọng chúng, thế nên sau này, đối với ngày lễ, ngày kỷ niệm hay ngày sinh nhật, hai người đều thờ ơ.

Nếu ở cạnh nhau thì ăn mừng một cái, khi cách xa nhau cũng chỉ gọi điện dặn dò đối phương một tiếng.

Trong lúc ăn sáng, Tuởng Bách Xuyên hỏi Tô Dương: "Hôm nay em muốn đi đâu không?"

Tô Dương lắc đầu: "Em cũng chẳng phải trẻ con nữa, ngày sinh nhật nhỏ mà thôi, khỏi phải long trọng như vậy."

Sau còn bảo: "Hôm nay anh không cần ở cùng em đâu, coi như chuyến đi Disney hôm qua là ăn mừng trước rồi. Không phải anh qua đây để hẹn gặp chủ tịch Dung của Phương Vinh sao? Anh chuẩn bị kế hoạch của anh đi, lát nữa em đi ngủ bù, buồn ngủ chết em rồi."

Tuởng Bách Xuyên nói: "Trưa nay anh vẫn có thời gian để ăn cùng em, buổi tối thì phải đợi chủ tịch Dung, khi nào về được thì khó nói."

Tô Dương uống một thìa canh: "Mùi vị không tệ."

Cô ngước mắt nhìn anh, biết anh thấy áy náy nên an ủi: "Tối nay em cũng có việc mà, em cần sửa một số chi tiết trong quảng cáo của LACA."

Tuởng Bách Xuyên gật đầu, yểu hờn khẽ chuyển động nhưng không nói thêm gì khác.

Vào buổi chiều, một mình Tô Dương ở khách sạn, cực kỳ buồn chán.

Kế hoạch cho quảng cáo của LACA không còn gì để sửa nữa.

Cô nằm trên sofa, thờ ơ nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Chờ lộ trình ở Thương Hải kết thúc rồi trở về Bắc Kinh, kỳ nghỉ của bọn họ coi như kết thúc.

Rồi lại phải xa cách một thời gian.

Tô Dương nắm một nhúm tóc, quét qua quét lại chớp mắt.

Vì quá nhàm chán, cô bèn tìm giấy A4 cùng bút chì bắt đầu vẽ linh tinh.

Vẽ tới vẽ lui, một ý tưởng đột nhiên hiện lên trong đầu.

Dù gì cũng đang rảnh rỗi.

Cô bắt đầu phác họa toàn bộ những cảnh tượng kinh điển của mình cùng Tuởng Bách Xuyên từ lúc gặp nhau tới nay.

Lần đầu tiên là ở cửa khu chung cư, Tuởng Bách Xuyên không nói cụ thể về tình huống gặp mặt, Tô Dương bắt đầu tự vẽ từng từng từng từng từng hình ảnh Tuởng Bách Xuyên vừa gặp đã yêu cô, mắt cũng phải sáng lên.

Trong bức tranh, cô buồn rầu đứng trên ven đường, đang đợi bố đưa chìa khóa, còn anh lái xe, đôi mắt nhìn cô đắm đắm, sau giây phút thoáng gặp mặt, anh vẫn nhìn cô từ kính chiếu hậu.

Vẽ xong bức này, Tô Dương sờ má, cảm thấy bản thân đang phát tình.

Sau đó, trong bức thứ hai, cô đứng dưới bầu trời pháo hoa của Disneyland, anh đứng chụp ảnh cho cô giữa biển người.

Bức thứ ba, hai người đứng trước ô tô, tay cầm ô, cơn mưa giáng xuống cả vùng.

Nước mưa bắn ngược từ trên đất, một mảnh trắng xóa.

Trời đất giao hòa.

Bọn họ ôm hôn say sưa.

Tấm thứ tư, tuyết rơi không ngừng, làn áo bạc bao phủ kín mặt đất.

Cô trốn học leo lên bờ tường, anh đứng ở ngoài, giang tay đón cô.

Tấm thứ năm, trời đông giá rét, trong nhà trọ nhỏ có máy sưởi vẫn đang "làm nóng" cùng điều hòa "bị hỏng", anh đắp tấm chăn mỏng đến không thể mỏng hơn của mình lên người cô.

Đi kèm với lời thoại: [Nếu em vẫn thấy lạnh thì chúng ta tập thể dục nhịp điệu nhé.]

Tấm thứ sáu: Anh đang được tạp chí tài chính và kinh tế phỏng vấn.

Phóng viên hỏi: Đã có xí nghiệp của dòng họ rồi, sao ngài còn nghĩ tới việc tự tay sáng lập một ngân hàng?

Anh nửa đùa nửa thật: Để kiếm tiền mua máy ảnh.

...

Tổng cộng về mười hai bức.

Sau khi vẽ xong, Tô Dương cẩn thận gấp gọn chúng lại, suy nghĩ xem nên đưa anh bằng cách nào.

Một lát sau, cô lại lấy ra một tờ A4, viết một bức thư cho anh.

Bố đứa nhỏ:

Mong rằng anh vẫn khỏe!

Khi anh nhìn thấy bức thư này, hai ta đã ở hai phương trời khác nhau.

.....

.....

(Lược bỏ 2000 chữ ở đây, bố đứa nhỏ à, anh phải tự tưởng tượng việc này rồi, có mấy câu chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, anh biết mà...)

Mong hồi âm từ anh:)

Mẹ đứa nhỏ,

Ngày 28 tháng 12 năm 2016.

Viết xong thư, Tô Dương xem đi xem lại, đoạn, cô cảm phong thư có chút không nghiêm túc này cùng mười hai bức vẽ, chuẩn bị đến bưu điện để gửi chúng tới New York.

Gần khách sạn có một bưu điện, Tô Dương không để vệ sĩ đi cùng, nói sẽ lập tức quay lại.

Vệ sĩ gật đầu đồng ý, nhưng vẫn âm thầm theo sau.

Đến bưu điện, khi điền địa chỉ nhận thư, Tô Dương có phần do dự.

Suy nghĩ một hồi, cô vẫn điền địa chỉ của Hải Nạp. Nếu gửi tới căn hộ của anh, không biết tới năm nào anh mới mở hòm thư ra một lần.

Về người gửi thư, cô đề là: Từ vị fan trung thành nhất của anh, Tô Như Hoa.

Khi nhân viên thấy thông tin ấy, người nọ còn nhìn cô vài lần.

Cô đeo khẩu trang nên họ không nhận ra.

Cho rằng cô là fan nảo tàn của Tướng Bách Xuyên.

Ra khỏi bưu điện, Tô Dương tản bộ, mua một miếng bánh trà xanh cùng bánh kem phô mai trong tiệm bánh ngọt, xách theo túi bánh về khách sạn.

Đang là đèn đỏ cho người đi bộ.

Cô kiên nhẫn đứng chờ ở đầu đường.

Di động rung lên, có tin nhắn được gửi đến.

Lục Duật Thành: [Xuống đi, tôi đang ở dưới khách sạn.]

Tô Dương kinh ngạc mấy giây.

[Cậu đang ở Thượng Hải à?]

Lục Duật Thành: [Ừ, cho cậu mười phút, quá hạn thì tôi không chờ đâu!]

Tô Dương lại hỏi: [Tôi tặng quà sinh nhật cho tôi sao?]

Lục Duật Thành: [Cậu còn chín phút.]

Tô Dương: [...]

Cô liếc mắt nhìn đèn tín hiệu, thấy là đèn xanh nên bước về phía trước.

Chưa được hai bước đã bị một người kéo về.

Tô Dương quay đầu, là một cậu trai cao hơn cô rất nhiều.

Cậu mặc quần áo đua xe, tràn trề nét thanh xuân, giữa hai đầu lông mày là vẻ phóng túng khó lòng kiềm chế.

Hình dung khuôn mặt này như một tiểu thịt tươi đang nổi tiếng là thích hợp nhất.

Cậu trai chỉ chỉ đèn tín hiệu mà không nói chuyện.

Khi Tô Dương nhìn lên, đèn đã chuyển đỏ.

Thì ra, vừa rồi cô chỉ lo nhìn di động nên đã bỏ lỡ đèn xanh, khi cô nhìn thấy đèn xanh, kỳ thực chỉ còn hai giây cuối cùng, không đủ để cô qua đường.

Tô Dương nói lời cảm ơn với cậu trai.

Cậu trai không lên tiếng, chỉ nhìn cô với ánh mắt sâu xa.

Đèn xanh lại sáng lên.

Bạn bè của cậu đang đứng chờ ở phía đối diện.

Họ trêu đùa: "Cậu bắt đầu học tuân thủ luật giao thông từ lúc nào thế?"

Cậu trai cười.

Nụ cười vừa lưu manh vừa hư hỏng.

Cô gái ngồi trên xe thể thao hô lên với cậu: "Gia Dương, mau lên, chúng ta sắp muộn rồi!"

Một đám thanh niên lái những chiếc xe thể thao sang trọng cùng màu.

Xe thể thao đã cải tiến động cơ ồn ào khoe mẽ từ từ chạy về phương xa.

Tô Dương không khỏi cau mày, giữa khu phố sầm uất chật như nêm cối, bọn họ lại lái xe thể thao.

Mà khi nhìn thấy bóng người kia, vệ sĩ đứng cách Tô Dương không xa vốn muốn tiến lên, không nghĩ rằng Hà Gia Dương chỉ kéo Tô Dương một cái chứ chưa làm gì khác.

Vệ sĩ nhận ra Hà Gia Dương.

Cậu ta là em họ của Kiều Cần.

*

Tô Dương xuống dưới khách sạn, xe của Lục Duật Thành chậm rãi lái qua từ bãi đỗ.

Cửa sổ hạ xuống.

Lục Duật Thành không kiên nhẫn nhìn cô: "Cậu tới muộn ba phút."

Tô Dương: "Mau lên, tôi còn đang có việc!"

Lục Duật Thành nhìn bánh kem trong tay cô, trực tiếp đoạt lấy: "A, không tồi, có tiến bộ, biết đáp lễ rồi này."

Tô Dương: "..."

Lục Duật Thành tiện tay đặt bánh lên ghế lái phụ, lại cầm hai gói đồ từ ghế lái phụ rồi đưa cho cô: "Một của tôi, một của Cố Hằng. Bây giờ cậu đang là người nổi tiếng, ra ngoài nhớ phải đeo mấy cái vào, không cần cảm ơn đâu."

Ô tô từ từ rời đi.

Tô Dương nhìn hai gói khẩu trang dùng một lần trong ngực.

Câm lặng nhìn chăm chăm về hướng ô tô rời đi.

Chạy tới từ nơi xa xôi như thế chỉ để đưa khẩu trang cho cô thôi sao?

Mười giờ tối, Tưởng Bách Xuyên vẫn còn đang đợi chủ tịch Dung trong phòng chờ VIP.

Chỉ cần vị thư ký kia còn chưa tan ca, anh sẽ không rời đi.

Chờ đợi với hy vọng mong manh là điều anh thường xuyên gặp phải đương thuở đầu lập nghiệp.

Nếu gặp được ông, anh sẽ kiểm lời.

Nếu không gặp được, anh cũng chỉ mất chút thời gian mà thôi.

Đối với Tưởng Bách Xuyên thời thanh niên mà nói, thứ anh có nhiều nhất là thời gian.

Mãi cho đến mười giờ mười lăm phút, trợ lý của chủ tịch Dung qua mời anh đi.

Tưởng Bách Xuyên biết, việc này xem như đã thành công.

Khi anh vào phòng, chủ tịch Dung đang mệt mỏi xoa bóp ấn đường. Đối với một người đã qua tuổi 55 mà nói, thân thể của người nọ sẽ không chịu nổi kiểu làm việc liên tục chẳng phân ngày đêm.

Chủ tịch Dung cùng Tưởng Bách Xuyên đã từng gặp mặt đôi lần, nhưng hai người không thân quen, cũng chưa từng trò chuyện cùng nhau.

Ông cười: "Bây giờ chẳng có mấy thanh niên không kiêu ngạo không được như cậu đâu, tính tình cậu có mấy phần giống với chú tư của cậu đấy."

Tưởng Bách Xuyên: "Chủ tịch Dung quá khen. Tôi mạo muội tới thăm, làm trễ nải thời gian nghỉ ngơi của ngài, xin thứ lỗi cho tôi."

Chủ tịch Dung đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay tôi vốn không có ý định gặp cậu, cậu cũng biết nguyên nhân rồi đấy. Có đôi khi người ta phải làm ăn, cũng phải kiếm tiền, nhưng lại càng phải làm bạn."

Tưởng Bách Xuyên biết người bạn ông nói là chỉ ông chủ của Doãn Lâm.

"Chủ tịch Dung, ngài có thể tiếp tục là bạn bè, cũng sẽ không bỏ lỡ việc kiếm lợi nhuận."

Chủ tịch Dung: "Tôi biết nếu tới nay cậu đã kiên nhẫn chờ tới bây giờ thì nhất định đã có chuẩn bị, năm phút đủ chưa?"

Tưởng Bách Xuyên: "Hai phút là đủ rồi."

Chủ tịch Dung cười: "Chàng trai trẻ, kiêu ngạo thật đấy. Tuy nhiên, cá nhân tôi lại rất thích sự tự tin liều lĩnh của cậu, không giống cái người bùn loãng cũng không thể trát tường nhà tôi."

Tưởng Bách Xuyên cũng đùa: "Dung Thâm không phải bùn loãng nên không trát được lên tường cũng phải."

Chủ tịch Dung cười ha ha, sau đó nâng tay ra dấu mời.

Tướng Bách Xuyên bắt đầu, tóm tắt giản lược: "Ý tưởng của tôi là Phương Vinh sẽ nghiên cứu và phát minh một mẫu di động cao cấp mới, thực hiện hợp tác toàn diện từ việc thiết kế cho tới việc tiêu thụ, bán lẻ cùng LACA, dùng phẩm này để đưa Phương Vinh vào thị trường quốc tế. Tôi sẽ phụ trách kế hoạch tiếp thị."

Sau khi nói xong, Tướng Bách Xuyên lấy bản kế hoạch ra, hơi hơi đứng dậy, đưa bản kế hoạch cho chủ tịch Dung bằng hai tay, "Đây là thuyết minh cho kế hoạch cụ thể."

Chủ tịch Dung nhận đồ, nhìn đồng hồ đeo tay, cười nói: "Một trăm mười tám giây."

Ông đứng lên, chủ động cúi tay: "Chàng trai trẻ, hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác. Chuyện có thành hay không thì tôi sẽ mau chóng cho cậu một câu trả lời sau cuộc họp cổ đông."

Tướng Bách Xuyên vươn tay: "Cảm ơn chủ tịch Dung."

Lại nói lời xin lỗi một lần nữa: "Đã làm phiền ngài rồi."

Khi ra khỏi Phương Vinh thì đã là mười giờ hai mươi tám phút.

Tướng Bách Xuyên gọi cho Tô Dương: "Em muốn ăn gì đêm nay?"

Anh đã tới công ty con của Trung Xuyên để tham gia hội nghị cấp cao vào chiều nay, bữa cơm giữa trưa ăn tương đối vội vàng, may mà hiện tại vẫn kịp bù lại một bữa cơm sinh nhật cho cô.

Tô Dương nói: "Anh mau về đi, em đã chuẩn bị xong một bữa tiệc lớn phong phú rồi, chỉ thiếu một người đàn ông tên Tướng Bách Xuyên ngồi vào chỗ mà thôi."

Tướng Bách Xuyên bật cười, sau khi cúp điện thoại, anh bảo tài xế lái nhanh hơn.

20 phút sau, đã đến khách sạn.

Lúc đẩy cửa phòng ra, mùi xiên nướng đặc trưng hòa cùng mùi bún cay đập vào mặt.

Tướng Bách Xuyên: "..."

Đây chính là bữa tiệc lớn phong phú trong truyền thuyết sao?

Anh cởi áo khoác, bước về phía phòng khách. Trên bàn có bún cay nóng hổi, bên cạnh là vài hộp đồ xiên nướng.

Còn có sữa cùng trà.

Tô Dương không ở trong phòng khách.

"Đồng Đồng?"

"Tới đây tới đây."

Giọng cô truyền tới từ phòng ngủ.

"Em đang làm gì thế?"

Tướng Bách Xuyên bước về phía đó.

"Tới đây tới đây, xin khách quan chờ một chút."

Giọng của Tô Dương rất gần, ở ngay cạnh cửa.

Không quá hai giây, Tô Dương bước nhanh ra ngoài. Cô thiếu chút nữa va phải Tướng Bách Xuyên; nhưng đã kịp phanh lại đúng lúc.

Khi nhìn thấy Tô Dương, Tướng Bách Xuyên ngơ ngẩn.

Cô đi chân trần, hai tay xách làn váy, trang điểm nhẹ nhàng.

Đắc ý xoay một vòng cạnh anh, cô hỏi: "Nhìn có được không?"

Tướng Bách Xuyên gật đầu.

Ký ức như được tua lại, trở về năm cô 18 tuổi.

Editor: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, mình đỡ ốm rồi, giờ chỉ bị mất giọng không nói được thôi:))))))

Tâm sự nhỏ, thực ra từng chương truyện không hề ngắn tí nào, bản Trung 3k5 - 6k, có chương 7k, 8k chữ. Lấy ví dụ cho mọi người xem nhe, gần nửa số chương chưa edit đều 5k chữ đồ lên (Nên xin đừng nhấn tin riêng và giục edit nhanh nữa...):

45	Chapter 45 [VIP]	Heart has a heart	5052
46	Chapter 46 [VIP]	flowery	4019
47	Chapter 47 [VIP]	What she doesn't know	5189
48	Chapter 48 [VIP]	Special birthday dinner	6052
49	Chapter 49 [VIP]	Game	4502
50	Chapter 50 [VIP]	About those albums	4206
51	Chapter 51 [VIP]	Walk with her	5569
52	Chapter 52 (Revised) [VIP]	(two more one)	7279
53	Chapter 53 [VIP]	Making small buns	5560
54	Chapter 54 [VIP]	Jackpot	4635
55	Chapter 55 [VIP]	Smoking to celebrate	4502
56	Chapter 56 [VIP]	propose	5569
57	Chapter 57 [VIP]	Draw a ring	4252
58	Chapter 58 [VIP]	This chapter is still sugar ~ (two more one)	6396
59	Chapter 59 [VIP]	Competitor	5189
60	Chapter 60 [VIP]	Never ending fancy surprises (two more in one)	6869
61	Chapter 61 [VIP]	Time flies, the years are quiet (two more one)	6518
62	Chapter 62 [VIP]	An umbrella, two people, he propped up her happiness	5579
63	Chapter 63 [VIP]	Time is a thief	6052
64	Chapter 64 (The Finale) [VIP]	Youth is not scattered	8889
65	Fan Waiyi [VIP]	Small dumplings and small candies	4689
66	番外二[VIP]	I learned to see, the world is beautiful.	5212
67	番外三[VIP]	The most expensive boiled water	5272
68	番外四[VIP]	childhood	5069
69	Fanwaiwu [VIP]	When they were young	3222
70	Fan Wai Liu [VIP]	Jiang Baichuan does homework for two small bamboo horses	4257
71	番外七[VIP]	The only dream and the only wish	3209
72	番外八[VIP]	Teach me how to not want him	3130

Và mục quan trọng nhất của ngày hôm nay:

Mình đang tính đổi tên truyện cho chuẩn hơn, vì ngôi xưng ngày xưa của Tướng Bách Xuyên là "Hắn", nay đã được đổi thành "Anh" nên định đổi tên truyện thành "**Làm thế nào để ngừng nhớ anh**", mọi người thấy sao ạ?

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đánh cờ

Convert: Sakahara

Editor || Beta: Manh

Hoan nghênh các loại sửa lỗi chính tả, thay đổi câu cú từ ngữ (nếu thấy hợp lý mình sẽ sửa), vì cá nhân mình cũng không rà được hết lỗi khi beta, cảm ơn mọi người trước nha <3

*

Không quá hai giây, Tô Dương bước nhanh ra ngoài. Cô thiếu chút nữa va phải Tướng Bách Xuyên; nhưng đã kịp phanh lại đúng lúc.

Khi nhìn thấy Tô Dương, Tướng Bách Xuyên ngơ ngẩn.

Cô đi chân trần, hai tay xách làn váy, trang điểm nhẹ nhàng.

Đắc ý xoay một vòng cạnh anh, cô hỏi: "Nhìn có được không?"

Tường Bách Xuyên gật đầu.

Ký ức như được tua lại, trở về năm cô 18 tuổi.

*

Mùa hè năm ấy, Tô Dương tới sân bay để gặp anh. Trước đó, bọn họ đã không gặp mặt gần hai tháng.

Cô bận ôn thi cuối kỳ, anh cũng tất bật làm việc ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Khi ấy, cứ có cảm giác thời gian như được tính theo tuần, chỉ trong nháy mắt, một tuần đã trôi qua.

Anh vốn phải bay thẳng tới Hồng Kông, bởi vì nhớ cô nên lại đổi chuyến bay, chọn chuyến máy bay ở Bắc Kinh.

Thời gian quá eo hẹp, anh không có cách nào để chạy vào khu vực thành phố.

Thế nên, Tô Dương trốn học, tới sân bay chờ gặp anh.

Sau anh mới biết, ngày đó, cô tới sớm hai tiếng để đợi anh tại sảnh.

Khi ấy, cô mặc chính bộ váy dài đỏ thắm bó sát người này.

Kể đến người đi trong sảnh đến quốc tế, người cùng vật đều âm thầm thất sắc.

Trong mắt anh chỉ có hình bóng của cô.

Mọi cảnh vật đều tự phai mờ, cho dù muốn nhìn thứ khác cũng không thể thấy gì.

Sau đó, cô tựa như một tinh linh nhỏ, chạy ồa về phía anh.

Gần hai tháng không gặp, trên mặt cô chẳng có bất kỳ vẻ tủi thân cùng oán giận nào.

Ngược lại, mặt mày hớn hờ, vẻ kích động tràn ra ngoài.

Vào khoảnh khắc cô cười và lao vào vòng tay anh, tất cả tình cảm này mằm mọc rễ ở trong lòng, cho đến khi cành lá rậm rạp, không chứa nổi thứ nào khác.

Cũng chính trong hơn mười giây ngắn ngủi ấy, anh đột nhiên sinh ra cảm giác muốn kết hôn với cô, cho dù khi ấy cô mới mười tám, mà anh cũng chỉ mới hai mươi hai.

Chính là muốn cưới cô, cùng cô đi hết quãng đời còn lại.

Sau đó, một đời, một kiếp, một đôi.

Lần gặp mặt ở sân bay ấy kéo dài không tới nửa tiếng.

Anh phải qua cửa kiểm tra an ninh, bay tới Hồng Kông...

"Rất cuộc là có đẹp hay không?" Tiếng chất vấn không hài lòng của Tô Dương kéo dòng suy nghĩ của anh về.

"Đẹp chứ." Tường Bách Xuyên đang muốn đuổi tay ôm cô vào lòng.

Chợt nghe Tô Dương nói: "Không được không được, ôi mẹ ơi, thối chết em rồi, không thờ nổi luôn, anh mau kéo khóa xuống giúp em!"

Cô tiến lên hai bước, xoay lưng về phía Tường Bách Xuyên, lại thúc giục "Mau mau mau!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh kéo khóa sau lưng cô, "Chật thật đấy, vừa rồi ai kéo lên giúp em?"

Tô Dương dễ chịu thờ phào một hơi, "A, em gọi cho quây tiếp tân, là bọn họ kéo giúp em đấy."

Cô có chút ưỡ ể oải nói: "Em béo hơn trước kia nhiều quá."

Lúc cô tìm được cái váy này ở nhà đã từng hưng phấn không thôi, trực tiếp nhét vào vali, muốn cho anh một kinh hi nhỏ vào ngày sinh nhật, không ngờ

thiếu chút nữa không ních nổi bản thân vào.

Tường Bách Xuyên: "Béo đâu mà béo, trước kia em quá gầy thì có."

Trước đây, cô chỉ nặng năm mươi mấy cân, hiện tại nặng khoảng năm mươi bảy cân rưỡi, nhưng so với chiều cao 174cm của cô thì chẳng béo chút nào, anh còn hy vọng cô "béo" thêm mấy cân.

Tô Dương tự an ủi bản thân: "Được rồi, béo thì béo, chúng ta ăn khuya đi, không ăn thì ngủi mất. Mai em lại giảm béo sau."

Nhìn phản lưng hoàn toàn lộ ra ngoài của cô, Tường Bách Xuyên hỏi: "Em không thay quần áo à?"

Tô Dương: "Không, dù sao cũng không roi xuống được, coi như đang mặc đồ hở lưng đi."

Cô ôm tay Tường Bách Xuyên, nghiêng đầu nhìn người nọ: "Anh gặp được chủ tịch Dung rồi chứ?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ, buổi đàm phán không tệ lắm."

Tô Dương cười, vui vẻ lắc lư cánh tay anh, không hỏi nhiều nữa. Cô không quá am hiểu chuyện tài chính, chỉ cần biết anh đàm phán không tồi là được.

Vào phòng khách, Tường Bách Xuyên hất cằm với ma lạt thang[1]: "Em mua ở đâu thế?"

[1] Ma Lạt Thang là một món canh cay nổi tiếng của Trung Quốc có thể ăn kèm tiết vịt, đậu phụ hay viên cá, thịt.

Quanh đây không bán những món đồ ăn vặt này.

Tô Dương ngồi khoanh chân bên bàn, chỉ về phía đối diện, ý bảo anh cũng ngồi xuống.

Cô nói: "Hiện nay có một thứ gọi là Mỹ Đoàn[2] takeaway, có nó là mẹ không cần lo em ăn không đủ no nữa."

[2] 美团/ 团购 (Mỹ Đoàn - Meituan): Một trang web thanh toán tiền ăn qua mạng, được giảm phần %

Tường Bách Xuyên bắt đắc dĩ bật cười.

Anh vào phòng vệ sinh rửa tay rồi mới ngồi xuống, "Sao em cứ thích ăn mấy món vừa không lành mạnh vừa thiếu dinh dưỡng thế?"

Tô Dương cầm một xiên cánh gà nướng, bắt đầu cắn, "Ma lạt thang và đồ xiên là mỹ vị nhân gian, hôm nay lại là sinh nhật của em, em ăn cái gì anh cũng không thể quản."

Cô đưa một bát cho anh: "Ăn chút ma lạt thang đi, em không làm cay đâu."

Sau đó, cô lại bung một phần cháo gạo kê đóng gói qua: "Mua riêng cho anh đấy."

Tường Bách Xuyên rót trà, hỏi cô: "Em uống sữa à?"

Tô Dương rầu rĩ hừ một tiếng: "Ừm, em muốn uống bia thì anh sẽ cho phép sao?"

Tường Bách Xuyên liếc cô: "Nghĩ cũng đừng nghĩ, sinh con xong, em muốn uống thì anh sẽ uống cùng."

Tô Dương đỡ trán, lại nữa, lại nữa.

Bây giờ nói ba câu đều không rời em bé.

Cô bung ly sữa, cạn ly với anh: "Bố áo bông[2], năm mới suôn sẻ nhé."

[3] Bên Trung Quốc hay ví von con gái là áo bông tri kỷ của cha, Tô Dương gọi Tường Bách Xuyên là "Hài nàng cha" (孩她爹 - chỉ rõ đứa trẻ có giới tính nữ) vì anh mong chị sinh con gái nên mình dịch thoát hẩn ý như vậy.

Tường Bách Xuyên cười, rất không biết xấu hổ mà nói: "Cảm ơn mẹ áo bông, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Tô Dương: "..."

Sau khi uống trà thay rượu, Tô Dương nồng nhiệt ăn, lúc thì ăn thịt xiên nướng, lúc thì ăn không ít ma lạt thang.

Tường Bách Xuyên nhìn bên hông cô, chẳng chút lưu tình: "Đồng à, em vào phòng thay quần áo được không?"

Tô Dương đang ăn bò viên, không nghĩ rằng anh lại nói chuyện, cô hỏi: "Sao thế?"

Tường Bách Xuyên do dự một hồi rồi mới nói: "Anh sợ tí nữa bụng em căng đứt cả chỉ mắt."

Tô Dương: "..."

Cô nhìn anh với ánh mắt lạnh thấu xương, sau khi nhìn một hồi lâu, cô nói: "Tường Bách Xuyên, lúc ăn và lúc ngủ không được nói chuyện, anh đào đầu ra khỏi câu nhảm nhí thế!"

Tường Bách Xuyên nín cười, cúi đầu, bắt đầu ăn cháo gạo.

Tô Dương tức tối, ăn không vô, đứng dậy bước sang bên anh, hành hung anh một trận, "Tường Bách Xuyên, anh đáng ghét chết đi được! Sao anh lại cái hay không nói mà nói cái dở hử!"

Càng nghĩ càng tức, cô cắn một cái lên cổ anh.

Tường Bách Xuyên bật cười, ôm cô vào lòng, "Được rồi được rồi, em đừng ầm ĩ nữa, mau ăn đi."

Tô Dương giận dỗi: "Em không ăn!"

Tường Bách Xuyên duỗi tay cầm bát đũa của cô sang, "Ăn đi, đừng ăn no quá là được, sau khi ăn xong anh sẽ cùng em xuống nhà đi dạo một chút."

Tô Dương khinh khỉnh liếc anh, chiêm được tiện nghi mà còn khoe mẽ: "Thực ra em hết hứng ăn rồi, là anh cầu xin em ăn đấy nhé!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương tiếp tục ăn không ít, sau khi ăn xong, Tường Bách Xuyên dọn dẹp phòng khách một chút rồi dắt cô xuống nhà tản bộ.

Nửa đêm trên phố, không nhiều người trên đường.

Mười ngón tay đan vào nhau, Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên chậm rãi bước trên vỉa hè.

Chợt, cô buông tay Tường Bách Xuyên ra, vượt trước một bước, sau đó xoay người, đối mặt với anh mà bước lùi.

Tường Bách Xuyên đi chậm lại, phối hợp với bước chân Tô Dương.

Anh đưa tay phải cho cô.

Hai tay Tô Dương cầm tay anh, nói: "Thứ hai tới em sẽ qua Đức, phải ở bên kia một tuần, có khi còn lâu hơn."

Tường Bách Xuyên nhìn cô: "Anh sẽ qua đó thăm em."

Tô Dương: "Nhưng cuối tuần anh cũng phải về New York để làm việc mà."

Tường Bách Xuyên bảo: "Anh vẫn sẽ dành chút thời gian để qua Đức."

Tô Dương bước lên hai bước, hôn lên khóe môi anh.

Tường Bách Xuyên cầm tay cô, nhét vào túi áo mình.

Hai người gần như dính lấy nhau mà đi.

Cô lùi một bước, anh tiến một bước.

Tản bộ gần nửa tiếng, dạ dày Tô Dương mới thoải mái hơn một chút.

Cô đề nghị: "Lạnh quá, chúng ta về đi thôi."

Tường Bách Xuyên nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai rưỡi, anh dắt cô về nhà.

Chưa được mấy bước, di động rung lên.

Là điện thoại của bố Tường.

Trong lòng Tường Bách Xuyên có chút căng thẳng, sao bố lại gọi điện vào giờ này?

Anh nhanh chóng bắt máy.

"A lô, bố, có chuyện gì thế ạ?"

Bố Tường chậm rãi nói: "Không có chuyện gì cả."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh ngừng một chút: "Bố à, bố cảm thấy việc quá rối giấc ngủ của người khác sau hơn nửa đêm là hành vi thỏa đáng sao?"

Bố Tường: "Ngủ? Con đang ngủ trên đường đây à?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Bố Tường nói: "Tường Bách Xuyên, nửa đêm không ở yên khách sạn mà còn chạy ra ngoài... Con có biết video con cùng Tô Dương chen lấn trên đường giữa đêm hôm bị người ta đăng lên mạng rồi không?"

Trước đây, ông chẳng mấy khi lên mạng, vì ông không có thời gian.

Dù có rảnh cũng là lên để xem tình hình chính trị đương thời, nhưng từ khi Weibo phụ của mẹ Tường bại lộ, bố Tường sẽ thường lên Weibo dạo một vòng.

Đêm nay, trước khi ngủ, ông lên xem tin trên Weibo theo thói quen, nào biết lại thấy video về Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên: "Bố gọi cho con chỉ vì chuyện này thôi sao?"

Bố Tường: "Cũng không hẳn, ngày kia ông nội sẽ về Thụy Sĩ, con không về nhà một chuyến à?"

Tường Bách Xuyên khẽ giật mình: "Nhanh như vậy đã về rồi sao?"

Bố Tường hừ một tiếng: "Không về để bị con làm tức tới mức vào viện à."

Nghĩ tới việc Tường Bách Xuyên suốt ngày phô bày tình cảm ở trên mạng, bố Tường thở dài: "Tường Bách Xuyên, con thay đổi rồi."

Tường Bách Xuyên: "..."

Bố Tường lại hỏi chuyện về công ty của dì Kiều Cần, hỏi có phải là anh làm hay không.

Tường Bách Xuyên không giấu diếm, "Là con đấy, người nào cầu tình cũng vô dụng."

Bố Tường vốn không định dính vào vũng nước đục này, không thích hỏi nhiều, mà có hỏi cũng chỉ tự làm bản thân ảm ức.

Trước khi cúp máy, ông lại dặn dò anh: "Ông con sẽ bay vào buổi sáng ngày kia, con cố gắng về tiễn ông ra sân bay nhé."

Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương trở về Bắc Kinh.

Sau khi về đến nhà, Tường Bách Xuyên không thay quần áo mà nói với Tô Dương: "Anh về nhà một chuyến nhé, mai ông nội về Thụy Sĩ rồi."

Tô Dương cũng kinh ngạc: "Sớm như vậy sao? Em còn tưởng ông sẽ ở lại một thời gian đấy. Em với anh cùng về thăm ông đi."

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, Tường Bách Xuyên không muốn về nhà, cô cũng không quá muốn đối mặt với ông cụ nên vẫn luôn trì hoãn chưa qua.

Sau khi cô cùng Tường Bách Xuyên lĩnh chứng, hai năm nay, ông bà nội vẫn chưa về nước. Hàng năm, hai vợ chồng sẽ qua Thụy Sĩ để thăm hỏi hai cụ.

Thái độ của ông cụ đối với cô xem như ổn thỏa, mỗi khi cô qua đó, ông cụ vẫn rất lịch sự, cho dù không hài lòng, ông cụ cũng chưa bao giờ thể hiện rõ ở trước mặt cô.

Nhưng cô biết, ở nhà họ Tường, ông cụ Tường coi trọng nhất là dòng dõi; người lớn tuổi, tư tưởng cũng bảo thủ như tuổi tác.

Tường Bách Xuyên nói với cô, ông cụ chính là như thế, vừa ngoan cố vừa cường ngạnh, muốn quản từng người trong nhà, nhưng chẳng ai thèm đoái hoài tới lời ông cụ nói.

Đặc biệt, lấy chú tư cầm đầu, rất thích đối chọi với ông cụ.

Tường Bách Xuyên bảo: "Không được, ông nội không ở nhà tổ mà đang ở nhà anh. Chờ hôm nào bố anh tự tới mời em về nhà, em tâm tình lại tốt thì về sau."

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên còn nói: "Sáng mai anh sẽ ra sân bay tiễn ông nội, tới lúc đó em cùng đi nhé."

Tô Dương suy nghĩ: "Vậy cũng được."

Lúc Tường Bách Xuyên tới nơi, bố mẹ anh đang trò chuyện với ông nội ở trong phòng khách.

Nhìn thấy anh, không ai thêm phản ứng.

Đặc biệt, mẹ Tường còn hung hăng liếc xéo anh một cái.

Tường Bách Xuyên: "..."

Bà vẫn còn ghi hận chuyện tài khoản Weibo phụ bị lộ.

Biết anh về, ông cụ Tường lại không ngẩng đầu, chỉ chậm rãi thưởng thức trà.

Tường Bách Xuyên ngồi xuống bên cạnh ông cụ, "Ông nội."

Lúc này, ông cụ Tường mới từ từ ngẩng đầu lên, sau khi nhìn anh đắm đắm nửa ngày, vẻ mặt trầm ngâm suy tư, nghi hoặc hỏi: "Là Tri Hoài phải không?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Tường Tri Hoài là em họ của anh.

Ông cụ Tường nói: "Tri Hoài à, cháu đừng để bụng nhé, ta vốn đã già cả, trí nhớ kém, mấy ngày nay lại bị cái thằng Bách Xuyên hư hỏng chọc giận không nhẹ, trí nhớ cứ như một nồi bột nhào ấy. Bây giờ nhìn ai cũng thấy quen mắt, chỉ là không nhớ nổi người nào với người nào thôi."

Tường Bách Xuyên: "..."

Ông cụ Tường uống một ngụm trà, "Nếu cháu không gọi một tiếng ông nội, ta còn tưởng cháu là thằng bé tiểu ngũ đang muốn tìm đường chết mà mắng mỏ đấy!"

Tường Bách Xuyên vẫn yên lặng như trước.

Anh đương nhiên biết ông nội cố ý.

Cũng không lên tiếng, chỉ đứng dậy ngâm một ấm trà cho ông cụ.

Ông cụ Tường cũng ngừng giả ngốc, hỏi anh: "Cháu mà về thì chú năm nhất định cũng cùng về theo nhỉ?"

Đều là chuyện biết rõ ở trong lòng, Tường Bách Xuyên không đi Dubai, ông cụ cũng biết.

Nhưng không ai nói toạc ra.

Tường Bách Xuyên: "Cháu có việc nên về trước, chú năm vẫn đang ở Dubai, chắc phải hơn mười ngày nữa thì mới có thể kết thúc hành trình ở bên kia."

Ông cụ Tường "A" một tiếng, đều cùng có ý tưởng đen tối như nhau, có hỏi cũng như không.

Ngược lại hỏi: "Tô Dương đâu? Sao không qua đây cùng cháu?"

Tường Bách Xuyên đáp: "Sáng mai chúng cháu sẽ tiễn ông ra sân bay."

Ông cụ không hỏi nhiều, nói với anh: "Đánh một ván cờ nhé?"

Tường Bách Xuyên đồng ý.

Mẹ Tường lấy bàn cờ cho hai ông cháu rồi rót trà.

Lúc bưng trà lên, bà đưa cho ông cụ Tường một ly trước, giọng điệu dịu dàng: "Bố à, con đặt trà ở đây nhé."

Sau đó, khi đưa trà cho Tường Bách Xuyên, mẹ Tường mặt không đổi sắc đặt mạnh ly trà lên bàn, vài giọt trà còn bắn tung tóe ra ngoài.

Tường Bách Xuyên: "..."

Sau này, chỉ sợ là sẽ không có ngày lành ở nhà.

Vừa dọn bàn cờ xong, Tường Bách Xuyên nhận được tin từ Hà tổng: [Bàng Lâm Bản đã tới Thượng Hải vào chiều nay.]

Bàng Lâm Bản là ông chủ của công ty quản lý tài sản Doãn Lâm, là chú của Bàng Việt Hy, cũng là cha của Cố Hằng.

Tường Bách Xuyên đáp: [Tôi biết rồi.]

May mà tối hôm qua anh gặp được chủ tịch Dung, nhưng lần này, nếu Bằng Lâm Bản đã tự mình qua đây, chưa chắc kế hoạch của anh có thể thuận lợi được cỡ đông biết đến.

Ông cụ Tường chỉ bàn cờ, "Ngây ngốc cái gì, bắt đầu đi!"

Tường Bách Xuyên cất di động, "Vâng ạ."

Nửa tiếng sau, ông cụ Tường trực tiếp ném quân cờ màu trắng trong tay lên bàn cờ, "Tường Bách Xuyên, cháu thua rồi, đây là trình độ chơi cờ lúc cháu sáu tuổi đấy!"

Tường Bách Xuyên nín thở, không lên tiếng.

Anh theo ông nội học cờ vây từ nhỏ, trình độ tầm tầm, sau lại ở bên Tô Dương, Tô Dương cũng thích chơi cờ, chỉ là trình độ không tốt, nhưng anh vẫn đánh cờ cùng cô.

Mấy năm nay, tuy không còn chơi cờ nhiều như khi còn bé, nhưng trình độ của anh cũng không thụt lùi.

Hôm nay, bởi vì trong đầu có việc, lòng dạ không yên, anh tự đẩy bản thân vào đường chết.

Hơn nửa tiếng sau, ván cờ kết thúc.

Ông cụ Tường bắt đầu sắp xếp bàn cờ, hỏi anh: "Còn muốn tiếp tục không?"

Tường Bách Xuyên gạt đầu, phân loại quân cờ cùng ông cụ.

Ông cụ Tường nhìn anh một cái, biết anh gặp chuyện khó giải quyết trên phương diện làm ăn nhưng không hỏi.

Ngược lại, ông cụ sâu xa nói: "Lúc cháu còn nhỏ, ta đã từng nói với cháu, kẻ địch lớn nhất của một người là chính mình chứ không phải ai khác. Khi cháu chiến thắng bản thân, không để mất tới bất kỳ người nào, cháu sẽ đánh đâu thắng đó."

Dứt lời, ông cụ Tường chỉ bàn cờ, "Cháu nhìn đi, vừa rồi cháu đánh cờ với trình độ gì thế hả! Chuyện lớn cỡ nào mà cháu lại tự loạn trận cước như vậy! Phải dùng cùng một chiến thuật tâm lý để đánh bại phòng tuyến trong lòng đối thủ mạnh, đây là điều ta đã dạy cháu từ khi còn nhỏ, nhưng hiện tại thì sao? Tường Bách Xuyên, cháu hãy tự hỏi bản thân mình đi, cháu đã làm được mấy phần?"

Cổ họng Tường Bách Xuyên khê chuyển động.

Anh âm thầm nói: "Ông nội, cháu biết rồi."

Ông cụ Tường "Ừ" một tiếng.

Sau đó, trong phòng khách yên tĩnh.

Chỉ còn lại trận đánh chờ chuyên tâm, lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Về những cuốn album ảnh

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Cùng xem màn tương tác đáng yêu giữa các nhân vật phụ và người nhà họ Tường chọc anh Xuyên nào xD 14 chương nữa thôi là kết thúc chính văn và còn 8 ngoại truyện đó QAQ

*

Về đến nhà, Tô Dương nhàn đến phát chán nên đành ngủ một giấc.

Sau khi tỉnh dậy, Tường Bách Xuyên còn chưa trở về.

Cô gồng hai tay sau gáy, đờ đẫn nhìn trần nhà chằm chằm.

Đương lúc ngẩn ngơ, Lục Duật Thành gọi đến: "Bật máy tính, họp trực tuyến."

Tô Dương giật mình, "Lục Duật Thành, cậu gọi nhầm số à!? Tôi không phải là nhân viên của công ty cậu."

Lục Duật Thành: "Tôi không ngu ngốc tới mức ngay cả ghi chú trên di động cũng không nhận ra."

Tô Dương: "Tôi với cậu họp cái gì?"

Lục Duật Thành: "Họp đề bàn về bộ phim, có cả Chu Minh Khiêm cùng Cố Hằng nữa, nếu cậu không rảnh hoặc không hứng thú thì không cần tham gia đâu."

Tô Dương ngồi xuống, giọng mềm mỏng: "Tôi có nói mình không rảnh sao?"

Lục Duật Thành: "Bật máy lên."

Lúc đầu, hần vốn muốn gấp mặt để bàn bạc, rồi lại nghĩ tới chuyện chẳng may bị phóng viên chụp phải.

Hiện tại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, nhiều thêm một chuyện còn không bằng bớt đi một chuyện.

Tô Dương duỗi lưng, "Hội nghị qua thoại di động được không? Tôi vừa bay xong, hơi mệt, không muốn vào phòng sách lấy máy tính."

Lục Duật Thành: "... Được."

Khi Tô Dương đăng nhập, bọn họ đã bắt đầu trò chuyện.

Chu Minh Khiêm là người đầu tiên lên tiếng chào cô: "Đường phen vạn năm, đêm hôm qua lại chạy tới Thượng Hải rải đường đấy à?"

Tô Dương: "... Chu Minh Khiêm, cậu hoàn toàn bị hai người bọn họ lừa[1] hư rồi!"

Lục Duật Thành: "..."

Cố Hằng: "..."

[1] 玩 (Ngọa): Hay còn có nghĩa là chơi, "chơi hư", các sắc nữ hiểu mà:...

Tô Dương hỏi: "Tôi là cổ đông phải không? Tôi có thể đầu tư bao nhiêu tiền?"

Lục Duật Thành: "Mọi chuyện vẫn còn là ẩn số."

Tô Dương: "Thế mà cậu còn bảo tôi vào họp à?"

Lục Duật Thành: "Là chính cậu bảo rảnh rồi muốn tham gia chứ có ai ép cậu đâu."

Tô Dương: "... Lục Duật Thành, cậu có tin là tôi sẽ ngừng đầu tư không? Tôi sẽ tự tìm một đoàn đội để thực hiện bộ phim này!"

Lục Duật Thành hỏi vặn lại: "Cậu có thời gian sao? Đội của cậu có thể tốt hơn đội của tôi chắc?"

Tô Dương lập tức câm lặng.

Chủ yếu là cô không có thời gian để bận tâm về những chuyện này.

Rốt cuộc, Cố Hằng lên tiếng: "Cậu muốn kịch bản kiểu gì?"

Tô Dương

Tô Dương: "Đang nói với tôi đấy à?"

Cố Hằng: "Ừ."

Tô Dương: "Tôi muốn lấy chính bản thân mình làm mẫu."

Lại bổ sung thêm một câu: "Là Tô Dương trên phương diện công việc ấy."

Chu Minh Khiêm: "Thế về chuyện tình cảm thì sao? Một bộ phim không thể chỉ nói về nơi làm việc cùng sự phấn đấu được, tình cảm là yếu tố không thể thiếu."

Tô Dương suy ngẫm: "Cứ tự do đi, không viết chuyện của tôi là được, dù sao tôi cũng không diễn, các cậu cứ dựa theo thị trường phim ảnh là được."

Lại hỏi: "Cố Hằng diễn vai nam chính à?"

Lục Duật Thành: "Tôi sẽ tự diễn!"

Hắn đã tự viết kịch bản, viết chuyện từ nhỏ tới lớn của ba người bọn họ, từng ly từng tý đều nhớ rõ, những cảnh tượng đặc sắc ấy lặp đi lặp lại ở trong đầu hắn.

Nhớ được gì là viết tất cả vào cốt truyện.

Chỉ người nào từng trải qua mới có thể thấu hiểu sự trân quý của phần tình cảm ấy.

Người khác không diễn nổi thứ mà hắn muốn biểu đạt.

Mấy năm nay, tình cảm giữa bọn họ đã sớm vượt qua cái ngưỡng của tình yêu cùng tình bạn.

Là một người đàn ông, hắn chẳng thiếu bất kỳ thói hư tật xấu của cánh nam giới. Là một thương nhân, hắn cũng nắm giữ trọn vẹn bản chất của người làm nghề này.

Nếu chỉ có tình yêu cùng tình bạn với một người phụ nữ thì đã không đủ để hắn kiên trì cho tới tận bây giờ.

Tình cảm của hắn đối với Tô Dương đã trở thành đến tình thân.

Cả hội nghị yên lặng trong chốc lát.

Cố Hằng mở miệng, chất vấn Chu Minh Khiêm: "Tôi tưởng cậu bảo là tôi sẽ diễn vai nam chính cơ mà? Sao lại thế này?"

Chu Minh Khiêm: "..."

Trước đó, anh nói với Cố Hằng như vậy vì bản thân anh cũng cho rằng Cố Hằng sẽ là nam chính.

Nào biết Lục Duật Thành đột nhiên muốn tự diễn.

Giọng nói không kiên nhẫn của Cố Hằng truyền đến: "Chu Minh Khiêm, mắt giọng rồi à?"

Chu Minh Khiêm gian nan nuốt ngụm rượu vang trong miệng xuống, ngập ngừng rồi bất chấp khó khăn nói: "Đúng là cậu diễn vai nam chính mà, nhưng bộ phim này... Có tới hai nam chính cơ."

Sau khi nói xong, anh tự tán thưởng sự nhanh trí của bản thân.

Cố Hằng: "Thế kết thúc là gì? Nữ chính sẽ ở bên ai?"

Chu Minh Khiêm híp híp mắt: "Kết thúc mở..."

Lục Duật Thành cố ý phá đám: "Kịch bản là tự tay tôi viết, sao tôi không nhớ là trong đó bao gồm hai nhân vật nam chính cùng kết thúc mở nhỉ?"

Chu Minh Khiêm: "..."

Tô Dương không nhịn được mà bật cười "Phụt" một tiếng.

Một trận ầm ĩ qua đi, Lục Duật Thành bắt đầu nói về việc chọn nhân vật nữ chính, "Các cậu thấy chọn ai thì hợp?"

Tô Dương: "Tôi muốn Tô Ninh Ninh."

Tất cả nhất trí thông qua, về phần diễn viên phụ, Tô Dương không hỏi nhiều mà cũng chẳng chú ý, cô chỉ quan tâm tới nhân vật mà Tô Ninh Ninh sẽ đóng.

Lục Duật Thành nói đơn giản về việc chọn cảnh cho phim, "Ý tưởng ban đầu của tôi là ba nơi sau, một là trường học, hai là nông thôn, cuối cùng là ở quốc lộ 66."

Cô vẫn luôn muốn tới quốc lộ 66, mấy năm nay vẫn chưa có thời gian, thừa dịp đóng phim, xem như hắn hoàn thành tâm nguyện này của cô.

Tô Dương có phản kích động: "Chỉ chọn một đoạn đường hay là cả quãng?"

Lục Duật Thành: "Cả quãng đường."

Tô Dương: "Tới lúc đó tôi sẽ qua xem."

Chưa chắc Tường Bách Xuyên đã có thời gian để đi cả quãng đường với cô, nếu cô có thể đi cùng đoàn làm phim thì Tường Bách Xuyên cũng không cần lo cho sự an toàn của cô.

Chu Minh Khiêm cắt ngang: "Lục Duật Thành, cậu điên rồi à, cả đoàn phim đi hết quốc lộ 66 cần tới bao nhiêu ngân sách?"

Lục Duật Thành: "Tiền không phải là vấn đề, chẳng phải chúng ta có sẵn một tên ngốc nhiều tiền tới mức xài không hết sao?"

Tô Dương: "..."

Khi đã bàn bạc về bộ phim xong xuôi, Tô Dương cùng Cố Hằng nói về chủ đề ngoài lề.

"Đúng rồi, Cố Hằng, ngân hàng của Tường Bách Xuyên lại bắt đầu cạnh tranh với công ty của bố cậu, động tĩnh lần này không nhỏ đâu."

Cố Hằng: "Động tĩnh giữa bọn họ có bao giờ nhỏ đâu?"

Tô Dương suy ngẫm, cũng đúng.

Cố Hằng: "Không cần phải để ý tới bọn họ, đều đang khoe khoang nhiều tiền cỡ nào đấy."

Sau đó, anh lại an ủi Tô Dương: "Trong chuyện làm ăn, không có bạn bè vĩnh viễn, không có kẻ thù vĩnh cửu, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích thôi. Nói không chừng, một ngày nào đó bọn họ lại ôm nhau thăm thiết vì lợi ích ấy chứ."

Tô Dương: "..."

Cố Hằng nói: "Mấy ngày nữa bố tôi sẽ tới Bắc Kinh, chúng ta cùng ăn cơm đi, lần trước gọi điện, ông ấy còn nói là đã nhiều năm không cùng ăn với mấy cậu đấy."

Lục Duật Thành: "Được thôi, tôi đi được."

Khi còn bé, ba người bọn họ quan hệ tốt, thường tới nhà đối phương ăn cơm.

Bọn họ thích tới nhà Cố Hằng nhất, dù bố Cố Hằng bận tới mấy, mỗi ngày nghỉ lễ vẫn sẽ chạy về, dẫn cả ba tới vùng ngoại thành hoặc ở nông thôn để trải nghiệm một cuộc sống khác.

Tô Dương có phần do dự, hiện tại, quan hệ giữa Tường Bách Xuyên cùng Doãn Lâm đang căng thẳng, cô mà đi thì hình như không quá thích hợp.

Nhưng cô thực sự rất muốn đi.

Thật mâu thuẫn.

Không thấy Tô Dương lên tiếng, Cố Hằng biết cô đang băn khoăn.

bàn với Tường Bách Xuyên đi rồi gọi cho tôi sau."

Tô Dương: "Được."

Sau cùng, Cố Hằng hỏi: "Dạo này rảnh không?"

Tô Dương: "Đề làm gì? Tôi sẽ sang Đức vào thứ hai, chắc sẽ ở bên kia một tuần."

Cố Hằng: "Thế chờ cậu về rồi nói sau."

Tô Dương lại hỏi: "Có chuyện gì à?"

Cố Hằng: "Họp lớp."

Tô Dương: "..."

Chu Minh Khiêm: "Hỏi nhỏ một câu này: Tôi có thể rút lui được không? Hình như tôi không tài nào chen miệng nổi nửa câu vào chuyện của ba người các cậu."

Lục Duật Thành: "Sớm nên rút mới phải."

Chu Minh Khiêm quả quyết đăng xuất.

Cố Hằng lại hỏi Tô Dương: "Chốt buổi họp lớp vào cuối tuần tới nhé? Chắc cậu không có chuyện gì trước Tết đâu nhì."

Tô Dương thở dài, thực sự nghĩ không thông: "Sao các cậu chấp nhất với việc họp lớp thế?"

Lục Duật Thành tiếp lời: "Vì muốn tốt cho cậu đấy, cậu cứ đi là được. Tan họp."

Tô Dương còn muốn nói chuyện, hai người bọn họ lại đăng xuất.

Cô tức giận, khó chịu ở trong lòng.

Đã là năm rưỡi, Trương Bách Xuyên vẫn chưa trở về, nhưng có gửi tin nhắn cho cô: [Anh sẽ về ăn cơm, chờ anh nhé.]

Tô Dương trả lời: [Được, anh muốn ăn gì để em nấu.]

Trương Bách Xuyên: [Mẹ làm xong hết rồi, anh mang về rồi cùng ăn.]

Gửi tin nhắn xong, Trương Bách Xuyên chuẩn bị vào phòng bếp xem mẹ Trương đã nấu nướng xong chưa.

Chơi cò vây mấy tiếng liên tiếp, ông cụ Trương hơi mệt mỏi, tựa lên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng Trương Bách Xuyên đứng dậy, ông cụ hỏi: "Cháu định giải quyết chuyện làm ăn với nhà họ Hà như thế nào?"

Nhà họ Hà chính là nhà của dì Kiều Cần.

Trương Bách Xuyên: "Nếu bọn họ cân nhắc về hành động của mình, cháu cũng sẽ không quá phẫn."

Từ đầu tới cuối, ông cụ Trương vẫn luôn nhắm mắt, hơi hơi gật đầu.

Ông cụ lại dặn dò: "Làm chuyện gì cũng đừng quá tuyệt tình, không chỉ là đối với nhà họ Hà mà đối với bất kỳ người hay việc nào cũng thế. Lưu lại đường lui cho người khác, cũng là lưu lại đường lui cho chính mình, phải hòa khí mới có thể phát tài."

Trương Bách Xuyên: "Cháu biết rồi."

Ông cụ Trương khoát tay: "Đi làm việc đi."

Trương Bách Xuyên vào phòng bếp, mẹ Trương đang làm cá xào dấm.

Bà hiếm khi nào tự mình xuống bếp, trong thời gian ông cụ Trương ở nhà, bà thường nấu ăn hơn.

Anh hỏi: "Mẹ à, bao lâu nữa thì xong món cá?"

Mẹ T

Mẹ Trương quay đầu, thân nhiên nhìn anh, "Mẹ không biết, cái này thì con phải hỏi cá."

Trương Bách Xuyên: "..."

Không có cách nào để nói chuyện với bà, anh rời khỏi phòng bếp, vào phòng sách ở tầng trên.

Mẹ Trương làm xong cá, xào thêm hai món rau khác, gói một nửa cho Trương Bách Xuyên. Sau khi xong xuôi, bà hỏi bố Trương: "Bách Xuyên đâu?"

Bố Trương chỉ chỉ trên tầng: "Vào phòng sách rồi, nói là muốn tìm thứ gì đó."

Mẹ Trương nghe xong, hiểu rõ ở trong lòng, cũng cất bước lên phòng sách.

Trương Bách Xuyên lật tung cả phòng để tìm đồ, nhưng tìm khắp mọi nơi cũng không thấy.

Anh nhớ album luôn được đặt trong phòng sách.

Mẹ Trương khoanh tay tựa lên khung cửa, ung dung nhìn anh: "Tìm cái gì? Nơi này không có thứ con muốn đâu. Mẹ cất album đi rồi."

"..."

Tuy bị nhìn thấu nhưng Trương Bách Xuyên vẫn bình tĩnh: "Thế à, Đồng Đồng nói muốn xem ảnh con hồi bé nên con chuẩn bị mang về cho cô ấy đây. Cô ấy hỏi cái này lâu lắm rồi mà lần nào về nhà con cũng quên."

Mẹ Trương cười mấy tiếng: "Trương Bách Xuyên, con nói mà không thấy chột dạ à?"

Trương Bách Xuyên: "..."

Mẹ Tường hít mắt, nhìn anh thật kỹ: "Nói thật đi, con muốn cho Đồng Đồng xem hay là sợ Đồng Đồng nhìn thấy?"

Tường Bách Xuyên chớp chớp mắt, im lặng một hồi rồi mới nói: "Mẹ à, mẹ còn không biết nhân phẩm của con trai mình sao? Nói dối là việc con khinh thường nhất đấy."

Mẹ Tường cười ha hả, thiếu chút nữa không dừng được.

"Tường Bách Xuyên, hiện tại nhân phẩm của con đang rất mờ nhạt."

Tường Bách Xuyên nghẹn lời: "Mẹ à, con không đùa đâu, vừa rồi Đồng Đồng còn cố ý dặn con trong điện thoại là nhất định phải mang album ảnh về đây."

Ngón tay mẹ Tường nhẹ nhàng gõ lên cánh tay, "Nếu Đồng Đồng muốn xem thì mẹ cũng sẽ không làm con khó xử. Thế này đi, mẹ sẽ hẹn Đồng Đồng uống trà chiều một hôm, đến lúc đó, mẹ sẽ mang tất cả album ra cho con bé xem, nếu con bé thích sẽ đưa luôn cho con bé."

Tường Bách Xuyên cứng đờ, yên lặng.

Cuối cùng, anh bắt đầu nói: "Mẹ à, những thứ này đều là đồ cá nhân của con mà."

Mẹ Tường lại mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa: "Đối với người râu ria mà nói, giữa vợ chồng hẳn là không nên có bí mật nào."

Tường Bách Xuyên còn muốn nói chuyện, lại bị bà cắt đứt: "Tường Bách Xuyên, lúc con làm lộ Weibo phụ của mẹ, để bố con nhìn thấy những lời phi nhõ của mẹ, con cũng nên nghĩ có sẽ có một ngày như vậy!"

Lại hỏi: "Biết sở trường của mẹ là gì không? Mẹ có thể khẳng định với con, không phải là món cá xào mắm!"

Cố ý ngừng lại, bà cười nhẹ: "Mẹ con giỏi nhất là chiêu: Gậy ông đập lưng ông!"

Tường Bách Xuyên: "..."

Mẹ Tường khảy cằm về phía tầng dưới: "Xuống nhà đi, mẹ gói kỹ đồ ăn cho con rồi, mau về nhà mà ăn."

Dứt lời, mẹ Tường xuống tầng dưới.

Tường Bách Xuyên yên lặng đứng tròn hai phút trong phòng sách, đang nghĩ cách tìm ra mấy quyển album kia.

Bằng sự hiểu biết của anh với mẹ Tường, bà nhất định sẽ cho Tô Dương xem album.

Lúc này, bố Tường lên tầng, đẩy cửa phòng ra, "Vẫn còn đang úp mặt vào tường sám hối à?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Bố Tường lại thúc giục: "Mau về đi thôi, không phải con bảo Tô Dương đang chờ ở nhà sao? Chốc nữa còn phải mất thêm nửa tiếng lái xe đấy, đồ ăn để lâu là không ăn được đâu, bố mẹ cũng phải ăn bây giờ."

Tường Bách Xuyên nhìn bố Tường, trầm mặc một hồi, đoạn nói: "Bố à, giúp con việc này nhé."

Bố Tường cảm thấy rất hiếm lạ, từ khi còn nhỏ, Tường Bách Xuyên đã rất ít khi mở miệng nhờ giúp đỡ, dù gặp phải chuyện gì cũng đều tự nghĩ cách giải quyết, sau khi trưởng thành lại càng là thế.

Thế mà bây giờ lại mở miệng xin giúp đỡ.

Bố Tường hiếu kỳ hỏi: "Làm sao thế?"

Tường Bách Xuyên: "Bố biết mẹ để album ảnh hồi con còn nhỏ ở đâu không?"

Bố Tường lắc đầu, ông quả thực không biết, mà cũng chẳng để ý tới những thứ ấy.

Ông hỏi: "Con cần album để làm gì?"

Tường Bách Xuyên ăn ngay nói thật, anh cảm thấy ông sẽ giúp anh một phen vì sự thành thực ấy.

Bố Tường gật gù, vẻ mặt nghiêm túc: "À, thì ra là thế, những tấm ảnh hồi con còn nhỏ đúng là rất hủy hoại hình tượng."

Nghe giọng bố Tường, Tường Bách Xuyên cảm thấy việc này có hy vọng.

Suy cho cùng, đều là đàn ông cả, tội gì phải làm khó nhau.

Nào biết, bố Tường không chỉ không giúp đỡ mà còn hung hăng bỏ một đao.

Giọng ông vẫn nghiêm túc như cũ: "Xem ra, bảo Tô Dương từ bỏ việc chụp ảnh là chuyện bất khả thi, nếu hai đứa đã quyết tâm thì bố cũng không lo chuyện này nữa, chỉ tổ tốn công vô ích. Sau này hai đứa thích thế nào thì là thế nấy, bố cũng lười quản rồi. Lúc hai đứa kết hôn, bố chưa tặng quà cưới cho Tô Dương, Tô Dương lại không thiếu tiền, muốn tặng thì cũng phải tặng cá. Nghĩ đi nghĩ lại, xem như mấy quyển album của con lễ vật mặt cho Tô Dương, nhất định con bé sẽ rất thích."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh không ngừng chớp mắt.

Thật lâu sau cũng không nói thành lời.

Editor: Mẹ Tường quay đầu, thân nhiên nhìn anh, "Mẹ không biết, cái này thì con phải hỏi cá."

Ôi đau bụng chết tôi mất thôi:))))))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đồng hành cùng cô

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Khi Tường Bách Xuyên về đến nhà, Tô Dương đang nằm xem tivi trên sofa.

"Anh về rồi à."

"Ừ, lại đây ăn cơm đi."

Tô Dương bò dậy, chậm rì rì bước qua.

Tường Bách Xuyên bày đồ, đưa đĩa cho Tô Dương.

Tô Dương chỉ ăn theo bản năng, trong lòng vẫn nhớ thương kế hoạch thu mua của anh.

Trong buổi họp chiều nay, Cố Hằng từng nói chú Bằng sắp trở về.

Sau đó, khi cô đang nhàm chán xem tin tức thì thấy chú Bằng hiện đã có mặt ở Thượng Hải, giới truyền thông phân tích, lần này ông tới đó là để hẹn gặp chủ tịch Dung - người bạn cũ của mình.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc khả năng dự án hợp tác của Tường Bách Xuyên bị hẫng càng thêm lớn.

Cô ngẩng đầu nhìn Tường Bách Xuyên một cái, thấy anh đang chăm chú gỡ xương cá.

Tựa như có cảm ứng, Tường Bách Xuyên cũng ngẩng đầu.

Hai người nhìn nhau.

Anh hỏi: "Em nhìn gì thế?"

Tô Dương cười: "Nhìn anh chứ còn gì, sắc đẹp thay cơm nha."

Tường Bách Xuyên ra hiệu bảo cô mau ăn cơm.

Tô Dương cũng bắt đầu gỡ xương cá, nhưng vẫn không yên lòng.

Vài phút trôi qua, cô vẫn chưa gỡ xong xương cá.

Tường Bách Xuyên kẹp thịt cá, vốn định ăn, thấy động tác của cô chậm như vậy, rõ ràng nặng nề tâm sự.

Anh đặt thịt vào bát cô, "Quảng cáo có vấn đề gì à?"

Tô Dương hoàn hồn, "Không phải."

Sau vẫn luôn nhìn anh, lờ mờ mà nói.

"Trường Bách Xuyên, năm ngoái em từng tham dự cuộc thi ảnh ở Đức, cuối cùng không đoạt được giải, anh có nhớ mình đã nói gì lúc gọi điện cho em không?"

Trường Bách Xuyên ngẫm nghĩ, "Anh chỉ nhớ ý chính thôi."

Còn cụ thể nói gì thì đã quên mất rồi.

Tô Dương nói: "Em vẫn còn nhớ."

Nhớ rõ từng chữ một.

Trường Bách Xuyên ra hiệu bằng ánh mắt, ý bảo cô nói tiếp.

Tô Dương nói: "Khi ấy, anh an ủi em như thế này: Đồng Đồng, em chỉ mới 27 tuổi mà thôi, nếu em giành được giải lớn thì lớp tiền bối đã chụp ảnh gần một đời chịu sao nổi? Ban giám khảo không trao giải lớn cho em là cách làm rất sáng suốt."

Trường Bách Xuyên lẳng lặng nhìn cô.

Tô Dương tiếp tục: "Anh nghĩ mà xem, chú Bằng gây dựng sự nghiệp ở New York khi anh còn chưa chào đời, lúc chú ấy thành lập Doãn Lâm, anh cũng chỉ mới ba tuổi, lúc chú ấy viết nên thần thoại tài chính trên đường Wall, anh chỉ mới học lớp năm... Anh nói anh muốn thắng chú ấy, mặt mũi chú ấy đặt ở đâu bây giờ? Đùng không?"

Trường Bách Xuyên duỗi tay xoa đầu cô, "Anh biết rồi."

Mười mấy năm nay, giữa bọn họ vẫn luôn là như thế.

Khi tâm trạng cô không tốt, anh sẽ nghĩ cách để an ủi cô.

Mà khi anh gặp vật cản trong sự nghiệp, cô cũng học anh, giúp anh tiêu sầu.

Ăn cơm xong, vì không có chuyện gì nên hai người bắt đầu xem xem phim phóng sự.

Tô Dương lại nghĩ đến chuyện Bằng Lâm sắp tới Bắc Kinh, còn muốn mời bọn họ ăn cơm.

Cô ngồi dậy từ trong lòng anh, "Hôm qua em họp với đám Lục Duật Thành để thảo luận về bộ phim đấy."

Trường Bách Xuyên cầm điều khiển, giảm âm lượng tivi đi, "Ừ, thế thảo luận đến đâu rồi?"

Tô Dương: "Cũng tầm tầm, sẽ lấy cảnh ở ba nơi khác nhau, một trong số đó là quốc lộ 66."

"Quốc lộ 66?"

Tô Dương gật đầu: "Đúng, Lục Duật Thành nói sẽ quay cả quốc lộ, nhất định sẽ vui lắm."

Ngừng một chút, cô mừng rỡ nói: "Em nghĩ kỹ rồi, nếu anh không có thời gian để đi cùng em vào tháng tư, em sẽ theo tổ làm phim, có Nịnh Nịnh làm bạn nên anh không cần lo quá đâu."

Trường Bách Xuyên: "Chính bởi vì Tô Nịnh Nịnh cũng đi nên anh mới lo đấy."

Tô Dương: "..."

Hai tay cô vòng qua cổ anh, "Đừng thành kiến sâu như vậy với cô ấy chứ, Nịnh Nịnh rất tốt, giờ đã vào khuôn phép hơn nhiều rồi."

Trường Bách Xuyên nhìn cô nhưng không lên tiếng.

Anh nghĩ, nếu anh thực sự không thể rút ra hai tuần, cô sẽ chu du cả quốc lộ 66 cùng người khác.

Tô Dương xua tay ở trước mặt anh: "Đang nghĩ gì thế?"

Trường Bách Xuyên đẩy tay cô ra: "Giữa tháng tư, anh sẽ dành mười ngày ra để tự đi chơi trên quốc lộ 66 cùng em."

Tô Dương giạng chân ngồi trên đùi Trường Bách Xuyên, dính sát lấy anh, "Không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ?"

Tường Bách Xuyên: "Nếu có chuyện khẩn cấp thì anh sẽ xử lý ở trên đường, nếu không thì trở về rồi nói sau."

Tô Dương cũng tính toán ở trong lòng, giảm công việc của tháng tư đi một chút để dành thời gian đi chơi.

Nói tới nói lui, cô mới phát hiện mình quên bàn chuyện quan trọng nhất.

Cô nhìn Tường Bách Xuyên: "Mấy ngày nữa chú Bằng sẽ về Bắc Kinh."

Lại bổ sung một câu: "Cô Hằng nói cho em đây."

Tường Bách Xuyên đâm chiêu, "Lâu rồi em không đi ăn cùng Bằng Lâm Bản nhỉ?"

Tô Dương gật đầu: "Cũng sắp hai năm rồi."

Hơn một năm trước, cô gặp Bằng Lâm Bản ở New York, từng ăn chung một bữa cơm.

Khi cô còn bé, Bằng Lâm Bản thường mang ba người bọn họ đi nấu cơm dã ngoại, còn dẫn bọn họ tới nông thôn để trải nghiệm niềm vui của nhà nông.

Cô bắt đầu thích vẽ tranh chính từ lúc ấy.

Mỗi lần đến nông thôn, cô sẽ vẽ những cảnh sắc mình chưa từng thấy.

Vào kỳ nghỉ chuyển cấp, Bằng Lâm Bản còn đưa bọn họ tới miền núi Vân Nam để trải nghiệm cuộc sống...

Ngón tay Tường Bách Xuyên quăn lấy tóc cô, nói: "Chờ ông ấy trở lại Bắc Kinh, em mời bọn họ một bữa đi, cũng không thể để bọn họ mời em mãi được."

Tô Dương đứng dậy, quỳ lên đùi anh, "Anh không để ý à?"

Tường Bách Xuyên: "Để ý cái gì? Chỉ là đối thủ cạnh tranh thôi mà."

Anh ngừng lời, đoạn nói: "Em không thấy anh còn có thể ngồi uống cà phê cùng Bằng Việt Hy sao?"

Hai điều này nào có giống nhau.

Tô Dương cúi đầu ngậm lấy môi anh, khe khẽ mút vào.

Hô hấp của Tường Bách Xuyên bắt đầu trở nên dồn dập.

Cô ngồi quỳ trên đùi anh, tay anh tiến vào vấy ngù của cô dọc theo bắp đùi.

Chạm đến nơi mẫn cảm, Tô Dương giật mình một cái.

Đầu ngón tay anh lạnh lẽo mà khô ráo, thân thể cô lại ướt át nóng bỏng.

Không chịu nổi sự trêu chọc của anh, Tô Dương khép chặt hai chân, nhưng lại bị anh tách ra trong nháy mắt.

Sau đó, anh trực tiếp để cô ngồi dạng chân trên người mình.

Khi thân thể bị lấp đầy, Tô Dương cào lên lưng anh.

Tường Bách Xuyên đau tới mức hít một hơi.

"Tô Dương, em có khuynh hướng bạo hành gia đình đấy à?"

Tô Dương cười: "Đúng vậy, ngày nào em cũng muốn bạo hành anh."

Tường Bách Xuyên: "Lại còn mạnh miệng!"

Một lát sau, Tô Dương không cười nổi nữa.

Cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng như sắp bị anh đâm ra ngoài, thân thể quá mẫn cảm, cô đã lên đỉnh hai lần mà anh vẫn còn chưa thỏa mãn, vẫn tiếp tục thay đổi cách thức để giày vò cô.

Tô Dương ôm cổ Tường Bách Xuyên, vùi mặt lên vai anh.

Giọng cô rầu rĩ: "Ông xã, em không chịu nổi nữa đâu."

Tường Bách Xuyên cố ý xuyên tạc: "Còn chưa đủ phải không?"

Tô Dương: "... Tha cho em đi."

Trong giọng xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Tường Bách Xuyên bật cười.

Anh lừa cô: "Xong ngay đây."

Mười phút trôi qua, vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Tô Dương cúi kính nhìn Tường Bách Xuyên, biết anh lại bắt đầu hào hứng.

Cô liền mặc anh, thân thể thừa nhận cuộc yêu mà anh mang lại.

Sau, vì thực sự quá mệt mỏi, cô không nhin nổi nữa.

Cô bắt đầu nói bừa: "Tường Bách Xuyên, nếu em mệt nhọc quá độ, tâm tình không tốt thế này rồi chẳng may có cục cưng thì cục cưng cũng sẽ nhăn nhó, không vui cả ngày..."

Tô Dương vốn không ngờ lời này sẽ hiệu quả như vậy, mồ hôi trên trán Tường Bách Xuyên rơi xuống ngực cô, giọng anh khàn khàn: "Xong ngay đây."

Lần này, anh không nuốt lời nữa.

Tô Dương: "..."

Chiều này hiệu nghiệm như vậy sao?

Hiện tại, bởi vì sinh con, anh đã hoàn toàn si ngốc.

Sau khi kết thúc, Tường Bách Xuyên gục trên người cô, hô hấp bất ổn.

Tô Dương cảm nhận trái tim đang đập thình thịch của anh.

Môi anh kề sát tai cô, nhỏ giọng nói: "Gần đây anh ra sức như vậy thì hẳn là có thể mang thai đấy."

Tô Dương: "..."

*

Gặp mặt Bàn Lâm Bản đã là chuyện của ba ngày sau.

Kết thúc hành trình ở Thượng Hải, ông bay tới Bắc Kinh ngay trong đêm.

Họ vẫn hẹn ở câu lạc bộ tư nhân lúc trước.

Vì kẹt xe hơn hai tiếng, Tô Dương là người đến cuối cùng.

Trong phòng chỉ có Bàn Lâm Bản, Cố Hằng cùng Lục Duật Thành.

Chu Minh Khiêm phải tham gia một bữa tiệc nên không thể có mặt.

Sau khi chào hỏi Bàn Lâm Bản, Tô Dương ngồi xuống bên cạnh ông.

Lúc đồ ăn được bung lên, hơn nửa bàn là món Tô Dương thích.

Bàn Lâm Bản nói: "Đều là đồ chú gọi đấy, trí nhớ vẫn còn tốt đấy chứ nhỉ?"

Có những món đã được khắc vào đầu, mỗi lần dẫn bọn họ ra ngoài chơi, ông là người chịu trách nhiệm nấu ăn.

Mấy đứa trẻ đều ăn nồng nhiệt.

Khi ấy còn sầu nào không biết lúc nào chúng mới trưởng thành và hiểu chuyện, không khiến ông phải nhọc lòng quan tâm nữa.

Nay nhìn đám trẻ trước mặt, thoáng cái đã trưởng thành.

Dương như đã qua mấy đời người.

Tô Dương: "Còn không phải là thế sao, đều là món con thích ăn hết."

Lại hỏi: "Chú Bằng à, chờ xuân về, chú lại dắt bọn con đi nấu com dĩa ngoại được không?"

Bằng Lâm Bản tự cười giễu: "Cái này thì khó mà nói lắm, mấy đứa có bằng lòng đi cùng ông già này không?"

Tô Dương nuốt đồ ăn xuống, liên tục xua tay: "Chú à, chú tuyệt đối chẳng già chút nào, trong mắt con, chú vẫn đẹp trai như trước, mãi mãi tuổi 35."

Bằng Lâm Bản cười ha ha, "Đồng Đồng chẳng khác khi còn bé tí nào, vẫn biết cách đồ ngon đồ ngọt như thế."

Lục Duật Thành cùng Cố Hằng yên lặng ăn uống, trước đây, bọn họ cũng đóng vai trò như vậy, chỉ chịu trách nhiệm ăn chứ không chen lời vào.

Bằng Lâm Bản cũng chẳng chào đón bọn họ, đại khái là chê bọn họ quá nghịch ngợm.

Không tri kỷ bằng Tô Dương.

Ông vẫn luôn muốn có một đứa con gái, nhưng nguyện vọng còn chưa được thực hiện.

Khi ở cạnh bọn họ, Bằng Lâm Bản sẽ rút đi sự sắc bén cùng lòng đề phòng của một người kinh doanh, thoải mái trò chuyện cùng bọn họ.

Nói đến nấu com dĩa ngoại, Bằng Lâm Bản không nhịn được mà bắt đầu hoài niệm, ông nói: "Lần đầu dẫn các con đi nấu com dĩa ngoại, mấy đứa vẫn còn bé tí, khi ấy Đồng Đồng... Mới tám tuổi rưỡi thôi nhỉ?"

Nói xong, ông khua tay múa chân, "Con chỉ cao chừng này."

Lại cười nói: "Lúc ấy con nhất quyết muốn ăn cá nướng, Cố Hằng cùng Lục Duật Thành còn phải đến sông nhỏ để mò cá cho con."

Đáy mắt Tô Dương nóng lên, đúng vậy, khi ấy cô chỉ mới tám tuổi rưỡi.

Chứ không phải chín tuổi.

Cô biết Cố Hằng cùng Lục Duật Thành vào năm đó.

Cho tới hiện tại, đã hơn hai mươi năm.

Tối tận mười một giờ rưỡi, bọn họ mới rời câu lạc bộ.

Lúc ra khỏi phòng, Bằng Lâm Bản hỏi Tô Dương: "Muộn quá rồi, để Cố Hằng đưa con về nhà nhé, con để xe ở đây đi, hôm nào rảnh thì tới lấy sau."

Tô Dương: "Con không lái xe tới, là Trương Bách Xuyên đưa con đến đây ạ, anh ấy đang chờ con ngoài cửa rồi."

Bằng Lâm Bản gật đầu cười: "Vậy con mau ra đi, sau này có rảnh thì chúng ta lại cùng ăn com nhé."

Tô Dương dùng tay ra hiệu OK.

Cô biết việc cạnh tranh giữa Bằng Lâm Bản cùng Trương Bách Xuyên sẽ không ngừng lại vì ai, chiến đấu vì quyền lợi là bản tính của người kinh doanh.

Ngồi trên xe của Trương Bách Xuyên, Tô Dương không vội cài dây an toàn mà nửa đứng, hôn lên sườn mặt anh, "Chờ lâu rồi nhỉ? Cứ bắt đầu nói chuyện là quên cả thời gian luôn."

Trương Bách Xuyên: "Không sao đâu, ở nơi nào mà anh chẳng làm việc, mới này cũng đọc e-mail suốt."

Anh có mặt từ lúc 9 giờ, đã đợi hai tiếng rưỡi.

Tô Dương ngồi xuống, cài dây an toàn.

Trương Bách Xuyên khởi động xe.

Di động của Tô Dương không ngừng rung lên, cô bấm mở khóa.

Trong nhóm chat rất náo nhiệt.

Là nhóm chat của bốn người bọn họ.

Lục Duật Thành, Cố Hằng cùng Chu Minh Khiêm và người chẳng mấy khi nói chuyện, luôn luôn lặn mất tăm là cô.

Chu Minh Khiêm: [Ngày mai bố tôi sẽ tới Bắc Kinh, bảo tôi gọi mọi người cùng ăn trưa, có rảnh không?]

Lục Duật Thành: [Bây giờ đang thịnh hành trào lưu đất bạn và bố cùng ăn cơm đấy à? Tôi có nên học tập các cậu, dẫn các cậu đi ăn một bữa với bố tôi không?]

Chu Minh Khiêm: [Xin kiếu.]

Cố Hằng: [+1]

Tô Dương cũng đáp: [+2]

Lục Duật Thành: [Hay là ăn cơm với mẹ tôi nhé, mấy hôm trước bà ấy còn nói lâu rồi chưa tụ họp, bà vừa học được vài món, muốn tự xuống bếp.]

Chu Minh Khiêm: [Tiếp tục xin kiếu.]

Cố Hằng: [Tiếp tục + 1]

Tô Dương cười, cũng trả lời theo: [Tiếp tục + 2]

Bố Lục Duật Thành là hiệu trưởng của một trường đại học, mỗi khi nhìn thấy bọn họ, ông sẽ giáo dục họ nhiều tới mức khiến bọn họ có bóng ma ở trong lòng.

Mà mẹ Lục Duật Thành lại từng giảng dạy tại một trường đại học thương mại, sau lại trở thành người phụ nữ hạ hải kinh thương[1], mạnh mẽ kiên cường, mỗi khi răn dạy bọn họ thì nghiêm khắc như đối xử với cấp dưới.

[1] Hạ hải kinh thương: "Hạ" (xuống), mang ý tứ chịu thiệt, ý chỉ rất nhiều người vốn nên làm nhân viên thuộc cơ quan nhà nước, nhưng lại vứt bỏ hệ thống đảm bảo công ăn việc làm mà tham gia thương trường đầy mạo hiểm. Cụm từ này cũng để chỉ một loại dũng khí.

Bọn họ sợ hãi vô cùng.

Hồi còn bé, nhà Lục Duật Thành là nơi bọn họ không dám đến nhất, nay đã trưởng thành, nỗi ám ảnh ở trong lòng chỉ có tăng chứ không có giảm.

Chu Minh Khiêm thì khá hơn một chút, chỉ mới giao lưu với bọn họ bảy, tám năm gần đây, nhưng ảnh hưởng về mặt tâm lý thì chẳng ít hơn bọn họ là bao.

Lục Duật Thành: [Mấy cậu có ý gì?]

Chu Minh Khiêm: [Lục Duật Thành, là cậu ép chúng tôi phải nói thật đấy nhé.]

Lục Duật Thành: [Thực ra tôi có muốn về đâu, cứ về là lại bị cản nhắc, nhưng các cậu nhất định phải về nhà cùng tôi trước Tết nhé, mẹ tôi đang muốn bắt tôi để dò hỏi đây này.]

Không biết kể nhiều chuyện nào đã nói cho mẹ biết việc hấn thường xuyên đối phụ nữ, hiện tại chỉ chờ hấn về là sẽ chịu tra tấn.

Cố Hằng nói: [Cũng không phải là không thể về cùng cậu, nhưng còn phải xem tiền lên sân khấu là bao nhiêu nữa.]

Chu Minh Khiêm: [+ 10086]

Tô Dương: [+ Chứng minh thư.]

Lục Duật Thành tức ngực: [...]

Chu Minh Khiêm nói: [Tô Dương, hôm trước Cố Hằng dẫn tôi đến tiệm Ông Nội Khoai Lang ăn ngô nướng, chú Tô còn khen tôi, bảo tôi hiểu chuyện hơn Cố Hằng cùng Lục Duật Thành đấy (Cười nhe răng)]

Rồi lập tức gửi thêm một câu: [Giữa trưa, dì còn gói sủi cảo tôm, tôi chưa bao giờ ăn sủi cảo nào ngon như vậy đâu. Dì còn làm thêm mấy món khác, tôi cũng ăn sạch bách luôn, bảo sao hai người kia cứ tới nhà cậu ăn chùa, sau này tôi cũng muốn thường xuyên tạt qua! (Cười nhe răng)]

Tuy chỉ mới đến nhà Tô Dương một lần, nhưng Chu Minh Khiêm đã nhớ mãi không quên tài nấu nướng của mẹ Tô.

Tô Dương: [...]

Cô còn chưa bao giờ có đãi ngộ tốt như vậy.

Cố Hằng cùng Lục Duật Thành đều thích ăn sủi cảo tôm, nhưng bố mẹ hai người luôn bận rộn, không có thời gian để nấu nướng.

Đặc biệt là Cố Hằng, bố mẹ ly hôn từ sớm, mẹ lại bận làm việc, tuy chú Bằng luôn bay từ New York về hầu hết các dịp cuối tuần, nhưng điều này cũng không thể bù đắp sự thiếu hụt tình thân của anh.

Trước đây, Cố Hằng từng nói, sùi cảo mà người giúp việc nhà anh gói thiếu chút hương vị.

Tô Dương nhỏ tuổi không hiểu rốt cuộc là thiếu vị gì.

Cô còn cố thể hiện mà nói với Cố Hằng: Có thể là người giúp việc nhà cậu quên nêm hạt tiêu trong nhân bánh đấy, lần sau cậu nhắc bọn họ là được.

Khi ấy, cô nhận được ánh mắt ghét bỏ của Cố Hằng nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Trưởng thành rồi mới hiểu, hương vị mà anh nói là hương vị của gia đình cùng mẹ.

Cô và Lục Duật Thành thích đến nhà Cố Hằng chơi vào cuối tuần nhất, vì chú Bằng biết rất nhiều trò hay, cũng có kiên nhẫn dắt bọn họ đi chơi.

Nhưng trong kỳ nghỉ, bọn họ lại thích đến nhà cô để ăn cơm bố mẹ cô nấu.

Mấy đứa trẻ vây quanh bàn bếp, người đẩy kẻ đánh, chỉ ăn thôi cũng có thể náo nhiệt vô cùng.

Sau đó, quan hệ giữa bọn họ trở nên căng thẳng, gặp nhau cũng chẳng nói chuyện, không chế giễu thì cũng là châm chọc, nhưng cứ mỗi dịp trước Tết, bọn họ vẫn qua nhà cô để gặp bố mẹ cô và cùng ăn chung một bữa cơm.

Đương nhiên, đều thừa dịp cô không ở nhà mà đến.

Mà trong lễ mừng năm mới, cô cũng sẽ thăm hỏi bố mẹ của bọn họ.

Nhưng đôi bên vẫn thâm nhìn nhau sinh chán ghét như cũ.

Tình huống quái dị này đã được duy trì nhiều năm nay.

Cũng có lẽ, cả đời này sẽ không thay đổi.

Trong nhóm chat, cuộc trò chuyện vẫn còn đang tiếp tục.

Lục Duật Thành: [Cái gì? Các cậu đi lúc nào mà tôi không biết?]

Chu Minh Khiêm: [Cố Hằng nói... Không muốn mang cậu theo.]

Lục Duật Thành: [...]

Hơn mười phút trôi qua, cuối cùng mới ngừng tranh cãi.

Tuy vẫn còn chưa phân thắng bại.

Đã nhiều năm nay, vẫn cứ là như thế.

Chu Minh Khiêm: [Đừng quên bữa cơm trưa mai nhé, tôi sẽ gửi địa chỉ cho các cậu vào sáng mai.]

Lại nói với Tô Dương: [Anh Bố cũng tới đấy.]

Vừa nghĩ tới chú bác giê Đức mà từng hợp tác cùng mình, Tô Dương phát điên ở trong lòng, nếu có thể gặp ngay thì tốt biết mấy.

Cô lập tức trả lời: [Nhất định tôi sẽ đến đúng giờ.]

Chu Minh Khiêm: [... Bố tôi mà biết cậu tích cực đi ăn như vậy chỉ vì Anh Bố thì ông ấy chịu sao nổi? (Che mặt rơi lệ)]

Tô Dương: [...]

Không có cách nào để tiếp tục nói chuyện với bọn họ, cô trực tiếp rời đi.

Tường Bách Xuyên cũng đoán là cô đang nói chuyện trên trời dưới đất với bọn họ nên không hỏi nhiều.

Tô Dương nói cho Tường Bách Xuyên biết chuyện ăn cơm cùng tổng giám đốc Chu vào ngày mai, còn nói Anh Bố cũng sẽ đến.

Đương lúc nói chuyện, di động có tin tức, là thông tin về chuyến bay mà Đinh Thiển gửi đến.

Sau khi xem xong, cô nói với Tường Bách Xuyên: "Trưa mai em có chuyến bay tới Berlin, Đinh Thiển đã đặt vé rồi, anh thì sao? Định ở nhà thêm hai ngày nữa hay về New York?"

Tường Bách Xuyên: "Anh sẽ qua New York."

Anh chỉ ở New York một ngày, hôm sau còn phải bay về Thượng Hải.

Chủ tịch Dung vẫn chưa cho anh câu trả lời thuyết phục về dự án hợp tác cùng LACA.

Anh nhất định phải đi thêm một chuyến.

Tô Dương gật đầu.

Vì anh đang lái xe nên cô không nói gì nữa. 。

Cô quay đầu nhìn về phía đêm đen như mực ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải lạnh lòng.

Kỳ nghỉ vui vẻ trôi qua trong nháy mắt.

Bọn họ lại bắt đầu bận những ngày bận rộn của riêng mình.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Tưởng Bách Xuyên liếc mắt nhìn Tô Dương.

Cô đang yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về không nở cùng sa sút viết ở trên mặt.

Tuy không rõ ràng, nhưng anh vẫn biết.

Mỗi khi bọn họ phải xa nhau, anh đều sẽ thấy vẻ mặt này.

Tưởng Bách Xuyên duỗi tay xoa đầu cô, nói: "Trước khi về New York, anh còn phải đi chuyến tới Berlin."

Cũng là chuyến bay vào xế chiều ngày mai.

Tô Dương bỗng quay sang, không dám tin nhìn anh.

Sự sa sút dưới đáy mắt biến thành kinh ngạc, sau đó là kinh hãi.

"Anh đi cùng chuyến với em sao?"

Tưởng Bách Xuyên nói dối: "Không, anh bay chuyến buổi tối."

Đèn xanh sáng lên.

Tưởng Bách Xuyên lái xe đi.

Sau khi bớt chút thời gian để liếc cô một cái, anh nghiêm trang nói rằng: "Nếu em bay vào buổi chiều thì anh sẽ đổi chuyến, ngày mai không chỉ ngồi chung xe với em để ra sân bay mà còn có thể bớt đi một nửa tiền xăng nữa. Hiện tại vật giá đang tăng mạnh, lúc sinh hoạt ở nhà, có thể tiết kiệm được cái gì thì tiết kiệm cái nấy."

Tô Dương bật cười ha hả, bả vai cũng không nhịn được mà run rẩy.

Tưởng Bách Xuyên duỗi tay xoa cổ cô.

Tô Dương lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đêm đen như mực trở nên xinh đẹp vô ngần.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-1: Hai chương hợp một

(*) Hai chương hợp một: Ý chỉ tác giả gộp hai chương làm một, bản Trung của chương này dài hơn 7000 chữ nhe.

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Khi hai vợ chồng về đến nhà thì đã là mười hai rưỡi.

Hai người tắm qua rồi lên giường nghỉ ngơi.

Tường Bách Xuyên nghĩ đến chuyện bọn họ phải tách ra vào ngày mai, tuy anh đã nói sẽ dành thời gian để đến gặp cô, nhưng chẳng may lúc đó có chuyện khẩn cấp, không thể phân thân thì sao?

Anh nghĩ đi nghĩ lại.

Đoạn hỏi một câu rất không có dinh dưỡng: "Chắc là em mang thai rồi đấy nhỉ?"

Tô Dương: "... Cái này thì anh phải hỏi con chứ? Em thực sự không biết con bé đã lên đường hay chưa đâu."

Tường Bách Xuyên: "..."

Kỳ thực, sau khi hỏi xong, anh cũng cảm thấy đây là một câu hỏi rất ngớ ngẩn.

Thật lâu sau, "Không phải kỳ rụng trứng của em còn mấy ngày sao?"

Sau đó, anh lẩm bẩm: "Hắn là phải có rồi chứ."

Tô Dương giọng nước lã: "Khó nói lắm, trứng không nhất thiết phải rụng đúng kỳ, mà kỳ an toàn cũng chẳng an toàn 100%."

Tường Bách Xuyên chợt mở đèn đầu giường.

"Tường Bách Xuyên, anh làm gì thế hả!"

"Để anh tìm xem có cách nào nắm rõ ngày rụng trứng cụ thể không." Dứt lời, anh cầm di động trên tủ đầu giường, chăm chú lướt Baidu.

Tô Dương cảm lạnh hồi lâu.

Lại nói với anh: "Không cần đâu, chúng ta có thể siêu âm theo dõi trứng."

Bởi vì khó mang thai, chị họ của trợ lý Tiểu Hạ cũng làm thế.

Tường Bách Xuyên nhìn về phía cô: "Ngày mai mình đi làm nhé."

Tô Dương: "..."

Lý do Tường Bách Xuyên đưa ra là: "Chẳng mấy khi chúng ta được ở cạnh nhau lúc em đang trong kỳ rụng trứng, gần đây lại không phải làm việc, tâm tình cũng thoải mái, không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được."

Tô Dương suy ngẫm, cảm thấy anh nói cũng có lý.

Ngày hôm sau.

Bọn họ dậy sớm đến bệnh viện, nhờ thám tử tìm người quen để siêu âm cho Tô Dương.

Bác sĩ thực hiện siêu âm B hỏi thăm một số vấn đề.

"Cháu hết kinh bao lâu rồi?"

Tô Dương: "Đã mười hai ngày rồi ạ."

Bác sĩ: "Thế sao cháu không tới sớm hơn? Có khi đã rụng trứng rồi đấy. Nếu muốn theo dõi thì phải bắt đầu ngay sau khi kinh nguyệt kết thúc một tuần."

Tô Dương: "Cháu chỉ muốn biết hiện tại trong buồng có nang noãn hay không thôi ạ, nếu trứng rụng thì lại vừa khéo, cháu và chồng sắp phải tách ra để làm việc rồi, nhưng chỉ sợ..."

Bác sĩ lập tức nắm rõ tình huống.

Sau khi theo dõi, trứng của Tô Dương còn chưa rụng, dựa theo kích thước của nang noãn, chỉ trong một, hai ngày nữa là trứng sẽ chín.

Khi trở về, Tường Bách Xuyên thấy mừng vì đã tới bệnh viện kiểm tra.

Anh nói với Tô Dương: "Chúng mình đẩy lịch làm việc xuống năm ngày đi."

Tô Dương lo lắng: "Sẽ không làm chậm trễ dự án hợp tác của anh chứ?"

Tường Bách Xuyên: "Chẳng có gì quan trọng bằng chuyện này cả."

Sinh một đứa trẻ cùng cô, cô là mẹ, còn anh là bố.

Khi anh bận rộn, sẽ có con ở bên cô.

Quả thực, không gì có thể khiến anh rung động bằng chuyện này.

Tô Dương nghĩ đến công việc của mình: "Em bàn giao thể nào với văn phòng chính của LACA bây giờ?"

Cô đã lỡ nói là sẽ qua bên đó sau ba ngày nữa.

Tường Bách Xuyên: "Anh sẽ dần xếp giúp em."

Tô Dương gật gật đầu, không quên dặn anh: "Anh đừng để lộ quan hệ của chúng ta vội nhé."

Cô không muốn tăng cấp cao của LACA chấp nhận ý tưởng quảng cáo lần này vì thân phận đặc biệt của mình.

Tường Bách Xuyên: "Weibo chính thức của LACA châu Á theo dõi Weibo của anh từ lâu rồi."

Thế nên, họ đã sớm biết quan hệ giữa hai người.

Tô Dương vỗ đầu một cái.

Còn chưa mang thai mà đã bắt đầu choáng váng rồi.

Tường Bách Xuyên lại nói: "Cho dù biết em là ai, bọn họ cũng sẽ không "bật đèn xanh" đâu, những cổ đông của LACA chưa bao giờ để tình cảm ảnh hưởng đến công việc, chuyện gì cũng phải dựa vào thực lực mà nói chuyện."

Tô Dương gật đầu.

Như vậy mới là tốt nhất, cô không hy vọng người khác có ấn tượng kém về Tường Bách Xuyên vì mình.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, cô gửi tin nhắn cho Đinh Thiên, nhờ Đinh Thiên lùi chuyến bay sang năm ngày sau.

*

Khi Tô Dương nhận được tin nhắn của Hà Gia Dương, cô đang dùng bữa cùng tổng giám đốc Chu và ba người Cố, Chu, Lục. Cánh đàn ông bàn về chuyện buôn bán, vì cô không hiểu, lại càng không quan tâm, nên chỉ yên lặng ngồi ăn ở một bên.

Di động chợt rung lên.

Mở khóa màn hình ra, là một dãy số lạ, có sáu số 6 liên tiếp ở đuôi.

Tin nhắn viết như thế này: [Chào Tô đại mỹ nữ, tôi là Hà Gia Dương, đối với chuyện xảy ra ở trên mạng ảnh hưởng đến tâm tình của chị, tôi mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần, chục vạn lần, trăm triệu lần, cả tỷ lần xin lỗi chị, tôi vừa nhìn đã biết chị chính là người có tấm lòng bao dung, là đại nhân rộng lượng rồi, chị đừng so đo với tên dân thường vô danh như tôi nhé, PS: Có người nói phụ nữ mà so đo thì sẽ chóng già đấy.]

Sau khi đọc xong, Tô Dương không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Tuy từng chữ trong đoạn tin nhắn này nhuốm vẻ vô lễ cùng chế giễu, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn.

Cô trả lời: [Hà Gia Dương sao? Thật ngại quá, tôi không biết anh.]

Hà Gia Dương: [Chị họ của tôi tên là Kiều Cẩn, tôi là con trai của dì chị ấy, công ty nhà chúng tôi làm ăn với nhà chồng của chị.. Chị biết rồi đấy, thế nên... Chắc chị cũng thấu hiểu cảm giác của tôi nhỉ?]

Tô Dương: "..."

Hóa ra đây chính là cậu em họ không học vấn, không nghề nghiệp của Kiều Cẩn.

Hà Gia Dương, năm nay 25 tuổi, ngoài việc có hứng thú với xe đua, những thứ khác thực sự là một lời khó nói hết.

Ăn chơi trác táng, trụ lạc khó kiếm, đáng về lưu manh.

Ngoài nghịch xe cùng phụ nữ ra, cả ngày đều không làm việc đảng hoàng.

Nhớ trước đó cậu ta cùng Kiều Cần còn định hãm hại cô cùng Tường Bách Xuyên, Tô Dương giận sôi gan, cái tin kia nào có chút ý xin lỗi thành tâm nào.

Cô trả lời: [... Ngại quá, tôi không hiểu.]

Hà Gia Dương: [Không hiểu cũng không sao, bố tôi bảo tôi phải xin lỗi chị, chị xem, tôi cũng đã xin lỗi rồi, chúng ta xí xóa được chưa?]

Tô Dương: [Cậu gọi cái này là xin lỗi sao? Thứ lỗi cho người chưa thấu việc đời như tôi nhé, tôi chẳng thấy cậu xin lỗi ở chỗ nào hết! Tôi bận bịu lắm, không có việc gì thì đứng quấy rầy tôi!]

Hai phút sau, Hà Gia Dương gọi đến.

Cô tắt chuông đi.

Chu Minh Khiêm ngồi bên cạnh cô nghe thấy tiếng chuông di động.

Anh nói: "Cậu ra ngoài mà nghe."

Tô Dương gạt đầu với bọn họ, tỏ vẻ xin lỗi rồi cầm di động ra khỏi phòng.

Tới cửa thoát hiểm, cô mới bấm trả lời.

"Hà Gia Dương, cậu mấy tuổi rồi? Hiện tại tôi nói cho cậu biết, cậu đừng xin lỗi nữa, tôi sẽ không chấp nhận đâu, cậu có thể trả lời bố cậu rồi đấy!"

Tô Dương trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, cô kéo số Hà Gia Dương vào sổ đen.

Nửa phút sau, Hà Gia Dương đổi số khác, gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Đừng làm như vậy chứ, phụ nữ hay giận sẽ chóng già đấy ~ Không chấp nhận lời xin lỗi của tôi phải không? Được thôi, thế thì tôi sẽ đến tìm chị, mặt đối mặt xin lỗi chị, đây là lần đầu tiên tôi chiều phụ nữ như vậy đấy.]

Tô Dương đáp: [Có bệnh à!]

Hà Gia Dương: [Đúng vậy, không có bệnh mà tôi còn đuổi theo chị để xin lỗi chắc? Không có bệnh mà tôi vẫn còn mặt dày mày dạn mặc chị giẫm đạp dù chị đã kéo tôi vào sổ đen sao? (Mim cười)]

Tô Dương không trả lời nữa.

Cô kéo luôn cả số này vào sổ đen.

Khi quay về phòng, cánh đàn ông đang trò chuyện về việc xem mắt hay không xem mắt.

Sau khi nghe ngóng hồi lâu, Tô Dương mới hiểu Chu tổng đang giục cưới.

Kỳ thực, cô gần như không biết gì về chuyện riêng của Chu Minh Khiêm.

Tuy Chu Minh Khiêm đã quen đám Lục Duật Thành tám, chín năm, nhưng lại chưa biết Tô Dương lâu như vậy. Hai năm trước, vì chụp áp phích truyền truyền phim thay anh nên hai người mới từ từ quen biết.

Trên phương diện công việc, cô cùng Chu Minh Khiêm vô cùng hợp ý, sau này, vì quan hệ với Lục Duật Thành cùng Cố Hằng, trong lúc vô hình, khoảng cách giữa hai người cũng giảm đi.

Nhưng bình thường đều ai bận việc nấy, hiếm khi nào gặp mặt.

Đây vẫn là lần đầu tiên họ có dịp ăn chung một bữa cơm.

Thế nên, lúc ở nhà Chu tổng, nghe nói anh là con trai của ông, cô mới kinh ngạc đến vậy.

Chợt, Chu tổng bảo Tô Dương: "Tiểu Tô à, nếu bên cạnh cháu có cô gái nào thích hợp thì giới thiệu cho Minh Khiêm nhé."

Con người được chia theo nhóm, ông cảm thấy cô gái nào có thể chơi cùng Tô Dương thì chắc cũng không tệ lắm.

Tô Dương vội vàng đáp: "Yes sir, cháu sẽ lưu ý việc này ạ."

Chu Minh Khiêm: "..."

Anh hung tợn trừng cô một cái.

Tô Dương chỉ coi như không thấy.

Chu tổng tiếp tục thoải mái trò chuyện cùng đám Lục Duật Thành.

Mặt Chu Minh Khiêm vẫn đen như mực.

Anh cúi đầu, yên lặng ăn đồ ở trên bàn.

Tô Dương thui anh một cái, nom có chút há hê, nhỏ giọng bảo: "Ôi chao, sau này cậu mà kết hôn thì tôi sẽ chụp ảnh cưới miễn phí cho."

Chu Minh Khiêm: "Tôi bảo tôi muốn cậu chụp bao giờ? Nhờ tôi chường mắt cậu thì sao?"

Tô Dương: "... Cái đồ không biết tốt xấu!"

Ăn cơm xong, Tô Dương chơi với Anh Bố trong sân của câu lạc bộ tư nhân một hồi.

Khi cánh đàn ông hút thuốc xong rồi ra khỏi phòng, cô cùng Anh Bố đang vui đùa đến quên trời quên đất.

Chu Minh Khiêm rất hào phóng nói: "Nếu cậu thích thì cho cậu đấy."

Khóe miệng Chu tổng giật giật.

Ông thầm mắng Chu Minh Khiêm ở trong lòng.

Tô Dương cười: "Cẩn thận chú Chu cầm dao đuổi cậu bây giờ."

Chu Minh Khiêm cười ha ha.

Chu tổng chỉ chỉ bọn họ: "...Mấy đứa này... Đúng là tức chết người không đền mạng."

Sau lại đổi giọng: "Nếu cháu thích thì chú sẽ để Anh Bố ở bên cháu mấy ngày."

Tô Dương: "Cháu sắp phải qua Berlin mất rồi, hôm nào cháu rảnh sẽ qua Hồng Kông gặp nó sau."

Cô vừa nói vừa xoa đầu Anh Bố.

Anh Bố cọ lên đùi cô.

Tựa như đang làm nũng.

Lục Duật Thành nhìn Anh Bố thế nào cũng không thấy thoải mái.

Cố Hằng nhỏ giọng bảo: "Kiếp sau nhớ đầu thai làm một con béc giê Đức nhé."

Lục Duật Thành: "..."

Đến giờ chia tay, đoàn người rảo bước về phía cửa sân, Tô Dương chạy đằng trước, Anh Bố cũng đuổi theo cô một đường.

Tại cửa nhà hàng, Chu tổng tạm biệt từng người, chiều nay ông còn phải bay đến Thượng Hải.

Ông quay đầu nói với Tô Dương: "Hôm nay vội vàng quá, hôm nào chú rảnh thì sẽ mời hai vợ chồng nhà cháu một bữa cơm."

Sau đó, ông chỉ chỉ nhóm Lục Duật Thành: "Chú không mang đứa nào trong đám này đi đâu, chỉ toàn những thứ không lên được mặt bàn."

Nhóm Lục Duật Thành: "..."

Tô Dương cười, quay đầu nhìn về mặt của bọn họ, quả nhiên mặt cả đám tái như màu gan heo.

Bọn họ cũng chẳng hòa nhã với cô, xoay người đi về phía ô tô ở bên kia.

Tô Dương: "..."

Bản thân không được ưa thích mà còn trách cô sao.

Đương lúc lơ đãng, cô thoáng nhìn thấy một chiếc xe gắn máy đang đi về phía này.

Chỉ cách bọn họ khoảng hai mươi mét.

Người lái mặc quần áo đua xe, đầu đội mũ, không nhìn rõ mặt.

Tốc độ của xe rất chậm.

Tô Dương chưa kịp nghĩ nhiều, Chu tổng đã bắt đầu trò chuyện cùng cô.

Cô quay đầu lại.

Lúc này, tiếng động cơ gầm thét truyền đến từ sau lưng.

Đợi đến khi Tô Dương quay đầu.

Xe gắn máy tăng tốc, lao thẳng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52-2: Hai chương hợp một (2)

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Đương lúc lơ đãng, Tô Dương thoáng nhìn thấy một chiếc xe gắn máy đang đi về phía này, chỉ cách bọn họ khoảng hai mươi mét.

Người lái mặc quần áo đua xe, đầu đội mũ, không nhìn rõ mặt.

Tốc độ của xe rất chậm.

Tô Dương còn chưa kịp nghĩ nhiều, Chu tổng đã bắt đầu trò chuyện cùng cô.

Cô quay đầu lại.

Lúc này, tiếng động cơ gầm rú truyền đến từ sau lưng.

Khi Tô Dương quay đầu, xe gắn máy tăng tốc, lao thẳng về phía cô.

*

Đợi đến khi Tô Dương phản ứng lại, vệ sĩ đã kéo cô cùng Chu tổng về. Sau khi đưa hai người đến vị trí an toàn ở giữa hai bồn hoa, vệ sĩ nhanh chóng lao sang bên phải.

Tô Dương vẫn còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cô nhìn về phía vệ sĩ của mình.

Xe gắn máy ngã sõng soài, người điều khiển đang quỳ rạp trên đất, cách xe khoảng bốn, năm mét.

Anh Bó đứng ở ngay bên cạnh người nọ, hung ác nhìn gã chằm chằm.

Vệ sĩ của Tô Dương giẫm lên xương bả vai của gã, khiến gã không thể động đậy.

Chuyện xảy ra chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, không ai ngoài vệ sĩ cùng Anh Bó phản ứng kịp.

Lục Duật Thành chạy đến trước mặt Tô Dương, "Có sao không?"

Tô Dương lắc đầu, "Tôi không sao."

Giọng cô khàn đi, chuyện khi nãy tựa như một giấc mơ, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Hiện tại, Chu tổng mới tỉnh táo lại, ông vẫn còn chưa hết hoảng hồn.

Vừa rồi, vì tưởng Hà Gia Dương muốn tấn công ông nên Anh Bố đã xô ngã gã ta.

Chu Minh Khiêm dịu ông: "Bố có sao không?"

Chu tổng khoát tay, vỗ vỗ ngực: "Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì."

Chu Minh Khiêm xoay người, định tấn Hà Gia Dương, không ngờ vệ sĩ của Tô Dương đã bắt đầu đánh người.

Anh bèn quay đi lấy ly nước của bố ở trong xe, để ông uống chút nước ấm cho đỡ sợ.

Hà Gia Dương vốn đã ngã đau, bây giờ nào chịu nổi bị đánh.

Gã chẳng quan tâm tới mặt mũi, hô to: "Tô Dương, tôi là Hà Gia Dương đây, tôi chỉ đùa với chị thôi. Tôi tới đây để xin lỗi chứ không thực sự muốn đâm chị, chỉ muốn hù chị chơi thôi!"

Vì gã gọi một tiếng Tô Dương, vệ sĩ mới ngừng tay, nhìn về phía cô.

Lục Duật Thành chợt hiểu Hà Gia Dương là ai, hần sải bước về phía trước, đẩy vệ sĩ ra, đập lên vai Hà Gia Dương.

Mà vệ sĩ gọi cho Tưởng Bách Xuyên, hỏi Tưởng Bách Xuyên xem phải xử lý việc này như thế nào.

Khi Tưởng Bách Xuyên nhận được điện thoại, anh đang uống trà chiều cùng mẹ Tưởng và Tưởng Mộ Tranh.

Lúc cúp máy, mẹ Tưởng hỏi: "Làm sao thế?"

Tưởng Bách Xuyên: "Là chuyện của Đồng Đồng, Hà Gia Dương cười xe lao về phía cô ấy, nói là muốn dọa cô ấy, xem ra bị dọa không nhẹ."

Mẹ Tưởng cầm túi, vội vàng xuống nhà cùng Tưởng Bách Xuyên.

Thanh toán xong, Tưởng Mộ Tranh cũng sang câu lạc bộ tư nhân kia.

Mà tại cửa ra vào của câu lạc bộ.

Lục Duật Thành vừa muốn đập Hà Gia Dương bị Cố Hằng cản lại.

Cố Hằng: "Đừng đánh nữa, để Tưởng Bách Xuyên đánh đi, bây giờ cậu mà đánh thằng này gần chết thì Tưởng Bách Xuyên xả giận thế nào được, cậu muốn Tưởng Bách Xuyên đánh chết người à?"

Bằng sự hiểu biết của anh đối với Tưởng Bách Xuyên, nếu Tưởng Bách Xuyên không đánh Hà Gia Dương thì anh ta không phải họ Tưởng.

Lục Duật Thành dừng tay, lại đi xem Tô Dương.

Tô Dương đã bình ổn tâm trạng, cô hỏi han tình huống của Chu tổng, còn xin lỗi một phen.

Uống nước xong, Chu tổng đã tốt hơn nhiều.

Ông nói: "Không sao đâu, chỉ là không kịp phản ứng lúc xe lao đến thôi, chuyện này sao trách cháu được."

Dứt lời, ông lắc đầu thờ dài: "Thanh niên bây giờ thích đùa kiểu không muốn sống như vậy sao? Tăng ga lao về phía người khác, đây là coi mạng sống như trò đùa!"

Vì phải tới sân bay gấp nên Chu tổng không ở lại quá lâu.

Sợ Tô Dương áy náy, trước khi lên xe, ông còn nửa đùa nửa thật an ủi Tô Dương đôi câu, còn nói nếu lần sau cô tới Hồng Kông thì mua món ngon để khao Anh Bố.

Sau đó, ông và Chu Minh Khiêm rời đi.

Lúc này Tô Dương mới có thời gian để nhìn Hà Gia Dương. Vệ sĩ kéo Hà Gia Dương lên, cời chiếc mũ bảo hiểm đã nứt toác vì ngã, túm tóc, lôi gã đến bên cạnh.

Hà Gia Dương bị túm tóc: "..."

Đời này, gã chưa từng uất ức như vậy.

Từ nhỏ, gã đã luôn hô mưa gọi gió trong đám bạn, bây giờ lại suy bại tới mức tùy tiện đánh.

Nghĩ đến đây, gã không khỏi rót nước mắt chua xót một phen.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Hà Gia Dương, Tô Dương giật mình, không ngờ gã chính là người thanh niên đã kéo cô tránh đèn đỏ ở Thượng Hải ngày đó.

Hóa ra, tốt hay xấu chỉ là do suy nghĩ của con người mà thôi[1].

[1] Thiện ác chỉ là nhất niệm chi gian: "Nhất niệm chi gian" ám chỉ cách nghĩ của một người, đứng trước muôn vàn luồng tư tưởng khác, chỉ cần một suy nghĩ quyết định cuối cùng sẽ thay đổi toàn cục.

Tâm trạng của cô phức tạp, nhưng vẫn không nhận được mà mắng: "Hà Gia Dương, đã lớn lên con mẹ nó giống mặt người thân chó[2] mà sao lại làm chút chuyện không phải người thế!"

[2] Nhân mô cầu dạng: Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm chỉnh nhưng thực chất lại là kẻ hèn nhát, mưu mô tính toán.

Khóe miệng Hà Gia Dương giật giật, yếu ớt giải thích: "Tôi không cố ý muốn đâm chị."

Ngoài lời này ra, gã không tìm thấy lý do có lợi nào khác, những gì nên nói cũng đã nói hết rồi. Gã thực sự chỉ muốn tìm cô để xin lỗi, tiện thể hù cô một chút mà thôi, cũng giải tỏa uất ức của mình.

Nào biết sự việc lại mất kiểm soát, cuối cùng không thể nào khống chế nổi.

Gã vốn chỉ định gửi tin nhắn xin lỗi, sau Tô Dương lại kéo gã vào sỏ đen, gã cũng định bất chấp tất cả, nhưng nghĩ đến lúc về nhà không thể báo cáo kết quả cho nhiệm vụ được giao nên mới kiên trì xin lỗi đến cùng.

Sau khi xác định vị trí của Tô Dương, gã vẫn luôn chờ ở gần đó, rồi đột nhiên muốn tăng ga để dọa cô.

Ai ngờ con chó kia lại xô ngã gã.

Khiến gã mất đi cơ hội phản đòn lúc để chứng minh mình sẽ không đâm phải người khác.

Tô Dương có phản kích động, không khỏi cao giọng: "Hà Gia Dương, cậu có nghĩ nếu cậu lao tới trước mặt tôi nhưng không kịp phanh thì sẽ đâm chết tôi không, cậu có nghĩ đến điều đó không!"

Hiện giờ nhớ lại, cô vẫn còn thấy sợ.

Hà Gia Dương không yên lòng, "Làm gì có chuyện đó!"

Gã đã chơi xe nhiều năm như vậy, nào có khả năng phạm phải một sai lầm đơn giản như vậy!

Quả là vũ nhục đời sống đua xe của gã!

Tô Dương ấn huyết thái dương, vẫn còn thấy nặng nề, không có sức lực để lớn tiếng cãi nhau với gã.

Cô lạnh lùng nhìn gã chằm chằm, thông thả nói: "Hà Gia Dương, hầu hết những chuyện ngoài ý muốn xảy ra chính là vì những người ôm tâm lý may mắn như cậu. Cho dù tỷ lệ sơ xuất của cậu chỉ là một phần vạn cũng đã đủ khiến tôi chết rồi!"

Cô thở dài: "Lúc đó, có một người chủ lớn tuổi đang đứng cạnh tôi, nếu ông ấy yếu tim, bị cậu dọa như vậy sẽ mang đến hậu quả gì, cậu có nghĩ đến điều đó không?"

Hà Gia Dương há hốc mồm nhưng không thể phản bác.

Gã không dám đối mặt với cô, quay đầu sang hướng khác, ảo não gãi đầu.

Kỳ thực, gã vốn không ghét Tô Dương, thậm chí còn cảm thấy cô rất xinh đẹp, khí chất có một không hai.

Còn từng nghĩ nếu gã sinh sớm mấy năm thì tốt.

Tuy nhiên, vì cô là tình địch của chị họ Kiều Cẩn, đương nhiên gã phải giúp chị mình vô điều kiện.

Vậy nên, gã đã nghĩ ra chủ ý xấu vào mấy ngày trước, tìm phóng viên để hãm hại Trương Bách Xuyên, lại thuê thủy quân[3] để khiến đủ mọi loại tin xấu quần lấy Tô Dương..

[3] Thủy quân: Dân mạng được trả tiền thuê nhằm comment khen hoặc chê một người nào đó ở các topic trên mạng xã hội.

Con đường từ quán cà phê tới câu lạc bộ tư nhân bị tắc, Trương Bách Xuyên chẳng còn kiên nhẫn để ngồi xe, trực tiếp xuống xe chạy đến câu lạc bộ.

Khi chạy đến cửa câu lạc bộ, anh thờ hồng hộc, trán toát mồ hôi.

Tô Dương đón anh, nhanh chóng nói: "Em vẫn ổn."

Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng ôm cô.

Ánh mắt anh lướt qua cô nhìn về phía sau.

Khi nhìn thấy Hà Gia Dương, Tường Bách Xuyên không kiềm nổi lửa giận ở trong lòng.

Mấy năm lăn lộn trong giới kinh doanh, cái gì anh cũng có thể nhẫn nhịn, rất ít khi xúc động, càng không có chuyện gì có thể khiến anh đánh mất lý trí.

Duy chỉ có việc người khác xem sinh mệnh của Tô Dương như một trò đùa... Anh không thể nhịn, mà cũng chẳng nhịn nổi.

Tường Bách Xuyên mím chặt môi, ánh mắt lạnh thấu xương

Anh buông Tô Dương ra, trực tiếp cởi áo khoác ném cho vệ sĩ, nói lòng mấy cúc áo sơ mi, sẵn tay áo tới khuỷu.

Vừa nhìn tư thế này, Hà Gia Dương chỉ biết là xong đời.

Thù cũ hận mới chồng chất, nếu Tường Bách Xuyên không đánh gãy thì anh không phải là đàn ông.

Hà Gia Dương hít mắt, lúc này, cho dù gãy không chết thì cũng bị lột da.

"Anh Bách Xuyên..." Anh nghe em nói đã...

Tường Bách Xuyên túm cổ áo Hà Gia Dương, đám trắng lên mặt gã.

Lỗ mũi cùng khoe miệng chảy máu ròng ròng.

Hà Gia Dương bị đám đến mơ hồ.

Còn chưa kịp phản ứng, Tường Bách Xuyên đã ghì chặt vai gã, xoay người gã lại, đập mạnh lên lưng đầu gối gã.

Hà Gia Dương hét lên, trực tiếp quỵ trên mặt đất.

Tường Mộ Tranh cũng chạy đến bên này. Anh quá hiểu cháu mình, Tường Bách Xuyên rất ít khi so đo với người khác, nhưng một khi đã chọc giận Tường Bách Xuyên, khiến cháu anh không nhịn được mà bắt đầu so đo thì không phải ai cũng có thể thuyết phục, ngăn cản được.

Sợ Tường Bách Xuyên đánh mất lý trí, tấn Hà Gia Dương thành người tàn phế, anh nhắc nhở: "Chú đã từng dạy cháu đánh nhau như thế nào, chắc cháu không quên đâu nhỉ!"

Hà Gia Dương: "..."

Còn mạng cả cổ vẫn đánh nhau đến cơ à?

Lục Duật Thành cùng Cố Hằng ăn ý nhìn nhau một cái, sau đó lập tức rời tầm mắt.

Bởi vì họ rất không thoải mái khi nghĩ đến cảnh đánh nhau với Tường Bách Xuyên trong quá khứ.

Hai không địch nổi một.

Lục Duật Thành hỏi Cố Hằng: "Đi không?"

Cố Hằng: "Đi."

Đứng đây nhìn Tường Bách Xuyên đánh Hà Gia Dương cứ như nhìn anh đánh chính bọn họ, cực kỳ khó chịu.

Nhìn về mặt của họ, Tường Mộ Tranh chột bật cười.

Sau đó, anh bị mỗi người đập một cước.

Tường Mộ Tranh: "..."

Thấy Tường Bách Xuyên thực sự động chân động tay, Tô Dương sợ anh xuống tay quá nặng, nhanh chóng tiến tới can ngăn.

"Tường Bách Xuyên, được rồi được rồi, mau dừng tay!"

Hà Gia Dương không đánh trả mà cũng chẳng hé răng, chỉ nằm chịu đau.

Tường Bách Xuyên bị Tô Dương ôm, anh lạnh giọng nói: "Em buông ra!"

Tô Dương không chịu, xoay tới trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Hai tay vẫn ôm chặt vòng eo anh, cô không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn anh như thế.

Sợ làm Tô Dương bị thương, Tường Bách Xuyên không tiếp tục nữa.

Lúc này, di động của Tường Mộ Tranh ngân chuông, là tin nhắn từ Lục Duật Thành: [Chúng tôi chuẩn bị tới Tinh Lan đây, nếu anh rảnh thì cùng qua chơi đi.]

Tường Mộ Tranh cười, trong lòng mắng bọn họ mấy câu, xem ra vẫn còn uất ức ở trong lòng, muốn kiếm chuyện đây mà.

Anh cắt di động, nói một tiếng với Tường Bách Xuyên rồi đi hội quán Tinh Lan.

Sau trận đòn, Hà Gia Dương nằm ngay đơ trên mặt đất, đưa tay sờ sờ mặt, đau tới tận tim.

Gã nghiêng đầu nhìn Tường Bách Xuyên, nhỏ giọng nói: "Anh à, anh đánh thì cũng đánh rồi, cũng hả giận phần nào, xem như... Hết chuyện nhé? Anh đừng nói cho bố em..." Được không?

Nói xong, chính gã cũng mất hết sức lực.

Tường Bách Xuyên nhìn gã: "Sao không nói tiếp đi!"

Hà Gia Dương: "..."

Vì sợ bị đánh chứ sao.

Tường Bách Xuyên lạnh lùng nói: "Hà Gia Dương, tôi sẽ không để cậu yên đâu."

Hà Gia Dương: "..."

Khóc không ra nước mắt.

Thế này còn chưa đủ sao?

Tường Bách Xuyên lại liếc Hà Gia Dương, ánh mắt kia đủ để từng xéo gã.

May mà Tô Dương chưa mang thai, nếu chuyện này xảy ra khi cô có bầu, Hà Gia Dương không chết cũng tàn.

Tường Bách Xuyên ra hiệu cho vệ sĩ đưa Hà Gia Dương tới bệnh để bôi thuốc

Hà Gia Dương xua tay: "Không cần, chút thương này không chết được."

Gã thường xuyên đánh nhau, đầu roi máu chảy là chuyện bình thường.

Chỉ là lần này bị đánh thành bộ dạng chó Chowder ở trước mặt Tô Dương, mặt sạch tồn nghiêm đàn ông của gã.

Càng nghĩ càng sâu.

Hà Gia Dương mặt dày hỏi Tường Bách Xuyên: "Anh à, em phải làm gì thì anh mới không nói cho bố em biết?"

Dứt lời, gã không ngừng cam đoan: "Anh yên tâm, em sẽ không bao giờ làm những chuyện tào lao kia nữa, cũng sẽ khuyên nhủ chị em. Chị ấy nghe lời em lắm."

Tường Bách Xuyên cười lạnh một tiếng: "Cậu không biết rõ phẩm hạnh của chính mình chắc!"

Hà Gia Dương: "... Em thay đổi rồi mà." Nghe lời mình nói mà cũng phải thấy chột dạ, tuy rằng gã quả thực đã hoàn lương.

Nếu gã không hoàn lương, bố sẽ cắt nguồn kinh tế của gã.

Gã không cần phải làm khó bản thân vì tiền.

Tường Bách Xuyên mặt kiên nhẫn phát phát tay: "Mau cút đi! Còn về chuyện này... Bảo bố cậu tới mà gặp tôi!"

Hà Gia Dương: "... " Lập tức ủ rũ.

Gã nâng chiếc xe yêu quý, hậm hực rời đi.

Trước khi đi, gã còn quay lại nhìn Tô Dương.

Tô Dương chẳng thèm quan tâm tới gã, cô ôm eo Tường Bách Xuyên, "Anh đừng mất hứng nữa được không? Em thực sự không sao mà."

Lúc này, mẹ Tường chạy tới, người còn chưa tới mà đã hô lên: "Bách Xuyên."

Tô Dương buông Tường Bách Xuyên ra, kinh ngạc nói: "Mẹ à, mẹ cũng tới à?"

Mẹ Tường: "Con không sao chứ? Lúc đây mẹ đang uống trà chiều với Bách Xuyên cùng Tiểu Ngũ, hai đứa nó chạy trước, mẹ đi giày cao gót nên không chạy được, đành phải ngồi xe đến."

Tô Dương cười nói: "Con không có vấn đề gì đâu ạ, chỉ là lúc ấy có chút mê man thôi."

Mẹ Tường an lòng: "Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta về nhà đi, mẹ sẽ bảo người giúp việc đun canh cho con."

Đoạn, bà nhìn về phía Tường Bách Xuyên: "Vừa rồi bố con gọi cho mẹ, bảo về nhà để ăn tối. Hai đứa sắp đi Đức, chắc phải đến Tết âm lịch mới về. Thừa dịp này, nhà chúng ta cùng ăn một bữa đi."

Sau đó, bà bảo Tô Dương: "Tối nay sẽ làm món cá xào giấm con thích đấy."

Vừa nghe mẹ Tường bảo phải về nhà, còn phải ăn cơm với bố Tường, Tường Bách Xuyên không khỏi nhớ tới việc bố anh muốn tặng album ảnh thay lễ gặp mặt cho Tô Dương.

Anh nhanh chóng cắt ngang: "Mẹ à, ăn cơm thì để sau đi, bọn con bận rồi, tối nay Đồng Đồng còn phải tham gia một buổi tiệc nữa."

Dứt lời, anh nắm tay Tô Dương: "Bọn con đi trước nhé."

Tô Dương có phần mờ mịt, nhìn Tường Bách Xuyên, chớp chớp mắt, cô làm gì có bữa tiệc nào nhỉ.

Mẹ Tường liếc một cái là có thể nhìn ra tâm tư nhỏ của Tường Bách Xuyên, nhưng vì có Tô Dương ở đây nên bà cũng không vạch trần anh.

Cho dù ngựa mất với anh, bà vẫn phải giữ phần thể diện này cho con trai mình.

Nhưng bà sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội trên cột nào: "Phải đến tối mới cần đi dự tiệc cơ mà, bây giờ còn sớm, vẫn có thời gian để qua chơi chứ?"

Tường Bách Xuyên bất đắc dĩ nói: "Mẹ à, bọn con sắp đi Đức đến nơi rồi, phải dọn dẹp nhà cửa, quét tước vệ sinh, giặt giũ quần áo nữa, thực sự không có thời gian đâu."

Tô Dương: "..."

Mẹ Tường: "..."

Dọn dẹp nhà cửa?

Quét tước vệ sinh?

Giặt giũ quần áo?

Nếu không phải chính tai cặp mẹ chồng nàng dâu nghe thấy, hai người thực sự sẽ không tin Tường Bách Xuyên nói ra được những lời này.

Sau đó, Tô Dương và mẹ Tường không hẹn mà cùng nín cười, nhìn về phía Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh ho nhẹ hai tiếng, nhìn sang chỗ khác.

Tác giả:

PS: Bởi vì hôm qua có một vị thiên sứ nhỏ nào đó nói đoạn miêu tả phản đánh nhau khá gượng gạo, khi ấy tôi lại không thấy vậy (Dù sao cũng là truyện tôi viết với nguyên tắc đối xử tốt với tất cả những đứa con tinh thần của mình mà (Ý là Hà Gia Dương sẽ không ăn đòn) (Vừa cười vừa khóc)).

Sau đó, tôi nghiền ngẫm hồi lâu, viết một phiên bản tản người khác.

Nhưng sau khi xem phiên bản sửa rồi đọc lại phiên bản cũ, tôi thấy đúng là không đành lòng nhìn thẳng...

Bên dưới có đính kèm phiên bản cũ, mọi người có thể tự so sánh xem cái nào hợp lý hơn nhé ~

Rầu rĩ, tác phẩm này cũng chỉ là một ý tưởng của tôi mà thôi, có đôi khi tình tiết trong truyện không phù hợp với thị hiếu của mọi người lắm ~ Mong mọi người có thể bao dung một chút ~

Phiên bản gốc: Phiên bản không đánh Hà Gia Dương

Tô Dương thấy Tường Bách Xuyên thực sự muốn đánh người, tuy bên này khá yên tĩnh nhưng cũng có không ít người qua đường.

Nếu ai đó tung video đánh người lên mạng thì hình tượng của anh sẽ bị hủy hoại.

Cô nhanh chóng tiến tới, ôm chặt Tường Bách Xuyên.

Tường Bách Xuyên lạnh lùng nói: "Em buông ra!"

Tô Dương không chịu, xoay tới trước mặt Tường Bách Xuyên, ngẩng đầu nhìn anh.

Hai tay vẫn ôm chặt eo anh.

Cô không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn anh như vậy.

Thấy anh thờ ơ, ánh mắt vẫn lãnh đạm, Tô Dương chợt nhón chân, hôn lên môi anh một cái.

Tường Bách Xuyên: "..."

Lửa giận trong lòng tắt hơn phân nửa.

Anh bắt đầu dĩ rồi tầm mắt.

Lại nhìn về phía Hà Gia Dương.

Nhân cơ hội này, Hà Gia Dương chịu thua, giả bộ đáng thương nhìn Tường Bách Xuyên: "Anh ơi, em sai rồi."

Tường Mộ Tranh bước tới, ném chai nước cho Tường Bách Xuyên: "Hạ nhiệt đi!"

Tô Dương lại trả nước cho Tường Mộ Tranh: "Dạ dày Bách Xuyên không tốt, không thể uống nước lạnh đâu chú."

Trong lòng Tường Bách Xuyên mềm nhũn.

Anh sờ đầu cô, xoa tới xoa lui, quyết định không xử lý Hà Gia Dương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tạo bánh bao nhỏ

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Khi Kiều Cẩn nhận được điện thoại của mẹ Kiều, cô ta đang quay chương trình thực tế ở Vân Nam.

Giữa giờ nghỉ, trợ lý đưa di động cho cô ta: "Chị Kiều ơi, nhà chị gọi này."

Trông thấy cuộc gọi nhờ từ mẹ mình, trong lòng Kiều Cẩn nổi lên dự cảm xấu.

Nhất định là có liên quan tới công ty của nhà đi cô ta.

Cô ta châm lửa cho điếu thuốc, bước tới khúc quanh để nghe điện thoại.

"A lô, mẹ à."

"Cẩn Nhi, vẫn đang quay hả con? Khi nào thì xong việc?"

"Vâng, con đang quay cảnh buổi tối, chắc phải 11 giờ đêm mới kết thúc cơ. Mẹ nói đi, có chuyện gì thế ạ?"

Mẹ Kiều thờ dài, chính là chuyện công ty của em gái bà chứ còn có thể là chuyện gì, hiện tại đúng là hồng bát.

Không riêng gì bên mẹ đẻ của bà, nhà họ Kiều cũng rối như tơ vò. Tối hôm qua, chú cùng thím của Kiều Cẩn tìm đến, nói nếu Kiều Cẩn còn tiếp tục như vậy thì đừng trách bọn họ trở mặt.

"Mẹ ơi?"

Mẹ Kiều hoàn hồn.

"Cẩn Nhi à, con đừng tùy hứng nữa. Tối qua các chú đến nhà cãi nhau với bố con rồi ai cũng bực bội mà về đấy."

Có chút chuyện mẹ Kiều vốn không định nói với Kiều Cẩn, nhưng hiện tại chuyện sắp sửa đi đến bờ vực sụp đổ, bà không thể không kiểm hãm con gái mình.

Mẹ Kiều tiếp tục: "Con cũng biết quan hệ giữa nhà ta cùng nhà họ Tưởng rồi đấy, dù là về chính trị hay thương nghiệp thì hai nhà đều có quan hệ mật thiết với nhau, mà hiện tại, người nhà họ Tưởng lại không chịu bỏ qua cho chúng ta."

Kiều Cẩn cắt ngang: "Vậy là sao? Họ không chịu bỏ qua thế nào ạ?"

Mẹ Kiều: "Bố con bó tay với chuyện nhà đi nên đi tìm chủ cả Tưởng, kết quả ông ấy trực tiếp từ chối, nói ông ấy mặc kệ chuyện của bọn trẻ, cũng không quản được việc này. Mà nhất là... Chú hai Tưởng..."

Kiều Cẩn tiếp lời: "Chú ấy làm sao ạ?"

Mẹ Kiều: "Trong khoảng thời gian này, ông ấy không tiếp bất kỳ cuộc gọi nào của chú con, lần nào cũng là thư ký nghe máy, nói đang bận, không tiện nhận điện thoại, cũng kì kèo không chịu xử lý chuyện chú con nhờ vả."

Kiều Cẩn nhìn đêm đen thăm thẳm, trong lòng phiền loạn không thôi.

Mẹ Kiều tiếp tục: "Chú và thím cảm thấy con ảnh hưởng tới lợi ích của bọn họ nên chỉ trích bố con tới tấp, nói bố con không quản lý con cho tốt, vứt sạch mặt mũi của nhà họ Kiều, hại bọn họ không ngóc đầu lên nổi trước bạn bè thân thích..."

Kiều Cẩn cười lạnh, hít sâu một hơi thuốc.

Người nhà họ Kiều chính là như thế, rõ ràng là máu mủ tình thâm, nhưng ở thời điểm quan trọng, bọn họ chẳng khác gì người dung nước lã, lúc nào cũng chỉ lo cho lợi ích của bản thân.

Nếu bạn có thể mang đến cơ may cho bọn họ, bọn họ sẽ nâng niu bạn vô điều kiện.

Nhưng nếu bạn không còn bất kỳ giá trị nào để lợi dụng, bọn họ chỉ ước mình chẳng liên quan gì đến bạn, hận không thể không có bạn là người nhà.

Kiều Cẩn cùng Tưởng Bách Xuyên xấp xỉ tuổi nhau, mấy năm trước, cô ta thường xuyên kiểm soát để lần la sang nhà Tưởng Bách Xuyên, dù Tưởng Bách Xuyên có ở nhà hay không, cô ta đều sẽ ngồi trò chuyện với bố mẹ Tưởng.

Dần dà, cô ta thân thuộc với bố mẹ Tưởng hơn, cũng có mối quan hệ không tồi với chú hai Tưởng quyền thế.

Khi ấy, hai người chủ trong nhà họ Kiều luôn lấy cô ta làm chủ, còn ra sức làm mối cho cô ta cùng Tưởng Bách Xuyên.

Hiện tại thì sao?

Vì một trận cãi vã, cô ta trở mặt với Tưởng Bách Xuyên, bọn họ cũng lập tức trở mặt.

Nhưng người nhà họ Tưởng thì khác.

Bất luận ai đúng, ai sai, bọn họ sẽ luôn bênh vực người nhà trước.

Kỳ thực, giữa hai nhà từng không có khoảng cách, gia thế ngang hàng, nhưng sau này... Càng ngày càng chênh lệch.

Người nhà họ Kiều luôn toan tính cho bản thân, dù đưa nhiều đến mấy, chỉ cần bẻ từng cái, từng cái một thì sẽ chẳng cần tốn nhiều sức lực.

Nhưng nhà họ Tưởng lại không giống như vậy, tất cả chiếc đũa luôn quán chặt một chỗ, bẻ thế nào cũng không gãy.

Trong điện thoại yên lặng một hồi.

Mẹ Kiều không lên tiếng, Kiều Cẩn cũng chẳng nói chuyện.

Hút xong một điếu thuốc, Kiều Cẩn nói với mẹ Kiều: "Thế sao mẹ không mắng lại? Lúc bọn họ cần con, sao họ không thấy xấu mặt vì chuyện tai tiếng?"

Không phải còn chung tay làm lớn chuyện sao? Thế mà hiện tại lại cảm thấy mất mặt ạ?"

Mẹ Kiều: "Mẹ biết nói gì bây giờ? Mẹ vừa nói hai câu, bố con đã tranh luận với mẹ, bảo mẹ bót chen miệng, còn ngại chuyện chưa đủ loạn à!"

Không chỉ cãi vã, sau khi chú đi Kiều Cẩn rời đi, bố Kiều còn ầm ĩ với bà một trận, nói nếu không giải quyết được chuyện này thì sẽ ly hôn.

Bà tủi thân khóc hơn nửa đêm, dường như tất cả lỗi lầm đều thuộc về bà, xảy ra vấn đề gì là mọi người đều chỉ trích bà.

Kiều Cẩn lại châm lửa, chậm rãi nhả khói.

"Bên đi thì sao? Hiện tại thế nào rồi ạ?"

Mẹ Kiều: "Còn có thể thế nào nữa? Em họ con bị dương nhốt trong nhà, không cho nó ra ngoài để nó tự hối lỗi, lại cãi nhau ỏm tỏi với dì con, ầm ĩ tới mức gà chó không yên."

Lại yên lặng một hồi.

Kiều Cẩn hỏi mẹ: "Giờ bố có ý gì không mẹ?"

Mẹ Kiều: "Bố con bảo con... Đi nhận lỗi với Tô Dương, chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua, nếu còn tiếp tục như vậy, các chú của con sẽ thực sự xích mích với bố con đấy, mà công ty của dì... Có khi sẽ không buôn bán nổi."

Kiều Cẩn kích động, nói năng lộn xộn: "Còn lâu con mới xin lỗi! Cô ta là cái thá gì chứ! Vì sao con lại phải xin lỗi cô ta! Đòi này cô ta đừng hy vọng con sẽ chịu thua, cho dù có chết con cũng không xin lỗi cô ta đâu! Bọn họ nên bỏ cái suy nghĩ đó đi!"

Bảo cô ta xin lỗi Tô Dương còn khiến cô ta đau đớn hơn cả việc bảo cô ta đi chết.

Tướng Bách Xuyên phải tàn nhẫn cỡ nào mới có thể nghĩ ra một chiêu ác độc như vậy.

Mẹ Kiều không dám kích thích cô ta quá mức, nhanh chóng an ủi cô ta: "Cẩn Nhi à, mẹ chỉ nói vậy thôi, con đừng suy nghĩ nhiều."

Nếu thực sự không được, bà sẽ đi thỉnh cầu Tô Dương.

Mẹ Kiều vốn không muốn gọi cú điện thoại này, bà rất hiểu con gái mình, bảo con bé xin lỗi chính là muốn mạng con bé.

Nhưng nếu bà không gọi, những người trong nhà họ Kiều cũng sẽ gọi thay, bà không thể để người khác trách mắng con gái mình.

Cuối cùng, mẹ Kiều bảo Kiều Cẩn: "Mẹ nói với con chuyện này là để con cân nhắc, con không xin lỗi cũng được nhưng đừng gây thêm chuyện nữa. Nếu con thực sự khiến bố con tức chết thì hai mẹ con ta phải làm sao bây giờ?"

Mắt Kiều Cẩn đỏ bừng, chỉ nghĩ thôi cũng thấy sợ.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Kiều Cẩn hút thêm hai điếu thuốc trong giờ nghỉ, cô ta sặc sụa tới mức suýt rơi nước mắt.

Kiều Cẩn chưa bao giờ chột vạt đến nhường này.

Cô ta bị mọi người xa lánh.

Ngoài mẹ ruột ra, ai ai cũng oán trách cô ta.

*

Về phía Tô Dương cùng Tướng Bách Xuyên, hai vợ chồng đương nhiên không ăn bữa cơm chiều hôm đó.

Vì giữ thể diện cho con trai mình, sau khi cười xong, mẹ Tướng ngừng trên chộc Tướng Bách Xuyên.

Tô Dương lại càng là thế. Cho dù ở trước mặt mẹ chồng, cô cũng phải giữ vững thể diện cho Tướng Bách Xuyên, nên khi ấy cô nói bọn họ thực sự phải về nhà dọn dẹp vệ sinh.

Mấy ngày ở nhà, Tướng Bách Xuyên bận rộn với công cuộc tạo người.

Tô Dương bị lấn qua lấn lại thậm tệ.

Rốt cuộc cô cũng cảm nhận được cái gọi là chân mềm không xuống nổi giường...

Tô Dương mua que kiểm tra trứng rụng, một ngày dùng mấy lần, khi hai vạch đỏ đậm màu nhất là vào khoảng một giờ chiều.

Cô lặng lẽ nhìn về phía Tướng Bách Xuyên, hỏi: "Sáng nay mới chúng ta làm một lần, chắc không cần nữa đâu nhỉ? Hay là đợi đến tối được không?"

Huống hồ, nếu liên tục làm việc này thì sẽ không còn thấy nong nản, cứ như thể họ chỉ thân mật theo một thói quen.

Thấy cô mệt mỏi chán chường, Trương Bách Xuyên không nói đồng ý mà chỉ bảo: "Em đi tắm rồi ngủ trưa đi."

Lại bổ sung một câu: "Anh cũng mệt rồi."

Tô Dương khẽ giật mình, sao bây giờ lại dễ nói chuyện thế?

Cuối cùng cũng có thể ngủ yên!

Cô vào phòng tắm qua loa, khi chuẩn bị mặc đồ ngủ, Trương Bách Xuyên đẩy cửa tiến vào.

Tóc anh cũng ướt sũng.

Tô Dương: "Anh vào phòng ngủ trước đi, em sẽ xong ngay thôi."

Trương Bách Xuyên duỗi tay túm quần áo cô đang cầm, tiện tay đặt trên bồn rửa.

Tô Dương còn chưa kịp phản ứng đã bị anh bế bổng, đặt trên bồn rửa tay.

"Này..." Anh làm gì thế!

Còn chưa nói hết câu, Trương Bách Xuyên đã nâng mông cô lên, cởi quần lót ra.

Thân thể Tô Dương lúi về phía sau theo quán tính, chống hai tay lên bồn rửa.

"Trương Bách Xuyên!"

Cô biết anh muốn làm gì, còn chưa kịp nói mình mệt, Trương Bách Xuyên đã túm mắt cá chân cô, mở rộng hai chân, cúi đầu hôn lên thân thể cô.

Mới vừa rồi Tô Dương còn cảm thấy mệt mỏi, vô vị, nhưng ngay khi nụ hôn của anh rơi xuống, thân thể cô vẫn không nhận được mà run rẩy.

Người đàn ông này luôn tìm mọi cách để đem lại trải nghiệm vui vẻ cực hạn khác biệt cho cô.

*

Năm ngày trôi qua chỉ trong chớp mắt.

Trước khi sang Đức, Tô Dương dùng chính máy ảnh của mình để quay một đoạn video về tường máy ảnh, tiếp đó sẽ giao video cùng ý tưởng thiết kế quảng cáo cho LACA.

Sau khi quay xong, cô xem qua một lần.

Trương Bách Xuyên đã sắp xếp hành lý thoàng đáng.

Anh đẩy cửa tiến vào: "Em sắp xong chưa?"

Tô Dương vẫn cúi đầu nhìn máy ảnh, lơ đãng nói: "Xong rồi xong rồi, có thể đi ngay đây."

Trương Bách Xuyên: "Anh lấy cho em hai cái áo lông, gần đây bên Đức đang có tuyết rơi."

"Vậy sao." Tô Dương ngẩng đầu, "Anh lấy thêm mấy cái váy giúp em nhé, lễ phục cũng được, màu sắc phải tương phản, chọn đồ trong tủ đồ mùa thu, hàng đầu tiên bên trái ấy, lấy váy rồi nhét vào vali giúp em, đến lúc quay quảng cáo thì sẽ dùng."

Trương Bách Xuyên thuận miệng hỏi: "Em tự chuẩn bị trang phục à?"

Tô Dương: "Ừm, lần quảng cáo nào cũng thế, nhiều đồ của em đều là hàng độc, hoàn toàn được may thủ công, cả thế giới chỉ có một chiếc."

Ngoài ra còn không phải là thương hiệu bên ngoài.

Trương Bách Xuyên: "Lại là đồ Carlos mang đến à?"

Tô Dương gật đầu: "Đúng vậy, đầu tháng 12 này cô ấy sẽ tới Bắc Kinh để gặp em đấy, tiện thể mang theo mấy bộ váy xuân luôn, là bản cái tiến của trang phục mùa xuân L&D."

Carlos là bạn thân của Tô Dương, cũng là người PR cho thương hiệu nữ trang cao cấp toàn cầu L&D tại Trung Quốc.

Cô mang quốc tịch Mỹ, là nữ ma đầu thời thượng thích tất cả những thứ liên quan đến mốt, có cha mẹ là cổ đông lớn của L&D và là một cô gái tham ăn.

Sau khi đến Trung Quốc một chuyến, cô đã hoàn toàn trở thành nô lệ của món ngon Trung Hoa, chủ động yêu cầu phụ trách PR cho khu vực Trung Quốc.

Ông nội của Carlos từng là cựu giám đốc thiết kế của L&D, còn bà nội của cô là một thợ may cao cấp.

Sau khi hai cụ lớn tuổi, họ mở một cửa hàng may thủ công ở Paris, chỉ nhận đơn của một số mình tinh lớn.

Tô Dương đóng máy ảnh, lại bảo: "Cô ấy nói, chờ tuần lễ thời trang Paris tháng hai được tổ chức, cô ấy sẽ tặng em một niềm vui bất ngờ lúc em qua. Hẳn là tác phẩm do ông nội cô ấy thiết kế khi đột nhiên tìm được cảm hứng."

Tường Bách Xuyên "Ừ" một tiếng, dặn dò cô: "Nếu em muốn chụp ảnh kỷ niệm cho tuần lễ thời trang thì chụp bình thường thôi."

Tô Dương: "..."

Trong mắt Tường Bách Xuyên, tất cả những hành động như ôm ôm ấp ấp, hôn hít bạn thân để tự sướng đều vô cùng không bình thường.

Có ba người phụ nữ mà anh không thích.

Một là Đinh Thiển.

Hai là Tô Ninh Ninh.

Người còn lại chính là Carlos.

Tô Dương ngước mắt, đung phai tầm mắt vừa trầm tĩnh vừa cố chấp của anh.

Cô đành phải đáp ứng: "Em biết rồi, sau này sẽ không tự sướng nữa."

Tường Bách Xuyên biết cô gần như chỉ ăn nói có lệ mà chẳng suy nghĩ gì, há miệng một cái là có thể nói ra, độ tin cậy quá thấp.

Anh ngừng một lát, đoạn bảo "Em có thể tự sướng."

Hả?

Tô Dương hí mắt, ngơ vờ nhìn anh, nghe thấy anh nói: "Chỉ cần chụp mình em là được."

Tô Dương: "..."

Cô bước qua, cời dép, đôi chân trần đạp mấy cái lên mu bàn chân anh.

Tường Bách Xuyên: "..."

Lại bắt đầu không phân phải trái rồi.

Sau khi Tô Dương ằm ỉ xong, Tường Bách Xuyên vào phòng chứa quần áo để tìm váy cho cô.

Hai mươi phút sau, tất cả hành lý đã được thu xếp thỏa đáng.

Sáng nay bọn họ dậy sớm, hiện tại mới chỉ là 8 rưỡi.

Tô Dương thay quần áo xong, "Giờ qua cửa hàng của bố mẹ nhỉ?"

Cô sắp phải ra ngoài nhiều ngày, đã nói với bố mẹ Tường vào tối hôm qua, hôm nay hai vợ chồng sẽ tới cửa hàng ăn cơm, sau đó trực tiếp ra sân bay.

Tường Bách Xuyên đặt hai chiếc vali tại cửa chính, "Ừ, người lái xe đã ở dưới nhà rồi, xuống nhà đi."

Khi xuống nhà, Tô Dương lại nhấn cho Đinh Thiển, hỏi mấy tiếng nữa sẽ đón cô ở đâu.

Đinh Thiển trả lời: [Mình không muốn ăn thức ăn cho chó đâu, gần đây ăn no thức ăn của các cậu rồi, mình cùng Tiểu Hạ sẽ gọi xe, mình không muốn thấy các cậu ở cửa kiểm tra an ninh, cũng không muốn thấy các cậu trên đường đi đâu.]

Tô Dương: "..."

Ngồi trên xe, hai người nói chuyện phiếm.

Tô Dương hỏi về tiến triển của cuộc hợp tác giữa anh và Phương Vinh.

Vì không muốn làm cô lo lắng, Tường Bách Xuyên nói: "Còn phải chờ bọn họ họp cổ đông xong mới có kết quả, chắc không có vấn đề gì đâu."

Ngày đó, sau khi đánh cờ cùng ông nội, anh cũng cảm thấy chính mình trông gà hóa cuốc.

Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ để ý bất kỳ dự án thu mua nào.

Dù là lúc cạnh tranh hạng mục IPO một công ty lớn đưa ra thị trường, anh cũng chưa bao giờ căng thẳng như thế.

Bởi vì lần này quá đề tâm, có thể là do dự án hợp tác này có liên quan tới tương lai của LACA, anh chờ mong quá nhiều, lại quá cẩn trọng, kết quả là khiến chính bản thân mình bối rối.

Kỳ thực, Tô Dương nghe hiểu ý ngầm trong lời anh nói, chính là triển vọng không lớn, cô không tiếp tục hỏi nhiều.

Nhắc đến quảng cáo của LACA với anh, nói qua ý tưởng một lần.

Sau đó, cô hỏi quanh co: "Trong quảng cáo chỉ để lộ bóng lưng của người mẫu nam, anh thấy em nên tìm vị khách mời nào? Khí chất của ai phù hợp với hình tượng tổng tài bá đạo thâm tình, có thể tặng 129 chiếc máy ảnh?"

Tường Bách Xuyên nhìn cô mấy giây, cô nhìn anh như một chú hồ ly gian xảo.

Anh không khỏi bật cười.

Không chờ được đáp án, Tô Dương vỗ nhẹ lên người anh mấy cái: "Cười cái gì mà cười, nói!"

Tường Bách Xuyên biết cô đang nghĩ gì.

Câu hỏi của cô là một cái bẫy rập, dù anh trả lời thế nào, cô cũng sẽ chế nhạo một phen, nhưng nếu không trả lời thì cô sẽ làm loạn.

Anh duỗi tay vân về mái tóc di tản mạn trên bờ vai cô, đoạn nói: "Nếu ý tưởng của em được chấp nhận thì gọi cho anh, anh sẽ qua đó."

Tô Dương chớp chớp mắt, khóe miệng vương ý cười xấu xa.

Cô được tiện nghi mà còn khoe mẽ: "Tường Bách Xuyên, có phải anh hiểu lầm cái gì không?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh biết ngay là cô chỉ đợi cơ hội để chà đạp anh mà.

Tô Dương nói: "Chủ đề của người ta là mối tình đầu, là mối tình đầu đấy, anh hiểu không? Nếu đã là về mối tình đầu thì nhất định phải chọn tiểu thụy tuổi teen tú tú chứ, anh chủ động xin đi giết giặc là có ý gì? Còn không chịu thừa nhận là mình đã già phải không?"

Tường Bách Xuyên nghẹn họng, không nói nên lời nửa chữ.

Một tiếng sau, họ có mặt tại cửa hàng Ông Nội Khoai Lang.

Vì mới sáng sớm nên không có người mua hàng.

Biết sáng nay hai vợ chồng sẽ qua, thỉnh thoảng bố Tô sẽ ra cửa ngõ nghiêng. Khi thấy hai vợ chồng, nếp nhăn trên khóe mắt ông giãn ra.

Tô Dương chạy đến, kéo tay bố Tô: "Bố đúng là trông chờ mòn mỏi rồi."

Bố Tô cười, hỏi: "Có lạnh không?"

"Không ạ, con mặc nhiều quần áo lắm, mẹ đâu hà bố?"

"Mẹ ở trên nhà, đang nhào bột, nói trưa nay muốn làm mì cán tay cho hai đứa." Bố Tô nhanh chóng gọi Tường Bách Xuyên, bảo anh lên nhà cho ấm.

Tô Dương lên nhà tìm mẹ Tô, Tường Bách Xuyên không đi theo mà ở dưới nói chuyện với bố Tô.

Kỳ thật, bố chồng con rể không có đề tài chung, bố Tô lại không am hiểu về tài chính.

Nhưng Tường Bách Xuyên sẽ nghĩ cách tìm đề tài, hỏi ông khoai lang trồng ở đâu, là tự ông đi lấy hàng hay người ta đưa đến cửa, lại hỏi giá bán sì một cân.

Nhắc đến cái này, bố Tô lập tức nói không ngừng, bảo tiền kiếm được trong nửa tháng cũng đủ để trả một một tháng tiền thuê nhà, còn nói không ngờ sẽ buôn bán tốt như thế.

Tường Bách Xuyên nói, lúc này mới chỉ là khởi đầu, một khi cửa hàng có tiếng tăm hơn, chuyện làm ăn sẽ càng ngày càng phát đạt, còn bảo bố Tô là mấy hôm nữa sẽ gửi người của công ty mình đến, đưa cửa hàng lên trang web Mỹ Đoàn.

Bố Tô mừng đến mức không khép được miệng.

Chẳng mấy chốc, Tô Dương cùng mẹ Tô xuống tầng.

Sau khi chào hỏi, mẹ Tô bảo Tường Bách Xuyên lên nhà, nói nhà đã lắp mạng, anh có thể xử lý công việc.

Thấy Tô Dương đội mũ, đeo khẩu trang, còn cầm một chiếc khăn quàng cổ dày trong tay, Tường Bách Xuyên hỏi: "Em muốn ra ngoài à?"

Tô Dương: "Vâng, em với mẹ ra chợ mua ít thức ăn."

Vừa nghe thấy thế, bố Tô nhanh chóng giành việc: "Để bố đi cho, ngoài đường lạnh lắm, hai mẹ con ở nhà đi."

Tô Dương nói với mẹ Tô: "Thế để con với bố đi mẹ ạ, lâu rồi hai bố con không đi dạo, bọn con mua đồ ăn rồi tiện thể làm một vòng quanh công viên luôn."

Lại hỏi Tường Bách Xuyên: "Anh có muốn đi cùng không?"

Hiếm khi nào bố Tô có thời gian để trò chuyện cùng Tô Dương, Tường Bách Xuyên không định tham gia góp vui.

Anh nói: "Lát nữa anh sẽ lên nhà, anh còn phải xử lý một số e-mail nữa."

Trước khi ra cửa, Tô Dương vừa muốn đeo khăn quàng cổ, bố Tô đã trực tiếp cầm khăn, sửa mũ của cô, lại cẩn thận quàng khăn cho cô, thắt một cái nút xinh đẹp.

Sau khi chỉnh trang xong, ông ngắm nhìn con gái: "Ừ, được rồi đấy, đi thôi."

Tường Bách Xuyên cũng theo chân hai bố con ra cửa.

Tô Dương quay đầu vẫy tay với Tường Bách Xuyên, sau đó ôm tay bố Tô như một đứa trẻ. Hai người nhỏ giọng trò chuyện, lắc lư bước trên vỉa hè.

Thình thoảng, Tô Dương còn quay đầu nhìn bố Tô, khóe mắt chân mày nhuộm ý cười.

Tường Bách Xuyên rút di động, chụp mấy tấm có bóng lưng của hai bố con.

Lúc này, không biết bố Tô nói gì mà khiến Tô Dương tức đến giậm chân, lại như đang chơi xò lá.

Tựa như một đứa trẻ nhỏ.

Tĩnh tĩnh trẻ con của cô hình thành dưới sự nuông chiều của bố Tô.

Bố Tô không có trình độ học vấn, ông không nhiều lời mà cũng chẳng giàu sang, nhưng ông lại chiều chuộng Tô Dương từng li từng tí.

Trước khi hai người yêu đương, móng tay móng chân của Tô Dương đều là do ông cắt.

Sau khi bọn họ ở bên nhau, anh đương nhiên đảm nhận "trọng trách" này.

Vì trình độ học vấn không cao, bố Tô không thể kèm cặp Tô Dương, nhưng ông lại dùng cách khác để đồng hành cùng cô trong quãng thời gian đi học.

Từ nhỏ tới lớn, mỗi khi một học kỳ bắt đầu, Tô Dương được phát sách mới, bố Tô sẽ bọc sách cho cô.

Ông mua giấy kraft chất lượng tốt ở chợ, bọc từng toàn bộ sách vở, ngay cả sách bài tập cũng không tha.

Trên góc phải của từng cuốn sách là họ tên, lớp học của cô cùng tên sách.

Với khoảng trống lớn còn dư trên bìa sách, Tô Dương sẽ thoải mái vẽ lên đó, mỗi bọc sách là những hình vẽ khác nhau.

Bố Tô chịu trách nhiệm tô màu.

Từ cấp một đến cấp ba, mỗi năm đều là thế.

Bố Tô chưa từng vắng mặt lần nào.

Đối với những bọc sách đã bị hỏng, cứ đến cuối kỳ, Tô Dương sẽ tháo chúng ra và giữ lại cho tới tận bây giờ.

Sau khi anh cùng cô kết hôn, Tô Dương lại chuyển những bọc sách của mười mấy năm qua về nhà họ.

Dựa theo trình tự thời gian, anh đóng những chiếc bọc này thành hơn mười cuốn sách, lại làm bìa sách cho từng cuốn, dùng bút lông viết hai chữ "Tình cha" lên từng bìa sách.

Đó là món đồ cưới quý giá nhất của Tô Dương.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Trúng số độc đắc

Convert: Sakahara

Editor: Manh

Trên đường đến sân bay Bắc Kinh.

Tô Dương đang xem e-mail về kế hoạch công việc trong hai tháng kế tiếp.

Vào tháng một, cô phải chụp ảnh cho trang bìa của ba tạp chí thời trang, hai trong số đó thuộc L&D, để quảng cáo cho trang phục mùa hè của năm 2017.

Không dừng lại ở đó, bên trong có không ít trang cần ảnh cô chụp.

Lượng công việc lớn hơn lúc trước rất nhiều.

Mình tình hợp tác cùng tạp chí đều là những người đang nổi như cồn, có danh tiếng không tồi trong nghề.

Cuối tháng hai, cô sẽ phải quay video ra mắt bộ sưu tập mùa đông T của L&D.

Bộ sưu tập T sở hữu phong cách giống trang phục mùa thu, mang vẻ đẹp cuồng dã ẩn trong nét hoài cổ.

Tô Dương rút di động, gửi tin nhắn cho Carlos: [Bảo bối ơi, người mẫu nào được chọn cho trang phục mùa đông của L&D thế?]

Đợi vài phút cũng không nhận được câu trả lời, hẳn là cô nàng lại đi đâu chơi rồi.

Cô đặt di động sang một bên, tiếp tục xem e-mail.

Xử lý công việc xong, Tưởng Bách Xuyên nghiêng đầu nhìn Tô Dương. Thấy cô còn đang chăm chú xem e-mail, anh không quấy rầy cô mà lấy di động đăng nhập vào Weibo.

Kể từ khi công khai chuyện hôn nhân, dường như lướt Weibo đã trở thành chuyện anh phải làm mỗi ngày.

Tưởng Bách Xuyên thấy có chút nhien.

Ngày nào cũng có vô số fan hâm mộ gửi tin nhắn, lúc trước anh không có thời gian đọc, nay lại rảnh rang nhàn chán, anh mở từng tin ra xem.

Một người tên "Thiếu nữ xinh đẹp vô địch vũ trụ" gửi cho anh mấy tấm hình, là ảnh chụp bóng lưng anh cùng Tô Dương tại nhà hàng buffet Tây ở Thượng Hải mấy hôm trước.

Trong ảnh, anh nắm tay Tô Dương, còn cô nghiêng đầu cười nói với anh.

Tưởng Bách Xuyên đăng trạng thái mới: [Tôi trông thấy ảnh chụp bạn gửi rồi, cảm ơn nhé! @Thiếu nữ xinh đẹp vô địch vũ trụ]

Tiếp đó, anh đăng tải những tấm ảnh kia lên.

Sau khi xong việc, Tô Dương bắt đầu bám dính Tưởng Bách Xuyên.

Lúc thì cô gác chân lên đùi anh, lúc thì gối đầu lên tay anh, thỉnh thoảng còn chọt hôn anh một cái.

Tưởng Bách Xuyên để mặc cô làm loạn, anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đặc dĩ.

Khuôn mặt Tô Dương nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay anh, cô nhìn anh, hỏi: "Tết âm anh ở nhà được mấy ngày?"

Chỉ còn chưa đầy hai mươi ngày nữa là một năm mới lại đến.

Tướng Bách Xuyên: "Khó nói lắm, sớm thì cũng phải sau mừng tám, có khi qua Tết Nguyên Tiêu mới về được. Mà dù có quay lại New York thì cũng không nhất thiết phải luôn ở đó, anh qua New York bàn giao một số công việc thôi, năm sau phụ trách công việc trong nước là chính."

Tô Dương: "Anh sẽ chuyển giao toàn bộ công việc cho Hoắc Viễn Chu à?"

Tướng Bách Xuyên gật đầu: "Dự án IPO và việc góp vốn tư nhân sẽ được bàn giao cho anh ta, sau này anh chỉ phụ trách mảng thu mua thôi."

Hoắc Viễn Chu là cổ đông lớn thứ hai của Hải Nạp, cũng là một trong những người sáng lập ra ngân hàng đầu tư.

Sau này, anh ta mở rộng ngành công nghiệp dược phẩm, không còn nhiều tinh lực để bận tâm về ngân hàng nữa.

Nay phía dược phẩm đã ổn định, Tướng Bách Xuyên lại điều Hoắc Viễn Chu về ngân hàng.

Từ năm sau trở đi, cô và anh không cần phải tách ra nữa.

Tô Dương sung sướng đứng dậy hôn lên khóe môi anh.

Mười mấy tiếng sau, máy bay hạ cánh tại sân bay Berlin.

Giờ chia ly lại đến.

Đứng trong đại sảnh sân bay ở nước ngoài, Tướng Bách Xuyên đưa vali cho Tô Dương, xoa mặt cô, "Mấy ngày nữa anh sẽ tới thăm em."

Tô Dương gật đầu.

Cô đã sớm biết anh tới đây không phải vì có việc, chỉ là anh muốn cùng cô vượt qua mười mấy tiếng gian lao trên máy bay mà thôi.

Anh vừa ra khỏi sảnh đến để mua vé máy bay về New York.

Cô nghiêng đầu nhìn Đinh Thiên và trợ lý Tiểu Hạ đang đứng đợi cô cách đó không xa.

Tướng Bách Xuyên thúc giục: "Em mau đi đi."

Trong lòng Tô Dương có chút ý tượng, đôi mắt đen lấy đảo quanh vài vòng.

Cô háng giọng, cười nói: "Em muốn hát một bài cho anh nghe."

Tướng Bách Xuyên cười nhạt, "Em hát đi."

Anh còn tưởng sẽ là bài "Đồng dao".

Thật lòng mà nói, cô hát bài nào cũng giống nhau, có giai có điệu, thường thường còn đổi từ giọng Bắc Kinh sang giọng Hải Nam.

Nhưng anh nghe đã quen nên nhin xuống.

Tô Dương suy nghĩ lời bài hát, đoạn tới gần anh nửa bước.

Sân bay vốn rất ồn ã, còn có tiếng loa phóng thanh, giọng của cô sẽ không quá rõ ràng.

Cô nhỏ giọng hát: "Tiễn anh tiễn đến đầu làng..."

Tướng Bách Xuyên: "..."

Anh nhíu chặt mày, nhìn cô chăm chăm.

Tô Dương vẫn tiếp tục: "Em có đôi lời cần bày tỏ, tuy rằng trăm hoa đua nở...[1]"

[1] Lời bài hát "Đừng hái hoa dại ven đường":))))))))))

Sau đó, Tướng Bách Xuyên thực sự không nhin nổi nữa, cúi đầu bịt miệng cô lại.

Tô Dương chỉ đợi khoảnh khắc này.

Hai tay cô thuận thế ôm cổ anh, mạnh mẽ đáp trả, đầu lưỡi quấn quít lưỡi anh.

Không giống như khi còn ở trong nước, lúc nào cũng phải chú ý đến phóng viên, còn thường xuyên gặp phải fan hâm mộ, hiện tại, họ đang ở một nước khác, sẽ không ai chú ý tới bọn họ, hai người cũng buông thả phần nào.

Nụ hôn vừa kết thúc, hô hấp của hai người đều dồn dập.

Tường Bách Xuyên chỉnh lại áo khoác thay cô, "Em qua đó đi, anh cũng phải ra cửa kiểm tra an ninh rồi."

Tô Dương lấy một viên sôcôla từ trong túi quần, đưa cho anh: "Tiền boa của anh đây, cảm ơn anh đã đưa em tới Berlin nhé."

Tường Bách Xuyên nhìn sôcôla, bật cười, đây là thứ tiếp viên hàng không đưa cho cô ở trên máy bay.

Anh thả sôcôla vào túi áo, "Anh đi đây."

Tường Bách Xuyên đẩy vali tới sảnh chờ cùng một trong số các vệ sĩ.

Người vệ sĩ còn lại vẫn ở bên cạnh Tô Dương.

Tô Dương rút di động, chụp mấy tấm có bóng lưng anh.

"Chị hai à, chị vung thức ăn cho chó xong chưa?"

Đình Thiển bước tới chế nhạo cô.

Tô Dương cắt di động: "Nếu không vung nhiều một chút, mình chỉ sợ người đàn ông bụng bự như cậu sẽ ăn không đủ no."

Đình Thiển: "... Đồ không tim không phổi!"

Tô Dương cười.

"Đi thôi, chúng ta đổi xe rồi vào thị trấn, mình sợ hôm nay không kịp tới trụ sở của LACA đâu."

Đình Thiển sóng vai ra ngoài cùng cô, "Ừ, lúc đến nơi thì bọn họ cũng tan việc rồi, sáng sớm mai chúng ta qua sau."

Ngồi trên xe, khi Đình Thiển lướt Weibo, cô thấy Tô Dương lại lên bảng tìm kiếm nóng.

Xem xong trạng thái kia, cô chỉ có thể nói là tâm tư của Tường Bách Xuyên quá thâm trầm.

Đình Thiển đưa di động cho Tô Dương: "Khởi băng vạn năm nhà cậu lại phô bày tình cảm rồi này."

Mắt Tô Dương giật giật, "Khởi băng vạn năm?"

Sao từ nghe quen thế nhỉ?

Cô chợt nhớ Chu Minh Khiêm đã từng chế giễu cô là viên đường vạn năm.

Tô Dương cầm di động, đúng là Tường Bách Xuyên tự đăng trạng thái trên Weibo.

Mượn danh cảm ơn fan hâm mộ, thực chất là để phô bày tình cảm với chính cô chứ không phải ai khác.

Đình Thiển liếc xéo cô một cái: "Kiềm chế lại chút đi, cậu nhìn bản thân cậu mà xem, miệng sắp ngoác tới mang tai rồi đấy."

Tô Dương: "..."

Đúng lúc ngồi trên xe, Tô Dương nhớ đến thiết bị quay phim.

Những thứ ấy đều do Đình Thiển thu xếp, cô chưa bao giờ phải nhọc lòng, nhưng cô vẫn hỏi: "Đúng rồi, Thiển Nhi, phần thiết bị đã chuẩn bị chưa?"

Khác với lần quay quảng cáo nữ trang tại Hồng Kông, đây là lần đầu tiên bọn họ quay chụp độc lập ở nước ngoài.

Thiết bị họ sử dụng trong quảng cáo nữ trang được cung cấp bởi một công ty quảng cáo dưới trướng KING.

Mà hiện tại, họ đang ở Đức, trời xa đất lạ.

Đội ngũ của cô có thể băng qua đại dương, vượt qua biển cả để tới đây, nhưng thiết bị là một vấn đề.

Có một số thứ họ có thể mang đến.

Những thứ như máy ảnh, steadicam[2] đều tiện mang đi, nhưng những thiết bị có kích cỡ lớn thì lại không như vậy.

[2] Steadicam: Steadicam là một hệ thống ổn định máy ảnh, được phát minh vào năm 1976 bởi Garrett Brown.

Thủ tục hải quan quá rườm rà.

Đình Thiển gật đầu: "Mình sắp xếp xong rồi, là Carlos giúp chúng ta liên hệ, thuê đồ từ một đội quay phim ở bên này, thiết bị hiện đại và đầy đủ lắm. Bọn họ nể mặt Carlos nên cho chúng ta dùng miễn phí một ngày đấy."

Tô Dương: "Đến lúc đó chúng ta trả phí vận chuyển và nhân công cho bọn họ nhé, không thể để bọn họ bỏ tiền được."

Đình Thiển, "Ok, mình sẽ thu xếp chuyện này."

Khi đến thị trấn LACA, trời đã sẩm tối.

Tiết trời âm u, chẳng khác lần trước là bao, dường như sắp có tuyết rơi.

Ăn cơm xong, Tô Dương về phòng.

Cô lại xem qua đồ án quảng cáo, tranh vẽ cùng video quay tường máy ảnh một lần. Sau khi chắc chắn mỗi chi tiết đều không có tí vết, cô đóng file toàn bộ để chuẩn bị trình bày ý tưởng với bộ phận kế hoạch của LACA vào ngày mai.

Có lẽ phải mất hai ngày để hoàn thiện cả quá trình.

Làm xong công tác chuẩn bị, thấy thời gian còn sớm, trên máy bay cũng ngủ đủ nên Tô Dương chẳng buồn ngủ chút nào, bắt đầu lướt Weibo.

Không ngờ Weibo của cô lại thất thủ.

Bình luận đều bắt cô phải chịu trách nhiệm, khóc nói không bao giờ có thể tìm được tình yêu nữa.

Cô tiếp tục xem, hóa ra cảnh cô cùng Tưởng Bách Xuyên hôn nhau ở sân bay bị quay lại.

Là fan của Tưởng Bách Xuyên đăng bài.

Người này là một phóng viên kinh tế nổi tiếng, có hơn năm mươi ngàn người hâm mộ.

Video về Tưởng Bách Xuyên ở sở giao dịch chứng khoán New York lúc trước cũng đến từ cô gái này.

Mà đoạn video hôn nhau nồng nhiệt ở sân bay được đăng vào hai tiếng trước.

Cô phóng viên viết trạng thái như sau: [Mấy tấm ảnh chụp bóng lưng nam thần vùng thức ăn cho chó còn chưa đủ, tôi thấy vẫn nên tay làm hàm nhai để ăn no một bụng thức ăn cho chó đi, không chỉ có thể ăn no mà còn có thể ăn thức ăn cho chó kèm thịt [Cười sảng sặc] [Cười sảng sặc] [Dơ bản][Dơ bản]]

Bình luận phía dưới gần như điên cuồng.

Tô Dương nhìn mấy lần, bên tai không khỏi nóng lên.

Trẻ con thời nay thật tùy ý, nghĩ thế nào nói thế nấy, nói đến mức Tô Dương ngại phải xem tiếp.

Có fan còn truy hỏi khi nào thì bọn họ có bánh bao nhỏ.

Cô yên lặng rời khỏi Weibo.

Mấy ngày nay, Tưởng Bách Xuyên không chỉ để lộ Weibo phụ của mẹ chồng, mà còn phô bày tình cảm trên Weibo, hủy diệt hình tượng của bản thân một cách không thương tiếc. Hiện tại, những tin đồn về việc cô không được nhà chồng chào đón, thậm chí còn ép Tưởng Bách Xuyên phải kết hôn cuối cùng cũng từ từ biến mất.

Tô Dương nằm ngửa trên giường, ngán ngán nhìn trần nhà chằm chằm.

Một lát sau, cô cảm di động, gửi tin nhắn cho Tưởng Bách Xuyên: [I miss you now.]

*

Chín giờ sáng hôm sau, Tô Dương cùng Đình Thiển có mặt tại trụ sở của LACA.

Tô Dương trình bày tất cả ý tưởng bằng tiếng Anh một cách cặn kẽ với trưởng phòng kế hoạch của LACA, ngay cả những chi tiết nhỏ cũng miêu tả.

Trưởng phòng kế hoạch là một người phụ nữ trung niên mập mạp, sau khi xem qua video về tường máy ảnh, bà kinh ngạc vô cùng, thật lâu sau vẫn

không nói nên lời.

Sau khi lấy lại tinh thần, bà hỏi Tô Dương: "Toàn bộ số máy ảnh này đều là của cô sao?"

Lời bà tràn ngập vẻ khó tin.

Tô Dương cười: "Đúng vậy, là chồng tôi tặng đấy."

"Vậy sao, đúng là không thể tưởng tượng nổi, cậu ấy là mối tình đầu của cô à? Câu chuyện cô viết chính là về tình yêu mười một năm của hai người sao?"

Tô Dương gật đầu: "Đúng vậy."

Trưởng phòng kế hoạch bù người thật lâu, còn nói sẽ mau chóng trình lên cuộc họp cổ đông lâm thời.

Nghe xong, Tô Dương sững sờ.

Chỉ là đồ án kế hoạch của một quảng cáo mà thôi, cổ đông còn phải biết sao?

Mãi đến sau này, Tô Dương mới biết, đoạn quảng cáo ấy sẽ đồng thời được phát hành khắp toàn cầu bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Mà trước đó, không chỉ riêng tổng giám đốc của LACA, những cổ đông khác cũng yêu cầu lấy mối tình đầu là chủ đề quảng cáo.

Cô chính thức trở thành người phát ngôn toàn cầu của LACA.

Nhận được điện thoại của giám đốc kế hoạch LACA đã là ba ngày sau.

Ngày ấy, tuyết rơi mênh mông, phủ kín cả thị trấn.

Khi đó, cô và Đinh Thiến đang nằm trên bệ cửa sổ, vừa ngắm cảnh tuyết, vừa thảo luận về việc chọn cảnh trong tuyết cho quảng cáo trang phục mùa đông năm 2017 của L&D.

Giám đốc kế hoạch gọi đến vào lúc này, nói với cô: "Tô, kế hoạch quay chụp của cô đã nhận được toàn bộ phiếu đồng ý rồi. Đây là lần đầu tiên cổ đông của LACA nhất trí như vậy đấy, xin chúc mừng!"

Còn chuyển lời khen của tổng giám đốc LACA đối với kế hoạch của cô.

Còn nói, hiện tại tổng giám đốc đang ở New York, chờ sau này có cơ hội, tổng giám đốc sẽ mời cô ăn tối để trò chuyện về câu chuyện của 129 chiếc máy ảnh kia.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Dương phấn khởi, vội gọi Đinh Thiến: "Thiến Nhi, kế hoạch được chấp nhận rồi, không cần sửa nữa, chúng ta có thể chuẩn bị quay được rồi."

Đinh Thiến còn kích động hơn cả cô, bật nhảy tại chỗ vài lần, thiếu chút nữa ôm hôn Tô Dương.

Đây phát ngôn quốc tế đầu tiên mà Tô Dương lên kế hoạch quay chụp, có ý nghĩa rất đặc biệt.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Dương phấn khởi, vội gọi Đinh Thiến: "Thiến Nhi, kế hoạch được chấp nhận rồi, không cần sửa nữa, chúng ta có thể chuẩn bị quay được rồi."

Tuy cô đã từng là người phát ngôn cho quảng cáo cũ của LACA, cũng chỉ đạo quay chụp, nhưng ý tưởng không đến từ cô, cô chưa bao giờ bằng lòng với ý tưởng ấy, nhưng lúc đó cô không có danh tiếng, studio lại càng không có tên tuổi, chỉ có thể giữ lại ý kiến.

Nhưng hiện tại đã khác.

Đinh Thiến nhìn trời tuyết trắng như lông ngỗng ở ngoài.

"Phải lùi lịch quay phim, Carlos đã liên lạc với công ty thiết bị ở Berlin rồi. Lần này chúng ta gặp phải tuyết lớn hiếm thấy trong nhiều năm trở lại đây, nhiều đoạn đường còn bị chặn nữa."

Tô Dương: "Ừ, bên LACA cũng nói sẽ hoãn lại một tuần, tuyết rơi quá nhiều, không đủ an toàn."

Sau đó, Đinh Thiến về phòng để sắp xếp công việc, Tô Dương tiếp tục suy nghĩ về quảng cáo cho trang phục mùa đông của L&D.

Tô Dương cùng Tưởng Bách Xuyên không chỉ lệch múi giờ, Tưởng Bách Xuyên gần như luôn ở trong tình trạng ngồi trên máy bay, hai người cũng không liên lạc nhiều.

Hôm nay, Tưởng Bách Xuyên trở về New York từ Tokyo.

Vừa vào phòng làm việc, Giang Phàm đã đưa cho anh một bức thư.

"Tổng tổng, thư của ngài này."

Tổng Bách Xuyên mệt mỏi xoa bóp huyệt thái dương.

Anh thường hay nhận được thư, nhưng lại không có thời gian để đọc.

Thư ký sẽ xử lý thay anh, bức thư nào quan trọng sẽ được chuyển lại cho anh.

Anh hỏi: "Thư gì thế?"

Giang Phàm: "Thư của Tô Dương."

"Thư của Đồng Đồng sao?"

Tổng Bách Xuyên đuổi tay nhận bức thư.

Anh mở ra.

Vì không có chuyện gì khác, Giang Phàm lui ra ngoài.

Tổng Bách Xuyên mở thư, là một chồng giấy rất dày.

Anh nhìn những bức tranh trước.

Trông thấy tấm cô bọc chần, khóe miệng anh không khỏi giật giật.

Kỳ thực lần đó... Không thể tính là lừa cô.

Chỉ là làm trước một số việc mà thôi.

Dù sao, cô là của anh, anh cũng sẽ là của cô.

Làm chuyện đó vào ngày nào đều không phải giống nhau sao.

Anh nhìn đến khi cô 18 tuổi đã là không dễ rồi.

Tiếp tục xem tranh, mỗi khi xem một bức, trong lòng lại ám thêm một chút.

Đây là những hình ảnh anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Mà khi cô thể hiện chúng bằng một hình thức khác, thì dường như chúng không quen thuộc đến thế nữa.

Anh chụp tất cả tranh vẽ rồi cẩn thận gom chúng lại.

Sau đó, anh bắt đầu đọc thư của cô.

Chứng kiến chuỗi dấu chấm lửng, lại nhìn câu "Mong hồi âm", anh yên lặng bật cười.

Ngẩn ngơ nhìn bức thư hồi lâu, anh đứng dậy, cầm một tờ giấy viết thư từ giá sách để hồi âm cho Tô Dương.

Bảo bối Đồng:

Mong rằng em vẫn khỏe!

Anh rất vui khi nhận được thư của em.

...

Khi ngôn từ thất bại, sự im lặng sẽ lên tiếng.

P.S: Anh không thích bức thứ năm!

Người đàn ông của bảo bối Đồng: Tổng Bách Xuyên.

12.01.2017.

Viết xong thư, Tường Bách Xuyên tìm phong bì nhét thư vào, lại nhờ Giang Phàm gửi đến phòng làm việc của cô.

Sau đó, Tường Bách Xuyên gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Em dậy chưa?]

Bên kia mới là 6 giờ sáng.

Khi Tô Dương nhận được tin nhắn của Tường Bách Xuyên, cô đang ở trong nhà vệ sinh.

Cô không có thời gian để đọc tin nhắn, chỉ mãi lo chuyện của mình.

Hôm nay là ngày thứ ba của kỳ kinh nguyệt.

Đi cả không đến đúng hạn.

Cô có phản kích động, rời giường từ sáng sớm, lấy que thử đã mua từ sớm ra thí nghiệm.

Sợ que không chuẩn, cô còn mua từ hai nhãn hiệu khác nhau, mỗi nhãn hiệu lại mua vài cái que thử.

Hiện tại đang cùng thí nghiệm.

Ba phút trôi qua.

苏扬激动的对比测试纸.

Dù không quá rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vạch thứ hai màu hồng hồng.

Một cảm giác kỳ lạ lập tức ập đến.

Đáy mắt cô không nhìn được mà nóng lên.

她摸摸平坦的小腹, 她做妈妈了.

这是她跟蒋百川的孩子.

Cô sờ phần bụng dưới bằng phẳng, cô đã làm mẹ rồi.

Đây là con của cô cùng Tường Bách Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hút thuốc ăn mừng

Convert: Sakahara

Editor || Beta: Manh

Khi Tô Dương bước ra từ bệnh viện, cô kích động ôm Đinh Thiển nhảy nhót, chỉ cười khanh khách mà không nói lời nào.

Tuy trước đó đã tự kiểm tra, nhưng vì không yên tâm nên cô vẫn tới bệnh viện để xác nhận.

Đinh Thiển nhanh chóng ngăn cô: "Này này này, bà cô ơi, ngại bình tĩnh lại đi."

Tô Dương khoác vai Đinh Thiển, sau khi nhìn Đinh Thiển hồi lâu, cô cười nói: "Thiến Nhi à, cậu gầy hơn mấy hôm trước rồi đấy."

Đinh Thiển: "..."

Con mẹ nó, cô còn béo lên mấy cân đấy biết không?

Cô nhìn Tô Dương bằng ánh mắt vừa ghét bỏ vừa không còn lời nào để nói: "Cậu có dùng não trước khi nói không vậy?"

Tô Dương vẫn cười không khép miệng, hiểm khi nào không vặc lại Đinh Thiển.

Trên đường trở về, Tô Dương gọi cho Tưởng Bách Xuyên nhưng bị anh ngắt máy.

Anh nhắn tin: [Đang bận bàn chuyện công việc, khi nào xong thì anh sẽ gọi lại.]

Tô Dương bĩu môi, thầm oán anh ở trong lòng.

Cô âm thầm quyết định, chút nữa sẽ không nói tin nóng cho anh biết.

Đình Thiển đang liên hệ khắp nơi về công việc quay chụp, không ngừng bận bịu. Tô Dương chống tay trên cửa sổ xe, nhìn thị trấn nhỏ âm u xinh đẹp vô ngần.

Cô vô thức đặt bàn tay còn lại lên bụng.

Có một sinh mệnh nhỏ ở nơi này.

Đây là con của cô cùng Tưởng Bách Xuyên.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô lại bật cười.

Càng nhìn càng thấy cảnh sắc bên ngoài đẹp không sao tả xiết.

Cô rút di động, đăng một trạng thái lên Weibo: [Ha ha, [Cười trộm][Cười trộm]]

Đình Thiển xong việc, cũng nhìn thấy trạng thái kia, quả thực không biết nên nói gì với Tô Dương mới phải.

Cho dù có nói cũng vô ích, hiện tại một chữ người ta cũng không nghe lọt.

"Dương Dương, kế tiếp có sắp xếp gì không? Ý mình là về chuyện công việc ấy."

Tô Dương quay đầu, "Cứ theo kế hoạch cũ mà làm thôi, khi nào bụng mình lớn tới mức không thể làm việc được nữa thì mình sẽ cho cả tập thể nghỉ mấy tháng."

Đình Thiển: "Cậu chịu được cảnh bay qua bay lại chứ?"

Tô Dương: "Không sao đâu, những người làm mẹ trong giới giải trí cũng chỉ nghỉ khi sắp sinh mà? Không sao đâu, thật đấy."

Đình Thiển ngắt nghỉ: "Để cậu nhàn rỗi ở nhà cả ngày cũng không phải cách hay. Thế này đi, chúng ta sẽ nhận ít việc hơn, nhưng vừa đủ để cậu giết thời gian."

Hiện tại, Tô Dương chẳng quan tâm đến bất kỳ chuyện gì.

"Ok, cậu cứ xem rồi sắp xếp là được."

Cô còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khó lòng kiềm chế.

Tới đại sảnh khách sạn, Tô Dương cùng Đình Thiển trò chuyện về việc quay chụp, không chú ý đến người ngồi trong khu nghỉ ngơi.

Đình Thiển: "Ngày kia quay phân đoạn ở nhà thờ, cuối tuần về nước bổ sung video tường máy ảnh của cậu nữa thôi là quảng cáo có thể ra mắt vào cuối tháng đấy."

Lại hỏi Tô Dương: "Tưởng Bách Xuyên có đồng ý làm khách mời không? Mình đã liên hệ với bên thiết bị rồi, chỉ chờ anh ấy vào vị trí thôi."

Tô Dương: "Lát nữa mình sẽ nói với Bách Xuyên, chắc anh ấy có thể bớt chút thời gian để qua đây, lúc còn ở trong nước mình cũng đánh tiếng rồi."

Bỗng nhiên, có người gọi tên cô từ phía sau: "Tô tiểu thư."

Tô Dương và Đình Thiển cùng quay đầu.

Trông thấy người tới, vẻ kinh ngạc xẹt qua dưới đáy mắt Tô Dương.

Không ngờ mẹ Kiều lại băng qua vạt dặm xa xôi để đến đây.

Bà ăn vận quý phái thanh nhã, khí chất thượng thừa, trong mắt là vẻ lãnh đạm cùng tự cao thành thói.

Nếu Tô Dương không hiểu rõ tính tình của bà, cô cũng sẽ cảm thấy bà là người trong ngoài như một.

Đình Thiển không biết mẹ Kiều, nhỏ giọng hỏi cô: "Người quen à?"

Tô Dương: "Mẹ của Kiều Cần đấy."

Đình Thiển vô thức kéo cô về phía sau, đứng chắn trước mặt Tô Dương, nhìn về phía mẹ Kiều: "Chào bác, có chuyện gì không ạ?"

Mẹ Kiều không đáp mà nhìn Tô Dương: "Tô tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô không?"

Tô Dương còn chưa kịp mở miệng, Đình Thiển đã chen lời: "Cháu nghĩ phải gọi là Tường phu nhân thì mới thỏa đáng ạ."

Sắc mặt mẹ Kiều không ngừng thay đổi, bà nhìn Tô Dương với ánh mắt ần ần và mong chờ.

Tô Dương: "Xin lỗi dì, cháu bận lắm ạ, nếu dì có chuyện thì đừng ngại nói thẳng."

Thấy cô không định nói chuyện riêng với mình, mẹ Kiều chỉ có thể nhượng bộ.

"Chúng ta vào khu nghỉ nhé, chuyện này... Không phải chỉ nói một câu là xong."

Đình Thiển kéo Tô Dương vào khu nghỉ ngơi.

Cô ngồi sát Tô Dương, về mặt đề phòng.

Tô Dương cười, nhỏ giọng nói: "Này, có phải cậu xem nhiều phim truyền hình quá rồi không?"

Mà lại nghĩ là mẹ Kiều tới tìm cô tính sổ.

Cô đánh mắt ra hiệu, "Vệ sĩ còn đang ở đây mà, không cần căng thẳng đâu."

Lúc này Đình Thiển mới thả lỏng.

Mẹ Kiều ngồi ở phía đối diện hai người, bà có chút do dự, song vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề.

"Đi đặc biệt đến đây vì chuyện của Kiều Cần, về những thị phi trước đó, dĩ nhiên tôi không thanh minh gì nhiều, dĩ nhiên tôi chỉ muốn xin lỗi thay Kiều Cần mà thôi. Dĩ nhiên xin lỗi vì đã để những tin tiêu cực quần lay cháu, là người làm bố làm mẹ này không dạy Kiều Cần nên thân, mong cháu đừng chấp nhat với con bé."

Mẹ Kiều hít sâu một hơi ở dưới đáy lòng, cả đời này, bà chưa từng ăn nói khép nép với ai như vậy, mà người đó còn là một tiểu bối.

Nhưng hiện tại trong nhà đã hoàn toàn rối loạn.

Kiều Cần không muốn xin lỗi Tô Dương, chú Kiều chỉ trích, đã ba ngày nay bố Kiều không về nhà vì giận.

Bên nhà đi Kiều lại càng bết bát.

Vì chuyện công ty, dượng oán trách Kiều Cần, còn nói nhà mẹ đẻ của dì toàn những kẻ dờ hoi, dạy hư cả con trai bọn họ. Nghe thấy dượng hạ thấp người nhà mình, dĩ nhiên Kiều không đồng thuận, hai vợ chồng ầm ĩ túi bụi.

Tất cả mọi người đều chỉ trích bà, nói người làm mẹ như bà không dạy con gái nên thân.

Vì thực sự không còn cách nào, bà mới hạ mình đến thỉnh cầu Tô Dương.

Mẹ Kiều tạm ngừng rồi nói tiếp: "Gần đây, người của hai nhà cũng ồn ào và lúng túng vì chuyện này. Dĩ nhiên lòng xin lỗi cháu, cũng cam đoan Kiều Cần sẽ không làm chuyện gì khác người nữa, hy vọng cháu có thể tha thứ cho con bé."

Tô Dương cùng Đình Thiển nhìn nhau rồi lập tức tách ra.

Tô Dương vốn chẳng ngờ rằng, sẽ có ngày người phụ nữ tự phụ, cao ngạo như mẹ Kiều chủ động đến tìm cô để xin lỗi.

Không thể phủ nhận, trong lòng cô có chút xúc động, nhưng nghĩ đến hành động của Kiều Cần, chút xúc động ấy lập tức biến mất.

Nụ cười như có như không treo trên khóe môi Tô Dương: "Dì à, Kiều Cần không phải là đứa bé lên ba, đã làm sai mà còn cần bố mẹ mình thu dọn cục diện rồi rầm!"

Nói xong, cô có ý ngừng lại, "Một đứa bé hai, ba tuổi cũng có thể nói bốn chữ "Thành thật xin lỗi", chẳng nhẽ Kiều Cần còn không bằng một đứa nhỏ?"

"Cho dù cô ấy là trẻ con, làm sai chuyện thì cũng phải để chính cô ấy tự đối mặt, ít nhất cũng phải cho cô ấy biết mình sai ở đâu, nên nhận hậu quả gì."

Chưa cho mẹ Kiều cơ hội nói chuyện, Tô Dương lại nói: "Lấy một ví dụ xấu như thế này, nếu một ngày nào đó Kiều Cần phạm pháp, dĩ nhiên tôi nói với thẩm phán, ôi chao, là tôi dạy con không đến nơi đến chốn, hãy để tôi chịu phạt thay con bé, dĩ nhiên thẩm phán sẽ cho phép đi làm như vậy sao? Đó gọi là vô lý."

Sắc mặt mẹ Kiều cực kỳ khó coi.

Ngón tay bà cuộn tròn, trong lòng cố gắng nhẫn nhịn. Bị một tiểu bối chỉ trích và trách mắng thẳng thừng như thế, mặt bà cũng nóng bừng bừng.

Tô Dương đứng dậy: "Thật ngại quá, chúng cháu còn có việc khác, mong dì thứ lỗi."

Thấy cô thực sự muốn đi, không định tha thứ cho Kiều Cần dễ dàng như vậy, bà nhanh chóng đứng dậy, bước tới trước mặt Tô Dương.

"Tô Dương à, đi quá thực chẳng còn cách nào khác, nếu đi có thể thuyết phục Kiều Cần xin lỗi cháu thì bà đi luống tuổi này đã chẳng tới đây thỉnh cầu cháu."

Bà thở dài: "Dì xin cháu đấy, coi như là nể mặt ông nội của Kiều Cần, cháu bảo Bách Xuyên đừng chia rẽ mối dục vào nhà dì Kiều nữa được không. Tính tình Tiểu Cần rất bướng bỉnh, rất tùy hứng, nhưng thực ra con bé không có ý xấu đâu. Trước đó cháu ngừng theo dõi Weibo nó, danh tiếng bị tổn hại, chắc con bé cảm thấy không bằng nên mới làm chút chuyện cực đoan."

Mẹ Kiều ngừng lại, có lẽ bà thấy lời mình nói không thỏa đáng, nhanh chóng bổ sung: "Dù thế nào, con bé quả thực đã làm chuyện có ảnh hưởng xấu tới cháu. Cháu xem, đi đã một bó tuổi rồi mà vẫn lặn lội từ xa tới tìm cháu, xin lỗi rất thành tâm, cháu đừng chấp nặc với Kiều Cần nữa nhé."

Đời này, có lẽ chỉ mình Kiều Cần mới có thể khiến người phụ nữ cao ngạo này cúi đầu, ngay cả mặt mũi cũng không cần.

Ở khoảng cách gần như vậy, Tô Dương thấy, dù mẹ Kiều nom phong vận thướt tha, trang điểm tinh xảo, bà vẫn không che được dấu vết của năm tháng.

Cô lập tức nghĩ đến mẹ của chính mình, rồi đột nhiên lại nghĩ đến bản thân, cô cũng đã là một người mẹ.

Dù mẹ Kiều khiến người khác không ưa nổi cỡ nào, dù Kiều Cần khiến người khác chán ghét cỡ nào, không thể phủ nhận, mẹ Kiều yêu Kiều Cần vô điều kiện.

Cho dù phần tình cảm này ích kỷ tới mức khiến người khác không thể tán thưởng.

Chỉ trong nháy mắt, cô hoàn toàn thấu hiểu tâm tình tiếc thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Cô chỉ không hiểu, Kiều Cần đã lớn như vậy, ngay cả đúng sai cùng lẽ nghĩa liêm sỉ cũng không biết, vì sao người làm mẹ như bà vẫn có thể lừa mình dối người, cảm thấy Kiều Cần trở thành như bây giờ hoàn toàn là vì cô bỏ theo dõi Weibo của cô ta?

Vì sao bà không nghĩ đến lý do cô làm thế?

Thấy Tô Dương yên lặng, mẹ Kiều tưởng lòng cô dao động.

Nào biết Tô Dương đột nhiên mở miệng nói: "Dì à, đi về đi ạ, Kiều Cần cùng Hà Gia Dương tùy hứng ức hiếp, tổn thương người khác, đến bây giờ vẫn còn không hối lỗi, cháu không cần phải làm thánh mẫu. Xin lỗi dì."

Vào thang máy, Tô Dương vẫn chưa thể bình tĩnh.

Cô nhìn Đinh Thiển: "Có phải là mình quá phận không?"

Dù gì mẹ Kiều cũng đã mở miệng cầu cô.

Đinh Thiển: "Không hề. Nếu là mình, mình sẽ không làm nhảm với bà ta đâu. Cậu còn không hiểu loại người như bà ta chắc, không những không biết mình mà còn được voi đòi tiên. Trong mắt bà ta, tha thứ cho Kiều Cần là chuyện cậu phải làm, bởi vì bà ta đã chùng ầy tuổi mà còn vượt biển tìm cậu nên cậu nhất định phải tha thứ. Nếu cậu không đồng ý, đó chính là không tôn trọng người lớn tuổi!"

Tô Dương cười, không nói thêm gì nữa.

Về đến phòng, Tưởng Bách Xuyên vẫn không gọi đến.

Tô Dương đợi hơn nửa tiếng, điện thoại vẫn không có động tĩnh, cô bèn đi tắm một phen.

Lúc ra ngoài, cô có một cuộc gọi nhờ.

Là điện thoại của Tưởng Bách Xuyên.

Tô Dương nhanh chóng gọi lại.

"Vừa nãy em tắm."

Tưởng Bách Xuyên không tập trung mà "Ừ" một tiếng, anh đang nói chuyện một người khác bằng tiếng Đức.

Tô Dương nghe không hiểu, cho rằng anh vẫn còn đang thảo luận với khách hàng nên cô yên lặng chờ đợi.

Nửa phút sau, giọng của Tưởng Bách Xuyên lại truyền đến: "Em ăn tối chưa?"

Tô Dương: "Em chưa ăn, tại không thấy đói lắm, chốc nữa đói thì em gọi com sau. Anh thì sao? Đang ở đâu thế? Có còn ở Thượng Hải không?"

Tưởng Bách Xuyên không trả lời mà hỏi cô: "Khi nào bắt đầu quay quảng cáo?"

Tô Dương cười: "Mọi thứ đều xong xuôi hết rồi, chỉ chờ người mẫu nam đến thôi."

Tưởng Bách Xuyên: "Anh biết rồi."

Anh bước ra khỏi tiệm bánh ngọt, đứng chờ taxi trên vỉa hè.

Tuyết rơi dày đặc, thỉnh thoảng có ô tô chạy qua.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Anh đặt di động ở bên tai, hỏi cô: "Mấy ngày nay bên em đang có tuyết lớn nhỉ, chắc ở khách sạn mãi cũng ngột ngạt lắm rồi phải không?"

Gió lạnh thấu xương xen lẫn hoa tuyết rơi xuống cỏ, anh duỗi tay khép cổ áo lại.

Tô Dương đang chuẩn bị nói cho anh biết việc cô mang thai, lúc này, một chiếc taxi chạy đến, Tưởng Bách Xuyên nói: "Anh có việc rồi, cúp trước nhé."

Không đợi cô nói chuyện, anh trực tiếp ngắt máy.

Nhìn cuộc gọi bị treo, Tô Dương xoa xoa lồng ngực nhức nhối vì tức giận.

Sau đó, cô không ngừng hít sâu, tự nói với mình, đừng tức giận, đừng tức giận, cục cựa cần có tâm trạng tốt.

Hai mươi phút sau, chuông điện thoại reo lên.

Tưởng Bách Xuyên gọi đến, cô nhìn máy, không nhận mà nhấn ngắt.

Ngay sau đó, tin nhắn của Tưởng Bách Xuyên xuất hiện: [Muốn ăn bánh kem phô mai không?]

Nhìn tin nhắn này, Tô Dương ngáy ngẩn hồi lâu, sau cô chợt hiểu ra: Anh đã có mặt tại thị trấn nhỏ.

Tiếng đập cửa vang lên.

"Đồng Đồng? Mở cửa!"

Tô Dương híp mắt, không đi mở cửa.

Tưởng Bách Xuyên lại gửi tin nhắn: [Em tự ra mở cửa hay để anh tìm người mở cửa, sau đó đánh cho em một trận?]

Tô Dương: [... Bây giờ em không sợ bị đánh đâu.]

Cô có bùa hộ mệnh rồi.

Tưởng Bách Xuyên: [Anh sẽ đếm đến ba.]

[Ba]

[Hai]

[Một]

Tô Dương vẫn không mở cửa.

Tưởng Bách Xuyên: [Không]

Sau khi Tô Dương đọc được: "..."

Tưởng Bách Xuyên lại gửi tin nhắn: [Âm một]

Xem xong, Tô Dương không nhịn được mà cười rộ lên, đi mở cửa cho anh.

Thấy khuôn mặt anh tràn đầy vẻ mệt mỏi vì đi đường, cô nhào vào trong lòng anh.

"Anh mà bận thì không cần tới gặp em đâu."

Một tay Tường Bách Xuyên ôm cô, một tay đẩy hành lý, vắt vả bước vào phòng, dùng chân khép cửa.

Vỗ về đầu cô: "Anh không mệt."

Kỳ thực là đã kiệt sức.

Trên chuyến bay từ New York tới Berlin, anh chỉ ngủ mấy tiếng, dành thời gian còn lại để xử lý công việc

Biết anh mệt mỏi, Tô Dương buông anh ra: "Anh đi tắm trước đi, lát nữa em sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ."

Tường Bách Xuyên cười, sờ gò má cô, đưa bánh phô mai cho cô rồi lấy quần áo vào phòng tắm.

Khi Tô Dương đang ăn bánh ngọt, Tường Bách Xuyên bước ra từ phòng tắm, anh nói: "Ăn xong thì đi ngủ trước đi, anh còn phải xem một số e-mail, chắc phải mất một lúc mới xong."

Tường Bách Xuyên đi làm việc, trong phòng ngủ, Tô Dương ngồi nghe câu chuyện bằng tiếng Đức, nghe đi nghe lại mà không thấy chán.

Cô gối tay sau đầu, ngẩn người nhìn trần nhà.

Sau đó, cô vô thức bật cười.

Không biết lát nữa anh sẽ phản ứng thế nào khi nghe tin mình sắp làm bố.

Lúc Tường Bách Xuyên trở lại phòng ngủ, Tô Dương vẫn còn đang đợi anh.

"Đã trễ thế này mà sao em còn chưa ngủ."

"Em không buồn ngủ."

Tường Bách Xuyên nằm xuống, duỗi tay tắt đèn ở đầu giường rồi ôm cô vào lòng.

Tô Dương hơi hơi ngửa đầu, hôn lên yết hầu anh, "Để em nói cho anh nghe chuyện này."

Vài ngày không gặp, Tường Bách Xuyên cũng muốn cô. Anh đặt cô dưới thân, chống tay ở hai bên, cúi đầu hôn lên cổ cô, có phần không để tâm: "Ừ, là chuyện gì thế?"

Tô Dương: "Là chuyện anh vẫn luôn mong đợi."

Tường Bách Xuyên giật mình, ngừng hôn Tô Dương, ngẩng đầu nhìn cô. Dù đang ở trong bóng tối, anh vẫn có thể thấy rõ đôi mắt của cô.

Nghĩ đến trạng thái không đầu không đuôi cô đăng trên Weibo vào ban ngày, yết hầu anh chuyển động, giọng nói không khỏi có chút run: "Em có rồi phải không?"

Tô Dương ôm cô anh: "Chúc mừng nhé, bố đứa nhỏ."

Tường Bách Xuyên nở nụ cười.

Anh không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn cô chăm chú hồi lâu.

Sau này, cô chính là mẹ của con anh.

Dường như không có danh xưng nào dễ nghe hơn cái này.

Tô Dương rướn người, hôn lên khóe miệng anh.

Nụ hôn rất nhẹ, lại khiến anh khó lòng kiềm chế.

Tường Bách Xuyên bắt đầu đáp lại, quần lấy lười cô rồi mút thật mạnh.

Chỉ khi hôn cô, anh mới có thể phát tiết sự hưng phấn cùng kích động khó nói thành lời của mình vào lúc này.

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, Tường Bách Xuyên bật đèn, xuống giường mặc quần áo.

Tô Dương trở mặt, cô cũng ngồi dậy, nhìn anh chăm chăm: "Anh làm gì thế?"

Tường Bách Xuyên: "Anh xuống nhà mua bao thuốc."

Tô Dương: "..."

Vui đến mức phải làm điều thuốc để ăn mừng cơ à?

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Cầu hôn

Convert: Sakahara

Edit || Beta: Manh

Tường Bách Xuyên xuống nhà mua thuốc lá, dọc đường khó nén ý cười bên môi.

Cảm giác này khác với lúc Tô Dương đồng ý ở bên anh.

Mua thuốc xong, trên đường trở về, cuối cùng anh dần lòng không nổi mà nhắn tin cho mẹ Tường: [Mẹ con ta giao dịch được không? Con báo cho mẹ một tin tốt, mẹ trả album lại cho con.]

Mẹ Tường thức dậy từ sáng sớm, khi bà đang chuẩn bị tập thể dục, chuông di động chợt reo lên.

Đọc tin nhắn xong, bà cười không khép miệng.

Tuy Tường Bách Xuyên chưa nói rõ, nhưng giữa đêm hôm khuya khoắt mà còn nhắn tin cho bà thì chứng tỏ anh đang kích động đến mức không ngủ được.

Mẹ Tường nhìn chồng mình: "Ai da, ngày ông chịu tội sắp tới rồi đây."

Bố Tường thân nhiên liếc bà một cái, "Chịu tội cái gì mà chịu tội?"

Mẹ Tường: "Ông không cho Tô Dương vào cửa, sau này lại muốn cho con bé vào cửa, thế không phải chịu tội thì là gì? Với tính tình của con trai ông, nếu ông không tự mời Tô Dương về nhà thì nó sẽ không đưa con bé đến đâu."

Bố Tường "A" một tiếng, chẳng buồn đáp lời.

Mẹ Tường cười: "Ông thực sự không muốn biết sao?"

Bố Tường: "Không muốn."

Ông có thể đoán đó là chuyện gì, hai ngày trước, Tiểu Tứ cùng vợ đến nhà ăn cơm, kể chuyện Tô Dương tới bệnh viện.

Mẹ Tường lại cố tình không cho phép ông tự lừa mình dối người.

Bà cười nói: "Nếu sau này ông muốn gắp cháu trai của mình thì chắc phải viết giấy xin phép ấy chứ, nhưng Bách Xuyên có duyệt hay không... Thì đúng là khó mà nói."

Bố Tường: "..."

Khóe miệng ông giật giật.

Lúc này, đoàn bí thư đã vào sân, ông mặc áo khoác rồi rời đi.

Mẹ Tường chợt nhớ tới việc trả lời Tường Bách Xuyên.

Bà đáp: [Sau này con đừng nhắn tin cho mẹ nữa, bắt đầu từ hôm nay, mẹ sẽ bế quan tu luyện, một tháng sau mới xuất quan!]

Sau khi đọc tin, Tường Bách Xuyên câm lặng một hồi.

Anh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục phấn đấu: [Mẹ còn chưa biết tin tốt là gì mà, mẹ thực sự không hứng thú à?]

Vài phút sau, mẹ Tường trả lời: [Gửi tin nhắn không thành công! Error: Không tìm thấy người nhận, người nhận đã bẻ quan tu luyện.]

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh lại nhắn: [Mẹ à, lần này con không đùa đâu, mẹ thực sự không cân nhắc một chút sao?]

Sau khi gửi đi, tin nhắn tựa như đá chìm đáy biển, Tường Bách Xuyên bắt đắ dĩ cắt di động.

Vừa đến bậc thềm khách sạn, có người gọi anh từ phía sau.

"Bách Xuyên?"

Tường Bách Xuyên chẳng cần quay đầu cũng biết đó là ai.

Xuất phát từ lễ phép, anh vẫn xoay người, lên tiếng chào hỏi.

"Dì."

Chỉ là giọng điệu lãnh đạm, mặt mày lạnh tanh.

Vì ngày mai có chuyến bay nước, mẹ Kiều bèn chọn khách sạn này.

Nửa đêm phiền muộn, không thể vào giấc, cái đầu đau như búa bổ khiến bà phải đi mua thuốc chống jet lag[1], không ngờ lại gặp được Tường Bách Xuyên.

[1] Jet lag: Hiện tượng mệt mỏi sau một chuyến bay dài.

Bà đã từng thử gọi cho Tường Bách Xuyên nhưng lại bị ngắt máy; sau, bà lại nhờ người hẹn anh, anh chỉ nói một câu, hãy xin lỗi Tô Dương trước, nếu Tô Dương tha thứ thì chuyện gì cũng dễ làm.

Tường Bách Xuyên nom chẳng hề tò mò vì sao bà lại xuất hiện ở đây, xem ra Tô Dương đã kể lại chuyện tối nay.

Trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là ngầm hiểu chứ không nói toạc ra mà thôi.

Tường Bách Xuyên không hỏi, bà cũng không đáp.

Mẹ Kiều: "Cháu sang đây công tác à?"

Tường Bách Xuyên: "Vâng."

Vào buổi tối, mẹ Kiều từng gọi cho Kiều Cẩn, hỏi bóng hỏi gió về chuyện xin lỗi Tô Dương. Vừa mới hỏi được một nửa, Kiều Cẩn lập tức xù lông, trực tiếp cúp điện thoại.

Hiện tại bà không biết phải làm gì.

Tô Dương không chấp nhận lời xin lỗi, vừa rồi bà còn đang rầu rĩ về việc xử lý sự việc, không ngờ lại gặp Tường Bách Xuyên khi đang hết đường xoay xở.

Lường lự một hồi, mẹ Tường vẫn chủ động: "Bách Xuyên à, di có thể thương lượng về chuyện của Tiểu Cẩn với cháu không?"

Tường Bách Xuyên căng mặt, đáy mắt ngập vẻ chế giễu lạnh lùng.

"Đi định thương lượng thế nào ạ?"

Mẹ Kiều: "Cháu cũng biết tính Kiều Cẩn rồi đấy, con bé bị chiều hư từ nhỏ, bảo nó đi xin lỗi chính là muốn mạng của nó. Hai đứa là thanh mai trúc mã, cháu có thể niệm tình cũ mà tha thứ cho nó được không, di đảm bảo sau này nó sẽ không bao giờ làm bậy nữa."

Tường Bách Xuyên chỉ thản nhiên "À" một tiếng, không muốn nói thêm một lời thừa thãi nào.

Anh xoay người định đi.

"Bách Xuyên!"

Mẹ Kiều tiến về phía trước hai bước, "Bách Xuyên à, việc này cũng không thể hoàn toàn trách Tiểu Cẩn được, nếu Tô Dương không bỏ theo dõi Weibo của Tiểu Cẩn trước, biến nó thành trò cười của cư dân mạng, sau lại khó xử con bé trong lúc chụp bìa tạp chí trước mặt nhiều người như vậy, khiến con bé bẽ mặt, Tiểu Cẩn đã không xúc động như thế."

Tường Bách Xuyên thờ ơ nhìn mẹ Kiều, anh không lên tiếng, nhưng sắc mặt càng thêm u ám.

Mẹ Kiều cũng nhận ra con giận của anh, đành phải nói quanh co: "Xem như nể tình ông nội của Tiểu Cẩn, cháu đừng chĩa mũi nhọn vào nhà dì Kiều được không? Nếu cháu không muốn tha thứ cho Tiểu Cẩn thì chờ khi nào tâm trạng con bé khá hơn, dì sẽ từ thuyết phục nó đi xin lỗi Tô Dương, cháu thấy như thế có được không?"

Tường Bách Xuyên cười lạnh một tiếng,

Rất nhẹ.

Không phải anh không muốn tha thứ, mà là dì của Kiều Cẩn cùng mẹ cô ta đều không hiểu rõ chính mình.

Con nhà mình làm sai rành rành, họ vẫn có thể đào ra cả trăm lý do để đổ cho người khác, chưa bao giờ tự kiểm điểm bản thân.

Thực sự cho là anh không thể làm gì bọn họ khi bọn họ ngằm giữ gìn quan hệ với những cổ đông khác của Đông Xuyên chắc.

Sở dĩ anh không làm đến cùng là vì lời ông nội từng nói.

Làm gì thì làm, nhưng đừng quá tuyệt tình, lưu lại đường lui cho người khác cũng là lưu lại đường lui cho chính bản thân mình.

Thế nhưng, cho tới nay, anh vẫn không thấy mẹ Kiều cùng dì của Kiều Cẩn thành tâm hối lỗi ở chỗ nào. Anh biết hôm nay bà đã xin lỗi Tô Dương, nhưng đó là vì bà buộc phải làm thế chứ chẳng hề ý thức được cái sai của Kiều Cẩn, vẫn còn đang oán trách người khác.

Lúc này, di động rung lên, có tin nhắn từ Chu tổng của KING, hỏi anh có tiện nghe điện thoại hay không.

Anh không trả lời, cắt di động đi, thản nhiên nhìn mẹ Kiều: "Chờ tâm trạng khá hơn? Chờ bao lâu? Mười năm hay là hai mươi năm?"

Mẹ Kiều nghẹn họng, không nói nên lời.

Tường Bách Xuyên: "Nếu Kiều Cẩn không muốn xin lỗi thì cháu sẽ không làm khó cô ta. Dì về nói cho cô ta biết, cô ta đã từng đối xử với Tô Dương thế nào thì cháu sẽ trả lại cho cô ta gấp bội."

Có một số việc, anh khinh thường làm, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không làm.

Nói xong, anh lùi về phía sau, xoay người rời đi, mặc cho mẹ Kiều gọi thế nào cũng không quay đầu.

Tường Bách Xuyên vào khu vực hút thuốc của khách sạn, châm một điếu thuốc, khói trắng vương vấn.

Anh đã ném chuyện vô tình gặp mẹ Kiều ở sau đầu, đối với người đứng việc lạ, anh sẽ không lãng phí thời gian mà để tâm.

Tùy ý tựa lên bệ cửa sổ, anh chưa bao giờ thả lỏng như lúc này.

Ngoài cửa sổ là thị trấn về đêm vô cùng yên tĩnh.

Mấy ngày nay, tuy không ngừng ồn ba vì dự án hợp tác giữa LACA cùng Phương Vinh, anh vẫn không gặt hái được chút tiến triển nào.

Tới Thượng Hải, anh không gặp được chủ tịch Dung, ông đã qua Tokyo.

Anh lại chạy đến Tokyo, nhưng vẫn bỏ lỡ cơ hội gặp mặt.

Không thể phủ nhận, trước đó tâm trạng anh rất sa sút.

Ai ngờ, con đường đang chông gai trùng trùng bỗng trở nên bằng phẳng, tràn đầy ánh nắng.

Sau đó, tin vui đến.

Anh sắp được làm cha.

Cho dù hoàn thành mười dự án hợp tác cũng không thể mang lại cảm giác kích động này.

Hút xong một điếu, ấn đầu thuốc lên gạt tàn, anh lại châm một điếu khác.

Trong thời gian cai thuốc, không phải anh không nghiện thuốc lá. Ban đêm tăng ca cũng rất thèm, nhưng cứ nghĩ đến lời cấm của Tô Dương là anh lại nhịn xuống.

Đêm nay thì khác, anh có thể buông thả một lần.

Chợt nghĩ đến tin nhắn Chu tổng vừa gửi, anh tìm số ông, trực tiếp gọi qua.

Điện thoại nhanh chóng chuyển máy, anh hỏi: "Chu tổng có gì muốn chỉ bảo?"

Lời nói nhuốm vẻ sung sướng khó nén cùng thoải mái.

Chu tổng cũng nghe ra, cười: "Xem ra tâm trạng không tồi."

Tường Bách Xuyên hít một hơi thuốc, từ từ nhả khói: "Cũng tạm tạm."

Chu tổng đi thẳng vào vấn đề: "Thế thì tôi không lòng vòng nữa, KING có ý mời cậu đảm nhiệm chức vụ CFO[2], vẫn quy tắc cũ, điều kiện là do cậu quyết định."

[2] CFO (Chief Financial Officer): Hay giám đốc tài chính, là một vị trí giám đốc phụ trách quản lý tài chính doanh nghiệp như: nghiên cứu, phân tích, xây dựng các kế hoạch tài chính; khai thác và sử dụng có hiệu quả các nguồn vốn, cảnh báo các nguy cơ đối với doanh nghiệp thông qua phân tích tài chính và đưa ra những dự báo đáng tin cậy trong tương lai.

Tường Bách Xuyên cười: "Không sợ tôi đòi hỏi nhiều sao?"

Chu tổng trêu ghẹo: "Chỉ sợ cậu không chịu mở miệng thôi."

Ông biết một điều ở Tường Bách Xuyên, nếu anh lấy một phần tiền thì sẽ làm ra gấp đôi.

Tường Bách Xuyên lại nhìn thị trấn nhỏ, gió lạnh thấu xương thổi đến, nhưng trong anh là sự ảm áp không nói thành lời.

Yên lặng một lát, anh ra điều kiện: "Tôi không thiếu tiền, cũng không có hứng thú với cổ phần công ty, tôi chỉ muốn toàn bộ tài nguyên thời trang trong tay Chu tổng."

KING đã trở thành nhà cung cấp trang sức hàng đầu thế giới, có quan hệ hợp tác lâu dài với những thương hiệu trang sức cao cấp lớn và là nhà tài trợ cho những tuần lễ thời trang trọng đại.

Chu tổng đương nhiên sở hữu nguồn tài nguyên thời trang mà người ngoài không có.

Anh ngầm đạt thành hợp tác cùng Chu tổng, cụ thể, Chu tổng nói mấy ngày nữa ông cũng cần qua New York, đến lúc đó sẽ nói chuyện sau.

Bọn họ tiếp tục thảo luận xem có nên đầu tư vào ngành giải trí trong tương lai hay không.

Sau cùng, bên Chu tổng có điện thoại, hai người mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Tường Bách Xuyên hút hết ba điếu thuốc rồi mới về phòng.

Anh không trực tiếp vào phòng ngủ mà tắm qua trong phòng vệ sinh ở ngoài, xác nhận trên người không có mùi thuốc lá rồi mới vào phòng.

Anh đẩy cửa ra, chỉ thấy Tô Dương đang nằm cúi đầu vẽ tranh trên giường.

Nghe được động tĩnh, Tô Dương nghiêng đầu, "Anh về rồi à, sao đi lâu thế?"

Tường Bách Xuyên đóng cửa: "Anh nhận điện thoại công việc."

Tối ngồi bên mép giường, anh thò lại gần xem cô đang vẽ gì.

Sau đó, Tường Bách Xuyên cúi đầu, cọ cảm lên đỉnh đầu cô, "Vẫn còn nhớ anh trông thế nào khi hút thuốc sao?"

Tô Dương: "Nhớ chứ, muốn quên dáng vẻ đẹp trai như vậy cũng khó."

Tường Bách Xuyên cười, lẳng lặng nhìn cô tinh tế phác họa thần thái lười biếng khi đứng hút thuốc bên cửa sổ của anh trên giấy.

Lúc tranh được vẽ xong, Tường Bách Xuyên xem đi xem lại, cuối cùng còn chụp một tấm ảnh.

Đặt di động cùng tranh lên tủ đầu giường, anh bắt đầu hôn cô.

Khi hôn đến bụng, anh dịu dàng đến cực điểm, lưu luyến quên về.

Tô Dương động tĩnh, lại nghĩ đến việc không thể sinh hoạt vợ chồng trong mấy tháng đầu mang thai, cô bèn vỗ vỗ lưng anh, thuật lại lời dặn của bác sĩ.

Tường Bách Xuyên rất phối hợp, anh không tiếp tục lộn xộn nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm cô.

Sau khi tắt đèn, bọn họ lại hàn huyên một hồi. Thấy Tô Dương buồn ngủ, Tường Bách Xuyên bắt đầu kể câu chuyện bằng tiếng Đức, Tô Dương phát hiện, câu chuyện lần này có thêm hai câu mới.

Cô tò mò không biết anh đã thêm cái gì.

Có liên quan tới đứa bé sao?

Tuy rất muốn hỏi rõ, nhưng cô vẫn nhịn xuống.

Tường Bách Xuyên kể chuyện năm lần, Tô Dương mới chìm vào giấc ngủ sau.

Anh nhẹ nhàng chuyển đầu Tô Dương lên gối, duỗi tay lấy di động, đăng nhập vào Facebook cá nhân, tải bức photo lên.

Anh viết lời đề: By my first love

*

Quảng cáo được quay vào hai ngày sau, cuối cùng thị trấn cũng được đón một ngày nắng đẹp.

Tuyết đọng trên nóc nhà thờ còn chưa tan, nom có phần thơ mộng khi xuất hiện trong ống kính.

Quảng cáo lấy cảnh ở nhà thờ, chia làm hai phần khác nhau.

Phần đầu tiên là cảnh Tô Dương cùng Tường Bách Xuyên gặp nhau lần đầu, phải ăn mặc trẻ trung, hồn nhiên để phù hợp với hình tượng mối tình đầu cách đây 11 năm.

Phần thứ hai, 11 năm sau, hai người lại ghé thăm nhà thờ ở thị trấn nhỏ, trang phục phải trưởng thành, chững chạc.

Tô Dương chọn áo măng tô cùng áo gió cho Tường Bách Xuyên.

Lần đầu gặp mặt thì mặc áo gió, mười một năm sau thì mặc áo măng tô màu xanh đen.

Khi thay áo gió mới cho anh, Tô Dương cười nói: "Ai da, không tòi không tòi, chú già trung niên lập tức chen chân vào hàng ngũ tiểu thịt tươi rồi!"

Tường Bách Xuyên bắt mắt xoa đầu cô.

Tô Dương chuẩn bị rất nhiều trang phục cho mình, có tới năm bộ cho lần đầu gặp mặt với phong cách khác nhau.

Cô nhờ trợ lý chụp ảnh từng trang phục để xem bộ nào đem lại hiệu quả tốt nhất.

Tô Dương mà bạn thì sẽ quên hết mọi chuyện, ngoài ống kính ra, không ai có thể lọt vào mắt cô.

Tường Bách Xuyên cứ thế ra rìa.

Gió lạnh thấu xương thổi đến, nhưng anh không vào xe ngồi.

Anh tựa lên ghế, nhìn cô bận rộn.

Con nghiện thuốc lại xuất hiện, anh rút một điếu, ngón tay nhẹ nhàng vờ về nhưng không hút.

Nhìn Tô Dương chuyên tâm vào xe thay từng bộ mà không ngại phiền, anh nhớ đến lần thứ ba mình nhìn thấy cô.

Khi ấy, chắc cô cũng nghiêm túc và kén chọn với từng tấm ảnh cô tự chụp như vậy.

Thời đó, máy chụp hình tự động^[3] đang rất thịnh hành.

[3] Máy chụp hình tự động hay Purikura – tên viết tắt của Purinto Kurabu (PRINT Club) là loại gian hàng cho phép chụp ảnh kỹ thuật số với bạn bè của Nhật. Sau đó, người chụp có thể chỉnh ảnh bằng màn hình và một bút cảm ứng. Ở Việt Nam thì AEON có đó.

Chiều thứ sáu, anh đi đón con gái chú hai tan học.

Em họ học chung một trường với Tô Dương, cùng khối khác lớp.

Nghĩ đến việc có thể vô tình gặp được Tô Dương, anh bèn nói với thím hai, chiều nay anh rảnh rồi, sẽ đi đón em họ.

Sau khi đón người, em họ hò hét đòi vào tiệm chụp hình tự động rồi mới bằng lòng về nhà.

Không lay chuyển được em họ bướng bỉnh, anh chỉ có thể cùng đi với cô bé.

Cửa tiệm làm ăn rất phát đạt, khách đến còn phải xếp hàng. Học sinh nữ đi theo nhóm, cũng có học sinh nam nhưng thường là theo bạn gái đến.

Trong số học sinh nam ít ỏi, anh nhìn thấy Lục Duật Thành cùng Cố Hằng. Bọn họ không biết anh, nhưng anh lại có ấn tượng sâu sắc với bọn họ.

Tại Disneyland Hồng Kông, họ chính là người đứng cạnh Tô Dương. Anh không chắc có phải bọn họ đang đứng chờ Tô Dương hay không, nhưng tám chín phần là đúng.

Trong tiệm có mười mấy cái máy chụp ảnh, mỗi cái đều tương đối kín đáo, không thể nhìn người bên trong.

Em họ chờ hơn 20 phút mới đến lượt. Anh cầm cặp thay em họ, đứng chờ trong khu nghỉ ngơi.

Lại mười mấy phút trôi qua, chỉ nghe Lục Duật Thành hô lên với máy chụp gần nhất: "Tô Dương, chuẩn bị ăn Tết ở trong đó à? Cậu mà không ra là bọn tớ đi đây!"

Sau đó, một giọng nói mất kiên nhẫn truyền đến, "Đứng rồi, tớ muốn ăn Tết ở trong này đây!"

Lục Duật Thành cùng Cố Hằng ghen hờn, không còn gì để nói.

Cố Hằng rút tiền đưa cho chủ tiệm: "Chắc cô ấy còn phải chụp một lúc nữa, để cháu trả thêm cho phần của một người ạ."

Đối với chủ tiệm, thời gian chính là tiền bạc, thời gian Tô Dương chậm trễ cũng đủ để người xếp hàng phía sau chụp xong một bộ.

Tuy nhiên, chủ tiệm không nhận: "Đến lớp quảng cáo giúp cửa hàng của chú nhiều một chút là được."

Mười phút sau, cuối cùng Tô Dương cũng ra ngoài. Chuyện đầu tiên cô làm là đập mỗi cậu bạn của mình một cú đấm.

"Mấy cậu phiền chết đi được, tớ vốn đã nghĩ ra dáng đẹp hơn rồi, bị mấy cậu kêu một cái, linh cảm chạy mất tiêu luôn!"

Lục Duật Thành: "Nếu cậu dùng một phần mười tâm tư chụp ảnh cho việc học tập, cậu sẽ không chỉ thi được 52 điểm vật lý thôi đâu."

Tô Dương trừng Lục Duật Thành: "Là 53 điểm chứ!"

Sau đó, cô quay đầu nói với chủ tiệm: "Ông chủ, máy số một xong rồi, in cho cháu ba tấm với ạ."

Sau khi in ảnh, bọn họ rời đi.

Từ đầu đến cuối, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh.

Càng ngày càng có nhiều học sinh đến, cả tiệm vô cùng náo nhiệt. Chủ tiệm nói: "Ai chụp xong thì mau qua đây in nhé."

Thấy em họ còn chưa ra, anh do dự thật lâu mới nói với chủ tiệm: "In cho cháu một tấm từ máy 1 với ạ."

Ông chủ mở thư mục sao lưu của máy số 1 trên máy tính, hỏi anh in ảnh của người nào, anh chỉ ảnh của Tô Dương. Chủ tiệm có ấn tượng với tấm ảnh này, ông ngừng đầu kinh ngạc nói: "Chú tưởng vừa in mấy tấm rồi mà?"

Anh đáp: "Vì trẻ nãi nhiều thời gian của cửa hàng nên cháu muốn in thêm tấm nữa để ủng hộ ạ."

Chủ tiệm bận đến văng đầu, không phân rõ ai là người vừa muốn trả thêm tiền cho ông, chỉ nhớ là có chuyện như vậy nên in giúp anh một tấm.

Sau khi cầm ảnh, anh nhìn kỹ từng tấm.

Đó là lần đầu tiên anh biết ảnh chụp tự động trông thế nào, kỳ thực, nó cũng giống như phần mềm làm đẹp ngày nay.

Dựa theo những chủ đề cùng khung ảnh, Tô Dương sẽ thay đổi tư thế cùng kiểu tóc, mỗi tấm mang biểu cảm và ánh mắt khác. Cô chụp rất nhiều, nhưng không tấm nào giống tấm nào.

"Tường Bách Xuyên, tới giúp em xem bộ nào đẹp." Tô Dương đã chụp thử toàn bộ trang phục.

Tường Bách Xuyên lập tức hoàn hồn, "Đến đây."

Anh ném điều thuốc đã bị vò nát vào thùng rác, đứng dậy bước qua.

Sau khi chọn được trang phục, họ bắt đầu quay quảng cáo.

Tường Bách Xuyên cũng có chút kinh nghiệm đóng phim, mà video quảng cáo lần này chỉ yêu cầu anh lộ bóng lưng, không có lời thoại nào, còn Tô Dương đã sớm đến chọn cảnh và tập diễn một mình rất nhiều lần để tìm cảm giác, thế nên, lần quay quảng cáo này thuận lợi chưa từng có.

Chỉ phải cắt mấy lần, tất cả cảnh đều qua.

Phần quay bên ngoài kết thúc, phần liên quan tới phòng lưu trữ máy ảnh của cô thì phải chờ đến lúc về nước.

Sau khi kết thúc công việc, Tường Bách Xuyên hỏi Tô Dương có muốn đi dạo không.

Trước đó, anh từng hứa sẽ đi dạo cùng cô, nhưng vì cô phải về Hồng Kông sớm nên kế hoạch bị hủy.

May mà hôm nay trời trong nắng ấm.

Tô Dương mặc áo lông dày, kéo khóa lên rồi cười nói: "Ok, chúng ta vào nhà thờ một chút đi."

Kỳ thực, trong nhà thờ chẳng có gì đẹp, cô đã tới đó rất nhiều lần, nhưng Tường Bách Xuyên không nghĩ nhiều, chỉ vào nhà thờ cùng cô.

Trong nhà thờ cực kỳ yên tĩnh.

Tô Dương kéo tay Tường Bách Xuyên, rào bước về phía trước.

Tường Bách Xuyên nhỏ giọng: "Em đi nhanh thế làm gì."

Tô Dương quay đầu nhìn anh, cười mà không nói.

Khi đến vị trí trung tâm, Tô Dương đứng đối mặt với anh, chợt, cô buông tay anh ra, lùi về phía sau một bước. Cô quỳ một gối xuống đất, nhìn anh đầy thành kính. Thấy cô làm thế, trong lòng Tường Bách Xuyên run lên.

Tô Dương hít sâu một hơi ở dưới đáy lòng, cô từng tưởng là mình sẽ không căng thẳng, ai ngờ lúc này vẫn căng thẳng muốn chết.

Ổn định cảm xúc, cô vừa cười vừa nói: "Hôm nay Đồng ca sẽ cầu hôn với anh."

Tường Bách Xuyên dịu dàng nhìn cô, lắng lắng nghe.

Cả đời này, thời khắc thần thánh ấy chỉ có một lần, cho dù sau này họ kết hôn thì cũng không thể sánh bằng hiện tại.

Tô Dương cầm tay anh, siết chặt đôi tay ấy.

Cô nhìn vào mắt anh, đoạn nói: "Em cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian này, ở độ tuổi ngây thơ, mơ mộng về tình yêu, em gặp được anh, yêu anh và cũng được anh đáp lại. Hai ta là người quan trọng nhất trong cuộc đời của nhau, suốt chặng đường mười mấy năm qua, chúng ta bầu bạn cùng nhau, cô vũ cho nhau, chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện buông tay."

Nói xong, chính cô cũng nghẹn ngào, nhưng vẫn khàn giọng nói tiếp: "Anh cho em một đời một kiếp, em cùng anh đầu bạc răng long. Tường Bách Xuyên, lấy em nhé?"

Tác giả:

PS: Quyền sách này còn chưa kết thúc đâu ~ Vẫn còn rất nhiều tình tiết xuất sắc mà tôi chưa viết hết ~

Editor: Xin thông báo, các chương 57, 58, 60, 61, 63, 64 đều hơn 6000 chữ Trung, rất là rất là dài nên sẽ yêu cầu nhiều thời gian edit hơn, nhắc trước để mọi người không giục mình nha:D

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vẽ ra một chiếc nhẫn

Convert: Sakahara

Edit || Beta: Manh

Đôi mắt của Tường Bách Xuyên cuộn trào cảm xúc, lòng anh rung động nhưng vẻ mặt vẫn như thường, chỉ thần nhiên nhìn Tô Dương mà không nói lời nào.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cô.

Không phải anh không muốn nói, mà là cảm thấy nói gì cũng thành thừa.

Tô Dương nhìn anh thật lâu, không chờ được ba chữ "Anh nguyện ý" mà cô hằng mong mỏi.

Cô chớp chớp mắt: "..."

Chính cô cũng phải cảm động phát khóc, thế mà anh lại chẳng mấy may xúc động.

Thời gian như ngừng trôi, sau đó, Tường Bách Xuyên nói: "Không có nhẫn à."

Tô Dương: "..."

Cô vỗ bôm bốp lên tay anh, híp mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt: "Em đã tặng nhẫn cho anh từ năm 19 tuổi rồi, thứ đó không thể đưa linh tinh được, cả đời chỉ có một chiếc thôi."

Nhiều năm trước, cô đã từng tặng anh một chiếc nhẫn, sau khi cầu hôn, anh cũng tặng một chiếc nhẫn kim cương cho cô.

Tô Dương suy nghĩ, cầu hôn mà không có nhẫn thì đúng là kỳ quặc.

Cô buông tay Tường Bách Xuyên, lấy ra một chiếc bút dạ từ trong ba lô, nắm tay trái của anh, vẽ một chiếc nhẫn lớn trên ngón giữa, còn viết: Kim cương 11 cara.

Tường Bách Xuyên cười, kéo cô về phía mình rồi ôm cô thật chặt.

"Đồng Đồng"

"Hả?"

"Không có gì."

Chỉ là đột nhiên muốn gọi tên cô mà thôi.

Tô Dương hơi ngửa đầu, "Anh còn chưa nói "Anh nguyện ý" đâu đấy."

Tường Bách Xuyên: "Anh đã nguyện ý từ 11 năm trước rồi."

Từ ngày anh đưa sổ hộ khẩu cho cô.

Cầu hôn, linh chứng, cưới xin, tất cả chỉ là hình thức để tô điểm cho tình yêu của bọn họ. Cho dù không có những thứ đó, bọn họ vẫn sẽ ở bên nhau cả đời.

Tô Dương khẽ nở nụ cười.

Ngay sau đó, Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn cô.

***

Vào buổi tối, Tường Bách Xuyên mời cả phòng làm việc của Tô Dương một bữa. Giữa buổi tiệc, cô vào nhà vệ sinh một chuyến.

Đình Thiển chuyển sang cạnh Tường Bách Xuyên, vừa cụng ly với anh vừa nhỏ giọng nói: "Tôi đã liên hệ với người đại diện của An Ninh rồi, cô ấy đồng ý ngay lập tức, còn tưởng là Dương Dương giúp An Ninh, bảo tôi cảm ơn Dương Dương thay cô ấy đấy."

Tường Bách Xuyên gật đầu, lại dặn dò Đình Thiển: "Nhớ giảm bớt lượng công việc của Đồng Đồng sau khi về nước, đừng nhận thêm việc nữa, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho tồn thất của studio."

Đình Thiển cũng chỉ ước mình chẳng cần làm gì mà vẫn có tiền, chỉ có kẻ ngốc mới không thích thế, nhưng nỗi lo vẫn đọng lại trong cô: "Dương Dương còn chưa nổi danh đến mức khiến mình tính có tiếng phải chủ động tìm đến đâu, nếu studio không nhận việc trong một năm thì sẽ mất rất nhiều khách hàng cũ. Đó cũng không phải là chuyện tốt với Dương Dương."

Tường Bách Xuyên: "Tôi đã sắp xếp cả rồi."

Đình Thiển gật đầu, không hỏi nhiều nữa, ngồi về chỗ cũ trước khi Tô Dương quay lại.

Bữa tiệc kết thúc, sau khi về phòng, Tường Bách Xuyên nhận được điện thoại của tổng giám đốc Dung.

Sáng hôm nay, cuối cùng dự án hợp tác cũng giành được sự đồng ý từ cuộc họp cổ đông lâm thời. Trước khi triệu tập hội đồng quản trị, ngay cả Dung tổng cũng chẳng hề ôm hy vọng, bởi vì dự án có tận hai phần ba phiếu chống.

Tuy nhiên, sau nhiều nỗ lực của ông, cuối cùng tầng cấp cao cũng chấp thuận.

Tường Bách Xuyên biểu đạt lòng biết ơn nhiều lần.

Dung tổng còn nói: "Phương Vinh vẫn quyết định dành ra ba dòng di động cổ điển để hợp tác với camera của SOFE. Đối với Phương Vinh chúng tôi, dù dòng di động nào thành công tiến vào thị trường quốc tế thì Phương Vinh vẫn là người được lợi, nhưng với công ty của cậu thì khác."

Tướng Bách Xuyên đương nhiên biết, nếu camera của Doãn Lâm tốt hơn của LACA, có lẽ Phương Vinh sẽ không tiếp tục hợp tác cùng LACA nữa.

Trong lần này hợp tác, Dung tổng đã rất nể mặt anh, dù gì LACA cũng chưa bao giờ sản xuất camera cho di động, không có nhiều kinh nghiệm bằng SOFE.

Tướng Bách Xuyên bày tỏ thái độ lần thứ hai: "Cảm ơn Dung tổng, tôi sẽ không làm ngái thất vọng đâu." Rồi anh lập một cuộc hẹn với Dung tổng để bàn bạc cụ thể hơn về dự án hợp tác.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tướng Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới chỉ là bước đầu trong dự án hợp tác, việc nghiên cứu, thiết kế mới là quan trọng nhất. Phương Vinh thường phát hành dòng di động mới khắp toàn cầu vào tháng chín hàng năm, tiếp theo đây, anh còn phải liên kết với đội nghiên cứu của LACA để làm việc.

Hiện tại đã là tháng một, anh không còn nhiều thời gian.

Tướng Bách Xuyên cất di động, vội bước vào phòng ngủ. Thấy Tô Dương đang tắm, anh nói với Tô Dương một tiếng rồi ra khu vực hút thuốc của khách sạn.

Tô Dương không cho anh hút nhiều nên anh chỉ cầm theo một điếu.

Sau khi châm lửa, anh gọi cho Giang Phàm, bảo Giang Phàm gặp anh ở Thượng Hải sau ba ngày nữa.

Vừa cúp điện thoại, một số lạ gọi đến.

Tướng Bách Xuyên chau mày, không có nhiều người biết số điện thoại cá nhân của anh, nếu liên quan đến chuyện công việc, ngoài một số khách hàng lớn ra, những người khác sẽ gọi đến một di động khác, mà chiếc di động đó luôn ở chỗ Giang Phàm.

Cuối cùng, anh vẫn nhận điện thoại.

Giọng nói từ hòm của Kiều Cẩn truyền đến: "Tướng Bách Xuyên, có phải cậu tìm người thay thế mình trong chương trình truyền hình thực tế không?"

Tướng Bách Xuyên rít một hơi thuốc, từ từ nhả khói rồi mới nói: "Nếu đã biết rồi thì cần gì phải hỏi thừa như thế."

Trái tim Kiều Cẩn chợt lạnh ngắt.

Lisa vừa nói cho cô ta biết, tổ chương trình yêu cầu đổi người với lý do là cô ta biểu hiện kém, không tiến vào trạng thái, kéo chân tiến độ quay chụp. Tổ chương trình còn nói có thể giải thích với bên ngoài là sức khỏe của cô ta không đảm bảo, chủ động rời khỏi chương trình.

Cô ta thừa nhận, mấy ngày nay trạng thái của cô ta thực sự không tốt, nhưng chưa tệ đến mức phải thay người. Hơn nữa, chi phí thay người, quay lại rất tốn kém, nếu không bị ép buộc thì chẳng ai lại làm thế.

Cô ta chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó là cô ta bị tính kế ở sau lưng.

Mà ngoài Tướng Bách Xuyên ra, sẽ không ai làm chuyện đó.

Kiều Cẩn điều chỉnh cảm xúc của bản thân, hạ giọng thật thấp: "Tướng Bách Xuyên, gần đây mình luôn an phận làm chuyện của chính mình, không chọc đến ai, tại sao cậu vẫn chĩa mũi dùi về phía mình?"

Tướng Bách Xuyên: "Kiều Cẩn, tự lừa mình dối người có thú vị không?"

Không muốn tiếp tục làm nhảm với cô ta, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Chẳng có ai trên thế giới này là người tốt một trăm phần trăm, anh cũng không phải là ngoại lệ.

Mấy hôm trước, trong lúc trò chuyện về việc tham gia vào vòng giải trí, Chu tổng từng nói, khái niệm về tiêu thụ hàng loạt đã khác xưa, chi phí dành cho các hoạt động nghỉ ngơi giải trí có sự tăng trưởng vượt bậc mỗi năm.

Ngành giải trí sẽ là một ngành công nghiệp mới cho các hoạt động tư bản tương lai.

Sau đó, hai người tình cờ nhắc đến chương trình truyền hình thực tế mà KING tài trợ, còn đang trong giai đoạn ghi hình, không chỉ kiếm lại toàn bộ tiền vốn, mà còn thu được không ít lợi nhuận, nếu phát sóng thì lại càng không thể đo lường được lợi nhuận.

Trùng hợp thay, Kiều Cẩn lại tham gia chương trình đó.

Anh bèn nhờ Chu tổng đổi Kiều Cẩn thành An Ninh, bảo Đinh Thiên liên hệ với người đại diện An Ninh xem họ có muốn bắt lấy cơ hội đây nhạy cảm với báo chí này không.

Người đại diện của An Ninh đồng ý chẳng chút do dự, nói An Ninh nổi tiếng là nhờ những vụ bê bối, có thêm một vụ cũng chẳng hề gì.

Kiều Cẩn lại nhấn: [Tuởng Bách Xuyên, chỉ vì thích anh nên em mới nhất thời xúc động mà làm sai một lần, anh có cần phải tàn nhẫn như vậy không?]

Sau khi xem xong, Tuởng Bách Xuyên trực tiếp xóa sạch.

Không nhận được câu trả lời, Kiều Cẩn tiếp tục nhấn: [Tuởng Bách Xuyên, em cũng đã nhận lỗi với anh rồi, anh còn muốn em phải làm gì nữa? Em sẽ không xin lỗi Tô Dương đâu!]

Tuởng Bách Xuyên kéo luôn cả dây số này vào sổ đen.

Sự yên lặng của Tuởng Bách Xuyên khiến Kiều Cẩn cực kỳ phiền muộn, không nhịn được mà gọi cho anh một cú, điện thoại nhắc nhở là đầu bên kia bận, không cần nghĩ cũng biết là mình đã vào sổ đen.

Cô ta lạnh lùng cười giễu một tiếng, ném di động lên giường.

Lisa gõ cửa rồi tiến vào, hỏi: "Tuởng Bách Xuyên nói gì?"

Kiều Cẩn: "Còn có thể nói gì nữa!"

Anh chưa nói một lời nào, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng: Cô ta phải đi xin lỗi Tô Dương.

Lisa an ủi cô ta: "Mấy ngày ngay... Em nghỉ ngơi một chút đi, ra nước ngoài giải sầu, chờ Tuởng Bách Xuyên không quan tâm tới việc này, trong nhà em cũng yên tĩnh lại thì chúng ta lại về."

"Chị đã thử tìm người bên tổ chức chương trình, nhưng người phụ trách nói anh ta không có quyền quyết định trong chuyện này, đây là ý kiến của cấp trên, có tìm anh ta cũng vô dụng."

Kiều Cẩn sờ bao thuốc, rút một điếu rồi châm lửa.

Nhìn chằm chằm vào đầu thuốc đỏ rực mấy giây, cô ta nghĩ mãi không thông: "Lisa, đàn ông thực sự có thể một lòng một dạ với một người phụ nữ, ở bên cạnh người đó mấy chục năm mà không thấy ngán sao?"

Cô ta chưa bao giờ gặp người đàn ông nào như vậy, chỉ có Tuởng Bách Xuyên là khác người.

Lisa bắt đầu cười: "Chị cũng không biết."

Cô ta cũng không biết vì sao Tuởng Bách Xuyên có thể giữ mình trong sạch, từ chối tất cả những người đẹp, những cám dỗ ở bên cạnh như thế?

Lisa lên tiếng: "Chị nghe một người họ hàng làm việc trong ngành tài chính nói cháu gái của giám đốc của một công ty tài sản đang cạnh tranh cùng Tuởng Bách Xuyên yêu cậu ta sâu sắc, đây là một bí mật công khai trong ngành."

Kiều Cẩn giật mình: "Ai cơ?"

Lisa suy nghĩ: "Hình như tên là... Bằng Việt Hy thì phải."

*

Khi Tuởng Bách Xuyên trở về phòng, Tô Dương đang xem ảnh chụp ngày hôm nay, nhìn thời gian trên laptop, cô nhún mày nghĩa anh.

Còn chưa nói lời nào, Tuởng Bách Xuyên đã bảo: "Anh đi tắm đã nhé, trên người anh có mùi thuốc lá."

Sau khi anh tắm xong, Tô Dương vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào máy tính.

Anh vỗ đầu cô, không hài lòng: "Sau này em dùng máy ít thôi."

Tô Dương: "Em còn chưa dùng được một tiếng đâu, anh hút được mấy điếu thuốc trong hơn nửa tiếng ở ngoài thế?"

Tuởng Bách Xuyên: "Chỉ một điếu thôi. Anh gọi điện thoại với Dung tổng nên mới mất thời gian như vậy."

Đôi mắt của Tô Dương sáng rực lên.

"Dự án hợp tác được chấp thuận rồi."

Tuởng Bách Xuyên gạt đầu cười.

Tô Dương buông chuột, nhào vào lòng anh, tay vòng qua cổ: "Anh có muốn ăn mừng không?"

Tường Bách Xuyên: "Khi nào sản xuất được đi động thì chúng ta ăn mừng sau."

Tô Dương: "Cũng đúng."

Cô suy tư, "Để em tặng anh phần thưởng đặc biệt nhé."

Sau đó, cô kéo anh xuống, rướn người hôn lên môi anh.

Tường Bách Xuyên chủ động cúi đầu phối hợp với cô.

Đây không phải khen thưởng, mà là trừng phạt mới đúng, vì dù lát nữa anh có phản ứng thì cũng không thể muốn cô.

Tường Bách Xuyên nâng mông Tô Dương lên, ôm cô vào phòng ngủ, hai chân cô vô thức kẹp chặt eo anh.

Anh hỏi, "Em muốn à?"

Tô Dương vui nết trên vai anh, nhẹ nhàng cọ cọ, nhỏ giọng nói: "Ừm."

Hai ngày nay, thân thể cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần bị anh ôm hôn là động tĩnh.

Tường Bách Xuyên đặt cô lên giường, hai tay chống ở hai bên sườn, cúi đầu hôn lên khóe miệng cô, "Hình như không thể hoạt động mạnh trong ba tháng đầu, anh thỏa mãn em bằng cách khác nhé?"

Tô Dương vòng tay qua cổ anh, chủ động hôn anh.

Tường Bách Xuyên kiên nhẫn hôn lên từng tác cơ thể của cô, cho đến khi cô không nhận được mà run rẩy ở trong lòng anh...

Chiều hôm sau, hai vợ chồng cùng bay về Thượng Hải.

Vốn dĩ Tô Dương phải về Bắc Kinh để hoàn thành phần còn lại của quảng cáo, vì muốn đi cùng Tường Bách Xuyên nên cô đến Thượng Hải rồi lại quá cảnh về Bắc Kinh.

Trên máy bay, Tô Dương vẽ trang phục mùa đông của L&D, buồn ngủ đến díp mắt, không ngừng ngáp ngắn ngáp dài.

Mấy ngày nay, Tô Dương cực kỳ thích ngủ, cô cất giấy bút đi, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Tường Bách Xuyên đang xử lý tập tin tài xuống, nghe được động tĩnh, anh quay đầu: "Vẽ xong hết rồi à?"

Tô Dương lắc đầu: "Em buồn ngủ quá, ngủ một lát rồi tí nữa vẽ sau."

Khi bỏ giấy bút vào trong túi, cô nhìn thấy cái hộp nhỏ ở trong.

Khóe miệng nhếch lên, hứng thú đột nhiên đến, cô lấy chiếc hộp nhỏ ra.

Tường Bách Xuyên biết, chiếc hộp gỗ nhỏ này đựng những con dấu của Tô Dương, rất nhiều con dấu được cô khắc chơi ở quán xá ven đường khi còn học cấp ba.

Đây là vật bất ly thân của cô.

Mỗi bản vẽ đều được đóng dấu, gần như làm thế vì thấy vui. Tô Dương lấy một con dấu ra, đôi mắt đong đầy ý cười nhìn anh chăm chăm.

Tường Bách Xuyên biết cô muốn làm gì.

Trước kia, mỗi lần nghịch thứ này, cô thường đóng vài cái trên tay anh. Có lần bọn họ cãi nhau, cô mượn con dấu "Vô giá trị" từ phòng tài vụ, hì hục đóng lên tay anh.

Tường Bách Xuyên cời khuy cổ tay áo, xắn ống áo tới khuỷu tay để phối hợp với Tô Dương, duỗi tay về phía cô. Tô Dương đóng dấu lên tay anh, cúi đầu thôi khô mực.

Tường Bách Xuyên rút tay về, nhìn thấy ba chữ nhỏ: Moaz moaz moaz ~

Anh cười, "Em khắc cái này từ lúc nào thế?"

Tô Dương cất con dấu đi, lại bắt đầu tìm những cái khác.

Cô nói: "Không biết mấy cô bé ở phòng làm việc mua được từ đâu, em thấy chơi cũng vui nên họ cho em vài cái, còn có cả "Tuyệt vời", "Đáng yêu", "Tôi cũng tuyệt vọng lắm" đây."

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương lại tìm được một con dấu khác, "Cho em mượn tay anh một tí."

Tường Bách Xuyên: "Vẫn còn muốn chơi à?"

Tô Dương nhướn mày cười với anh: "Đúng vậy, lần này sẽ đóng dấu thịt heo cho anh."

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh vẫn đưa tay qua, cực kỳ kiên nhẫn phối hợp với cô.

Tô Dương đóng dấu ở ngay sau "Moaz moaz", ngắm nghía một hồi rồi hài lòng nói: "Xong rồi đấy, ngày nào anh cũng phải nhìn nhé, không được cố ý cọ sạch khi tắm đâu đấy."

Tường Bách Xuyên rút tay về, trên tay là dấu: [Hải Nạp Bách Xuyên.]

Chờ mực khô, anh mới kéo tay áo somi xuống.

Tô Dương nằm nghiêng trên ghế, quay mặt về phía anh mà ngủ. Tường Bách Xuyên đắp chăn cho cô rồi đuổi tay trái qua.

Tô Dương: "Không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?"

Tường Bách Xuyên: "Cũng không cần gõ chữ nhiều lắm, anh dùng một tay là đủ rồi."

Tô Dương an tâm ôm cánh tay anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Cùi chỏ nằm sai tư thế trên tay vịn dần dần mất cảm giác, nhưng trong suốt hai tiếng đồng hồ, mãi đến khi Tô Dương tỉnh giấc, anh vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tiếp tục vung kẹo

Convert: Sakahara

Edito || Beta: Manh

Mười mấy tiếng sau, máy bay hạ cánh, Tường Bách Xuyên đưa Tô Dương vào sảnh đến. Cô mua vé bay về Bắc Kinh, hiện giờ vẫn còn khá sớm.

Tường Bách Xuyên hỏi: "Em muốn vào quán cà phê không?"

Tô Dương: "Anh bận thì đi đi, em ở một mình được."

Phải đến tối Tường Bách Xuyên mới có hẹn, anh nói hiện tại vào thành phố cũng không có chuyện gì làm nên có thể vào quán cà phê cùng cô.

Tìm một vị trí hơi chếch rồi ngồi xuống, Tường Bách Xuyên gọi hai ly sữa.

Tô Dương ngạc nhiên: "Sao anh lại uống sữa?"

Vì cô mang thai nên mới không thể không uống sữa, mà bình thường anh lại rất thích cà phê.

Tường Bách Xuyên: "Nếu anh uống thì chẳng phải em sẽ thêm sao?"

Tô Dương cười: "Anh để em ngửi mùi cho đỡ thèm cũng được."

Cô vừa dứt lời thì di động rung lên, là Đinh Thiên nhắn tin nói cô nàng đã có mặt tại Bắc Kinh.

[Dương Dương, vì KING muốn tổ chức buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới khắp toàn cầu nên cậu sẽ phải tới Hồng Kông vào ngày 22, quảng cáo của

cậu và Cố Hằng cũng sẽ chính thức được lên tivi vào hôm đó. Thư ký của Cao Tường đã gửi thư mời đến rồi, cậu và Cố Hằng đều phải có mặt đấy.]

Tô Dương trả lời: [Ok, mình biết rồi, cậu đặt vé máy bay giúp mình nhé.]

Cô cất di động, thuật lại lịch trình đến Hồng Kông cho Tường Bách Xuyên nghe rồi dịch về phía anh, tựa đầu lên bờ vai rộng lớn.

Tường Bách Xuyên rũ mắt nhìn cô: "Lại thấy buồn ngủ hả?"

Tô Dương ngáp dài, gật gật đầu.

Cô ngủ mấy tiếng trên máy bay, sau khi tỉnh dậy lại xem một bộ phim, hiện tại mệt mỏi chỉ muốn tiếp tục ngủ.

Tường Bách Xuyên cầm một quyển tạp chí tài chính và kinh tế qua, tựa lên ghế sofa rồi kéo cô vào lòng, "Ngủ đi, tới giờ thì anh sẽ gọi em dậy."

Cả người Tô Dương gần như tựa lên người anh, cô vòng tay qua eo anh, áp mặt lên lồng ngực rồi nhắm mắt lại.

Quán cà phê vô cùng yên tĩnh, nghe tiếng tim anh đập, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhân viên phục vụ bụng sữa tới, liếc Tường Bách Xuyên rồi lại nhìn người trong lòng anh, hâm mộ hai vợ chồng một phen rồi để lại một ly sữa: "Tường tiên sinh, đồ uống anh đã gọi đây ạ, mời anh thưởng thức. Sau khi phụ nhân tỉnh dậy, chúng tôi sẽ hâm nóng sữa rồi đưa tới bàn."

Tường Bách Xuyên nói lời cảm ơn rồi bắt đầu xem tạp chí. Trong đây có viết bài phỏng vấn Dung tổng, anh tỉ mỉ đọc từng chữ.

Có một đoạn trong bài phỏng vấn nhắc đến xu hướng phát triển của di động trong tương lai. Nếu công năng của di động được hoàn thiện thì có thể thay thế rất nhiều thứ, tác động đến vô số ngành nghề.

Trong đó, sự thay thế rõ ràng nhất chính là máy ảnh.

Ngoài những người yêu thích chụp ảnh ra, giới trẻ hiếm khi nào đeo máy ảnh lên lưng khi ra đường.

Sở hữu một chiếc di động có độ phân giải cao sẽ giải quyết được vấn đề chụp ảnh, đặc biệt là khi chức năng của camera di động không ngừng được hoàn thiện, máy ảnh sẽ dần dần bị lãng quên.

Tường Bách Xuyên đóng tạp chí rồi đặt ở góc bàn.

Về sau, thị trường của LACA khó tránh khỏi bị thu hẹp, cách tốt nhất để phát triển doanh nghiệp hay thậm chí là mở rộng là hợp tác với các nhà sản xuất di động để sản xuất camera di động.

Hiện tại, Dung tổng đã cho anh cơ hội này, anh chẳng có lý do gì mà không nắm chắc nó.

Sau khi cân nhắc một hồi, Tường Bách Xuyên gửi tin nhắn cho Giang Phàm: [Liên hệ với thư ký của tổng giám đốc LACA, xác định thời gian gặp mặt trao đổi giúp tôi, nếu được thì Tết âm là tốt nhất.]

Giang Phàm: [Vâng. Tôi đã đến sân bay rồi, tôi mai sẽ có mặt tại Thượng Hải.]

Một tiếng rưỡi sau, Tường Bách Xuyên đánh thức Tô Dương.

Cô mơ màng mở mắt, "Đến Thượng Hải rồi à?"

Tường Bách Xuyên cười: "Ừ, sắp xuống máy bay rồi."

"Vậy sao." Tô Dương ngồi dậy.

Cảm thấy khung cảnh bốn phía có phần bất thường, cô nhìn quanh một vòng, bọn họ đang ở trong một quán cà phê.

Vừa suy nghĩ cẩn thận, cô nhận ra mình đã sớm xuống máy bay, hiện đang chờ chuyến bay về Bắc Kinh ở chỗ này.

Tô Dương bất mãn, đánh Tường Bách Xuyên mấy cái.

Tường Bách Xuyên nhờ nhân viên phục vụ bụng ly sữa ấm đến, đoạn, anh cầm giấy, xoa xoa khóe miệng cô.

Tô Dương: "Có nước miếng à?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ."

Kỳ thực trên miệng cô chẳng có gì, anh chỉ cố ý lau mà thôi.

Tô Dương cảm thấy ngượng ngùng, đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Sau khi quay lại, Tô Dương đã tỉnh táo hơn nhiều, uống xong ly sữa ấm cũng là lúc phải qua cửa kiểm tra an ninh.

Tường Bách Xuyên muốn đưa cô đi, cô lại không cho, nói chỉ cần có vệ sĩ đi cùng là được. Ở cửa quán cà phê, anh đeo ba lô cho cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: "Nếu buổi tối không ngủ được thì gọi cho anh nhé."

Hiện tại họ không bị lệch giờ, rất tiện cho việc gọi điện thoại.

Tô Dương rời khỏi vòng tay anh, ra dấu ok rồi đi kiểm tra cùng vệ sĩ. Trong lúc xếp hàng, cô cầm tay vào túi áo theo thói quen, phát hiện bên trong có đồ, lấy ra nhìn thì thấy là hai viên sôcôla mà tiếp viên từng phát.

Cô nở nụ cười.

Lần trước cô đưa cho anh một viên, hôm nay anh lại đưa cho cô hai viên.

Tối lượt Tô Dương qua cửa, cô cất sôcôla vào túi. Tuy không ăn, nhưng cô vẫn thấy thật ngọt ngào.

Sau khi về Bắc Kinh, Tô Dương vội tới mức chân không chạm đất.

Tuy mỗi ngày đều kín việc, nhưng cô không bao giờ thức đêm, cứ đúng 10 giờ là lên giường, nếu không ngủ được thì sẽ nghe nhạc dưỡng thai.

Tô Dương kể chuyện mang thai cho mẹ Tường cùng bố mẹ Tô. Một ngày nay, bọn họ nấu vô số món ngon rồi đưa tới phòng làm việc, mẹ Tường còn thương lượng với mẹ Tô là hai nhà nên thay phiên nấu nướng.

Hôm nay là thứ bảy, cũng là ngày bố Tô đưa cơm cho cô.

Mà lúc này, ở nhà họ Tường.

Ra khỏi phòng sách, bố Tường không nhìn thấy mẹ Tường đâu, hỏi người giúp việc thì mới biết bà đang ép nước trái cây trong phòng bếp.

Ông vào phòng bếp, thấy bà đã xong việc, đang rót nước ép vào bình giữ nhiệt.

Bố Tường chớp mắt, giả bộ thờ ơ: "Hình như hôm nay tối lượt ông Tô phải không?"

Sau khi rót đầy bình, mẹ Tường mới liếc ông một cái, lời nói tràn ngập vẻ chế nhạo: "Ôi chào, một người bận bịu tới mức ba bữa trong ngày cũng không biết mình đã ăn gì như ông mà còn nhớ rõ hôm nay tối lượt ai nấu nướng đưa cơm cho Tô Dương cơ à."

Bố Tường: "..."

Trong phòng bếp còn có cả người giúp việc.

Ông ho nhẹ mấy tiếng, vừa định xoay người ra ngoài, mẹ Tường gọi giật lại, nhướn mày, khoe miệng vương ý cười: "Này, ông có muốn đưa nước ép tới cho con dâu cùng cháu trai của ông với tôi không?"

Bố Tường mặt không đổi sắc, cực kỳ lạnh nhạt: "Tôi bận lắm, không có thời gian đâu!"

Mẹ Tường không nhịn được mà khẽ cười thành tiếng.

Người giúp việc cảm thấy mình không nên tiếp tục ở lại phòng bếp, lấy cớ rời ra ngoài.

Lúc này, mẹ Tường mới nói: "Bạn nghĩ xem nên xin lỗi Tô Dương thế nào hả?"

Bố Tường: "Bà đừng dành cả ngày để suy nghĩ linh tinh vớ vẩn nữa! Tôi bận là bận chuyện công việc!"

Mẹ Tường rót nước trái cây còn dư cho bố Tường, "Đây là lộc ông được hưởng nhờ Tô Dương đấy, uống thử hỗn hợp trái cây và rau quả xem, cũng không tệ đâu."

Bà vẫn cắn chặt đề tài kia: "Lão Tường à, nếu ông thực sự không thể xuống nước mà tự tới cửa xin lỗi cô bé thì chúng ta tìm cách khác là được."

Bố Tường uống một ngụm nước ép, ngược mắt nhìn mẹ Tường hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Cách gì?"

Mẹ Tường rót cho bản thân nửa ly nước ép, tỉ mỉ thưởng thức.

Đoạn, bà trêu chồng mình: "Ông tự viết một bức thư hối lỗi cho Tường Bách Xuyên đi, nhất định sẽ làm cho ăn thật!"

Bố Tường thiếu chút nữa bị sặc nước, ông biết bà đang cố ý chế giễu mình.

Nhìn nước ép trong ly, ông chẳng còn tâm tư nào mà uống hết, đặt mạnh ly lên bàn đá, vừa chột dạ vừa bực mình nói: "Bà bớt bớt đi! Thư hối lỗi? Tôi

chẳng biết đó là cái gì hết!"

Dứt lời, ông rời khỏi phòng bếp.

Mẹ Tường cười, giúp ông hồi tưởng lại chuyện cũ xa xôi: "Năm đó ông chọc giận tôi, tôi ầm ỹ đòi ly hôn với ông, chỉ cần viết một phong thư hối lỗi là tôi đã hoàn toàn tha thứ cho ông, ông thực sự không nhớ rõ hả?"

Nói xong, bà cố ý ngừng lại: "Nếu ông quên cách viết thư hối lỗi thật, tôi có thể cho ông tham khảo bức thư năm đó, ông chỉ cần thay hai chữ "bà xã" thành "con trai" là được!"

Bố Tường ngừng bước, ông bỗng quay đầu, kinh ngạc nhìn mẹ Tường. Thật lâu sau, ông nói: "Không phải bà đã đưa lá thư đó cho tôi sau khi chúng ta làm lành sao?"

Ông còn lập tức thiêu sạch bằng bật lửa mà.

Mẹ Tường gật đầu: "Thì đúng là tôi đưa ông thật, nhưng tôi vẫn còn nhiều bản sao lắm."

Bố Tường: "..."

Miệng ông đóng mở nhiều lần, phần nộ tới mức không nói thành lời.

Ông chỉ vào mẹ Tường, vô cùng đau đớn nói: "Bà, bà đúng là... Sao ngay cả nguyên tắc đối nhân xử thế cơ bản nhất mà bà cũng không có thể hả! Đây gọi là vô đạo đức đấy bà biết không!"

Mẹ Tường nhún vai cười cười, tỏ vẻ chẳng thấy có vấn đề gì. Bà xách bình giữ nhiệt, chuẩn bị mang đồ sang cho Tô Dương.

Khi đi tới cửa, bà vỗ vai bố Tường, nói lời thăm thía: "Đồng chí à, tôi chỉ có thể nói rằng, không phải xã hội này quá hiểm ác, mà là ông quá ngây thơ! Tu luyện cho đảng hoàng đi nhé!"

Sau đó, bà lắc lư chiếc bình trong tay, giương cằm lên: "Muốn đi cùng tôi không?"

Bố Tường: "..."

Tay ông đỡ ngực, thực sự cảm thấy tim phải đập tới hai trăm lần một phút.

Mẹ Tường cười, đoạn rào bước ra ngoài.

Khi Tô Dương nhận được điện thoại của bố Tô, cô đang sửa sang lại bàn vẽ.

"A bố ạ, vâng, con xuống ngay đây."

Cô buông đi động, lưu ảnh lại rồi vội vàng xuống nhà.

Mỗi lần mẹ chồng hoặc bố Tô đưa com tới, cô đều sẽ xuống mang com lên, bãi đỗ xe ở đây bé, xe cũng không tiện ngừng lâu.

Lần nào bọn họ cũng đỗ ở một bên, chờ cô lấy thức ăn xong thì mới rời đi.

Lúc Tô Dương xuống nhà, bố Tô đang đứng cạnh xe điện.

Cô bước nhanh qua đó, "Bố à, sao hôm nay bố lại đi xe điện thế? Bố có lạnh không?"

Dứt lời, tay cô bao bọc lấy tay ông.

Bố Tô: "Đường ở đây tắc quá, lái ô tô không tiện, mẹ con lại làm mỳ rau trộn, để lâu thì mì sẽ trương nên bố đi xe điện cho nhanh."

Ông đưa cặp lồng giữ nhiệt cho cô: "Con mau lên nhà ăn đi, ngăn trên là mỳ, ở dưới là canh gà, xách cẩn thận không đổ con nhé."

Biết Tô Dương sẽ không rời đi nếu ông còn ở đây, bố Tô dựng xe lên, "Vào đi con, bố cũng về ăn com đấy."

Mãi đến khi bóng lưng của ông biến mất ở khúc quanh, Tô Dương mới tiến vào chung cư.

Chợt, có người gọi cô từ phía sau: "Đồng Đồng"

Tô Dương quay đầu, trông thấy mẹ Tường.

"Mẹ."

Tay bà cầm một bình giữ nhiệt lớn, cười nhẹ nói: "Vừa rồi mẹ gặp bố con ở ngã tư đấy, nhưng ông ấy đạp xe nhanh quá, chẳng kịp nói chuyện gì cả."

Sau đó, bà đưa bình giữ nhiệt cho cô: "Mẹ có làm ít nước ép rau quả này. Trước đó con bảo bụng dạ không thoải mái, ăn đồ lạnh là thấy buồn nôn nên mẹ ép nước rau cùng vài loại hoa quả cho con. Món này có cả chút mật ong nữa, có lợi cho tiêu hóa lắm đấy."

Tô Dương nhận bình giữ nhiệt: "Mẹ à, không cần phải cầu kỳ như vậy đâu."

Trước đây, khi cô uống trà cùng mẹ Tường, mẹ chồng nàng dâu có nói đến đề tài giữ gìn nhan sắc của phụ nữ. Bà nói, việc bảo dưỡng không dựa vào mỹ phẩm mà là ăn uống cùng vận động, đặc biệt là hoa quả, ngày nào cũng phải ăn, còn phải ăn đa dạng chủng loại.

Cô nói, nếu cô mà có nhiều việc hơn, đừng nói là ăn trái cây, ngay cả thời gian để uống nước cũng không có.

Từ đó về sau, mẹ Tường thường xuyên đưa hoa quả tới phòng làm việc của cô. Nếu bà bận chuyện thì sẽ để người lái xe đưa thay.

Hôm qua, cô vô tình nói, có thể là vì hoa quả có tính hàn, sau khi ăn xong, dạ dày khó chịu, luôn cảm thấy buồn nôn.

Kết quả, bà bèn nhớ kỹ.

Tô Dương lại hỏi: "Mẹ đã ăn chưa ạ?"

Mẹ Tường đáp: "Mẹ chưa ăn, lúc mẹ đi, người giúp việc còn đang nấu cơm. Được rồi, con lên nhà đi, mẹ về đây."

Người lái xe quẹo qua chỗ họ, mẹ Tường vẫy tay với Tô Dương rồi lên xe. Sau đó, bà hạ cửa kính xuống: "Mai muốn ăn gì thì tối nay cứ gọi điện báo cho mẹ nhé, để mẹ còn chuẩn bị trước."

Tô Dương vừa cười vừa đáp ứng.

Chờ ô tô từ từ rời đi, cô nhìn cặp lồng cùng bình giữ nhiệt mà mình đang cầm trên tay.

Đủ mọi loại cảm xúc trào dâng ở trong lòng, ngũ vị tạp trần.

*

Đình Thiển vẫn luôn trêu Tô Dương, nói cô là phụ nữ có thai giả, bởi vì cô không có phản ứng nôn nghén, sức ăn còn tốt hơn cả lúc trước.

Phản ứng duy nhất chính là thích ngủ, đúng là vô cùng may mắn.

Tô Dương lên mạng tìm kiếm thông tin, có người nói phản ứng với việc mang thai của từng người sẽ khác nhau, người thì nôn nghén tận bảy, tám tháng kể từ khi mang thai, người thì chẳng bao giờ nôn nghén. Đương nhiên, còn có cả những người chỉ phản ứng sau ba, bốn tháng mang thai.

Tô Dương cầu nguyện mình thuộc nhóm thứ hai.

Tuy nhiên, chuyện lại không được như mong muốn.

Mấy hôm sau, Tô Dương chào đón lần nôn nghén đầu tiên.

Ngày ấy, cô đang tham dự cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới của KING tại Hồng Kông.

Đến phần phóng viên đặt câu hỏi, có phóng viên hỏi Tô Dương, tấm ảnh cũ xuất hiện trong quảng cáo có phải ảnh chụp chung của cô và Cố Hằng để không, bởi nó không giống ảnh đã qua chỉnh sửa.

Cố Hằng trả lời thay cô: "Đúng vậy, đó là ảnh chụp chung của chúng tôi."

Thà hào phóng thừa nhận ngay bây giờ, còn hơn là để phóng viên chụp được ảnh họ cùng ăn cơm rồi loan truyền chuyện tai tiếng lung tung.

Toàn trường ồ lên, bắt đầu tranh nhau đặt câu hỏi.

Hỏi mối quan hệ giữa bọn họ, vì sao lại biết nhau ngay từ khi còn nhỏ, có phải là thanh mai trúc mã hay không.

Cố Hằng nói: Cùng nhau lớn lên, mấy năm gần đây tình cảm vẫn rất tốt, không phải người nhà nhưng còn hơn cả người nhà.

Phóng viên đang muốn tiếp tục khai quật tin tức, MC lại khéo léo chuyển đề tài, nói hôm nay chỉ trả lời những câu hỏi liên quan tới KING.

Sau khi quay trở lại việc ra mắt sản phẩm, đã có Cao Tường, giám đốc của khu vực châu Á chịu trách nhiệm trả lời câu hỏi của phóng viên.

Đúng lúc này, Tô Dương chợt cảm thấy dạ dày cuộn trào. Cô cố gắng nhẫn nhịn, song lại không nhịn nổi, đành phải hạ giọng nói với Cố Hằng: "Tôi thấy buồn nôn quá, làm sao bây giờ?"

Cố Hằng vội vàng báo với MC một tiếng, MC nói khách mời có thể ngồi xuống, khi nào đến phần tương tác thì lại lên.

Tô Dương xuống sân khấu, thuận lợi rời đi.

Cố Hằng quay về vị trí của mình, hôm nay Lục Duật Thành cũng tới cổ vũ, hỏi anh Tô Dương bị làm sao.

Cố Hằng: "Cô ấy thấy khó chịu."

Kỳ thật, anh có thể đoán được mấy phần.

Lục Duật Thành tiếp tục truy hỏi: "Khó chịu ở chỗ nào? Có nghiêm trọng không? Sao cậu không qua xem tình hình của cô ấy?"

Hắn hỏi rất nhiều, nhưng Cố Hằng lại không lên tiếng.

Có lẽ là vì mang thai nên cô mới cảm thấy buồn nôn, anh qua đó để làm gì?

Thấy anh yên lặng, Lục Duật Thành ngồi không yên, đứng dậy vòng ra phía sau sân khấu.

Sau khi vào nhà vệ sinh, dù dạ dày khó chịu tới mức, Tô Dương vẫn không nôn nổi. Sau đó, cô phải vào phòng nghỉ uống một cốc nước lớn thì mới nôn ra, bụng dạ dễ chịu hơn không ít.

Sau khi súc miệng, Tô Dương ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Lục Duật Thành đang đứng hút thuốc ở góc tường.

Lục Duật Thành cũng trông thấy cô, hẩn dập thuốc rồi bước qua.

"Có thấy đỡ hơn chút nào không?"

Tô Dương gật đầu.

Lục Duật Thành không hỏi nhiều, mà cô cũng chẳng nói lời nào. Hắn chỉ lên má cô: "Chỗ này có nước kia." Nhưng lại không chạm vào mặt.

Tô Dương nâng tay lau má rồi nói: "Đi thôi, chốc nữa chương trình còn có phần khác đây."

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên gần đó, hai người cùng quay đầu nhìn sang, trông thấy vệ sĩ của Tô Dương đang xách một người đàn ông cao gầy lại đây, trong tay vệ sĩ còn cầm một chiếc máy ảnh.

Tô Dương cùng Lục Duật Thành lập tức hiểu rõ tình huống.

Vệ sĩ đưa máy ảnh cho Tô Dương: "Ảnh chụp ở trong máy ảnh, phu nhân muốn xử lý việc này thế nào?"

Lục Duật Thành nhìn chằm chằm vào gã đàn ông kia, ánh mắt lạnh thấu xương của hắn khiến gã phải quay đi vì chóng đờ không nổi. Tô Dương mở máy ảnh ra, từ góc chụp mà gã đàn ông chọn, trông Lục Duật Thành như đang lau mặt thay cô.

Nếu bức ảnh này được đăng lên mạng thì sẽ làm dấy lên bao nhiêu sóng gió đây?

Cô nhất định sẽ bị nắn chỉnh vì vượt quá giới hạn, còn Trương Bách Xuyên sẽ vô cớ bị cười nhạo.

Lục Duật Thành duỗi tay cầm máy ảnh, dù không xem ảnh nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của Tô Dương, hắn biết ngay đó là một tấm ảnh mập mờ. Hắn lấy thẻ nhớ rồi ném máy ảnh cho gã đàn ông.

"Bớt làm những chuyện quá phận đi. Nhìn tuổi anh thì chắc đã có vợ con rồi nhỉ? Nếu anh muốn thử cảm giác kích thích mà tin đồn mang lại đến vậy thì tôi có thể tìm một người đàn ông đẹp trai chụp chung một tấm với vợ anh rồi đăng lên mạng, đảm bảo cả đời anh sẽ khó quên."

Gã đàn ông biết Lục Duật Thành, vội vàng giải thích: "Lục tổng à, chúng tôi cũng chỉ kiếm miếng cơm thôi chứ không có ý làm như vậy đâu."

Lục Duật Thành phát tay: "Lượn đi, tiện thể nói cho ông chủ của mấy người biết, tôi chưa bao giờ thích giờ thủ đoạn bản thủ, nhưng nếu ông ta hứng thú đến vậy thì tôi sẵn sàng chơi với ông ta."

Gã đàn ông: "... " Khỏe miệng giật giật.

Tô Dương có thể đoán đây là chuyện đối thủ cạnh tranh của Lục Duật Thành làm, biết hắn thả người đi là có lý do riêng nên cô không ngăn cản.

Lục Duật Thành nói: "Hôm nay là tôi không suy nghĩ chu toàn, sau này tôi sẽ chú ý hơn."

Vừa rồi, hắn chỉ mãi lo cho sức khỏe của cô, lại cảm thấy không phải ai cũng có thể vào phòng nghỉ ở hậu trường, không ngờ vẫn bị phóng viên của đối phương theo dõi.

Tô Dương không trách Lục Duật Thành, hai người lần lượt tiến vào hội trường.

Sau khi cuộc họp báo kết thúc, Tô Dương không tham gia buổi tiệc tối.

Cô chỉ sợ đến lúc đó mình lại buồn nôn, tự bêu xấu bản thân ở bữa tiệc. Sau khi đánh tiếng với Chu Minh Khiêm là bụng dạ không thoải mái, cô trực tiếp trở về khách sạn.

Trên đường đi, Đinh Thiên nói: "Sáng mai chúng ta sẽ bay về Bắc Kinh, chiều còn phải chụp cho một trang bìa."

Lại hỏi cô: "Cậu có chịu được không đấy?"

"Không sao đâu, mình xử lý được, chút việc ấy chỉ bằng một phần năm lượng công việc lúc trước của mình thôi mà."

Sau khi về khách sạn, cô ăn một bữa cháo cùng đưa cái đơn giản rồi bắt đầu suy nghĩ ý tưởng quảng cáo cho bộ sưu tập mùa đông của L&D. Ý tưởng ban đầu của cô là quay quảng cáo trên một quốc lộ cũ giữa ngày tuyết rơi, tốt nhất là tại quốc lộ 66, vừa tạo cảm giác hoài cổ, vừa kích thích thị giác mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu vẽ bố cục quảng cáo cùng đạo cụ cần thiết. Đây là năm thứ hai cô quay chụp quảng cáo cho những sản phẩm mới của L&D theo từng quý, đương nhiên cũng chỉ quay chụp quảng cáo cho một trong những bộ sưu tập.

So với lớp đàn anh đã hợp tác lâu dài với L&D, cô chỉ có thể xem như lính mới.

Thế nên, cô quý trọng từng cơ hội mà mình có.

Mỗi khi quay chụp, cô sẽ vẽ tất cả những hình ảnh đặc sắc trước một tháng, không ngừng sửa đổi cho đến khi cô hài lòng với tất cả chi tiết thì thôi.

Lúc về đến một số tư thế chụp, Tô Dương vô thức nghĩ tới An Ninh. Không thể phủ nhận, phong cách của trang phục mùa đông năm nay đặc biệt thích hợp với An Ninh, cô có thể tính tề pho bày sự cuồng dã, gọi cảm mà trang phục muốn biểu đạt.

Tô Dương nhớ, khi cô hỏi ai sẽ có mặt trong bộ sưu tập mùa đông vào vài ngày trước, Carlos đáp, vẫn là những gương mặt cũ.

Cô lại hỏi xem mình có thể đề cử một người mẫu Trung Quốc tương đối hợp ý cô hay không, Carlos nói cô nàng sẽ cố gắng tranh thủ cơ hội, nhưng không thể đảm bảo kết quả.

Tô Dương bần thần hồi lâu, sau đó, cô đặt bút xuống rồi đứng dậy lấy laptop. Mở ảnh chân dung mà bản thân từng chụp cho An Ninh ra, cô bắt đầu xem từng tấm ảnh, phân tích biểu cảm cùng ánh mắt của cô người mẫu một cách tỉ mỉ.

Dù kết quả cuối cùng mà Carlos giành được là gì, Tô Dương vẫn quyết định lấy An Ninh làm người mẫu cho một tập tranh quảng cáo hoàn chỉnh khác.

Di động nằm trong góc bàn rung lên, mà Tô Dương đang đắm chìm trong thế giới hội họa hoàn toàn không chú ý tới tin nhắn được gửi đến di động.

Cùng lúc đó, tại Thượng Hải.

Tường Bách Xuyên rời khỏi bữa tiệc từ thiện trước, khi ngồi lên xe thì đã là 10 rưỡi. Không biết Tô Dương đã ngủ hay chưa, bây giờ cô lúc nào cũng ngủ trước giờ này.

Anh gửi tin nhắn cho Tô Dương: [Đồng à, em đã ngủ chưa?]

Mười mấy phút trôi qua, thấy cô vẫn chưa hồi âm, anh bèn cắt di động đi.

Mãi đến khi tắm rửa xong xuôi rồi lại lên giường, Tô Dương mới xem di động.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn của anh, cô trả lời: [Em vừa đọc được tin nhắn thôi, anh xong việc chưa?]

Chưa đầy một phút đồng hồ, Tường Bách Xuyên đã gọi đến.

"Ừ, anh vừa về khách sạn."

Anh pha cà phê rồi vào phòng sách, tiếp tục trò chuyện với Tô Dương: "Em thì sao, vừa nãy đang làm gì thế?"

Tô Dương: "Cả đêm em ngồi vẽ tranh quảng cáo cho trang phục mùa đông của L&D, bây giờ thì đang nằm nghe nhạc đường thai anh gửi."

Tường Bách Xuyên lại quay về đề tài nôn nghén. Sáng nay, sau khi cô kể chuyện này cho anh nghe, vì đang ở ngoài đường nên anh đã phải vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện khi còn chưa hỏi được mấy câu.

"Chiều nay em có nôn nghén không? Giờ có khó chịu không?"

Tô Dương tựa lên đầu giường, ôm gối vào lòng.

"Có nôn một lần, nhưng cũng không mệt lắm. Buổi tối em ăn chút cháo rồi, đêm nay anh không phải làm việc à?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ."

Kỳ thật, anh còn cả đồng e-mail công việc.

Anh lại hỏi: "Có thấy buồn ngủ không?"

Tô Dương: "Cũng bình thường, nhưng em chuẩn bị đi ngủ đây."

Cô đã bận rộn cả tối, nhất định phải nghỉ ngơi.

Tường Bách Xuyên ngồi trước máy tính, mở hòm thư ra, nhẹ nhàng gọi tên cô: "Đồng Đồng."

Tô Dương: "Hả?"

Tường Bách Xuyên: "Em lên giường đi, anh sẽ kể câu chuyện tiếng Đức cho em."

Tô Dương: "Được."

Cô đeo tai nghe rồi nằm xuống, lại tắt đèn ngủ ở đầu giường.

Trong căn phòng tối đen như mực, giọng nói từ tính của anh vương vấn bên tai.

Sau khi Tường Bách Xuyên lặp lại câu chuyện mười mấy lần, Tô Dương mới thấy buồn ngủ, ý thức dần trở nên mơ hồ.

"Đồng Đồng?"

Không có ai đáp lời.

Tường Bách Xuyên lại gọi mấy câu, vẫn không có động tĩnh nào như cũ. Biết cô đã ngủ say, anh mới cúp điện thoại, đặt di động sang một bên, tiếp tục xử lý e-mail công việc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đối thủ cạnh tranh

Convert: Sakahara

Edit: Manh

Khi Tường Bách Xuyên xử lý công việc xong thì đã là 1 giờ sáng.

Đang chuẩn bị tắt máy đi ngủ, Giang Phàm lại gửi tin nhắn đến: [Tường tổng, tổng giám đốc của LACA sẽ đến Hồng Kông vào giữa trưa ngày 24, tôi đã đặt cuộc hẹn vào lúc hai rưỡi chiều.]

Tường Bách Xuyên: [Tôi biết rồi.]

Hôm nay là ngày 22, chiều mai anh còn có hẹn với một khách hàng quan trọng, hẳn là tới 5, 6 giờ mới thảo luận xong.

Anh gửi một tin nhắn cho Giang Phàm: [Ngày mai chị bay thẳng tới Hồng Kông nhé, đặt vé chuyển bay từ Bắc Kinh tới Hồng Kông vào sáng ngày kia và từ Thượng Hải về Bắc Kinh vào đêm mai giúp tôi.]

Anh cất di động rồi đi tắm.

Mà lúc này, ở một khách sạn nào đó tại Hồng Kông.

Sau khi trở về khách sạn, Lục Duật Thành vẫn còn bận tâm về chuyện xảy ra vào sáng hôm nay. Về sau không có chuyện hấn và Tô Dương không gặp nhau, không thể thiếu những buổi ăn uống chung, nhờ bị kẻ nào cố ý lợi dụng thì sao.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có một số việc phải được thực hiện trước người khác.

Hắn cầm áo khoác rồi vào phòng Cổ Hằng. Cổ Hằng đang xem kịch bản thắc mắc: "Có chuyện gì mà phải nói giữa đêm hôm khuya khoắt thế?"

Lục Duật Thành kể qua chuyện buổi sáng, bày tỏ suy nghĩ của bản thân. Hắn hỏi: "Cậu thấy có thỏa đáng không?"

Cố Hằng dăm chiêu: "Sau khi công khai thì chỉ có tốt cho Đồng Đồng chứ không có hại, nếu lại bị chụp lén như hôm nay thì cô ấy cũng chẳng tẩy trắng được."

Dù sao nhà họ Tưởng cũng không có khả năng một tay che trời, đè ép được toàn bộ lời bàn luận trên mạng. Cuối cùng, Tô Dương sẽ nằm trong tình thế vừa bị động vừa xấu hổ ở nhà họ Tưởng.

Lục Duật Thành suy nghĩ: "Cứ quyết định như vậy nhé, để người trên mạng biết rõ quan hệ giữa ba chúng ta đi."

Cố Hằng: "Cậu có muốn báo với Tưởng Bách Xuyên không?"

"Báo cái gì mà báo? Lúc công khai chuyện hôn nhân, anh ta cũng có báo cho tôi tiếng nào đâu?"

Cố Hằng: "..."

Hình như đây là hai chuyện khác nhau mà.

Lục Duật Thành xoa bóp huyết thái dương, một lát sau, hắn vẫn gửi tin nhắn cho Tưởng Bách Xuyên: [Tôi đăng vài tấm ảnh của Đồng Đồng hồi nhỏ lên Weibo đây, đỡ gặp phải phiền toái không cần thiết nếu sau này bị đám chó săn chụp được.]

Vài phút sau, Tưởng Bách Xuyên mới trả lời: [Muốn đăng đến thế thì đăng đi.]

Giọng điệu như đang bỏ thí.

Lục Duật Thành: "..."

Hắn xoa xoa ngực, thiếu chút nữa nghẹn chết vì câu này.

Đáng nhẽ hắn không nên gửi tin nhắn cho Tưởng Bách Xuyên mới phải, đúng là ngu ngốc khi chạy đến cho anh ta chế nhạo!

Chỉ cần nhìn sắc mặt Lục Duật Thành là Cố Hằng biết hắn lại ăn quả đắng từ Tưởng Bách Xuyên, anh nín cười, vào phòng sách lấy laptop.

Anh chọn mấy tấm tiêu biểu trong album rồi chỉnh sửa một tấm trong số đó. Khi đã chọn xong, anh vào Weibo, đăng trạng thái mới: [Chúng ta trưởng thành, bọn họ già đi. @Tô Dương @Lục Duật Thành]

Sau đó, anh tải sáu tấm ảnh lên.

Tấm thứ nhất là ảnh sinh nhật hồi Tô Dương 10 tuổi. Cô ngồi trước bàn, ước nguyện với bánh gato, anh và Lục Duật Thành ngồi ở hai bên, cả hai đều đuỗi tay ôm cô, bố mẹ Tô đứng ở phía sau. Ảnh được chụp tại phòng khách không quá rộng rãi của nhà Tô Dương.

Tấm thứ hai vẫn là ảnh sinh nhật 10 tuổi của Tô Dương, hai người vẫn ngồi ở hai bên, nhưng người đứng đằng sau là bố mẹ của Lục Duật Thành, ảnh được chụp tại nhà Lục Duật Thành.

Tấm thứ ba cũng là ảnh sinh nhật 10 tuổi của Tô Dương, anh và Lục Duật Thành đổi vị trí, nhưng vẫn cách cô rất gần. Mẹ anh ôm cả ba vào lòng từ phía sau, ảnh được chụp tại phòng ăn của biệt thự nhà anh.

Khi ấy, việc mời khách nhận tiền không phổ biến như bây giờ, mỗi nhà tổ chức sinh nhật 10 tuổi cho Tô Dương vào mỗi ngày khác nhau.

Vì không muốn người khác biết bố mình là Bằng Lâm Bân, giám đốc của Doãn Lâm, Cố Hằng không đăng ảnh ông dẫn bọn họ đi chơi.

Tấm thứ tư được chụp vào ngày sinh nhật 45 tuổi của mẹ Lục Duật Thành, khi ấy, bọn họ đã 17 tuổi. Tô Dương ôm cổ mẹ Lục, dán sát lên lưng bà, anh và Lục Duật Thành đứng ở hai bên. Cô đội bờm tai thỏ mà mẹ Lục mua, bà mua tổng cộng ba chiếc, mỗi người đều đeo một chiếc.

Trước khi đăng ảnh, anh xóa sạch chiếc bờm màu hồng trên đỉnh đầu mình, nhưng vẫn giữ nguyên tai thỏ trên đầu Lục Duật Thành.

Tấm thứ năm là ảnh chụp chung của ba bà mẹ vào ngày studio của Tô Dương khai trương. So với ảnh chụp sinh nhật của Tô Dương, năm tháng đã lưu lại vết tích trên khuôn mặt họ.

Tấm thứ sáu là ảnh chụp chung của anh, Lục Duật Thành, mẹ Tưởng và người nhà họ Tưởng tại triển lãm ảnh của Tô Dương ở Hồng Kông.

Sau khi đăng xong, Cố Hằng trực tiếp tắt máy.

Anh ngược mắt nói với Lục Duật Thành: "Cậu có thể đi ngủ rồi đấy, chờ làm tiểu phần hồng[1] vào ngày mai đi."

[1] 小粉红 (Little Pink): Một nhóm binh đoàn mạng có đến 83% thành viên là phụ nữ, tin rằng họ có trách nhiệm phải bảo vệ Trung Quốc trước những lời chỉ trích đến từ bên ngoài. Thông tin thêm nằm ở cuối chương.

Lục Duật Thành liếc anh, "Cho tôi xem cậu đã đăng cái gì lên."

Cố Hằng: "Tôi tắt máy rồi."

Lục Duật Thành mở di động, đăng nhập vào Weibo. Khi nhìn thấy tám ảnh tai thỏ chường mắt kia, hấn thiếu chút nữa bóp nát di động.

Lúc hấn ngẩng đầu, Cố Hằng đã vào phòng làm việc và khóa trái cửa.

"Cố Hằng, con mẹ cậu chứ... Chồng mắt lên coi tôi giết cậu như thế nào!"

*

Sau khi tắm xong, Tường Bách Xuyên chuẩn bị đi ngủ. Nghĩ đến việc Lục Duật Thành muốn đăng ảnh Tô Dương hồi nhỏ lên mạng, anh vào Weibo của Lục Duật Thành, kết quả là không có trạng thái mới.

Thuận tay vào Weibo của Cố Hằng, có sáu bức ảnh, thế mà anh chỉ nhìn một cái là thấy ngay ảnh Lục Duật Thành đeo bờm tai thỏ màu hồng.

Anh không nhìn được mà yên lặng bật cười. Ban đầu vốn vừa mệt vừa buồn ngủ, vừa nhìn thấy tám ảnh này là con buồn ngủ tan hết.

Ngủ không được, Tường Bách Xuyên bèn ra sân thượng. Anh muốn hút thuốc, nhẫn nhịn chịu đựng, cuối cùng vẫn cất điều thuốc vào hộp.

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm, Tường Bách Xuyên đã bị đánh thức bởi cuộc gọi của mẹ Tường.

Giọng anh khàn khàn: "Mẹ, mẹ xuất quan rồi à?"

Mẹ Tường: "Ừ, mẹ vốn định nghỉ thêm mười ngày nữa tháng nữa, nhưng cháu trai của mẹ lại nhờ người truyền lời đến, nói nó đã ở trong bụng mama, còn nói muốn ăn cá xào giấm. Nhận được tin bánh bao nhỏ sắp online, mẹ mới vội vàng xuất quan."

Tường Bách Xuyên: "..."

Mẹ Tường tiếp tục: "Sáng nay mẹ nhìn thấy ảnh chụp chung của Đồng Đồng, Cố Hằng cùng Lục Duật Thành khi còn nhỏ đấy."

Tường Bách Xuyên lập tức tỉnh táo hơn nhiều, tưởng rằng bà hiểu nhầm Cố Hằng đang khiêu khích anh, nên anh giải thích cặn kẽ với bà.

Anh nói: "Mẹ à, Cố Hằng đăng ảnh cũng không có ý gì đâu, cậu ta sợ sau này bị phóng viên chụp được lúc đi với Đồng Đồng, đồn bậy tai tiếng nên mới để mọi người biết họ là thanh mai trúc mã, tránh những phiền toái không cần thiết trong tương lai. Trước khi đăng ảnh, bọn họ đã đánh tiếng với con rồi."

Mẹ Tường cười nói: "Bố mẹ đều là những người có trí tuệ bao la, IQ lẫn EQ cao vút, nhìn một cái là biết Cố Hằng suy nghĩ thay Đồng Đồng. Bố mẹ chỉ sợ con trông thấy mấy tám ảnh đó là rớt vào biển giấm, bỏ không ra. Mẹ với bố con còn đang định lái thuyền đánh cá ra vớt con lên đấy."

Tường Bách Xuyên: "..."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, di động hiển thị hai tin nhắn chưa đọc, đều là do Tô Dương gửi đến.

Tin nhắn thứ nhất: [Ông xã, em đang trên đường tới sân bay rồi, hôm nay xong việc là có thể nghỉ, em ở nhà làm văn thẩn chờ anh về ăn, yêu anh.]

Tin nhắn thứ hai: [Mây nhỏ phiêu đảng trên trời cao, con gió thổi qua nơi mặt đất, gió nhẹ nhàng lay động làn tóc, làm thế nào để ngừng nhớ anh.]

Tường Bách Xuyên đọc lại tin nhắn thứ hai một lần.

Đây là một bài thơ của tiên sinh Lưu Bán Nông[2], cô sửa chữ cuối từ "em" thành "anh".

[2] 刘半农: Lưu Bán Nông (1891-1934) tên thật là Lưu Hạ 刘复. Năm 1917 tham gia làm công tác biên tập cho tạp chí Tân thanh niên 新青年. Là người tích cực vận động và đề xướng phong trào tân văn hoá thời Ngũ Tứ.

Vì không nhớ được câu kế tiếp, anh lên Baidu tìm kiếm rồi trả lời cô: [Anh trăng thương nhớ nơi biển cả, biển cả thương nhớ ánh trăng kia, ngọt ngào tựa như đêm trăng sáng, làm thế nào để ngừng nhớ em.]

Khi Tô Dương nhận được tin nhắn, cô còn chưa tới sân bay.

Trên ô tô, cô nằm trên cửa xe, ngắm phong cảnh ven đường.

Bầu trời xanh xanh biếc như được gột rửa, những đám mây nhỏ trôi theo gió, ánh mặt trời của sớm tinh mơ ám áp mà dễ chịu tràn vào trong xe.

Cả người cô đắm mình trong ánh bình minh.

Lúc này, di động rung lên, Tô Dương mở ra nhìn. Sau khi xem xong, cô vô thức nở nụ cười, trả lời Tưởng Bách Xuyên: [Buồn nôn quá đây!]

Đình Thiên ngồi ở bên cạnh đang lướt Weibo.

Kỳ thực, cô đã xem tin Cố Hằng đăng từ tối hôm qua, sáng nay vẫn không nhìn được mà xem lại một lần nữa. Cô vốn rất cảm động khi nhìn thấy những tấm ảnh đó, nhưng lúc trông thấy ảnh của Lục Duật Thành thì lại phì cười.

Hình tượng tổng tài bá đạo của hần bị Cố Hằng hủy hoại trong vài phút.

Cô cười hỏi Tô Dương: "Cậu an ủi Lục Duật Thành chưa?"

Tô Dương quay đầu, biết Đình Thiên đang ám chỉ chuyện gì, cô khẽ thờ dài một tiếng: "Đã làm, nhưng số mình bị kéo vào số đen mất tiêu rồi."

Cô đoán, kết cục của Cố Hằng sẽ thảm hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Đeo bom tai thỏ năm 10 tuổi là "trẻ con không hiểu chuyện", nhưng khi đó hần cũng đã 17 tuổi.

Cô nhớ, trước đây Lục Duật Thành được công nhận là nam sinh đẹp trai nhất trường cấp 3 của bọn họ, có vô số nữ sinh mê luyến hần. Chưa nói tới trước đây, cho dù là hiện tại, trong mười nữ nghệ sĩ thuộc công ty Phương Dịch thì phải có đến tám người mến mộ hần.

Mà nay, hình tượng của hần đã hoàn toàn bị phá hủy.

Hiện tại, nhắc đến Lục Duật Thành, mọi người sẽ nghĩ đến tai thỏ hường phấn đáng yêu đầu tiên.

Sau giây phút cười đùa, Đình Thiên nói với Tô Dương về sắp xếp công việc sau năm mới.

"Tháng hai cậu có không ít việc đâu, quảng cáo của LACA sẽ được phát hành toàn cầu vào ngày 14 tháng 2 đấy."

Tô Dương giật mình: "Nhanh như vậy sao?" Lại còn lựa ngày lễ tình nhân nữa chứ.

Đình Thiên gật đầu: "Với nội dung quảng cáo thì chọn ngày đó là ý nghĩa nhất. Giám đốc của LACA còn nói, ông rất nóng lòng muốn xem ảnh quảng cáo chính thức đấy."

Cô tiếp tục: "Tối ngày 11 tháng 2, hay chính xác hơn là 0 giờ ngày 12, "Những đêm không ngủ ở phố Wall" sẽ ra mắt công chúng. Đạo diễn Chu bảo muốn cậu tới cổ vũ."

Hơi ngừng một chút, Đình Thiên lại mở miệng: "Anh ta còn nói nhất định phải dẫn người nhà theo."

Tô Dương: "..."

Kỳ thực cô có đi hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, Chu Minh Khiêm chỉ muốn Tưởng Bách Xuyên xuất hiện mà thôi.

Đình Thiên: "Còn nữa, chi nhánh của KING tại Bắc Kinh sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ngày thành lập cửa hàng vào ngày 12, mời không ít minh tinh, cậu cũng nằm trong danh sách mời. Sau đó, cậu sẽ phải bay qua New York để quay video quảng cáo cho bộ sưu tập mùa đông của L&D, cuối tháng 2 có tuần lễ thời trang Paris."

Tô Dương gật đầu: "Cũng bình thường, không nhiều việc lắm"

Tuy nhiên, việc quay chụp cho L&D sẽ tương đối vất vả.

Đình Thiên: "Có thể cậu sẽ gặp Kiều Cẩn trong tuần lễ thời trang."

Kiều Cẩn là một người mẫu trình diễn catwalk khá được một thương hiệu thời trang Pháp coi trọng.

Tô Dương mỉm cười: "Gặp thì gặp, sợ gì chứ, người chịu giày vò hần là cô ta mới đúng."

Bản thân cô cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ cần Kiều Cẩn còn làm việc trong ngành giải trí cùng giới thời trang thì sẽ có ngày hai người chạm mặt.

Đây là điều không thể tránh khỏi.

Cô có linh cảm, sự mâu thuẫn và cạnh tranh giữa cô cùng Kiều Cẩn sẽ càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Cô có người mẫu mà cô tán thưởng, sẽ tranh giành càng nhiều tài nguyên thời trang thay người mẫu của cô, đương nhiên cũng sẽ có nhiếp ảnh gia khác yêu thích Kiều Cẩn.

Hàn Trình, một trong những nhiếp ảnh gia thời trang hàng đầu thế giới có quan hệ cá nhân rất tốt với cô ta.

Mà lúc này, ở New York, trời đã sẩm tối.

Trong quán cà phê, Kiều Cẩn đã gọi mấy cốc mà Bàng Việt Hi vẫn lè mề chưa đến.

Cô ta đã bảo Lisa nhờ thân thích trong nhà tống không ít sức mới hẹn được Bàng Việt Hi. Vốn hẹn gặp lúc 7 giờ, bây giờ đã là 8 rưỡi mà Bàng Việt Hi vẫn còn chưa xuất hiện.

Nửa tiếng trước, Bàng Việt Hi gửi tin nhắn đến: [Tôi đang họp.]

Chỉ bằng ba chữ qua loa này mà muốn đuổi cô ta đi, cho dù trong lòng cô ta giận điên lên thì cũng không thể phát áo bỏ đi, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Vừa rồi, cô ta mới lướt Weibo, không ngờ quan hệ giữa Tô Dương, Lục Duật Thành cùng Cố Hằng lại là như vậy, chẳng trách bọn họ tỏ vẻ chán ghét cô ta tại tiệc từ thiện của tập đoàn Mỹ Ngu.

Hiện tại Cố Hằng công khai quan hệ giữa ba người, đối với cô ta, đây là chuyện khó chịu nhất trong nửa tháng gần đây.

Vì sao Tô Dương đã kết hôn rồi mà bọn họ vẫn bảo vệ Tô Dương, vẫn không thay lòng đổi dạ.

Mà Tường Bách Xuyên thì sao? Đối với cô ta, anh chẳng có gì ngoài vẻ lạnh lùng và tuyệt tình.

Lúc này, chuông di động reo lên.

Thấy người gọi đến là Hàn Trinh, Kiều Cẩn nhú mảy. Cô ta chậm chạp bấm trả lời: "Đại ca à, anh bay ra ngoài trái đất rồi hả?"

Cô ta đã "mất liên lạc" với Hàn Trinh hơn một tháng, cả hai dãy số của anh đều gọi không thông.

Hàn Trinh cười: "Đúng vậy, bị người ngoài hành tinh bắt đi, vất vả lắm mới bò về được đây." Anh ta châm lửa cho điếu thuốc, đoạn hỏi: "Sao cô lại quan tâm tới Carlos?"

Kiều Cẩn ngần ra, chợt nhớ hơn một tháng trước, khi Tô Dương cố ý khó xử cô ta trong lúc chụp cho bìa tạp chí, cô ta đề nghị Duy Y đổi người chụp ảnh, nhưng Duy Y lại nói, người PR của L&D tại Trung Quốc đã chỉ định là phải dùng Tô Dương.

Khi ấy, cô ta tò mò, vì sao người PR của một thương hiệu lại có quyền lực lớn như vậy, nên đã gửi tin nhắn cho Hàn Trinh, nhờ anh ta điều tra bối cảnh của Carlos. Sau đó, tin nhắn ấy tựa như đá chìm đáy biển, dù gọi điện thoại cũng chẳng có người nghe.

Cô ta biết Hàn Trinh gần như điên cuồng vì nghệ thuật, thường xuyên không mang điện thoại mười ngày nửa tháng, đi dã ngoại một mình để tìm kiếm cảm hứng sáng tạo. Từ thảo nguyên châu Phi cho tới sa mạc Sahara, nơi nào anh chàng cũng đi.

Có đôi khi, cô ta không chắc là anh chàng có thể quay trở về.

Hàn Trinh lại hỏi: "Có phải Tô Dương và cô lại có mâu thuẫn gì không?"

Bởi vì Carlos là bạn thân của Tô Dương, Kiều Cẩn mà muốn điều tra Carlos thì tám, chín phần là vì Tô Dương.

Kiều Cẩn kể lại sự việc cho anh ta.

Hàn Trinh cười nói: "Có vẻ như không ít chuyện đã xảy ra trong một tháng tôi vắng mặt nhỉ, cô mà cứng chội cứng với Tô Dương thì nhất định người thua thiệt sẽ là cô đấy."

Không phải ai cũng có khả năng chống đỡ bản lĩnh mắng người của Tô Dương.

Kiều Cẩn: "Hiện tại tôi xem như xích mích với người nhà, hoàn toàn trở mặt với Tường Bách Xuyên rồi, mỗi bước đi đều gian nan. Đại ca à, sau này phải nhờ cả vào anh rồi."

Hàn Trinh: "Ừ, sắp tới sẽ phải chụp cho bộ sưu tập mùa đông của MU, cuối tháng hai tôi sẽ qua Paris, trước khi sang năm mới cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến nhé."

Kiều Cẩn cười, nói lời đồng ý.

Khoảng 9 giờ tối, Bàng Việt Hi mới khoan thai tới muộn.

Cô ta mặc đồ công sở, trang điểm nhẹ nhàng, dáng vẻ giới giang và khiến người khác phải kinh diễm, trong ánh mắt lạnh lùng là vẻ kiêu ngạo át người.

Kiều Cẩn ghét nhất loại phụ nữ này, cô ta cảm thấy hầu hết những người như vậy đều chỉ giả vờ giả vịt, nhưng nay có việc muốn nhờ vả, chỉ có thể ngậm hòn bò làm ngọt.

Cô ta cười nhạt, "Chào Bàng tiểu thư, tôi là Kiều Cẩn, xin thứ lỗi cho tôi vì đã mạo muội làm phiền cô nhé."

Bàng Việt Hi ngồi ở phía đối diện, liếc cô ta một cái: "Ừm, quả đúng là rất mạo muội."

Kiều Cẩn: "..."

Nhân viên phục vụ bước tới, hỏi Bàng Việt Hi muốn uống gì, Bàng Việt Hi gọi một ly nước.

Cô ta hỏi ngược Kiều Cẩn: "Cô tìm tôi vì muốn xin cấp vốn hay là đầu tư?" Sau đó, Bàng Việt Hi nhìn đồng hồ: "Tôi chỉ có 10 phút cho cô thôi."

Kiều Cẩn khẽ háng giọng: "Cô không biết tôi là ai ư?"

Sao có thể là tôi đầu tư được!

Nếu Bàng Việt Hi thích Trương Bách Xuyên thì không có chuyện không quan tâm đến tin tức về Trương Bách Xuyên, mà đã quan tâm thì đương nhiên phải biết cô ta là ai.

Bàng Việt Hi cười, một nụ cười vô cùng lạnh nhạt.

"Để tôi đoán lại nhé." Giọng cô ta mang vẻ nghiền ngẫm: "Cô là cấp trên tương lai của tôi phải không?"

Kiều Cẩn: "..."

Bàng Việt Hi nói: "Nhìn vẻ mặt cô thì có vẻ tôi đoán sai rồi, tôi đã nói rồi mà, mắt chú hai tôi sẽ không kém tôi mức để một người phụ nữ như cô làm cấp trên của tôi."

Ý tứ chế giễu nhuộm đậm trong lời nói của cô ta.

Không đợi Kiều Cẩn phản kích, Bàng Việt Hi tiếp tục: "Tôi chỉ quan tâm đến người mạnh hơn tôi mà thôi, thế nên xin lỗi nhé, tôi không biết cô là ai cả."

Kiều Cẩn nhẫn nhịn, siết chặt bàn tay, cô ta không thể không tự giới thiệu: "Tôi là thanh mai trúc mã của Trương Bách Xuyên."

Lúc này, cô ta hẳn phải biết mình là ai đi.

Bàng Việt Hi giữ vững nụ cười nhạt, ánh mắt cũng mang vẻ lãnh đạm. Cô ta nói: "Tôi bắt đầu sinh sống ở Mỹ từ lúc 5 tuổi, chỉ biết mấy câu tiếng Trung đơn giản, quả thực không quá thấu hiểu ý nghĩa của loại thành ngữ vừa phức tạp vừa đau đầu như "Thanh mai trúc mã"."

Ngay sau đó, cô ta chợt đổi chủ đề: "Nhưng tôi nghe nói cụm từ "Thanh mai trúc mã" đã chẳng còn là lời hay ý đẹp gì, xem ra đều là bị những vị thanh mai các cô chơi hỏng rồi."

Kiều Cẩn không thể nhịn được nữa, lại bắt đầu nóng máu: "...Bàng tiểu thư, xin cô nói chuyện chú ý chừng mực!"

Bàng Việt Hi cười: "Tôi chưa bao giờ biết chừng mực là gì cả!"

Cô ta uống một ngụm nước ấm, đoạn nói: "Chúng ta không quen không biết, lại không hợp ý nhau, có thể thấy sau này cũng sẽ không có cơ hội hợp tác hoặc qua lại, quả thực không cần phải ngồi đây lãng phí thời gian."

Đoạn, cô ta đứng dậy: "Kiều tiểu thư, có phải cô xem quá nhiều phim truyền hình rồi không? Định bắt tay với tôi để cùng xử lý Tô Dương sao?" Dứt lời, cô ta cười lạnh: "Nếu tôi có thời gian làm chuyện đấy, còn không bằng ngủ thêm một phút thì sẽ càng thiết thực hơn đấy!"

Chưa cho Kiều Cẩn cơ hội nói chuyện, Bàng Việt Hi xoay người rồi đi.

Sau khi ăn một tràng mĩ mai, sắc mặt Kiều Cẩn lúc đỏ lúc trắng. Cô ta siết chặt miệng ly cà phê, hận không thể bóp nát thứ trong tay.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe thể thao màu đỏ đã vọt đi, biến mất trong màn đêm vô tận.

Kiều Cẩn nhìn về phương hướng đó, không tài nào hiểu nổi.

Chẳng phải Bàng Việt Hi vẫn luôn muốn chiếm được Trương Bách Xuyên sao?

Tại sao cô ta lại phản ứng như vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

PS: Rất nhiều người hỏi tôi là bao giờ quyển tiểu thuyết này sẽ kết thúc, tôi xin trả lời một thể như sau:

Chỉ còn khoảng mười chương nữa là hết chính văn, dư lại là phần ngoại truyện, đến lúc đó, mọi người có thể đọc hoặc không đọc, cái này tùy vào sở thích của mọi người.

Editor: Thông tin thêm về Little Pink cho ai tò mò, ai không có nhu cầu thì có thể lướt qua phần này (Nguồn: Voz, 2017) - Mọi người có thể hiểu đơn giản rằng, họ là nhóm bảo vệ Trung Quốc ở trên mạng bất chấp tất cả ~

Theo báo cáo về định hướng dư luận trên mạng xã hội tại 28 quốc gia (TTCT số 32 ra ngày 20-8-2017) của ĐH Oxford (Anh), lực lượng binh đoàn mạng (những nhóm định hướng dư luận có tổ chức) ở Trung Quốc lên đến 2 triệu người, trong đó có một nhóm do chính chính phủ tổ chức.

Các binh đoàn mạng do Chính phủ Trung Quốc bảo trợ sẽ nhận được danh sách các vấn đề hay ý kiến có thể sẽ được thảo luận trên mạng mỗi ngày để "tác chiến".

Ngũ Mao Đảng (Đảng 5 Hào) là một trong những binh đoàn mạng được biết đến nhiều nhất ở Trung Quốc. Mới đầu, nhóm nghiên cứu tin rằng binh đoàn mạng này gồm những công dân bình thường, song có tư tưởng ủng hộ chính phủ mạnh mẽ, được trả tiền để tranh cãi với những kẻ chống chính quyền, "kích động quần chúng".

Thế nhưng, kết quả nghiên cứu cho thấy thành viên Ngũ Mao Đảng, theo những gì thể hiện trong các email bị rò rỉ, thực chất là những người làm việc trực tiếp cho Đảng Cộng sản Trung Quốc hoặc nhiều cơ quan khác nhau thuộc chính phủ mà việc bình luận trên mạng nhiều khả năng chính là công việc chính thức của họ. Nhận định này khớp với báo cáo của ĐH Oxford kể trên.

Ngoài Ngũ Mao Đảng, vẫn còn hai nhóm binh đoàn mạng khác sẵn sàng bảo vệ Chính phủ Trung Quốc trên không gian ảo: Xiao Fenhong (Tiểu Phấn Hồng hay Little Pink) và Fenqing (Fennu Qingnian, tức Thanh Niên Phấn Nộ hay Angry Young Men).

Trái với suy nghĩ rằng phần lớn thành viên binh đoàn mạng là nam giới, Little Pink, đúng như tên gọi, có 83% thành viên là "phận má hồng", theo một công cụ phân tích nội dung trên mạng Weibo (Facebook của Trung Quốc) của Đại học Peking.

Little Pink thường xuyên lên mạng để "bảo vệ Trung Quốc trước cả những dấu hiệu chỉ trích nhỏ nhất", theo South China Morning Post, chưa có bằng chứng cho thấy Chính phủ Trung Quốc đứng đằng sau "tiểu phấn hồng". Nhóm này vẫn được biết đến như những thanh niên tin rằng họ có trách nhiệm phải bảo vệ Trung Quốc trước những lời chỉ trích bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Niềm vui bất ngờ không bao giờ kết thúc

Edit: Mễ

Beta: Manh

Khi Tường Bách Xuyên kết thúc cuộc gặp với khách hàng thì mới là 5 giờ chiều, sớm hơn một tiếng so với dự tính. Hơn nửa tiếng sau, anh đã có mặt tại khách sạn, hiện tại mà ra sân bay thì quá sớm.

Anh gọi cho Tô Dương.

Tô Dương vẫn còn đang ở studio, chỉ vừa kết thúc công việc. Giọng cô mệt mỏi, nhưng không giấu được sự sung sướng: "Anh xong việc rồi à?"

Tường Bách Xuyên bắt đầu thu dọn hành lý, "Ừ, anh vừa về khách sạn, em thì sao?"

Tô Dương cắt máy ảnh, nói với đầu bên kia: "Em vừa xong việc, đang chuẩn bị về nhà."

Nghĩ đến việc bố mẹ Tô muốn tới Hải Nam nghỉ dưỡng cùng đoàn, cô thuật lại với anh: "Đúng rồi, năm nay bố mẹ em muốn ăn Tết bên Hải Nam, bố mẹ bảo ở đó rất ấm áp."

Tường Bách Xuyên: "Chúng ta cũng đi hả?"

Tô Dương cười: "Cho dù anh có muốn thì chưa chắc mẹ em đã để anh đi đâu."

Cô đeo ba lô lên, bước ra khỏi studio: "Mẹ em sẽ đi cùng một đoàn múa. Mấy bác trong đoàn than ngày nào cũng phải bế cháu, không có thời gian đi chơi nên làm luôn một chuyến nhân kỷ nghỉ Tết âm. Giờ đang là mùa đông, thành ra Hải Nam trở thành sự lựa chọn hàng đầu."

Tường Bách Xuyên: "Khi đó Bắc Kinh vừa lạnh vừa có mưa tuyết, chọn vậy cũng không tồi."

Anh lại hỏi: "Bố mẹ đi lúc nào thế?"

Tô Dương: "Sáng mai là bay rồi. Giờ em về nhà xem tình hình rồi sẽ sắp xếp quần áo hợp với thời tiết ở đó giúp bố mẹ."

Cô ngồi lên xe, đoạn hỏi: "Chừng nào anh mới xong việc? Chỉ ba ngày nữa thôi là đến đêm giao thừa rồi đấy."

Tường Bách Xuyên: "Ngày mai anh phải qua Hồng Kông gặp tổng giám đốc LACA để bàn chút chuyện, có khi phải tới ngày kia mới xong, nhưng anh sẽ cố gắng về trong đêm mai."

Tô Dương dặn anh không được hút thuốc, phải chú ý nghỉ ngơi, còn bảo khi nào anh về sẽ làm sủi cảo cho anh, hỏi anh muốn ăn nhân gì.

Tường Bách Xuyên đáp: Nhân gì ngon là được.

Tô Dương: "..."

Nhớ đến lời anh từng hứa, cô nói đùa: "Chao ôi, tổng giám đốc Tường ơi, em nhớ có người từng thề thốt là sẽ làm mì trộn tương cho em ít nhất một tuần một lần. Chúng ta đã xa nhau bảy ngày, anh sắp trở thành kẻ nuốt lời tới nơi rồi."

Tường Bách Xuyên lảng tránh: "Anh có cuộc gọi phải nhận, cúp trước nhé."

Tô Dương: "..."

Tường Bách Xuyên cất di động, xếp đồ vào vali rồi soát lại một lần, không thấy thiếu gì mới trả phòng và rời khỏi khách sạn. Trên ô tô, anh rút di động, lên Baidu tìm kiếm cách chống phóng xạ cho phụ nữ có thai. Sau khi tra xong, anh mới biết, hóa ra có quần áo chuyên dụng cho việc này.

Tường Bách Xuyên cất di động, bảo người lái xe tới trung tâm thương mại gần nhất. Tìm thấy cửa hàng dành cho bà bầu, trước khi vào, anh còn thoáng khựng lại.

Lần đầu tiên bước vào một cửa hàng như vậy, anh không thể nói rõ tâm trạng của mình lúc này, có lẽ là phần khởi đầu xen với chút thần kì.

Phụ nữ đẹp nhất khi mang thai, đứa bé là thiên sứ thuần khiết nhất.

Nhân viên cửa hàng thấy anh thì giật mình, nhưng cũng không nhận ra anh là ai, chỉ cảm thấy người đàn ông này rất đẹp trai, sau đó hỏi anh muốn mua gì.

Tường Bách Xuyên nói không phải phiền đến cô, anh sẽ tự xem hàng, nhân viên không đi theo nữa.

Vật dụng cho trẻ sơ sinh vô cùng đa dạng, nhưng anh lại trực tiếp tới khu dành cho bà bầu. Cửa hàng có đến vài thương hiệu quần áo chống phóng xạ, với nhiều kiểu dáng và màu sắc khác nhau.

Anh lưỡng lự một hồi, đoạn lấy mỗi loại một cái.

Lúc này, tại Bắc Kinh.

Tô Dương không về phòng làm việc mà về thẳng nhà bố mẹ Tô. Trên đường đi, cô nhận được điện thoại của Đinh Thiển, nói ở văn phòng có một bức thư được gửi đến cho cô từ New York.

"Cậu cứ đặt ở trên bàn làm việc của mình ấy, mình về lấy ngay đây."

Cô gấp gáp muốn xem xem Tường Bách Xuyên đã hồi âm như thế nào.

Đinh Thiển: "Cậu không phải quay lại đâu, mình ký nhận xong sẽ đưa qua chỗ cậu."

Tô Dương ngẫm nghĩ, "Thế cũng được." Rồi lại dặn dò: "Đừng quên đấy nhé."

Đinh Thiển: "Chao ôi, mình quên mang thư cho cậu mất rồi."

Tô Dương: "..."

Sau khi về đến nhà, mẹ Tô đã hầm canh xong, bảo cô đi rửa tay ăn cơm.

Tô Dương rửa tay, bố Tô cầm khăn chờ ở bên cạnh. Ông liếc cô một cái: "Sao mấy hôm nay bố cứ cảm thấy con gầy đi thế nhỉ? Không ăn được hả con?"

Tô Dương sờ mặt: "Đâu có đâu bố, người khác đều bảo con béo lên đấy."

Bố Tô: "Bố nhìn thế nào cũng thấy gầy."

Ông lại nhắc tới chuyện du lịch: "Bố mẹ đi nhiều ngày như vậy, chuyện ăn uống của con tính sao bây giờ? Tết nhất rồi, người giúp việc cũng phải nghỉ làm."

Tô Dương: "Con có thể tự nấu nướng, mẹ chồng sẽ giúp con một tay, Bách Xuyên cũng sắp về rồi, bố không phải lo đâu."

Trên bàn cơm, mẹ Tô hỏi: "Đồng Đồng, Tết này các con không về nhà chồng à?"

Tô Dương: "Có chứ mẹ, mấy hôm trước mẹ chồng còn bảo con làm công tác tư tưởng với Bách Xuyên, bố chồng cũng mong ngóng bọn con về ăn Tết."

Mẹ Tô hỏi: "Liệu Bách Xuyên có nghe lời con không?"

Tô Dương: "Giờ con có em bé rồi, chắc chuyện gì anh ấy cũng sẽ theo thôi."

Mẹ Tô nghe xong, mặt mày giãn ra.

Trước kia, bà cũng từng khuyên nhủ Tường Bách Xuyên, bảo anh đừng làm căng với bố mẹ Tường, nên về nhà thì cứ về nhà, nhưng anh lại chẳng nghe.

Bây giờ thì tốt rồi.

Mẹ Tô thở phào trong lòng, nói với Tô Dương: "Bố mẹ chồng con đều là người tốt, dù trước đó họ có nói gì, làm gì, con cũng đừng bận tâm. Ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm, bọn họ là trưởng bối, đám thanh niên các con nên thông cảm nhiều hơn. Khi nào các con lên chức bố mẹ thì sẽ biết làm bố mẹ chẳng dễ dàng gì, hơn nữa, bố mẹ chồng cũng chỉ vì muốn tốt cho các con thôi."

Tô Dương uống canh, lẳng lặng nghe.

Mẹ Tô: "Bố mẹ chồng con cũng đã lớn tuổi rồi, sẽ có mâu thuẫn với tư tưởng với các con. Đừng nói là bọn họ, cho dù con là con gái ruột của bố mẹ, nhưng không phải bố mẹ cũng từng phản đối con đi theo con đường nhiếp ảnh sao? Có một thời gian con còn ầm ĩ với bố mẹ, không chịu nói chuyện với bố mẹ rất lâu còn gì."

Nói xong, bà lại múc cho Tô Dương một chén canh.

Đoạn, bà tiếp tục: "Bố mẹ phản đối con làm nghề này là vì không thích con bị người trên mạng nói tới nói lui suốt cả ngày, nhất định bố mẹ chồng con cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa, con gái kết hôn rồi thì nên tìm một công việc ổn định, chăm nom nhà cửa nhiều hơn một chút..."

Tô Dương ngắt lời bà: "Mẹ, mẹ mau mau ăn đi." Sau đó, cô còn gấp cho bà một miếng sườn.

Mẹ Tô cười: "Được được, mẹ không nói nữa."

Cơm nước xong xuôi, bố Tô thu dọn bát đĩa, Tô Dương thì giúp mẹ Tô sắp xếp hành lý, nhắc lại những việc cần chú ý khi đi du lịch. Mẹ Tô bảo cô không cần lo lắng, hơn nữa đoàn đều là người quen của bà.

Khi Tô Dương rời nhà thì đã 8 giờ, lúc về còn phải chỉnh sửa ảnh.

Đình Thiến gửi lá thư kia ở chỗ bảo vệ, sau khi nhận thư rồi lên xe, cô vội vàng mở lá thư ra.

Đọc đến dòng "Khi ngôn từ thất bại, sự im lặng sẽ lên tiếng" và "Anh không thích bức thư năm!", cô bật cười, đoạn nhấn cho anh: [Này người đàn ông của bảo bối Đồng, anh đang làm gì thế?]

Lúc cô về đến nhà, Tường Bách Xuyên vẫn chưa trả lời, hẳn là đang bận chuyện. Tô Dương vào phòng làm việc, bắt đầu sửa ảnh.

Ảnh chụp hôm nay được Đình Thiến chia thành hai phần, một phần giao cho nhân viên của phòng làm việc, phần có phong cách khác biệt còn lại thì yêu cầu chính cô xử lý.

Chỉnh ảnh xong thì mới hơn 10 giờ 20.

Nghĩ đến việc mẹ chồng nhờ cô làm công tác tư tưởng cho Tường Bách Xuyên, cô có chút sầu lòng.

Trước kia, anh từng nói, nếu bố Tường không tự tới mời mọc thì anh nhất quyết không đưa cô về. Kỳ thực, khi bố Tường mang cá xào dấm tới cho cô, ông đã ngầm thỏa hiệp.

Đối với một người ngoan cố như bố Tường, làm được đến bước ấy đã là sự nhượng bộ lớn nhất, nếu người làm con không bước xuống bậc thang này thì có phần không thích đáng.

Mẹ Tô nói không sai, đợi đến khi bọn họ làm cha mẹ thì sẽ biết người làm cha mẹ khó khăn đến nhường nào.

Suy ngẫm hồi lâu, Tô Dương đăng nhập vào hòm thư, gửi cho Tường Bách Xuyên một bức.

Bố đưa nhò:

Rất vui khi nhận được thư của anh!

Và rất vui vì anh đã hồi âm~

Hôm nay, chúng ta tán dóc chút chuyện đặc biệt nhé. Đặc biệt cỡ nào hả? Để em từ từ nói cho anh biết nè.

Bố đưa nhỏ à, trong mắt em, anh là người đàn ông đẹp trai nhất, không ai sánh bằng!

Đẹp trai siêu cấp vũ trụ luôn!

Đọc đến đoạn này, em biết anh sẽ rất vui vẻ.

Ừm, nhất định anh còn nợ nụ cười nữa.

Nếu anh thấy vui thì có thể đồng ý hai yêu cầu của em một cách vô điều kiện không?

Là yêu cầu gì thì em còn chưa nghĩ xong, bởi vì em nghe nói, phụ nữ có thai thất thường như thời tiết tháng sáu, cực kỳ vô lý.

Nếu anh đồng ý, có lẽ tâm trạng của em sẽ tốt lên, không gây rối vô cớ nữa $O(\cap\_ \cap)O\sim$

Mãi mãi yêu anh ($+\infty$)

Mong nhận được hồi âm từ anh)

Mẹ đưa nhỏ,

23.01.2017.

Sau khi viết xong, Tô Dương đọc lại một lần, nhìn ký hiệu vô cực kia, đến cô cũng phải khâm phục chính mình.

Không biết Tường Bách Xuyên còn nhớ ký hiệu toán học này hay không. Hy vọng anh nể mặt ký hiệu này mà đáp ứng yêu cầu vô lý của cô.

Khi Tường Bách Xuyên về đến nhà thì đã là 11 rưỡi.

Mở cửa nhà ra, cả phòng tối om, Tô Dương đã say giấc.

Trước anh còn từng lo lắng, với tình trạng làm việc điên cuồng như vậy, nếu cô có thai thì phải làm sao bây giờ? Sau đó, cô khiến anh phải bất ngờ bằng sự điều chỉnh nhanh chóng của mình.

Tường Bách Xuyên cởi áo khoác, trực tiếp lên phòng ngủ trên tầng hai.

Anh chỉ bật đèn tường cạnh ghế sofa, nhẹ nhàng đến bên giường. Tô Dương ngủ rất say, tay ôm gối của anh, tai còn đeo tai nghe.

Anh cẩn thận rút tai nghe ra rồi đặt bên tai, thì ra là câu chuyện tiếng Đức mà anh ghi âm cho cô.

Đặt điện thoại và tai nghe lên tủ đầu giường, Tường Bách Xuyên cúi đầu hôn lên khóe môi cô, muốn gọi cô dậy, song lại nhịn xuống.

Anh xuống bếp chuẩn bị nguyên liệu làm mì trộn tương cho sáng mai, sau mới tắm rửa đi ngủ.

Giấc ngủ nồng nàn của Tô Dương kéo dài đến khi được Tường Bách Xuyên ôm vào lòng. Cảm nhận được cái ôm ấm áp, người thấy hơi thờ quen thuộc của anh, cô mới mơ màng mở mắt.

Cô kinh ngạc, dụi dụi mắt với vẻ khó tin, cất giọng khàn khàn: "Sao anh đã về rồi?"

"Ngày mai mới đàm phán, đêm nay hết việc rồi nên anh về nhà." Tường Bách Xuyên nhẹ nhàng xoa lưng cô: "Em ngủ đi."

"Ừm." Tô Dương nhích vào lòng anh, tay đặt bên hông, mơ màng nói: "Ông xã, em muốn nghe anh kể chuyện."

"Được."

Ngày hôm sau, khi Tô Dương thức giấc thì đã là 7 rưỡi.

Bên kia giường trống trơn, nếu đầu giường không có tờ ghi chú mà Tường Bách Xuyên để lại cho cô thì dường như việc chìm vào giấc ngủ trong lòng anh đêm qua sẽ chỉ là một giấc mơ đẹp.

Mấy năm gần đây, anh hiếm khi nào lưu lại ghi chú. Trước mỗi lần ra ngoài, anh đều sẽ đánh thức cô, để cô ôm dính lấy anh vài phút rồi mới đi.

Có lẽ hiện tại cô ham ngủ nên anh mới không nhớ đánh thức.

Tô Dương duỗi tay cầm tờ ghi chú.

"Đồng:"

Sáng nay anh sẽ qua Hồng Kông.

Anh đã làm xong mì trộn tương rồi, em nhớ hâm lại bằng lò vi sóng.

Lò vi sóng có bức xạ, nhớ mặc quần áo chống bức xạ nhé.

Tường Bách Xuyên

24.01.2017."

Tô Dương dán tờ ghi chú lên đầu giường, xốc chăn xuống giường, rửa mặt qua loa rồi xuống nhà. Mười mấy bộ quần áo chống bức xạ được bày ngay ngắn trên sô pha.

Thật ra, cô vốn đã mua sẵn. Nhìn những bộ đồ đủ loại kiểu dáng, thật lâu sau cô vẫn chưa hoàn hồn.

Cuối cùng, cô thay bộ mình mua sang bộ anh mua, tự chụp một tấm rồi gửi cho anh.

Tường Bách Xuyên nhận được tin nhắn khi đang chuẩn bị lên máy bay. Sau khi xem xong, anh cười khế, trả lời cô: [Ở nhà đừng làm bản thân mệt mỏi quá, khi nào đến Hồng Kông anh sẽ gọi cho em. Giờ anh phải check in đây.]

Tô Dương vốn đã viết: [Được, em chờ anh về], trước khi gửi đi, nhìn hai chữ check in[1], cô không khỏi nhớ đến một tiết mục ngắn mà mình từng thấy trên di động.

Cô xóa sạch đoạn tin nhắn đã gõ rồi viết: [Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!]

Tường Bách Xuyên: "..."

Thật lâu sau anh mới hiểu ra.

[1] 登机 (Check in): Hay còn gọi là "Đăng cơ", "Đăng" là lên, "Cơ" là máy bay, đồng âm với từ "登机" hay "Lên ngôi", nên chị mới trêu anh như vậy.

Anh cười cười, chợt nghĩ tới e-mail cô từng gửi, anh nói: [Anh đọc e-mail rồi, cũng trả lời em rồi đấy.]

Tô Dương không để ý tới việc trả lời tin nhắn của anh mà vào phòng làm việc rồi mở máy tính. Thư hỏi âm đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chỉ có hai chữ: [Đồng ý.]

Cô thở phào nhẹ nhõm, rên sất khi còn nóng, trả lời e-mail của anh:

"Bố đứa nhỏ,

Vừa rồi bụng em có chút khó chịu, thế nên có phần nóng nảy, nhưng khi đọc được hồi âm của anh, núi lửa lại không bùng nổ nữa.

Đây đều là công lao của anh đấy.

A, em đã nghĩ ra hai yêu cầu của em rồi.

Yêu cầu thứ nhất: Năm nay chúng ta về nhà anh ăn Tết nhé? Bố mẹ em đã có một cuộc dạo chơi trên bãi cát đầy lãng mạn rồi, chúng ta cũng nên tìm chỗ nào đó để ăn uống miễn phí chứ nhỉ?

Yêu cầu thứ hai: Em mong anh sẽ vui vẻ mỗi ngày.

Tôn thờ anh, mẹ đứa nhỏ

24.01.2017."

Sau khi viết xong, Tô Dương xem lại một lần rồi mới gửi đi.

Tường Bách Xuyên vừa định chuyển sang chế độ máy bay thì nhận được thông báo có e-mail mới. Anh mở ra xem, kỳ thực, trước khi đọc, anh đã biết Tô Dương muốn nói gì.

Lúc trước, không phải anh không muốn đưa cô về nhà, chỉ là anh không muốn cô phải ủy khuất. Giờ đây bố đã nhượng bộ hơn rất nhiều, thậm chí còn chủ động đưa thức ăn đến cho cô, mà chính cô cũng cần giữ vững tâm trạng tốt vì con.

Tường Bách Xuyên đáp: [Ừ, nghe em hết.]

Vì bảo mẫu đã tạm nghỉ, sau khi ăn sáng xong, Tô Dương thu dọn nhà cửa qua loa rồi bắt đầu giặt quần áo.

Quần áo lót của cô và Tường Bách Xuyên đều được cô giặt bằng tay.

Trước kia cô rất lười, toàn bộ quần áo đều giặt bằng máy, sau lại nghe mẹ nói, quần áo lót phải giặt bằng tay rồi phơi khô trên sân thượng, không được sấy khô.

Từ đó về sau, cô chỉ giặt quần áo bằng tay.

Giặt giũ rồi đem ra sân phơi nắng xong, cô trở lại phòng giữ quần áo, sắp xếp đồng đồ chưa được thu dọn mấy ngày nay.

Cô kết hợp áo somi và tây trang Tường Bách Xuyên hay mặc thành một bộ. Tuy anh chỉ đeo cà vạt trong những trường hợp quan trọng, nhưng cô vẫn thêm một chiếc cà vạt vào mỗi bộ, cạnh mỗi bộ tây trang là một chiếc áo khoác cùng màu.

Sắp xếp xong xuôi, Tô Dương lấy giấy ghi chú ra, bắt đầu vẽ tranh.

Trên tờ đầu tiên, cô vẽ một biểu cảm vừa phóng khoáng vừa tà mị, kết hợp với lời thoại: [Này, tiền sinh Tường Bách Xuyên, chào buổi sáng! Chỉ cần ngài mặc bộ quần áo này vào, bạn nhỏ Tô Dương sẽ lập tức say mê ngài, từ nay về sau, cô ấy sẽ vạn kiếp bất phục! [Nhe răng] [Cười xấu xa]]

Trên tờ thứ hai, cô vẽ một ngã tư ùn tắc giao thông, một người đàn ông mặc áo khoác đang băng qua từ lề đường, có vô số người đuổi theo xin chữ ký.

Đèn xanh sáng lên, ô tô lại khó lòng di chuyển.

Cô ghi chú ở ngoài: [Tiền sinh Tường Bách Xuyên, rõ ràng ngài biết tình trạng giao thông ở thủ đô chẳng hề lạc quan, ngài mà cứ như thế thì nhóm tài xế của thủ đô sẽ rất tuyệt vọng đấy.][Che mặt rơi lệ]]

Sau khi vẽ xong, Tô Dương tìm hai cái kẹp giấy, ghim bức thứ nhất trên túi áo tây trang của anh, bức thứ hai thì ghim trên khay áo.

Trước kia, cứ mỗi khi rảnh rỗi, cô sẽ vẽ một số bức tranh nhỏ rồi dán lên quần áo của anh. Nửa năm gần đây, vì cả hai quá bận rộn nên cô không nghĩ đến việc này.

Sau khi dán xong, thấy thời gian còn sớm, Tô Dương lại tới phòng làm việc dạo một vòng.

Kỳ nghỉ bắt đầu từ ngày hôm qua, nhưng tới hôm qua cô chưa kịp đến phòng làm việc. Hôm nay, cô chuẩn bị mang những chậu cây ưa nóng được nuôi tại đó về nhà. Nếu để ở đó hơn mười ngày, có lẽ cây sẽ bị đông lạnh tới chết.

Hôm qua, Đinh Thiên từng nói mình có thể mang cây về chăm thay Tô Dương, nhưng cô không đồng ý.

Bởi vì trong số đó, có chậu là quà mà Tường Bách Xuyên tặng cô.

Thu dọn đồ xong, vệ sĩ giúp cô một tay, cô cũng tự bê những chậu còn lại xuống tầng. Vừa đặt chậu cây vào cốp xe, một giọng nói trào phúng lạnh lùng chọt truyền đến từ sau lưng.

"Ha, mất hứng thật! Đúng là càng ngày càng có nhiều thứ chướng mắt!"

Tô Dương và vệ sĩ cùng quay đầu.

Thấy đối phương là Kiều Cẩn và người đại diện, vệ sĩ cảnh giác tiến lên, đề phòng cô ta.

Kiều Cẩn xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ.

Phòng làm việc của Tô Dương nằm ở tòa nhà A, tòa nhà B cũng có một nhà nhiếp ảnh thời trang nổi tiếng, tên tuổi lớn hơn Tô Dương rất nhiều, đã lăn lộn trong cái vòng này mười mấy năm.

Đó chính là nhà nhiếp ảnh Hàn Trình, người có quan hệ cá nhân thân thiết với Kiều Cẩn.

Tổng biên tập Duy Y của tập đoàn Mỹ Ngu đã yêu thầm Hàn Trình nhiều năm, đây chẳng còn là bí mật trong cái vòng này. Duy Y đối xử tốt với Kiều Cẩn, "đi" Tô Dương chẳng nề nang gì, không chỉ vì cô ta không đắc tội nổi với gia đình của Kiều Cẩn và muốn trèo cao, mà chủ yếu là vì muốn tiếp xúc với Hàn Trình nhiều hơn thông qua Kiều Cẩn.

Ngoài ra, quan hệ giữa Hàn Trình và Cao Tường, giám đốc điều hành của KING tại châu Á rất thân thiết. Lúc trước, quyền phát ngôn mà Kiều Cẩn tranh đoạt rồi "nhường" lại cho Tô Dương cũng là thứ cô ta có được nhờ mối quan hệ với Hàn Trình.

Tô Dương chỉ liếc Kiều Cẩn một cái rồi lại quay đầu sắp xếp mấy chậu cây.

Không cần nghĩ cũng biết, Kiều Cẩn tới đây để tìm Hàn Trình.

Những người cùng ngành gần như đều là đối thủ của nhau, cô và Hàn Trình cũng không ngoại lệ, cũng sẽ tranh đoạt tài nguyên thời trang.

Ngày trước, khi L&D ra mắt mẫu mã mới, hầu hết ảnh quảng cáo của các bộ sưu tập đều sẽ do Hàn Trình chụp. Kể từ khi cô và Carlos tình cờ "vừa gặp đã thân" tại Paris, Carlos bèn giành một trong số các bộ sưu tập cho cô.

Cũng bởi vậy, từ đó về sau, mâu thuẫn giữa cô và Hàn Trình khó lòng xóa bỏ.

Về phần khách hàng, không có bất kỳ sự giành giật nào, trước mắt, Tô Dương còn chưa tranh được với Hàn Trình. Rất nhiều minh tinh lớn trong nước còn phải hẹn trước nếu muốn được anh ta chụp ảnh, mà hiện tại cô còn chưa đạt đến trình độ ấy.

Tô Dương đóng mạnh cốp xe, hai tay phui bụi. Để đảm bảo an toàn của cô, vệ sĩ không vào xe lấy khăn ướt.

Cô ngồi lên đuôi xe, lười biếng nhìn Kiều Cẩn rồi mới đáp: "Chẳng mấy khi cô lại tự hiểu rằng bản thân mình vừa chường mắt vừa làm người ta mất hứng, hôm nay tôi thật sự muốn bấm like[2] cho cô đấy!"

[2] 点个赞 (Điểm cái khen): Thích thứ gì đó trên Weibo/ Facebook.

Lisa khẽ nói: "Em có chừng mực chút đi, vệ sĩ còn đang đứng kia kia."

Kiều Cẩn cắn môi dưới, cô ta liếc vệ sĩ, cảm thấy vô cùng khó chịu, rồi lại nhìn về phía Tô Dương. Cô ta biết, nếu cô ta không động vào Tô Dương mà chỉ mắng mỏ Tô Dương vài câu, vệ sĩ sẽ chẳng làm gì cô ta.

Hơn nữa, cô ta còn chưa ngóc tới mức ra tay đánh người.

Đừng nói là có vệ sĩ, cho dù không có thì cô ta cũng sẽ không nghĩ tới việc động chân động tay. Từ nhỏ đến lớn, ngoài cái miệng cay nghiệt, hình như cô ta còn chưa đánh ai bao giờ, cũng không biết phải xuống tay thế nào...

Kiều Cẩn lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ của bản thân, không nhịn được mà đáp trả: "Tô Dương, điều gì khiến cô nghĩ cô thượng đẳng hơn mọi người? Nếu không có Tường Bách Xuyên, cô cho rằng mình còn có thể đứng ở đây chắc? Cái hạng như bố mẹ cô có thể móc ra bao nhiêu đồng để mua mấy ảnh cho cô?"

Giọng của Tô Dương rất khê: "Bố mẹ tôi là hạng gì? Không có được bản lĩnh như bố mẹ của cô ấy hả?"

Ánh mắt kiêu căng khinh người của Kiều Cẩn lóe lên vẻ chế nhạo: "Cô tự biết thế mà còn có hỏi sao?"

Tô Dương cười: "Nhưng chính cặp bố mẹ không có bản lĩnh ấy lại nuôi được một cô con gái có thể gả cho Tường Bách Xuyên, còn hai vị thân sinh bản lĩnh nhà cô lại nuôi ra một đứa con gái quá quắt!"

Kiều Cẩn kích động ngắt lời: "Tô Dương, cô nói ai quá quắt!"

Ngữ điệu của Tô Dương vẫn không nhanh không chậm: "Người ta cũng đã kết hôn, lại chẳng thích cô, nhưng cô vẫn mặt dày mày dạn quẩn lầy người ta nhiều năm, đây không phải quá quắt thì là gì? Tôi mà là cô thì đã sớm tìm một thẩm mỹ viện uy tín để phẫu thuật cả khuôn mặt, làm người lại từ đầu rồi."

Bị chọc đến chỗ đau, Kiều Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi: "Tô Dương, cô đừng tưởng có Tường Bách Xuyên thì mọi chuyện sẽ thuận lợi! Cô vẫn còn muốn giành giải thưởng lớn để trở thành nhà nhiếp ảnh thời trang hàng đầu đúng không? Tôi sẽ không để cô được như ý đâu! Chúng ta cùng chờ xem!"

Dứt lời, cô ta cắn giận nện giày cao gót rồi đi.

Nghe xong mấy câu cuối cùng, Lisa cũng: "...". Bất đắc dĩ thở dài rồi theo sau.

Tô Dương nhìn bóng dáng tức muốn học máu của Kiều Cẩn, lại nhớ đến những câu cuối cùng cô ta nói, không biết vì sao cô chợt bật cười, cảm thấy vừa tiếu nuôi vừa bị ai thay Kiều Cẩn.

Cô ta thực sự tưởng rằng ban giám khảo đều là họ hàng nhà cô ta chắc? Đây chính là một cuộc thi lớn mang tính quốc tế đấy.

Ngay giây phút ấy, Tô Dương đột nhiên cảm thấy bản thân cũng rất ngốc nghếch vì bấy lâu nay đã phân cao thấp với một cô nàng có IQ và EQ như vậy.

Trước kia, cô còn tưởng IQ và EQ của Kiều Cẩn cũng không đến nỗi nào, ai ngờ càng tiếp xúc lại càng được mở rộng tầm mắt.

Cô tự giễu cười cười.

Sau khi Tô Dương về đến nhà, mẹ Tường đã bảo tài xế đưa cơm trưa đến cho cô. Trong điện thoại, bà nói hai ngày này bà phải ở nhà chuẩn bị đồ Tết, lại hỏi khi nào Tường Bách Xuyên về.

Tô Dương nói với bà, có lẽ là đêm nay hoặc sáng mai, hiện tại còn chưa xác định, sau khi Tường Bách Xuyên trở lại, hai vợ chồng sẽ cùng về nhà.

Mẹ Tường sung sướng cúp điện thoại.

Ăn cơm trưa xong, Tô Dương nằm ngủ một tiếng. Sau khi tỉnh giấc, cô ngồi đọc sách dưỡng thai, một ngày cứ thế qua thật nhanh.

Giải quyết xong cơm chiều, cô bắt đầu chuẩn bị làm sủi cảo.

Tường Bách Xuyên tương đối chú trọng việc ăn uống, anh không thích ăn sủi cảo đông lạnh mua ở siêu thị, nói không ngon bằng sủi cảo nhà làm. Vì thế,

cô còn đặc biệt học cách mẹ Tô nhào bột mì, trộn nhân và cán vỏ sủi cảo.

Lần đầu tiên làm hồng bung bét, nấu ra một nồi sủi cảo hỗn độn không hoàn chỉnh. Sau khi gói nhiều lần, cô mới nắm được kỹ xảo.

Khi đang cán vỏ, Tường Bách Xuyên gọi đến, hỏi cô muốn ăn cái gì để anh mua đồ về nhà.

Tô Dương: "Anh xong việc rồi hả?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ, anh chuẩn bị ra sân bay đây." Lại hỏi cô: "Em muốn ăn gì để anh ra siêu thị mua."

Tô Dương suy nghĩ: "Món gì càng chua càng tốt, anh cố gắng tránh thực phẩm nhiều chất phụ gia đi nhé."

Tường Bách Xuyên nói đã rõ rồi cúp máy. Anh cất di động, hỏi Giang Phàm đang ngồi ở ghế lái phụ: "Có đồ gì chua có thể tự làm ở nhà mà không cần chất phụ gia không nhỉ?"

Giang Phàm giật mình rồi lập tức phản ứng lại. Chị không hỏi nhiều, chỉ cười nói: "Có thể tự làm tương son trà, nhưng chỉ nên ăn một ít cho đỡ thèm thôi, về sau thì nên ngừng."

Tường Bách Xuyên gật đầu, lại hỏi chị cách làm món này, Giang Phàm tỉ mỉ nói cho anh. Sau khi nghe xong, anh ghi lại công thức trong ghi chú di động.

Khoảng 11 giờ rưỡi, Tường Bách Xuyên mới về đến nhà.

Tô Dương đã ngủ say, có để lại một tờ giấy trên đầu giường cho anh: [Sủi cảo đã gói xong, trong nồi cũng sẵn nước rồi. Lúc nào anh về thì tự nấu mà ăn nhé, có nhân tam tiên và nhân mực. Chúc tiểu ca ca dùng bữa vui vẻ ~]

Sau khi xem xong, Tường Bách Xuyên cười nhẹ, hôn cô một cái rồi vào bếp nấu sủi cảo.

Sủi cảo được đặt ở trên bàn, có những miếng được xếp thành hình chữ "tiên", hẳn chính là sủi cảo tam tiên, còn những miếng được xếp thành hình con cá, không cần nghĩ cũng biết đây là nhân mực.

Trong cuộc sống thường ngày, lúc nào cô cũng mang đến vô số niềm vui bất ngờ cho anh.

Tường chừng nhỏ bé, nhưng đều khắc sâu trong lòng anh.

Tác giả có lời muốn nói:

PS: Hôm nay tôi lại lên cầu lưu trữ đây, nhà mở hồ mới: "Bởi vì vừa lúc gặp được em", chỉ cần bấm vào chuyên mục của tôi là có thể thấy. Cảm ơn các bạn độc thân yêu:) ~

Editor: Chào mừng tiểu tiên nữ Mễ Mễ đã tới giúp Manh một tay! Và cảm ơn các độc giả đã kiên nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thời gian dần trôi, năm tháng tĩnh lặng

Edit: Mễ

Beta: Manh

Tô Dương không ngờ chính bố Tường lại tự tới đón cô và Tường Bách Xuyên về nhà, cảm thấy có phần thụ sủng nhược kinh.

Bởi vì chuẩn bị ở lại bên nhà bố mẹ chồng vài ngày, sau khi giải quyết bữa sáng, Tô Dương bắt đầu thu xếp quần áo để thay và đồ ngủ của hai vợ chồng. Thu xếp xong xuôi, cô bên xuống phòng bếp ở tầng dưới để tìm Tường Bách Xuyên.

Mới sáng sớm mà anh đã bận bịu trong phòng bếp, nói sẽ làm mứt dâu cho cô, nay đã thất bại ba lần liên tiếp.

Tường Bách Xuyên đang ném thử món mứt, nghe thấy tiếng động, anh xoay người: "Em sắp xong quần áo rồi hả?"

Anh đang rửa dâu tây, tuy đã tiêu diệt phần dâu được rửa sạch lúc trước nhưng vẫn chưa thành công làm ra mứt ngon. Cả ba lần thất bại đều là vì không canh chuẩn lửa, dẫn đến cháy nồi.

Tô Dương "Ừ" một tiếng, ôm lấy anh từ phía sau. Cô nhẹ nhàng cọ lên lưng anh, nói: "Anh đừng làm nữa, em không ăn được nhiều vậy đâu, ăn dâu cũng

giống như thể mà."

Tuy rằng dâu tây không chua chua ngọt ngọt và ngon miệng như mứt dâu, nhưng cô thật sự không muốn thấy anh thất vọng. Mà trong lòng Tường Bách Xuyên buồn bực không thôi, không ngờ làm mứt dâu còn khó hơn cả làm nghiệp vụ IPO!

Nhưng anh vẫn bình tĩnh nói: "Dù sao về sớm cũng không có việc gì làm, chúng ta chỉ cần theo kịp bữa trưa là được."

Tô Dương siết chặt vòng tay, chột ngắc đầu, nhìn sùnn mặt anh nói: "Hay là chúng ta về sớm một chút được không, về rồi có thể giúp mẹ chuyển lật vật."

Tường Bách Xuyên: "Em ngửi mùi dâu mỡ trong phòng bếp là lại buồn nôn, có về cũng chẳng giúp được gì đâu."

Sau khi rửa sạch dâu tây, anh vỗ vỗ tay cô: "Thả anh ra chút, để anh ướp đường lên dâu."

Tô Dương buông tay, nhưng vẫn nắm tạp dề của anh, cùng anh đi tới phía bên kia bàn bếp. Cô tựa vào bệ bếp, nhìn anh chăm chú làm khâu chuẩn bị.

Ướp xong dâu tây, Tường Bách Xuyên lại vào phòng khách tách quả óc chó cho cô. Kể từ khi mang thai, ngày nào cô cũng ăn mấy quả.

Tường Bách Xuyên ngồi trước bàn ăn, đặt thùng rác trước mặt, bắt đầu quá trình tách vỏ. Tô Dương ngồi sát bên người anh, thỉnh thoảng, ngón trỏ và ngón giữa của cô lại treo từ tay lên vai, sau đó lại tiếp tục leo lên mặt và sống mũi của người nào đó.

Tường Bách Xuyên bật cười, bất đắc dĩ nói: "Đừng quấy nữa."

Rồi anh bảo, "Nếu em thấy chán thì đi đọc sách đi."

Ngập ngừng một chút: "Hoặc là nói chuyện với anh cũng được."

Tô Dương bèn hỏi anh về dự án hợp tác giữa LACA cùng Phương Vinh.

Tường Bách Xuyên nói: "Hôm qua Dung tổng cũng có mặt tại Hồng Kông, ba người bọn anh gặp mặt, đạt được thỏa thuận ban đầu, lấy tên di động là R129."

Tô Dương kinh ngạc: "R129?"

129, một con số rất nhạy cảm.

Tường Bách Xuyên tiếp tục tách quả óc chó, hơi gật đầu: "Đúng như em đoán đấy."

Tô Dương cười: "Có liên quan tới 129 chiếc máy ảnh phải không anh?"

Tường Bách Xuyên: "Ừ, sau khi xem một số cảnh ngoài lề mà em quay về quảng cáo lần trước từ di động của tổng giám đốc LACA, Dung tổng rất xúc động với tường camera kia. Sau khi thương lượng, bọn anh mới quyết định chọn cái tên đấy."

Tô Dương kích động hồi lâu, sau lại hỏi thời điểm di động được tung ra thị trường.

Tường Bách Xuyên nói: "Ngày 29 tháng 7."

Tô Dương đứng dậy, in một nụ hôn lên mặt anh. Anh còn nói, đến lúc đó cô có thể tới buổi họp báo để cổ động.

Tường Bách Xuyên đưa quả óc chó đã được tách vỏ vào miệng Tô Dương, cô nằm sấp trên bàn, vừa nhai kỹ óc chó vừa lẳng lặng nhìn anh. Dáng vẻ nghiêm túc khi làm việc này của anh khiến cô không khỏi động tâm, vô thức muốn chạm lên ấn đường của anh.

Chợt, cô ngồi dậy: "Em muốn tựa lên lưng anh."

Cái ghế Tường Bách Xuyên đang ngồi là ghế dựa, không tiện cho việc này. Anh nói: "Em tìm ghế băng ra đây."

Tô Dương ra ban công, cầm một chiếc ghế gỗ tròn vào thay cho cái ghế anh đang ngồi. Cô ngồi trên ghế, ôm anh từ phía sau, sùnn mặt dán lên lưng anh.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu lên hai bóng hình.

Giờ khắc này, thời gian dần trôi, năm tháng tĩnh lặng.

Chẳng bao lâu sau, ánh nắng đã sưởi ấm lưng của Tô Dương. Cô híp mắt lại, ngáp một cái.

Tường Bách Xuyên hỏi: "Lại buồn ngủ hả?"

Tô Dương siết chặt eo anh: "Không phải, chỉ là thấy buồn ngủ khi tựa lên lưng anh thôi."

Tường Bách Xuyên: "..."

Sau đó, anh bắt đầu kể câu chuyện tiếng Đức đã được kể vô số lần kia. Mới kể được một nửa, di động trong túi tạp dề rung lên. Tường Bách Xuyên rút di động ra, là bố Tường gọi đến.

Anh nhận cuộc gọi: "A lô, bố ạ."

Bố Tường: "Bố có việc cần xử lý gần chỗ hai đứa, nửa tiếng sau sẽ xong, vừa khéo tiện đường qua đón hai đứa luôn, đỡ phải lái xe đi lại."

Tường Bách Xuyên: "Bây giờ đang là Tết, bố còn bận gì thế ạ?"

Bố Tường nghe lời, lạnh lùng nói: "Chuyện của người lớn, mấy đứa trẻ các con bớt hỏi đi!"

Tường Bách Xuyên cười, không lật tẩy ông, nhưng anh cũng rất bất ngờ khi biết ông sẽ tự đến đón bọn họ.

Có lẽ là vì Tô Dương khuyên được anh về nhà nên mới khiến ông càng nhượng nhịn hơn.

Anh nói: "Vâng, khi nào gần đến nơi thì bố gọi cho con nhé."

Tô Dương nghe xong cũng kinh ngạc không thôi, trong lòng vừa cảm động lại vừa cảm khái, càng thêm thấu hiểu tấm lòng của bậc cha mẹ trong thiên hạ.

Tại nhà họ Tường.

Sau bữa trưa, khi Tường Bách Xuyên vừa định đưa Tô Dương lên tầng nghỉ ngơi, mẹ Tường bảo hai người chờ, bà có quà cho Tô Dương. Cô còn đang tò mò không biết đó là món quà gì, bà đã lấy ra một hộp quà được đóng gói rất đẹp từ phòng sách rồi đưa cho cô: "Mấy hôm trước bố con vừa mang thứ này từ nước ngoài về cho con đây, mở ra xem có thích không."

Bố Tường: "..."

Ông mua quà cho Tô Dương từ bao giờ?

Chính ông còn đang tò mò về món quà trong chiếc hộp lớn ấy đây!

Vừa nghe mẹ Tường nói đây là đồ bố Tường tặng, Tường Bách Xuyên không khỏi nghĩ đó là album ảnh, vội vàng cầm hộp quà trong tay Tô Dương: "Bây giờ em đang mang thai, không thể cầm vật nặng."

Tô Dương không hiểu rõ sự "phức tạp" trong chuyện này, chỉ nhìn anh với ánh mắt ảm áp.

Anh không mở quà ngay tại chỗ mà dắt Tô Dương lên tầng. Hai vợ chồng vừa khuất bóng, bố Tường không nhịn được hỏi: "Trong đây là cái gì thế?"

Mẹ Tường: "Máy ảnh."

Bố Tường nhìn bà thật lâu, cố gắng điều tiết tâm trạng: "Bản thân bà tự tay mua đồ mà sao lại còn bảo là tôi tặng!"

Rõ ràng ý nghĩa của món quà này chính là cho phép Tô Dương tiếp tục sự nghiệp chụp ảnh, nhưng ông nào có ủng hộ việc này. Không đúng, phải là tuyệt đối không ủng hộ chứ!

Mẹ Tường cười nói: "Chúng ta đã là vợ chồng già rồi, nói là người nào đưa mà chẳng giống nhau. Hơn nữa, quà còn được mua bằng tiền của ông, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà tranh công chứ, đúng không ông xã?"

Bố Tường hừ lạnh một tiếng, mẹ Tường thì cười thầm ở trong lòng.

Mà lúc này, ở tầng trên.

Vừa vào phòng ngủ, Tô Dương đã vội vàng muốn mở quà. Tường Bách Xuyên thương lượng với cô thật lâu, nói quà phải mở trong đêm giao thừa mới có ý nghĩa.

Tô Dương không chịu: "Em muốn mở bây giờ cơ."

Bướng bỉnh tựa như một đứa trẻ.

Tường Bách Xuyên thở dài, ráng đấu tranh lần cuối: "Sao em lại trẻ con thế."

Sau đó, anh cúi đầu hôn cô, hòng phân tán lực chú ý. Suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ cần cô không mở quà ngay bây giờ, anh có thể tráo thành món khác.

Chỉ cần không phải album là được.

Anh không chắc bên trong có phải album hay không, nếu chỉ dựa vào trọng lượng của hộp quà thì anh nhất thời không phân biệt được. Những cuốn album thời xưa đều rất nhẹ, không nặng trịch trịch vì có trang bìa làm từ thủy tinh hoặc thủy tinh công nghiệp như album thời nay.

Tường Bách Xuyên hôn cô một hồi, giúp cô thay đồ ngủ: "Em ngủ một lát đi."

Tô Dương vừa định mở miệng, ngay lập tức bị anh chặn lại.

Tường Bách Xuyên đặt cô nằm thẳng trên giường, hôn cô với sự kiên nhẫn và dịu dàng chưa từng có. Tô Dương có chút ý loạn tình mê, cũng bắt đầu đáp lại anh.

Mười mấy phút sau, Tường Bách Xuyên rời khỏi môi cô, đặt một nụ hôn lên vàng trán.

Tô Dương hỏi: "Bây giờ em có thể mở quà được chưa?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh không ngừng chớp chớp mắt.

Cuối cùng, món quà ấy vẫn được mở ra. Khi thấy bên trong là một chiếc máy ảnh, Tường Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Tô Dương tỉnh giấc trưa, Tường Bách Xuyên đã rời phòng ngủ. Cô nằm trên giường, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải.

Căn phòng này là nơi anh ở từ tấm bé, chiếc giường này là nơi anh từng ngã lưng. Mọi thứ trong phòng đều đem lại cảm giác thân thuộc cho cô, có thứ mùi giống hệt mùi của anh.

Tô Dương ngồi dậy, dựng gối rồi tựa lên đầu giường, nhắn tin cho Tường Bách Xuyên: [Em dậy rồi.]

Cô không biết bố Tường có còn ở dưới nhà hay không, sợ phải xuống tầng một mình vì không biết phải trò chuyện thế nào với ông.

Tường Bách Xuyên: [Anh đang họp trực tuyến, em cứ ở phòng đọc sách đi, cuộc họp sắp kết thúc rồi.]

Tô Dương: [Sách ở đâu thế anh?]

Tường Bách Xuyên: [Em tự tìm ở trong tủ đầu giường nhé, đều là tác phẩm nổi tiếng thế giới bản tiếng Anh đấy.]

Tô Dương loay hoay ở tủ bên phải, không tìm thấy sách mà chỉ thấy vài cuốn tạp chí tài chính và kinh tế. Cô sang tìm ở tủ bên kia, trong ngăn tủ đầu tiên chính là các kiệt tác. Có rất nhiều cuốn cô đã từng đọc, nhưng cô chỉ đọc bản Trung. Nay cũng đã quên gần hết, cô bèn tìm cuốn mình thích rồi lật xem.

Không ngờ trong sách còn kẹp đồ, sách vừa mở, đồ rơi xuống sàn.

Cô khom lưng nhặt món đồ lên.

Đó là một tờ bìa to xấp xỉ một trang sách, trên bìa dán sticker hình cô, mặt trước và mặt sau đều được ép dẻo. Tất cả những bức ảnh vẫn sắc nét như nhiều năm trước, chẳng hề có bất kỳ dấu hiệu ố vàng nào.

Tô Dương nhìn tấm bìa này, ngón tay khẽ run lên. Cô có thể khẳng định, cô chưa bao giờ đưa những chiếc sticker này cho Tường Bách Xuyên.

Đó là lần đầu tiên cô sử dụng máy chụp hình tự động^[1], còn chụp ảnh rất lâu, lâu tới mức Lục Duệ Thành cùng Cố Hằng đều vô cùng mất kiên nhẫn.

Cô nhớ khi ấy mình từng in ba phần, nhưng vẫn không đủ để dán vào nhật ký cá nhân. Cuốn nhật ký ấy được giữ gìn tới nay, là một quyển sổ có mặt mã chứa đựng những bí mật và tâm tình nhỏ nhỏ của cô.

Mười mấy năm qua đi, dù mặt mã đã chẳng nhạy như xưa, sticker cũng từ từ phai màu, cô vẫn còn nhớ rõ tâm trạng của mình khi chụp ảnh.

Khi ấy... Anh cũng ở trong cửa tiệm kia sao? Chẳng lẽ đó là lần thứ ba anh nhìn thấy cô?

Nhưng cô lại chẳng có chút ấn tượng nào.

Thật lâu sau, Tô Dương mới hoàn hồn. Cô kẹp lại tờ bìa vào sách, trả về vị trí cũ. Có lẽ là vì chuyện đã xảy ra quá lâu, thế nên chính bản thân anh mới quên mất sự tồn tại của tấm bìa kia.

Sau khi cất sách, Tô Dương bước sang tủ đầu giường bên kia, cầm cuốn tạp chí tài chính và kinh tế.

Cô quay lại giường, tùy ý mở một trang, lơ đãng đọc lướt, trong đầu hoàn toàn bị chuyện sticker chiếm đóng.

Thấy mình đọc không vào, cô tiện tay đặt cuốn tạp chí lên tủ đầu giường, bắt đầu nghe nhạc dương cầm đường thai.

Lúc này, cửa phòng ngủ chợt bị đẩy ra, Tường Bách Xuyên hô hấp dồn dập bước vào phòng. Thấy cô đang nhắm mắt nghe nhạc, lại nhìn cuốn tạp chí tài chính và kinh tế trên tủ đầu giường, sự căng thẳng trong lòng mới biến mất.

Nghe được động tĩnh, Tô Dương mở mắt, tỏ vẻ không hay biết gì: "Anh hợp xong rồi à?"

Tường Bách Xuyên: "Sắp xong rồi, anh qua đây xem tình hình của em."

Tô Dương chỉ chỉ tạp chí: "Toàn là số từ mấy năm trước rồi, mà em đã chẳng thích xem loại tạp chí này. Anh nói có tiểu thuyết tiếng Anh trong tủ, nhưng làm gì có đâu."

Tường Bách Xuyên cười khê: "Ồ tủ đầu giường bên này cơ." Lại hỏi: "Em có muốn đọc không?"

Tô Dương giả bộ tò mò: "Có những kiệt tác gì thế, để em thử xem có thích hay không."

Tường Bách Xuyên cũng đã quên rốt cuộc là anh kẹp ảnh ở quyển nào, nhưng hẳn là không phải quyển đầu tiên. Anh chọn quyển đầu cho cô: "Quyển này thì sao?"

Chính anh cũng chợt dạ lật xem một lượt, bên trong không có ảnh chụp.

Tô Dương nhìn bìa, không phải quyển vừa rồi. Nhưng cô không thể nói cô thích quyển này, nếu đã diễn thì phải diễn cho giống. Cô nói: "Quyển này hả, lúc trước em đọc bản Trung đã không thích rồi."

Tường Bách Xuyên lại kiểm tra quyển thứ hai bên trong ngăn kéo, nhìn xem bên trong có ảnh chụp hay không. Tô Dương làm bộ tò mò, rướn cổ ra nhìn: "Anh tìm gì đấy?" Lại cười trêu ghẹo: "Không phải là có thư tình của cô nào đấy chứ?"

Tường Bách Xuyên nói: "Chỉ có thư tình của em cho anh thôi."

Quyển thứ hai cũng không có ảnh, anh an tâm đưa đồ cho cô.

"Anh nhớ trước kia em rất thích quyển này, từng đọc lên bản Trung trong tiết vật lý năm cấp ba, bị thầy giáo phát hiện, tịch thu rồi còn bắt em làm kiểm điểm."

Tô Dương cười: "Anh còn nhớ rõ chuyện này sao? Khi đó em kém thế cơ á?"

Tường Bách Xuyên: "Em tưởng mình là học sinh ngoan sao?"

Anh cầm mấy quyển sách còn lại trong ngăn kéo, chuẩn bị mang vào phòng làm việc, nói với cô: "Em đọc sách đi, khi nào hợp xong anh thì anh qua."

Ra khỏi phòng ngủ, chỉ khi tìm thấy tờ bìa cứng kia, Tường Bách Xuyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi, trong lúc đang hợp, anh chợt nhớ đến tấm bìa dán sticker được kẹp trong sách, vội vàng nói với tăng cấp cao là mình có một cuộc điện thoại quan trọng phải tiếp, tạm dừng cuộc họp rồi chạy qua.

Không phải anh không muốn cho cô xem, mà anh chỉ không muốn khiến cô thêm áy náy.

Mỗi khi anh nhìn thấy cô, cô lại chẳng bao giờ chú ý tới anh.

Quan trọng nhất là, lần nào cô cũng ở cạnh Lục Duật Thành cùng Cố Hằng.

Kỷ niệm không quá tốt đẹp như vậy cứ để một mình anh ghi nhớ là được.

*

Hôm sau, vào ngày giao thừa.

Tô Dương không ngờ bố Tường sẽ tự mình xuống bếp, ông nói bản thân đã không nấu nướng nhiều năm, không thể chắc chắn về chất lượng của thành phẩm. Trước mặt con dâu, mẹ Tường đương nhiên phải giữ mặt mũi cho ông: "Ông yên tâm, chỉ cần là món ông làm thì tôi sẽ ăn, làm nhiều ăn nhiều, làm ít ăn ít!"

Trong bữa cơm tất niên, ngoài Tô Dương không tham gia nấu nướng, bố mẹ Tường cùng Tường Bách Xuyên đều xuống bếp làm món sở trường, Tường Bách Xuyên còn mang sủi cảo của Tô Dương qua.

Đêm đó, anh chỉ ăn khoảng mười cái sủi cảo, phần còn lại được đặt trong tủ lạnh. Lúc bố Tường đến đón hai vợ chồng, anh bèn mang toàn bộ sủi cảo theo.

Bữa cơm tất niên có phần cụt hứng, tuy nhiên, đây chỉ là cảm giác của một mình Tô Dương, bởi vì khi Tường Bách Xuyên gấp một miếng thịt kho tàu cho cô, dạ dày cô đột nhiên quặn lên.

Cô không nhin nổi, vọt vào nhà vệ sinh. Lúc Tường Bách Xuyên tắt tá đuổi kịp, cô đã nôn sạch sành sanh.

Anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô: "Thoải mái hơn chưa em?"

Tô Dương gạt đầu, đôi mắt ướt rượt nhìn về phía Tường Bách Xuyên, dờ khóc dờ cười hỏi: "Cả nhà còn ăn tiếp được không anh?"

Tường Bách Xuyên đưa ly nước ấm cho cô, an ủi: "Chuyện bình thường thôi mà, lúc mẹ hoài thai anh, nhất định bà cũng đã từng như vậy."

Đoạn, anh lau mặt cho cô bằng khăn ấm. Mỗi khi nhìn đôi mắt sưng nước vì nôn nghén của cô, Tường Bách Xuyên lại đau lòng.

Anh đỡ cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm.

Trước kia, Tô Dương thích nhất những cái ôm và cái hôn có thể xua tan tâm tình xấu của anh, nhưng hiện tại đã không còn như vậy nữa.

Đương lúc anh đang hôn cô, Tô Dương lại đẩy anh ra, xoay người bước về phía bồn cầu.

Tường Bách Xuyên buồn bực: "..."

Khi quay lại bàn ăn, mẹ Tường đã múc thêm một chén cháo cho cô: "Mẹ đã sớm ninh cháo cho con rồi, sợ con không ăn được thịt."

Sau đó, bà đặt đĩa cải bó xôi cùng khoai tây thái sợi trước mặt cô: "Con ăn chút món thanh đạm đi, mấy tháng đầu đều như vậy đấy, hồi xưa mẹ còn nghén nặng hơn con, ăn cái gì là nôn cái nấy."

Tô Dương cảm ơn bà rồi bắt đầu ăn cháo.

Bởi vì vừa mệt vừa ham ngủ, chưa đến 10 giờ, Tô Dương đã lên tầng chuẩn bị đi ngủ.

Sau khi vào phòng, cô nhắn tin chúc Tết Lục Duật Thành và Cố Hằng rồi gọi điện thoại cho bố mẹ của hai người, nói năm nay mệt mỏi, không thể thức đến nửa đêm nên đành gọi trước.

Những năm trước, cô đều chờ qua 12 giờ đêm mới gọi điện chúc Tết. Năm nay quả thực là không dần nổi, mí trên mí dưới liên tục đánh nhau.

Bố mẹ Cố cùng bố mẹ Lục biết cô đang mang thai, đều dặn cô đi ngủ sớm.

Sau khi gọi cho bốn vị trưởng bối, cô lại hàn huyên với bố mẹ Tô qua video trong chốc lát, sau khi thấy cô ngáp ngắn ngáp dài, bố mẹ bèn giục cô đi ngủ.

Tô Dương vừa nằm lên giường, Lục Duật Thành liền gọi đến.

Cô nói: "Không phải cậu kéo tôi vào danh sách đen rồi sao!"

Lục Duật Thành nằm trên lan can sân thượng, miệng hút thuốc, không nói lời nào.

Tết của hiện tại không náo nhiệt bằng quá khứ, trước đây, mỗi khi Tết đến, pháo hoa giăng đầy trời, đâu đâu cũng vang vọng tiếng pháo.

Nhưng nay chỉ còn lại sự vắng lặng.

Tô Dương không nghe thấy âm thanh gì, lại nói: "Lục Duật Thành, cậu mà cứ tiếp tục như vậy thì tôi cúp máy đây."

Lục Duật Thành chậm rãi nhả khói: "Mấy lời chúc Tết quá đung tục, trước kia đều nói mãi rồi, chẳng có ý gì mới để nói cả."

Tô Dương: "..."

Không tài nào nhìn thấu tư duy của người này.

"Nếu không có lời nào để nói, cậu còn gọi điện thoại làm gì? Cúp máy đi, tôi buồn ngủ lắm rồi."

Lục Duật Thành hỏi: "Có phải sau khi treo máy tôi cậu sẽ tắt máy không?"

Tô Dương: "... Phải!"

Lục Duật Thành: "Nếu cậu tắt máy thì giờ tôi cúp liền."

Tô Dương cảm thấy không thể hiểu nổi: "Nếu tôi không tắt thì sao?"

Lục Duật Thành: "Thế thì đây không cúp."

Tô Dương: "..."

Lục Duật Thành sâu sắc nói: "Chắc Cố Hằng sắp gọi cho cậu đến nơi rồi, cậu ta càng muốn gọi, tôi lại càng không để cậu ta được như ý."

Tô Dương: "..."

Sau đó, đương lúc hai người đang nói chuyện phiếm, cuộc gọi của Lục Duật Thành tự động kết thúc. Thật lâu sau cô mới nghe nói, di động của hắn bị nhiễm virus.

Khi Tưởng Bách Xuyên tắm rửa rồi vào phòng, Tô Dương vẫn còn đang thức, lăn qua lăn lại ở trên giường. Anh bước tới, ngồi lên giường, "Nằm yên, đừng hoảng một chút! Anh tưởng em bảo em mệt chứ? Sao còn chưa ngủ?"

Tô Dương: "Em hết buồn ngủ rồi." Lại hỏi: "Anh cũng đi ngủ sớm há?"

Hiện tại mới là 10 giờ tối.

Tưởng Bách Xuyên ừ một tiếng, duỗi tay túm gối đầu, tựa lên đầu giường.

Tô Dương bò dậy, nằm trên người anh, hai tay đặt trên ngực, cầm gác trên cánh tay, hơi hơi ngửa đầu nhìn anh. Tưởng Bách Xuyên kéo chăn đắp cho cô, ngón tay nhẹ nhàng quần quýt sợi tóc của cô, chợt hỏi: "Mai là ngày đầu năm mới, em có muốn thay đổi về ngoài không?"

Tô Dương cười hỏi: "Thay thế nào?"

Tưởng Bách Xuyên ra hiệu cho cô ngồi dậy, "Anh tết tóc cho em, ngày mai có ngay một mái tóc xoăn."

Tô Dương: "Thế thì phải tết bao nhiêu bím tóc đây," Cô không khỏi nhớ, ngày trước anh cũng tết tóc cho cô.

Đứt lòi, cô ngồi dậy từ trên người anh.

Tưởng Bách Xuyên: "Dù sao cũng đang rảnh rồi mà."

Năm cô mười mấy tuổi đã thích như vậy, bố mẹ vợ không cho phép cô uốn tóc, thấy cô trông mà thèm, khi mẹ vợ rảnh rồi, bà sẽ tết tóc cho cô trước khi ngủ. Bà tết bím nhỏ, mỗi lần đều phải tết bốn, năm mươi bím tóc, hôm sau gỡ ra sẽ có ngay một mái tóc xoăn lộn nhỏ tinh tế, còn đẹp hơn cả uốn tóc.

Sau này, khi hai người ở bên nhau, cô không tiện làm cho bản thân nên bảo anh học tết. Mới đầu tay chân anh vụng về, thường kéo đứt tóc cô, khiến cô đau tới mức hồ âm lên, phải làm vô số lần mới quen tay hay việc. Cô còn nói, cô đang đặc biệt đào tạo tay nghề của anh vì tiểu tình nhân tương lai.

Tưởng Bách Xuyên hỏi mượn một ít chun màu đen từ mẹ Tưởng rồi tìm một chiếc lược. Tô Dương ngồi trên ghế tròn, đưa lưng về phía anh, lười biếng tựa lên người ở đằng sau.

Tóc cô rất dài, Tưởng Bách Xuyên chọn tết tóc từ phía trên, dù cô có tựa lên người anh cũng không ảnh hưởng gì.

Khi tết đến bím tóc thứ hai mươi, Tô Dương bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

Tưởng Bách Xuyên: "Em nằm đi, để anh tết cho."

Tô Dương buồn ngủ tới mức mí trên đánh xuống mí dưới, gật đầu đồng ý.

Anh trải một chiếc khăn tắm lớn lên giường, đợi cô nằm xuống, anh bèn ngồi khoanh chân trên giường để tết tóc cho cô.

*

Năm nay, ngoài việc khó có thể ăn ngon vì nôn nghén, những việc khác đều khiến Tô Dương cảm thấy mình như trở về ngày Tết khi còn bé.

Mặc quần áo mới, nhận tiền mừng tuổi.

Sáng sớm thức giấc, Tưởng Bách Xuyên lấy cho cô một bộ đồ mới, một chiếc váy dài kiểu mới của thương hiệu nào đó do mẹ chồng tặng.

Tô Dương ngồi dậy: "Em chưa tặng gì cho bố mẹ cả."

Tưởng Bách Xuyên: "Em đã tặng thứ quý giá nhất rồi."

Sau đó, anh cúi đầu hôn lên cái bụng nhỏ của cô.

Tô Dương nở nụ cười.

Tưởng Bách Xuyên bắt đầu giúp cô đổi váy, tiếp tục nói: "Mỗi khi có tuần lễ thời trang, không phải em đều sẽ mang quần áo cùng phụ kiện kiểu mới về cho mẹ anh sao? Không nhất thiết phải tặng gì khi đến năm mới đâu, quà cáp ấy hả, thấy gì phù hợp thì tặng thôi, không cần phải là nhân dịp gì cả."

Tô Dương mỉm môi: "Nhưng hình như em chưa bao giờ tặng quà cho bố."

Tường Bách Xuyên: "Anh đã nói bộ trà cụ mà anh tặng là do em mua rồi."

Tô Dương ôm cổ anh, hôn lên khóe môi anh: "Tối nay có thưởng."

Tường Bách Xuyên bóp eo cô: "Đêm nào em chẳng nói vậy, bao giờ thì em trả thưởng đây?"

Cô vui mặt nơi cổ anh, khẽ khàng cọ cọ: "Trước cứ cho em khát đã, sau khi sinh xong sẽ trả hết cho anh."

Tường Bách Xuyên nâng cằm cô lên rồi cắn một cái. Sau khi mặc quần áo cho cô, anh kiên nhẫn gỡ từng bím tóc, mái tóc xoăn lộn nhò tinh tế xinh đẹp đã thành hình.

Sau khi tắm rửa, chỉnh trang đầu tóc, anh dắt cô xuống tầng.

Bố mẹ Tường đã làm xong bữa sáng, đang ngồi chờ Tường Bách Xuyên cùng Tô Dương. Thấy hai vợ chồng xuống nhà, mẹ Tường ra hiệu cho bố Tường lấy bao lì xì.

Nhìn hai bao lì xì, Tô Dương nhất thời sững sốt. Cô chớp chớp mắt, nói: "Mẹ, con đã lớn lắm rồi, bố mẹ không cần phải mừng tuổi cho con đâu ạ."

Mẹ Tường khẽ cười: "Dù con có lớn thế nào, trong mắt chúng ta, con vẫn chỉ là một đứa bé thôi."

Tường Bách Xuyên nhận thay Tô Dương: "Lì xì của con đâu?"

Bố Tường "A" một tiếng, không nhìn được mà liếc xéo anh, đoạn chậm rãi nói: "Đây đều là của Tô Dương hết, không có phần của con đâu. Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi? Đàn ông đàn ông ba mươi mấy tuổi đầu mà còn không biết xấu hổ vói lì xì, tưởng là mình bé lắm chắc."

Tường Bách Xuyên: "..."

Tô Dương nén cười, nhìn anh ăn quả đắng thật là thú vị!

[1] Tình tiết về máy chụp hình tự động nằm trong chương 56.

Tác giả có lời muốn nói:

P.a: Về son tra, chưa hẳn người phụ nữ có thai nào cũng ăn được. Lúc trước tôi ăn được, nhưng không có nghĩa là thể chất của tất cả mọi người đều hợp với món này.

Vì sợ "dạy sai" không ít cô gái đang theo dõi truyện nên tôi đã đổi thành mứt dâu.

Cảm ơn những bạn đã nêu ý kiến, moaaazzz~

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Một chiếc ô, hai bóng hình, anh gìn giữ hạnh phúc của cô

Convert: Sakahara

Edito || Beta: Manh

Trong khoảng thời gian này, đầu đề các trang giải trí cùng từ khóa nóng trên Weibo đều bị Tô Dương chiếm giữ không ngừng.

Nào là tay trong tay với Tường Bách Xuyên tại buổi công chiếu phim "Những đêm không ngủ ở phố Wall" để cổ động cho diễn viên chính Cố Hằng, nào là cùng tham gia lễ kỷ niệm của nữ trang KING với bạn thân Tô Nịnh Nịnh.

Xuyên suốt sự kiện, Tô Nịnh Nịnh chăm sóc cô vô cùng chu đáo.

Có cư dân mạng tinh mắt còn phát hiện, nhà nhiếp ảnh hiếm khi nào lộ diện này không đi giày cao gót.

Vì thế, người hâm mộ suy đoán, có lẽ là cô mang thai.

Lễ tình nhân năm nay cũng là ngày quảng cáo của LACA chính thức được tung ra, có hơn hai triệu lượt share video về tường máy ảnh ở trên mạng. Đặc biệt, sau khi LACA tuyên bố những chiếc máy ảnh này đều thuộc về Tô Dương, tường máy ảnh cũng mượn được từ cô, trên mạng bắt đầu lưu truyền một câu: Có một loại tình yêu vĩnh cửu mang tên Tường Bách Xuyên và Tô Dương.

Mấy ngày nay, Kiều Cần không muốn nhìn tin tức trên trang giải trí, tất cả đều liên quan tới Tô Dương, cô ta cũng chẳng buồn đăng nhập Weibo, trên đó có rất nhiều bình luận mỉa mai chế nhạo.

Cô ta ném di động lên tủ đầu giường, vui mình ở trên giường.

Tết năm nay, cô ta chỉ ở lì trong nhà, ngay cả đi chúc Tết người thân cũng không tham gia, tiếp tục chiến tranh lạnh với bố Kiều. Ngày mừng hai Tết âm, mẹ Kiều về bên nhà ngoại, bảo cô ta đi cùng, cô ta lại bực bội từ chối.

Bà bèn uyển chuyển nói, có một số việc đã là quá khứ, con người phải hướng về tương lai mà sống, đừng tiếp tục làm trong giới giải trí mà hãy mở một cửa hàng mình thích rồi sớm kết hôn.

Cô ta lập tức nổi đóa, vẫn còn nhớ rõ lời mình từng nói cho tới tận bây giờ: "Mẹ, có phải hiện tại cả mẹ cũng ngứa mắt với con, muốn gả quách con đi không? Mắt không thấy tâm không phiền phải không!?"

Khi ấy bà nom có vẻ kinh ngạc, nhưng Kiều Cần vẫn chưa nghĩ nhiều, chỉ cho là bà cảm thấy khó tin khi bị cô ta nhìn thấu. Cô ta tiếp tục: "Sau này mẹ đừng nhắc tới chuyện đi xem mắt nữa, nếu người kia không phải Tường Bách Xuyên thì cả đời này con sẽ sống độc thân cả đời!"

Mẹ Kiều thở dài, "Nghe nói năm nay Tô Dương ăn Tết ở nhà họ Tường, chú hai Tường còn tự tay xuống bếp, họ hàng bên đó còn bảo..."

Bà chán chừ, không nói tiếp.

Cô ta hỏi: "Còn bảo gì ạ?"

Mẹ Kiều: "Còn bảo là... Tô Dương đã mang thai."

Khi ấy, cô ta phần nộ tới mức ném vỡ cốc, ngồi khóc nức nở thật lâu, vài ngày sau vẫn không ra khỏi cửa. Cô ta nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao tất cả chuyện tốt đẹp nhất đều thuộc về Tô Dương, mà cô ta lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Dương hạnh phúc.

Di động trên tủ đầu giường chọt reo chuông, kéo Kiều Cần về hiện thực. Cô ta ngồi dậy, với lấy di động, là điện thoại của Lisa.

Kiều Cần điều chỉnh nhịp thở, hỏi: "Cần phải sang Paris trước buổi trình diễn hả chị?"

Mấy hôm trước, Lisa từng nói có lẽ phải bay qua trước mấy ngày.

Lisa khẽ thở dài, ngừng vài giây rồi mới mở miệng: "Phía MU nói... Năm nay họ muốn thay một số gương mặt mới cho dàn người mẫu trình diễn catwalk."

Tim Kiều Cần đập thình thịch, trong lòng lạnh buốt, khó có thể tin mà xác nhận lại: "Ý chị là... Phần đi catwalk của em bị hủy bỏ sao? Là ai quyết định việc này?"

Dựa vào cái gì!

Lisa đáp: "Chị cũng không nắm rõ tình huống cụ thể, thư ký của giám đốc sáng tạo[1] MU châu Á cũng chỉ vừa chuyển lời thôi. Về hợp đồng của em, cô ta nói cứ làm theo quy trình pháp lý là được."

[1] 品牌的创意总监 (Creative Director, hay Giám đốc Sáng tạo) là người chịu trách nhiệm tạo hình cho thương hiệu, đảm bảo sự tinh tế và thống nhất về hình ảnh, cảm xúc và thông điệp trên mọi kênh giao tiếp.

Kiều Cần hừ lạnh một tiếng, quy trình pháp lý cái khi gì, đây chính là bí mật trong ngành mà người nào cũng biết, ai có lai lịch thì kẻ đó sẽ ngồi lên đầu người khác.

Cô ta chỉ có thể nghĩ đến Tường Bách Xuyên, hẳn là anh giờ trò quý này.

Lisa đang muốn an ủi Kiều Cần, cô ta đã trực tiếp cúp máy, bấm số gọi cho Hàn Trinh, hỏi anh ta đang ở đâu.

Hàn Trinh đang ở trong phòng làm việc, "Làm sao thế?"

Kiều Cần: "Anh có biết phần diễn của tôi tại tuần lễ thời trang đã bị hủy bỏ rồi không?"

Ban đầu anh ta chính là bên trung gian giới thiệu, anh ta thân thiết với giám đốc sáng tạo của thương hiệu MU như vậy thì không có lý do gì mà không biết việc này.

Hàn Trinh: "Ừ, tôi cũng chỉ vừa biết thôi."

Anh ta chỉ là một nhà nhiếp ảnh, không có đủ năng lực để thay đổi quyết định của tầng cấp cao MU.

Kiều Cẩn xoa huyệt thái dương giật giật, hỏi: "Có cách nào để cứu vãn tình hình không?"

Hàn Trinh châm lửa cho thuốc, "Hắn là không, người thế chỗ cô là một gương mặt mới mà MU vừa sử dụng năm nay, có người nói cô ta có quan hệ rất tốt với thiết kế trưởng của MU."

Người trong giới đều biết tầm quan trọng của thiết kế trưởng thuộc một thương hiệu, ngay cả tổng giám đốc cũng phải nhường ba phần.

Trái tim Kiều Cẩn hoàn toàn băng giá, sự nghiệp người mẫu của cô ta dường như đã chìm trong bóng tối.

Cô ta hỏi: "Vì sao lại cứ phải là tôi? Là Tường Bách Xuyên làm phải không?"

Hàn Trinh tựa lên cửa sổ, gảy tàn thuốc trong gạt tàn: "Chuyện này thì tôi không rõ lắm, nếu cô nghi ngờ anh ta thì chỉ có một khả năng."

Kiều Cẩn: "Khả năng gì?"

Hàn Trinh: "Tường Bách Xuyên ngáng chân cô thông qua tổng giám đốc của KING. Tôi nghe nói quan hệ giữa thiết kế trưởng của MU và Chu tổng không tồi, chắc cô người mẫu mới kia tiếp xúc được với thiết kế trưởng nhờ quan hệ của Chu tổng."

Kiều Cẩn híp mắt, chính KING cũng là người đá cô ta ra khỏi chương trình truyền hình thực tế trước đó.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nếu là tổng giám đốc của KING thì ông ta quả thực có năng lực để làm những việc ấy.

Hàn Trinh cũng mất hứng hút thuốc, anh dụi mạnh thuốc vào gạt tàn.

"Kiều Cẩn, có nhất thiết phải lún sâu trong bóng tối như vậy không?"

Vì sao cứ phải là Tường Bách Xuyên?

Kiều Cẩn: "Hàn Trinh, anh không hiểu, anh không phải là tôi nên không hiểu được tâm trạng yêu mà không có được này. Tôi đã thích anh ấy rất nhiều năm rồi."

Hàn Trinh cười giễu, có gì mà anh ta không hiểu?

Anh ta tiếp tục khuyên nhủ: "Cô đừng tiếp tục dây dưa với người đã có vợ nữa, buông tay đi thôi, một người đàn ông như Tường Bách Xuyên đương nhiên sẽ không tiếp tục so đo nữa. Sau này đường ai người nấy đi, Tô Dương làm nhà nhiếp ảnh của cô ta, cô làm người mẫu của cô."

Ngừng một chút, anh ta bồi thêm một câu: "Tôi có thể giúp cô trở thành người mẫu xuất sắc nhất trên sàn catwalk."

Cô vốn có thiên phú và tiềm năng trong phương diện này, khi mới quen cô, chính phần khí chất cô sở hữu đã hấp dẫn anh ta.

Tuy năm đó cô cũng lên mặt nạt người, nhưng ít nhất cô không có ý đồ gì xấu.

Chỉ vì một người đàn ông, cô hoàn toàn lạc lối, đi vào ngõ cụt, tiêu hao hết những tài nguyên của bản thân.

Nhưng điều này không quan trọng, anh vẫn có thể giành tài nguyên lại cho cô.

Trong lòng Kiều Cẩn vốn không thoải mái, nay không nhịn được mà oán giận: "Hàn Trinh, không phải anh vẫn luôn ngửa mặt Tô Dương hay sao? Sao bây giờ anh lại nói chuyện thay cô ta?!"

Hàn Trinh: "..."

Anh không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

"Tôi và Tô Dương không hợp nhau là chuyện bình thường." Dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh, nhưng không ai có thể phủ nhận kỹ thuật chụp ảnh càng ngày càng tiến bộ và ý tưởng sáng tạo của cô.

Anh ta giữ những lời này ở trong lòng, để Kiều Cẩn đỡ phải thêm uất ức sau khi nghe xong.

Hàn Trinh nói: "Kiều Cẩn, ngành nghề nào cũng có cạnh tranh, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được. Lần này MU không cần cô, tôi có thể gắn kết cô với thương hiệu khác."

Không phải tất cả thương hiệu cao cấp đều có quan hệ tốt với Chu tổng.

Kiều Cẩn đáp: "Không cần."

Trong giới cũng chỉ có từng ấy thương hiệu thời trang lớn, ngoại trừ MU cùng L&D, tỷ lệ công ty khác sử dụng cô gần như bằng không, bởi vì Hàn Trinh chỉ có quan hệ tốt với hai nhà này, những nơi còn lại đều là thương hiệu hạng hai, bảo cô ta diễn catwalk cho thương hiệu hạng hai, thì không biết người làm cùng ngành sẽ chê cười đến mức nào, cô ta thà không đi còn hơn.

Cô ta cúp điện thoại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tướng Bách Xuyên hoàn toàn bức cô ta vào đường còng.

Nghe ngóng được tin Tướng Bách Xuyên đang ở chi nhánh ngân hàng ở Bắc Kinh, Kiều Cẩn có mặt tại bãi đỗ xe ngầm từ sớm để chờ anh tan tầm, đỗ xe ngay bên cạnh xe của anh.

Còn chưa tới giờ tan tầm, Tướng Bách Xuyên đã xuất hiện.

Kiều Cẩn nhanh chóng xuống xe, lớn tiếng gọi: "Tướng Bách Xuyên!"

Tướng Bách Xuyên và vệ sĩ đồng thời quay đầu.

Thấy người đến là Kiều Cẩn, vệ sĩ lập tức cảnh giác nhìn bốn phía, ô tô vây kín xung quanh, anh ta không thể khẳng định liệu phóng viên có ẩn núp trong xe hay không.

Vệ sĩ chắn trước Tướng Bách Xuyên để anh lên xe trước, nhờ bị chụp phải thì sẽ khó lòng giải thích.

Kiều Cẩn không đến gần: "Hôm nay tôi tới đây một mình!"

Nước mắt của cô ta vô thức tràn bờ mi, nghẹn ngào nói: "Tướng Bách Xuyên, anh có nhất thiết phải làm đến nước này không?! Bây giờ anh và Tô Dương có tất cả mọi thứ, tôi đã chẳng còn gì nữa rồi, sao anh còn không buông tha cho tôi!"

Tướng Bách Xuyên liếc cô ta, thản nhiên nói: "Bởi vì trí nhớ của cô quá kém, không biết tự lượng sức mình." Anh khẽ ngừng, đoạn tiếp tục: "Kiều Cẩn, tôi mà là cô thì quả thực xấu hổ không dám ra đường rồi! Chính bản thân cô phạm sai lầm mà mẹ cô lại phải tới cầu cạnh Tô Dương, cô có xứng là một người con không vậy?!"

Kiều Cẩn ngăn người, quên cả việc rơi nước mắt.

"Anh nói gì? Mẹ tôi đi cầu cạnh Tô Dương? Không thể nào"

Vô lý!

Sao một người phụ nữ kiêu ngạo như mẹ của cô ta có thể đi cầu cạnh Tô Dương!

Tướng Bách Xuyên chẳng để ý tới cô ta, xoay người ngồi lên ô tô.

Ô tô từ từ rời đi, Kiều Cẩn vẫn đứng thẫn thờ cạnh xe của mình.

*

Khi Hà Gia Dương tìm thấy Kiều Cẩn tại một quán bar, cả người cô ta đã nồng nặc mùi rượu.

"Chị, chị điên rồi sao! Nhờ bị người nào nhận ra thì còn đâu là hình tượng nữa!"

Từ lượng của Kiều Cẩn không tệ, cô ta đã uống nhiều thật nhiều, vậy mà vẫn không say.

Cô ta nở nụ cười giễu cợt: "Bây giờ chị giữ hình tượng để làm gì?"

Một kẻ không có công ăn việc làm như cô ta giữ những thứ ấy để làm gì?

Vừa thốt thành lời, nước mắt lại rơi xuống.

Hà Gia Dương đuổi tay lau nước mắt cho cô ta, qua cuộc gọi điện thoại trước đó, gã có thể hiểu được phần nào.

Kiều Cẩn đã hoàn toàn bị phong sát, công ty quản lý đã hủy hợp đồng làm việc với cô ta.

Gã an ủi: "Chị à, sau này em sẽ kiếm tiền cho chị tiêu, phụ nữ không nên vất vả như đàn ông làm gì, em có thể nuôi chị!"

Kiều Cẩn đuổi tay xoa đầu gã, vừa khóc vừa cười.

Hà Gia Dương gạt ly rượu trong tay cô ta: "Đừng uống nữa đừng uống nữa, em dẫn chị đi hóng gió nhé!"

Gã cầm cánh tay Kiều Cần, kéo cô ta ra ngoài.

Gió lạnh thổi qua, cô ta tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hai người lên xe, Hà Gia Dương hạ mui xe thể thao xuống.

Kiều Cần kháng nghị: "Em muốn chị chết còng à!"

Gã cười: "Xem ra chị vẫn còn có cảm giác, chưa hoàn toàn say khướt!"

Sau đó, gã lại nâng mui xe lên.

Gã dừng xe ở ven đường, đưa chai nước cho cô ta.

"Chị, không có gì to tát cả, thật ra em chẳng thấy việc chị vào giới giải trí làm người mẫu khả quan chút nào, làm người bình thường tốt biết bao."

Kiều Cần: "Em không hiểu sự hưởng thụ khi được đứng trên sân khấu chữ T."

Cô ta sẽ không từ bỏ sự nghiệp người mẫu.

Hà Gia Dương gãi đầu, gã không giỏi an ủi người khác: "Có lẽ là vậy, nhưng thời gian này chị đừng nghĩ nhiều nữa, ra ngoài du lịch đi thôi, sau này chị tiếp tục làm người mẫu, đừng xích mích với Tô Dương nữa, chắc chắn Tường Bách Xuyên sẽ không chia mũi nhọn vào chị mãi đâu."

Kiều Cần lặng yên.

Cô ta đã chẳng còn ôm ấp ảo tưởng gì với Tường Bách Xuyên nữa. Anh quá tuyệt tình, không từ thủ đoạn, khiến trái tim người ta phải băng giá.

Hà Gia Dương lại hỏi: "Bây giờ chị còn giữ liên lạc với Hàn Trinh không?"

Kiều Cần: "Thì cứ không cố ý liên lạc nhưng cũng không cố ý xa lánh thôi."

Hà Gia Dương: "Ừm, sau này chị đừng tiếp xúc nhiều với anh ta nhé, anh ta... Chị cũng biết rồi đấy, anh ta quan hệ mập mờ với rất nhiều người mẫu, chưa chắc đã thật lòng với chị đâu."

Kiều Cần gật đầu: "Lisa đã sớm nói với chị rồi, chị hiểu hết mà."

Lisa nói, cảm giác của Hàn Trinh đối với cô ta chính là không cam lòng vì không chiếm được. Có lẽ anh ta có yêu, nhưng càng nhiều hơn là không cam lòng.

Kỳ thực, giữa cô ta và Hàn Trinh, không thể phân rõ là ai tốt, ai xấu.

Anh ta toan toan tính tính, mà cô cũng muốn lợi dụng tài nguyên của anh ta, cứ thế treo ngược anh ta như vậy. Anh ta cũng chẳng nhân rồi, không ngừng đòi phụ nữ trong mấy năm gần đây.

Ngày Kiều Cần xuất ngoại, Hà Gia Dương cùng Lisa đều đến tiễn.

Lisa cười nhạt: "Ra ngoài giải sầu đi, nếu một ngày nào đó em vẫn muốn làm người mẫu, chị sẽ giang tay chào đón em về."

Kiều Cần ôm Lisa: "Cảm ơn chị."

Lisa khẽ vỗ lên lưng cô ta: "Chị cũng không làm tốt mọi chuyện, ai rồi cũng phải trưởng thành, đây không phải chuyện xấu đâu em."

Kiều Cần gật đầu: "Em nhất định sẽ tìm chị."

Cho dù chật vật tới mấy, cô ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ sự nghiệp.

Trước khi qua cửa kiểm tra an ninh, Kiều Cần đá Hà Gia Dương: "Trong hai tháng chị vắng nhà, nhớ đi thăm bố mẹ chị nhiều nhiều đấy."

Hà Gia Dương khom lưng, vỗ vỗ ống quần, "Biết rồi biết rồi."

Sau khi Kiều Cần vào cửa an ninh, thông qua hải quan, cô ta không ngờ mình sẽ gặp được Tô Dương ở sảnh chờ. Cô đang nói chuyện với Tường Bách Xuyên, không biết anh đã nói gì mà Tô Dương lại đánh anh hai cái.

Tường Bách Xuyên cười nhẹ, ôm cô vào lòng.

Kiều Cần hừ lạnh, vừa khéo mắt đối mắt mắt với Tô Dương. Cô ta liếc xéo Tô Dương một cái, đoạn tìm một vị trí yên tĩnh rồi ngồi xuống.

Tô Dương cũng chẳng buồn nhìn cô ta, thu tầm mắt lại. Tường Bách Xuyên quay đầu, "Sau này có gặp thì em đừng để ý tới cô ta."

Tô Dương: "Em biết rồi, em sẽ không bao giờ so đo với cô ta nữa đâu, cứ như đang hạ thấp chỉ số thông minh của bản thân ấy."

Tường Bách Xuyên cười, "Cũng đúng, chỉ số thông minh của em vốn đã chẳng cao rồi."

Mũi chân Tô Dương đạp anh một cái, "Thế mà anh còn mê như điều đồ vậy à?"

Tường Bách Xuyên: "..."

Anh yên lặng nhìn sang nơi khác, mà chính Tô Dương cũng bật cười.

Vài phút sau, bọn họ bắt đầu đăng ký để lên máy bay, đích đến của hai vợ chồng là Chicago.

Kế hoạch chụp hình của cô đã được phê duyệt bởi tổng giám đốc sáng tạo của L&D, người nọ rất mong chờ một bộ ảnh độc đáo cho bộ sưu tập mùa đông.

Trước đó cô còn lo nhóm người mẫu sẽ không bằng lòng, bởi vì hiện đang là mùa đông tuyết lớn, chưa chắc người mẫu đã chịu ăn mặc phong phanh như vậy. Nhưng khi nghe nói địa điểm chụp ảnh là quốc lộ 66, trong ngày tuyết rơi, họ lại vô cùng hưng phấn, nói không sợ lạnh, cô mới ngừng lo lắng.

Đích đến của Kiều Cần là Luân Đôn, cô ta vô thức quay đầu nhìn về phía Tô Dương, thấy Tường Bách Xuyên đang nắm tay Tô Dương rồi đi.

Cô ta nở nụ cười giễu.

Sau đó, cô ta rút đi động ra, gửi tin nhắn cho mẹ Kiều: [Mẹ, mẹ không phải lo cho con đâu, bây giờ con đã thấy đỡ hơn nhiều rồi, sau này con sẽ nghe mẹ, mẹ đừng cãi nhau với bố nữa nhé, con yêu mẹ.]

Nghĩ đến lời Tường Bách Xuyên từng nói, nói mẹ đi cầu xin Tô Dương vì cô ta, nước mắt của cô ta lại vô thức rơi xuống.

*

Trên máy bay, Tường Bách Xuyên hỏi Tô Dương: "Bao giờ nhóm Đinh Thiển mới tới Chicago?"

Tô Dương: "Bọn họ bay chuyến buổi tối anh ạ."

Nói là không muốn bay cùng bọn họ, ghét phải ăn thức ăn cho chó.

Vì lần này phải qua New York nên Tường Bách Xuyên đồng hành cùng cô, sau sẽ chuyển chuyến bay. Anh có chút lo lắng: "Bây giờ tình hình sức khỏe của em đang như vậy, có kham nổi công việc không?"

Cô gần như không thể ăn uống, cho dù ăn vào cũng sẽ nôn ra. Trong khoảng thời gian này, cô gầy đi ba cân so với lúc trước.

Hiện tại thời tiết lạnh lẽo, lại còn phải chụp trên quốc lộ 66, anh sợ cô sẽ càng ốm nhgén hơn, thân thể sẽ không chịu nổi.

Tô Dương cười: "Không sao đâu, phụ nữ có thai đều như vậy mà anh."

Hướng hồ, Carlos đã giúp cô giành được quyền đề cử người mẫu, cô càng không có bất kỳ lý do gì để hoãn lần chụp hình này.

Cô ôm tay Tường Bách Xuyên, giúp anh bớt đi nỗi muộn phiền: "Yên tâm đi, em hiểu cơ thể của em mà, nếu khó chịu thật thì em sẽ không cưỡng ép bản thân đâu."

Vừa nói dứt lời, Tô Dương vội vàng đứng dậy, vọt vào buồng vệ sinh.

Tường Bách Xuyên: "..."

Sau khi đến Chicago, tuyết cùng mưa phùn vẫn phiêu đảng trong không trung. Tường Bách Xuyên dẫn Tô Dương đến phòng trưng bày nghệ thuật ở Chicago, sau đó đưa cô đến điểm xuất phát của quốc lộ 66 ở phía đối diện. Trên đường có một tấm biển, nếu không chú ý thì còn tưởng đó là biển chỉ dẫn.

Tô Dương đứng cạnh tấm biển, chụp ảnh kỷ niệm. Cô cười nói: "Thế này xem như từng tới quốc lộ 66 hả?"

Tường Bách Xuyên nhìn ảnh chụp, cất máy ảnh đi, đáp lời cô: "Đây chỉ là điểm xuất phát thôi, sau khi em sinh xong, anh nhất định sẽ đi hết cả quốc lộ cùng em."

Lời anh từng hứa với cô, anh nhất định sẽ thực hiện được.

Một tay Tường Bách Xuyên cầm máy ảnh, tay kia cầm chiếc ô trong tay cô.

Mưa tuyết rơi xuống, tụ thành từng vệt nước chảy xuôi theo tán ô, nhỏ lên vai áo khoác cùng vạt áo của anh, còn cả người Tô Dương thì khô ráo.

Cô nắm ống tay áo của anh, vui vẻ theo sát từng bước chân. Thình thoảng cô lại nghiêng đầu nhìn sườn mặt của anh, hai người mắt đối mắt nhiều lần.

"Tuông Bách Xuyên."

"Hả?" Anh quay đầu nhìn cô.

Tô Dương túm tay anh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng.

Gió lạnh thấu xương, mưa phùn hòa cùng tuyết vẫn còn đang phiêu tán.

Kể đến người đi trên con phố nước ngoài, dường như không ai cảm nhận được cái lạnh.

Cả Tô Dương cũng vậy.

Tuông Bách Xuyên có chuyến bay chiều về New York, anh không cho cô đi tiễn. Trước khi ra sân bay, anh lại dặn dò: "Nếu em mệt thì nhớ phải nghỉ ngơi nhé, đừng cố chịu đựng, biết chưa?"

Tô Dương gật đầu: "Em biết rồi, chụp ảnh chỉ mất hai ngày thôi, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Nói xong, cô ôm cổ anh, môi lưỡi dây dưa.

Trong Tết năm nay, ngày nào hai người cũng ở bên nhau, hiện tại phải tách ra nên cô có phần không quen, mạnh mẽ dán vào lòng anh.

Tuông Bách Xuyên ôm cô thật chặt, trao cho cô một nụ hôn mãnh liệt. Nụ hôn kết thúc, anh vuốt ve gương mặt cô: "Bao giờ đến New York thì anh sẽ gọi cho em, buổi tối sẽ dỗ em ngủ."

Tô Dương lưu luyến buông anh ra.

Anh xoa đầu cô, không quên dặn dò: "Lúc nào chụp xong thì qua New York tìm anh nhé, phần còn lại cứ bàn giao cho thợ chụp ảnh khác trong studio là được."

Tô Dương rầu rĩ đáp ứng, kỳ thực cô vô cùng muốn làm việc, hiện tại mới là cuối tháng hai, phải mấy tháng nữa mới tới ngày sinh dự kiến, nếu lúc nào cũng rảnh rang thì chẳng phải là sẽ rất nhàm chán sao?

Tuông Bách Xuyên tiếp tục: "Cũng không hẳn là như vậy."

Tô Dương ngẩng đầu, ánh mắt sáng rỡ, vô cùng chờ mong: "Anh còn có sắp xếp khác hả?"

Tuông Bách Xuyên: "Ừ, tầng cấp cao của Phương Vinh và LACA đã thỏa thuận là sẽ làm video quảng cáo cho R129 ở nước ngoài. Lần này bọn họ chi rất nhiều tiền, dự định mời một tổ làm phim Hollywood đến thực hiện video. Nếu em có ý tưởng nào hay, anh có thể đề cử giúp em, song phương đều đánh giá cao ý tưởng quảng cáo máy ảnh LACA của em đấy."

Tô Dương kích động không thôi, nhưng sau vài giây, cô lại lo lắng nói: "Tổ Hollywood... Sẽ vừa ý với ý tưởng của em sao? Hơn nữa bọn họ hẳn là có nhà biên kịch hàng đầu rồi."

Tuông Bách Xuyên: "Em đừng vội phủ định bản thân như vậy, cứ thử một lần xem, thành công hay thất bại cũng không quan trọng, được trải nghiệm mới là quan trọng nhất."

Anh cổ vũ cho cô: "Quảng cáo ở nước ngoài khác với trong nước. Trong nước tập trung vào giới thiệu chức năng của sản phẩm, nhưng của nước ngoài thì chú trọng đến cảm xúc nhiều hơn, em rất hợp với kiểu quảng cáo như vậy."

Tô Dương mạnh mẽ gật đầu: "Em biết rồi."

Xem như khiêu chiến với chính bản thân mình một lần.

Tác giả: Bao li xi của thứ sáu đã được gửi qua hệ thống tin nhắn ~

Xin phép nhiều lời một câu, một chương của tôi là tổ hợp của hai chương, mọi người không cảm thấy như thế là quá nhiều hả?

P.S: Kiểu Cẩn chính thức offline...

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hẳn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thời gian là kẻ trộm trên đoạn đường ấy

Tên chương thuộc lời bài hát "Chúng ta đều đã bị lãng quên" của Tạ An Kỳ.

Convert: Sakahara

Edit || Beta: Manh

Tô Dương chọn chủ đề nẻo đường - ước mơ - tình yêu cho quảng cáo lần này của L&D.

Trong quá trình chụp, điều kiện thời tiết tương đối khắc nghiệt. Đây là hai tháng lạnh nhất trong những năm gần đây của Chicago, nhưng lại phù hợp với yêu cầu dành cho ảnh quảng cáo của cô.

Năm người mẫu nước ngoài, ba nam hai nữ, mặc trang phục mùa đông mới nhất lái xe việt dã, du lịch tự túc trên quốc lộ 66 trong ngày mưa tuyết, trên đường đi gặp được cô gái châu Á An Ninh cũng đang đi du lịch tự túc, ô tô của An Ninh chết máy giữa đường.

Ba chàng trai giúp An Ninh sửa xe, ngoài trời quá lạnh, hai cô gái mời An Ninh vào xe sưởi ấm, tuy có rào cản ngôn ngữ, song họ có thể giao lưu bằng ánh mắt và ngôn ngữ cơ thể.

Ô tô sửa xong, hai bên kết bạn cùng đi.

Khoác trên người trang phục mùa đông sáng màu, vẻ hoang dã ẩn trong nét phô trương, chiếc xe việt dã chạy bon bon trên con đường quốc lộ quyền rũ.

Trời đổ mưa tuyết, quốc lộ 66 mịt mù, nhưng họ lại mang đến sức sống, mang lại kích thích thị giác mãnh liệt giữa sự pha trộn của sắc lạnh và sắc nóng.

Bức ảnh mà Tô Dương thích nhất là cảnh: Tuyết bay đầy trời, trên quốc lộ 66 lầy lội, có ba người mẫu nam đứng trước một chiếc ô tô chết máy.

Một người đang nhét khăn quàng cổ vào trong áo khoác (mẫu mới của L&D), bên chân anh là công cụ sửa xe, một người cảm thấy lạnh đang cúi đầu cài khuy áo (áo khoác nam của L&D), người còn lại đang cởi áo khoác (mẫu mới), trước mặt là một chiếc xích[1].

[1] 千斤顶 (Xích): Vật dụng dùng để nâng gầm, nâng lốp ô tô.

Một người mẫu nữ đang nằm trên cửa sổ xe, đưa một chiếc áo khoác nữ (mẫu mới) ra thông qua cửa sổ. Một người khác cảm thấy lạnh, một tay khép cổ áo áo khoác (mẫu mới), tay kia đưa ô cho An Ninh. An Ninh mặc áo sơ mi (mẫu mới), khuôn mặt ủ rũ lộ ra chút kinh hi, nâng cả hai tay nhận áo khoác cùng ô.

Nhìn thì tưởng nhà nhiếp ảnh chỉ vô tình chụp được toàn bộ số ảnh này trong chớp mắt, nhưng mỗi chi tiết trong ảnh đối nghịch chụp đều vô cùng tinh tế. Trước đó, Tô Dương đã phác thảo qua tất cả chi tiết này nên khi chụp ảnh cũng tương đối thuận lợi, có một số tấm gần như là hoàn mỹ.

Mỗi khi chụp xong một tấm, người mẫu sẽ chụp bản vẽ của Tô Dương làm kỷ niệm, bởi vì bọn họ ở trong tranh giống ngoài đời thật như đúc.

Sau này, người mẫu nam trong ảnh bị cư dân mạng trên là anh thợ sửa xe sang nhất quả đất.

Lại sau này, cư dân mạng lấy ảnh quảng cáo lấy quốc lộ 66 làm nền của Tô Dương để so sánh với ảnh quảng cáo mang chủ đề con người hòa hợp cùng thiên nhiên của Hàn Trinh dành cho bộ sưu tập mùa đông.

Có cư dân mạng cảm thấy sự kết hợp giữa động vật hoang dã cùng người mẫu của Hàn Trinh trên ống kính thời trang khiến người ta phải sáng mắt.

Cũng có người cho rằng, ảnh quảng cáo của Tô Dương càng có thể khơi gợi sự đồng cảm, đặc biệt là khi kết hợp với quốc lộ 66 mang đậm sắc thái hoài cổ, sau khi xem xong, làn sóng cảm xúc cuộn trào, không khỏi khiến người ta muốn tới quốc lộ 66 một chút.

Lại lại sau này, tấm ảnh này của Tô Dương được giới thời trang bầu chọn là ảnh quảng cáo ấn tượng và có hồn nhất trong tất cả quảng cáo của các thương hiệu thời trang và trang sức vào năm 2017. Trên Weibo, đối thủ cạnh tranh Hàn Trinh còn like bức ảnh này của Tô Dương, việc này được xem như một tín tức lạ ở giới thời trang.

Nhưng, đó đều là chuyện của tương lai.

Ba ngày sau, hoạt động quay chụp kết thúc. Sau cùng, tất cả còn tặng Tô Dương một cái ôm.

Cô thấu hiểu ý nghĩa của cái ôm này, đó là bởi vì cô đã vừa nôn nhen vừa quay chụp cho bọn họ.

Có lần, trong lúc chụp hình, cô không dẫn nổi con nghén, quay mặt sang bên đường và nôn ra, sau khi xúc miệng, cô cầm máy ảnh lên và tiếp tục công việc, cho dù trong dạ dày đang cuộn trào, gió lạnh xen với mưa tuyết khiến cô đau đầu, nhưng cô vẫn kiên trì như trước.

An Ninh cũng bước tới và ôm cô thật, không nói một lời nào, hai chữ "cảm ơn" cũng không đủ để tỏ lòng biết ơn cơ hội mà Tô Dương trao cho cô. Sau đó, cô còn tự sướng với Tô Dương, đăng tải tấm ảnh lên Weibo với lời đề: [Giấc mộng thuở xưa, địa điểm yêu thích, ôm người phụ nữ mà tôi thương

nhất [Cười nhe răng]]

Trở lại khách sạn tại Chicago, Tô Dương đắm mình trong nước nóng, cuối cùng cơ thể mới cảm thấy thoải mái hơn. Cô nằm ngâm mình, duỗi tay lấy di động đặt ở bên cạnh rồi gọi cho Tưởng Bách Xuyên.

Chênh lệch múi giờ gần như bằng không, bên cô đang là buổi tối, và bên anh cũng là thế.

Cuộc gọi nhanh chóng được thông qua, Tưởng Bách Xuyên vẫn còn đang ở phòng làm việc. Anh hỏi: "Em chụp xong hết rồi hả?"

Tô Dương: "Vâng, hôm nay xong hết rồi."

Bởi vì thời tiết, buổi chụp hình kéo dài thêm một ngày so với dự kiến.

Tưởng Bách Xuyên: "Ngày mai em qua New York đi nhé."

Tô Dương đồng ý, sau đó cố ý trêu anh, "Chao ôi, anh không hỏi xem em đang làm gì thế?"

Anh cười, thuận theo ý cô: "Em đang làm gì thế?"

Cô được như nguyện: "Đang ngâm mình trong bồn tắm, dễ chịu lắm luôn."

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Sau đó, anh vô thức nghĩ đến một số hình ảnh nóng bỏng nào đó. Anh khẽ khụ khụ hai tiếng, "Tô Dương, em ngửa đôn phải không?"

Tô Dương cười ha ha.

Tưởng Bách Xuyên bắt đầu dĩ: "..."

Đã hơn hai tháng không thân mật, vừa nghe cô nói vậy, anh lại thấy nhớ cô. Anh xoa bóp ấn đường, đòi sự chú ý bằng cách mở Weibo. Lượng bình luận hôm nay tăng vọt đến bất ngờ, có vô số fan tag tên anh. Anh mở ra xem, tất cả đều tỏ vẻ đồng tình, nói bà xã của anh bị An Ninh đoạt mất.

Dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, Tưởng Bách Xuyên vào trang cá nhân của An Ninh, ảnh tự sướng chụp cảnh An Ninh thân mật ôm Tô Dương trên quốc lộ 66 thành linh đập vào mắt.

Không ngờ bình luận trên Weibo của anh hôm nay lại tăng vọt, có rất nhiều fan @, anh mở xem, tất cả đều tỏ vẻ đồng tình, nói bà xã của anh bị An Ninh đoạt mất.

Anh nhàn nhạt gọi: "Đồng."

"Hả?" Tô Dương ngừng cười, song miệng vẫn còn đang toé toét.

"Về sau em cách xa An Ninh ra một chút."

"..."

Tô Dương chợt nhớ tới tấm ảnh tự sướng má kè má của cô và An Ninh. Cô ho khan hai tiếng, biết anh tương đối hẹp hòi trong chuyện này, cô nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi: "Ông xã, hai ngày này anh có nhớ em không?"

Không đợi Tưởng Bách Xuyên trả lời, cô đã tự nhủ: "Em nhớ anh."

Sợ liều lượng không đủ, cô lại bồi thêm mấy câu: "Hai tháng này, lúc nào anh cũng ôm em ngủ, mấy ngày xa cách thật là khó thích ứng, cứ tối tối là em lại nhớ anh không nguôi."

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Lại chơi chiêu cũ!

Tô Dương tiếp tục: "Đúng rồi, phải tối mai em mới bay qua được nhé."

Tưởng Bách Xuyên tắt Weibo, hỏi cô: "Còn có chuyện gì khác hả?"

Tô Dương nhẹ nhàng vỗ lên mặt nước, bọt nước bắn tung tóe, sau đó lại tiếp tục bì bõm, nghịch vui đến quên trời quên đất.

Cô nói: "Ừ, Chu Minh Khiêm và Lục Duật Thành đến đây vào trưa mai, họ bảo là muốn xử lý một số thủ tục để quay phim ở nước ngoài, tiện thể xem xem đoạn đường nào phù hợp để quay phim, em sẽ ăn một bữa với bọn họ."

Tưởng Bách Xuyên không hỏi nhiều, "Đêm mai anh sẽ ra sân bay đón em."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Tô Dương tiếp tục ngâm mình một lát, bắt đầu suy nghĩ ý tưởng cho phim quảng cáo của R129.

Ngày hôm sau.

Ba người Tô, Chu, Lục dùng cơm trong một nhà hàng Trung Quốc nằm chéo với khách sạn của Tô Dương, mất khoảng năm phút đi bộ.

Khi Tô - Lục gặp mặt, bầu không khí không quá hài hòa.

Kể từ cuộc điện thoại trong đêm giao thừa, hai người vẫn chưa nói với nhau thêm câu nào, trong buổi công chiếu phim, hần cũng chẳng để ý đến cô.

Tô Dương vừa ngồi xuống đã mở miệng hỏi Chu Minh Khiêm: "Sao Cố Hằng không đến?"

Kỳ thực cô chỉ thuận miệng hỏi, tuy bình thường hai người này thấy đối phương ngứa mắt, nhưng về cơ bản vẫn luôn như hình với bóng.

Chu Minh Khiêm còn chưa kịp đáp, Lục Duật Thành đã hơi ngược mắt liếc cô, giành nói: "Đang ở nhà để chuẩn bị sinh một thằng cu con."

Tô Dương: "... Không nhin được mà phun nước ra ngoài. Cô nhanh chóng rút giấy lau miệng, hỏi: "Của cậu sao?"

Thằng cu của cậu sao?

Lục Duật Thành: "..."

Chu Minh Khiêm cười như điên.

Lục Duật Thành vuốt ve chiếc bật lửa trong tay, lồng ngực phập phồng vì tức giận. Hần bảo: "Đồng Đồng, cậu nói cũng không biết chuyện nữa rồi."

Trái tim Tô Dương khẽ rung động, "Chuyện cũng không biết nói nữa rồi" là câu cô hay treo bên cửa miệng thuở còn học cấp ba -- có ý đổi vị trí của "chuyện" và "nói".

Lục Duật Thành đưa thực đơn cho cô rồi lập tức nói: "Bữa cơm này không phải miễn phí đâu, sau khi ăn xong thì gửi tiền đầu tư của cậu vào tài khoản của đoàn làm phim đi, một lần gửi dứt luôn nhé."

Tô Dương chớp chớp mắt: "Tôi đưa hết tiền cho Trương Bách Xuyên đi thu mua hàng loạt nên giờ không còn tiền nữa đâu, nhanh nhất cũng phải đến cuối tháng tư mới thu hồi lại được."

Lục Duật Thành hí mắt, nhìn cô đăm đăm hồi lâu. Cuối cùng, hần chẳng nói chẳng rằng, vươn tay rút thực đơn về.

Tô Dương: "..."

Xuyên suốt quá trình ấy, Chu Minh Khiêm chỉ yên lặng uống trà xem trò vui, tự hiểu rằng bản thân mình là người làm nền nhỏ bé.

Sau đó, Tô Dương lại hỏi: "Tôi vẫn đang chờ tin tức về cuộc họp lớp của các cậu đây, sao chưa đánh tiếng gì thế?"

Lục Duật Thành lấy ly nước của cô, rót thêm chút nước ấm.

"Cố Hằng đã đăng ảnh lên Weibo, cư dân mạng cũng đã biết quan hệ giữa ba chúng ta rồi, còn họp lớp làm gì?"

Trước đó, vì muốn hé lộ mối quan hệ giữa bọn họ thông qua buổi họp lớp nên họ mới muốn tổ chức, sau này có bị chụp phải thì còn có thể thanh minh.

Thì ra là thế.

Tô Dương nhận ly nước, hơi ấm từ thành ly truyền thẳng vào lòng qua lòng bàn tay.

Trong lúc ăn cơm, lúc bọn họ nhắc tới phim ảnh, Tô Dương mới biết bọn họ đã hoán lại bộ phim với chủ đề nhà nhiếp ảnh kia, hiện tại có kế hoạch quay một bộ phim thanh xuân mang một cái tên rất dung tục là "Thanh xuân vĩnh hằng", vừa nhìn đã biết là tên Lục Duật Thành đặt.

Tô Dương chỉ biết đây không phải là một bộ phim tình yêu. Phim lấy chủ đề chính là tình thân cùng tình bạn, diễn viên chính cũng chẳng phải là Cố Hằng cùng Tô Nịnh Nịnh mà đều là những diễn viên trẻ tuổi.

Tô Dương tò mò: "Sao không quay bộ phim kia nữa?"

Lục Duật Thành: "Chẳng phải bây giờ cậu ở chung rất hài hòa với bố mẹ của Trương Bách Xuyên sao? Cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện nữa."

Quan trọng nhất là, hiện tại cư dân mạng đã biết ba người bọn họ lớn lên cùng nhau, có rất nhiều tình tiết hần không thể viết.

Hần vốn định làm một kịch bản liên quan tới cô và hai người bọn họ, nhưng nay đã không còn thích hợp nữa. Hiện tại, kịch bản ấy sẽ chỉ mang đến những thị phi không cần thiết cho cô, nay cô quan hệ không tệ với bên nhà chồng, lại đang là những tháng đầu mang thai, vẫn nên khiêm tốn một chút thì

hon.

Có lẽ, chờ hấn già đi, chờ cô già đi, chờ tất cả mọi người đều già đi, cư dân mạng chẳng hề nhớ rõ những thị phi hiện tại nữa, chỉ có thể sống dựa vào hồi ức để mang lại chút niềm vui cho cuộc sống, có lẽ khi ấy, hấn sẽ lấy kịch bản ra và thực hiện.

Hấn cũng lấy một cái tên rất quê, rất dung tục cho kịch bản kia, nhưng đó cũng là cái tên tốt nhất để biểu đạt tâm tình mấy năm nay của hấn cùng Cố Hằng:

"Làm thế nào để ngừng yêu em."

Sau khi ăn cơm xong, hai người đàn ông phải ra sân bay để về Bắc Kinh.

Ngoài trời vẫn còn chưa ngớt mưa.

Tô Dương cầm theo chiếc khăn quàng cổ dày, dừng chân ở sảnh nhà hàng và bắt đầu quàng khăn. Lục Duật Thành mở ô, đoạn bảo: "Đi thôi, tôi đưa cậu về khách sạn."

Cô vẫy tay chào Chu Minh Khiêm rồi ra ngoài cùng hấn. Tới cửa nhà hàng, cô muốn tự cầm ô, hấn đành phải đưa ô cho cô.

Cô giờ cao ô, vừa cười vừa nói với hấn: "Lục Thỏ Con, chị đây sẽ chống lên một mảnh trời cho em, em cứ mở lòng thoải mái đi nhé!"

Lục Duật Thành: "..."

Hấn bất mãn vươn tay xoa đầu cô thật mạnh, còn cô vẫn cười đầy càn rỡ. Hấn nghiêng đầu, chăm chú nhìn khoeo mắt cùng đuôi lông mày của cô.

Đây là gương mặt nhìn nghiêng xinh đẹp nhất mà hấn từng trông thấy.

Những năm gần đây, hấn vẫn luôn nghĩ, nếu... Nếu buổi chiều năm lớp 10 ấy, trên sân trường, cô hỏi hấn thích ai.

Nếu hấn nói người đó là cô, liệu có phải mọi chuyện sẽ khác không?

Có phải hiện tại cô sẽ là vợ của hấn, và bọn họ cũng sẽ có một đứa trẻ hay không?

***

Chu Minh Khiêm kẹp điều thuốc trên tay, bởi vì nơi này cấm hút thuốc nên anh chỉ đang vuốt ve nó.

Đứng trong khu vực nghỉ ngơi của khách sạn, xuyên qua cửa sổ sát đất, cách một màn mưa nhỏ, nhìn bóng hình dần dần khuất xa của hai người, lần đầu tiên anh không thể nói rõ cảm giác ở trong lòng mình.

Trước đây, anh cảm thấy, vấn đề khôngg nằm ở chỗ EQ của Tô Dương cao hay thấp mà là cô bị thiếu năng trí tuệ, đúng, chính vì bị thiếu năng trí tuệ nên mới không nhận ra là Lục Duật Thành thích cô.

Năm ngoái, Cố Hằng từng dẫn anh tới nhà Tô Dương một lần, khi chung đụng với bố mẹ Tô, ba người trò chuyện, hỏi han việc nhà chẳng hề khách sáo, tựa như một gia đình.

Sau đó, anh phải đeo bám hỏi mãi thì Cố Hằng mới chịu mở miệng, nói bọn họ đã như vậy từ khi còn nhỏ. Bố mẹ Cố và Tô Dương cũng chẳng khác như vậy là bao, thậm chí quan hệ còn rất tốt, bởi vì người con gái nào cũng đều tri kỷ.

Anh nói, hai mươi năm qua, bọn họ gần như vẫn là thế.

Cố Hằng còn nói, trước khi Tô Dương biết Tưởng Bách Xuyên, tính tình cô tồi tệ đến cực điểm như vậy cũng là vì bị hai người bọn họ chiều hư. Anh cùng Lục Duật Thành từng cho rằng, trên đời này, không ai có thể chịu được tính tình ngang ngược vô lý của cô ngoài bọn họ.

Dù biết tính cô rất xấu, không yêu học tập, họ vẫn mặc kệ, bao dung tất cả tính xấu của cô, thay cô làm phần lớn bài tập.

Đó là lần đầu tiên Cố Hằng nhắc tới tình cảm giữa ba người bọn họ với anh, nhưng cũng chẳng nói gì nhiều.

Kết hợp với những gì nghe được từ Lục Duật Thành, Chu Minh Khiêm cũng hiểu được sơ sơ.

Cuối cùng anh cũng biết vì sao Tô Dương lại thiếu nhạy bén đến vậy, ngàn ấy năm trôi qua mà cũng không nhận ra rằng Cố Hằng cùng Lục Duật Thành ắp ủ tình yêu nam nữ với cô.

Bởi vì trong mắt Tô Dương, lòng tốt và sự cưng chiều của hai người bọn họ đều là sự quan tâm xuất phát từ tình thân tựa như khi còn nhỏ, cô đã sớm quen với điều này.

Cô bắt đầu hưởng thụ sự cưng chiều vô điều kiện ấy từ khi còn chưa tròn 9 tuổi, mà hiện tại, hơn 20 năm đã trôi qua, đặc biệt là khi bọn họ chưa bao giờ bày tỏ tiếng lòng của bản thân, dù là ai cũng sẽ không suy nghĩ gì khác.

Mà phần "thích", thậm chí là ham muốn chiếm hữu của Tô Dương đối với hai người bọn họ cũng chỉ là cảm xúc ích kỷ của em gái đối với anh trai, chẳng hề ẩn chứa bất kỳ tình cảm đặc biệt nào khác.

Chờ em gái trưởng thành, có người mà chính mình thích, đương nhiên cô sẽ lạnh nhạt, thậm chí là "bỏ rơi" các anh trai.

Đây cũng chính là nỗi bi ai của Lục Duật Thành cùng Cố Hằng.

Ở phía đối diện đường, Lục Duật Thành đang cầm ô bước sang bên này. Chu Minh Khiêm ngưng dòng hồi ức, cũng sai bước ra ngoài.

Hai người lên ô tô, đi thẳng ra sân bay.

Chu Minh Khiêm nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ thủy tinh, lòng hiếu kỳ nhất thời bộc phát, nửa đùa nửa thật hỏi: "Chao ôi, đừng bảo sau này cậu còn định nuôi con thay Tô Dương đấy nhé?"

Lục Duật Thành vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong kính chiếu hậu, bóng hình của khách sạn kia càng ngày càng mờ nhạt. Cho đến khi hoàn toàn biến mất, hắn mới thu tầm mắt lại, quay đầu về phía Chu Minh Khiêm, nghiêm túc hỏi: "Cậu cảm thấy đầu óc của tôi có vấn đề chắc?"

Chu Minh Khiêm: "Bây giờ cậu mới biết à?"

Lục Duật Thành: "..."

"Tôi cảm thấy, có lẽ cả đời này đầu óc của cậu cũng sẽ không bình thường được."

Cho nên, đến lúc đó hắn nhất định sẽ tới nhà Tô Dương để chơi với đứa nhỏ.

Sau khi nói xong, anh không nhận được mà chế nhạo Lục Duật Thành: "Người cậu đã gặp, nỗi nhớ cũng đã vơi, bây giờ có thể an giấc trên máy bay rồi nhỉ?"

Hắn liếc anh một cái nhưng không nói gì.

Chu Minh Khiêm khẽ cười, nghiêng đầu ngắm Chicago dưới cơn mưa như trút nước.

Bọn họ vốn phải tới New York, nhưng Lục Duật Thành lại cương quyết kéo anh tới Chicago một chuyến, nói hắn sắp không được gặp Tô Dương tròn ba tuần.

Khi ấy, anh chỉ đáp đúng một từ: Hèn, nhưng anh vẫn yểm trợ hắn, cùng hắn bay sang Chicago như một kẻ ngốc.

Qua đây ăn một trận chọc ngoáy của Tô Dương xong, trong lòng Lục Duật Thành thoải mái hơn rất nhiều.

Trước đó, cứ mỗi khi uống rượu, hắn sẽ mượn mấy phần men say để nói nhớ Tô Dương.

Chu Minh Khiêm cảm thấy Lục Duật Thành quả thực là không bệnh mà rên, sao một người đàn ông lại cứ cảm mãi không buông như vậy.

Trên thực tế, hai người mới chỉ không gặp nhau chưa đầy một tháng, bởi vì Lục Duật Thành sẽ phải đi gặp Tô Dương một tháng một lần, chỉ ít mấy năm gần đây đều là thế, chỉ là, hắn luôn lợi dụng cơ hội khi công tác..

Tựa như lần đóng phim ở phố Wall lúc trước, trong điện thoại, Lục Duật Thành nói hắn đã không gặp Tô Dương ba tuần, không ngờ cô lại âm ỉ với Kiều Cẩn ở trên mạng. Chợt, hắn chuyển chủ đề, giục anh chụp áp phích tuyên truyền cho phim ngay tại nước ngoài.

Anh lập tức hiểu ẩn ý của hắn, bảo trợ lý liên hệ với người đại diện của Tô Dương, nói phải nhanh chóng chụp áp phích.

Anh đã khuyên Lục Duật Thành nhiều lần, hãy tìm và kết hôn với một người phụ nữ hợp mắt và đối xử tốt với hắn, đừng vui mình trong chấp niệm. Kết quả hắn nói, hắn không nên gieo họa cho con gái nhà người ta.

Cũng tức là, hắn không có ý định kết hôn.

Ngoài trời vẫn đang mưa rả rích, hạt mưa tí tách rơi trên cửa sổ.

Sạ vào đầm lay tình cảm, Lục Duật Thành cùng Cố Hằng tựa như Chicago ngày mưa. Cho dù cuối cùng thành phố này vẫn có thể nghênh đón một ngày nắng, thế nhưng, năm nào mùa mưa cũng vương vấn ở nơi đây.

***

Sau khi Tô Dương về khách sạn, Đinh Thiển và nhân viên của studio đã trả phòng, đang chuẩn bị ra sân bay để bay chuyến buổi chiều.

Đinh Thiển hỏi: "Cậu phải chờ tới tối mới qua New York hả?"

Cô gật đầu: "Ừ, mình ngồi chuyến lúc 5 rưỡi, chưa tới 9 giờ là có thể đến nơi rồi, cũng sẽ không làm lỡ thời gian làm việc ban ngày của Tường Bách Xuyên."

Đình Thiên dặn cô phải cẩn thận, lại ôm choàng lấy cô.

Tô Dương tiếp tục: "Có lẽ các cậu sẽ bay cùng chuyến với Chu Minh Khiêm đấy, bọn họ cũng vừa ra sân bay xong." Cô thuận miệng nói một câu.

Trái tim Đình Thiên run lên, giọng có chút mơ màng: "Vậy sao? Trùng hợp thật."

Sợ Tô Dương phát hiện ra nỗi lòng của mình, cô cuống quýt nói: "Mình xuống tầng đây, mọi người đều đang chờ cả rồi." Sau đó, cô rời khỏi phòng như chạy trốn.

Đình Thiên không ngờ mình lại trông thấy Chu Minh Khiêm ở trên máy bay. Anh ngồi ở phía bên phải của dãy trước, cô có thể nhìn thấy gò má của anh. Anh mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, đang chăm chú xem video.

Cô trông thấy cả hình ảnh của video, là một bộ phim phóng sự.

Đây là lần đầu tiên cô có thể nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy mà không phải cảm thấy nặng nề và e dè.

Cô đã biết anh từ rất nhiều năm về trước, cũng tại một phim trường, chỉ là khi ấy bên anh có giai nhân, cô chỉ có thể nhìn từ xa.

Họ chạm mặt lần thứ hai tại vùng Giang Nam mưa bụi.

Khi ấy, cô đã là người đại diện của Tô Dương, đang đồng hành cùng Tô Dương tới thị trấn Giang Nam để chọn cảnh chụp, vừa hay anh cũng đang quay phim ở đó. Bởi vì Lục Duật Thành, Tô Dương đi ăn cùng bọn họ, mà cô cũng theo sau.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng liếc cô một lần nào. Về sau, cho dù có liên lạc vì chuyện công việc thì cũng là trợ lý của anh liên lạc với cô.

Sau đó, trong chính lần gặp mặt tại phim trường, anh vô tình đùa một câu. Cho tới tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ từng chữ anh nói khi ấy.

Anh nói: "Cô ấy (Tô Dương) cứng đầu như con lừa vậy, chúng tôi sẽ không đưa cô ấy đi cùng nữa, mà sẽ đưa cô đi thay. Vẫn là túp phụ nữ hiền dịu giống cô đáng yêu hơn."

Tuy cô quả thực chẳng hề hiền dịu, cũng chẳng có nửa xu quan hệ với hai chữ "đáng yêu", nhưng khi ấy, mặt cô đỏ tới tận mang tai, dù biết anh chỉ đang nói đùa, trái tim cô vẫn không kiềm được mà lạc nhịp.

Đợi đến khi bình tĩnh lại, cô không khỏi tự giễu một phen, đây là chuyện hão huyền cỡ nào.

Vào lần tới Hồng Kông để quay quảng cáo cho KING, khi Tô Dương nói cho cô biết biệt thự này chính là nhà của Chu Minh Khiêm, cô vừa vui mừng, lại vừa vô thức cảm thấy xót xa.

Anh quá chói mắt, không biết số nữ mình thích anh có thể xếp thành mấy hàng.

Mà cô thì sao?

Ngoại trừ chiều cao vượt trội một chút, từ gia đình, khuôn mặt, dáng người cho tới khí chất, tất cả mọi thứ đều thật bình thường. Có sự khác biệt một trời một vực này, chỉ ảo tưởng một chút thôi cũng đã khiến cô cảm thấy đó là xa xỉ, là không biết tự lượng sức mình.

Có đôi khi, tình yêu chính là một liều thuốc mê, rõ ràng biết là không có kết quả, nhưng vẫn không thể ngăn nổi trái tim rung động trong lồng ngực.

Cô lấy di động ra, chụp trộm gương mặt nhìn nghiêng của anh, tải lên album ảnh mà chỉ bản thân cô có quyền thấy rồi xóa ảnh khỏi di động.

Cửa khoang đóng lại, tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách tắt di động.

Cô nhìn bức ảnh kia thêm lần nữa, vốn muốn đổi sang chế độ máy bay, sau lại dứt khoát tắt máy. Đoạn, cô đứng dậy, đổi chỗ ngồi với một đồng nghiệp trong studio.

Lúc này đây, cô không còn nhìn thấy anh khi ngẩng đầu lên nữa.

Máy bay xuyên qua không trung, toàn bộ những tâm tư không nên có ấy đều ở lại nơi này.

Cô hiểu rằng, rất nhiều khi, tình yêu chỉ có mở đầu mà không có kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thanh xuân không phai tàn

Convert: Sakahara

Edit || Beta: Mễ & Manh

Vừa vào sảnh đến quốc tế, Tô Dương lập tức nhìn thấy Tường Bách Xuyên giữa đám đông. Anh đứng ở nơi đó gọi điện thoại, hơi hơi buồn mĩ, thoáng mang theo vẻ xa cách lạnh nhạt, khoác trên mình sơ mi trắng cùng với áo khoác màu lam.

Giờ khắc này, tất cả những người đàn ông ở xung quanh đều trở thành nền, trong mắt cô chỉ có mình bóng hình của anh.

Tựa như có cảm ứng, anh ngước mắt, vừa khéo bắt gặp ánh mắt mang ý cười của cô.

Anh bước về phía cô khi vẫn còn đang gọi điện thoại, chỉ thấy anh nói: "Tôi đồng ý với quyết định của tầng cấp cao LACA, một quảng cáo như vậy không cần minh tinh Hollywood nổi tiếng tham gia, chỉ cần diễn viên bình thường là được."

Tô Dương cũng lại gần, anh nhận vali của cô, còn cô thì nắm ống tay áo của anh.

Anh bước chậm, phối hợp với bước chân của cô. Bởi vì anh vẫn còn đang gọi điện thoại nên cô vô cùng im lặng.

Tường Bách Xuyên tiếp tục: "Nếu tầng cấp cao của Phương Vinh vẫn muốn dùng diễn viên hạng nhất của Hollywood, tôi sẽ làm cầu nối giữa hai bên."

Sau khi cúp điện thoại, Tường Bách Xuyên cất di động, cúi đầu hôn lên má cô một cái, hỏi: "Có mệt không em?"

Lúc này Tô Dương mới khoác tay anh, "Cũng không đến nỗi. Em ngồi vẽ tranh cho quảng cáo R129 suốt chuyến bay nên thấy thời gian trôi qua nhanh lắm."

Dù là ý tưởng gì, cô đều thích thể hiện quảng cáo dưới hình thức vẽ tranh, người khác nhìn vào là có thể hiểu ngay, mà chính bản thân cô cũng vậy, cũng tiện cho việc tìm khuyết điểm và thiếu sót.

Bước chân của Tường Bách Xuyên hơi khựng lại, kinh ngạc hỏi: "Em đã có ý tưởng rồi sao?"

Tô Dương gật đầu: "Sau tối hôm anh nói chuyện là em đã bắt đầu nghĩ ý tưởng rồi, mấy hôm nay, cứ khi nào rảnh rang là em lại nghĩ tiếp, sắp nghĩ xong rồi."

Sau đó, cô nở nụ cười sáng lạn với anh.

Tường Bách Xuyên hỏi: "Em đã nghĩ ra người phù hợp để đóng quảng cáo chưa?"

Tô Dương: "Em chưa nghĩ kỹ đến vậy, nhưng quảng cáo không nhất thiết phải dùng diễn viên, có thể tìm một đôi vợ chồng tình cảm mặn nồng ở New York cũng được. Hiện tại di động gần như đã trở thành một bộ phận của con người, nếu tìm diễn viên hàng đầu thì không khéo lại gây phản cảm mất. Đây là video quảng cáo chứ không phải là chọn người phát ngôn cho di động mà cần người nổi tiếng."

Tường Bách Xuyên gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

Tô Dương lại bổ sung: "Không phải anh bảo video quảng cáo nước ngoài trọng đối chú trọng đến cảm xúc sao? Những điều bình thường nhất có thể khiến người rung động. Người nhỏ mọn lớn, tựa như em vậy."

Nói xong, cô cười cười.

Anh hỏi: "Khi nào thì em vẽ xong?"

Tô Dương suy nghĩ: "Nhanh nhất cũng phải đợi tới cuối tuần này."

Hôm nay mới là thứ ba.

Tường Bách Xuyên nói cô không cần phải gấp, nhưng hiện tại anh có phần chờ mong được biết ý tưởng của cô.

Ngồi trên xe, Tô Dương không tựa lên người anh mà kéo tay vịn ở giữa xuống, ngồi sang bên cạnh, chống tay trên đó, chăm chú nhìn anh. Tường Bách Xuyên cười, xoa tóc cô, "Đừng quậy nữa, qua đây ngồi đi."

Tô Dương: "Anh có đảm bảo là anh sẽ không tính sổ muộn vụ em chụp chung với An Ninh không đấy?"

Tường Bách Xuyên nhún mày hỏi ngược: "Anh là người như vậy sao?"

Cô đáp: "Cái này thì khó mà nói lắm, có đôi khi nhân phẩm của anh rất rõ nét, nhưng có đôi khi lại tương đối mơ hồ."

Bởi vì, hể cô cứ tự sướng với Tô Ninh Ninh là khi về nhà sẽ bị trừng phạt một phen...

Tình trạng còn vô cùng thảm thiết.

Tường Bách Xuyên: "... Anh duỗi tay nhéo tai cô, "Ngồi sang đây."

Lúc này Tô Dương mới dịch sang, tựa vào lòng anh. Người thấy mùi hương mát rượi quen thuộc, cô không kiềm nổi mà ngáp một cái.

"Đêm nay anh có phải tăng ca không?" Cô hơi ngửa đầu nhìn anh.

Tường Bách Xuyên rũ mắt nhìn lại: "Đêm nay thì không, ngày mai có cuộc họp sáng nên anh muốn nghỉ ngơi sớm một chút để dậy sớm."

Tô Dương nghe xong mừng không tả xiết, thò tay vào áo khoác của anh, kéo vạt áo sơ mi ra ngoài, đầu ngón tay lạnh lạnh sờ sờ hông anh. Tường Bách Xuyên nhìn cô, ý bảo cô đừng hoang mang một chút, hàng trước còn có người lái xe, anh không tiện nói trắng ra.

Nhưng cô nào phải người ngoan ngoãn, cô híp mắt, bàn tay tiếp tục lang thang trên người anh, miệng còn hùng hồn nói lý: "Tay em lạnh quá, anh ủ ấm cho em nhé."

Tường Bách Xuyên: "..."

Bởi vì có người khác ở đây, anh tạm thời không tính toán chuyện cô nỡ lừa, nhưng anh lại nhớ kỹ ở trong lòng.

Về đến nhà, Tô Dương vội đi tắm nước nóng. Thấy thời gian không còn sớm, cô chuẩn bị đi ngủ. Đến khi vào phòng ngủ, cô mới phát hiện Tường Bách Xuyên đã tựa lên đầu giường xem tạp chí từ lâu. Cô cời tóc, trèo đến bên kia giường, sờ mái tóc vẫn còn ẩm ướt của anh: "Anh tắm xong rồi à?"

Tường Bách Xuyên đặt tạp chí xuống, tùy ý trả lời: "Ừ, anh tắm ở phòng dưới nhà." Sau đó, anh vỗ về lưng cô: "Ngủ đi thôi, sắp 11 giờ rồi."

Ánh đèn vụt tắt, hai chân Tô Dương quăn lấy chân anh như thường lệ, chui tọt vào lòng anh.

Tường Bách Xuyên bắt đầu hôn cô, hỏi: "Đã hơn ba tháng rồi em nhỉ?"

Cô vui mặt vào lồng ngực người nào đó, ậm ừ một tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều.

Anh tiếp tục hôn cô, ngón tay thon dài ẩm áp trượt dần từ hông cô xuống. Hai chân Tô Dương vô thức khép chặt, rồi lập tức bị Tường Bách Xuyên tách ra. Anh cắn tai cô, hơi thở ẩm áp phả lên vành tai nhạy cảm: "Giải đoạn nguy hiểm đã qua rồi."

Tô Dương: "..."

Cô bỗng ngừng đầu: "Em tưởng anh bảo anh không phải hạng người như vậy cơ mà?"

Lại bắt đầu muốn trừng phạt cô hả trời?

Một tay Tường Bách Xuyên ôm cô thật chặt, tay kia thâm nhập vào giữa hai chân: "Không phải em nói đôi khi nhân phẩm của anh rất mơ hồ sao? Bây giờ chính là giai đoạn ấy đấy."

Tô Dương: "... Cho dù đã qua ba tháng đầu, cũng không thể quá mạnh bạo."

Những nụ hôn nhỏ vun của anh dừng trên cổ cô, bàn tay không ngừng hoạt động ở phía dưới, bớt chút thời gian để trả lời: "Anh sẽ cẩn thận, sẽ không làm em khó chịu đâu."

Tô Dương không nhận được mà rên rỉ một tiếng, vô thức vùi vào lòng anh.

Tường Bách Xuyên hỏi: "Em không muốn anh sao?"

"Muốn."

Đôi môi của anh lại vòng ra sau tai cô, khẽ nói: "Tay anh ướt đầm rồi này."

Tô Dương: "... Cô duỗi tay che kín miệng anh lại."

Tường Bách Xuyên bắt đầu bật cười.

Khi hai người hòa làm một, Tô Dương cảm thấy, cuối cùng sự trống trải mấy tháng nay cũng được lấp đầy. Hai tay cô vòng qua cổ anh, chủ động trao cho anh một nụ hôn. Mồ hôi nhỏ xuống từ tóc anh rơi trên mặt cô, rồi lập tức lăn xuống.

Từ đầu đến cuối, Tường Bách Xuyên đều vô cùng cẩn thận, không dám làm quá mạnh; Tô Dương khoan khoái, nhưng anh lại chưa thỏa mãn. Tuy nhiên,

xét thấy cô không thể mệt nhọc quá độ, anh đành dẫn xuống ham muốn làm thêm lần nữa.

Sau khi rửa ráy sạch sẽ, Tô Dương đã ăn no cảm thấy thoải mái, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tưởng Bách Xuyên ôm cô ở trong lòng, hôn lấy hôn để, giày vò khôn cùng.

***

Trong những ngày kế tiếp, Tô Dương bận bù đầu với bản vẽ phác thảo.

Cô dành buổi sáng cho việc ngủ nướng, buổi chiều thì ra công viên trung tâm New York, vừa phơi nắng vừa vẽ tranh trên bãi cỏ. Di động ở bên cạnh rung rung, cô cúi đầu cầm lên, là điện thoại của Cố Hằng. Sau khi cô nhấc máy, anh hỏi: "Đang ở đâu đấy?"

Tô Dương: "New York."

Cố Hằng: "Tôi biết, vị trí cụ thể cơ."

Cô ngăn người, đáp: "Ồ công viên trung tâm." Sau khi nói cho anh biết những tòa nhà có đặc điểm đặc trưng ở xung quanh, cô hỏi: "Cậu tới New York từ lúc nào thế?"

Anh trả lời: "Tôi hôm qua. Tôi cúp đã nhé, lát gặp mặt rồi nói chuyện tiếp."

Cố Hằng mất chưa đến nửa tiếng để tìm được Tô Dương. Anh thấy gói ô mai trong tay cho cô: "Mẹ bảo tôi mang tới cho cậu này."

Cô hỏi: "Sao chỉ có một gói?"

Anh đáp: "Chị họ tưởng là đồ cho chị ấy nên giành ăn gần hết rồi."

Vắt và lăm anh mới đoạt lại được một gói.

Tô Dương gật đầu: "Bảng Việt Hi cũng mang thai à?"

Cố Hằng ngăn người, sau mới hiểu ý cô, thành thật đáp: "... Tôi cũng không biết."

Nhưng hẳn là như vậy.

Nghe bố nói, chị họ đang hẹn hò với một vị cấp trên mới nhậm chức. Thực ra, người đó là đối tượng xem mắt mà bố chọn cho chị, nhưng vì sợ chị bài xích nên mới sắp đặt theo hình thức này.

Chỉ số IQ và nghiệp vụ của người đó đều ăn đứt chị, thế nên việc theo đuổi thành công cũng chẳng phải quá khó khăn...

Cố Hằng khoanh chân ngồi cạnh cô, quan sát bức tranh trên bảng vẽ: "Đây là ý tưởng cho cái gì thế?"

Cô nhai ô mai, đáp: "Quảng cáo điện thoại di động."

Anh không tiếp tục hỏi nhiều, lặng lẽ ngồi chờ ở bên cạnh.

Tô Dương quay đầu hỏi: "Vụ di động của Lục Duật Thành bị nhiễm virus trong đêm giao thừa có phải là chuyện tốt do cậu làm không?"

Cố Hằng cũng chẳng giấu diếm, thẳng thắn thừa nhận: "Ừ, tôi tìm Tưởng Mộ Tranh xử lý."

Tô Dương: "... Cá mè một lứa."

Cố Hằng không tiếp lời, vặn nắp chai nước rồi đưa cho cô: "Ăn ít thôi, ăn nhiều thì dạ dày sẽ khó chịu đấy."

Bấy giờ Tô Dương mới cất ô mai và uống chút nước ấm.

Trong buổi chiều yên bình nhàn nhã, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người họ. Mười mấy năm nay, hai người chưa bao giờ có khoảnh khắc nào như vậy.

Chợt, cô quay sang nhìn anh, anh cũng nhìn cô, hỏi: "Làm sao thế?"

Tô Dương nói: "Có chuyện này... Tôi muốn giải thích với cậu."

Cố Hằng bảo: "Không cần đâu, tôi hiểu mà."

Cô khẽ cười: "Tôi đã nói là chuyện gì đâu."

Anh vẫn lặp lại câu kia: "Không cần phải nói, tôi hiểu hết."

Chuyện cô muốn giải thích xảy ra vào ngày cô đi xem Tô Ninh Ninh đóng phim, mà trùng hợp thay, hôm đó anh cũng đi gặp Chu Minh Khiêm. Trong phòng nghỉ, không biết cô với Tô Ninh Ninh nói chuyện thế nào mà lại nhắc tới anh.

Cô nói: Cố Hằng thích đàn ông đấy.

Khi ấy, anh vốn đang tìm Tô Ninh Ninh để bàn bạc về kịch bản của "Một đêm không ngủ ở phố Wall", không ngờ lại nghe được lời này.

Cô chẳng nói gì thêm, ngay cả một câu giải thích cũng không có, càng đừng hy vọng cô cảm thấy áy náy. Cô hung hăng chằm chọc anh, kiêu ngạo như một chú chim công.

Lần gặp mặt tiếp theo diễn ra tại một studio, lúc đó, công việc của cô là chụp ảnh anh và Kiều Cẩn cho bìa tạp chí. Anh ra khu vực hút thuốc, định bụng làm một điều, nào ngờ lại trông thấy cô đang gọi điện thoại.

Sau đó thì có đoạn đối thoại kia.

Cô nói: "Thì ra Cố ảnh để còn có sở thích nghe lén."

Kỳ thật là chằm chọc lần anh nghe lén ngoài cửa, nhưng khi ấy anh quả thực không có ý.

Anh đáp: "Tôi qua nghe xem cậu có đang nói bậy bạ gì sau lưng tôi không."

Kết quả, cô vẫn không nhận ra lỗi sai của mình, vẫn nhanh mồm nhanh miệng giễu cợt: "Lười tôi đâu có lắt léo tới mức phải làm vậy? Tôi chỉ toàn nói sự thật thôi."

Tô Dương lên tiếng, cắt ngang dòng hồi tưởng của anh. Cô vẫn giữ ý định giải thích: "Lúc đấy tôi chỉ nói đùa với Tô Ninh Ninh thôi. Cô ấy hỏi vì sao cậu mãi vẫn chưa có bạn gái nên tôi mới trả lời như như vậy."

Cố Hằng nói: "Ừ, không sao đâu."

Tô Dương hí hóp mắt lại, thật lâu sau ngờ vực hỏi một câu: "Không phải cậu...thật sự thích đàn ông đấy chứ?"

Nói xong, cô rùng mình.

Thật đáng sợ!

Cố Hằng nghiêm túc gật đầu: "Đúng rồi, tôi thích Trương Bách Xuyên đấy."

Tô Dương: "...". Nhắc chân đạp anh một cái. Cố Hằng nâng tay phui phui áo khoác.

Lòng hiếu kỳ của Tô Dương nổi lên, chẳng mấy khi bọn họ có thể bình tĩnh trò chuyện với nhau như vậy. Cô lập tức hỏi: "Ngoài cô nàng được bầu làm lớp phó học tập năm chúng ta học lớp 10, cậu thật sự... Không thích người phụ nữ nào khác hả?"

Thế nên mới nhớ mãi không quên suốt nhiều năm trời.

Tay Cố Hằng khê khụng lại, ngẩng đầu nhìn cô vài giây. Anh nói: "Ừ, tôi không gặp được người khiến mình rung động."

Thôi, cứ để cô ấy mãi mãi hiểu lầm như vậy đi.

Tô Dương thở dài: "Nhưng người ta cũng đã kết hôn rồi kìa, sao trước đây các cậu không tỏ tình sớm một chút. Hai cậu chính là mẫu bạn trai lý tưởng của cả trường chúng ta đấy, cậu lại còn là lớp trưởng nữa chứ. Cậu mà tỏ lộ với cô nàng kia thì chắc chắn tỷ lệ bị từ chối sẽ bằng không."

Cô khẽ ngừng lại, đoạn tiếp tục: "Còn Lục Duật Thành ấy hả, nữ sinh học giỏi nào chẳng thích nam sinh ưu tú, cậu ta thì học hành làng nhà làng nhàng, tỏ tình một cái là thua ngay."

Cố Hằng không lên tiếng, trong lòng bực bội, lấy bật lửa ra, đặt vào lòng bàn tay rồi ngắm nghía.

Anh bật, tắt, bật, rồi lại tắt.

Tô Dương vẫn còn đang lải nhải: "Nghe nói cô ấy vẫn cười cái cậu từng học cùng lớp với chúng ta đấy. Hai người đó chia tay chia chân bao nhiêu lần, thế mà cuối cùng vẫn về chung một nhà."

Chợt, cô duỗi tay che mắt Cố Hằng: "Để tôi tìm người thôi miên cậu nhé, nghe bảo cách đó hiệu nghiệm lắm. Cậu quên cô nàng kia đi rồi tìm người nào đối xử tốt với cậu, xứng đáng với tình yêu và sự hy sinh của cậu ấy."

Anh bực mình gạt tay cô: "Tránh ra."

Tô Dương: "...". Hết thuốc chữa thật rồi.

Cố Hằng càng thêm bực bội, rút bao thuốc lá ra.

Tô Dương tưởng anh muốn hút: "Nơi này cấm hút thuốc đấy."

Cố Hằng: "Tôi biết."

Cho dù có được phép, anh cũng sẽ không hút khi cô còn ở đây.

Anh lấy ra một điếu, đặt ở chóp mũi ngửi mùi thuốc rồi mạnh tay vôn về điếu thuốc.

Tô Dương duỗi tay cầm bao thuốc: "Loại nào đây? Tôi chưa bao giờ thấy hộp thuốc lá nào như vậy, đẹp thật đấy."

Cố Hằng không cho cô nhìn, trực tiếp cắt bao thuốc vào túi.

Tô Dương: "... Sao cậu nhỏ mọn thế! Tôi từng cho cậu một điếu thuốc đấy nhé!"

Cố Hằng liếc cô một cái, vẫn không lên tiếng. Chính bởi vì điếu thuốc mà cô từng đưa đang nằm trong bao nên anh mới không thể để cô xem.

Điếu thuốc ấy đã từng bị Chu Minh Khiêm hút mất một nửa, sau anh giành lại, rửa sạch, hong khô và vôn đề đó.

Thật ra, cất giữ điếu thuốc này cũng chẳng có gì đặc biệt, niềm vui duy nhất của anh chính là có thể thường xuyên dùng nó để kích thích tên ngốc Lục Duật Thành nhỏ mọn kia.

Anh và Lục Duật Thành giành nhau đối xử tốt với Tô Dương từ tấm bé. Vì cô ý lại anh hơn cả, Lục Duật Thành thường sẽ phát đồ phát đại, chèn ép anh đủ đường. Những năm gần đây, thú vui duy nhất của cả hai chính là chọc tức đối phương.

Lúc này, trong nhóm WeChat lại náo nhiệt lên, là Chu Minh Khiêm và Lục Duật Thành đang hô hoán hỏi Cố Hằng ở đâu, nói bộ phim mới "Thanh xuân không phai tàn" sắp mở máy, muốn anh diễn vai khách mời[1].

[1] 客串 (Hay Cameo): Là một thuật ngữ chỉ sự xuất hiện ngắn của một người được biết tới trong một tác phẩm nghệ thuật trình diễn như kịch, phim, video game và truyền hình. Phần lớn những vai này đều hiếm khi xuất hiện và có rất ít lời thoại.

Tô Dương trả lời: [Cậu ta đang ở New York cùng tôi này.]

Cố Hằng vốn đang muốn kích thích Lục Duật Thành, không ngờ Tô Dương lại nói thay anh.

Lục Duật Thành: [Cố Hằng đang ở chỗ cậu sao!?!]

Tô Dương: [Đúng rồi.]

Cô nhấn vào phần ghi âm, đưa di động tới trước mặt Cố Hằng. Cố Hằng để nói: [Bọn tôi đang phơi nắng nói chuyện ở công viên trung tâm New York, trời trong nắng ấm lắm.]

Tô Dương gửi đoạn ghi âm, sau tiếp tục gửi một video ngắn quay hai bọn họ vào trong nhóm.

Sau khi đọc tin nhắn, Lục Duật Thành không nhấn vào nhóm mà nhấn riêng cho Cố Hằng: [Sao mặt cậu dày thế! Cậu có biết là cậu sẽ làm phiền thời gian nghỉ ngơi của cô ấy không!]

Cố Hằng trả lời: [Nếu so về khoản mặt dày thì tôi còn thua xa cậu. Ít nhất đây muốn qua là qua, chẳng phải che che giấu giấu rồi kéo cả Chu Minh Khiêm đi cùng như ai kia.]

Sau khi xem xong, Lục Duật Thành chẳng buồn tiếp tục cuộc đôi co mà nhìn về phía Chu Minh Khiêm: "Cậu đã nói gì với Cố Hằng!?"

Nghe thấy tiếng chất vấn của hắn, người đang uống vang đỏ thiếu chút nữa sặc chết vì sợ.

Anh xoa xoa ngực: "Đêm đó tôi uống nhiều quá nên có lỗi..."

Lục Duật Thành quơ tạp chí trên bàn, trực tiếp nện lên người Chu Minh Khiêm. Lồng ngực phập phồng vì tức giận, hắn nâng tay đỡ trán.

Không biết lần này sẽ phải làm trò cười cho Cố Hằng trong bao lâu đây!

***

Kể từ khi Tô Dương hoàn thành video quảng cáo cho di động R129, Tường Bách Xuyên không cho phép cô làm việc. Bắt đầu từ cuối tháng 3, cô chỉ ở nhà, chuyên tâm dưỡng thai.

Tường Bách Xuyên vẫn bề bộn công việc, song cũng đỡ hơn quá khứ phần nào. Anh dành phần lớn thời gian tại chi nhánh Bắc Kinh, khi cần qua New York thì cả hai vợ chồng sẽ cùng đi với nhau.

Thời gian thấm thoát trôi đi, thoát cái đã là giữa hè.

Tập tranh thể hiện ý tưởng quảng cáo cho R129 của Tô Dương cuối cùng cũng nhận được sự chấp thuận từ đoàn làm phim Hollywood, mời hai diễn viên người Mỹ phổ thông vào vai đôi tình nhân, từ thuở tình mới chớm cho tới lúc kết hôn, sinh con. Trước khi R129 được tung ra thị trường khoảng 2 tuần, video quảng cáo được phát hành cả ở trong và ngoài nước.

Tường Bách Xuyên xem đi xem lại video ấy không dưới mười lần, mỗi lần xem xong đều cảm thấy trái tim như nhũn ra. Câu chuyện này dường như đang kể về bọn họ, hẳn cứ xem hết là anh lại tua lại từ đầu.

Video quảng cáo bắt đầu, giai điệu quen thuộc vang lên. Sau khi nghe bài hát tiếng Anh này hơn mười lần, giai điệu của nó đã in sâu trong đầu anh.

Những thước phim hoài cổ quay trở lại nhiều năm về trước, có hai con người trẻ tuổi gặp gỡ và yêu nhau.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu bé chuyển tới một thành phố khác cùng bố mẹ, còn cô bé vẫn ở lại trấn nhỏ, tiếp tục theo đuổi giấc mộng trở thành vũ công xuất sắc nhất.

Buổi tối, bọn họ lén dùng di động của bố mẹ (mẫu di động cũ của Phương Vinh) để nấu cháo điện thoại.

Thời gian dần trôi, họ có di động của chính mình (di động thông minh đời đầu của Phương Vinh), khi được biểu diễn trên sân khấu lớn lần đầu, vì quá căng thẳng nên cô bé biểu diễn sai, bị giáo viên trách mắng.

Kết thúc buổi biểu diễn, cô gọi điện cho cậu bé, khóc lóc thê lương. Dưới sự an ủi của cậu, cô dần dần nín khóc.

Thời gian dần trôi, giấc mộng chưa tàn, không ngừng vấp ngã, không ngừng gượng dậy.

Đã từng hoang mang, từng muốn từ bỏ, nhưng cậu bé vẫn luôn mỉm cười và an ủi cô từ đầu bên kia điện thoại.

Năm tháng như trôi đi, cậu bé dần dần lột xác và trở thành một người đàn ông, cô bé cũng rũ bỏ vẻ ngây ngô, trở thành một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, và vẫn tiếp tục theo đuổi giấc mộng vũ công của mình.

Họ trưởng thành, cãi vã rồi lại làm hòa.

Khi họ kết hôn, cô khổ tâm dùng dằng giữa sự nghiệp và con cái, cuối cùng quyết định tạm gác sự nghiệp lại.

Đứa bé được sinh ra, người đàn ông rom róm nước mắt, trao cho vợ mình một nụ hôn rồi lại hôn sinh mệnh bé nhỏ vừa chào đời.

Anh chụp bức ảnh chung đầu tiên của hai mẹ con bằng điện thoại di động.

Trong ngăn tủ ở phòng làm việc của người đàn ông có rất nhiều chiếc di động đời cũ, trong di động chứa ảnh chụp và tin nhắn của anh và vợ những năm gần đây.

Ở những thước phim cuối cùng là hình ảnh cuộc thi múa ba lê quốc tế.

Người đàn ông ngồi ở hàng trước chuyển camera của di động (R129) sang chế độ chụp ảnh từ xa, hướng ống kính về phía sân khấu.

Chợt, một khuôn mặt mỉm cười dễ thương che khuất màn hình, còn cô ý mở to hai mắt. Người đàn ông duỗi tay kéo cậu con trai nghịch ngợm ra, tiếp tục quay hình người vợ đang đứng trên sân khấu.

Cậu bé vùng thoát khỏi bàn tay to của bố, trèo lên đùi anh ngồi, lại đối mặt với màn hình một lần nữa. Cậu cười toe toét, giọng nói non nớt truyền đến: "Ma... ma..."

"Mẹ" là tiếng gọi thiêng liêng, đẹp đẽ nhất trên thế gian, cách phát âm của từ mẹ trong các ngôn ngữ chẳng hề khác nhau là bao.

Trước màn hình di động, khi thì cậu bé làm vẻ mặt khô hài, khi thì toét miệng cười to, cái miệng vẫn cất tiếng gọi danh xưng êm tai nhất: "Ma... Ma..."

Lúc này, trong màn hình không còn bị cậu che khuất, dáng múa xinh đẹp của người phụ nữ xuất hiện, nụ cười ngọt ngào đậu trên môi cô.

Người đàn ông cũng nở nụ cười.

Tình yêu cùng những xúc động trong họ chưa bao giờ phai.

Tiếng nhạc ngừng lại, video kết thúc.

Tường Bách Xuyên thất thần nhìn màn hình vài giây, mãi cho tới khi có cuộc gọi đến thì mới hoàn hồn. Anh nhận cuộc gọi, nghe thấy Tô Dương hỏi: "Tối nay anh có thể về vào lúc nào?"

Tường Bách Xuyên chợt nhớ tới cái hẹn đi xem phim cùng cô: "Giờ anh về ngay đây."

Hôm qua là ngày "Thanh xuân không phai tàn" - bộ phim đầu tay của Lục Duật Thành được công chiếu, vì hai vợ chồng không đi xem vào tối hôm qua nên anh đã hứa là sẽ dẫn cô đi trong hôm nay.

Lúc này, người sững sờ lại là Tô Dương: "Sớm như vậy sao? Anh không bận gì hả?"

Tường Bách Xuyên: "Những công việc quan trọng của ngày hôm nay đều xong xuôi cả rồi. Sau khi xem phim xong, anh về nhà mở một cuộc họp ngắn với bên New York nữa là hết việc."

Chưa tới 4 giờ chiều, Tường Bách Xuyên đã về đến nhà.

Tô Dương đang tưới hoa trên sân thượng. Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng đặt hai tay lên phần bụng đã nhô cao rồi khẽ vuốt ve. Cô đặt bình tưới xuống, xoay người ôm cổ anh: "Trên mạng đánh giá thế nào về bộ phim kia?"

Dù sao cũng không phải phim tình cảm, chỉ sợ sẽ không được nhiều người yêu thích.

Tường Bách Xuyên chỉ nói đúng một câu: "Kinh phí đầu tư vốn ít ỏi, nhưng khi ra rạp thì lại nổi tiếng, doanh thu tăng vọt. Em cứ đi xem là biết."

Bộ phim kể về câu chuyện cùng làm bạn và cùng trưởng thành của bốn đứa trẻ (hai nam hai nữ) học chung lớp từ tấm bé.

Trong hai cậu bé, một học giỏi, một học kém.

Còn hai cô bé, một yêu mỹ thuật, một yêu chụp ảnh.

Khi mới bắt đầu xem, Tô Dương không cảm nhận được điều gì, chỉ nghĩ đây là một bộ phim bình thường, cho đến khi trông thấy cảnh bố của cậu bé học giỏi (khách mời Cố Hằng) đưa bốn đứa trẻ đi du lịch vào mùa thu trên con đường nhỏ ở một miền quê nọ.

Cô bé yêu chụp ảnh đeo một chiếc máy ảnh cũ kỹ trước ngực, chụp khắp mọi nơi, còn bắt hai cậu bé làm người mẫu cho mình.

Tiếp đó, cậu bé học kém vô tình ngộm kẹp một con sâu lông bằng hai cây gậy nhỏ, cầm đi dọa cô bé yêu chụp ảnh, còn gạt cô là trên mũ áo hoodie của cô cũng có một con, khiến cô bé sợ tới mức khóc nức lên.

Sau đó, cậu bé học giỏi hung tợn tấn công người ngộm kẹp kia một trận.

Thấy cảnh tượng này, tất cả những chuyện trong quá khứ hiện lên, rõ nét hơn cả màn ảnh ở trước mắt; cảnh Lục Duật Thành từng lấy sâu lông dọa cô rồi bị Cố Hằng đánh cho liểng xiểng như chỉ vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Bộ phim vẫn còn đang tiếp diễn, ký ức của Tô Dương cũng không ngừng xuất hiện, cho đến khi cả hai hòa làm một. Sau đó, cô không phân biệt nổi hình ảnh ở trước mắt là phim hay là ký ức ở trong đầu mình.

Chẳng biết tự bao giờ, màn ảnh đã quay về cảnh lớp học.

Cô bé yêu vẽ cũng chỉ thích vẽ, đi học không thèm nghe giảng. Khi giáo viên ngừng đặt câu hỏi với cô, mặt cô dần ra.

Bạn cùng bàn của cô là một cậu bé học giỏi, cậu bé cũng không biết giáo viên đang hỏi gì, bởi vì cậu đang làm bài tập toán cho cô bé...

Đằng sau cô là một học sinh kém, cậu đang đọc truyện tranh, cậu hỏi bạn ngồi cùng bàn, sau đó viết đáp án chính xác lên lưng cô.

Xem tới đây, Tô Dương rơi nước mắt.

Kỳ thực, dù là cô bé yêu chụp ảnh hay cô bé yêu vẽ thì đó đều chính là cô. Trong bộ phim này, Lục Duật Thành chia cô thành hai nhân vật riêng biệt.

Tầm mắt mờ đi vì nước mắt, cô không biết hình ảnh sau cảnh vừa rồi là gì. Tường Bách Xuyên rút khăn giấy, lau mặt cho cô: "Em đừng khóc, không có lợi cho con đâu."

Tô Dương thở ra, gạt gạt đầu: "Em không khóc nữa đâu, vừa rồi là không kiềm được thôi."

Cô tiếp tục xem phim, đầu óc đã sớm rối loạn.

Trong phim, bọn họ dần dần trưởng thành, vào kỳ nghỉ hè, họ vào vùng núi để trải nghiệm cuộc sống.

Trong đó có cảnh cô bé yêu vẽ làm biếng, chỉ đi một đoạn đường núi đã kêu mệt, nói không đi chuyển nổi.

Tô Dương nhớ ra, lúc bọn họ vào núi trải nghiệm, cô cũng không muốn đi, Cố Hằng bèn tìm một nhánh cây có kích cỡ vừa phải, cô cầm một đầu, Cố Hằng ở phía trước kéo cô, Lục Duật Thành ở phía sau đẩy.

Cảnh tượng trong phim cũng như vậy, một người kéo, một người đẩy; cô bé yêu chụp ảnh lưu giữ khoảnh khắc ấy thay bọn họ.

Tối nơi có phong cảnh thiên nhiên xinh đẹp, cô bé yêu về nói muốn phác thảo tranh.

Xem đến đây, Tô Dương khẽ bật cười, lần bọn họ vào vùng núi để trải nghiệm cuộc sống cũng là như vậy. Cô muốn vẽ tranh, nhưng vì không muốn đeo bông khi đi bộ nên lúc ra cửa không mang băng vẽ, còn Cố Hằng thì chỉ cất giấy và bút ở trong túi chứ không mang theo thứ gì khác.

Chỉ cần cô trông thấy cảnh vật nào đẹp, bọn họ sẽ dừng chân. Cố Hằng ngồi khoanh chân trên thảm cỏ, lấy lưng làm bàn vẽ cho cô, để cô đặt giấy trên lưng anh mà vẽ, còn Lục Duật Thành chịu trách nhiệm căng áo tạo bóng mát để che nắng cho cô.

Khi trông thấy chi tiết này, nước mắt của Tô Dương lập tức rơi như mưa.

Thanh xuân của họ, chưa bao giờ, và sẽ vĩnh viễn không bao giờ phai tàn.

***

Cư dân mạng hay tin Tô Dương mang thai vào ngày cô chuẩn bị sinh con, bởi vì có người chụp được cảnh cô ở bệnh viện rồi đăng lên Weibo, nói nữ thần sắp sinh em bé.

Fan của Tô Dương cùng Tưởng Bách Xuyên fans một mảnh sôi sục.

Sáng hôm ấy, Tô Dương thoáng cảm thấy bụng bắt đầu quặn đau từng cơn. Mẹ Tưởng nói đó là dấu hiệu tử cung co lại, không ngờ ngày sinh lại tới sớm hai tuần so với dự tính.

Cả nhà luống cuống tay chân, chính đôn đồ đặc xong thì lập tức đi bệnh viện, bố mẹ Tô cũng đóng cửa hàng rồi vội vàng theo sau.

Sau khi hoàn tất thủ tục nhập viện, Tô Dương nằm nghỉ ngơi trong phòng bệnh. Hiện tại, không ai căng thẳng bằng Tưởng Bách Xuyên, anh nắm tay cô, nói: "Nếu đau thì cứ véo anh nhé."

Lúc này, cơn đau khi tử cung co thắt đã giảm đi nhiều, Tô Dương nói không còn đau nữa, sau vừa cười vừa hỏi: "Ai da, sắp làm bố đến nơi rồi, có cảm tưởng gì không anh?"

Tưởng Bách Xuyên hôn cô rồi lẳng lặng ôm cô thật chặt.

Cảm giác này quá kỳ diệu, có xúc động, có vui sướng, có căng thẳng, và đương nhiên là có cả sợ hãi.

Anh không thể nói rõ vì sao mình lại thấy sợ.

Có lẽ là lo bản thân làm không đủ tốt, không thể làm một người bố đạt tiêu chuẩn, lại càng lo bản thân không thể làm tốt bằng bố Tưởng.

Lúc này, di động của Tô Dương rung lên, cô không ngờ người gửi tin nhắn lại là Chu Minh Khiêm.

Anh hỏi: [Cậu đang ở bệnh viện hả?]

Tô Dương: [... Sao cậu biết?]

Chu Minh Khiêm: [Tôi thấy có người đăng ảnh cậu vào bệnh viện ở trên mạng.]

Sau khi tin nhắn được gửi đi, Lục Duật Thành vẫn không cảm thấy hài lòng, ép anh phải hỏi vì sao hôm nay cô lại vào viện.

Cố Hằng cũng giục: "Mau hỏi đi, lè mề cái gì!"

Sau đó, Cố ảnh đế tặng cho anh ánh mắt "Không hỏi thì đừng hòng bước ra khỏi căn phòng này."

Chu Minh Khiêm: "... Khóc không ra nước mắt, anh đã tạo cái nghiệp gì mới có một đám bạn như vậy!!

Diệp Đông cũng ném bài mạt chược, "Các cậu giải quyết cho xong đi rồi chúng ta chơi tiếp."

Chu Minh Khiêm lại nhắm mắt nhắm mũi gửi tin: [VẬY... Có phải cậu sắp sinh không?]

Sau khi gõ chữ, anh chớp chớp mắt rồi nhấn gửi.

Tô Dương trả lời: [Chu Minh Khiêm, cậu trúng ngải bà tám hay sao mà tự dưng thích hóng hớt quá vậy?]

Chu Minh Khiêm: "..."

Lại một tin nhắn được gửi đến: [Nhưng mà này, mau chuẩn bị sẵn bao lì xì đi nhé [:D][:D]]

Chu Minh Khiêm quơ quơ di động trước mắt hai người bọn họ: "Nhìn đi nhìn đi! Sắp sinh đến nơi rồi!" Trong lòng lại bổ thêm một câu, súc vật!

Lục Duật Thành nhìn về phía Cố Hằng, Cố Hằng liếc hắt một cái: "Cậu nhìn tôi làm gì!"

Lục Duật Thành: "Bây giờ chúng ta mà tới bệnh viện thì có được không?"

Em bé còn chưa chào đời, nếu làm thế thì dường như cũng không ổn lắm... Khiến người ta cảm thấy họ rất rẻ rúng.

Sau một hồi suy nghĩ, Cố Hằng nói: "Thế cậu giả vờ bị bệnh nhé, tôi sẽ đưa cậu vào bệnh viện kiểm tra."

"Phụt." Chu Minh Khiêm bật cười, "Hai cậu hóa điên rồi hả, cho dù hai cậu có vào bệnh viện thì Lục Duật Thành nào có lý do gì để vào khoa phụ sản."

Diệp Đông sâu xa nói: "Chưa chắc, mấy hôm trước tôi thấy thời sự đưa tin một người đàn ông tự đẻ con, thế chẳng phải là có thể vào khoa phụ sản sao."

Nói xong, anh ăn ngay một phát đập của Lục Duật Thành.

Diệp Đông: "...Hất cằm với bàn mặt chược: "Đánh tiếp đi, chờ em bé chào đời rồi hẵng đi xem."

Thế là mấy người đàn ông lại tiếp tục chơi mặt chược.

Chu Minh Khiêm hỏi Diệp Đông: "Đúng rồi, dạo này anh với Giang Phàm thế nào rồi? Cô ấy đã đồng ý tái hôn chưa?"

Diệp Đông đáp: "Cô ấy tìm tôi đòi tái hôn nhưng tôi không đồng ý."

"Ha ha ha ha", tất cả mọi người nở nụ cười giễu cợt.

Khỏe miệng Diệp Đông gật gù. Kỳ thực anh mới là người không ngừng tìm cô.

Ly hôn vốn chỉ là xúc động chứ chẳng phải vì có mâu thuẫn gì lớn, chính là bất đồng quan điểm về vấn đề giáo dục con cái. Bọn họ không có thời gian ở bên con, cuối cùng con gái nổi loạn, học hành thụt lùi.

Sau đó, hai người chỉ trích, oán giận đối phương. Sau đó, một trong hai người quá xúc động, nhắc đến chuyện ly hôn, sau đó, họ thực sự ly dị...

Cuối tuần trước, anh dứt khoát đưa hộ khẩu, giấy ly hôn và chứng minh thư cho Giang Phàm, nói chờ khi nào tái hôn cũng tiện hơn. Thái độ của cô rất kém, nhưng vẫn miễn cưỡng nhận đồ.

Nhưng một tuần đã trôi qua mà vẫn chưa có động tĩnh, anh ngại phải mở miệng giục giã. Lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh.

Thời gian trôi qua như thoi đưa, hiện tại đã là giữa đêm khuya.

Lúc này, ở bệnh viện, Tô Dương đã vào phòng sinh VIP gần một tiếng đồng hồ.

Cô không để Tường Bách Xuyên vào cùng, sợ anh khó chịu khi thấy cô phải chịu đau đớn vì sinh đẻ.

Tường Bách Xuyên ngồi ngoài khu đợi, mắt nhìn chăm chăm về phía phòng sinh. Những hình ảnh trong tâm trí tôi đều liên quan đến Su Yang. Cảnh cô gái mặc váy đỏ lớn bay ở sân bay dường như vẫn còn là ngày hôm qua.

Trong tâm trí tràn ngập hình ảnh liên quan tới Tô Dương. Hình ảnh cô gái mặc váy đỏ chạy như bay về phía anh ở sân bay dường như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Hôm nay, cô gái nhỏ ngày nào đã trưởng thành, sắp làm mẹ của con anh.

Mười một năm, con đường có cô đồng hành vừa dài vừa ngắn.

Dường như chỉ mới ngày hôm qua, lại như đã qua mấy đời người.

Khi tiếng khóc của đứa bé mới chào đời xuất hiện, dù còn chưa trông thấy con, Tường Bách Xuyên đã vô thức rơi nước mắt. Sợ bị người nhà nhìn thấy, anh vội quay đầu về hướng khác, nâng tay lau nước mắt.

Y tá đẩy Tô Dương ra khỏi phòng sinh, tóc cô ướt ướt mồ hôi, người đã mệt lả, bé con đáng yêu nằm ở bên cạnh. Y tá cười nói: "Xin chúc mừng gia đình, là một bé trai ạ."

Lúc còn ở trong phòng sinh, Tô Dương vốn rất vui vẻ, nhìn cánh tay và đôi chân nhỏ nhỏ của con trai, nhất thời sung sướng vô cùng. Song, khi ra khỏi phòng sinh, nhìn thấy bố mẹ, bố mẹ chồng, đặc biệt là Tường Bách Xuyên, nước mắt của cô lại vô thức tuôn rơi.

Khi Tường Bách Xuyên trông thấy bé con nhăn nheo, những cảm xúc khó tả trào dâng ở trong lòng. Anh chống hai tay lên thành giường, tựa như đang ôm hai mẹ con vào lòng, cúi đầu hôn lên giọt nước mắt của Tô Dương, "Đau lắm phải không em?"

Tô Dương lắc đầu, "Cũng không đến nỗi."

Tường Bách Xuyên cọ cằm trên gương mặt cô, lại hôn cô một cái, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán bé con.

Lúc này, giọng nói mất kiên nhẫn của bố Tường truyền đến từ sau lưng anh: "Tường Bách Xuyên, xong chưa hả?! Đàn ông đàn ông mà lè mề thế! Ông Tô còn đang chờ để nói chuyện với Đồng Đồng kia kìa!"

Sau đó, ông lại khề khàng bổ sung một câu: "Bố cũng có đôi lời muốn nói với bé con."

Tất cả mọi người: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Đại kết cục, rải hoa nàoooo ~~~

P.S: Đêm mai không có chương mới, thứ tư mới bắt đầu đăng phiên ngoại.

Nhắc nhở đặc biệt: Phiên ngoại là những chuyện vụn vặt, ai không thích thì có thể không đọc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện (1)

Edit: Myniece

Beta: Manh

Chân thành cảm ơn bé Nhu nhà lại cứu Manh một bàn thua trông thấy, nghĩ ra biệt danh của hai đứa nhỏ giùm Manh, yêu yêu bé.

Tại câu lạc bộ Tĩnh Lan, phòng bao số 1.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn chăm chăm vào Lục Duật Thành. Người có gan trêu chọc hắn còn chưa tới nên những người đang ngồi đây cũng không dám hỏi han gì, chỉ thỉnh thoảng ngẫm hiểu ý nhau qua ánh mắt, bầu không khí kỳ dị bao trùm khắp cả căn phòng.

Ván mặt chược vẫn còn đang tiếp diễn.

Miệng Lục Duật Thành ngậm điều thuốc, bắt đầu xào bài. Hắn cảm nhận được ánh mắt khác thường phóng tới từ bọn họ, nhưng nhất quyết không muốn giải thích, điềm nhiên gỡ nhẹ điều thuốc lên gạt tàn để rũ bớt tàn thuốc, rồi lại đưa nó về bên môi.

Đêm nay An Ninh cũng có mặt tại đây, Chu Minh Khiêm mời cô đến để thảo luận về một bộ phim mới. Vì anh còn chưa tới, cô bèn lẳng lặng ngồi chờ trên ghế sofa.

Khi mới vào cửa, cô biết Lục Duật Thành sẽ không chào đón mình tựa như lúc trước, nên cũng không qua chào hỏi hắn.

Chỉ trong nháy mắt, năm năm đã trôi qua. Người đàn ông này dần dần thu lại vẻ sắc bén, thay vào đó là sự trầm ổn, chín chắn. Điều duy nhất không thay đổi chính là, hắn vẫn khiến người ta không dời mắt nổi như trước.

Năm năm qua, cô cũng hẹn hò với hết người này tới người khác, nhưng luôn cảm thấy không ai bằng hắn, cảm giác chênh lệch vô hình ấy luôn khiến cô không khỏi nhớ tới hắn.

Cho dù hắn chưa bao giờ thật lòng với cô.

Chính cô cũng không thể nói rõ thứ tình cảm này là gì, chỉ cảm thấy vô cùng nực cười, cũng vô cùng bi ai.

Bi ai thay cho chính bản thân mình.

Lúc này, Lục Duật Thành đang nghiêng đầu nói chuyện với người bên cạnh, cô trông thấy hai vết cào dài mảnh trên sống mũi và cổ hắn, thấp thoáng vương tơ máu, khiến người ta phải miên man suy nghĩ.

Lòng cô khó chịu không thôi.

Cửa phòng mở ra, Diệp Đông và Chu Minh Khiêm cùng tiến vào, An Ninh bèn đứng dậy.

Chu Minh Khiêm bước về phía cô, còn Diệp Đông thì ngồi ở phía bên kia bàn mặt chược, đã có người chừa sẵn chỗ chờ anh ta.

Anh ta ngồi xuống, hỏi Lục Duật Thành: "Cố Hằng không đi cùng cậu hả?"

Lục Duật Thành dập thuốc: "Mấy ngày nay cậu ta mất hút, chẳng biết đang bận chuyện gì nữa. Nghe nói là đi xem mắt, cũng không biết là thật hay giả."

Diệp Đông vô tình lướt mắt qua hắn, sau đó nhíu lại một lần, đoạn cười nhạt: "Tình hình đêm qua kịch liệt quá nhỉ."

Những người trong phòng lại không hẹn mà cùng phóng mắt về phía Lục Duật Thành, chờ chuyện ngồi lê đôi mách.

Lục Duật Thành hí mắt: "Miệng chó không phun được gà voi." Sau đó, hắn vô cùng đắc chí nói: "Là Cục Kẹo nhà tôi cào đấy."

Diệp Đông: "..."

Mọi người "Xùy" một tiếng, lòng hiếu kỳ tản đi.

An Ninh ngồi cách đó không xa cũng nghe thấy lời này. Cô thoáng liếc qua hắn, vẻ dịu dàng hiếm thấy hiện trên khuôn mặt kia, khiến hắn nom có vẻ mềm mại hơn.

Khi hai người còn ở bên nhau, cô đã từng thấy nét dịu dàng ấy nhiều lần. Hắn luôn có biểu cảm như vậy khi nhìn bóng lưng của cô bé trên màn hình khóa của di động. Sau này, khi Cố Hằng công khai quan hệ bạn bè giữa bọn họ và Tô Dương trên Weibo, cô chợt bừng tỉnh, thì ra cô bé kia chính là Tô Dương.

Dường như Tô Dương chẳng hề hay biết về tấm hình nền trên màn hình khóa kia. Cô vẫn luôn giấu bí mật ấy ở dưới đáy lòng. Có đôi khi, cô sẽ ngốc nghếch mừng thầm mà nghĩ, cuối cùng cũng có một bí mật mà ngay cả Tô Dương cũng không biết, chỉ có mình cô và hắn mới hay.

An Ninh lại nhìn về phía Lục Duật Thành, dáng vẻ ấy vẫn còn đó. Không ngờ, bằng đi mấy năm, cô lại được chứng kiến một mặt dịu dàng rất khác của hắn, là khi hắn nói về "Cục Kẹo".

Cục Kẹo là con gái của Tô Dương, hiện chỉ mới được hơn chín tháng tuổi. Nghe nói lúc mang thai, Tô Dương đặc biệt thích ăn kẹo trái cây, nên khi con gái chào đời, cô bé được gọi là Tiểu Đường Quả.

Một cái tên vừa tùy hứng vừa bốc đồng.

Chu Minh Khiêm gọi cô: "An Ninh?"

An Ninh hoàn hồn, cười nhạt: "Đạo diễn Chu, anh nói đi."

Chu Minh Khiêm: "... Tôi đã nói xong rồi."

An Ninh: "... Cô mặt đỏ tía tai, khó nén vẻ lúng túng, háng giọng: "Thật ngại quá, vừa rồi tôi mãi nghĩ đến chuyện khác."

Chu Minh Khiêm đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn chuyển chủ đề: "Vai nữ chính lần này tương đối hấp dẫn nên nhà đầu tư nào cũng cực lực tiến cử người của mình. Cô cứ về luyện tập như những gì tôi đã nói, hi vọng đến lúc thử vai có thể nổi trội hơn người khác."

An Ninh ngờ vực hỏi: "Tất cả các diễn viên đều phải thử vai sao?"

Chu Minh Khiêm: "Ừ, nhà đầu tư nước ngoài muốn kiểm tra sự chuyên nghiệp của các diễn viên và xem xem hình tượng của họ có hợp với nhân vật hay không."

An Ninh gật đầu.

Chu Minh Khiêm tựa lên ghế sofa, vắt chéo hai chân, nom có phần mệt mỏi. Anh xoa bóp huyết thái dương, lại nhìn về phía cô: "Bởi vì quan hệ giữa cô và Tô Dương không tệ lắm nên tôi muốn nhiều lời mấy câu, có thể sẽ không được xuôi tai cho lắm."

An Ninh: "Đạo diễn Chu cứ nói đi."

Chu Minh Khiêm nhìn Lục Duật Thành ở phía bên kia, sau đó nói với cô: "Đừng ôm hi vọng gì với Lục Duật Thành, sẽ không nên chuyện đâu, cậu ta chẳng nghiêm túc với ai cả."

Tâm tư bị người khác nhìn thấu, An Ninh xấu hổ vô cùng.

Cô ổn định lại tâm trạng, thành tâm nói: "Cảm ơn đạo diễn Chu, tôi đã sớm biết chúng tôi không có hi vọng, sẽ không nghĩ nhiều đâu."

Sau khi An Ninh rời đi, Chu Minh Khiêm cũng gia nhập bàn mặt chược, châm một điếu thuốc, thong dong nhìn bài trong tay Lục Duật Thành. Anh ghẹo bạn: "Cậu bắt nạt Cục Kẹo thế nào mà lại bị con bé cào cho mấy phát thế?"

Chợt, anh vừa cười vừa nói: "Hiện tại tôi cũng phải nghi ngờ, liệu có phải là vì cậu ghẹo con bé nên Tưởng Bách Xuyên mới cào cậu thành như vậy hay không."

Lục Duật Thành: "Cút!"

Đúng lúc này, di động reo chuông, Lục Duật Thành cầm lên xem, là số điện thoại bàn bên nhà Tô Dương.

Cuộc gọi này chỉ có thể đến từ một người.

Hắn gác vắn mặt chược lại, nhanh chóng bắt máy: "A lô."

Một giọng nói non nớt truyền đến từ đầu bên kia: "Chú ơi, chú tới đón con đi."

Lục Duật Thành cau mày, liếc nhìn đồng hồ, hiện đã là tám giờ tối: "Bột, sao con vẫn còn thức thế?"

Cục Bột không trả lời, chỉ tiếp tục bướng bỉnh hỏi: "Chú à, chú tới đón con được không? Bố con vắng con, thế là con cãi nhau với bố. Chú đến đón con đi, nếu chú không đến thì con sẽ đi tìm chú Cố Hằng."

Hắn lại hỏi: "Thế sao bố lại vắng con?"

Cục Bột: "Chuyện này phức tạp lắm ạ." Sau đó, cậu vẫn lặp lại câu kia: "Chú, chú có đến không ạ?"

Lục Duật Thành: "Đợi chút nhé, chú tới đón con ngay đây."

Hắn tắt máy, đứng dậy.

Chu Minh Khiêm nhìn hắn: "Cậu sẽ không đón Cục Bột về nhà thật đấy chứ... Đó là con của Trương Bách Xuyên đấy."

Lục Duật Thành: "Nhưng thằng bé thân với tôi hơn nhiều."

Chu Minh Khiêm bóc trần sự thật chẳng chút lưu tình: "Đó là bởi vì cậu luôn nuông chiều, dung túng Cục Bột làm xằng làm bậy nên thằng bé mới chịu chơi với cậu, chứ đương nhiên thằng bé vẫn thích bố nó hơn rồi."

Diệp Đông sâu xa nói: "Chu Minh Khiêm, cậu cũng thật là, sao lại nói trắng ra như vậy chứ!"

Lục Duật Thành: "..."

Mà lúc này, tại nhà Trương Bách Xuyên.

Tô Dương và mẹ Trương đi tham dự tuần lễ thời trang Paris, vì bận rộn công việc nên không thể dẫn hai đứa trẻ theo. Nhiệm vụ chăm sóc con nhỏ được trao cho Trương Bách Xuyên và bảo mẫu.

Sau khi Trương Bách Xuyên tắm rửa cho Cục Kẹo, bảo mẫu đã pha sẵn sữa bột cho bé. Anh ẵm Cục Kẹo, nói: "Để cháu cho bé ăn đi ạ."

Nghe thấy thế, bảo mẫu bèn vào phòng vệ sinh dọn dẹp bồn tắm rồi thay quần áo.

Trương Bách Xuyên bắt đầu cho bé con bú bình. Cục Kẹo tằm tấp xong thì vui vẻ vô cùng, chân nhỏ khua loạn xạ, với tay muốn chạm vào bình sữa anh đang cầm, bị cô hô hào: "Sữa... Sữa..."

Trương bé con đang gọi bà, anh lắc lắc bình sữa trong tay: "Gọi bố đi nào."

Cục Kẹo chu miệng, chớp chớp đôi mắt to tròn, dường như nghe hiểu những gì anh nói, kết quả khi mở miệng thì lại gọi: "Mẹ... Mẹ..."

Anh khẽ núng vú cao su sát vào miệng bé, khi bé há miệng định ngậm nó thì lại lấy ra xa, nói: "Bảo bối, gọi bố nào con, gọi rồi bố sẽ cho con ăn ngay."

Cục Kẹo nhìn Trương Bách Xuyên rồi lại nhìn bình sữa, miệng chọt nhếch lên, "Ồa" một tiếng mà khóc toáng lên.

Anh lập tức đen mặt, vội vàng trả núng vú về vị trí cũ: "Bảo bối à, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, bố sai rồi, mau ăn, mau ăn nào con."

Cục Kẹo sao có thể nghe lọt, bé nhắm mắt khóc lớn, bàn tay siết thành nắm đấm nhỏ, đôi chân ra sức quấy đạp. Anh đặt bình sữa xuống, bồng con đứng dậy và dỗ dành: "Đừng khóc mà bảo bối, bố sai rồi, không phải bố cố ý chọc con đâu." Đoạn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn bé.

Tiếng khóc của bé càng thêm vang dội.

Lúc này bảo mẫu chạy vào hỏi: "Làm sao thế, có phải em bé bị sặc sữa không?" Bà duỗi tay đón bé vào lòng.

Trương Bách Xuyên đổi trắng thay đen: "Cháu cũng không biết, cháu cho bé ăn mà bé không chịu cô ạ." Sau khi nói xong, anh thẳm khinh bỉ chính bản thân mình một phen.

Bảo mẫu đỡ Cục Kẹo, khẽ núng vú bên miệng bé, lúc này bé mới ngừng khóc, một tay nín ống tay áo của bà, tay kia vịn lên bình sữa, thỉnh thoảng còn liếc Trương Bách Xuyên một cái.

Bảo mẫu giải thích: "Có lẽ Cục Kẹo buồn ngủ nên mới quấy khóc như vậy." Sau đó, bà nói với Tường Bách Xuyên, "Cháu đi xem Cục Bọt đi, hình như đang giận dỗi chuyện gì đấy, dì Trương muốn tắm cho thằng bé mà thằng bé cứ ở lì trong phòng suốt thôi."

Dì Trương là một vị bảo mẫu khác, tuổi tác đã cao, là người chăm bẵm Tường Bách Xuyên từ tấm bé.

Tường Bách Xuyên nghe xong, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Anh đi gõ cửa phòng Cục Bọt, cậu nhóc không mở cửa, cửa cũng bị khóa trái.

May mà cánh cửa này đã được trang bị ổ khóa vân tay, cho dù người bên trong có khóa cửa thì người bên ngoài vẫn có thể giải khóa.

Tường Bách Xuyên nhập dấu vân tay, cánh cửa mở ra. Vừa bước vào phòng, anh có phản ứng sốt, đoạn tức tới mức bật cười, hai tay chống nạnh nhìn cậu nhóc: "Tắm thì không tắm, ở trong phòng quậy cái gì đấy!"

Quần áo phủ kín khắp giường, nhiều món nằm rải rác trên sàn nhà. Chiếc vali nhỏ của Cục Bọt được lấy ra, chủ nhân của nó đang xếp quần áo vào bên trong.

Xem ra là muốn bỏ nhà mà đi.

Tường Bách Xuyên bước qua, ngồi khoanh chân ở phía đầu giường rồi nhìn Cục Bọt. Anh xoa đầu cậu, bất đắc dĩ nói: "Vẫn còn đang giận dỗi hả, vậy con nói xem, việc con làm ở nhà trẻ hôm nay là đúng hay sai?"

Cục Bọt không đáp, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới bi thương của mình.

Tường Bách Xuyên bật cười. Anh xoa bóp ấn đường, nhìn khuôn mặt cáu kỉnh của cậu: "Thân là con trai, đã làm sai thì phải dũng cảm nhận lỗi. Dù có làm sai cũng chẳng sao cả, ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm? Hồi bố còn bé cũng y như vậy thôi."

Đầu đuôi câu chuyện như sau: Chiều hôm nay, giáo viên phụ trách của lớp Cục Bọt gọi điện thoại cho anh, mời anh đến nhà trẻ một chuyến sau khi tan việc; đến nơi rồi anh mới biết con mình mang những món đồ hình sâu róm và nhận được làm như thật tới trường, dọa các bé gái trong lớp phát khóc. Không dừng lại ở đó, cậu nhóc còn nhét con sâu giả vào cặp của cô bé xinh xắn nhất lớp, khiến cô bé sợ tới mức khóc mãi không nguôi.

Trên đường trở về, anh răn dạy Cục Bọt, con trai luôn miệng nói mình không cố ý, quanh đi quẩn lại vẫn không chịu nhận sai, sau đó giận dỗi, không nói lời nào, hiện tại vẫn còn đang làm mình làm mẩy với anh, muốn bỏ nhà ra đi.

Sau khi nhét mấy bộ quần áo vo tròn vào vali, Cục Bọt lôi hộp đồ chơi ra, đồ hết ra sàn. Tường Bách Xuyên bất đắc dĩ nhìn con trai, thấy cậu chọn tới chọn lui rồi cất mấy món vào trong hộp. Anh phát hiện mấy món đó đều là đồ Lục Duật Thành mua, không ngờ cậu nhóc có thể nhớ rõ ai mua cái gì cho mình.

Cục Bọt đẩy vali, tiến về phía phòng khách, đặt vali nhỏ bên ghế sofa, cầm ống nghe lên, bắt đầu bấm số. Khi đầu bên kia bắt máy, cậu nhóc nói: "Chú có đến đón con không ạ? Nếu chú không đến thì con sẽ đi tìm chú Cố Hằng."

Tường Bách Xuyên: "..."

Cục Bọt vâng dạ mấy tiếng rồi nói với đầu bên kia: "Dạ, vậy chú nhanh lên nhé. Con chào chú ạ."

Sau khi cậu nhóc cúp điện thoại, Tường Bách Xuyên bước qua, ngồi xổm xuống ở trước mặt con trai, nâng tay xoa đầu cậu: "Muốn qua nhà chú hả?"

Cục Bọt cúi đầu, không nói lời nào.

Tường Bách Xuyên suy tư trong chốc lát, đoạn nói: "Con qua đó cũng được, nhưng không được thức khuya, không được chơi game, tối mai về phải nói cho bố biết con đã nghĩ gì, không được nói dối đâu nhé." Anh hỏi cậu: "Con có đồng ý không nào?"

Cục Bọt tròn mắt nhìn anh, câu trả lời vẫn còn mang theo chút thương tâm và bất mãn: "Có ạ". Nếu không đồng ý thì cậu nhóc sẽ không được ra khỏi cửa.

Cậu nhóc lại cầm ống nghe lên, bắt đầu bấm số. Tường Bách Xuyên liếc qua, đây là dãy số của mẹ Tường.

Sau khi đầu bên kia bắt máy, Cục Bọt ầm ức hô: "Bà nội."

Mẹ Tường: "Bảo bối à, sao con còn chưa ngủ thế?"

Vì sao cậu còn chưa ngủ?

Nghĩ đến chuyện ở nhà trẻ ngày hôm nay, cậu thực sự, thực sự cảm thấy rất ầm ức. Lại nghĩ tới lời bố nói, tối mai về nhà còn phải giải bày nỗi lòng, cậu lại càng thêm ầm ức.

Sau khi suy ngẫm hồi lâu, cậu nhóc bắt đầu nhen ngòi: "Bà nội ơi, làm đàn ông khó quá! Con sắp không chịu nổi nữa rồi."

Mẹ Tường: "..."

Tường Bách Xuyên: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

PS: Sẽ có khoảng chục chương ngoại truyện, vì không viết theo logic nào nên ngoại truyện sẽ khá tùy tính và bung lụa, mọi người coi như đang xem náo nhiệt thôi chứ đừng quá nghiêm túc nhé (Vừa khóc vừa cười).

PPS: Có không ít bạn hỏi khi nào bắt đầu đào hố về Tường Mộ Tranh, hôm qua tôi đã bắt đầu đào rồi, nhưng phải tới tháng 10 mới bắt đầu lấp cơ...

Tên truyện là: "Đường một chiều", bạn nào cảm thấy hứng thú thì có thể lưu trữ, nhưng phải nửa năm nữa mới đọc được nha.

Cảm ơn tất cả mọi người!

Manh: Tin đính chính - Cho fan của chú năm Tường Mộ Tranh và tiểu thuyết "Đường một chiều".

Bạn đang đọc truyện *Làm Thế Nào Để Không Nhớ Hấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.